

Tom CLANCY

Duel la înălțime

★

Tom
CLANCY

Duel la înălţime
*

Traducerea: George Salomie

V.2.0

ISBN:
973-98761-6-1

TOM CLANCY
The Sum of All Fears
1991
Editura RAO
1998

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuţii de ţinută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicaţii ale popularităţii scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradiţională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipaţie, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producţiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii înşăşi – prin instituţii precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacităţii de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forţa romanelor sale şi influenţa exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii'80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanţi ai mass-media drept purtător de cuvânt al administraţiei Reagan.

Pentru Mike şi Peggy Rodgers, un om al mării şi doamna lui – şi pentru toţi bărbaţii şi femeile din Forţele Armate ale Statelor Unite, fiindcă vitejii au apărat întotdeauna ideile cele mai nobile.

„Totuşi şi evreii erau Poporul din Carte, era scris în Coran. Erau strămoşii spirituali ai Islamului, copiii lui Avraam, la fel ca arabii. Religia lor semăna extrem de mult cu a lui. Războiul său împotriva Israelului nu era unul religios. Era din cauza poporului său, gonit de pe propriile pământuri, înlocuit de un alt popor care afirma la rându-i că era motivat de un imperativ religios, când, de fapt, era vorba de cu totul altceva.

Qati îşi analiză credinţele, cu toate contradicţiile lor. Israelul era inamicul lui, America de asemenea. Asta era teologia lui personală şi, deşi putea afirma că era islamic, principiile după care se călăuzea în viaţă aveau foarte puţin de-a face cu Allah, oricât ar fi proclamat el contrariul în faţa adepţilor.”

Adună-i laolaltă pe marinarul cel mai viteaz, aviatorul cel mai temerar şi soldatul cel mai cutezător – şi ce obţii? *Chintesenţa temerilor lor*[1].

WINSTON CHURCHILL

Cei doi rivali s-au întâlnit pentru tratative, însoţiţi de trupele lor, pe câmpul de la Camlan. Ambele tabere erau înarmate până-n dinţi, fiecare temându-se că celălalt punea la cale cine ştie ce şiretlic sau stratagemă. Negocierile au decurs paşnic până când unul dintre cavaleri, fiind muşcat de o năpârcă, a scos sabia ca să răpună reptila. Ceilalţi n-au văzut decât lucirea oţelului şi imediat au sărit unii asupra altora. Rezultatul a fost un măcel de neimaginat. Ce spun cronicarii… este caracteristic pentru asemenea situaţii – masacrul a fost cumplit, în bună parte datorită faptului că bătălia s-a iscat din senin, fără nici o pregătire prealabilă.

HERMAN KAHN – *Despre războiul termonuclear*

---

[1] Titlul original al romanului, *The Sum of All Fears,* parafrazează expresia lui Churchill: *The Sum of Their Fears.*

PROLOG
Săgeata frântă

„Ca lupul la stână”. În relatarea atacului sirian de sâmbătă 6 octombrie, 14:00 ora locală, asupra Înălțimilor Golan deținute de israelieni, cei mai mulți comentatori își aminteau automat faimosul vers al lordului Byron. Fără nici o îndoială, exact la asta se gândiseră şi comandanții sirieni, indiferent de înclinațiile lor literare, când adăugaseră ultimele tuşe planurilor operaționale care urmau să arunce asupra israelienilor mai multe tancuri şi tunuri decât visase vreodată să aibă oricare dintre mult lăudații generali de blindate ai lui Hitler.

Totuşi, oile găsite de armata siriană în ziua aceea mohorâtă de octombrie semănau mai mult cu berbecii cu coarne mari în rutul de toamnă decât cu soiul mai docil întâlnit în versurile pastorale. Deşi depăşite de forțele atacatoare într-o proporție de aproximativ nouă la unu, cele două brigăzi israeliene de pe Golan erau unități de elită. Brigada a 7-a apăra Golanul de Nord şi, cu o rețea defensivă caracterizată printr-un echilibru între rigiditate şi flexibilitate, nici măcar nu s-a clintit. Fortificațiile individuale rezistau cu încăpățânare, canalizând pătrunderile siriene în defileele stâncoase unde puteau fi încercuite şi strivite de grupurile rătăcitoare de blindate israeliene, care stăteau în aşteptare în spatele Liniei Purpurii. În ziua a doua, când au început să sosească întăririle, situația era încă sub control – cu chiu, cu vai. La sfârşitul celei de-a patra zile, armata de tancuri siriană, care atacase Brigada a 7-a, zăcea în fața israelienilor ca o ruină fumegândă.

Brigada Barak („Fulgerul”) apăra înălțimile din sud şi a fost mai puțin norocoasă. Pe de o parte, aici condițiile de teren nu erau atât de prielnice pentru apărare, iar pe de altă parte se părea că sirienii avuseseră o conducere mai capabilă. În câteva ore, Fulgerul fusese sfărâmat în mai multe fragmente. Deşi, mai târziu, fiecare element va dovedi la fel de periculos ca un cuib de vipere, vârfurile de lance siriene exploatau cu rapiditate golurile şi goneau spre obiectivul lor strategic, Marea Galileii. Turnura din următoarele treizeci şi şase de ore avea să fie cel mai important test al armatei israeliene după

1948.

Întăririle au început să sosească a doua zi. Acestea trebuiau aruncate treptat în zona de luptă – pentru astuparea găurilor, blocarea drumurilor, chiar pentru reorganizarea unităților care cedaseră sub tensiunea disperată a luptei şi care, pentru prima dată în istoria Israelului, fugeau de pe câmpul de luptă în fața înaintării arabilor. Abia în a treia zi au reuşit israelienii să-şi strângă blindatele, mai întâi învăluind, apoi strivind cele trei adânci pătrunderi siriene. Trecerea la operațiuni ofensive a urmat fără pauză. Sirienii au fost aruncați înapoi spre propria lor capitală de un contraatac furios şi au cedat un câmp presărat cu tancuri incendiate şi oameni zdrobiți. La sfârşitul acestei zile, soldații din brigăzile Barak şi a 7-a au ascultat la rețeaua radio a unităților lor un mesaj al înaltului Comandament al Forțelor de Apărare Israeliene.

AȚI SALVAT POPORUL LUI ISRAEL.

Aşa şi făcuseră. Totuşi, în afara Israelului, exceptând şcolile în care tineri bărbați învață profesia armelor, această bătălie epică este uitată într-un mod ciudat. Ca şi în Războiul de Şase Zile din 1967, operațiunile nonconformiste din Sinai erau cele care atrăgeau emoția şi admirația lumii: capul de pod peste Suez, bătălia de la „Ferma Chinezească”, încercuirea armatei a 3-a egiptene – iar asta în ciuda implicațiilor înspăimântătoare pe care le deschideau luptele din Golan, o zonă care era mult mai aproape de casă. Totuşi, supraviețuitorii celor două brigăzi ştiau că-şi făcuseră datoria, iar ofițerii lor puteau savura certitudinea că pentru adevărații oameni de arme – cei care cunosc măsura îndemânării şi curajului pe care îl cere o astfel de rezistență – bătălia lor pentru înălțimile Golan va fi pe aceeaşi treaptă cu Termopile, Bastogne şi Gloucester Hill.

Ironiile sorții guvernează mai toate războaiele, iar războiul din octombrie nu făcea excepție. La fel ca cele mai multe dintre luptele defensive glorioase şi aceasta fusese, în bună măsură, inutilă. Israelienii interpretaseră greşit unele rapoarte ale Serviciului de Informații, care, dacă ar fi fost luate în considerare măcar cu douăsprezece ore înainte, le-ar fi permis executarea unor planuri prestabilite şi mobilizarea de forțe militare pe înălțimi, cu ore bune înainte de a începe atacul. Dacă ar fi procedat aşa, nu ar fi existat o rezistență eroică. Nu ar fi fost nevoie ca tanchiştii şi infanteriştii lor să moară într-un număr atât de mare şi să treacă săptămâni până când adevăratele cifre ale pierderilor să fie aduse la

cunoştinţa unei naţiuni mândre, dar rănite. Dacă s-ar fi acţionat pe baza informaţiilor, sirienii ar fi fost masacraţi în faţa Liniei Purpurii, cu toată abundenta lor colecţie de tancuri şi tunuri – deşi masacrele n-aduc prea multă glorie. Acest eşec al Serviciului de Informaţii nu a fost niciodată explicat în mod adecvat. Eşuase faimosul Mossad atât de total, încât nu putuse să desluşească planurile arabilor? Sau liderii politici israelieni nu reuşiseră să recunoască avertismentele pe care le primiseră? Desigur, aceste întrebări s-au bucurat de o atenţie imediată şi cuvenită în presa mondială, mai ales în legătură cu traversarea prin luptă a Suezului de către armata egipteană, care străpunsese lăudata Linie Bar-Levi.

La fel de serioasă, dar mai puţin apreciată, era o eroare esenţială, pe care statul-major israelian, de obicei clarvăzător, o comisese cu ani înainte. Cu toată puterea ei de foc, armata israeliană nu era dotată din belşug cu artilerie de calibru mare, mai ales după standardele sovietice. În locul unor concentrări masive de tunuri de câmp mobile, israelienii preferaseră să se bazeze pe numeroase mortiere cu bătaie scurtă şi avioane de vânătoare. Din cauza aceasta, tunarii israelieni de pe înălţimile Golan fuseseră depăşiţi numeric, în proporţie de doisprezece la unu, supuşi focului zdrobitor al contrabateriilor inamice şi incapabili să asigure un sprijin adecvat apărătorilor asediaţi. Eroarea aceasta costase multe vieţi.

Ca în cazul celor mai multe erori grave, aceasta fusese comisă de oameni inteligenţi, cu cele mai bune intenţii. Acelaşi avion de asalt care lovea Golanul putea să împroaşte – numai o oră mai târziu – oţel şi moarte asupra Suezului. Air Force-ul Israelian era prima forţă aeriană modernă care acorda o atenţie sistematică timpului de pregătire a misiunilor de zbor. Echipajele de la sol erau antrenate să acţioneze precum echipele din boxele maşinilor de curse, iar viteza şi îndemânarea lor dubla efectiv puterea de lovire a fiecărui avion, făcând din IAF un instrument profund echilibrat şi flexibil. Şi făcând ca un Phantom sau un Skyhawk să pară mai valoros decât o duzină de tunuri de câmp mobile.

Însă strategii israelieni au neglijat să ia în considerare faptul că sovieticii erau cei care le furnizau arme arabilor şi, o dată cu asta, le inoculau propria filosofie tactică. Având rolul de a se ocupa de forţa aeriană NATO, întotdeauna considerată mai bună decât a lor, sovieticii aleseseră doar specialişti de prima mână pentru a lucra la proiectarea rachetelor sol-aer (SAM). Strategii ruşi vedeau

Războiul din Octombrie ca pe o splendidă şansă de testare a celor mai noi arme tactice şi a doctrinei lor. Nu i-au dat cu piciorul. Sovieticii le-au oferit clienţilor lor arabi o reţea de SAM-uri la care nord-vietnamezii sau forţele membre ale Tratatului de la Varşovia nu îndrăzneau să viseze, o falangă solidă de baterii de rachete şi sisteme radar interconectate, desfăşurate în adâncime împreună cu noile SAM-uri mobile, care puteau înainta cu avangărzile blindate, extinzând aria protecţiei aeriene sub care acţiunea la sol putea continua fără interferenţe. Ofiţerii şi oamenii care urmau să opereze aceste sisteme fuseseră şcoliţi serios, mulţi dintre ei în Uniunea Sovietică, beneficiind din plin de tot ce învăţaseră sovieticii şi nord-vietnamezii despre tehnologia şi tacticile americane, pe care arabii se aşteptau, justificat, să le imite israelienii. Dintre toţi soldaţii arabi din Războiul din Octombrie, numai aceştia au îndeplinit obiectivele propuse. Timp de două zile, ei au neutralizat efectiv aviaţia israeliană. Dacă operaţiunile de la sol ar fi mers conform planului, ar fi fost suficient.

Aici îşi are povestea începutul propriu-zis.

Situaţia de pe înălţimile Golan a fost imediat evaluată ca fiind serioasă. Informaţiile, puţine şi confuze, primite de la statele-majore ale celor două brigăzi, zăpăcite de rapiditatea derulării evenimentelor, au determinat înaltul Comandament Israelian să creadă că pierduse controlul tactic al acţiunii. Se părea că, până la urmă, cel mai îngrozitor coşmar al lor se materializase: fuseseră prinşi nepregătiţi; kibuţurile din nord erau vulnerabile; populaţia civilă, maturi şi copii, era la îndemâna unor forţe blindate siriene cane puteau să atace de pe înălţimi fără prea multe avertismente. Pentru a defini reacţia iniţială a ofiţerilor din statul-major responsabili cu operaţiunile, panica părea a fi cel mai nimerit cuvânt.

Dar strategii buni ştiu că trebuie să pregătească planuri şi pentru situaţiile de panică. În cazul unei naţiuni ai cărei inamici au ca obiectiv declarat anihilarea fizică, nu există nici o măsură defensivă care să poată fi numită extremă. Încă din 1968, israelienii, ca şi americanii şi partenerii lor din NATO, îşi bazaseră planul lor final pe opţiunea nucleară. La 3:55, ora locală, pe data de 7 octombrie, cu doar paisprezece ore înainte de începerea adevăratei lupte, ordinele de alertă pentru OPERAŢIUNEA JOSHUA fuseseră transmise prin telex la baza IAF de lângă Beersheba.

La vremea aceea, Israelul nu avea multe arme nucleare – chiar

şi acum neagă că ar avea vreuna. Nu că ar fi fost nevoie de multe, dacă se ajungea la asta. La Beersheba, într-unul dintre nenumăratele buncăre de depozitare a bombelor, existau douăsprezece obiecte cu un aspect destul de banal, deloc deosebite de alte numeroase articole proiectate pentru a fi ataşate aeronavelor tactice, cu excepția etichetelor cu dungi roşii-argintii de pe laturi. Nu aveau derivoare şi nu era nimic neobişnuit în forma aerodinamică a carcasei de aluminiu, de culoare brun-strălucitoare, cu suduri de-abia vizibile şi câteva puncte de ancorare. Exista un motiv pentru asta. Un observator superficial sau neinițiat le-ar fi luat, destul de uşor, drept tancuri de combustibil sau canistre cu napalm, iar astfel de obiecte nu meritau o privire mai atentă. Dar fiecare era o bombă de fisiune cu plutoniu, cu o putere nominală de 60 de kilotone, suficientă pentru a smulge inima unui mare oraş sau pentru a ucide mii de soldați pe câmpul de luptă, sau, cu adăugarea unui înveliş de cobalt – depozitat separat, dar uşor ataşabil la carcasă externă – pentru a otrăvi un peisaj timp de ani de zile, prin distrugerea tuturor formelor de viață.

În dimineața aceea, activitatea ta Beersheba era frenetică. Personalul de rezervă se întorcea la bază, după rugăciunile şi vizitele de familie în toată provincia, din ziua precedentă. Cei care rămăseseră de serviciu erau prea obosiți pentru complicata sarcină de înarmare a avioanelor cu un arsenal letal. Chiar şi bărbații nou sosiți dormiseră destul de puțin. O grupă de armurieri, cărora din motive de securitate nu li se dezvăluise natura sarcinii lor, echipa cu arme nucleare o escadrilă de avioane de asalt A-4 Skyhawk, sub ochii a doi ofițeri cunoscuți ca „veghetori”, pentru că asta era sarcina lor – să urmărească vizual tot ce avea de-a face cu armele nucleare. Bombele erau rulate sub structura de rezistență centrală a fiecăruia dintre cele patru avioane, ridicate cu atenție de brațul macaralei, apoi ancorate de avion. Cei mai puțin epuizați din echipa de la sol ar fi putut să remarce că dispozitivele de armare şi derivoarele nu fuseseră încă fixate pe bombe. Dacă s-a întâmplat aşa, fără îndoială că au ajuns la concluzia că ofițerul desemnat pentru această sarcină întârzia la program – aşa cum întârzia aproape oricine în această dimineață fatidică. Vârful fiecărei arme era burduşit cu aparatură electronică. Mecanismul de detonare propriu-zis şi capsula cu material nuclear – cunoscute sub numele colectiv de „pachetul fizic” – erau, desigur, deja în bombe. Armele israeliene, spre deosebire de cele americane, nu erau proiectate

spre a fi transportate de avioane de alertă pe timp de pace şi le lipseau complicatele sisteme de siguranță instalate în armele americane de tehnicienii de la uzina de asamblare de lângă Amarillo, Texas. Sistemul de detonare cuprindea doua pachete, unul pentru a fi ataşat de vârf şi altul integrat cu derivorul. Acestea erau depozitate separat de bombele propriu-zise. Una peste alta, armele erau mult mai puțin sofisticate, în comparație cu standardele americane şi sovietice, cam tot aşa cum un pistol este mult mai simplu decât o mitralieră, dar, de la mică distanță, la fel de eficient.

După ce pachetele din vârf şi derivor erau instalate şi activate, mai trebuia doar ca panourile speciale de armare să se monteze în cabina fiecărui avion şi cordonul de alimentare electrică să se ataşeze de la avion la bombă. În acest punct, bomba era emisă controlului local, plasată în mâinile unui pilot tânăr, agresiv, a cărui sarcină era să antreneze avionul într-o manevră numită „loopingul idiotului”; bomba era propulsată pe o traiectorie balistică menită – probabil – să-i permită pilotului şi avionului său să scape nevătămați la detonarea încărcăturii explozive.

În funcție de exigențele momentului şi de autorizația „veghetorilor”, ofițerul armurier principal de la Beersheba avea opțiunea de a ataşa pachetele de armare. Din fericire, acest ofițer nu era deloc atras de ideea de a avea bombe atomice, pe jumătate active, aşteptând pe o pistă de zbor pe care un arab norocos putea să o atace în orice moment. Era un om credincios şi, în ciuda pericolelor care-i amenințau țara în acea dimineață rece, murmură o rugăciune tăcută de mulțumire, când mințile lucide triumfară la Tel Aviv şi dădură ordinul de anulare a lui JOSHUA. Piloții principali, care urmau să plece în misiunea de atac, se întoarseră în camerele de aşteptare ale escadroanelor lor, spălându-şi creierele de ultimele instrucțiuni primite. Ofițerul armurier principal ordonă imediat îndepărtarea bombelor şi returnarea lor la locul de păstrare în siguranță.

Echipajul de la sol, obosit de moarte, începu să îndepărteze armele chiar în momentul în care alte echipaje soseau cu propriile lor cărucioare, în vederea misiunii de rearmare a Skyhawk-urilor cu rachete Zuni. Ordinul de atac fusese emis: *Golanul. Loviți coloanele blindate siriene care avansează asupra sectorului Barak al Liniei Purpurii dinspre Kafr Shams.* Împărțiți în două echipe, armurierii se înghesuiau sub avion, fiecare străduindu-se să-şi facă treaba: o echipa încerca să îndepărteze bombele, despre care

nu ştia că sunt bombe, în timp ce cealaltă atârna Zuni-urile de aripi.

Fireşte, nu doar patru avioane de asalt rulau prin Beersheba. Se întorcea prima misiune peste Suez, plecată de la răsăritul soarelui – mai bine zis, ce mai rămăsese din ea. Avionul de recunoaştere Phantom RF-4C fusese pierdut, iar escorta lui, un avion de vânătoare F-4F, şontâcăia, cu unul dintre cele două motoare scos din funcție, prin dâra de combustibil care i se scurgea din tancurile perforate de sub aripi. Pilotul transmisese deja prin radio avertismentul: apăruse un fel nou de racheta sol-aer, poate noua SA-6; sistemul ei de urmărire radar nu fusese înregistrat de avertizorul Phantomului; aparatul de recunoaştere nu primise nici un avertisment şi doar norocul îi permisese, pilotului să scape de cele patru rachete îndreptate spre avionul lui. Faptul fu semnalat de urgență Comandamentului Suprem al IAF, chiar înainte ca avionul să aterizeze prudent pe pistă. Avionul fu dirijat să ruleze spre capătul îndepărtat al rampei, aproape de locul unde stăteau Skyhawk-urile. Pilotul Phantomului urmă jeepul până la vehiculele de pompieri în aşteptare, dar, chiar în clipa în care se oprea, pneul principal stâng explodă. Jamba avariată cedă şi ea şi 22.000 de kilograme se prăbuşiră pe beton, ca farfuriile de pe o masă răsturnată. Dâra de combustibilul care se scurgea din tancuri se aprinse şi un incendiu nu prea mare, dar mortal, învălui avionul. O clipă mai târziu, muniția de 20 mm din bateria avionului începu să se prăjească şi unul dintre cei doi membri ai echipajului urlă în masa de flăcări. Pompierii abordară incendiul cu o pânză de apă pulverizată. Cei doi ofițeri „veghetori” aflați în apropiere alergară spre flăcări pentru a-l târî pe pilot la adăpost. Toți trei fură împroşcați cu fragmente de muniție explodată, în timp ce un pompier îşi croi calm drum printre flăcări spre cel de-al doilea membru al echipajului şi îl cără afară, pârlit, dar în viață. Alți pompieri îi adunară pe veghetori şi pilot şi încărcară corpurile sângerânde în ambulanțe.

Focul din apropiere le distrase atenția armurierilor de sub Skyhawk-uri. O bombă, cea din avionul numărul trei, căzu cu o clipă prea devreme, strivind de macara picioarele şefului echipei. În confuzia clipei, plină de larmă, echipa de armurieri uită care trebuia să-i fie îndatorirea principală. Omul rănit fu expediat în grabă la spitalul bazei, pe când cele trei arme nucleare demontate erau transportate înapoi la buncărul de depozitare – în haosul unei baze aeriene aflată în prima zi plină a unui război real, suportul

gol al unuia dintre cărucioare rămase, cumva, nebăgat în seamă. O clipă mai târziu apărură mecanicii de aviație pentru a începe verificările preliminare, reduse la minimum, în timp ce jeepul sosea de la baraca de aşteptare. Patru piloți săriră din el, fiecare cu casca într-o mână şi o hartă tactică în cealaltă, fiecare nerăbdător să lovească în inamicii patriei.

— Ce dracu-i asta? izbucni locotenentul de optsprezece ani Mordecai Zadin.

Alintat Motti de prietenii lui, avea stângăcia neglijentă tipică vârstei.

— Tanc de combustibil, aşa arată, replică mecanicul de linie.

Tipul, proprietarul unui garaj în Haifa, era rezervist în jur de cincizeci de ani, amabil, competent.

— Rahat, răspunse pilotul, aproape tremurând de emoție. N-am nevoie de combustibil suplimentar ca să zbor până la Golan şi înapoi.

— Pot să-l dau jos, nu durează mult.

Motti se gândi câteva clipe. Era un *sabra* dintr-un kibuț din nord, pilot doar de cinci luni şi îi văzu pe ceilalți camarazi cum îşi fixau centurile în avioanele lor. Sirienii atacau în direcția căminului părinților lui şi, dintr-o dată, fu cuprins de spaimă că va fi lăsat în urmă, la prima lui misiune de luptă.

— La dracu'! Poți să-l dai jos când mă întorc.

Zadin urcă scara ca din puşcă. Mecanicul îl urmă, fixându-i hamurile şi verificând instrumentele peste umărul pilotului.

— E gata, Motti. Ai grijă.

— Păstrează-mi nişte ceai pentru când mă întorc.

Tânărul rânji cu toată ferocitatea pe care o putea aduna. Mecanicul îl plesni cu palma peste cască.

— Să-mi aduci avionul înapoi, *menchkin. Mazel-tov.*

Mecanicul se lăsă să aterizeze pe beton şi îndepărtă scara.

Apoi făcu o ultimă verificare vizuală a avionului, căutând ceva în neregulă, în timp ce Motti punea motorul în mişcare. Zadin încercă palonierele şi trase maneta accelerației la ralanti, verificând indicatoarele de combustibil şi temperatura ale motorului. Totul era acolo unde trebuia să fie. Privi spre comandantul escadrilei şi îi făcu semn cu mâna că era gata. Motti trase în jos cupola manuală a carlingii, îi aruncă o ultimă privire mecanicului şi îi trimise salutul de adio.

La optsprezece ani, Zadin nu era un pilot deosebit de tânăr, după standardele IAF-ului. Cu patru ani înainte, fusese ales

pentru reacțiile lui rapide de puştan şi pentru agresivitate, fiind identificat ca o perspectivă posibilă şi luptând din greu pentru un loc în cea mai bună forță aeriană din lume. Motti iubea zborul, dorise să zboare încă de când, copil fiind, văzuse un avion de antrenament Bf-109 pe care o soartă ironică îl dăruise Israelului pentru a pune bazele unei viitoare forțe aeriene. Şi îşi iubea Skyhawk-ul. Era un avion ideal. Fără a fi un monstru electronic ca Phantom-ul, A-4 era un aparat de pradă mic şi manevrabil, care țâşnea la o tresărire a mâinii pe manşă. Acum, va zbura în luptă. Nu-i era deloc frică. Nu-i trecuse niciodată prin minte să se teamă pentru viața lui – ca orice adolescent, era sigur de nemurirea lui, iar piloții de luptă erau aleşi pentru absența slăbiciunilor omeneşti. Totuşi, îşi promise să țină minte această zi. Nu văzuse niciodată un răsărit atât de frumos. Se simțea fantastic de vioi, perfect conştient până şi de detaliile ultimelor ore: cafeaua tare de deşteptare, mirosul prăfos al aerului matinal de la Beersheba, aromele bărbăteşti de ulei şi piele din carlingă, paraziții monotoni de pe circuitele radio şi mâncărimea din mâinile încleştate pe manşă. Era o zi specială, prima de acest fel în viața lui, iar lui Motti Zadin nici nu-i trecea prin că soarta nu-i va mai acorda o alta.

Formația de patru avioane rulă într-o ordine perfectă până la capătul pistei unu. Decolarea direct spre nord, spre un inamic aflat la o depărtare de numai cinsprezece minute, părea un semn bun. La ordinul comandantului escadrilei – şi el doar de douăzeci şi unu de ani – toți cei patru piloți împinseră manetele de accelerație până la capăt, eliberară frânele şi țâşniră înainte în aerul calm, rece, al dimineții. În câteva secunde, toți decolaseră şi urcaseră la o mie cinci sute de metri, având grijă să evite traficul aerian civil al Aeroportului Internațional Ben Gurion care, în schema grotescă a vieții în Orientul Mijlociu, era încă în plină activitate.

Căpitanul dădu obişnuita serie de comenzi concise, exact ca la un zbor de antrenament: ridicați trenul, verificați motorul, armamentul, sistemele electrice. Capetele sus, pentru MIG-uri şi prietenii lor. Asigurați-vă că IFF-ul vă dă undă verde. Cele cinsprezece minute, necesare pentru a zbura de la Beersheba spre Golan, trecură rapid. Ochii lui Zadin se încordau pentru a zări povârnişul vulcanic unde, cu numai şase ani înainte, murise fratele lui mai mare, în timp zona era cucerită de la sirieni. Sirienii nu o vor lua înapoi, îşi promise Motti.

— Escadrilă, viraj la dreapta, cap-compas zero-patru-trei. Obiectivele sunt coloanele de tancuri la patru kilometri est de linie. Capetele sus. Fiţi atenţi la SAM-uri şi la tirul de la sol.

— Şefule, aici Patru, tancuri la sol la ora unu, raportă calm Zadin. Par să fie Centurioanele noastre.

— Ai ochi buni, Patru, răspunse căpitanul. Sunt prieteni.

— Am un semnal, am primit un avertisment antirachetă! rosti cineva.

Ochii măturară aerul în căutarea pericolului.

— Drace! se auzi o voce agitată. SAM la joasă altitudine, la ora doisprezece, în urcare.

— Le văd. Escadrilă, la dreapta şi la stânga degajaţi, ACUM! comandă căpitanul.

Cele patru Skyhawk-uri se împrăştiară. La câtiva kilometri depărtare se afla o duzină de rachete SA-2, asemenea unor stâlpi de telegraf zburători, îndreptându-se spre ei cu Mach-3. SAM-urile se separară şi ele, la dreapta şi la stânga, dar o făcură greoi şi două explodară într-o coliziune în aer. Motti degajă la dreapta şi trase manşa la maximum, plonjând spre sol şi blestemând greutatea suplimentară a aripii. Rachetele nu erau capabile să-i urmărească în coborâre. Stabiliză avionul la doar treizeci de metri deasupra stâncilor, încă îndreptându-se spre sirieni cu patru sute de noduri, cutremurând aerul, în timp ce trecea urlând peste soldaţii asediaţi ai Barakului, care izbucniră în urale.

Ca atac coerent, misiunea era un eşec, Motti o ştia deja. Nu avea importanţa. O să vină de hac câtorva tancuri siriene. Nu conta cărui regiment aparţineau, atâta vreme cât erau siriene. Văzu încă un A-4 şi intră în formaţie, chiar când acesta îşi începea atacul. Privi în faţă şi văzu siluetele ca nişte domuri ale T-62-urilor siriene. Cu un gest reflex, Zadin activă sistemul de tragere. Vizorul de ochire apăru în faţa ochilor.

— Hopa, alte SAM-uri se îndreaptă spre noi.

Era vocea căpitanului, deocamdată calmă.

Inima lui Motti se opri a clipă; un roi de rachete mai mici – or fi cumva SA-6? – se îndreptau spre el pe deasupra stâncilor. Îşi verifică echipamentul ESM; acesta nu sesizase atacul rachetelor. Nu avusese nici un avertisment, în afară de ceea ce-i transmiteau ochii. Instinctiv, Motti încercă să câştige altitudine, pentru a avea spaţiu de manevră. Patru rachete îl urmară. Trei kilometri mai departe, viră brusc la dreapta, apoi plonjă în spirală şi viră iar la stânga. Manevra le păcăli pe trei dintre ele, dar a patra îl urmări în

continuare. O clipă mai târziu, explodă la doar treizeci de metri de avionul lui.

I se păru că Skyhawk-ul fusese aruncat într-o parte, cu zece metri sau chiar mai mult. Motti se luptă calm cu comenzile, redresându-se chiar deasupra stâncilor. O privire rapidă îi dădu fiori reci. Secțiuni întregi din aripa de la babord erau sfâşiate. Semnalele sonore de avertizare, în cască şi pe panoul de instrumente, anunțau avarii multiple: sistemul hidraulic, radioul şi generatorul nu mai funcționau, dar putea încă să zboare pe control manual, iar armele se alimentau cu muniție de la bateria de rezervă, scăpată neatinsă. În clipa aceea, îi văzu pe cei care-l chinuiau: o baterie de rachete SA-6, patru vehicule de lansare, un camion radar Straight Flush şi un camion greu, plin cu încărcături de rezervă, la patru kilometri. Ochii lui de şoim puteau chiar să vadă cum se trudeau sirienii cu rachetele, încărcându-le una câte una pe şinele de lansare.

Îl văzură şi se porni un duel care, deşi de scurtă durată, merită să intre în legendă.

Motti coborî cât îndrăzni de mult cu comenzile avariate şi centră cu atenție ținta în vizorul de tragere. Avea 48 de rachete Zuni. Acestea erau lansate în salve de câte patru. La doi kilometri, deschise focul asupra zonei obiectivului. Rachetiştii sirieni reuşiseră să lanseze încă un SAM. În mod normal, n-ar fi trebuit sa scape, dar SA-6 avea un detonator radar şi Zuni-urile care treceau îl declanşară, făcând SAM-ul să explodeze inofensiv la o jumătate de kilometru. Motti rânji sălbatic, în timp ce lansa rachetele şi apoi deschise focul cu tunurile de 20 mm asupra masei de oameni şi vehicule.

A treia salvă căzu în plin, apoi încă patru, iar Zadin lovi palonierul pentru a-şi lansa rachetele asupra întregii zone-țintă. Bateria de rachete era transformată într-un amestec infernal de motorină diesel, combustibil de rachetă şi ogive de război explodând. O minge uriaşă de foc îi stătea în cale şi Motti o sfâşie cu un strigăt sălbatic de bucurie; duşmanii erau şterşi de pe fața pământului, iar camarazii răzbunați.

Zadin nu avu decât un moment de triumf. Foile mari de aluminiu, care alcătuiau aripa stângă a avionului său, erau smulse de curentul de aer cu o viteză de patru sute de noduri. A-4 începu să vibreze sălbatic. Când Motti viră la stânga pentru a reveni acasă, aripa cedă complet. Skyhawk-ul se dezintegră în aer. În doar câteva secunde războinicul adolescent fu zdrobit de

stâncile bazaltice ale înălțimilor Golan, nici primul, nici ultimul care murea aici. Nimeni din escadrila lui de patru nu supraviețui.

Din bateria SAM nu rămăsese aproape nimic. Toate cele şase vehicule fuseseră, sfărâmate în bucăți. Dintre cei nouăzeci de servanți, cea mai mare bucată recuperată era torsul decapitat al comandantului bateriei. Atât el, cât şi Zadin îşi serviseră țările cu cinste, dar, aşa cum era adeseori cazul, o comportare care, în alt loc şi timp, ar fi putut inspira versurile eroice ale unui Virgiliu sau Tennyson trecu neobservată şi rămase necunoscută. Trei zile mai târziu, mama lui Zadin primi vestea printr-o telegramă, aflând din nou că tot Israelul împărtăşea durerea ei, ca şi cum aşa ceva ar fi fost posibil pentru o femeie care pierduse doi fii.

Dar nota de subsol, deosebit de alarmantă, a acestui episod de luptă era că o bombă nearmată se desprinsese de avionul care se dezintegra şi avansase mai departe spre est, prăbuşindu-se departe de epava avionului de vânătoare-bombardament şi îngropându-se la cincizeci de metri de căminul unui fermier druz. Abia trei zile mai târziu, israelienii descoperiră că bomba lor lipsea şi doar în ziua de după sfârşitul Războiului din Octombrie fură în stare să reconstruiască detaliile pierderii ei. Asta îi lăsă pe israelieni cu o problemă insolubilă, chiar şi pentru imaginația lor. Bomba era undeva, în spatele liniilor siriene – dar unde? Care dintre cele patru avioane o transportase? Unde se prăbuşise? Era imposibil să le ceară sirienilor să o caute. Oare puteau să se spovedească americanilor, tocmai cei de la care „materialul nuclear special” fusese obținut pe căi ilegale?

Şi astfel, culcuşul bombei rămase necunoscut pentru toată lumea, cu excepția fermierului druz, care o acoperi pur şi simplu cu doi metri de țărână şi continuă să-şi cultive peticul de pământ pietros.

1
Călătoria cea mai lungă…

Arnold van Damm se tolăni pe spate în scaunul lui directorial cu pivot, cu eleganța unei păpuşi de cârpă aruncate într-un colț. Jack nu-l văzuse niciodată purtând veston, cu excepția momentelor când se afla în prezența preşedintelui şi nici atunci întotdeauna. La întâlnirile formale la care cravata neagră era obligatorie, Ryan se întrebă dacă Arnie avea nevoie de un agent care să stea lângă el cu un pistol. Cravata era lărgită în jurul gulerului descheiat, iar el ar fi pariat că niciodată nu fusese înnodată strâns. Mânecile cămăşii L.L. Bean cu dungi albastre a lui Arnie erau suflecate şi înnegrite în coate pentru că, de obicei, citea documentele cu antebrațele plantate pe biroul care suferea de o aglomerație cronică. Dar nu şi atunci când vorbea cu cineva. În cazul conversațiilor importante, omul se lăsa pe spate, odihnindu-şi picioarele pe sertarul biroului. De numai cincizeci de ani, van Damm avea un păr cărunt care se rărea şi o față cutată şi brăzdată de griji, ca o hartă veche, dar ochii albaştri deschis erau întotdeauna atenți, iar mintea lui era acut conştientă de tot ce se petrecea în limitele percepției vizuale sau dincolo de ea. Era o calitate strict necesară pentru şeful personalului de la Casa Albă.

Îşi turnă o Coca-Cola dietetică într-o cană de cafea supradimensionată, decorată cu o emblemă a Casei Albe pe o parte şi având gravat „Arnie” pe cealaltă şi îl privi pe directorul-adjunct al CIA cu un amestec de precauție şi afecțiune.

— Ți-e sete?

— M-aş descurca cu o Coca adevărată, dacă ai vreuna pe acolo, rosti Jack cu un surâs.

Mâna stângă a lui van Damm dispăru din vedere şi o cutie roşie de aluminiu se ivi pe o traiectorie care s-ar fi terminat în poala lui Ryan, dacă acesta nu ar fi prins obiectul. Deschiderea cutiei în circumstanțele respective era un exercițiu complicat, dar Jack o îndreptă ostentativ spre van Damm când o deschise cu o pocnitură. Indiferent dacă omul îți plăcea sau nu, îşi spuse Ryan, avea stil. Deşi avea o slujbă importantă, nu-şi dădea ifose decât atunci când trebuia s-o facă. Acum nu era un astfel de moment.

Ifosele erau rezervate străinilor. Apropiații nu aveau nevoie de teatru.

— Bossul vrea să ştie ce naiba se întâmplă acolo, deschise conversația şeful personalului.

— Şi eu aş vrea.

Charles Alden, consilierul preşedintelui pentru securitatea națională, intră în cameră.

— Scuză-mă că am întârziat, Arnie.

— Şi noi am vrea, domnilor, replică Jack. Asta nu s-a schimbat în ultimii câțiva ani. Vreți materialul cel mai bun pe care-l avem?

— Sigur, spuse Alden.

— Data viitoare când zbori la Moscova, uită-te după un iepure alb, mare, cu redingotă şi ceas de buzunar. Dacă-ți oferă o călătorie într-o vizuină de iepure, acceptă şi anunță-mă şi pe mine ce descoperi acolo, spuse Ryan cu o seriozitate simulată. Uite, eu nu sunt unul din acei idioți de extremă dreaptă care plâng după întoarcerea la Războiul Rece, dar ruşii cel puțin erau previzibili. Nenorociții au început să acționeze aşa cum facem noi acum. Sunt imprevizibili ca dracu'. Partea hazlie e că acum pot să înțeleg ce pacoste am fost noi întotdeauna pentru KGB. Acolo dinamica politică se schimbă zilnic. Narmonov este cel mai inteligent luptător politic din lume, dar, de fiecare dată când trece la lucru, se naşte o alta criză.

— Ce hram poartă tipul? întrebă van Damm. Tu l-ai întâlnit?

Alden îl întâlnise pe Narmonov, nu însă şi van Damm.

— Doar o singură dată, avertiză Ryan.

Alden se aşeză într-un fotoliu:

— Uite, Jack, noi ți-am văzut dosarul. La fel şi bossul. La dracu', aproape că l-am făcut să te respecte. Două Stele pentru informații, afacerea cu submarinul şi, Iisuse, chestia aia cu Gherasimov. Amice, ştiam şi eu că apele liniştite sunt adânci, dar niciodată atât de adânci. Nu-i de mirare că Al Trent crede că eşti atât de-al dracului de deştept.

Steaua pentru informații era cea mai înaltă decorație CIA pentru activitatea de teren. De fapt, Jack avea trei. Dar citația pentru a treia era încuiată într-un loc foarte sigur, fiind ceva atât de secret, încât prea puțini erau cei care ştiau.

— Aşa că, dovedeşte-o. Spune povestea.

— E unul dintre cei puțini. Se simte de minune în haos. Am întâlnit doctori de genul asta. Sunt câțiva, foarte puțini, care continuă să lucreze în sălile de urgență, tratând răni şi alte chestii

de genul ăsta, după ce toți ceilalți au cedat fizic. Unii oameni trăiesc din presiune şi stres, Arnie. El este unul dintre aceştia. Nu cred că-i place cu adevărat, dar se pricepe la asta. Trebuie să aibă constituția fizică a unui cal…

— Cei mai mulți politicieni sunt aşa, observă van Damm.

— Oricum, ştie Narmonov cu adevărat spre ce se îndreaptă? Eu cred că răspunsul e şi da şi nu. Are o oarecare idee încotro îşi împinge țara, dar cum ajunge acolo şi unde va fi când va ajunge, asta nu ştie. Cam ăsta-i curajul pe care-l are omul.

— Deci, îți place tipul.

— Ar fi putut să-mi ia viața la fel de uşor cum am deschis cutia asta de Coca şi nu a făcut-o. Mda, admise Ryan cu un zâmbet, asta mă obligă să-l plac un pic. Ar trebui sa fii un prost ca să nu-l admiri. Chiar dacă suntem inamici, tot merită respect.

— Şi-atunci, noi nu suntem inamici? întrebă Alden cu un rânjet strâmb.

— Cum putem fi? se miră Jack, mimând surpriza. Preşedintele susține că asta-i o chestie trecută.

Şeful personalului mormăi:

— Politicienii vorbesc o mulțime de lucruri. Pentru asta sunt plătiți. O să reuşească Narmonov?

Ryan privi pe fereastră, dezgustat mai ales de incapacitatea lui de a răspunde la întrebare:

— Priviți lucrurile astfel: probabil că Andrei Ilici este cel mai abil operator politic pe care l-au avut vreodată, dar execută un număr de echilibristică pe sârmă. Sigur, e cel mai bun pe-aici, dar vă aduceți aminte când Karl Wallenda era cel mai bun dansator pe sârmă? A terminat ca o pată roşie pe trotuar, pentru că adusese o zi proastă într-o afacere în care n-ai dreptul decât la o singură tâmpenie. Andrei Ilici e băgat în acelaşi gen de afaceri. Va reuşi? Oamenii îşi pun întrebarea asta de opt ani! Noi aşa credem – eu aşa cred – dar… dar, la dracu', ăsta-i un teren virgin, Arnie. Nu am mai fost niciodată aici. Nici el nu a fost. Chiar şi un blestemat de meteorolog are o bază de date care să-l ajute. Cei mai buni analişti de politică rusă pe care-i avem sunt Jake Kantrowitz la Princeton şi Derek Andrews la Berkeley, iar ei au în clipa de față păreri complet opuse. Acum două săptămâni, i-am avut pe amândoi musafiri la Langley. Personal, înclin spre evaluarea lui Jake, dar analistul nostru principal în problemele ruseşti crede că Andrews are dreptate. Plătiți şi alegeți. Asta-i tot ce-avem mai bun. Dacă vreți cele mai autorizate opinii, citiți ziarele, zâmbi el subțire.

Van Damm mârâi şi continuă:

— Următorul punct fierbinte?

— Problema naționalităților e cea mai spinoasă, răspunse Jack. Nu aveți nevoie de mine ca să vă spun asta. Cum se va destrăma Uniunea Sovietică – ce republici o vor părăsi – când şi cum, paşnic sau violent? Problema asta va fi permanentă.

— Asta susțin şi eu de aproape un an. Cât timp să lăsăm lucrurile să evolueze? vru să ştie Alden.

— Hei, eu sunt tipul care a spus că Germania de Est va avea nevoie de cel puțin un an ca să se schimbe – la vremea aceea, am fost tipul cel mai optimist din oraş şi am greşit cu unsprezece luni. Orice aş susține eu sau altul, nu poate fi decât un pronostic la întâmplare.

— Alte puncte îngrijorătoare? insistă van Damm.

— Întotdeauna există Orientul Mijlociu.

Ryan văzu cum ochii celuilalt începuseră să licărească de interes.

— Vrem să ne ocupăm în curând şi de asta.

— Atunci, vă doresc noroc. Noi lucrăm la trebuşoara asta încă de pe timpul lui Nixon şi Kissinger, de la semifinalele din '73. S-a răcit destul de mult, dar problemele fundamentale sunt încă acolo şi, mai devreme sau mai târziu, se vor dezgheța. Presupun că vestea bună este că Narmonov nu vrea să aibă de-a face cu asta. S-ar putea să fie obligat să-şi ajute vechii prieteni, iar vânzarea armelor acolo e o sursă serioasă de bani; dar, dacă lucrurile explodează, nu va forța, aşa cum o făceau înainte. Am învățat asta cu Irakul. S-ar putea să continue să le pompeze arme – eu nu cred în posibilitatea asta, deşi s-ar putea – însă nu va face nimic în plus pentru a sprijini un atac arab asupra Israelului. Nu-şi va deplasa navele şi nu va mobiliza trupele. Mă îndoiesc că ar dori chiar să-i sprijine, dacă tipii vor începe să zornăie puțin săbiile. Andrei Ilici spune că armele alea sunt pentru apărare şi cred că-i de bună credință, în ciuda veştilor pe care le primim de la israelieni.

— E sigur? întrebă Alden. Departamentul de Stat spune altceva.

— Departamentul de Stat o dă-n bară, răspunse Ryan sec.

— La fel susține şi şeful tău, sublinie van Damm.

— În cazul acesta, domnule, cu respect trebuie să nu fiu de acord cu evaluarea Directorului CIA.

Alden dădu din cap:

— Acum ştiu de ce te place Trent. Nu vorbeşti ca un birocrat. Cum de-ai rezistat atâta timp spunând ce gândeşti cu adevărat?

— Poate că eu sunt excepția. Gândeşte-te. Cu tot rahatul etnic care există acolo, jucarea unui rol activ comportă la fel de multe pericole ca şi avantaje. Nu, el vinde arme pe valută forte şi numai când nu riscă nimic. Asta-i o afacere şi atâta tot.

— Deci, dacă putem găsi o cale ca să aranjăm lucrurile...? căzu pe gânduri Alden.

— Ar putea chiar să ne ajute. În cel mai rău caz, va sta pe margine şi se va văita că nu face parte din joc. Spune-mi, cum ai de gând să aranjezi lucrurile?

— Vom exercita un pic de presiune asupra Israelului, răspunse simplu van Damm.

— Asta-i o tâmpenie, din două motive. Mai bine zis, e o reacție în lanț: orice presiune ar fi o greşeală, atâta timp cât nu li se pot oferi israelienilor unele garanții în problemele de securitate, dar acest aspect depinde de rezolvarea unora din problemele fundamentale.

— Cum ar fi?

— De exemplu, care sunt motivele acestui conflict. *Singurul lucru pe care-l scapă toți din vedere.*

— E religios, dar proştii dracului cred toți în acelaşi lucru, mârâi van Damm. La dracu', luna trecută am citit Coranul şi n-am găsit diferențe față de ceea ce-am învățat la şcoala de duminică.

— E adevărat, se declară de acord Ryan şi ce-i cu asta? Catolicii şi protestanții cred că Cristos este fiul Domnului, dar asta nu a împiedicat Irlanda de Nord să explodeze... Şi e cel mai sigur loc din lume pentru evrei. Creştinii ăştia îngrozitori sunt atât de ocupați să se ucidă unii pe alții, încât nu au timp să fie antisemiți. Uite, Arnie, oricât de insignifiante ne-ar părea nouă diferențele religioase din ambele locuri, pentru ei sunt suficient de mari ca să ucidă. Sunt atât de mari cât le trebuie, amice.

— Cred că-i adevărat, acceptă în silă şeful personalului. Vrei să spui Ierusalimul?

— Exact.

Ryan îşi termină Coca şi strivi cutia, înainte de a o arunca în coşul de gunoi al lui van Damm.

— Oraşul e sfânt pentru trei religii – gândeşte-te la ele ca la trei triburi – dar fizic aparține doar uneia dintre ele. Aceasta se afla în război cu una dintre celelalte. Natura volatilă a regiunii militează pentru introducerea unor trupe militare în zonă, dar ale cui? Ți-aduci aminte că, nu cu mult timp în urmă, nişte nebuni islamici au trecut prin foc Mecca. Acum, dacă instalezi în Ierusalim o forță

de securitate arabă, creezi o ameninţare la adresa securităţii Israelului. Dacă lucrurile rămân aşa cum sunt, doar cu o forţă israeliană, îi ofensezi pe arabi... A şi nici nu e cazul să ne mai gândim la Naţiunile Unite. Israelului nu o să-i placă, pentru că evreii nu au reuşit prea bine acolo. Arabilor nu le va plăcea, pentru că sunt prea mulţi creştini. Iar nouă n-o să ne placă pentru că Naţiunile Unite nu ne iubesc prea mult. Singurul corp internaţional disponibil nu inspiră încredere nimănui.

— Preşedintele vrea cu adevărat să se ocupe de asta, sublinie şeful personalului. *Trebuie să facem ceva, ca sa dăm impresia că nu stăm degeaba.*

— Ei, data viitoare când îl vede pe papă, poate că îi va cere o intervenţie la nivel înalt.

Zâmbetul ireverenţios al lui Ryan îngheţă. Pentru moment. Probabil, îşi spuse Van Damm, se avertiza în gând. Să nu-l vorbească de rău pe preşedinte, pe care nu-l plăcea. Apoi faţa lui Ryan deveni inexpresivă. Arnie nu-l cunoştea suficient de bine pe Jack pentru a prinde semnificaţia privirii.

— Aşteaptă o clipă.

Şeful personalului chicoti. N-ar fi rău dacă preşedintele l-ar vedea pe papă. Întotdeauna o astfel de întâlnire făcea impresie asupra alegătorilor, apoi preşedintele va avea o cină bine mediatizată cu B'nai B'rith pentru a demonstra că iubea toate religiile. De fapt şi van Damm o ştia, preşedintele mergea la biserică acum, de când copiii lui crescuseră, doar pentru spectacol. Ăsta era un aspect amuzant al vieţii. În căutarea valorilor sociale, Uniunea Sovietică făcea eforturi pentru o reconciliere cu religia, în timp ce stânga politică americană se îndepărtase demult de ea şi nu avea nici o dorinţă să se întoarcă înapoi, ca nu cumva să găsească aceleaşi valori pe care le căutau ruşii. Van Damm începuse ca un credincios de extrema stângă, dar douăzeci şi cinci de ani de experienţă practică la guvernare îl vindecaseră. Acum îşi exprima cu egală fervoare neîncrederea în ideologia ambelor aripi. Reveria asupra politicii îl îndepărtase de discuţia în curs.

— Te gândeşti la ceva, Jack? întrebă Alden.

— Ştii, noi toţi suntem „oameni ai cărţii", nu-i aşa? întrebă Ryan, întrezărind în ceaţă silueta unei noi idei.

— Şi?

— Vaticanul este o ţară adevărată, cu un statut diplomatic real, dar fără armată... soldaţii sunt elveţieni... iar Elveţia este neutră,

nici măcar membră a Naţiunilor Unite. Arabii îşi fac acolo afacerile bancare şi chefurile... Ştii, mă întreb dacă ar fi de acord...?

Faţa lui Ryan deveni din nou inexpresivă şi van Damm îi văzu ochii concentrându-se, în clipa în care un beculeţ i se aprinse în minte. Întotdeauna era fascinant să urmăreşti naşterea unei idei, deşi plăcerea ţi-era mai mică atunci când nu ştiai despre ce va fi vorba.

— Să fie de acord? Cine să fie de acord cu ce? întrebă şeful personalului cu o oarecare enervare.

Alden nu scoase un cuvânt, aşteptând ca Ryan să răspundă.

— Vreau să spun, o mare parte din întreaga încurcătură este legată de Locurile Sfinte, nu-i aşa? Aş putea să vorbesc cu unii din oamenii mei de la Langley. Avem un foarte bun...

Van Damm se lăsă pe spătarul scaunului:

— Ce fel de contacte ai? Vrei să spui că ar trebui să vorbim cu nunţiul?

Ryan clătină din cap.

— Nunţiul, cardinalul Giancatti, e un tip în vârstă şi cumsecade, dar se află aici numai ca paravan. Arnie, eşti de suficient timp aici ca să ştii asta. Dacă vrei să vorbeşti cu oameni importanţi, atunci mergi la părintele Riley, la Georgetown. Mi-a fost profesor când mi-am luat doctoratul. Suntem destul de apropiaţi. Are o pilă la general.

— Ăsta cine mai e?

— Părintele general al Societăţii lui Iisus. Iezuitul şef, un spaniol, pe nume Francisco Alcalde. El şi părintele Tim au predat împreună la Universitatea Sf. Robert Bellarmine din Roma. Amândoi sunt istorici, iar părintele Tim este reprezentantul lui neoficial aici. Nu l-ai întâlnit niciodată pe părintele Tim?

— Nu. Merită?

— A, da. Este unul dintre cei mai buni profesori pe care i-am avut. Cunoaşte Washingtonul pe toate feţele. Are contacte bune la oficiul central.

Ryan zâmbi, dar van Damm nu înţelese gluma.

— Ai putea aranja un prânz discret? întrebă Alden. Nu aici, undeva în altă parte.

— Clubul Cosmos din Georgetown. Părintele Tim este membru. Clubul Universităţii este mai aproape, dar...

— Bine. Poate să păstreze un secret?

— Un iezuit să păstreze un secret? râse Ryan. Nu eşti catolic, nu-i aşa?

— Cât de repede poți aranja întâlnirea?
— Mâine sau poimâine, bine?
— Ce ne spui despre loialitatea lui? întrebă din senin van Damm.
— Părintele Tim este cetățean american şi nu reprezintă un risc în privința securității. Dar este preot şi a jurat credință unei autorități pe care, în mod natural, o consideră superioară Constituției. Poți avea încredere în om că-şi va onora toate obligațiile, dar nu uita care sunt toate aceste obligații, avertiză Ryan. Şi nici nu-l poți manipula.
— Aranjează prânzul. Oricum, se pare că trebuie să-l întâlnesc pe tip. Nu-i da detalii, spune-i că vreau să-l cunosc, continuă Alden. Şi cât mai repede. Mâine şi poimâine n-am aranjate întâlniri la prânz.
— Da, domnule.
Ryan se ridică şi ieşi.

Clubul Cosmos din Washington este situat la intersecția dintre Massachusetts şi Florida Avenue. Fosta reşedință a lui Sumner Wells i se părea cam golaşă lui Ryan, fără vreo patru sute de acri de teren cu coline blânde, un grajd cu cai pur-sânge şi, poate, o vulpe băştinaşă pe care proprietarul s-o vâneze, dar nu cu prea multă ardoare. Totuşi, aceste împrejurimi existau doar în imaginația lui, locul neavându-le vreodată, iar Ryan se întrebă de ce fuseseră alese stilul şi poziția respectivă pentru clădire, într-o atât de evidentă contradicție cu realitățile Washingtonului, deşi constructorul dovedise că înțelesese perfect mecanismele de funcționare ale oraşului. Socotit drept club al elitei intelectuale – acceptarea era bazată mai mult pe „realizări” decât pe bani – era cunoscut în Washington ca un loc propice pentru conversații erudite, dar şi cu cea mai proastă mâncare dintr-un oraş lipsit de restaurante selecte. Ryan îl conduse pe Alden într-un mic salon particular de la etaj.
Părintele Timothy Ryan, din Societatea lui Iisus, îi aştepta, răsfoind *Post*-ul de dimineață, cu o pipă din spumă de mare încleştată în dinți. Un pahar se afla lângă mâna lui dreaptă, cu un deget de sherry pe fund. Părintele Tim purta o cămaşă şifonată şi o jachetă care avea nevoie de un călcat, nu uniforma preoțească oficială, păstrată pentru întâlnirile importante şi care fusese făcută la comandă într-unul din cele mai bune ateliere de croitorie de pe Wisconsin Avenue. Dar gulerul roman alb era scrobit şi strălucitor,

iar lui Jack îi trecu deodată prin minte că, în ciuda anilor de educație catolică, nu ştia încă din ce erau făcute chestiile astea. Bumbac scrobit? Celuloid, la fel ca gulerele detaşabile pe care le purta bunicul său? În orice caz, rigiditatea evidentă a gulerului trebuia să fie, pentru purtător, un memento al locului său în această lume şi în cea următoare.

— Bună, Jack!

— Bună ziua, părinte. Charles Alden, părintele Tim Riley.

Se schimbară strângeri de mână şi se aleseră locurile la masă.

Un chelner intră şi luă comenzile de băuturi, închizând uşa în urma lui când ieşi.

— Cum e noul serviciu, Jack? întrebă Riley.

— Orizontul continuă să se lărgească… admise Ryan.

Lăsă răspunsul în suspensie. Probabil că preotul era deja la curent cu problemele pe care le avea Jack la Langley.

— Am o idee în legătura cu Orientul Mijlociu şi Jack a sugerat că ați fi omul indicat pentru a o discuta, începu Alden, readucând discuția la afaceri.

Trebui să se întrerupă când se întoarse chelnerul cu băuturile şi meniurile. Discursul lui în legătură cu ideea dură câteva minute.

— Interesant, comentă Riley când totul fu dezvăluit.

— Care-i părerea dumneavoastră despre acest concept? vru să ştie consilierul pe problemele de securitate națională.

— Interesant…

Preotul rămase tăcut un moment.

— Va binevoi papa…?

Ryan îl opri pe Alden cu o fluturare a mâinii. Riley nu era omul pe care să-l grăbeşti atunci când gândea. La urma urmei, era istoric, iar cei din breasla lui nu aveau caracterul impetuos al medicilor.

— Cu siguranță, este elegant, acceptă Riley după treizeci de secunde. Totuşi, grecii vor fi o problemă majoră.

— Grecii? Cum aşa? întrebă Ryan surprins.

— În acest moment, adevărații contestatari sunt grecii ortodocşi. Jumătate din timp, noi şi ei ne ciorovăim din cauza celor mai banale chestiuni administrative. De fapt, rabinii şi imamii sunt mai cordiali acum decât preoții creştini. Asta e o ciudățenie valabilă pentru toți oamenii religioşi, e greu să prevezi cum vor reacționa. Oricum, problemele între grecii ortodocşi şi romano-catolici sunt mai ales administrative – cine obține custodia cutărui loc istoric, chestii de genul ăsta. Anul trecut a fost o discuție mare

în privința Bethlehemului, cine va ține slujba de la miezul nopții în Biserica Nativității. Groaznic de dezamăgitor, nu-i aşa?

— Vrei să spui că nu sunt şanse de reuşită pentru că două biserici creştine nu pot să...

— Am spus că s-ar putea să fie o problema, domnule doctor Alden. Nu am spus că nu va merge. Va trebui să ajustați troica... dar, dată fiind natura operațiunii, cred că voi putea să obțin cooperarea necesară. În orice caz, va trebui să-i cooptați pe grecii ortodocşi. Ştiți, ei şi islamiştii se înțeleg foarte bine.

— Cum aşa? întrebă Alden.

— Demult, când Mohammed a fost gonit din Mecca de păgâni, i-a acordat azil la Mănăstirea Sf. Ecaterina din Sinai – e un altar ortodox grec. Au avut grijă de el când avea nevoie de prieteni. Mohammed era un om onorabil; de atunci, mănăstirea aceea s-a bucurat de protecția islamiştilor. A trecut mai bine de o mie de ani şi locul acela nu a fost tulburat niciodată, în ciuda tuturor grozăviilor care s-au petrecut în zonă. Ştii, Islamul are multe lucruri de admirat. Noi, în Vest, scăpăm adeseori asta din vedere, din cauza nebunilor care-şi spun islamişti – ca şi cum noi nu am avea aceleaşi probleme cu creştinismul. Există multă noblețe acolo şi au o tradiție de învățătură care cere respect. Doar că, aici, nimeni nu ştie prea multe despre asta, conchise Riley.

— Alte probleme conceptuale? întrebă Jack.

Părintele Tim râse:

— Consiliul de la Viena! Cum de-ai uitat de asta, Jack?

— Ce? bolborosi enervat Alden.

— 1815. Toată lumea ştie asta. După acordurile finale ale războaielor napoleoniene, elvețienii au trebuit să promită că nu vor exporta niciodată mercenari. Sunt sigur că putem rezolva problema cu puțin tact. Scuzați-mă, domnule doctor Alden. Detaşamentul de gardă al papei este compus din mercenari elvețieni. Cândva, aşa a fost şi cel al regelui Franței – au murit toți apărându-l pe regele Ludovic şi pe Maria Antoaneta. Acelaşi lucru aproape că li s-a întâmplat odată şi trupelor papale, dar ei au oprit inamicul, suficient pentru ca un mic detaşament să-l evacueze pe Sfântul Părinte într-un loc sigur, castelul Gandolfo, după câte îmi amintesc. Mercenarii au fost principalul articol elvețian de export şi erau temuți oriunde se duceau. Sigur, gărzile elvețiene ale Vaticanului sunt acum mai mult decorative, dar cândva au fost cu adevărat necesare. În orice caz, mercenarii elvețieni aveau o reputație atât de feroce, încât Consiliul de la Viena, care a încheiat

războaiele napoleoniene, i-a obligat pe elvețieni să promită că nu vor permite oamenilor lor să lupte în altă parte decât acasă şi la Vatican. Dar, aşa cum v-am spus, ăsta este un fleac. Elvețienii vor fi încântați să fie văzuți ajutând la rezolvarea acestei probleme. Ca efect, prestigiul lor va creşte, într-o regiune unde există o groază de bani.

— Sigur, observă Jack. Mai ales dacă noi le furnizăm echipamentul. Tancuri M-1, vehicule de luptă Bradley, comunicații celulare...

— Ei, hai, Jack, spuse Riley.

— Nu, părinte, natura misiunii va cere unele arme grele – pentru impact psihologic, dacă nu pentru altceva. Este necesar să demonstrezi că eşti serios. O dată ce faci asta, restul forței îşi permite să poarte costume de paraşutism Michelangelo şi halebarde şi poate zâmbi aparatelor de fotografiat – dar tot ai nevoie de un Smith & Wesson ca să bați patru aşi, mai ales acolo.

Riley îi dădu dreptate.

— Îmi place eleganța conceptului, domnilor. Îi atrage pe cei cu suflet nobil. Toți cei implicați îşi afirmă credința în Dumnezeu, sub un nume sau altul. Apelând la ei în numele Lui... hm, asta-i cheia, nu-i aşa? Oraşul Domnului. Când aveți nevoie de un răspuns?

— Nu-i chiar atât de urgent, rosti Alden.

Riley înțelese mesajul. Era o problemă de interes oficial a Casei Albe, dar nu ceva care să fie făcut la repezeală. Dar nici ceva care să fie îngropat la fundul unui morman de hârtii de pe un birou oarecare. Mai degrabă era o anchetă subterană care trebuia să fie efectuată rapid, eficient şi discret.

— Ei bine, trebuie să treacă prin sistemul birocratic. Amintiți-vă, Vaticanul are birocrația cu cea mai lungă funcționare din lume.

— De-asta v-am contactat pe dumneavoastră, accentuă Ryan. Generalul poate evita tot rahatul ăsta.

— Ăsta nu-i un mod de a vorbi despre prinții bisericii, Jack!

Riley aproape că explodă de râs.

— Sunt catolic, ați uitat?

— Le voi trimite o notă, promise Riley.

— Discret, sublinie Alden.

— Discret, aprobă Riley.

Zece minute mai târziu, părintele Timothy Riley era iar în maşina lui pentru drumul scurt înapoi la biroul din Georgetown.

Deja mintea lui începuse să lucreze. Ryan ghicise corect în privința legăturilor părintelui Tim şi a importanței lor. Riley îşi

compunea mesajul în greaca veche, limbajul filosofilor, niciodată vorbit de mai mult de cincizeci de mii de persoane, dar totodată limba în care el îi studiase pe Platon şi Aristotel la Seminarul Woodstock din Maryland, cu atâţia ani înainte.

Ajuns în biroul lui, îşi instrui secretarul să nu-i dea nici o legătură telefonică, închise uşa şi deschise calculatorul personal. Mai întâi, introduse o dischetă care permitea utilizarea caracterelor greceşti. Riley nu era un dactilograf priceput – avantajul de a avea un secretar personal şi un computer erodase rapid această îndemânare – şi îi trebui o oră ca să producă documentul de care avea nevoie. Era imprimat ca o scrisoare de nouă pagini, la două rânduri. Apoi Riley deschise un sertar al biroului şi formă pe un disc codul unui seif de birou, mic, dar sigur, care era ascuns în ceea ce părea să fie un sertar pentru dosare. Aici, aşa cum Ryan suspecta demult, era ascuns un manual de cifrare, scris de mână cu sârg de către un tânăr preot din personalul particular al Părintelui General. Riley simţi nevoia să râdă. Pur şi simplu, nu era un lucru pe care l-ar fi asociat cineva cu preoţia, în 1944, când amiralul Chester Nimitz îi sugerase cardinalului Francis Spellman, Vicarul Catolic General pentru armata SUA, că Marianele aveau poate nevoie de un nou episcop, cardinalul scosese manualul de cifru şi folosise reţeaua de comunicaţii a Marinei SUA pentru a desemna unul. Ca oricare altă organizaţie, Biserica Catolică avea nevoie, din când în când, de un circuit de comunicaţii sigur, iar serviciul de cifru al Vaticanului se afla acolo de secole. În cazul acesta, cheia cifrului pentru ziua respectivă era un pasaj lung dintr-un discurs al lui Aristotel, cu şapte cuvinte îndepărtate şi alte patru prost ortografiate. Un program comercial de criptare avu grijă de restul. Apoi, trebui să printeze o copie nouă şi să o pună deoparte. Computerul fu oprit din nou, ştergând orice înregistrare a comunicării. Riley trimise scrisoarea prin fax la Vatican şi trecu toate copiile prin tocătorul de hârtii. Tot exerciţiul necesitase trei ore de lucru şi, când îl informă pe secretar că era gata să se ocupe iar de afacerile curente, ştia că va trebui să lucreze până noaptea târziu. Spre deosebire de oamenii de afaceri, Riley nu înjură.

— Nu-mi place chestia asta, spuse calm Leary, ascuns în spatele binoclului.

— Nici mie, aprobă Paulson.

Vederea pe care i-o oferea vizorul telescopic, cu o putere de mărire de zece ori, era mai puţin panoramică, dar mult mai

focalizată.

Nimic din ceea ce privea această situație nu era plăcut. Subiectul era unul pe care FBI-ul îl vâna de mai bine de zece ani. Implicat în morțile a doi agenți speciali ai Biroului şi a unui ofițer federal, John Russell (alias Matt Murphy, alias Richard Burton, alias Ursul Roşu) se topise în îmbrățişarea fierbinte a unei grupări numite Societatea Războinicilor Națiunii Siouxe. John Russell nu avea nimic de războinic. Născut în Minessota, departe de rezervația Sioux, fusese un infractor mărunt pe care o singură inculpare importantă îl trimisese în închisoare. Aici îşi descoperise originea etnică şi începuse să se comporte în conformitate cu imaginea cu totul specială pe care o avea despre americanii nativi – un mod de viață care, în viziunea lui Paulson, părea mai adecvat pentru Mihail Bakunin decât pentru un Cochise sau Toolhoolhoolzote. Alăturându-se unui alt grup născut în închisoare şi numit Mişcarea Indiană Americană, Russell fusese implicat într-o jumătate de duzină de acte criminale, terminând cu moartea celor trei ofițeri federali, apoi dispăruse. Dar, mai devreme sau mai târziu, toți comiteau erori, iar azi era rândul lui John Russell. Asumându-şi riscul de a scoate bani din trecerea drogurilor prin contrabandă în Canada, Societatea Războinicilor făcuse un pas greşit, care îi permisese unui informator federal să-i dibuie planurile.

Locul pe care-l supravegheau se afla în rămăşițele fantomatice ale unui orăşel de fermieri, la şase mile de granița canadiană. Echipa FBI de eliberare a ostaticilor, ca de obicei fără ostatici de eliberat, îşi îndeplinea rolul de echipă antiteroristă numărul 1 a Biroului. Cei zece oameni desfăşurați pentru misiune, sub comanda şefului de grupă Dennis Black, se aflau sub controlul administrativ al agentului special care conducea biroul local. Aici, profesionalismul obişnuit al Biroului se împotmolise. Agentul special local elaborase un plan complicat de ambuscare, care începuse prost şi se terminase aproape dezastruos, cu trei agenți în spital din cauza unor accidente auto şi încă doi cu răni serioase, produse de armele de foc. În schimb, se ştia că unul dintre subiecți era mort şi poate încă unul rănit, dar, pentru moment, nimeni nu era sigur. Restul – trei sau patru, dar şi numărul lor era sub semnul întrebării – erau ascunşi în ceea ce fusese odată un motel. Însă ştiau cu certitudine că motelul avea încă un telefon în stare de funcționare sau, mai probabil, subiecții aveau un telefon celular şi anunțaseră mass-media. Ceea ce se întâmpla acum era de o

confuzie atât de mare, oricât ar fi putut câştiga admirația lui Phineas T. Barnum. Agentul local încerca să salveze puținul care-i rămăsese din reputația lui profesională, folosind mass-media spre avantajul lui. Din păcate pentru el, nu se gândise că manipularea unor echipe de televiziune trimise tocmai de la Denver sau Chicago nu era chiar acelaşi lucru cu manevrarea reporterilor locali, proaspăt ieşiți din şcoala de jurnalistică. Era foarte greu să-i duci de nas pe nişte profesionişti.

— Mâine, la micul dejun, Bill Shaw o să-i mănânce coaiele tipului, observă calm Leary.

— Da, iar pe noi ne umple de bogdaproste, replică Paulson. De unde coaie la ăsta?

— Aveți ceva? întrebă Black pe circuitul radio confidențial.

— Mişcare, dar nu am identificat pe nimeni, răspunse Leary. Lumina e proastă. Tipii ăştia pot fi tâmpiți, dar nu sunt nebuni.

— Subiecții au cerut să vină un reporter TV cu o cameră, iar agentul special a fost de acord.

— Dennis, ai...

Paulson tresări nervos, abandonând pentru o clipă supravegherea prin lunetă.

— Da, replică Black. Zice că el comandă.

Negociatorul Biroului, un psihiatru cu o experiență greu câştigată în astfel de afaceri, se afla încă la două ore distanță, iar agentul special simțise nevoia să le dea ceva celor de la televiziune pentru ştirile de seară. Black ar fi vrut să-l sugrume pe tip, dar, bineînțeles, nu avea cum.

— Nu-l poți aresta pentru incompetență, îl domoli Leary, acoperind microfonul cu mâna.

Singurul lucru pe care ticăloşii ăştia nu-l au e un ostatic. Aşa că, de ce să nu le facem cadou unul? Asta o să-i dea negociatorului ceva de făcut.

— Dennis, explică-mi, se burzului Paulson.

— Regulile angajamentului sunt respectate, pe răspunderea mea, se ținu tare Black, agentul special supervizor. Reporterul e femeie, douăzeci şi opt de ani, blondă, ochi albaştri, cam un metru şaizeci şi cinci. Cameramanul e un tip de culoare, ten închis, un metru optzeci şi şapte. I-am spus unde să meargă. Are minte şi o să colaboreze.

— Am recepționat asta, Dennis.

— De cât timp stai la armă, Paulson? contraatacă Black.

Regulamentul spunea că un țintaş de elită nu putea să rămână

în poziție de ochire cu un maximum de concentrare mai mult de treizeci de minute, după care observatorul şi țintaşul schimbau locurile. Dennis Black se gândise că cineva trebuia să respecte regulamentul.

— Cam cinsprezece minute, Dennis. Sunt OK... gata, i-am prins pe reporteri.

Erau foarte aproape, doar la o sută de metri de uşa din față a clădirii. Lumina nu era bună. În alte nouăzeci de minute, soarele urma să apună. Fusese o zi vântoasă. Un vânt fierbinte, dinspre sud-vest, sufla prin prerie. Praful înțepa ochii. Mai rău, vântul depăşea patruzeci de noduri şi sufla perpendicular pe linia lui de tir. Felul ăsta de vânt putea să-ți devieze tirul cu mai mult de zece centimetri.

— Echipa aşteaptă, anunță Black. Tocmai am obținut Autoritatea de Compromis.

— Ei, cel puțin nu-i total tâmpit, replică la radio Leary.

Era prea furios, ca să-i pese că va fi auzit de agentul special şef.

— Probabil că idiotul a dat-o din nou în bară.

Ochitorul şi observatorul purtau costume de camuflaj. Le trebuiseră două ore ca să ajungă pe poziție, dar erau efectiv invizibili, iar camuflajul lor grosolan îi ascundea printre copacii stufoşi şi iarba preriei. Leary îi urmări pe reporteri apropiindu-se. Fata e drăguță, îşi spuse el, deşi părul şi machiajul sufereau probabil din cauza vântului aspru, uscat. Cameramanul şi-ar fi găsit loc în echipa de fotbal american a Vikingilor, părea suficient de dur şi rapid ca să curețe drumul pentru acel nou fundaş senzațional, Tony Wills. Leary zâmbi gândului, alungându-l din minte.

— Cameramanul poartă o vestă. Fata, nu. *Cățea proastă,* îşi înghiți Leary înjurătura. *Ştiu că Dennis ți-a spus cu ce se ocupă ticăloşii ăştia.*

— Dennis spune că tipul e iute la minte.

Paulson îndreptă arma spre clădire.

— Mişcare la uşă!

— Hai să încercăm toți să fim deştepți, murmură Leary.

— Subiectul Unu la vedere, anunță Paulson. Russell iese afară. Ochitorul Unu vede ținta.

— L-am prins, replică imediat trei voci.

John Russell era un bărbat enorm. Un metru nouăzeci şi trei, peste o sută douăzeci de kilograme, într-un corp cândva atletic, dar care se îndrepta acum spre îngrăşare şi delăsare. Purta jeanşi,

dar era cu pieptul gol şi o bandă îi fixa părul. Pe pieptul lui se desluşeau nişte tatuaje, unele executate profesional, dar cele mai multe din categoria celor făcute în închisoare, cu scuipat şi creion chimic. Era tipul de bărbat pe care poliția prefera să-l întâlnească având pistolul în mână. Se deplasa cu aroganța leneşă care anunța dorința lui de a se abate de la reguli.

— Subiectul Unu are un revolver mare, transmise Leary restului echipei. *Arată ca un Smith cu carcasa în formă de N…* Eu aş… hopa – Dennis, tipul are un aer ciudat…

— Cum adică? întrebă imediat Black.

— Mike are dreptate, confirmă Paulson, fixând vizorul telescopic pe chipul tipului: O privire de o sălbăticie ciudată. Dennis, tipul a luat ceva, e drogat. Cheamă-i înapoi pe reporteri!

Dar era prea târziu.

Paulson ținea cătarea pe capul lui Russell. Acum, acesta nu mai era o persoană. Era un subiect, o țintă. Echipa acționa sub regulile Autorității de Compromis. Măcar atâta lucru făcuse cum trebuia agentul special şef. Asta însemna că, dacă ceva mergea extrem de prost, Echipa de Eliberare a Ostaticilor era liberă să acționeze aşa cum credea de cuviință şeful ei. Mai mult, „regulile speciale de angajament ale ochitorului” îi erau foarte clare lui Paulson. Dacă subiectul părea să amenințe cu o forță mortală orice agent sau civil, atunci degetul lui Paulson va aplica două kilograme de presiune pe trăgaciul reglat cu precizie al armei pe care o strângea în mâini.

— Hai să fim calmi cu toții, pentru numele lui Cristos, şopti țintaşul.

Vizorul lui telescopic Unertl avea fire reticulare şi marcaje pentru distanță. În mod automat, Paulson reestimă distanța, apoi se relaxă în timp ce creierul lui încerca să urmărească vântul în rafale. Reticulul din vizor era centrat pe capul lui Russell, exact pe urechea care reprezenta un punct excelent de ochire.

Scena era de un comic grotesc. Reporterul zâmbea, deplasând microfonul înainte şi înapoi. Operatorul solid mânuia minicamera, cu puternica ei lumină izolată funcționând cu ajutorul pachetului de baterii fixat în jurul taliei negrului. Russell vorbea energic, dar nici Leary şi nici Paulson nu putură auzi vreunul din cuvintele pe care le rostea împotriva vântului. De la început, privirea de pe fața lui fusese furioasă şi nu se îmblânzea. Destul de repede, mâna stângă i se strânse într-un pumn şi degetele mâinii drepte începură să se încordeze în jurul mânerului revolverului. Vântul

lipea bluza de mătase de pieptul fără sutien al reporterei. Leary îşi aminti că Russell avea o reputaţie de atlet sexual, presupus brutal. Faţa lui exprima o detaşare ciudată. Totuşi, destul de repede, lipsa de emoţie lăsă locul unei tulburări pasionale, probabil o stare de surescitare indusă chimic, care nu făcea decât să amplifice stresul provocat de încercuirea de către agenţii FBI. Pe neaşteptate, se calmă, dar nu era un calm normal.

Tâmpitul asta de agent special şef, înjură în gând Leary. *Ar trebui să ne retragem şi să aşteptam. Situaţia este stabilizată. Nu vor pleca nicăieri. Am putea să negociem prin telefon şi să aşteptăm…*

— Necazuri!

Mâna liberă a lui Russell înşfăcase braţul drept al reporterei. Ea încercă să se elibereze, dar avea doar o parte din forţa necesară pentru a o face. Operatorul se puse în mişcare. O mână se desprinse de pe camera Sony. Era un bărbat masiv, puternic şi ar fi putut să reuşească, dar mişcarea lui îl irită pe Russell. Mâna înarmată a subiectului se deplasă:

— La ţintă, la ţintă, la ţintă! repetă Paulson, imperios. Opreşte-te, tâmpitule, OPREŞTE-TE ACUM!

Nu putea lăsa ca pistolul să se înalţe prea mult. Creierul lui gonea evaluând situaţia. Un Smith & Wesson masiv, poate un 44. Făcea răni mari, sângeroase. Poate că subiectul doar îşi accentua cuvintele, dar Paulson nu ştia şi nu-i păsa care erau aceste cuvinte. Probabil că-i cerea tipului de culoare să se oprească; pistolul părea să fie îndreptat mai mult spre el decât spre fată, dar continua să se înalţe şi…

Împuşcătura opri timpul, ca o fotografie. Degetul lui Paulson se deplasase, aparent din proprie voinţă, dar de fapt antrenamentul preluase pur şi simplu comanda. Carabina reculă şi mâna ţintaşului se mişca deja pentru a acţiona închizătorul şi a încărca alt cartuş. Vântul alesese un moment neprielnic pentru o rafală, deviind traiectoria glonţului puţin spre dreapta. În loc să perforeze centrul craniului lui Russell, glonţul lovi mult în faţa urechii. Datorită impactului, osul se fragmentă. Faţa subiectului fu smulsă exploziv de pe craniu. Nas, ochi şi frunte dispărură într-o ceaţă umedă, roşie. Numai gura rămase: era deschisă şi urla, în timp ce sângele ţâşnea din ţeasta lui Russell ca dintr-un cap de duş înfundat. Pe moarte, dar nu mort, Russell trase un foc în direcţia operatorului, înainte de se prăbuşi cu faţa în jos, peste reporteră. Apoi operatorul căzu, iar reportera rămase nemişcată; nu avusese

timp suficient pentru a fi şocată de sângele şi țesuturile de pe hainele şi fața ei. Pentru clipă, mâinile lui Russell încercară să se agațe de o față care nu se mai afla acolo, apoi rămaseră nemişcate. În casca lui Paulson, țipetele se repetau: HAI, HAI, HAI! Dar el deabia le băga în seamă. Introduse al doilea cartuş în cameră şi zări o față la o fereastră a clădirii. O recunoscu după fotografii. Era un subiect, unul din tipii răi. Şi acolo se afla o armă, care arăta ca un Winchester vechi. Începu să se mişte. Al doilea foc al lui Paulson fu mai precis decât primul, exact în fruntea Subiectului Doi, cineva numit William Ames.

Timpul se puse din nou în mişcare. Membrii Echipei de Eliberare a Ostaticilor apărură în fugă, îmbrăcați în combinezoanele lor negre din Nomex. Doi o târâră pe reporteră. Alți doi făcură acelaşi lucru cu operatorul, al cărui Sony era strâns în siguranță la piept. Altul aruncă o grenadă explozivă prin fereastra spartă, în timp ce Dennis Black şi ultimii trei membri ai echipei dădeau buzna pe uşa deschisă. Nu mai existară alte împuşcături. Cinsprezece secunde mai târziu, radioul pârâi din nou.

— Aici comandantul echipei. Cercetarea clădirii a fost încheiată. Doi subiecți doborâți, lichidați. Subiectul Doi e William Ames. Subiectul Trei este Ernest Thom, pare să fie mort de câtva timp, cu două gloanțe în piept. Armele subiecților neutralizate. Locul e sigur. Repet, locul este sigur.

— Iisuse!

Era prima implicare a lui Leary într-un schimb de focuri, după zece ani în birou.

Paulson se ridică în genunchi după ce asigură arma, plie bipodul carabinei, apoi se îndreptă în fugă spre clădire. Agentul special şef ajunsese acolo înaintea lui, cu automatul de serviciu în mână şi se oprise lângă corpul lui John Russell. Era mai bine că Russell căzuse cu fața în jos. Fiecare picătură din sângele pe care-l avusese odată era acum pe cimentul crăpat al trotuarului.

— Bună treabă! le spunea tuturor agentul special. Asta a fost ultima lui greşeală dintr-o zi plină de greşeli.

— Ignorantule, tâmpit împuțit!

Paulson îl împinse în peretele zugrăvit al blocului.

— Oamenii ăştia sunt morți din cauza ta!

Leary sări între ei, îndepărtându-l pe Paulson de surprinsul agent superior. Dennis Black apăru, cu fața golită de expresie.

— Curăță-ți singur mizeria, spuse el, luându-şi oamenii de acolo, înainte ca scandalul să ia amploare. În ce stare sunt

reporterii?

Operatorul zăcea pe spate, cu Sony-ul acoperindu-i ochii. Reportera era în genunchi, vomitând. Avea un motiv serios. Un agent îi ştersese deja faţa, dar bluza ei scumpă se transformase într-o urâţenie roşie care îi va ocupa coşmarurile timp de săptămâni.

— Eşti bine? întrebă Dennis. Opreşte blestemăţia aia!

Aşeză camera jos, oprindu-i reflectorul. Operatorul clătină din cap şi pipăi un punct aflat chiar sub coaste.

— Mulţumesc pentru sfat, frate. Trebuie să trimit o scrisoare tipilor care fac vestele astea. Eu...

Vocea i se opri brusc. În sfârşit, realiza prin ce trecuse şi şocul se făcea simţit:

— O, Doamne, o, milostivule Iisus!

Paulson merse până la Chevroletul Carryall şi închise carabina în tocul rigid. Leary şi încă un agent rămaseră cu el, asigurându-l că făcuse exact ce trebuia. Aşteptară ca Paulson să depăşească momentul de stres. Nu era prima oară când ţintaşul fusese obligat să ucidă, dar, deşi fiecare incident avusese propriile trăsături specifice, toate fuseseră la fel, lucruri regretabile. Consecinţele unui schimb de focuri real nu erau niciodată vesele.

Reportera suferea de isterie posttraumatică. Îşi smulse bluza înmuiată în sânge, uitând că nu avea nimic pe sub ea. Un agent înfăşură o pătură în jurul ei şi o ajută să se calmeze. Alte echipe de reporteri se adunau la locul faptei, cele mai multe îndreptându-se spre clădire. Dennis Black îşi adună oamenii la un loc; decât să se fâţâie înarmaţi prin jur, mai bine să-i ajute pe cei doi civili. Reportera îşi reveni în câteva minute. Întrebă dacă deschiderea focului fusese cu adevărat necesară, apoi află că operatorul care o însoţea încasase un glonţ, oprit, din fericire, de vesta antiglonţ pe care, deşi Biroul le-o recomandase amândurora, ea refuzase s-o poarte. Apoi intră în faza de exaltare, cât se poate de fericită că încă mai putea respira. Curând, şocul va reveni, dar ea era o ziaristă isteaţă, în ciuda tinereţii şi lipsei de experienţă şi deja învăţase ceva important. Data viitoare va asculta când cineva îi va da un sfat bun; coşmarurile vor puncta doar importanţa lecţiei. După treizeci de minute, îşi schimbase îmbrăcămintea şi stătea în picioare fără ajutor, făcând o relatare echilibrată a evenimentelor, deşi puţin cam superficială. Secvenţele de pe bandă fură cele care îi impresionară pe tipii de la Black Rock, cartierul general al CBS. Operatorul va primi o scrisoare semnată chiar de şeful de la

Actualități. Secvențele conțineau totul: dramă, moarte, un reporter curajos (şi atrăgător) şi în ziua aceea, altfel săracă în noutăți, deveniră capul de afiş la actualitățile de seară. În ziua următoare, fură reluate la toate edițiile matinale ale rețelei. De fiecare dată, prezentatorul îi avertiza solemn pe telespectatori că imaginile pe care le vor vedea s-ar putea să-i tulbure pe cei sensibili – o formulă prin care să se asigure că fiecare va înțelege că un lucru deosebit de suculent era pe cale de a fi prezentat. Pentru că fiecare avusese deja ocazia de a viziona evenimentul, a doua oară destui îşi puseră în funcțiune aparatele video pentru a înregistra secvențele respective. Unul dintre ei era şeful Societății Războinicilor. Numele lui era Marvin Russell.

Primele semne fuseseră destul de banale. Dimineața, când se trezea din somn, stomacul lui părea cam tulburat. Treburile matinale deveniră ceva mai obositoare. Nu se simțea în apele lui. *Ai trecut de treizeci de ani,* îşi spuse el. *Nu mai eşti copil.* Totuşi, se ştia din totdeauna ca fiind o natură viguroasă. Poate că era doar o răceală, un virus, efectele persistente ale apei proaste, vreun microb la stomac. O să scape de boală muncind. Mări greutatea rucsacului, începu să poarte un încărcător plin în armă. Devenise leneş, asta era tot. Asta se remedia uşor. Lipsa de hotărâre îl putea transforma pe om într-o nulitate.

Timp de vreo luna, metoda dădu rezultate. Sigur, era chiar mai obosit, dar asta era normal cu cele cinci kilograme de greutate suplimentară pe care le căra. Întâmpină oboseala sporită ca pe o dovadă a virtuții lui de luptător, reveni la mâncăruri mai simple, se obligă să adopte un program adecvat de somn. Rezultatele apărură. Durerile musculare nu. Difereau de cele pe care le avusese la începutul acestei vieți solicitante, iar somnul îi era lin şi fără vise, ca al celor cu inima împăcată. Ceea ce fusese greu devenise şi mai greu, pe măsură ce mintea lui se concentra să dea ordine unui trup recalcitrant. Nu putea să înfrângă un oarecare microb invizibil? Nu înfrânsese organisme mult mai mari şi mai puternice? Gândul era mai mult un amuzament meschin decât o provocare. Aşa cum se întâmpla cu cei mai mulți dintre oamenii hotărâți, competiția era în întregime cu el însuşi, corpul rezistând la ordinele pe care le lansa mintea.

Dar simptomele nu dispărură complet niciodată. Deşi corpul lui deveni mai zvelt şi mai tare, durerile şi greața persistau. Situația începu să-l plictisească, o plictiseală care ieşi la iveală mai întâi în

glume. Când colegii lui mai vechi remarcară starea lui proastă, el o numi „grețuri matinale”, stârnind hohote de râs golănesc. Suportă starea sâcâitoare încă o lună, apoi descoperi că era necesar să-şi uşureze povara pentru a-şi menține locul în frunte, printre şefi. Pentru prima dată în viața lui, uşoare îndoieli apărură ca nişte şuvițe de nori pe cerul senin al imaginii de neclintit pe care şi-o făcuse despre el însuşi. Nu mai era un amuzament.

Mai suportă o lună, fără să slăbească nici o clipă rutina, cu excepția orei suplimentare de somn, pe care şi-o impunea în regimul, de altfel, extrem de activ. Cu toate acestea, starea lui se înrăutăți, sau în orice caz nu se îmbunătăți nici un pic. Poate că erau doar anii care se înmulțeau, admise el în sinea lui. La urma urmei, oricât ar fi muncit pentru a fi într-o formă fizică de invidiat, nu putea depăşi anumite limite. Nu era nici o ruşine în asta, oricât de hotărât ar fi fost s-o prevină.

Până la urmă, începu să-şi exprime nemulțumirea. Camarazii lui îl înțelegeau. Toți erau mai tineri decât el, mulți dintre ei servindu-şi şeful de mai bine de cinci ani. Îl respectau pentru duritatea lui şi, dacă duritatea prezenta câteva fisuri, nu însemna decât că era totuşi uman şi cu atât mai demn de admirat. Unul sau doi sugerară remedii casnice, dar un camarad şi prieten apropiat îi spuse că era o prostie să nu-l consulte pe unul din doctorii locali – chiar soțul surorii lui era un medic excelent, absolvent al facultății britanice de medicină. Deşi nu-l încânta deloc posibilitatea de a intra în caruselul consultațiilor medicale, era totuşi timpul să urmeze un sfat prietenesc.

Amicul nu-l lăudase degeaba pe doctor; într-adevăr, acesta părea un profesionist serios. Aşezat în spatele biroului, purtând un halat de laborator de culoare albă, scrobit, îi făcu o anamneză completă, apoi efectuă o examinare preliminară. Aparent, nu era nimic în neregulă. Vorbi despre stres – la capitolul ăsta pacientul nu avea nevoie de lecții – şi sublinie că, în timp, stresul pretindea un tribut din ce în ce mai mare de la cei care-l suportau. Vorbi despre obiceiurile culinare sănătoase, despre cum se putea exagera cu exercițiile fizice, despre cât de importantă era odihna. Decise că problema era o combinație de diferite lucruri mărunte, incluzând, probabil, o mică şi plictisitoare tulburare intestinală şi prescrise un medicament pentru a o ameliora. Doctorul îşi încheie lecția cu un monolog despre pacienții care erau prea mândri pentru a face ceea ce era indicat pentru ei şi arătă cât de prostească este comportarea lor. Pacientul dădu respectuos din

cap, acordându-i medicului respectul meritat. Lecții asemănătoare le dăduse şi el propriilor subordonați şi, ca întotdeauna, era hotărât să facă lucrurile aşa cum trebuia.

Tratamentul medicamentos fu eficient pentru ceva mai mult de o săptămână. Stomacul lui reveni aproape la normal. Sigur, se simțea bine, dar remarcă scârbit că nu era chiar la fel ca înainte. Sau era? Era greu să-ți aminteşti astfel de fleacuri, de exemplu, cum te simțeai dimineața la deşteptare. La urma urmei, creierul se ocupa de ideile importante, cum ar fi misiunea şi obiectivul propus şi lăsa trupul să-şi vadă singur de nevoile lui, fără ca acesta să plictisească mintea. Da, mintea nu era făcută pentru a fi plictisită. Mintea dădea ordine şi aştepta ca ele să fie executate. Nu avea nevoie de distrageri de genul ăsta. Cum puteau coexista un scop precis şi distragerile? El îşi alesese scopul vieții cu mulți ani înainte.

Dar boala pur şi simplu nu se dădea dusă şi, până la urmă, trebui să se întoarcă la medic. Fu supus unei examinări mai atente. Permise ca trupul lui să fie împuns şi palpat, să i se ia sânge cu un ac, deşi imaginația lui îl pregătise pentru instrumente mai violente. Poate că era vorba de ceva mai serios, se pronunță medicul, de exemplu, o infecție sistemică nu prea gravă. Existau medicamente pentru a trata aşa ceva. Malaria, cândva endemică în regiune, avea efecte similare, dar mai serioase, aşa cum aveau o mulțime de alte boli care fuseseră odată grave, dar acum erau înfrânte cu uşurință de forțele aflate la dispoziția medicinii moderne. Testele vor arăta ce nu era în regulă, iar doctorul era hotărât să-l vindece. Ştia care era țelul de o viață al pacientului său şi îl împărtăşea, dintr-o perspectivă mai îndepărtată şi mai sigură.

Două zile mai târziu, reveni în cabinetul doctorului. Ştiu imediat că ceva nu era în regulă. Văzuse, suficient de des, aceeaşi privire pe fața ofițerului său cu informațiile. Ceva neaşteptat. Ceva care dădea peste cap planurile. Doctorul începu să vorbească fără grabă, căutându-şi cuvintele, încercând să găsească o cale de a face mesajul mai uşor, dar pacientul nu suporta asta. Alesese să trăiască o viață periculoasă şi pretindea să i se dea informațiile la fel de direct cum ar fi făcut-o el. Medicul dădu respectuos din cap şi se conformă. Omul primi vestea fără emoție. Era obişnuit cu dezamăgirile de multe feluri. Ştia ce însemna sfârşitul unei vieți şi îi ajutase de nenumărate ori pe alții să ajungă acolo. Da. Acum şi drumul lui se îndrepta spre acel sfârşit, de evitat dacă era posibil.

Întrebă ce se putea face, iar veştile erau mai puţin proaste decât se aşteptase. Doctorul nu îl amăgi cu vorbe reconfortante, dar, citind gândurile pacientului, îi explică realitatea. Trebuia să urmeze un tratament. S-ar putea să reuşească. S-ar putea să eşueze. Timpul urma să decidă. Forţa lui fizică era de mare ajutor, la fel şi voinţa lui de fier. O dispoziţie mintală corespunzătoare, îi spuse medicul, era deosebit de importantă. Pacientul aproape că zâmbi când auzi asta, dar se stăpâni. Mai bine să arate curajul unui stoic decât speranţa unui nebun. Şi, la urma urmei, ce era moartea? Nu trăise el o viaţă dedicată dreptăţii? Voinţei Domnului? Nu-şi sacrificase viaţa unui scop măreţ şi merituos?

Dar astea erau vorbe în vânt Nu era bărbatul care să includă eşecul în planurile lui. Îşi alesese un scop în viaţă şi decisese, cu ani înainte, să-l realizeze, indiferent cât l-ar fi costat pe el sau pe alţii. Pe acest altar sacrificase totul, visurile părinţilor decedaţi, promovarea lui şi a altora, o viaţă normală, confortabilă, cu o femeie care ar fi putut să-i dăruiască doi-trei copii – toate acestea le respinsese în favoarea unei căi de trudă, pericol şi hotărâre cumplită de a atinge acel unic ţel strălucitor.

Şi acum? Sacrificase totul pentru nimic? Viaţa lui trebuia să se sfârşească fără nici un sens? Nu va vedea niciodată ziua pentru care trăise? Era atât de crud Dumnezeu? Toate aceste gânduri îi defilară prin minte, în timp ce faţa îi rămânea neutră, iar ochii prudenţi ca întotdeauna. Nu. Nu putea să permită asta. Dumnezeu nu avea voie să-l părăsească. Va vedea ziua – sau cel puţin o va întrezări apropiindu-se. Până la urmă, viaţa lui va avea un sens. Nu sacrificase totul pentru nimic, iar viitorul, indiferent cât rămânea din el, nu era inutil. Era hotărât şi în privinţa asta.

Ismael Qati va urma ordinele medicului, va respecta ce era de făcut pentru a amâna sorocul şi, poate, va înfrânge acest inamic intern, la fel de insidios şi nevrednic ca şi cei din afară, între timp, nu va precupeţi eforturile, îşi va solicita trupul până la limitele rezistenţei fizice şi va cere îndrumarea Domnului, căutând un semn al voinţei Sale. Aşa cum îi înfruntase pe ceilalţi inamici, aşa se va lupta şi cu acesta, cu o bravură şi o dăruire totală. La urma urmei, nu cunoscuse niciodată în viaţa lui mila şi nu va începe să o arate acum. Dacă trebuia să înfrunte moartea, morţile altora contau chiar mai puţin decât de obicei. Dar nu va lovi orbeşte. Va cumpăni bine tot ce avea de făcut. Va continua, ca şi înainte, pândind şansa care, îi spunea credinţa lui, îl aştepta nevăzută undeva, pe drumul care îi rămânea de parcurs. Hotărârea lui

fusese întotdeauna una inteligentă. Asta îi explica eficiența.

2
Labirinturi

La câteva minute după ce fusese transmisă, scrisoarea din Georgetown sosi într-un birou din Roma; aici, ca în oricare altă birocrație, funcționarul de noapte (pe care agențiile de spionaj îl numesc ofițer supraveghetor) o plasă pe biroul potrivit şi se întoarse la studiile lui pentru un examen despre discursurile metafizice ale lui Aquino. Un tânăr preot iezuit, pe nume Hermann Schorner, secretar particular al lui Francisco Alcalde, Marele Preot al Societății lui Iisus, veni în dimineața următoare exact la şapte şi începu să sorteze corespondența sosită în timpul nopții. Faxul din America era al treilea din teanc şi îl opri pe tânărul preot din activitate. Deşi corespondența cifrată făcea parte din rutina muncii sale, asemenea mesaje nu apăreau în fiecare zi. Prefixul codificat de la începutul mesajului indica originea şi prioritatea. Părintele Schorner sortă în grabă restul corespondenței şi trecu imediat la treabă.

Procedura consta în inversarea precisă a sistemului folosit de părintele Riley, doar că talentele de dactilograf ale lui Schorner erau excelente. Folosi un scaner optic pentru a transpune textul într-un computer personal şi tastă programul de decriptare. Neregularitățile de pe copia fax aduseră câteva neclarități, dar acestea fură remediate cu uşurință şi o copie clară – bineînțeles, cu textul tot în greaca veche – ieşi din imprimanta cu jet de cerneală. Avusese nevoie de douăzeci de minute, nu de trei ore chinuite, ca Riley. Tânărul preot pregăti cafeaua matinală pentru el şi şeful lui, apoi citi scrisoarea, în timp ce bea a doua ceaşcă a zilei. Ce chestie extraordinară, îşi spuse Schorner.

Reverendul Francisco Alcalde era un bărbat în vârstă, dar neobişnuit de viguros. La şaizeci şi şase de ani, încă practica un tenis destul de bun şi, se ştia, schia împreună cu Sfântul Părinte. Uscățiv, era înalt de un metru nouăzeci, iar coama lui bogată de păr cărunt era tunsă perie deasupra unor ochi ca de bufniță, adânc înfundați în orbite. Alcalde era un bărbat cu solide calități intelectuale. Cunoscător a unsprezece limbi, dacă nu ar fi fost preot, ar fi putut deveni cel mai bun specialist în istorie medievală

din Europa. Dar, înainte de toate, era preot, iar îndatoririle administrative se opuneau dorinței sale de predare şi muncă pastorală. În câțiva ani, va părăsi postul de Mare Preot al celui mai mare şi mai puternic ordin al romano-catolicismului şi se va regăsi în calitate de profesor universitar, pregătit pentru a păstori mințile tinere; apoi va părăsi campusul universitar pentru a celebra liturghia într-o mică parohie de muncitori şi se va ocupa de nevoile lor de zi cu zi. Asta, îşi spunea el, ar fi binecuvântarea finală a unei vieți presărate cu atâtea satisfacții. Departe de a fi un om perfect, adeseori se lupta cu mândria care-i afecta intelectul, încercând şi nu întotdeauna reuşind, să cultive umilința indispensabilă vocației sale. Ei, oftă el, perfecțiunea era un țel de neatins; ironia cugetării îl făcu să zâmbească.

— *Guten morgen,* Hermann! spuse el, năpustindu-se pe uşă.

— *Bongiorno,* replică preotul german, apoi i se adresă în greacă. Avem ceva interesant în dimineața asta.

Sprâncenele stufoase se încruntară la vederea mesajului şi, cu un gest scurt din cap, Alcade îi făcu semn tânărului preot să intre în biroul interior. Schorner îl urmă cu cafeaua.

— Terenul de tenis este rezervat pentru ora patru, spuse Schorner, în timp ce umplea cana şefului.

— Ca să mă poți umili iar?

Era o glumă care apărea ocazional în conversația lor: Schorner putea trece la profesionism şi putea dona primele de joc Societății, ai cărei membri erau obligați să facă legământ de sărăcie.

— Deci, care-i mesajul?

— De la Timothy Riley, din Washington.

Alcalde îşi puse ochelarii de citit şi îl parcurse fără grabă. Îşi lăsă cafeaua neatinsă şi, după ce termină mesajul, îl citi încă o dată. Activitatea ştiințifică era pasiunea lui de o viață, iar Alcalde vorbea rareori despre ceva fără să reflecteze.

— Remarcabil. Am mai auzit de tipul asta, Ryan… nu lucrează în spionaj?

— Director adjunct al CIA-ului american. Noi l-am educat. Colegiul Boston şi Georgetown. Activitatea lui se desfăşoară cu precădere în birou, dar a fost implicat în mai multe operațiuni de teren. Nu cunoaştem toate detaliile, dar se pare că nici una nu a fost dubioasă. Avem un mic dosar despre el. Părintele Riley îl laudă mult pe doctorul Ryan.

— Aşa văd.

Alcalde chibzui o clipă. El şi Riley erau prieteni de treizeci de

ani.

— El crede că aceasta propunere ar putea fi veritabilă. Şi tu, Hermann?

— Teoretic, este un dar de la Dumnezeu.

Comentariul fu făcut fără ironie.

— Într-adevăr. Unul absolut necesar. Ce zici de preşedintele american?

— Aş presupune că încă nu a fost pus la curent, dar va fi în curând. Cât despre caracterul lui… Ar putea fi mai bun.

— Care dintre noi n-ar putea? oftă Alcalde, cu ochii la un perete.

— Da, părinte.

— Care-i programul meu pentru azi?

Schorner îi prezentă lista din memorie.

— Foarte bine… cheamă-l pe cardinalul d'Antonio şi spune-i că am ceva important. Aranjează programul cum poţi mai bine. Chestiei ăsteia trebuie să-i acordăm o atenţie imediată. Cheamă-l pe Timothy, mulţumeşte-i pentru mesaj şi spune-i că mă ocup de el.

Ryan se sculă la cinci treizeci, fără tragere de inimă. Soarele avea o strălucire roz-portocalie care lumina din spate copacii de pe malul estic al Marylandului, la zece mile distanţă. Prima acţiune la care se gândi fu să tragă draperiile. Cathy nu trebuia să meargă astăzi la Hopkins, asta era o chestie sigură, dar, pentru a-şi aminti de ce, Ryan avu nevoie de jumătate din drumul până la baie. Următoarea acţiune fu să ia două pastile de Tylenol Extra. Noaptea trecută băuse prea mult şi asta, îşi atrase el atenţia, se repeta a treia oară în şir. Dar care era alternativa? Adormea din ce în ce mai greu, în ciuda orelor de muncă tot mai lungi şi a oboselii care…

— A dracu', mormăi el, strâmbându-se în oglindă.

Arăta groaznic. Se târî până în bucătărie să facă o cafea. Totul pare mai bun după ce bei cafeaua. Stomacul i se contractă într-un ghem strâns, indignat, la vederea sticlei de vin care stătea încă pe dulap. O sticlă şi jumătate, îşi aduse el aminte. Nu două. Nu băuse două sticle întregi. Nu era chiar aşa de rău. Ryan apăsă pe întrerupătorul filtrului de cafea şi se îndreptă spre garaj. Aici, se sui în maşină şi conduse până la poartă, ca să ia ziarul. Cu un prea mult timp în urma, s-ar fi dus pe jos, dar, la dracu', îşi găsi el o scuză, nu era îmbrăcat. Ăsta era motivul. Radioul maşinii era

reglat pe un post de ştiri şi primi o primă expunere a ceea ce se întâmpla în lume. Scorurile meciurilor. Orioles pierduse din nou. La dracu' şi el care trebuia să-l ducă pe micul Jack la un meci. Aşa-i promisese după ultimul meci din Liga Copiilor, la care el lipsise. Şi când ai de gând să o faci, se întrebă el, în aprilie viitor?

Ei, practic, sezonul era la început. Nici măcar nu se terminase şcoala. O s-o facă şi pe asta. Sigur. Ryan aruncă *Post*-ul de dimineață pe scaunul maşinii şi conduse înapoi spre casă. Cafeaua era gata. Prima veste bună a zilei. Îşi turnă o cană şi decise să renunțe, iarăşi, la micul dejun. Nu faci bine, îl avertiză o parte din mintea lui. Stomacul era deja într-o stare destul de proastă şi două căni de cafea neagră nu-l vor ajuta. Ca să înăbuşe vocea aceea, îşi obligă mintea să se concentreze asupra ziarului.

Destul de rar este subliniată dependența serviciilor de spionaj de cele ale presei de actualități, în privința informațiilor pe care acestea le furnizează. O parte din ele poate fi folosită. Amândouă serviciile acopereau domenii similare, iar cele de spionaj nu monopolizaseră piața creierelor. Mai bine zis, reflectă Ryan, reporterii nu plătesc oamenii pentru informații. Pradă unor accese de conştiință sau de furie, aşa-zisele surse confidențiale erau împinse să divulge informații, astea fiind, de obicei, cele mai bune – orice ofițer de informații îți putea confirma. Nimic nu-i mai bun ca furia sau principiile pentru a face o persoană să divulge tot felul de chestii suculente. În sfârşit, deşi mass-media era plină de leneşi, destui tipi inteligenți erau atraşi de banii frumoşi care se puteau face din colectarea ştirilor. Ryan învățase ce trebuia citit încet şi cu atenție. Totodată, nota şi datele. În calitate de director-adjunct al Agenției Centrale de Informații, ştia care şefi de departament erau puternici şi care slabi. *Post*-ul, de exemplu, îi furniza informații mai bune decât biroul pentru Germania. Orientul Mijlociu era încă liniştit. În sfârşit, afacerea cu Irakul se rezolva: noul aranjament de acolo începea să prindă contur. *Acum, dacă am putea face ceva în ceea ce priveşte partea israeliană…* Ar fi frumos, îşi spuse el, ca liniştea să se stabilească în întreaga zonă. Şi Ryan credea că era posibil. Confruntarea Est-Vest, care data dinaintea naşterii lui, era acum istorie şi cine ar fi crezut asta? Ryan îşi reumplu cana fără să se uite unde turna, era un lucru pe care putea să-l facă şi dacă era mahmur. Şi totul doar în câțiva ani – de fapt, mai puțin timp decât petrecuse el în Agenție. La dracu. Cine-ar fi crezut asta?

Era atât de uluitor, încât Ryan se întrebă cât timp vor scrie

oamenii cărți despre asta. Generații, cel puțin. Un reprezentant al KGB-ului venea săptămâna viitoare la Langley pentru a se documenta în privința supravegherii parlamentare. Ryan se opusese vizitei – deşi călătoria fusese aranjată în secretul cel mai deplin – pentru că încă mai erau destui ruşi care lucrau pentru Agenție, iar vestea că în sfârşit KGB-ul şi CIA inițiaseră contacte oficiale, indiferent în ce privință, i-ar fi îngrozit (era la fel de adevărat, admise Ryan în sinea lui şi în ceea ce-i privea pe americanii aflați încă în serviciul KGB-ului... probabil). Cel care venea era un prieten vechi, Serghei Golovko. Prieten, pufni Ryan, trecând la pagina de sport. Problema cu ziarele de dimineață era că nu aveau niciodată rezultatele meciurilor din seara precedentă.

Întoarcerea lui Jack la baie fu ceva mai civilizată. Acum era treaz, deşi stomacul continua să protesteze la fel de energic. Două tablete de antacid îi fură de folos. Tylenolul lucra şi el. Îl va ajuta cu încă două pilule când va ajunge la serviciu. La şase şi un sfert, era spălat, ras şi îmbrăcat. În drum spre ieşire, îşi sărută soția, încă adormită – fiind răsplătit de un vag *hmm* – şi deschise uşa din față, exact la țanc pentru a vedea maşina care intra pe alee. Pe Ryan îl tulbură vag gândul că şoferul trebuise să se scoale mult mai devreme decât el pentru a ajunge acolo la timp. Jena îi spori un pic când realiză cine era la volan.

— Bună dimineața, domnule doctor, îl salută John Clark cu un zâmbet impertinent.

Ryan se aşeză pe scaunul din față. Nu numai că avea mai mult loc pentru picioare, dar i se părea că l-ar fi jignit pe Clark dacă s-ar fi aşezat pe bancheta din spate.

— Bună, John, răspunse Jack.

Iar ai făcut-o lată noaptea trecută, nu? îl privi trist Clark. *Zevzecul naibii. Cum poate fi cineva atât de inteligent şi, în acelaşi timp, atât de tâmpit? Şi nici nu-ți mai faci joggingul, nu-i aşa?* se întrebă el, văzând cât de greoi se trântise în scaun directorul adjunct al CIA. Ei, va trebui să învețe şi el, aşa cum învățase Clark, că nopțile pierdute şi abuzul de băutura şi le puteau permite doar adolescenții întârziați. John Clark se transformase într-un model de virtute sănătoasă, înainte de a ajunge la vârsta lui Ryan. Era convins că asta-i salvase viața, cel puțin o dată.

— O noapte liniştită, îl informă Clark, ieşind de pe alee.

— Asta-i bine.

Ryan luă caseta pentru mesaje şi formă codul. Aşteptă până când becul indicator deveni verde şi o deschise. Clark avea

dreptate, nu prea avea la ce să se uite.

Când ajunseră la jumătatea drumului spre Washington, citise deja totul şi făcuse câteva însemnări.

— Diseară o să-i vezi pe Carol şi pe puşti? întrebă Clark, în timp ce treceau pe autostrada 3 din Maryland.

— Mda, diseară e, nu-i aşa?

— Îhî.

Era o vizită pe care o făcea o dată pe săptămână, ajunsese aproape o rutină. Carol Zimmer era văduva laoţiană a sergentului aviator Buck Zimmer, iar Ryan promisese să aibă grijă de familie după moartea lui Buck. Puţini oameni ştiau asta – şi mai puţini erau la curent cu misiunea în care murise Buck – dar lui Ryan îi dădea o mare satisfacţie. Carol era acum proprietara unui 7-Eleven între Washington şi Annapolis. Restaurantul îi aducea un venit sigur şi, adăugat la pensia de urmaş, asigura familiei un trai respectabil. De ajutor îi era şi depozitul pe termen pe care-l constituise Ryan, acesta fiind garanţia că fiecare din cei opt copii ai ei va avea posibilitatea să-şi ducă la bun sfârşit studiile, atunci când va veni timpul – aşa cum sosise deja pentru fiul mai mare. Mai era de tras pentru a-i vedea absolvenţi pe toţi. Cel mai mic era încă în scutece.

— Derbedeii ăia au mai apărut pe acolo? întrebă Jack.

Clark rânji. Timp de mai multe luni, după ce Carol preluase afacerea, câţiva duri locali tot dăduseră târcoale prăvăliei. Nu le convenea că o laoţiană şi copiii ei metişi deţineau o afacere în zona semirurală. Până la urmă, ea îi povestise lui Clark. John îi avertizase o singură dată, dar tipii fuseseră prea grei de cap ca să priceapă despre ce era vorba. Crezuseră, poate, că Clark era vreun ofiţer de poliţie care-i făcea un favor unei amice în afara serviciului, oricum, cineva care nu trebuia luat prea în serios. John şi prietenul lui spaniol puseseră lucrurile la punct şi, după ce şeful bandei ieşise din spital, derbedeii nu se mai apropiaseră de restaurant. Poliţiştii locali fuseseră foarte înţelegători şi venitul restaurantului crescuse imediat cu douăzeci la sută. *Mă-ntreb dacă genunchiul tipului a mai putut fi pus la loc cum trebuie?* se miră Clark, cu un zâmbet visător. Poate că acum se va apuca de o treabă cinstită.

— Ce fac copiii?

— Ştii, domnule doctor, e cam greu să te obişnuieşti cu ideea că ai unul la colegiu. Puţin cam greu şi pentru Sandy. Domnule doctor?

— Da, John?
— Scuză-mă că-ți spun, dar arăți ca naiba. Ar trebui ş-o laşi mai moale.
— Aşa mă pisează şi Cathy.
Lui Jack îi trecu prin minte să-l avertizeze pe Clark să-şi vadă de treaba lui, dar nu-i spuneai aşa ceva unui bărbat cum era Clark, acesta fiindu-i şi prieten. Mai mult, avea dreptate.
— De obicei, doctorii nu se înşală, sublinie John.
— Ştiu. Doar că… mă cam oboseşte serviciul. Se întâmplă acum nişte chestii şi…
— Exercițiile fizice bat la fund băutura. Eşti unul dintre cei mai inteligenți tipi pe care-i cunosc. Comportă-te inteligent. Sfârşitul poveței.
Clark ridică din umeri, concentrându-se din nou asupra traficului matinal.
— Ştii, John, dacă îmbrățişai cariera medicală, ai fi fost foarte eficient, replică Jack cu un chicotit.
— Cum aşa?
— Cu felul tău de a te comporta, oamenilor le-ar fi fost teamă să nu-ți urmeze sfaturile.
— Sunt omul cel mai calm pe care-l cunosc, protestă Clark.
— Adevărat, nimeni nu a trăit suficient de mult ca să te enerveze cu adevărat. Toți au murit când erai doar uşor plictisit.
Acesta era motivul pentru care Clark era şoferul lui Ryan. Jack îi aranjase transferul de la Directoratul Operațiunilor pentru a-l face ofițer de siguranță şi protecție. Cabot, directorul CIA, eliminase douăzeci la sută din forța operațională şi oamenii cu experiență paramilitară fuseseră primii pe foraş. Experiența lui Clark era prea valoroasă pentru a fi pierdută şi Ryan interpretase, într-un mod personal, două reguli şi o neglijase pe a treia pentru a realiza ce-şi pusese în gând, ajutat de complicitatea lui Nancy Cummings şi de un amic din Directoratul Administrativ. În plus, Jack se simțea în siguranță în preajma acestui om, iar Clark era capabil să-i antreneze pe puştii noi din unitatea de siguranță şi protecție. Era chiar şi un şofer excelent şi, ca de obicei, îl aduse pe Ryan exact la timp în garajul de la subsol.
Buick-ul Agenției opri la locul lui şi Ryan ieşi din maşină, jucându-se cu mănunchiul de chei. Cea de la ascensorul pentru personalul superior era la capăt şi, două minute mai târziu, Ryan ajunse la etajul şapte, mergând pe coridor spre biroul lui. Biroul directorului adjunct se afla lângă apartamentul lung şi îngust al

directorului Agenției, care încă nu venise la lucru. Un loc mic, surprinzător de modest, pentru omul numărul doi din primul serviciu de spionaj al țării. Ferestrele dădeau spre parcarea vizitatorilor, dincolo de care se afla un pâlc des de pini care separau terenul Agenției de Parcul George Washington şi de valea fluviului Potomac. Ryan o păstrase pe Nancy Cummings, din scurta lui perioadă anterioară în care funcționase ca director-adjunct (Informații). Clark se opri în biroul lui Nancy şi verifică mesajele care corespundeau îndatoririlor sale, pentru pregătirea conferinței de dimineață a ofițerilor de pază şi protecție – îl interesa care grup terorist făcea gălăgie în clipa aceea. Nu existase niciodată vreo amenințare serioasă asupra unui funcționar superior al Agenției, dar istoria nu era preocuparea instituției lor. Însă viitorul era, iar CIA nu avea un bilanț strălucit în prezicerea lui.

Ryan îşi găsi biroul plin cu teancuri ordonate de materiale prea secrete pentru caseta de curier din maşină şi se pregăti pentru întâlnirea de dimineață a şefilor de departament, pe care o conducea împreună cu Directorul. În biroul lui se găsea un filtru de cafea. Lângă el se afla o cană curată, dar niciodată utilizată, care aparținuse cândva omului care-l adusese în Agenție, viceamiralul James Greer. Nancy avea grijă de asta, iar Ryan nu începea niciodată o zi la Langley fără să se gândească la fostul lui şef, acum decedat. Se frecă la ochi şi pe față şi trecu la treabă. Ce lucruri noi şi interesante ascundea astăzi lumea?

Tăietorul de lemne, ca majoritatea celor cu meseria lui, era un bărbat masiv şi puternic: un metru nouăzeci şi o sută de kilograme. Fost fundaş în echipa națională, intrase în Infanteria Marină în loc să meargă la colegiu – ar fi putut, îşi spusese el, ar fi putut să accepte o bursă la Oklahoma sau Pitt, dar decisese să nu o facă. Şi ştia că nu ar fi vrut să părăsească vreodată Oregonul. Iar pentru o diplomă de colegiu, asta ar fi fost o cerință obligatorie. Poate că ar fi jucat fotbal profesionist, dar, după aceea, care i-ar fi fost soarta – ar fi ajuns un „costum”? Nu. Încă din copilărie îi plăcuse viața în aer liber. Câştiga bine, îşi întemeiase o familie într-un orăşel prietenos, trăia o viață aspră, sănătoasă şi era cel mai dat dracului bărbat din companie, la doborârea corectă şi fără incidente a unui copac. El se ocupa de cei speciali.

Smuci coarda de la ferăstrăul mecanic, mare, pentru două persoane. La o comandă tăcută, ajutorul lui ridică de pe pământ

capătul care-i revenea, la fel făcând şi tăietorul. Copacul fusese deja crestat cu o secure cu două tăişuri. Începură să taie cu ferăstrăul, încet şi cu grijă. Tăietorul stătea cu un ochi pe ferăstrău şi cu celălalt supraveghea copacul. Era o artă să faci asta aşa cum trebuia. Pentru el era un punct de onoare să nu risipească un centimetru de lemn, dacă nu era nevoie. Nu ca tipii de la gater, deşi ei îi spuseseră că gaterul nu se va atinge de trunchiul ăsta. După ce terminară prima tăietură, traseră ferăstrăul şi o începură pe a doua, fără să facă o pauză ca să-şi tragă respirația. De data asta, le fură necesare patru minute. Acum tăietorul era cu atenția încordată la maximum. Simți pe față o adiere şi se opri, să se asigure că vântul bătea în direcția pe care o dorea el. Un copac, indiferent cât de mare, era o jucărie pentru un vânt țeapăn – mai ales când era pe jumătate tăiat... Se clătina acum la vârf... era aproape timpul. Retrase ferăstrăul şi îi făcu semn ajutorului. *Urmăreşte-mi ochii, urmăreşte-mi mâinile!* Puştiul aprobă cu seriozitate. Încă vreo treizeci de centimetri vor fi de ajuns, tăietorul o ştia. Terminară tăietura foarte încet. Încetineala uza pânza ferăstrăului, dar asta era partea cea mai periculoasă. Tipii cu protecția muncii supravegheau vântul şi... acum!

Tăietorul scoase ferăstrăul din tăietură şi îl lăsă să cadă. Ajutorul sesiză semnalul şi se retrase zece metri, în timp ce şeful lui făcea la fel. Amândoi urmăreau baza copacului. Dacă zvâcnea, anunța pericolul.

Dar nu o făcu. Ca întotdeauna, prăbuşirea părea agonizant de înceată. Aceasta era momentul pe care Clubul Sierra dorea să-l filmeze, iar tăietorul înțelegea motivul. Atât de încet, atât de agonizant ca şi cum copacul, ştiind că murea, încerca să se opună, dar pierdea teren cu fiecare clipă, iar scârțâitul era un geamăt de disperare. Ei, da, îşi spuse el, aşa părea, dar era doar un blestemat de copac. Tăietura se lărgi în timp ce el privea şi copacul căzu. Vârful se mişca acum foarte repede, dar pericolul era la celălalt capăt; continuă să privească acolo. Când trunchiul se înclină cu mai mult de patruzeci şi cinci de grade, lemnul plesni complet. Atunci, corpul copacului zvâcni, ridicându-se deasupra ciotului cu mai bine de un metru, ca în horcăitul de moarte al unui bărbat. Apoi, zgomotul. Imensul foşnet al crengilor din vârf, sfâşiind aerul. Se minună cât de repede se mişca vârful. Cu viteza sunetului, poate? Nu, nu chiar aşa de repede... şi... BUF! Trunchiul săltă în sus când lovi pământul umed, dar fără vlagă. Apoi rămase nemişcat. Acum, era cherestea. Întotdeauna tăierea unui pom îi

trezea o undă de tristețe. Fusese un copac frumos.

Tăietorul urmări cu o uşoară surpriză apariția oficialului japonez. Individul atinse copacul şi murmură ceva ce semăna a rugăciune. Asta îl ului pe tăietor, litania părea potrivită pentru un indian – interesant, îşi spuse el. Nu ştia că Shinto era o religie animistă, cu multe similitudini cu cea a americanilor nativi. Să vorbeşti cu spiritul copacului? Hmm. Odată încheiat ritualul, străinul se apropie de tăietor.

— Eşti foarte priceput, spuse micul japonez, cu o înclinare teribil de politicoasă a trupului.

— Mulțumesc, domnule.

Tăietorul înclină şi el capul. Era primul japonez pe care-l întâlnea. Părea un tip destul de simpatic. Şi să spui o rugăciune în fața unui copac… asta avea clasă, aprecie tăietorul.

— Mare păcat să ucizi ceva atât de măreț.

— Mda, cred că da. E adevărat că-l veți folosi la o biserică?

— A, da. Noi nu mai avem copaci ca ăsta şi ne trebuie patru grinzi uriaşe. Douăzeci de metri fiecare. Sper că acest copac va ajunge pentru toate, spuse omul, privind din nou spre gigantul căzut. Toate trebuie să provină dintr-un singur copac. Este tradiția templului, înțelegi?

— Cred că da, zise tăietorul. Cât de vechi e templul?

— O mie două sute de ani. Grinzile cele vechi au fost avariate de cutremur acum doi ani şi trebuiesc înlocuite foarte repede. Cu noroc, acestea ar putea dura la fel demult Sper să fie aşa. E un copac minunat.

Sub supravegherea oficialului, copacul căzut fu tăiat în segmente care nu erau chiar aşa de uşor de manipulat. Destul echipament special trebuia asamblat pentru a scoate monstrul afară şi Georgia-Pacific pretindea o mulțime de bani pentru o asemenea treabă, dar ăsta nu era o problemă. Japonezii, după ce selectau copacul, plăteau fără să clipească. Reprezentantul chiar îşi ceru scuze pentru că nu dorea ca arborele să fie tăiat cu gaterul GP-ului. Era doar o problemă religioasă, explică el încet şi clar, în nici un caz nu intenționau să-i insulte pe muncitorii americani, punând la îndoială profesionalismul lor. Funcționarul superior de la GP dădu aprobator din cap. Lui îi convenea. Acum copacul era al japonezilor. Îl vor lăsa să se usuce puțin, înainte de a-l încărca într-un transportor de buşteni sub pavilion american, care să-l ducă peste Pacific până în Japonia, acolo unde trunchiul va fi prelucrat cu îndemânarea şi cu ritualul necesar – manual, auzi cu

uimire omul GP-ului – pentru destinația lui nouă şi cu totul specială. Că nu va ajunge niciodată în Japonia era un lucru pe care nici unul dintre ei nu-l ştia.

Termenul de depanator este un eufemism pasabil pentru a-l defini pe polițistul care aplică legea, îşi spuse Murray. Desigur, când se lăsa pe spate în fotoliul de piele, simțea automatul Smith & Wesson de 10 mm fixat la centură. Ar fi trebuit să-l lase în sertarul biroului, dar îi plăcea senzația pe care i-o dădea. Fiind un pistolar aproape toată cariera, ajunsese repede să îndrăgească forța compactă a Smithului. Iar Bill îl înțelegea. Pentru prima dată de când ținea el minte, Directorul Biroului Federal de Investigații era un polițist de carieră care-şi începuse meseria pe stradă, băgându-i la zdup pe tipii răi. De fapt, Murray şi Shaw începuseră în aceeaşi divizie activă. Bill era ceva mai priceput la partea administrativă, dar nimeni nu-l confunda cu un frecangiu din cartierul general. Shaw atrăsese prima dată atenția grangurilor, convingând doi jefuitori de bancă înarmați să se predea, înainte de sosirea celorlalți polițişti. Bineînțeles, niciodată nu trăsese cu arma la furie – doar un procent infim din agenții FBI o făceau – dar îi convinsese pe cei doi tâlhari că-i putea doborî fără probleme. Sub catifeaua domnească dădeai peste oțel şi un creier dat naibii. Din cauza asta, pe Dan Murray, asistentul directorului adjunct, nu-l deranja să se ocupe de rezolvarea problemelor personale ale lui Shaw.

— Ce dracu' facem cu tipul asta? întrebă Shaw, cu un dezgust calm.

Murray de-abia îşi terminase raportul despre „Cazul Războinicul”. Dan sorbi din cafea şi ridică din umeri.

— Bill, omul e un geniu în cazurile de corupție – cel mai bun pe care l-am avut vreodată. Doar că nu ştie o iotă despre partea dură a afacerii. Chestia asta l-a depăşit. Din fericire, nu s-a produs nimic grav.

Murray avea dreptate. Reporterii trataseră surprinzător de bine Biroul, pentru că-i salvase viața unuia dintre ai lor. Cu adevărat uluitor era faptul că nici un redactor de actualități nu înțelesese că reporterul nu avea ce căuta în locul acela. Ca rezultat, îi erau recunoscători atât agentului special şef pentru că permisese echipei de actualități să ia parte la operațiune, cât şi Echipei de Eliberare a Ostaticilor pentru că-i salvase pe cei doi ziarişti, când lucrurile luaseră o întorsătură periculoasă. Nu era prima dată

când Biroul se alegea cu o comoară publicitară dintr-o semicatastrofă. În privința publicității, FBI-ul era mai gelos decât orice altă agenție guvernamentală, iar problema lui Shaw era că, dacă-l concedia pe Walt Hoskins, agentul special şef, ar fi făcut o impresie proastă. Murray insistă în continuare:

— A învățat lecția. Walt nu e prost, Bill.

— Şi arestarea de anul trecut a guvernatorului a fost o lovitură, nu-i aşa? se strâmbă Shaw.

Hoskins era un geniu în privința cazurilor de corupție politică. Din cauza lui, guvernatorul unui stat contempla acum viața într-o închisoare federală. Aşa devenise Hoskins agent special şef.

— Ai ceva în minte, Dan?

— Asistent al agentului special şef la Denver, răspunse Murray, cu o scânteie poznaşă în ochi. E mai bine. Tipul trece de la un mic birou de teren, unde răspundea de cazurile de corupție, într-o divizie importantă. E o promovare care-l ia de la comandă şi-l pune acolo unde se pricepe mai bine – şi, dacă zvonurile pe care le primim din Denver sunt adevărate, va avea de lucru, nu glumă. Poate un senator şi un congresman – poate mai mult. Indicațiile preliminare referitoare la proiectul acvatic par importante. Vreau să zic, cu adevărat importante, Bill – cam douăzeci de milioane de dolari care trec dintr-o mână în alta.

Shaw scoase un fluierat respectuos:

— Totul pentru un senator şi un congresman.

— Cum am zis, poate mai mult. Ultima chestie e mituirea unor tipi de la mediu – din guvern şi din afara lui. Pe cine avem mai bun la descâlcirea unui ghem de minciuni atât de mare? Walt are fler pentru genul ăsta de lucruri. Tipul nu poate să scoată pistolul fără să-şi rănească degetele de la picioare, dar e un ogar dat naibii.

Murray închise dosarul pe care-l avea în mâini.

— Oricum, tu ai vrut să-l caut şi să-i fac o recomandare. Trimite-l la Denver sau scoate-l la pensie. Mike Delaney ar vrea să facă un schimb şi să vină aici – puştiul lui va începe în toamna asta cursurile la George Washington şi Mike vrea să predea la Academie. Asta-ți oferă ocazia. Totul e curat şi îngrijit, dar mutarea îți aparține, domnule director.

— Mulțumesc, domnule Murray, spuse grav directorul Shaw.

Apoi fața i se destinse într-un zâmbet.

— Ți-aduci aminte când singura noastră grijă era vânătoarea banditilor care atacau băncile? Urăsc porcăria asta administrativă.

— Poate că n-ar fi trebuit să prindem atâția, se declara de acord

Dan. Am lucra încă la Philly, pe malul râului şi am sta noaptea la o bere cu poliţiştii în uniformă. De ce toastează oamenii pentru succes? Nu face decât să-ţi distrugă viaţa.

— Vorbim amândoi ca doi băşinoşi bătrâni.

— Amândoi *suntem* doi băşinoşi bătrâni, Bill, sublinie Murray. Dar eu, cel puţin, nu călătoresc cu o echipă de pază.

— Ticălosule!

Shaw se înecă şi-şi stropi cravata cu cafea.

— Ah, Iisuse, Dan! bolborosi el, râzând. Uite ce-am făcut din cauza ta.

— Semn rău, când un tip nu-şi mai poate ţine cafeaua, domnule director.

— Ieşi afară! Dă ordinele, înainte să te arunc în stradă.

— O, nu. Te rog, nu asta, orice, dar nu asta!

Murray încetă să râdă şi, pentru o clipă, deveni aproape serios.

— Ce face Kenny acum?

— Tocmai a fost repartizat pe un submarin, USS *Maine*. Bonnie se descurcă de minune cu sarcina – trebuie să nască în decembrie. Dan?

— Da, Bill?

— Ai avut o idee bună cu Hoskins. Aveam nevoie de o ieşire fără probleme. Mulţumesc.

— E în regulă, Bill. Walt va fi încântat de şansa care i se oferă. Aş vrea să fie toate la fel de uşoare.

— Te ocupi în continuare de Societatea Războinicilor?

— Freddy Warder lucrează la ea. În câteva luni, s-ar putea să-i adunăm pe ticăloşii ăştia.

Amândoi ştiau că ar fi fost frumos să fie aşa. Nu rămăseseră prea multe grupuri teroriste interne. Reducerea numărului lor cu unul până la sfârşitul anului ar fi fost încă o victorie importantă.

Deasupra pământurilor sterpe ale Dakotei răsărea soarele. Marvin Russell îngenunche pe pielea unui bizon, cu faţa spre răsărit. Purta jeanşi, dar era cu pieptul gol şi desculţ. Nu era un bărbat înalt, însă nimeni nu se îndoia de forţa sa. În timpul primului şi unicului său stagiu în închisoare – pentru spargeri – îşi descoperise pasiunea pentru haltere. Începuse doar ca un hobby, pentru a elimina surplusul de energie, crescuse o dată cu înţelegerea că forţa fizică era singura formă de autoapărare pe care se putea baza un bărbat în închisoare, pentru ca apoi să înflorească într-un atribut pe care-l socotea indispensabil unui

războinic sioux. Înălţimea lui de un metru şaptezeci susţinea nouăzeci de kilograme de muşchi supli, duri. Antebraţele lui aveau grosimea coapselor unor bărbaţi. Avea talia unei balerine şi umerii unui fundaş din Liga Naţională de Fotbal American. Era şi puţin nebun, dar Marvin Russell nu ştia asta.

Viaţa nu le dăduse, lui sau fratelui său, o şansă prea grozavă. Tatăl lor fusese un alcoolic care lucra din când în când şi nu prea bine, ca mecanic auto, pentru a câştiga banii pe care îi transfera cu regularitate şi imediat celui mai apropiat magazin de băuturi. Amintirile din copilărie ale lui Marvin erau amare: jenă pentru starea de ebrietate aproape perpetuă a tatălui şi o ruşine şi mai mare pentru ceea ce făcea mama lui în timp ce soţul ei zăcea beat mort în sufragerie. De când familia părăsise Minnesota şi se întorsese în rezervaţie, hrana era asigurată de ajutorul guvernamental. De învăţătură se ocupau nişte profesori pe care slabele rezultate ale elevilor îi aduseseră în culmea disperării. Cartierul în care locuia el era o adunătură disparată de bloculeţe construite de guvern, proţăpite ca nişte spectre în norii de praf ai preriei. Nici unul din băieţii Russell nu avusese vreodată o mănuşă de base-ball. Pentru ei Crăciunul nu însemna decât perioada de una sau două săptămâni când şcoala era închisă. Amândoi crescuseră neglijaţi şi învăţaseră de timpuriu să se descurce singuri.

La început fusese un lucru bun, pentru că independenţa era modul de viaţă al poporului lor, dar toţi copiii aveau nevoie de îndrumări, iar sfaturile făceau parte din acele lucruri pe care părinţii Russell nu fuseseră capabili să le asigure. Băieţii învăţaseră să tragă cu arma şi să vâneze înainte de a desluşi alfabetul. Adeseori, cina era ceva care fusese adus acasă cu găuri de calibrul 22 în el. Aproape la fel de des, îşi pregătiseră singuri mesele. Deşi nu erau singurii tineri săraci şi neglijaţi din aşezarea lor, fără îndoială că fuseseră pe ultima treaptă şi, în vreme ce unii din puştii locali îşi depăşiseră mediul social, pentru ei saltul de la sărăcie la un nivel acceptabil fusese prea mare. Încă de când începuseră să conducă maşina – cu mult înaintea vârstei legale – se deplasau cu camioneta rablagită a tatălui lor, o sută de mile sau chiar mai mult, în nopţile senine şi reci, până la oraşele îndepărtate unde puteau obţine unele dintre lucrurile pe care părinţii lor nu erau în stare să le ofere. Surprinzător, prima dată când fuseseră prinşi – de un alt sioux înarmat cu o puşcă de vânătoare – acceptaseră biciuirea cu bărbăţie şi fuseseră trimişi

acasă cu vânătăi şi o predică. Învăţaseră ceva din asta. Din clipa aceea, jefuiseră numai albi.

În ordinea firească a lucrurilor, sosise şi momentul când fuseseră prinşi din nou, de data asta în flagrant delict într-un magazin sătesc, de către un ofiţer al poliţiei locale. Spre ghinionul lor, orice crimă comisă pe o proprietate federală devenea caz federal şi, mai mult, noul judecător al tribunalului districtual era o persoană la care compasiunea prima în defavoarea percepţiei obiective. O lecţie dură în momentul acela ar fi putut sau nu să le schimbe viaţa, dar în locul ei se aleseseră cu sfaturi şi o pedeapsă administrativă. O foarte serioasă tânără doamnă, cu o diplomă de la Universitatea din Wisconsin, le explicase luni întregi că nu vor avea niciodată o imagine benefică despre ei înşişi dacă trăiau furând bunurile altora. Vor trebui să se ocupe de lucruri serioase, numai aşa îşi vor recâştiga mândria, de care făcea atâta caz etnia lor. Părăseau aceste şedinţe de terapie socială întrebându-se cum permisese naţiunea siouxă să fie supusă de nişte idioţi albi şi învăţară să-şi planifice atacurile cu mai multă grijă.

Totuşi, nu cu suficientă atenţie, deoarece consiliera nu avea cum să le ofere învăţătura trebuincioasă pe care băieţii Russell ar fi putut-o primi într-o închisoare adecvată. Fuseseră prinşi din nou, un an mai târziu, dar de data asta în afara rezervaţiei şi se treziseră trimişi la un an şi jumătate de puşcărie, pentru că spărseseră un magazin de arme.

Închisoarea fu cea mai înspăimântătoare experienţă din viaţa lor. Obişnuiţi cu câmpia, deschisă şi vastă ca cerul din vestul Americii, petrecură mai mult de un an din viaţă într-o cuşcă mai mică decât cea pe care guvernul federal o considera potrivită pentru bursucii din Grădina Zoologică, înconjuraţi de indivizi a căror răutate depăşea cu mult şi cea mai supradimensionată apreciere pe care o acordau propriei lor durităţi. În prima lor noapte la pârnaie, ţipetele le destăinuiră că violul nu era un act aplicat exclusiv asupra femeilor. Căutând protecţie, picară aproape imediat în braţele primitoare ale unor deţinuţi, indieni din etnii diverse, care făceau parte din Mişcarea Indiană Americană.

Nu se gândiseră niciodată prea mult la originea lor. S-ar putea să fi sesizat în subconştient că grupul semenilor lor nu dovedea calităţile pe care le văzuseră în acele ocazii în care televizorul familiei funcţiona şi, probabil, simţiseră o vagă ruşine că fuseseră întotdeauna diferiţi. Bineînţeles, învăţaseră să chicotească la westernuri, ai căror actori „indieni” erau, cel mai des, albi sau

mexicani, pronunțând cuvinte gândite de scenariştii de la Hollywood, care ştiau despre Vest cam tot la fel de multe ca despre Antarctica; inevitabil, scenariile transmiteau o imagine falsă a ceea ce erau ei şi a propriei origini. Mişcarea Indiană Americană schimbase toate astea. Totul era din vina Omului Alb. Adoptând idei care erau un amestec de antropologie tendențioasă de pe Coasta de Est cu un praf de Jean-Jacques Rousseau, un strop de western realizat de John Ford (la urma urmei, ce altceva reprezenta registrul culturii americane?!) şi istorie din belşug, dar greşit filtrată, frații Russell ajunseseră să înțeleagă că strămoşii lor erau de viță nobilă, vânătorii ideali care viețuiau în armonie cu natura şi zeii. Faptul că americanii nativi trăiseră paşnic la început cu imigranții europenii – cuvântul „sioux" înseamnă în dialectul indian „şarpe" şi nu era un apelativ atribuit cu afecțiune – şi că începuseră să bântuie prin Marea Prerie în ultimul deceniu al secolului al optsprezecelea, erau cumva neglijate. La fel erau şi crâncenele războaie intertribale. Odinioară, vremurile fuseseră mult mai bune. Ei erau stăpânii pământurilor, urmăreau bizonii, vânau, duceau sub stele o viață sănătoasă şi satisfăcătoare şi, din când în când, se înfruntau între ei în lupte scurte, eroice – ceva asemănător turnirurilor medievale. Chiar tortura captivilor era explicată ca o ocazie pentru războinici de a-şi demonstra curajul stoic în fața privirilor admirative ale asasinilor lor, chiar dacă aceştia erau sadici.

Fiecare bărbat tânjea după noblețe spirituală şi nu era vina lui Marvin Russell că prima ocazie de felul acesta venise din partea unor criminali condamnați. El şi fratele lui învățară despre zeii pământului şi ai cerului, credințe care fuseseră suprimate cu cruzime de alte credințe albe, false. Învățară despre frăția preriei, despre felul în care albii le furaseră ce era de drept al lor, cum le uciseseră bizonii – singurele lor mijloace de existență – cum îi divizaseră, oprimaseră, masacraseră şi, în cele din urmă, închiseseră pe oameni în rezervații, lăsându-le prea puțin, în afara alcoolismului şi disperării. Aşa cum se întâmpla cu toate minciunile de succes, găselnița acesteia consta într-o largă măsură de adevăr.

Marvin Russell salută prima rază portocalie a soarelui, lălăind o litanie care avea un iz de autenticitate. Închisoarea nu fusese în întregime o experiență negativă. Intrase cu cunoştințele unui elev de clasa a treia şi ieşise cu echivalentul unui liceu. Marvin Russell nu fusese niciodată un cap de lemn şi nu era vina lui că fusese

trădat de un sistem de învățământ public care-l condamnase eşecului, încă înainte de a se naşte. Citea cărți în mod regulat, cam tot ce putea procura despre istoria poporului său. Dar nu chiar orice. Era destul de selectiv în privința cărților pe care le alegea. Tot ce era, cât de puțin, nefavorabil poporului său reflecta, bineînțeles, prejudecățile albilor. Siouxii nu fuseseră bețivi înainte de sosirea albilor, nu trăiseră în mici cătune sordide, nu-şi batjocoriseră, cu siguranță, copiii. Toate acestea le învățaseră de la omul alb.

Dar cum să schimbi lucrurile? întrebă el soarele. Mingea strălucitoare era roşie din cauza prafului purtat de vântul acestei veri fierbinți şi secetoase, iar imaginea care îi apăru lui Marvin fu cea a feței fratelui său. Fotocadrele de la actualitățile TV. Stația locală reuşise să prezinte o serie de aspecte pe care rețeaua națională le omisese. Fiecare cadru al incidentului fusese examinat separat. Gloanțele lovindu-l pe John: două cadre mărite, în care fața fratelui său parcă de detaşa de restul capului. Apoi, terifiantele consecințe ale trecerii glonțului. Împuşcătura – blestemat să fie negrul ăla şi vesta lui! – şi mâinile ridicându-se, ca într-o scenă dintr-un film de Roger Corman. Le privise de cinci ori şi fiecare pixel al fiecărei imagini era atât de ferm. Întipărit în memoria lui, încât ştia că nu va putea să le uite niciodată.

Încă un indian mort. „Da, am văzut câțiva indieni buni”, spusese odată generalul William Tecumseh – un prenume de american nativ! – Sherman. „Erau morți.” John Russell murise, ucis ca atâția alții, fără şansa unei lupte onorabile, împuşcat ca un animal, aşa cum îi considerau albii pe indieni. Dar într-un mod mai brutal decât cum mureau majoritatea animalelor. Marvin era sigur că împuşcătura fusese bine chibzuită. Camerele de luat vederi în acțiune. Bleaga aia de reporteră cu îmbrăcăminte ei la modă. Avea nevoie de o lecție despre realitatea lucrurilor şi asasinii de la FBI decideseră să i-o dea. La fel cum procedase odinioară cavaleria la Sound Creek, la Wounded Knee şi pe alte zeci de câmpuri de bătălie fără nume, demult uitate.

Aşa se face că Marvin Russell stătea cu fața la soare, unul din zeii poporului său şi căuta răspunsuri. Răspunsul nu este aici, îi spuse soarele. N-ar fi trebuit să se încreadă în tovarăşii lui. John murise învățând asta. Încercând să facă rost de bani prin droguri! Folosind droguri! Ca şi cum whiskyul, pe care omul alb îl folosise pentru a-i distruge poporul, nu era destul de rău. Ceilalți „războinici” erau vlăstare ale unui mediu creat de albi. Nu ştiau că

tocmai mediul era cel care-i distrugea. Îşi spuneau războinici siouxi, dar erau beţivi, borfaşi mărunţi, care trudiseră degeaba şi eşuaseră, deşi domeniul abordat nu era chiar atât de pretenţios. Într-o rară sclipire de onestitate – cum putea să fie cineva necinstit în faţa unuia din zei? – Marvin admise în sinea lui că ei îi erau inferiori. Aşa cum fusese şi fratele lui. Suficient de tâmpit pentru a se alătura încercării lor prosteşti de a scoate bani din droguri. Şi ineficienţi. Ce realizaseră? Omorâseră un agent FBI şi un ofiţer federal, dar asta se întâmplase demult. Şi de atunci? De atunci, vorbiseră doar despre unicul lor moment de strălucire. Dar ce fel de moment fusese acesta? Ce realizaseră? Nimic.

Rezervaţia era încă acolo. Alcoolul era încă acolo. Disperarea era încă acolo. Oare remarcase cineva cine erau şi ce făceau? Nu. Reuşiseră doar să înfurie forţele care continuau să-i oprime. Aşa că, acum, Societatea Războinicilor era vânată chiar în propria ei rezervaţie, iar ei nu trăiau deloc ca nişte războinici, ci ca nişte animale hăituite. Dar ei ar fi trebuit să fie vânătorii, îi spuse soarele, nu prada.

Marvin era mişcat de acest gând. *El* trebuia să fie vânătorul. Albii trebuiau să se teamă de el. Cândva aşa fusese, dar acum nu mai era. El trebuia să fie lupul la stână, dar mioarele albe crescuseră atât de puternice, că nu mai ştiau de existenţa lupilor şi se ascundeau în spatele unor câini formidabili, care nu se mulţumeau să stea cu turma, ci îi hăituiau pe lupi până când aceştia şi nu oile, ajungeau nişte creaturi înspăimântate, vânate, prizoniere pe propriul lor domeniu.

Deci, trebuia să-şi părăsească domeniul.

Trebuia să-şi găsească fraţii lupi. Trebuia să-i găsească pe lupii pentru care vânătoarea era încă reală.

3
Un singur loc

Asta era ziua. Ziua lui. Căpitanul Benjamin Zadin se bucurase de o carieră cu o ascensiune rapidă în Poliția Națională a Israelului. Cel mai tânăr căpitan din poliție, era cel mai mic dintre trei fii, el însuşi tată a doi băieți, David şi Mordecai şi, până foarte de curând, fusese în pragul sinuciderii. Moartea iubitei sale mame şi plecarea frumoasei, dar adulterinei sale soții avuseseră loc într-o singură săptămână, asta petrecându-se cu doar două luni în urmă. Deşi realizase tot ce-şi pusese în gând să facă, dintr-o dată fusese confruntat cu o viață care părea goală şi fără rost. Gradul şi salariul lui, respectul subordonaților, inteligența demonstrată şi luciditatea în perioadele de criză şi tensiune, succesele militare în serviciul dificil şi periculos pe graniță, toate acestea nu însemnau nimic în comparație cu o casă goală, plină cu amintiri dureroase.

Deşi Israelul este privit cel mai des ca „statul evreu", numele acesta ascunde faptul că numai o parte din populația țarii este activă din punct de vedere religios. Benny Zadin nu fusese niciodată aşa, în ciuda rugăminților mamei sale. Mai degrabă, se bucurase de stilul de viață oscilant al unui hedonist modern şi nu mai văzuse interiorul unui *shul* de pe vremea *Bar Mitzvah*-ul lui. Vorbea şi citea în ebraică pentru că era nevoit să o facă – era limba națională – dar regulile acestei moşteniri erau pentru el un anacronism curios, un aspect înapoiat al vieții într-o țară care, în alte privințe, era una dintre cele mai moderne. Soția lui nu făcuse decât să accentueze asta. Cineva ar putea măsura fervoarea religioasă a Israelului, glumise el adeseori, prin numărul costumelor de baie de pe numeroasele lui plaje. Soția lui era de origine norvegiană. O blondă înaltă şi slabă, Elin Zadin arăta cam la fel de evreică precum Eva Braun – asta era gluma lor în materie – şi încă-i plăcea să-şi expună silueta în bikini-ul cel mai sumar şi, uneori, doar în jumătate din el. Mariajul lor fusese pasionat şi arzător. Desigur, ştiuse că ea avusese întotdeauna o fire rătăcitoare şi, câteodată, mai călcase şi el pe alături, dar plecarea ei bruscă la un altul îl surprinsese – mai mult decât atât, felul în care o făcuse îl şocase prea tare pentru a plânge sau a-i cerşi

întoarcerea. Rămăsese singur într-o casă care conținea mai multe arme încărcate a căror utilizare, o știa, ar fi putut ușor să-i pună capăt durerii. Dar gândul la fiii lui îi oprise gestul. Nu putea să-i trădeze, așa cum fusese trădat el, era prea bărbat pentru asta. Dar durerea fusese – era încă – foarte reală.

Israelul era o țară prea mică pentru secrete. Se observă imediat că Elin se cuplase cu un alt bărbat și zvonul își croi repede drum la secția lui Benny, unde oamenii își dădeau seama, după privirea lui goală, că spiritul comandantului lor fusese strivit. Unii se întrebară cum și când își va reveni, dar, după o săptămână, întrebarea se schimbase în *dacă* o va face vreodată. În acest stadiu, unul dintre sergenții lui Zadin trecu la acțiune, într-o joi seară, apăru la ușa căpitanului său, aducându-l cu el pe rabinul Israel Kohn. În noaptea aceea, Benjamin Zadin îl redescoperi pe Dumnezeu. Mai mult decât asta, își spuse el, în timp ce supraveghea Strada Lanțului din Ierusalimul Vechi, învățase din nou ce însemna să fii evreu. Ceea ce i se întâmplase era pedeapsa lui Dumnezeu, nici mai mult, nici mai puțin. Pedeapsa pentru ignorarea cuvintelor mamei lui, pentru adulterele comise de el, pentru destrăbălarea cu soția lui și cu altele, pentru douăzeci de ani de gânduri și fapte păcătoase, în timp ce pretindea că era un brav și drept comandant de poliție. Dar, astăzi, va schimba toate astea. Astăzi va încălca legea omului pentru a-și ispăși păcatele comise împotriva Cuvântului Domnului.

Era dimineața a ceea ce promitea să fie o zi arzătoare, cu un vânt estic uscat suflând dinspre Arabia. Avea patruzeci de oameni dispuși în spatele lui, toți înarmați cu o amestecătură de puști automate, lansatoare de gaz și alte arme care trăgeau cu „gloanțe de cauciuc” – numite, mai corect, proiectile, confecționate dintr-un plastic maleabil – care puteau doborî un om la pământ și, dacă ochitorul era foarte atent, puteau opri o inimă datorită șocului de impact. În dimineața aceea, polițiștii erau necesari pentru a permite încălcarea legii – ceea ce nu era ideea pe care o aveau în minte superiorii imediați ai lui Zadin – și pentru a opri interferențele din partea altor persoane care, neavând chef să respecte o lege superioară, îl împiedicau pe Zadin să-și facă datoria. La urma urmei, acestea erau argumentele pe care le folosise rabinul Kohn. Legea cui? Era o problemă de metafizică, ceva mult prea complicat pentru un simplu ofițer de poliție. Mult mai simplă, așa cum îi explicase rabinul, era ideea că locul pe care se afla templul lui Solomon reprezenta leagănul spiritual al

iudaismului şi al evreilor. Locul de pe Muntele Templului fusese ales de Dumnezeu şi nu avea nici o importanţă dacă oamenii contestau acest lucru. Era timpul ca evreii să revendice tot ce le dăruise Dumnezeu. Un grup de zece rabini conservatori vor revendica astăzi locul unde urma să fie reconstruit noul templu, în conformitate cu Sfintele Scripturi. Căpitanul Zadin avea ordine să oprească marşul lor prin Poarta Lanţului, să le împiedice acţiunea, dar el va ignora aceste ordine şi oamenii lui vor face aşa cum le va ordona, protejându-i pe rabini împotriva arabilor care ar putea să-i aştepte cu intenţii asemănătoare celor pe care ar fi trebuit să le aibă şi el.

Era surprins că arabii erau atât de matinali. De fapt, oamenii care-i uciseseră pe David şi Motti nu erau mai buni decât animalele. Părinţii lui îi povestiseră ce însemna să fii evreu în Palestina anilor '30: atacurile, teroarea, invidia, ura făţişă, cum refuzaseră britanicii să-i protejeze pe cei care luptaseră alături de ei în Africa de Nord – împotriva celor care se aliaseră cu naziştii. Evreii se puteau sprijini doar pe ei şi pe Dumnezeu, iar credinţa în Dumnezeul lor însemna restabilirea templului Lui pe stânca unde Avraam făurise pactul între poporul lui şi Domnul lor. Guvernul fie că nu înţelegea asta, fie că dorea să se joace de-a politica folosindu-se de destinul singurei ţări din lume unde evreii erau cu adevărat în siguranţă. Datoria lui de evreu era mai presus de obedienţa pe care trebuia s-o arate guvernului, chiar dacă până de curând nu o ştiuse.

Rabinul Kohn îşi făcu apariţia la ora stabilită. Alături de el se afla rabinul Eleazar Goldmark, un supravieţuitor al Auschwitzului, unde învăţase importanţa credinţei în timp ce înfrunta moartea. Amândoi bărbaţii ţineau câte un snop de ţăruşi şi o panglică topografică. Vor face măsurătorile şi, de acum încolo, o gardă permanentă va rămâne de pază, forţând până la urmă guvernul Israelului să curețe locul de ruşinile mahomedane. O creştere a sprijinului popular din întreaga ţară şi o revărsare de bani din Europa şi America ar permite îndeplinirea proiectului în cinci ani – şi atunci nimeni nu va putea să crâcnească despre răpirea acestui pământ de la cei cărora Dumnezeu însuşi li-l dăduse.

— Rahat, murmură cineva în spatele căpitanului Zadin, dar o întoarcere şi o privire a comandantului său îl amuţiră pe cel care blasfemiase clipa destinului.

Benny îi salută pe cei doi rabini care îşi continuară drumul. Poliţiştii îşi urmară căpitanul, la o distanţă de cincizeci de metri.

Zadin se rugă pentru siguranța lui Kohn şi Goldmark, dar ştia că pericolul pe care-l înfruntau cei doi era acceptat pe deplin, aşa cum Avraam acceptase moartea fiului său ca pe o condiție a legii Domnului.

Dar credința care-l adusese aici pe Zadin îi ascunsese ceea ce ar fi trebuit să fie evident, că Israelul era într-adevăr o țară prea mică pentru secrete şi că alți evrei, care-i vedeau pe Kohn şi Goldmark ca pe o versiune locală a ayatollahilor fundamentalişti iranieni, ştiau ce se întâmpla, iar zvonul se răspândise. Echipe TV erau adunate în piața de la picioarele Zidului Plângerii. Unii, anticipând ploaia de pietre care avea să urmeze cu siguranță, purtau căşti, ca muncitorii din construcții. Poate că e mai bine, îşi zise căpitanul Zadio, în timp ce-i urma pe rabini spre vârful Muntelui Templului. Lumea ar trebui să ştie ce se întâmplă. Fără să vrea, mări pasul pentru a se apropia de Kohn şi Goldmark. Deşi ei puteau accepta ideea martiriului, sarcina lui era să-i protejeze. Mâna lui dreaptă coborî la tocul de pe şold şi se asigură că nu era prea strânsă clapa. Era posibil ca, în curând, să aibă nevoie de pistol.

Radioul lui Zadin țiui, dar el îl ignoră. Nu putea fi decât comandantul lui, întrebând ce dracu' făcea şi ordonându-i să înceteze. Nu astăzi. Kohn şi Goldmark păşeau fără teamă spre arabii care îi blocau drumul. Curajul şi credința lor aproape că îl făcură pe Zadin să plângă, întrebându-se cum le va arăta Domnul bunătatea lui, sperând că li se va permite să trăiască. În spate, cam jumătate din oamenii lui erau cu adevărat alături de el, o chestie care fusese posibilă pentru că Benny aranjase programul de gardă de o asemenea manieră. Ştia, fără să se uite, că nu-şi foloseau scuturile din Lexon; în schimb, siguranțele de la arme erau scoase. Aşteptarea era dificilă, era greu să anticipezi primul nor de pietre, care putea sosi dintr-o clipă într-alta.

Dumnezeule sfinte, te rog, lasă-i să trăiască, protejează-i, te rog. Cruță-i, aşa cum l-ai cruțat pe Isaac.

Zadin era acum la cincizeci de metri în spatele celor doi rabini curajoşi, unul născut în Polonia, un supraviețuitor al lagărelor infame, unde soția şi copilul lui muriseră, dar unde reuşise cumva să-şi păstreze tăria spiritului şi învățase importanța credinței; celălalt, născut în America, era un bărbat care venise în Israel, luptase în războaiele de aici şi doar după aceea alesese calea Domnului, aşa cum Benny o făcuse cu numai câteva zile înainte.

Cei doi erau doar la zece metri de arabii murdari, ursuzi, când începu totul. Arabii erau singurii care puteau să vadă că fețele

rabinilor erau senine, că primeau într-adevăr cu bucurie orice le-ar fi rezervat dimineața şi numai ei văzură şocul şi nedumerirea de pe fața polonezului şi durerea amețitoare de pe cea a americanului când îşi dădură seama ce avea de gând soarta.

La un ordin, şirul de arabi din față, toți adolescenți cu o mare experiență în domeniul înfruntărilor, se aşeză. Cei o sută de tineri din spatele lor făcură la fel. Apoi rândul din față începu să bată din palme. Şi să cânte. Lui Benny îi trebui un moment ca să înțeleagă, deşi era la fel de fluent în arabă ca orice palestinian:

Vom triumfa,
Vom triumfa,
Într-o zi, vom triumfa…

Echipele TV erau imediat în spatele polițiştilor. Câțiva râseră, surprinşi de ironia sălbatică a situației. Unul dintre ei era corespondentul CNN Pete Franks, care rezumă pentru toată lumea: *Fir-ar sa FIE!* Şi în clipa aceea Franks ştiu că lumea se schimbase din nou. Fusese la Moscova, la prima plenară democrată a Sovietului Suprem, la Managua, în noaptea în care sandiniştii pierduseră alegerile lor ca şi câştigate, la Beijing, ca s-o vadă pe zeița libertății distrusă. *Şi acum, asta?* zâmbi el. *În sfârşit, arabii deveniseră înțelepți. La naiba!*

— Sper că merge banda, Mickey?

— Ăştia cântă ce cred eu c-ar cânta?

— Aşa sună. Hai să ne apropiem.

Conducătorul arabilor era Hashimi Moussa, un tânăr de douăzeci de ani, student la sociologie. Brațul lui purta urmele unui baston israelian, iar dantura îi fusese înjumătățită de un glonț de cauciuc, tras de un polițist care nu reuşise să-şi stăpânească nervii. Nimeni nu punea la îndoială curajul lui Moussa. Trebuise să-l dovedească dincolo de orice suspiciune. Înfruntase moartea de zece ori, înainte ca poziția lui de lider să fie asigurată, dar acum o avea şi oamenii îl ascultau, iar el era capabil să pună în practică o idee pe care o nutrise timp de cinci ani nesfârşiți, plini de răbdare. Îi trebuiseră trei zile ca să-i convingă, apoi fantasticul noroc de a avea un prieten evreu, dezgustat de conservatorii religioşi, care vorbise un pic prea tare despre planurile pentru ziua aceea. Poate că era destinul, îşi spuse Hashimi, voința lui Allah, sau pur şi simplu norocul. Orice ar fi fost, aceasta era clipa pentru care trăise de la cincisprezece ani, când învățase despre Gandhi şi King şi

cum înfrânseseră ei forța numai cu un curaj pasiv. Să-i convingi pe cei care-l urmau era o treabă dificilă, pentru că planul lui însemna o abdicare de la codul războinicilor, pe care-l aveau în sânge, dar el reuşise. Acum, convingerile lui vor fi puse la încercare.

Benny Zadin vedea doar că drumul fusese blocat. Rabinul Kohn îi spuse ceva rabinului Goldmark, dar nici unul nu se întoarse acolo unde se oprise poliția, pentru că retragerea ar fi însemnat admiterea înfrângerii. Dacă erau prea şocați sau prea mânioşi de ceea ce vedeau, Zadin nu avea să afle niciodată. Căpitanul se întoarse spre oamenii lui:

— Gaz!

Planificase din timp partea asta. Cei patru bărbați, înarmați cu lansatoare de gaz, nu ieşeau din cuvântul bisericii. Ridicară armele şi traseră simultan în mulțime. Proiectilele cu gaz erau periculoase, dar nimeni nu fu rănit. În câteva secunde, nori cenuşii de gaz lacrimogen înfloriră în masa de arabi aşezați. Dar, la un ordin, fiecare din ei îşi puse o mască pentru a se proteja. Masca îi împiedica să cânte, dar continuară să bată din palme cu hotărâre, iar când vântul de est împinse gazul spre oamenii lui, îndepărtându-l de arabi căpitanul Zadin se înfurie şi mai rău. Apoi, câțiva arabi care aveau mănuşi izolante ridicară proiectilele fierbinți şi le aruncară spre polițişti. Într-un minut, putură să-şi scoată măştile şi în cântecul lor răsuna acum râsul.

Zadin ordonă să se tragă cu gloanțe de cauciuc. Avea şase oameni înarmați cu astfel de arme şi, de la o distanță de cincizeci de metri, putea să-i oblige pe arabi să alerge în căutarea unui adăpost. Prima salvă fu perfectă, lovind şase arabi din prima linie. Doi strigară de durere. Unul se prăbuşi, dar nici un om nu se mişcă de la locul lui, decât pentru a-i îngriji pe răniți. Următoarea salvă fu țintită spre capete, nu piepturi şi Zadin avu satisfacția să vadă cum explodează o față într-o împroşcare de roşu.

Conducătorul – Zadin recunoscu chipul pe care-l mai văzuse – se ridică şi dădu un ordin pe care căpitanul nu îl desluşi. Dar semnificația lui deveni clară imediat: cântecul se înălță mai puternic. Urmă o altă salvă de gloanțe de cauciuc. Unul dintre ochitorii lui era foarte furios, remarcă comandantul polițiştilor. Arabul care primise o lovitură în față încasă acum una în creştetul capului şi corpul lui se destinse în moarte. Asta ar fi trebuit să-l avertizeze pe Benny că pierduse deja controlul asupra oamenilor lui, dar mai rău era că şi el îşi pierduse cumpătul.

Hashimi nu văzuse moartea camaradului său. Tensiunea clipei îl copleşise. Consternarea de pe chipurile celor doi rabini invadatori era evidentă. Hashimi nu vedea fețele polițiştilor, măştile erau un obstacol în calea privirii lui, dar acțiunile lor, mişcările lor, dovedeau suficient de clar ce sentimente îi animau, într-o clipă de luciditate sclipitoare, ştiu că învingeau şi le strigă din nou oamenilor lui să-şi dubleze eforturile. Iar ei o făcură, în fața focului şi a morții.

Căpitanul Benjamin Zadin îşi smulse casca şi păşi spre arabi, pe lângă rabinii care fuseseră dintr-o dată loviți de o indecizie de neînțeles. Voința Domnului va fi înfrântă de cântecul afon al unor sălbatici murdari?

— Aha, observă Pete Franks, cu ochii lăcrimând din cauza gazului care-l lovise în față.

— L-am prins, spuse operatorul, focalizând obiectivul pe comandantul poliției. O să se întâmple ceva – tipul pare şucărit, Pete!

O, Doamne, îşi zise Franks. El însuşi evreu, simțindu-se ciudat de acasă în acest ținut pustiu, dar atât de iubit, ştia că în fața ochilor lui se făurea din nou istoria şi compunea deja cele două sau trei minute de reportaj care se vor suprapune pe banda pe care operatorul o înregistra pentru posteritate. Se întreba dacă viitorul îi va dărui un alt Peabody care să facă la fel de bine această muncă aspră şi periculoasă.

Se petrecu repede, mult prea repede, în timp ce căpitanul se îndrepta direct spre conducătorul arab. Hashimi ştia acum că un prieten murise cu craniul strivit de ceea ce se presupunea a fi glonțul unei arme neletale. Se rugă în tăcere pentru sufletul camaradului său şi speră că Allah va aprecia curajul necesar pentru a înfrunta în acest fel moartea. Allah o va face, Hashimi era sigur că aşa va fi. Israelianul care se apropia era o figură cunoscută. Zadin, ăsta era numele, un bărbat care fusese prezent suficient de des în astfel de momente, încă o față israeliană, cel mai adesea ascunsă în spatele unei măşti din Lexon şi al unei arme, încă unul din cei care nu puteau să-i socotească pe arabi oameni, un individ pentru care un mahomedan era cel care arunca o piatră sau un cocteil Molotov. Ei bine. Astăzi va învăța ceva diferit, îşi spuse Hashimi. Astăzi. Va vedea un bărbat curajos şi cu convingeri.

Benny Zadin vedea un animal, asemenea unui catâr încăpățânat, asemenea unui… ce? Nu era sigur de ceea ce vedea,

dar nu era un om, nu era un israelian. Schimbaseră tactica, asta era tot, dar tactica lor era muierească. Credeau că asta îl va opri? La fel cum soția lui îi spusese că-l părăseşte pentru patul unuia mai potent, că putea să-şi păstreze copiii, că amenințările lui cu bătăia erau vorbe goale, că nu era în stare de asta, nu era suficient de bărbat ca să poarte de grija familiei sale? Văzu fața aceea frumoasă şi lipsită de expresie şi se întrebă de ce nu-i dăduse până atunci o lecție; stătea acolo, la nici un metru, uitându-se la el, zâmbind – râzând, până la urmă – de incapacitatea lui de a face ce-i dicta bărbăția şi, astfel, slăbiciunea pasivă învingea forța.

Dar nu şi de data asta.

— Mişcă! ordonă Zadin în arabă.

— Nu.

— O să te ucid.

— Nu vei trece.

— Benny! îl avertiză unul dintre polițiştii care nu-şi pierduseră cumpătul.

Dar era prea târziu. Pentru Benjamin Zadin, uciderea fraților lui de către arabi, felul în care-l părăsise soția şi felul în care aceşti oameni stăteau în calea lui erau prea mult. Cu o mişcare iute, scoase pistolul şi îl împuşcă pe Hashimi în frunte. Tânărul arab căzu cu fața spre pământ, iar cântecul şi bătăile din palme încetară. Unul dintre ceilalți demonstranți se puse în mişcare, dar alți doi îl înşfăcară şi îl opriră. Alții începură să se roage pentru cei doi camarazi morți. Zadin îşi întoarse mâna înarmată spre unul din aceştia, dar, deşi degetul lui apăsa pe trăgaci, ceva îl opri la un gram de presiunea de declanşare. Cauza era în privirea celui care-l înfrunta: curajul! Oricum, ceva diferit de sfidare. Hotărâre, poate... şi milă, pentru că fața lui Zadin exprima un chin care trecea dincolo de durere şi oroare, pentru că mintea şi conştiința lui realizaseră gravitatea actului ireparabil. Îşi încălcase concepțiile. Ucisese cu sânge-rece. Asasinase. Zadin se întoarse spre rabini, căutând ceva, nu ştia ce, dar, indiferent ce aştepta să găsească pe fețele lor, ele rămaseră de piatră. Se întoarse cu o mişcare înceată şi cântecul răsună din nou. Sergentul Moshe Levin înaintă şi îi luă arma căpitanului.

— Hai, Benny, hai să te scoatem de aici.

— Ce-am făcut?

— E bun făcut, Benny. Vino cu mine.

Levin începu să-şi conducă comandantul de acolo, dar simți nevoia să întoarcă din nou capul pentru a privi realizările acelei

dimineți. Corpul lui Hashimi era prăbuşit tot acolo şi o băltoacă de sânge se răspândea printre pietrele pavajului. Sergentul ştia că trebuia să facă sau să spună ceva. Lucrurile n-ar fi trebuit să se deruleze aşa. Gura îi atârna deschisă, iar fața i se răsucea dintr-o parte în alta. În clipa aceea, discipolii lui Hashimi ştiură că liderul lor învinsese.

Telefonul lui Ryan sună la 2:03, ora estică de vară. Reuşi să ridice receptorul înainte de începerea celui de-al doilea țârâit.

— Da?

— Aici Saunders, de la Centrul de Comandă. Dați drumul la televizor. În patru minute, CNN va difuza ceva fierbinte.

— Ce anume?

Mâna lui Ryan bâjbâi după telecomandă şi porni televizorul pe care-l aveau în dormitor.

— N-o să credeți, domnule. Am recepționat-o de pe releul de satelit al CNN-ului şi Atlanta o retransmite rapid pe rețea. Nu ştiu cum a trecut de cenzorii israelieni. Oricum…

— OK, începe.

Ryan se frecă iar ochi. Ca să nu-şi deranjeze soția, lăsase închis sonorul televizorului. De data asta, comentariul nu era necesar.

— Sfinte Dumnezeule din ceruri…

— Cam asta-i situația, domnule, rosti ofițerul de gardă.

— Trimite-mi imediat şoferul. Sună-l pe director, spune-i să vină urgent. Dă de ofițerul de serviciu de la Biroul pentru Mesaje al Casei Albe. El îi va alerta pe oamenii de acolo. Avem nevoie de directorul adjunct de la Informații şi de şefii birourilor pentru Israel şi Iordania – la dracu', întreaga zonă, toate birourile. Asigură-te că Departamentul de Stat este avertizat…

— Ei au propriii lor…

— Ştiu asta. Oricum, cheamă-i. În afacerea asta nu ne permitem să mergem pe supoziții, OK?

— Da, domnule. Altceva?

— Mda, trimite-mi încă vreo patru ore de somn.

Ryan puse jos receptorul.

— Jack… a fost…

Cathy se ridicase. Prinsese reluarea secvențelor la televizor.

— Sigur că da, fetițo.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că arabii tocmai au descoperit cum să distrugă Israelul. *Dacă nu-l salvăm noi.*

Nouăzeci de minute mai târziu, Ryan pornea filtrul de cafea din spatele biroului său, înainte de a studia notele lăsate de personalul de serviciu din timpul nopții. Avea să fie o zi cu multă cafea. Se bărbierise pe drum, în maşină şi o privire în oglindă îi arătă că nu făcuse o treabă prea bună. Aşteptă până când avu o cană plină cu cafea înainte de a intra în biroul directorului. Charles Alden se afla acolo împreună cu Cabot.

— Bună dimineața, spuse consilierul pe problemele de securitate națională.

— Mda, replică directorul adjunct, cu o voce răguşită. Ce crezi că e atât de bun? Preşedintele a aflat?

— Nu. Nu am vrut să-l deranjez înainte de a şti ceva mai mult. O să vorbesc cu el când se va trezi – pe la şase. Marcus, acum ce mai crezi despre prietenii tăi israelieni?

— Am mai aflat ceva, Jack? îşi întrebă directorul Cabot subordonatul.

— Judecând după trese, trăgătorul este căpitan de poliție. Nu-i ştim încă numele. Israelienii l-au ascuns undeva şi nu spun nimic. După secvențele arătate, doi sunt sigur morți, probabil încă vreo câțiva cu răni minore. Rezidentul nu ne poate raporta nimic, decât că s-a întâmplat cu adevărat şi că oamenii noştri au totul pe video. Nimeni nu ştie unde se află echipa TV. Nu aveam nici un om prezent când s-au întâmplat toate astea, aşa că ne bazăm exclusiv pe serviciile de actualități.

Iarăşi, ar fi vrut să adauge Ryan. Dar n-avea rost, dimineața era şi aşa destul de proastă.

— Muntele Templului este închis, păzit acum de armata lor, nimeni nu intră sau iese şi au oprit accesul la Zidul Plângerii. Se pare că e prima oară când o fac. Ambasada noastră nu a spus nimic, aşteaptă instrucțiuni de aici. Aceeaşi poveste şi cu ceilalți. Din Europa, încă nici o reacție oficială, dar mă aştept ca situația să se schimbe în maximum o oră. Şi ei sunt deja la lucru şi au primit aceleaşi imagini prin serviciul lor, Sky News.

— E aproape patru, mormăi obosit Alden, verificându-şi ceasul. Peste trei ore, oamenilor o să le stea în gât micul dejun – e o ştire al naibii de împuțită ca s-o primeşti pe burta goală. Domnilor, cred că buclucul ăsta o să fie mare. Ryan, ai prevestit-o. Mi-aduc aminte ce-ai spus luna trecută.

— Mai devreme sau mai târziu, arabii vor deveni mai înțelepți, spuse Jack.

Alden îşi exprimă acordul dând din cap. Era un gest frumos din partea lui, remarcă Jack. Spusese şi el acelaşi lucru într-una din cărțile lui, cu câțiva ani înainte.

— Cred că Israelul poate să treacă cu bine prin asta, întotdeauna a reuşit…

Jack îl întrerupse:

— În nici un caz, şefule.

Cineva trebuia să-l lămurească pe Cabot.

— E ceea ce a spus Napoleon despre moral şi fizic. Israelul depinde în mod absolut de deținerea superiorității morale, întregul lor prestigiu constă în faptul că sunt singura democrație din regiune, că sunt tipii cu pălăriile albe. Conceptul acesta a murit cam cu trei ore în urmă. Acum arată ca Bull – sau cum l-o mai fi chemat – în Selma, Alabama, doar că ăla folosea furtunuri de apă. Comunitatea drepturilor civile o să înnebunească.

Jack făcu o pauză ca să soarbă din cafea.

— E o simplă problemă de justiție. Când arabii aruncau cu pietre şi cocteiluri, poliția putea susține că folosea forța ca răspuns la forță. Nu şi de data asta. Cei doi care au murit stăteau jos şi nu amenințau pe nimeni.

— E actul izolat al unui dezaxat, rosti furios Cabot.

— Nu-i aşa, domnule. Explicația ar merge în cazul celui împuşcat cu pistolul, dar prima victimă a fost ucisă cu două gloanțe de cauciuc, la o distanță de mai bine de douăzeci de metri – cu două împuşcături precise, dintr-o armă cu un singur foc. Asta înseamnă intenție şi nu a fost nici un accident.

— Suntem siguri că e mort? întrebă Alden.

— Soția mea este medic şi ei i s-a părut mort. Corpul era în spasme şi a devenit inert, indicând probabil moartea în urma unor traume craniene masive. N-au cum să pretindă că tipul s-a împiedicat şi s-a dat cu capul de bordură. Asta schimbă cu adevărat lucrurile. Dacă palestinienii sunt isteți, vor dubla miza. Vor rămâne la tactica asta, aşteptând ca lumea să răspundă. Dacă fac asta, n-au cum să piardă, conchise Jack.

— Sunt de acord cu Ryan, oftă Alden. Înainte de cină, va apărea o rezoluție a Națiunilor Unite. Va trebui să ne declarăm de acord cu ea şi asta s-ar putea să le arate arabilor că nonviolența este o armă mai bună decât pietrele. Ce vor spune israelienii? Cum vor reacționa?

De fapt, Alden ştia răspunsurile. Pusese întrebările doar pentru a-l lămuri pe director, aşa că Ryan se grăbi să răspundă:

— Mai întâi, vor face obstrucţii. Probabil că-şi dau şuturi în fund pentru că nu au interceptat banda, dar e puţin cam târziu pentru regrete. Sunt aproape sigur că incidentul nu a fost planificat – vreau să spun că guvernul Israelului este la fel de surprins ca şi noi – altfel, ar fi pus mâna pe echipa TV. Căpitanul ăla de poliţie este supus unui interogatoriu extrem de amănunţit. Până la prânz, îl vor declara nebun – la dracu', probabil că au dreptate – şi că este vorba de un act izolat. Cum îşi verifică pagubele este previzibil, dar...

— Nu o să meargă, îl întrerupse Alden. Preşedintele va trebui să dea o declaraţie până la ora nouă. Nu putem numi povestea asta drept „un incident tragic". Este asasinarea cu sânge-rece a unui demonstrant neînarmat de către un oficial al statului.

— Stai, Charlie, e doar un incident izolat, repetă directorul Cabot.

— Poate că-i aşa, dar eu prezic asta de cinci ani.

Consilierul pe problemele de securitate naţională se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

— Marcus, singurul lucru care a permis menţinerea Israelului în ultimii treizeci de ani a fost prostia arabilor. Fie că ei nu şi-au dat seama că legitimitatea israeliană se bazează în întregime pe poziţia morală a evreilor, fie că n-au avut suficientă inteligenţă ca să le pese de asta. Israelul este confruntat acum cu o contradicţie etică imposibilă. Dacă ei consideră că sunt un stat cu adevărat democrat, care respectă drepturile cetăţenilor, trebuie să le acorde arabilor drepturi mai mari. Dar asta înseamnă să-şi distrugă integritatea politică, care depinde de liniştirea propriilor lor elemente religioase extremiste – iar grupurile astea nu dau o ceapă degerată pe drepturile arabilor. Dacă cedează în faţa fanaticilor religioşi, încercând să minimalizeze toată povestea, atunci nu sunt o democraţie şi asta pune în pericol sprijinul politic american, fără de care nu pot supravieţui economic sau militar. Aceeaşi dilemă e valabilă şi pentru noi. Sprijinul pe care-l acordăm Israelului se bazează pe legitimitatea lor politică în calitate de democraţie liberală funcţională, dar legitimitatea asta tocmai s-a evaporat. Marcus, o ţară a cărei poliţie asasinează oameni neînarmaţi nu are nici o legitimitate. Nu putem sprijini un Israel care comite astfel de fapte mai mult decât i-am ajutat pe Somoza, Marcos sau oricare alt dictator de tinichea.

— La dracu', Charlie. Israelul nu este...

— Ştiu asta, Marcus. Nu este. Dar singurul mod în care poate

dovedi asta este să se schimbe, să devină cu adevărat ce-a afirmat întotdeauna că este. Dacă se opune, este condamnat. Se va baza pe lobby-ul politic şi va descoperi că acesta nu mai există. Dacă se ajunge atât de departe, guvernul nostru va fi în încurcătură chiar mai mult decât este deja şi ne vom trezi confruntaţi cu posibila necesitate de a-i refuza pe faţă. Nu putem lăsa lucrurile să degenereze. Trebuie să găsim o altă variantă.

Alden se întoarse de la fereastră.

— Ryan, ideea aceea a ta este acum de primă importanţă. Eu mă ocup de preşedinte şi de Departamentul de Stat. Singurul mod în care putem scoate Israelul din impas este să întocmim un plan care să pară viabil. Cheamă-ţi prietenul de la Georgetown şi lămureşte-l că nu mai este vorba de un studiu teoretic. Proiectului îi vom da numele de PILGRIMAGE. Până mâine dimineaţă am nevoie de o schiţă cu ce vrem să facem şi cum vrem să facem.

— E teribil de repede, domnule, observă Ryan.

— Atunci nu mă lăsa să te ţin în loc, Jack. Dacă nu ne mişcăm repede, Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla. Îl cunoşti pe Scott Adler de la Departamentul de Stat?

— Am stat de vorbă de câteva ori.

— E cel mai bun om al lui Brent Tadbot. Îţi sugerez să te întâlneşti cu el, după ce te sfătuieşti cu prietenii tăi. Te poate acoperi din punctul de vedere al Departamentului de Stat. Nu-mi vine să cred că birocraţia asta se va mişca rapid. Mai bine ţi-ai face bagajele, băiete, o să fim foarte ocupaţi. Vreau fapte, poziţii şi o evaluare precisă, cât se poate de repede... şi vreau discreţie totală.

Această ultimă remarcă îi era adresată lui Cabot.

— Dacă vrem să meargă chestia asta, nu putem risca nici cea mai mică scurgere de informaţii.

— Da, domnule, acceptă Ryan.

Cabot se mulţumi să dea din cap.

Jack nu fusese niciodată în sectorul rezidenţial al Universităţii din Georgetown. I se păru ciudat, dar gândul îi zbură din minte când li se aduse micul dejun. Masa la care stăteau avea vedere spre parcare.

— Ai avut dreptate, Jack, observă Riley. Nu merită să te trezeşti pentru asta.

— Ai veşti de la Roma?

— Le-a plăcut ideea, răspunse simplu preşedintele Universităţii Georgetown.

— Cât de mult? întrebă Ryan.
— Vorbeşti serios?
— Alden mi-a spus acum două ore că este urgent.
Riley acceptă vestea cu o înclinare a capului.
— Încerci să salvezi Israelul, Jack?
Ryan nu ştia cât umor ascundea întrebarea, dar nu era în postura de a-şi permite s-o trateze cu uşurinţă.
— Părinte, doar mă ocup de ceva… ştii, ordinele.
— Cunosc termenul. Ai scos chestia asta pe tapet la ţanc.
— Poate că-i aşa, dar hai să păstrăm Premiul Nobel pentru o altă ocazie, bine?
— Termină-ţi micul dejun. Până la prânz, avem tot timpul să-i prindem pe toţi acolo… ce se întâmplă cu tine, arăţi îngrozitor.
— Mă simt îngrozitor, admise Ryan.
— Când te apropii de patruzeci de ani, trebuie s-o laşi mai moale cu băutul, observă Riley. După patruzeci de ani nu mai poţi suporta cu adevărat băutura.
— Tu n-ai făcut-o, remarcă Ryan.
— Eu sunt preot. Eu trebuie să beau. Ce vrei de fapt?
— Dacă obţinem un acord preliminar al jucătorilor importanţi, trebuie să declanşăm negocierile cât mai curând posibil, însă partea asta a ecuaţiei trebuie să fie rezolvată foarte discret. Preşedintele are nevoie de o evaluare rapidă a opţiunilor sale. Ăsta e rolul meu.
— Israelul o să intre în joc?
— Dacă n-o fac, au belit-o – scuză-mă, dar aşa stau lucrurile.
— Ai dreptate, desigur, dar vor avea bunul simţ să-şi recunoască poziţia?
— Părinte, eu doar adun şi evaluez informaţii. Oamenii îmi cer mereu să le prezic viitorul, dar nu mă pricep. Dar ştiu că reportajul pe care l-am văzut la televizor va isca cel mai mare incendiu de la Hiroshima încoace şi trebuie să încercăm să facem ceva înainte de a pârjoli întreaga regiune.
— Mănâncă. Trebuie să meditez câteva minute şi o fac mai bine când mestec ceva.
Era un sfat bun, îşi dădu seama Ryan câteva minute mai târziu. Hrana contrabalansă aciditatea pe care i-o lăsase cafeaua în stomac, iar energia ei avea să-l ajute să funcţioneze în cursul zilei. Într-o oră era din nou în mişcare, de data asta spre Departamentul de Stat. La prânz, era în drum spre casă ca să-şi facă bagajele, reuşind să aţipească trei ore pe drum. Se opri la biroul lui Alden de

la Casa Alba pentru o şedinţă care se prelungi târziu în noapte. Alden preluase comanda acolo, iar tumultul din biroul lui acoperi un teren uriaş. Înainte de apariţia zorilor, Jack se îndreptă spre Baza Andrews a Forţelor Aeriene. Reuşi să-şi sune soţia din holul VIP-urilor. Jack sperase că acest sfârşit de săptămână îi va oferi prilejul să-şi ducă fiul la un meci, dar pentru el weekend-ul nu mai exista. Sosiră şi ultimii curieri de la CIA, Departamentul de Stat şi Casa Albă, livrând două sute de pagini de date pe care trebuia să le citească în timpul traversării Atlanticului.

4
Ţara făgăduinţei

Baza Ramstein a Forțelor Aeriene americane care staționau în Germania era aşezată într-o vale, fapt pe care Ryan îl găsi uşor neliniştitor. Ideea lui despre un aeroport bun presupunea unul aşezat pe un teren plat cât vedeai cu ochii. Ştia că diferenţa nu însemna mare lucru, era doar unul din detaliile călătoriei aeriene. Baza deservea o întreagă escadră de avioane de vânătoare-bombardament F-16, fiecare păstrat în câte un adăpost rezistent la bombardamente, toate mascate de perdele de arbori – germanii aveau o manie pentru chestiile verzi, care i-ar impresiona până şi pe cei mai ambiţioşi ecologişti americani. Era unul din cazurile acelea remarcabile în care dorinţele iubitorilor de natură coincideau perfect cu necesităţile militare. Observarea aeriană a adăposturilor era extrem de dificilă, cel puţin pentru unele dintre ele.

Cele construite de francezi aveau arbori plantaţi deasupra lor, dând o notă estetică întregului camuflaj şi făcându-l agreabil din punct de vedere militar. Baza adăpostea şi câteva avioane mari, folosite de executivul american, inclusiv un Boeing 707, cu „Statele Unite ale Americii" scris pe el. Asemănător unei versiuni mai mici a avionului personal al preşedintelui, „Miss Piggy" – cum îl alintau cei din bază – era folosit de comandantul unităţilor USAF din Europa. Ryan nu se putu împiedica să zâmbească. Aici se găseau peste şaptezeci de avioane de luptă destinate distrugerii forţelor sovietice, care se retrăgeau acum din Germania, baza fiind însă şi căminul unui avion numit Miss Piggy. Lumea era cu adevărat nebună.

Pe de altă parte, călătoria cu Forţele Aeriene garanta o ospitalitate excelentă şi un tratament VIP demn de acest nume, în cazul acesta, într-un edificiu atrăgător, numit Hotel Cannon. Comandantul bazei, un colonel plin, îl întâmpinase la scara avionului executiv VCO-20B Gulfstream şi îl conduse la apartamentul rezervat persoanelor importante. Acolo, pe un raft, descoperi o bine garnisită colecţie de sticle cu băuturi care urmau să-i fie de ajutor pentru a învinge decalajul orar, asigurându-i un

somn bun, stimulat de alcool. Asta era cum nu se putea mai bine, pentru că serviciul de televiziune disponibil nu avea decât un canal. Când se trezi, pe la şase dimineaţa, ora locală, era aproape sincronizat cu fusul orar, ţeapăn şi înfometat, dar supravieţuind şi de data asta şocului călătoriei.

Jack nu avea chef de jogging. Cel puţin, aşa încerca să se amăgească. De fapt, ştia că nu ar fi putut alerga o jumătate de milă nici măcar cu un pistol la tâmplă. Aşa că alese mersul rapid. Curând, se trezi depăşit de obsedaţii exerciţiilor fizice matinale, mulţi dintre ei atât de tineri şi zvelţi încât, sigur, erau piloţi de vânătoare. Ceaţa dimineţii spânzura în copacii care erau plantaţi până aproape de marginea străzilor asfaltate. Era mult mai răcoare decât acasă, cu aerul calm tulburat la fiecare câteva minute de urletul discordant al reactoarelor, „zgomotul libertăţii", simbolul audibil al forţei militare care garantase pacea Europei mai bine de patruzeci de ani – acum, desigur, detestat de germani. Puterea americană îşi îndeplinise scopul şi devenea o rămăşiţă a trecutului, cel puţin în ceea ce privea Germania. Graniţa din interiorul Germaniei dispăruse. Gardurile şi turnurile de pază erau doborâte. Minele se duseseră. Fâşia de pământ arată, care rămăsese virgină timp de două generaţii pentru a trăda urmele de paşi ale fugarilor, era acum acoperită cu iarbă şi flori. Anumite amplasamente din Est, examinate odată prin fotografii din satelit – agenţiile de spionaj din Vest plăteau cu bani grei şi sânge informaţiile despre ele – erau acum bătute de turişti înarmaţi cu aparate de fotografiat, printre ei aflându-se şi ofiţeri de informaţii, mai mult şocaţi decât preocupaţi de rapidele schimbări care veniseră şi trecuseră ca şuvoiul unei viituri de primăvară. *Ştiam că am avut dreptate în privinţa locului ăsta,* gândeau unii.

Ryan clătină din cap. Era mai mult decât uluitor. Problema celor două Germanii fusese piesa centrală a conflictului Est-Vest încă dinainte de naşterea lui, păruse să fie unicul lucru imuabil din lume, subiectul a destule rapoarte şi estimări ale Spionajului Naţional Special şi a suficiente reportaje de actualităţi, ca să umple întregul Pentagon cu maculatură. Tot efortul, toată examinarea detaliilor, disputele meschine – dispărute. Curând, vor fi uitate. Nici măcar istoricii savanţi nu vor avea vreodată energia să examineze toate datele care fuseseră considerate importante – cruciale, vitale, meritând sacrificarea unor vieţi omeneşti – şi erau acum doar ceva mai mult decât o vastă notă de subsol la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Baza era una dintre acele locaţii.

Desemnată să găzduiască avioanele a căror sarcină era să curețe cerul de omoloagele lor rusești și să strivească în fașă orice atac sovietic, era acum un anacronism scump, ale cărui apartamente rezidențiale vor găzdui curând familii germane. Ryan se întrebă ce vor face cu adăposturile avioanelor, ca acela de colo… Poate pivnițe de vinuri. Vinul era destul de bun.

— Stai!

Ryan se opri brusc și se întoarse să vadă de unde venea vocea. Era un polițist din serviciul de securitate al Forțelor Aeriene – o femeie. De fapt, o adolescentă, realiză Ryan, a cărei carabină M-16 îl fixa amenințător.

— Am făcut ceva rău?

— Documentele, vă rog.

Tânăra era destul de atrăgătoare și foarte profesionistă. Avea și un coechipier, care rămăsese printre pomi. Ryan îi înmână legitimația de funcționar CIA.

— Nu am văzut niciodată așa ceva, domnule.

— Am sosit noaptea trecută cu VC-20. Stau la hotel, camera 109. Poți verifica la biroul colonelului Parker.

— Suntem în plină desfășurare a unei alarme, domnule, spuse ea și întinse mâna după radio.

— Fă-ți datoria, domnișoară – scuză-mă, sergent Wilson. Avionul meu nu pleacă înainte de zece.

Jack se sprijini de un copac, ca să-și întindă oasele. Era o dimineață prea frumoasă ca să-l enerveze ceva, chiar dacă se afla în fața a două persoane înarmate care nu știau cine dracu' era.

— Am înțeles.

Sergentul Becky Wilson își deconectă radioul.

— Colonelul vă caută, domnule.

— La întoarcere, când ajung la Burger Ring, cotesc la stânga?

— Așa e, domnule.

Îi înapoie legitimația cu un surâs.

— Mulțumesc, sergent. Îmi pare rău că ți-am dat bătaie de cap.

— Vreți o mașină, domnule? Colonelul așteaptă.

— Aș merge pe jos. Poate să aștepte, e devreme.

Ryan se îndepărtă de un sergent care trebuia acum să chibzuiască la cât de important era omul care-l lăsa pe comandantul bazei să aștepte pe treptele Cannonului. Îi trebuiră zece minute de mers rapid, dar simțul direcției nu-l părăsise pe Ryan, în ciuda împrejurimilor nefamiliare și a unei diferențe de fus orar de șase ore.

— Bună dimineața, domnule, spuse Ryan, când sări peste zid în parcare.

— Am aranjat un mic dejun cu personalul de la COMUSAFE. Am vrea să vă cunoaştem părerile în legătură cu ceea ce se întâmplă în Europa.

Jack izbucni în râs:

— Grozav! Pe mine mă interesează să le aud pe ale voastre.

Ryan se îndreptă spre camera lui ca să-şi schimbe hainele.

Ce-i face să creadă că ştiu mai mult decât ei?

Până la plecarea avionului, află unele lucruri pe care nu le ştiuse. Forțele sovietice, care se retrăgeau din ceea ce fusese Germania de Est, erau fără doar şi poate nefericite pentru că nu exista nici un loc unde să se retragă. Din cauza pensionării forțate, elemente ale fostei armate a Germaniei de Est erau chiar mai puțin fericite decât ştia Washingtonul; probabil, erau mână în mână cu foşti membri ai deja desființatei Stasi. În sfârşit, deşi o duzină din membrii grupării teroriste Facțiunea Armata Roşie fuseseră prinşi în Germania de Est, cel puțin tot atâția recepționaseră la timp mesajul şi dispăruseră, înainte ca *Bundeskriminalamt*, poliția federală germană, să pună mâna pe ei. Asta era explicația alarmei de la Ramstein, i se explicase lui Ryan.

VC-20B-ul se ridică de pe pistă imediat după ora zece şi se îndreptă spre sud. Nişte terorişti prăpădiți, îşi spuse Ryan, care-şi puneau viețile, energia şi mintea în slujba unui miraj care dispărea mai repede decât Germania rurală de sub el. Ca nişte copii a căror mamă a murit. Acum, nu mai aveau prieteni. Se risipiseră prin Cehoslovacia şi Republica Democrată Germană, aşteptând cu o fericire inconştientă decesul ambelor țări comuniste. Unde se vor ascunde acum? Rusia? Nici o şansă. Polonia? Asta era o glumă. Lumea se schimbase şi era pe cale să se schimbe din nou, zâmbi visător Ryan. Alți prieteni de-ai lor vor fi obligați să asiste doar ca simpli spectatori la aceste schimbări. *Poate*, se corectă el. *Poate…*

— Bună, Serghei Nikolaevici, spusese Ryan, când omul intrase în biroul lui, cu o săptămână mai devreme.

— Ivan Emmetovici, răspunsese rusul, întinzându-i mâna.

Ryan îşi aminti ultima întâlnire, când fuseseră la fel de aproape, pe pista aeroportului Şeremetievo din Moscova. Atunci, Golovko ținuse un pistol în mână. Nu fusese o zi bună pentru nici unul dintre ei, dar, ca de obicei, felul în care se rezolvaseră lucrurile fusese caraghios. Golovko, pentru că aproape împiedicase cea mai

importantă dezertare din istoria sovietică, era acum prim-vicepreşedinte al Comitetului Securităţii Statului. Dacă ar fi reuşit, poate că nu ar fi ajuns atât de sus, dar pentru că fusese foarte bun, chiar dacă nu suficient de bun, însuşi preşedintele îl remarcase, iar cariera lui făcuse un salt serios. Ofiţerul lui de pază se oprise în biroul lui Nancy cu John Clark, în timp ce Ryan îl condusese pe Golovko într-al lui.

— Nu sunt impresionat.

Golovko privi dezaprobator peretele de scândură, acoperit cu ipsos şi vopsit. Ryan avea un singur tablou mai acătării, împrumutat dintr-un depozit al guvernului şi, bineînţeles, nu chiar necesara fotografie a preşedintelui Fowler, fixată lângă cuierul de care Jack îşi agăţa hainele.

— Am o privelişte mai plăcută, Serghei Nikolevici. Spune-mi, statuia lui Felix cel de Fier se află încă în mijlocul pieţii?

— Deocamdată, zâmbi Golovko. Înţeleg că directorul tău nu este în oraş.

— Da, preşedintele a decis că are nevoie de nişte sfaturi.

— În legătură cu ce? întrebă Golovko cu un zâmbet strâmb.

— Blestemat să fiu dacă ştiu, răspunse Ryan râzând.

— Dificil, nu-i aşa? Pentru amândoi.

Noul director al KGB-ului nu era nici el un spion profesionist – de fapt, asta nu era ceva neobişnuit. Cel mai des, directorul acestei agenţii sinistre fusese un om al partidului, dar partidul devenea şi el istorie, iar Narmonov alesese un expert în computere, care se presupunea că va aduce idei noi în principala agenţie de spionaj a Uniunii Sovietice. Că o va face mai eficientă. Ryan ştia că Golovko avea acum un PC-IBM pe biroul lui din Moscova.

— Serghei, întotdeauna am spus că, dacă lumea ar fi raţională, eu aş rămâne fără serviciu. Uită-te ce se întâmplă. Vrei nişte cafea?

— Aş vrea, Jack.

O clipă mai târziu, îşi exprimă aprobarea în privinţa calităţii băuturii.

— Nancy mi-o pregăteşte în fiecare dimineaţă. Aşa. Ce pot face pentru tine?

— Am auzit adeseori întrebarea asta, dar niciodată într-un astfel de cadru.

Musafirul lui Ryan râse răsunător.

— Dumnezeule, Jack, te întrebi vreodată dacă toate astea nu sunt cumva rezultatul unui vis provocat de droguri?

— Nu se poate. Ieri m-am tăiat când mă bărbieream şi nu m-am trezit.

Golovko murmură ceva în rusă, Jack nu înţelese, dar translatorii lui o vor face când vor revedea benzile.

— Eu sunt cel care le raportează parlamentarilor activităţile noastre. Directorul tău a fost deosebit de amabil, răspunzând favorabil cererii noastre de consultare.

Ryan nu putu să reziste deschiderii:

— Nici o problemă, Serghei Nikolaevici. Te ajut să-ţi cerni toate informaţiile. Mi-ar face mare plăcere să-ţi arăt cum să le prezinţi.

Golovko primi provocarea ca un bărbat:

— Mulţumesc, dar preşedintele s-ar putea să nu înţeleagă.

Odată terminate glumele, sosise vremea afacerilor.

— Vrem un schimb.

Începe duelul.

— Şi anume?

— Informaţii despre teroriştii pe care voi, băieţii buni, obişnuiaţi să-i ajutaţi.

— Nu putem face asta, spuse inexpresiv Golovko.

— Sigur că poţi.

Apoi Golovko flutură steagul:

— Un serviciu de spionaj nu mai poate funcţiona dacă trădează încrederea care i-a fost acordată.

— Zău? Spune-i-o lui Castro data viitoare când îl întâlneşti, sugeră Ryan.

— Devii din ce în ce mai bun, Jack.

— Mulţumesc, Serghei. Guvernul meu este într-adevăr satisfăcut de recenta declaraţie a preşedintelui vostru în legătură cu terorismul. La dracu', mie personal îmi place tipul. Ştii asta. Noi schimbăm lumea, omule. Hai să mai curăţăm câteva mizerii. N-ai aprobat niciodată sprijinul pe care guvernul tău îl acordă acestor scârnăvii.

— Ce te face să crezi asta? întrebă prim-vicepreşedintele.

— Serghei, eşti un ofiţer de informaţii profesionist. În nici un caz nu poţi aproba acţiunile unor terorişti.

Ryan se lăsă pe spate şi îl privi aspru. Şi-i va aminti mereu pe Sean Miller şi pe ceilalţi membri ai Armatei de Eliberare a Ulsterului care făcuseră două încercări serioase de a-i asasina pe el şi familia lui. Doar cu trei săptămâni mai devreme, după ani buni în care epuizaseră fiecare posibilitate legală, după trei apeluri la Curtea Supremă, după demonstraţii şi rugăminţi la

guvernatorul Marylandului şi la preşedintele Statelor Unite pentru clemenţă, Miller şi colegii lui păşiseră, unul câte unul, în camera de gazare din Baltimore şi fuseseră scoşi după o jumătate de oră, morţi de-a binelea. Şi *fie ca Dumnezeu să se îndure de sufletele lor.* Era suficient de mărinimos ca să-i poată ierta şi pe cei mai abjecţi criminali, îşi spuse Ryan. Un capitol din viaţa lui era acum definitiv închis.

— Şi recentul incident…?

— Indienii? Asta nu face decât să ilustreze părerea mea. „Revoluţionarii” ăia vindeau droguri ca să facă rost de bani. Indivizii ăştia, pe care îi finanţaţi în mod curent, se vor întoarce împotriva voastră. În câţiva ani vor deveni pentru voi o problemă al naibii de păcătoasă, mult mai serioasă decât a fost vreodată pentru noi.

Bineînţeles, avertismentul nu era o simplă speculaţie, amândoi bărbaţii erau convinşi de acest lucru. Legătura terorişti-droguri începea să-i neliniştească pe sovietici. În Rusia, iniţiativa liberă se manifesta cel mai rapid în sectorul criminal. Asta era la fel de îngrijorător pentru Ryan ca şi pentru Golovko.

— Ce zici?

Golovko îşi înclină capul într-o parte.

— O să discut cu preşedintele. Va aproba.

— Ţi-aminteşti ce-am spus acum doi ani la Moscova? Cine are nevoie de diplomaţi ca să se ocupe de negocieri, când aveţi profesionişti adevăraţi care să aranjeze lucrurile?

— Mă aşteptam la un citat din Kipling sau altceva la fel de poetic, observă sec rusul. Ia zi, cum te descurci cu Congresul?

Jack chicoti:

— Pe scurt, totul se reduce în a le spune adevărul.

— A trebuit să zbor unsprezece mii de kilometri ca să te aud spunând asta?

— Alegi o mână de oameni din Parlament în care poţi să ai încredere că-şi vor ţine gurile închise şi pe care restul parlamentarilor îi cred complet cinstiţi – asta-i partea grea – şi îi pui la curent cu tot ce e nevoie să ştie. Trebuie să stabileşti nişte reguli de joc…

— Reguli de joc?

— Un termen din base-ball, Serghei. Semnifică regulile speciale care se aplică unui anume teren de joc.

Ochii lui Golovko se aprinseră:

— A, da, e un termen util.

— Toată lumea trebuie să fie de acord cu regulile şi nu-ți este permis să le încâlci vreodată.

Ryan făcu o pauză. Din nou pica în prețiozitatea unui profesor de colegiu şi nu era cazul să-i vorbeşti în felul ăsta unui coleg profesionist.

Golovko se încruntă. Bineînțeles, asta era partea grea – să nu încâlci niciodată regulile. Activitatea de informații nu era adeseori atât de netă şi seacă, iar conspirația făcea parte din sufletul rus.

— Pentru noi a mers, adăugă Ryan.

Oare? se întrebă tot el. *Serghei ştie dacă da sau nu... mă rog, ştie unele lucruri pe care eu nu le ştiu. Ar putea să-mi spună dacă am mai avut scurgeri majore de la Capitol Hill, după ce l-au dibuit pe Peter Henderson... dar în acelaşi timp, ştie că noi le-am penetrat atâtea operațiuni, în ciuda pasiunii lor maniace pentru secretul absolut.* Sovieticii admiseseră în mod public: de-a lungul anilor, hemoragia de dezertori din KGB distrusese o mulțime de operațiuni excelent planificate împotriva Americii şi a Vestului. În Uniunea Sovietică, la fel ca şi în America, secretul era pus pe tapet pentru a ascunde în aceeaşi măsură eşecul şi succesul.

— Totul se reduce la o problemă de încredere, continuă Ryan după câteva clipe. Oamenii din Parlamentul vostru sunt patrioți. Dacă nu şi-ar iubi țara, de ce-ar suporta toate aspectele împuțite ale vieții publice? La fel e şi aici.

— Puterea, răspunse Golovko.

— Nu, nu cei deştepți, nu cei care colaborează cu tine. A, bineînțeles, există şi idioți, îi avem şi aici. Nu sunt o specie pe cale de dispariție. Dar întotdeauna vor exista şi cei suficient de inteligenți pentru a înțelege că puterea, care vine o data cu serviciul guvernamental, este o iluzie. Obligațiile care o însoțesc sunt întotdeauna mai mari. Nu, Serghei, în general vei avea de-a face cu oameni la fel de inteligenți şi cinstiți ca şi tine.

Capul lui Golovko se mişcă la complimentul adresat ca de la un profesionist la altul. Ghicise corect acum câteva minute, Ryan devenea din ce în ce mai bun în jocul acesta. Începuse să creadă că el şi Ryan nu mai erau cu adevărat inamici. Concurenți, poate, dar nu inamici. Acum, între ei era ceva mai mult decât respectul profesional.

Ryan îşi privi blând oaspetele, zâmbind în sinea lui pentru că-l luase prin surprindere. Şi sperând că unul dintre oamenii pe care îi va alege Golovko pentru supervizare va fi Oleg Kirilovici Kadişev, nume de cod SPINNAKER. Cunoscut ca unul dintre cei mai

străluciți parlamentari sovietici dintr-un corp legislativ plin de trufie, care se zbătea să făurească o țară nouă, reputația lui de inteligență şi integritate dezmințea faptul că de mai mulți ani se afla pe statul de plată al CIA, fiind cel mai bun dintre toți agenții recrutați de Mary Pat Foley. Jocul continuă, surâse Ryan. Regulile erau diferite, la fel şi lumea în care-l jucau. Dar jocul mergea mai departe, probabil că nu se va opri niciodată, îşi zise Ryan, cu o vagă părere de rău, ştiind că nu se înşela. Dar, la dracu', America spiona chiar şi Israelul – asta se chema „să fii cu ochii pe lucruri"; niciodată nu i se spunea „derularea unei operațiuni". Băgătorii de seamă din Congres ar fi divulgat la iuțeală chestia asta. *O, Serghei, ce multe lucruri mai ai de învățat!*

Urmă prânzul. Ryan îşi conduse musafirul în sala de mese rezervată personalului superior, unde Golovko găsi mâncarea ceva mai bună decât standardele KGB-ului – ceva ce Ryan n-ar fi crezut posibil. De asemenea, Golovko descoperi că principalii funcționari superiori ai CIA doreau să-l întâlnească. Şefii Directoratelor şi principalii lor adjuncți stăteau la coadă să-i strângă mâna şi să fie fotografiați împreună cu el. La urmă, înainte ca Golovko să intre în liftul folosit doar de cadrele superioare, se făcu o fotografie de grup. Apoi tipii din serviciul de securitate măturară fiecare centimetru al culoarelor şi camerelor prin care trecuseră Golovko şi paznicul lui personal. Negăsind ceva, căutară din nou. Şi din nou. Şi încă o dată, până când ajunseră la concluzia că Golovko nu profitase de ocazie pentru a-şi face propriile jocuri. Unul dintre băieții din serviciul de securitate se plânse de faptul că lucrurile nu mai erau ca înainte.

Ryan zâmbi, amintindu-şi remarca. Lucrurile se derulau al dracului de repede. Se tolăni în scaun şi îşi strânse centura. VC-20-ul se apropia de Alpi şi s-ar putea ca zborul să nu mai fie atât de lin.

— Vreți un ziar, domnule? întrebă însoțitorul.

De data asta, era o tânără drăguță. De asemenea, căsătorită şi gravidă. Un sergent de stat-major însărcinat! Ryan se simțea uşor jenat.

— Ce aveți?

— *International Tribune.*

— Grozav!

Ryan luă ziarul – şi aproape că i se tăie respirația. Era acolo, chiar pe prima pagină. Un tâmpit lăsase să apară o fotografie.

Golovko, Ryan, directorii de la S&T, Operațiuni, Administrativ, Arhivă şi Informații, luând prânzul. Desigur, nici una din identitățile americane nu era secretă, dar nici chiar aşa…

— Nu-i o fotografie prea bună, domnule, notă sergentul cu un zâmbet ironic.

Ryan era incapabil să se simtă nefericit.

— Când trebuie să sosim, sergent?

— Încă cinci ore, domnule.

— Ei bine, îți vei naşte copilul într-o lume mult mai bună decât asta cu care ne-am pricopsit. De ce nu stai jos să te odihneşti? Nu sunt suficient de emancipat ca să accept ca o doamnă însărcinată să se ocupe de mine.

International Herald Tribune este o întreprindere comună a lui New *York Times* şi *The Washington Post.* Era singurul mod sigur prin care americanii care călătoreau în Europa puteau fi la curent cu scorurile meciurilor de fotbal şi benzile desenate importante; îşi lărgise deja zona de distribuție în ceea ce fusese Blocul de Est, pentru a-i servi pe oamenii de afaceri şi pe turiştii de peste ocean care inundau fostele națiuni comuniste. Localnicii îl foloseau şi ei, atât pentru a-şi şlefui cunoştințele de engleză, cât şi pentru a afla ce se mai întâmpla în Statele Unite, o țară care, mai mult decât oricând, reprezenta un miraj pentru oamenii care învățau să aprecieze ceea ce fuseseră educați să urască. În plus, ziarul era o sursă de informații mult mai bună decât cele care fuseseră vreodată disponibile în țările acelea. Foarte repede, toată lumea începuse să-l cumpere, iar consiliul de administrație al ziarului plănuia extinderea operațiunilor pentru a atrage un număr sporit de cititori.

Un astfel de cititor regulat era Gunther Bock. Trăia în Bulgaria, la Sofia, după ce părăsise Germania – partea estică – oarecum în grabă, cu câteva luni înainte, după un avertisment din partea unui fost prieten din Stasi. Bock fusese comandantul unei unități din grupul Baader-Meinhof şi, după ce acesta fusese strivit de poliția vest-germană, activase în Facțiunea Armata Roşie. Două arestări ratate de puțin de către *Bundeskriminalamt* îl goniseră înfricoşat peste granița cehă şi de acolo în RDG, unde se stabilise într-o semiretragere liniştită. Cu o identitate nouă, documente noi şi un serviciu regulat – nu se prezenta niciodată, dar cartea de muncă era în perfectă *Ordnung* se considerase în siguranță. Nici el, nici Petra – soția lui şi ea fosta membră a brigăzilor teroriste – nu

luaseră în calcul revolta populară care răsturnase guvernul din Deutsche Demokratische Republik, dar amândoi deciseseră că puteau supraviețui acestei schimbări în anonimat. Nu le trecuse prin cap că valurile nemulțumirii populare s-ar putea revărsa până la cartierul general al Stasi. Evenimentul acesta dusese la distrugerea a milioane de documente. Totuşi, multe dintre ele scăpaseră furiei momentului. Printre turbulenți se găseau şi informatori ai *Bundesnachrichtendienst*, agenția de spionaj vest-germană; aceştia se aflaseră în primele rânduri şi ştiau exact care erau camerele care trebuiau devastate. În următoarele zile, persoane din Facțiunea Armata Roşie începuseră să dispară. La început, fusese greu de sesizat că era vorba de dispariții. Sistemul telefonic al RDG era atât de vechi, încât niciodată nu fusese uşor să dai un telefon internațional şi, din evidente motive de securitate, foştii asociați nu trăiau în aceleaşi zone, dar, când un alt cuplu căsătorit nu onorase o invitație la cină, Gunther şi Petra mirosiseră pericolul. Prea târziu. În timp ce soțul făcea planuri rapide de părăsire a țării, cinci soldați din GSG-9, înarmați până în dinți, sparseră uşa fragilă a apartamentului lui Bock din Berlinul de Est. O găsiră pe Petra alăptându-şi una din fiicele gemene, dar orice simpatie vor fi simțit în fața unei scene atât de mişcătoare fu înăbuşită de faptul că Petra Bock asasinase trei cetățeni vest-germani, pe unul dintre ei într-un mod brutal. Petra se afla acum într-o închisoare de maximă securitate, executând o sentință pe viață, într-o țară în care „pe viață" însemna că părăseai închisoarea într-un coşciug sau că n-o părăseai deloc. Fiicele gemene fuseseră adoptate de un căpitan de poliție din Munchen şi de soția sa.

Este foarte ciudat, îşi spuse Gunther, cât de mult îl rănea asta. La urma urmei, era un revoluționar. Complotase şi ucisese pentru cauza lui. Era absurd să-şi permită să fie înfuriat de arestarea soției lui… şi de pierderea copiilor. Dar ei aveau ochii şi nasul Petrei şi îi zâmbeau. Nu vor fi învățați să-l urască, Gunther ştia asta. Nici măcar nu li se va spune vreodată cine fuseseră el şi Petra. Se pusese în slujba a ceva mai amplu şi mai măreț decât simpla existență corporală. El şi colegii lui luaseră o decizie conştientă şi rațională de a construi o lume mai bună şi mai dreaptă pentru omul obişnuit, totuşi… totuşi, el şi Petra deciseseră, tot într-un mod rațional şi conştient, să aducă pe lume copii care vor învăța modul de viață al părinților lor pentru a fi următoarea generație Bock, pentru a culege fructele muncii eroice a părinților lor. Gunther era înfuriat că asta s-ar putea să nu se

întâmple.

Dar şi mai amară era confuzia din mintea lui. Ceea ce se întâmplase era imposibil. *Unmoglich. Unglaublich.* Poporul, obişnuitul *Volk* din RDG, se ridicase la luptă, renunțând la statul lui socialist, aproape perfect, optând în schimb pentru unificarea cu monstruozitatea exploatatoare făurită de puterile imperialiste. Fuseseră seduşi de aparatura Blaupunkt, de automobilele Mercedes şi... de mai ce? Gunther Bock nu înțelegea cu adevărat în ciuda inteligenței lui înnăscute, evenimentele nu se legau într-un tipar comprehensibil. Că oamenii din țara lui examinaseră „socialismul ştiințific" şi hotărâseră că nu era şi nu va fi niciodată funcțional, era un salt prea mare ca imaginația lui să-l poată face. Dedicase prea mult din viața marxismului pentru a-l respinge vreodată. La urma urmei, fără marxism nu era decât un criminal, un asasin obişnuit. Doar eroicul lui etos revoluționar înălțase activitățile lui deasupra actelor unui ucigaş. Dar etosul lui revoluționar fusese rapid respins chiar de către cei pe care-i alesese ca beneficiari. Asta era, pur şi simplu, imposibil. *Unmoglich.*

Nu era corect că atâtea lucruri imposibile se îngrămădeau unele peste altele. Când deschise ziarul pe care-l cumpărase cu douăzeci de minute mai devreme de la un chioşc aflat la şapte blocuri de reşedința lui actuală, ochii îi fură atraşi de fotografia de pe prima pagină, aşa cum şi intenționase editorul.

CIA: ONORURI PENTRU KGB, spunea titlul.

— Ce dracu' mai e şi asta? bolborosi Gunther.

„Încă una din remarcabilele schimbări ale perioadei pe care o traversăm. Agenția Centrală de Informații l-a avut ca oaspete pe primul vicepreşedinte al KGB-ului la o conferință privind probleme de interes comun pentru cele mai mari două imperii de spionaj ale lumii..." spunea articolul. „Surse demne de încredere confirmă că noua sferă de cooperare Est-Vest va include utilizarea în comun a informațiilor referitoare la legăturile din ce în ce mai strânse între terorismul internațional şi traficul internațional cu droguri. CIA şi KGB vor lucra împreună la..."

Bock puse jos ziarul şi privi pe fereastră. Ştia ce însemna să fii un animal hăituit. Toți revoluționarii o ştiau. Era cărarea pe care o alesese el, împreună cu Petra şi toți prietenii lor. Sarcina era clară. Vor folosi viclenia şi îndemânarea împotriva inamicilor lor. Forțele luminii împotriva forțelor întunericului. Sigur, forțele luminii erau cele care trebuiau să fugă şi să se ascundă, dar ăsta era un aspect

secundar. Mai devreme sau mai târziu, situația se va inversa, atunci când oamenii simpli vor vedea adevărul şi li se vor alătura revoluționarilor. Totul era conform planului, cu excepția unui detaliu: oamenii simpli aleseseră să meargă pe un alt drum, iar lumea teroristă rămânea cu rapiditate fără locurile întunecate în care se puteau ascunde de forțele luminii.

Venise în Bulgaria din două motive. Dintre toate țările fostului Bloc Estic, Bulgaria era cea mai înapoiată, din cauza asta reuşind cea mai ordonată tranziție de la legislația comunistă. De fapt, tot comuniştii erau la putere, chiar dacă sub nume diferite, iar țara era încă sigură sau cel puțin neutră din punct de vedere politic. Aparatul de spionaj bulgar, cândva o sursă pentru ucigaşii desemnați ai KGB-ului, ale cărui mâini deveniseră prea curate pentru o astfel de activitate, era încă populat cu prieteni de nădejde. *Prieteni de nădejde*, mormăi Gunther. Dar bulgarii erau încă în robia stăpânilor ruşi – acum asociați – şi dacă într-adevăr KGB-ul coopera cu CIA... Numărul locurilor sigure era redus cu încă o unitate.

Gunther Bock ar fi trebuit să simtă fiorul de teamă născut din pericolul sporit. În loc de asta, fața lui se înroşi şi zvâcni de mânie. Ca revoluționar, se lăudase adeseori că fiecare mână din lume era întoarsă împotriva lui – dar, de câte ori lansase sloganul acesta, o făcuse conştient că nu era şi nu va fi niciodată cazul. Acum, exagerarea lui devenise realitate. Mai existau ascunzători spre care să fugă, încă avea contacte în care putea să aibă încredere. Dar câte? Cât va dura până când tovarăşii lui se vor înclina în fața schimbărilor lumii? Sovieticii se trădaseră pe ei şi socialismul mondial. Germanii. Polonezii. Cehii, ungurii, românii. Care erau următorii?

Chiar nu-şi dădeau seama? Totul era o capcană, un fel de incredibilă conspirație a forțelor contrarevoluționare. O minciună. Aruncau ceea ce ar fi putut să fie – trebuia să fie – ordinea socială perfectă a libertății, structurata din necesitate, eficiență ordonată, corectitudine şi egalitate.

Toate astea erau minciuni? Să fie totul o greşeală teribilă? El şi Petra îi uciseseră de pomană pe exploatatorii aceia înfricoşați?

Dar nu avea importanță, nu-i aşa? Nu pentru Gunther Bock, nu în clipa asta. În curând, va fi din nou hăituit. Încă un petic sigur de pământ era pe cale de a deveni o rezervație de vânătoare pentru inamicii lui. Dacă bulgarii puneau documentele la dispoziția ruşilor, dacă ruşii aveau câțiva oameni în biroul potrivit, cu

legitimații adecvate, adresa şi noua lui identitate puteau să fie deja în drum spre Washington. De acolo, informația va lua drumul cartierului general al BND şi, într-o săptămână, Gunther s-ar putea trezi împărțind, cu cine ştie ce tovarăş, o celulă apropiată de cea a Petrei.

Petra, cu părul ei şaten deschis şi ochii albaştri, zâmbitori. O fată la fel de curajoasă ca un bărbat. Aparent rece pentru victimele ei, minunat de caldă pentru camarazi. Fusese o mamă perfectă pentru Erika şi Ursel, la fel de bună în munca asta ca în toate celelalte pe care le încercase vreodată. Falşi prieteni o trădaseră, era închisă într-o cuşcă, aidoma unui animal şi i se furaseră copiii. Iubita lui Petra, tovarăşă, amanți, soție, cu aceleaşi crezuri ca ale lui. Jefuită de propria-i viață. Acum, el era mânat şi mai departe de ea. Trebuie să existe o cale pentru a restabili lucrurile.

Dar mai întâi trebuia să o şteargă de acolo.

Bock puse jos ziarul şi făcu ordine în bucătărie. Când lucrurile fură curate şi ordonate, îşi împachetă câteva lucruri într-o geantă şi părăsi apartamentul. Ascensorul se defectase din nou şi coborî pe jos cele patru etaje până în stradă. Luă un tramvai şi în nouăzeci de minute ajunse la aeroport. Avea un paşaport diplomatic. De fapt, avea şase, ascunse cu grijă în căptuşeala valizei de fabricație rusească şi, fiind un om grijuliu, trei dintre ele erau duplicatele unor paşapoarte deținute de diplomați bulgari reali; bineînțeles, fără ca Ministerul de Externe, care ținea evidențele, să aibă habar. Asta-i garanta accesul la cel mai important aliat al terorismului internațional – transportul aerian, înainte de prânz, avionul lui se ridică de pe beton şi se îndreptă spre sud.

Avionul lui Ryan ateriză la un aeroport militar din afara Romei chiar înainte de amiază, ora locală. Printr-o coincidență, el rulă pe pistă în spatele altui VC-20B din Escadra de Transport Aerian 89, care sosise cu doar câteva minute mai devreme de la Moscova. Limuzina neagră de pe platforma de beton aştepta ambele avioane.

Secretarul adjunct al Departamentului de Stat, Scott Adler, îl întâmpină cu un zâmbet discret pe Ryan la ieşirea din avion.

— Ei? întrebă Ryan, ridicând tonul pentru a acoperi hărmălaia aeroportului.

— Are liber.

— La dracu', mormăi Ryan, strângându-i mâna lui Adler. La câte miracole ne putem aştepta anul asta?

— Câte vrei?

Adler era un diplomat profesionist a cărui carieră, desfăşurată în cadrul Departamentului de Stat, se axase pe sectorul rusesc. Fluent în limba rusă, versat în politica lor trecută şi actuală, înțelegea sovietele aşa cum puțini oameni din guvern – inclusiv ruşii – o făceau.

— Ştii care-i partea grea în povestea asta?

— Să te obişnuieşti să auzi *da* în loc de *niet,* nu?

— Răpeşte toată partea amuzantă a negocierilor. Diplomația poate fi un chin când ambele părți sunt rezonabile.

Adler râse, în timp ce maşina se punea în mişcare.

— Ei bine, asta ar trebui să fie o experiență nouă pentru noi doi, observă Jack pe un ton sobru.

Întoarse capul, urmărind cum era pregătit avionul pentru o plecare imediată. El şi Adler vor face împreună restul călătoriei.

Goniră spre centrul Romei, însoțiți, ca de obicei, de o escortă zdravănă. Brigăzile Roşii, aproape exterminate cu câțiva ani înainte, reintraseră în afaceri şi, chiar dacă ar fi stat cuminți, italienii erau obsesiv de precauți în protejarea demnitarilor străini. În dreapta şoferului era un tip cu o înfățişare serioasă şi cu un mic automat Beretta. Două maşini se aflau în față, două în spate şi existau suficiente motociclete pentru o cursă. Înaintarea rapidă de-a lungul anticelor străzi ale Romei îl făcu pe Ryan să dorească să fie iar în avion. Se părea că fiecare şofer italian avea ambiția de a conduce într-un circuit de formula unu. Jack s-ar fi simțit mai în siguranță cu Clark într-un vehicul anonim, pe un drum ales la întâmplare, dar în poziția lui actuală măsurile de securitate erau şi rituale, numai practice. Bineînțeles, mai exista şi un alt motiv.

— Nimic nu-i mai sigur decât să mergi pe burtă, îi murmură Jack lui Adler.

— Las-o moartă. De fiecare dată când am venit aici, a fost la fel. Tu eşti prima dată aici?

— Da. Prima dată la Roma. Mă întreb cum de n-am reuşit să vin... întotdeauna am vrut, ştii, istoria şi toate celelalte.

— Au destulă, fu de acord Adler. Crezi că am putea să mai contribuim şi noi un pic?

Ryan se răsuci pentru a-şi privi colegul. Făurirea istoriei era un gând nou pentru el. Şi încă unul periculos.

— Asta nu-i treaba mea, Scott.

— Ştii ce se va întâmpla dacă treaba asta va merge?

— Sincer, nu mi-am bătut niciodată capul.

— Ar trebui. Nici o faptă bună nu scapă nepedepsită.

— Vrei să spui că secretarul Talbot...

— Nu, nu el. Sigur, nu şeful meu.

Ryan urmări cum un camion zvâcni pe lângă ei. Ofiţerul de poliţie care conducea în extrema dreaptă a escortei de motociclete nu se clinti nici cu un milimetru.

— Nu am intrat în asta pentru reputaţie. Am avut doar o idee, asta-i tot. Acum sunt doar omul din avangardă.

Adler clătină uşor din cap şi rămase calm. *Iisuse, cum de-ai rezistat atât de mult în serviciul guvernului?*

Costumele dungate ale gărzilor elveţiene fuseseră desenate de Michelangelo. Ca şi tunicile roşii ale gărzilor britanice, erau anacronisme dintr-o epocă trecută, când exista un motiv ca soldaţii să poarte uniforme strălucitor colorate şi erau păstrate mai mult pentru atracţia pe care o exercitau asupra turiştilor decât dintr-un motiv practic. Bărbaţii şi armele lor arătau extrem de excentric. Gărzile Vaticanului erau înarmate cu halebarde, nişte securi cu coada lungă şi arătând al dracului de ameninţător, iniţial, fuseseră confecţionate pentru infanterişti, ca să-i doboare de pe cai pe cavalerii în armură – adeseori, schilodind calul pe care-l călărea inamicul; caii nu ripostau prea dur şi războiul fusese întotdeauna o afacere practică. Odată aruncat de pe cal, un cavaler în armură era ucis cu ceva mai mult efort decât cel necesar pentru a tăia un homar – şi cu la fel de mult regret. Oamenii cred că armele medievale au ceva romantic, îşi spuse Ryan, dar nu era nimic romantic în destinaţia pentru care erau proiectate. Gloanţele unei arme moderne pot perfora butoniere în anatomia oricui. Celelalte erau făcute pentru a ciopârţi. Ambele metode ucid, desigur, dar cel puţin puştile permit o înmormântare mai curată.

Gărzile elveţiene aveau şi puşti – carabine elveţiene făcute de SIG. Nu toţi purtau costume renascentiste şi, de la atentatul asupra lui Ioan Paul al II-lea, mulţi dintre ei beneficiaseră de o instrucţie mult mai dură, desigur, cu discreţie, pentru că un astfel de antrenament nu se prea potrivea cu imaginea Vaticanului. Ryan se întreba care era politica Vaticanului în privinţa utilizării forţei mortale şi dacă şi comandantul gărzilor se enerva din cauza regulilor impuse de sus de către oameni care, cu siguranţă, nu-şi dădeau seama de natura ameninţării şi de necesitatea unei acţiuni de protecţie decisă. Dar vor face tot posibilul, în limita constrângerilor la care erau supuşi, bombănind între ei şi dând glas părerilor, atunci când timpul părea potrivit.

Îi întâmpină un episcop irlandez pe nume Shamus O'Toole, al cărui păr des şi roşu contrasta oribil cu îmbrăcămintea. Ryan ieşi primul din maşină şi, văzându-l pe cel care-i întâmpina, se simţi sâcâit de o întrebare: trebuia sau nu să-i sărute inelul lui O'Toole? Nu ştia. Ultima oară când întâlnise un episcop adevărat se întâmplase la confirmarea lui – şi trecuse destul timp de la clasa a şasea în Baltimore. O'Toole rezolvă abil problema, înşfăcând mâna lui Ryan într-o strânsoare de urs.

— Sunt atâţia irlandezi în lume, spuse episcopul, cu un zâmbet larg.

— Cineva trebuie să ţină lucrurile în ordine, Excelenţă.

— Adevărat, adevărat!

O'Toole îl salută apoi pe Adler. Scott era evreu şi nu avea nici o intenţie să sărute inelul cuiva.

— Vreţi să veniţi cu mine, domnilor?

Episcopul O'Toole îi conduse într-o clădire a cărei istorie ar fi putut justifica trei volume savante, plus un album de fotografii pentru arta şi arhitectura ei. Jack aproape că nici nu remarcă cele doua detectoare de metal pe lângă care trecură în drum spre etajul al treilea. Erau atât de abil ascunse în ramele uşilor, încât ar fi putut fi Leonardo da Vinci însuşi cel care făcuse treaba. La fel ca la Casa Albă. Gardienii elveţieni nu purtau toţi uniforme. Unii dintre oamenii în haine civile, care se învârteau pe culoare, erau prea tineri şi prea bine clădiţi pentru a fi simpli funcţionari; cu toate acestea, impresia generală era un amestec între vizitarea unui vechi muzeu de artă şi o mănăstire. Preoţii purtau sutane, dar călugăriţele – erau şi ele numeroase – nu aveau îmbrăcămintea semicivilă adoptată de omoloagele lor americane. Ryan şi Adler fură lăsaţi, pentru scurt timp, într-o sală de aşteptare. Jack era convins că nu era o şicană, doar li se oferea timpul să arunce o privire asupra splendorilor care-i înconjurau. Madona lui Tizian împodobea peretele opus şi Ryan o admiră, în timp ce episcopul O'Toole îi anunţa pe vizitatori.

— Dumnezeule, mă întreb dacă a pictat vreodată un tablou de dimensiuni mici? murmură Ryan.

Adler chicoti.

— Ştia cum să prindă expresia unui chip, imortalizând clipa, nu-i aşa? Gata?

— Da, acceptă Ryan.

Se simţea ciudat de încrezător.

— Domnilor, îi atenţionă O'Toole din pragul uşii. Vreţi să veniţi

pe aici, vă rog?

Trecură printr-o altă anticameră. Aceasta avea două birouri secretariale neocupate şi încă o pereche de uşi care păreau înalte de patru metri.

Biroul cardinalului Giovanni D'Antonio ar fi fost folosit în America pentru baluri sau evenimente oficiale ale statului. Tavanul era pictat în frescă, pereții acoperiți cu mătase albastră, iar lemnul vechi de esență tare al podelei era pus în valoare de covoare suficient de mari pentru o sufragerie mijlocie. Mobilierul, cu brocarturi întinse peste perne şi frunze de aur pe picioarele curbate de lemn, părea fabricat mai recent, deşi avea cel puțin două sute de ani. Se apropiară de o măsuță pe care trona un serviciu de cafea din argint.

Cardinalul se ridică de la birou şi păşi spre ei, zâmbind, la fel cum ar fi procedat un rege, cu câteva secole în urmă, pentru a-şi saluta ministrul favorit. D'Antonio era scund şi, evident, se dădea în vânt după mâncarea bună. Avea cel puțin douăzeci de kilograme în plus. Aerul din cameră mărturisea că locatarul ei fuma, lucru la care ar fi trebuit să renunțe pentru că se apropia cu rapiditate de şaptezeci de ani. Fața bătrână, puhavă, avea o demnitate lipsită de rafinament. Fiul unui pescar sicilian, D'Antonio avea ochi căprui, afurisiți, care sugerau o asprime a caracterului neştearsă în totalitate de cei cincizeci de ani petrecuți în serviciul Bisericii. Ryan îi cunoştea originea şi şi-l imagina cu uşurință trăgând plasele alături de tatăl lui, cu mulți ani în urmă. Lipsa de rafinament era şi o deghizare utilă pentru un diplomat, iar D'Antonio asta era, indiferent care ar fi fost vocația lui. Lingvist, ca atâția alți oficiali ai Vaticanului, petrecuse treizeci de ani practicându-şi meseria, iar faptul că eforturile lui de a schimba lumea fuseseră zădărnicite de lipsa unei forțe militare nu făcuse decât să-l învețe viclenia. În terminologia spionajului, era un agent de influență, binevenit în numeroase locuri, întotdeauna gata să asculte sau să ofere sfaturi. Bineînțeles, îl salută mai întâi pe Adler.

— Mă bucur să te văd din nou, Scott.

— Eminență, e o plăcere, ca întotdeauna.

Adler luă mâna întinsă şi îşi afişă zâmbetul de diplomat.

— Iar dumneavoastră sunteți doctorul Ryan. Am auzit atâtea lucruri despre dumneavoastră.

— Mulțumesc, Eminența Voastră.

— Vă rog, vă rog.

D'Antonio le făcu semn spre o sofa atât de frumoasă, încât Ryan ezită să-şi aşeze greutatea pe ea.

— Cafea?

— Da, mulţumesc, răspunse Adler pentru amândoi.

Episcopul O'Toole turnă cafeaua în ceşti, apoi se aşeză pentru a lua notiţe.

— Mulţumim pentru amabilitatea de a ne primi atât de repede.

— Prostii.

Ryan urmări uluit cum cardinalul scotoci în sutană şi scoase un toc pentru trabucuri. O sculă care părea de argint, dar era probabil din oţel inoxidabil, efectuă operaţiunea necesară pe tubul maro destul de mare, apoi D'Antonio îl aprinse cu o brichetă de aur. Nici măcar nu urmă o scuză în legătură cu păcatul comis. Era ca şi cum cardinalul ar fi apăsat discret pe comutatorul „demnitate", pentru a-şi face oaspeţii să se simtă în largul lor. Probabil, îşi spuse Ryan, lucra mai bine cu un trabuc în mână. Bismarck fusese la fel.

— Sunteţi familiarizat în linii mari cu conceptul nostru, începu Adler.

— Da. Trebuie să vă spun că mi se pare interesant. Desigur, ştiţi că Sfântul Părinte a propus ceva similar acum câtva timp.

Ryan îşi ridică privirea. Nu ştia.

— Când iniţiativa aceea a ieşit la iveală, am scris un articol despre meritele ei, răspunse Adler. Punctul slab era incapacitatea de a lua în considerare problemele de securitate, dar, ca urmare a situaţiei Irakului, acum avem ocazia. Şi vă daţi seama că proiectul nostru nu...

— Conceptul vostru mi se pare acceptabil, îl întrerupse D'Antonio cu o fluturare regală a trabucului. Cum ar putea fi altfel?

— Asta, Eminenţă, este exact ce voiam să auzim.

Adler îşi ridică ceaşca.

— Nu aveţi nici un fel de rezerve?

— Veţi descoperi că suntem extrem de flexibili, atâta vreme cât părţile active manifestă o bunăvoinţă reală. Dacă între participanţi există o egalitate totală, putem fi de acord cu propunerea voastră, fără condiţii.

Ochii bătrânului cardinal scânteiară.

— Dar puteţi garanta că vor fi trataţi în mod egal?

— Cred că da, răspunse Adler.

— Ar trebui să fie posibil, altfel toţi suntem nişte şarlatani. Şi

sovieticii?

— Nu se vor băga. De fapt, sperăm într-un sprijin deschis, în orice caz, cu problemele pe care le au deja…

— Într-adevăr. Diminuarea discordiei în regiune, stabilitatea pe diverse piețe comerciale şi bunăvoința internațională generală, toate astea sunt efecte posibile din care ei vor avea numai de câştigat.

Uimitor, îşi spuse Ryan. *Uimitor cât de firesc absorbiseră oamenii schimbările din lume. Ca şi cum acestea erau aşteptate. Nu fuseseră. De nimeni. Dacă cineva ar fi sugerat această posibilitate acum zece ani, ar fi fost trimis într-un sanatoriu de boli mintale.*

— Chiar aşa.

Adjunctul secretarului de stat puse ceaşca pe masă.

— Acum, în problema anunțului…

O altă fluturare a trabucului:

— Bineînțeles că doriți să îl facă Sfântul Părinte.

— Cât de perspicace sunteți, îl flată Adler.

— Nu sunt încă total senil, rosti cardinalul. Şi scurgerile în presă?

— Am prefera să nu existe.

— Asta este uşor de realizat aici, dar la Washington? Cine e la curent cu inițiativa asta?

— Foarte puțini, răspunse Ryan, deschizând gura pentru prima oară de când se aşezase. Deocamdată, este în regulă.

— Dar la următoarea voastră escală…?

D'Antonio nu fusese informat despre următoarea escală, dar o socotea evidentă.

— Ar putea fi o problemă, spuse precaut Ryan. Vom vedea.

— Sfântul Părinte şi cu mine ne vom ruga pentru succesul vostru.

— Poate că, de data asta, rugăciunile Sfinției Voastre vor primi răspuns, zâmbi Adler.

Cincizeci de minute mai târziu, avionul VC-20B decolă din nou. Se înălță deasupra coastei, apoi vira spre sud-vest pentru a traversa Italia în drum spre noua lor destinație.

— Iisuse, repede a mai mers, observă Jack, când semnalul de legare a centurilor se stinse.

Bineînțeles, el nu-şi desfăcuse centura. Adler aprinse o țigară şi suflă fumul spre hubloul de pe partea lui.

— Jack, asta-i una din situațiile acelea când fie câte mişti repede, fie că nu se face nimic. Sunt rare, dar se mai întâmplă.

Însoțitorul de cabină – un bărbat – veni în spate şi le înmână amândurora câte o copie a unui mesaj care tocmai sosise pe faxul avionului.

— Ce? observă îmbufnat Ryan. Ce se mai aude?

În Washington, oamenii nu au întotdeauna timp să citească ziarele, cel puțin nu pe toate. Pentru a-i ajuta pe cei din serviciile guvernamentale să vadă ce spune presa despre diverse lucruri, există o publicație internă zilnică şi care prezintă un sumar de presă, numită *The Early Bird.* Edițiile matinale ale tuturor ziarelor americane importante erau trimise la Washington D.C. cu zboruri regulate ale liniilor aeriene şi, înainte de răsăritul soarelui, erau verificate în căutarea articolelor legate de tot felul de operațiuni guvernamentale. Materialul relevant era decupat şi copiat, fiind apoi distribuit miilor de birouri diferite, unde personalul repeta procesul, scoțând în evidență, pentru superiori, articolele specifice. Acest proces este deosebit de dificil la Casa Albă, unde membrii personalului sunt, prin definiție, interesați de orice.

Doctorul Elizabeth Elliot era asistent special al preşedintelui pe problemele de securitate națională. Subordonată directă a doctorului Charles Alden, al cărui titlu era similar, dar fără „special”, Liz, căreia i se spunea şi E. E., era îmbrăcată într-un costum de in, foarte la modă. Moda curentă dicta ca îmbrăcămintea „de lucru” a femeilor să fie feminină, nu masculină, în ideea că şi cei mai obtuzi bărbați erau capabili să-şi dea seama de diferențele dintre ei şi femei, iar încercarea de a ascunde adevărul nu avea nici un sens. Adevărul era că doctorul Elliot avea un fizic agreabil şi ştia să se îmbrace pentru a scoate în evidență acest lucru. Înaltă de un metru şaptezeci, cu o siluetă suplă pe care o susțineau orele lungi de lucru şi hrana mediocră, nu-i plăcea să joace rolul de vioara a doua pentru Charlie Alden. În plus, Alden era absolvent de Yale. Până de curând, ea fusese profesor de ştiințe politice la Benington şi detesta faptul că Yale era considerată mai prestigioasă de autoritățile care emiteau astfel de judecăți.

Programul curent de lucru de la Casa Albă era mai uşor decât cele de acum câtiva ani, cel puțin în sectorul securității naționale. Preşedintele Fowler nu simțea nevoia unei informări la prima oră. Situația mondială era mult mai paşnică decât cele cunoscute de predecesorii lui, iar problemele cele mai importante ale lui Fowler erau de natură internă. Comentarii asupra acestora puteau fi uşor

obținute vizionându-se actualitățile TV de dimineață, ceea ce Fowler şi făcea, urmărind simultan emisiunile de ştiri pe două sau mai multe televizoare, o obişnuință care o deranja pe soția lui şi încă îi intriga pe cei din personal. Asta însemna că doctorul Alden nu trebuia să sosească înainte de ora opt pentru a parcurge materialele care i se pregăteau, după care, la nouă şi jumătate, îl informa pe preşedinte. Fowler nu agrea contactul direct cu ofițerii CIA. Ca rezultat, E. E. era cea care trebuia să sosească imediat după ora şase, astfel încât să poată cerne curierul şi vraful de mesaje, să discute cu ofițerii de serviciu de la CIA (nici ei nu-i plăceau) şi cu omologii lor de la Departamentul de Stat şi Apărare. De asemenea, trebuia să citească *The Early Bird* şi să sublinieze articolele de interes pentru şeful ei, stimabilul doctor Alden.

Ca şi cum aş fi o mironosiță de secretară fără creier, spumega E. E.

Alden, se gândea ea, era o contradicție logică. Un liberal care o făcea pe durul, un vânător de fuste care sprijinea emanciparea femeilor, un om amabil, chibzuit, căruia probabil că îi făcea plăcere să o folosească pe post de conțopist. Că era şi un distins observator, cu o uluitor de corectă prognoză a evenimentelor şi o duzină întreagă de cărți – fiecare dintre ele serioasă – era irelevant. El îi ocupa postul. Îi fusese promis ei, când Fowler nu era decât un candidat destul de puțin probabil. Compromisul, care-l plasase pe Alden în biroul din colțul Aripii de Vest şi pe ea la subsol, era doar încă unul din acele, acte pe care personalitățile politice le folosesc ca justificări pentru încălcarea cuvântului, fără nimic mai mult decât o scuză formală. Vicepreşedintele ceruse şi primise concesia la Convenție; de asemenea, obținuse ceea ce ar fi trebuit să fie biroul ei de la etajul principal pentru unul din oamenii lui, aruncând-o pe ea în acest „turn de fildeş". În schimb, vicepreşedintele era un om de echipă şi, după părerea multora, campania lui neobosita avusese o contribuție esențială la reuşită. Vicepreşedintele le livrase California şi, fără California, J. Robert Fowler ar fi încă guvernatorul Ohio-ului. Asta era explicația că ea avea un birou de trei pe patru la subsol, unde făcea pe secretara şi/sau asistentul administrativ al unui blestemat de absolvent de la Yale, care apărea o dată pe lună în interviurile televizate de duminică şi se bătea pe burtă cu şefii de stat, ei revenindu-i desuetul rol de domnişoară de onoare.

Elizabeth Elliot era în dispoziția ei matinală obişnuită, adică infectă, aşa cum putea depune mărturie orice obişnuit al Casei

Albe. Ieşi din biroul ei şi intră în cantina Casei Albe ca să-şi umple din nou cana cu cafea. Cafeaua de filtru tare îi făcu şi mai infectă dispoziţia, un gând care o opri din drum, făcând-o să arboreze un zâmbet pe care nu se obosea niciodată să-l ofere personalului de pază care-i verifica în fiecare dimineaţă permisul la intrarea de la parter, din partea de vest. La urma urmei, erau doar poliţişti, iar poliţiştii nu aveau nimic care să te entuziasmeze. Mâncarea era servită de stewarzi din Marină – singurul aspect pozitiv în privinţa lor fiind faptul că proveneau, cu precădere, din rândul minorităţilor, fiind mai ales filipinezi – într-un ritual pe care ea îl considera o rămăşiţă ruşinoasă a perioadei de exploatare colonială. Secretarele cu state vechi de serviciu şi alţi membri ai personalului auxiliar nu fuseseră angajaţi pe criterii politice, fiind doar birocraţi de un tip sau altul. Oamenii importanţi din această clădire erau cei politici. Puţinul farmec pe care-l avea E. E. era păstrat pentru aceştia. Agenţii serviciului secret îi observau mişcările cam cu tot atât interes cât ar fi acordat câinelui preşedintelui, dacă acesta ar fi avut vreunul, dar nu era cazul. Atât ei, cât şi profesioniştii care conduceau Casa Albă, în ciuda sosirilor şi plecărilor diverselor persoane surpate de orgolii, o priveau ca pe o persoană care avansase pe criterii politice şi care va pleca, când va veni vremea, în timp ce profesioniştii rămâneau, făcându-şi datoria cu credinţă, în conformitate cu angajamentele pe care şi le luaseră. Sistemul de castă de la Casa Albă era unul vechi, în care fiecare îi socotea inferiori pe toţi ceilalţi.

Elliot se întoarse la biroul ei, puse ceaşca pe masă şi începu să-şi întindă oasele. Scaunul cu pivot era confortabil – condiţiile de aici erau excelente, mai bune decât cele de la Benington – dar săptămânile nesfârşite de dimineţi timpurii şi nopţi târzii o marcaseră şi fizic, nu numai psihic. Îşi spuse că ar trebui să revină la exerciţiile în aer liber. Cel puţin la mersul pe jos. Mulţi membri ai personalului consacrau o parte din pauză de prânz plimbărilor. Cei mai energici chiar alergau. Unele dintre angajate îşi făcuseră un obicei din a alerga împreună cu ofiţerii care fuseseră detaşaţi la Casa Albă, în special cu burlacii, atrase fără îndoială de tunsorile scurte şi mentalităţile simple, care erau caracteristice serviciului în uniformă. Dar E. E. nu avea timp pentru asta, aşa că se mulţumi să-şi întindă oasele înainte de a se aşeza cu un blestem înăbuşit. Şef de departament la cel mai important colegiu de fete al Americii şi uite-o făcând pe secretara unui blestemat de la Yale. Dar lamentările nu îndreptaseră niciodată lucrurile, aşa că E. E. se

întoarse la muncă.

Era la jumătatea materialului şi dădu pagina, în timp ce-şi lua markerul galben. Articolele erau culese inegal. Aproape toate erau suficient de neregulat tipărite pe pagină ca să te enerveze, iar E. E. Era o persoană patologic de ordonată. La începutul paginii unsprezece, era un mic extras din *Hartford Courant.* CAZUL DE PATERNITATE ALDEN, spunea titlul. Cana ei de cafea se opri la mijlocul drumului.

Ce?

> „În cursul acestei săptămâni, domnişoara Marsha Blum va intenta un proces de paternitate profesorului Charles W. Alden, fost şef al Catedrei de Istorie de la Yale, în prezent consilier pe problemele de securitate națională al preşedintelui Fowler. Afirmând că are o relație veche de doi ani cu doctorul Alden, domnişoara Blum, ea însăşi doctorandă în istoria Rusiei, îl acuză pe Alden că nu i-a acordat sprijin material pentru creşterea fetiței care este rodul legăturii lor…”

— Țap bătrân şi libidinos, şopti Elliot.

Şi era adevărat. Ideea îi veni într-un moment de claritate orbitoare. Trebuia să fie. Aventurile amoroase ale lui Alden erau deja subiectul coloanelor umoristice din *Post.* Charlie vâna fuste, pantaloni evazați, orice veşmânt care conținea o femeie.

Marsha Blum… Evreică? Probabil. Tâmpitul se regula cu o studentă de-a lui. Ba chiar a lăsat-o borțoasă. Mă-ntreb de ce n-a făcut un avort, ca să termine cu povestea asta? Pariez că a abandonat-o, iar ea a fost atât de furioasă…

O, Doamne, el trebuie să zboare azi în Arabia Saudită…

Nu putem permite chestia asta…

Idiotul. Nici un avertisment, nimic. Nu vorbise cu nimeni în legătură cu asta. Nu putea s-o facă. Aş fi auzit. Astfel de secrete durează doar cât este necesar ca să fie repetate la toaletă. Şi dacă el nici n-a ştiut? Ar putea fata asta, Blum, să fie atât de supărată pe Charlie? Întrebarea dădu naştere unui rânjet satisfăcut. *Sigur că ar putea.*

Elliot ridică receptorul… şi se opri o clipă. Nu-l suni aşa pe preşedinte în dormitor. Nu pentru orice fleac. Mai ales, nu atunci când poți realiza un avantaj personal din ceea ce se întâmplase.

Pe de altă parte…

Ce va zice vicepreşedintele? Alden era omul lui. Dar vicepreşedintele era destul de convențional. Nu-l avertizase pe Charlie s-o lase mai moale cu fustangeala? Ba da, acum trei luni. Păcatul politic fundamental. Fusese prins. Şi nu cu mâna în borcanul cu fursecuri. Asta îi provocă un hohot scurt de râs, ca un lătrat. S-o ciocănească pe una din fetele de la seminarul lui! Ce tâmpit! Şi tipul ăsta îi spunea preşedintelui cum să conducă afacerile de stat. Îi veni să chicotească de plăcere.

Ia să trecem în revistă pagubele.

Feminiştii vor fi entuziasmați. Vor ignora stupiditatea tinerei Blum care nu avusese grijă de graviditatea ei nedorită – chiar nedorită? La urma urmei, care era rolul „dreptului de a alege"? Optase şi basta. Pentru comunitatea feministă, nu putea fi vorba decât de cazul unui mascul demn de dispreț, care abuzase de o tânără inocentă, tipul fiind acum angajat de un preşedinte presupus profeminist.

Clica antiavorturi va dezaproba şi ea... chiar mai violent. De curând, făcuseră ceva inteligent, aproape miraculos, acceptă uimită Elizabeth Elliot. Doi senatori, conservatori înfocați, susțineau o lege care să-i oblige pe „tații nelegitimi" să acorde sprijin material urmaşilor lor ilegali. În sfârşit, le trecuse prin cap acestor Neandertali că, dacă avortul era scos în afara legii, cineva trebuia să facă ceva pentru copiii nedoriți. Mai mult, echipa asta urmărea şi o altă încălcare a moralității şi luase deja în şuturi Administrația Fowler pentru o serie de motive. Pentru țicniții de extremă dreaptă, Alden va fi doar un libidinos iresponsabil, unul alb – cu atât mai bine – dintr-o administrație pe care o detestau.

Timp de câteva minute, E. E. analiză toate implicațiile, obligându-se să fie imparțială, examinând opțiunile, punându-se în locul lui Alden. Ce-ar putea el să facă? Să nege că era al lui? Ei, o testare genetică ar stabili adevărul, dar asta cerea curaj, ceva care probabil că îi lipsea lui Alden. Dacă admitea... mă rog, evident că nu se putea căsători cu fata (articolul spunea că avea doar douăzeci şi patru de ani). Acordarea de sprijin copilului ar echivala cu admiterea paternității, o violare grosolană a integrității academice. La urma urmei, profesorii nu aveau voie să se culce cu studentele lor. Că se întâmpla, aşa cum E. E. ştia prea bine, nu avea importanță. Ca şi în politică, în mediul universitar regula era evitarea publicității. Ceea ce putea să fie subiectul unei anecdote ilare la masa de prânz a unei facultăți devenea infamie în presa publică.

Charlie lipseşte şi ce potriveală...

E. E. tastă numărul dormitorului de la etaj.

— Cu preşedintele, vă rog. Doctorul Elliot la telefon.

O pauză, în timp ce agentul Serviciului Secret întreba dacă preşedintele accepta convorbirea. *Dumnezeule, sper ca nu l-am prins pe closet!* Dar era prea târziu ca să se gândească la asta.

La capătul celălalt, al circuitului, o mână se ridică de pe microfon. Elliot auzi bâzâitul maşinii electrice de ras a preşedintelui, apoi o voce nepoliticoasă:

— Ce s-a întâmplat, Elizabeth?

— Domnule preşedinte, avem o mică problemă care cred că trebuie supusă imediat atenției dumneavoastră.

— Imediat?

— Acum, domnule preşedinte. Este potențial dăunătoare. O să aveți nevoie şi de Arnie.

— Nu-i propunerea la care...

— Nu, domnule preşedinte. Altceva. Nu glumesc. Teoretic, e o problemă foarte serioasă.

— OK, vino sus peste cinci minute. Presupun că poți aştepta să mă spăl pe dinți?

— Cinci minute, domnule.

Legătura se întrerupse. Elliot puse încet receptorul jos. Cinci minute. Şi-ar fi dorit ceva mai mult timp. Scoase repede trusa de farduri dintr-un sertar al biroului şi se grăbi spre toaleta cea mai apropiată. O privire rapidă în oglindă... nu, mai întâi trebuia să se ocupe de cafeaua de dimineață. Stomacul ei îi spuse că o tabletă de antacid ar putea fi o idee bună. O luă, apoi îşi verifică din nou părul şi fața. O să meargă, decise ea. Doar câteva reparații minore la roşul din obraji...

Elizabeth Elliot, doctor în ştiințe, se întoarse bățoasă la biroul ei şi îşi rezervă treizeci de secunde pentru a se linişti, înainte de a ridica exemplarul din *The Early Bird* şi de a ieşi îndreptându-se spre ascensor. Acesta era deja la subsol, cu uşa deschisă. Liftierul era un agent al Serviciului Secret şi îi zâmbi ticăloasei arogante, în chip de bună dimineața, numai pentru că era iremediabil politicos, chiar şi cu persoanele ca E. E.

— Încotro?

Liz Elliot zâmbi la rândul ei cât putu de fermecător:

— Sus, îi susură ea agentului surprins.

5
Schimbări și paznici

Ryan rămase în camera pentru VIP-uri de la Ambasada Statelor Unite, aşteptând să se mişte limbile ceasului. Trebuia să meargă la Riad în locul doctorului Alden, dar pentru că vizita un prinț, iar prinții, la fel ca oamenii obişnuiți, nu agreau rearanjarea programelor stabilite, era obligat să aştepte, în timp ce ceasul indica timpul de zbor al lui Alden de-a curmezişul lumii, până în locul unde se afla Ryan. După trei ore, obosi să urmărească programele TV prin satelit şi făcu o plimbare, însoțit de un paznic discret. În mod obişnuit, Ryan l-ar fi folosit pe individ ca ghid turistic, dar nu astăzi. Acum, îşi dorea să-şi golească creierul de orice alte gânduri. Era pentru prima dată în Israel şi ținea ca impresiile să fie nealterate, în timp ce în minte i se tot derulau imaginile pe care le văzuse la televizor.

Era cald aici, pe străzile Tel Aviv-ului şi încă şi mai cald, bineînțeles, acolo unde mergea. Străzile erau aglomerate: oameni grăbindu-se la cumpărături sau afaceri. Existau şi polițişti, nu mai mulți decât se aştepta, dar ciudățenia era dată de câte un civil purtând o puşcă militară Uzi, fără îndoială în drum spre, sau venind de la, o întâlnire a rezerviştilor. Era o chestie care putea să-l şocheze pe un american militant pentru dezarmare (sau să încălzească inima unui militarist). Ryan îşi imagină că etalarea de arme descuraja furturile şi delincventa stradală. Crimele obişnuite erau foarte rare aici. Cu totul alta era situația în privința atentatelor teroriste cu bombe, ca şi în cazul răfuielilor etnice. Situația devenea tot mai rea, nu mai bună. Nici asta nu era o noutate.

Țara Sfântă, sacră pentru creştini, islamici şi evrei, oftă Ryan. Istoric, avea nenorocul să fie situată la răscrucea dintre Europa şi Africa, pe de o parte – imperiile roman, grec şi egiptean – şi Asia, pe de altă parte – babilonienii, asirienii şi persanii – iar unica certitudine constantă a istoriei militare era că, întotdeauna, răscrucile erau disputate de mai mulți, fiind scene ale diverselor conflicte. Ascensiunea creştinismului, urmată după 700 de ani de ascensiunea Islamului, nu schimbaseră prea mult situația, deşi

redefiniseră oarecum echipele şi dăduseră o semnificaţie religioasă mai largă răscrucii contestate deja de trei milenii. Iar asta făcea doar ca războaiele să fie şi mai crâncene.

Era uşor să fii cinic în privinţa asta. Prima cruciadă, despre care Ryan îşi amintea vag că ar fi fost în 1096, avusese loc mai ales din cauza surplusului de populaţie. Cavalerii şi nobilii musteau de pasiune şi produceau mai mulţi urmaşi decât puteau suporta castelele lor şi catedralele asociate. Fiul unui nobil nu putea să lucreze pământul şi cei care nu fuseseră eliminaţi de bolile copilăriei trebuia să se ducă undeva. Când Papa Urban al II-lea şi-a trimis în lume mesajul că necredincioşii ocupaseră ţara lui Cristos, a devenit posibilă lansarea unui război de agresiune pentru recuperarea unei ţări de importanţă religioasă, dar şi pentru a găsi domenii de stăpânit, ţărani de oprimat şi drumuri comerciale spre Orient, pe care să le controleze şi pentru care să instituie biruri. Obiectivul principal diferea, probabil, de la o inimă la alta, dar toţi le cunoscuseră pe amândouă. Jack se întrebă câte feluri diferite de picioare păşiseră pe aceste străzi şi cum îşi reconciliaseră războinicii obiectivele politico-comerciale cu cauza lor sfântă. Fără îndoială, aceleaşi lucruri erau adevărate şi pentru islamişti, pentru că, la trei sute de ani după Mahomed, venalii îngroşaseră rândurile credincioşilor, exact cum se întâmplase şi în vremea cruciadelor. Prinşi la mijloc erau evreii, puţinii care nu fuseseră împrăştiaţi de romani sau care-şi găsiseră drumul înapoi. La începutul mileniului doi, creştinii îi trataseră destul de brutal pe evrei, lucru care se schimbase de atunci, probabil nu o singură dată.

Ca un os, un os nemuritor pentru care se luptă haite nesfârşite de câini flămânzi.

Dar motivul pentru care ciolanul nu era niciodată distrus, motivul pentru care câinii continuau să revină de-a lungul secolelor, era ceea *ce reprezenta* pământul. Atâta istorie. Zeci de figuri istorice fuseseră, aici, inclusiv Fiul Domnului, aşa cum credea şi partea catolică a lui Ryan. Dincolo de semnificaţia localizării, o punte îngustă între continente şi culturi, erau gânduri, idealuri şi speranţe care trăiau în minţile oamenilor, încarnate cumva în nisipul şi pietrele unui loc deosebit de atractiv, pe care doar un scorpion l-ar fi putut iubi cu adevărat. Jack presupunea că în lume existau cinci mari religii, din care doar trei se răspândiseră dincolo de punctul lor de origine. Acestea trei îşi aveau originea la câteva mile de locul în care stătea el.

Bineînțeles, ăsta era locul unde se poartă războaiele.

Blasfemia era năucitoare. Aici se născuse monoteismul, nu-i aşa? De aici pornise ideea, încă de pe vremea evreilor, amplificată de creştini şi islamişti. Poporul evreu – *israelieni* părea un termen prea ciudat – îşi apărase credința cu o ferocitate încăpățânată timp de mii de ani, supraviețuind tuturor încercărilor la care-i supuneau animiştii şi păgânii şi înfruntând sfidarea cea mai cumplită, pusă la cale de religiile crescute din ideile pe care le apăraseră chiar ei. Nu părea corect – desigur, nu era deloc corect – dar războaiele religioase erau cele mai barbare dintre toate. Dacă cineva lupta pentru Dumnezeul lui, atunci acel cineva putea face aproape orice. Inamicii lui într-un astfel de război luptau şi împotriva lui Dumnezeu, un lucru blestemat şi demn de ură. Să lupți pentru respectarea autorității supreme – da, fiecare soldat se vedea ca pe sabia răzbunătoare a Domnului. Nu puteau exista restricții. Acțiunile unei persoane pentru pedepsirea inamicului/păcătosului erau permise atâta cât putea fi îngăduit orice altceva. Viol, jaf, măcel, toate crimele abjecte deveneau ceva mai mult decât un drept – erau transformate în datorie, o Cauză Sfântă, în nici un caz un păcat. Nu doar să fii plătit pentru a face lucruri teribile, nu doar să păcătuieşti pentru că asta te făcea să te simți bine, dar să ți se spună că puteai face literalmente orice, pentru că Dumnezeu era de partea ta. O credință care nu te părăsea nici în mormânt. În Anglia, cavalerii care serviseră în cruciade erau îngropați sub efigii de piatră ale căror picioare erau încrucişate, în loc să stea alături, astfel încât toată eternitatea să poată şti că îşi trăiseră viața în numele Domnului, udându-şi săbiile în sângele copiilor, violând tot ce le cădea sub ochi şi furând orice nu era fixat solid de pământ. Şi nu doar ei. Evreii îşi luaseră şi ei revanşa atunci când li se ivise ocazia, pentru că toți bărbații erau la fel în virtuțile şi viciile lor.

Probabil că ticăloşilor le plăcea, îşi spuse lugubru Jack, urmărindu-l pe agentul de circulație care aplana o dispută dintr-o intersecție aglomerată. *Trebuie să fi existat şi oameni cu adevărat buni pe atunci. Ce-au făcut? Ce-au gândit? Mă-ntreb ce spunea Dumnezeu de toate astea?*

Dar Ryan nu era preot şi nici rabin sau imam. Ryan era un ofițer superior în serviciul secret, un instrument al țării sale, un observator şi reporter al informației. Continuă să privească în jur şi uită pentru moment de istorie.

Oamenii erau îmbrăcați adecvat pentru căldura apăsătoare, iar

agitația străzilor îl făcu să-şi amintească de Manhattan. Foarte mulți aveau radiouri portabile. Trecu pe trotuar pe lângă un restaurant şi văzu nu mai puțin de zece persoane ascultând o emisiune de ştiri. Erau asemenea lui. Când conduceau maşina, radioul era întotdeauna fixat pe un post din D.C. care transmitea permanent actualități. Luciri ciudate li se desluşeau în ochi. O atenție atât de pătrunzătoare, încât îi trebuiră câteva clipe ca să înțeleagă. Exact ca ochii gărzilor lui personale. În căutarea necazurilor. Era normal. Incidentul de pe Muntele Templului nu declanşase un val de violență, dar o astfel de reacție era de aşteptat – Ryan nu fu surprins că oamenii pe care-i vedea nu reuşiseră să recunoască amenințarea, mai mare pentru ei, pe care o reprezenta absența violenței. În privința perspectivelor, Israelul suferea de o miopie care nu era greu de înțeles. Israelienii, înconjurați de țări care aveau toate motivele de a vedea statul evreu sacrificat, înălțaseră paranoia la o formă de artă, iar securitatea națională devenise o obsesie. La o mie nouă sute de ani după Masada şi diaspora, se întorseseră, fugind de oprimare şi genocid, la un pământ pe care ei îl sfințiseră… numai ca să fie o momeală şi mai atrăgătoare. Diferența era că acum ei țineau sabia şi învățaseră s-o folosească foarte bine. Dar şi asta era tot o fundătură. Se presupunea că războaiele sfârşeau în pace, dar nici unul din războaiele lor nu se terminase cu adevărat. Se opriseră, fuseseră întrerupte, dar atât pentru Israel, pacea nu fusese altceva decât un răgaz pentru îngroparea morților şi pregătirea următoarei promoții de luptători. Evreii fugiseră de exterminarea inițiată de creştini, mizând pe capacitatea lor de a înfrânge națiunile islamice care îşi exprimaseră imediat dorința de a sfârşi ceea ce începuse Hitler. Iar Dumnezeu probabil că gândise exact la fel ca în timpul Cruciadelor. Din nefericire, despărțirea mărilor şi oprirea soarelui pe cer păreau să fie poveşti din Vechiul Testament. Acum, bărbații trebuiau să pună lucrurile la punct. Dar bărbații nu făceau întotdeauna ceea ce se aştepta de la ei. Când Thomas More scrisese *Utopia*, statul în care oamenii acționau moral în toate situațiile, dăduse acelaşi nume atât cărții, cât şi locului. Semnificația „utopiei” era „nicăieri”. Jack clătină din cap şi coti pe o altă stradă, cu aceleaşi clădiri cu stucatură vopsită în alb.

— Buna ziua, domnule doctor Ryan.

Omul avea cincizeci şi ceva de ani, era mai scund decât Jack şi mai masiv. Purta o barbă îngrijit aranjată, dar presărată cu fire cărunte şi arăta mai puțin a evreu şi mai mult a comandant de

unitate în armata asiriană a lui Sennaherib. O spadă lată sau o ghioagă nu ar fi fost nelalocul ei în mâinile lui. Dacă bărbatul nu ar fi zâmbit, Ryan şi l-ar fi dorit alături pe John Clark.

— Bună, Avi. Curioasă întâlnire.

Generalul Abraham Ben Jakob era omologul lui Ryan în Mossad, director adjunct al agenției de spionaj extern a Israelului. Un jucător serios în branşa informațiilor, Avi fusese ofițer de carieră în armată până în 1968, un paraşutist cu o amplă experiență în operațiunile speciale, care fusese remarcat şi adus în organizație de Rafi Eitan. Drumul lui se încrucişase cu al lui Ryan de vreo şase ori în ultimii câțiva ani, dar întotdeauna la Washington. Ryan avea un profund respect pentru Ben Jakob ca profesionist. Nu era sigur ce credea Avi despre el. Generalul Ben Jakob era foarte eficient în camuflarea gândurilor şi a sentimentelor sale.

— Care sunt noutățile la Washington, Jack?

— Tot ce ştiu e ce-am văzut pe CNN la ambasadă. Nimic oficial încă şi, chiar dacă ar fi, cunoşti regulile mai bine decât mine, Avi. Unde se poate mânca bine pe aici?

Bineînțeles, întâlnirea nu fusese întâmplătoare. Două minute mai târziu şi o sută de metri mai încolo, se aflau într-o cameră dosnică a unui local liniştit, unde gărzile lor personale puteau să supravegheze lucrurile. Ben Jakob comandă două beri Heineken.

— Unde te duci tu nu se serveşte bere.

— E o chestie ieftină, Avi, foarte ieftină, replică Ryan după prima sorbitură.

— Înțeleg că-l înlocuieşti pe Alden la Riad.

— Cum ar putea cei ca mine să-l înlocuiască undeva pe doctorul Alden?

— Îți vei susține prezentarea cam în acelaşi timp cu Adler. Suntem interesați s-o auzim.

— În cazul ăsta, cred că nu te deranjează să mai aştepți.

— Nici o trecere în revistă preliminară, nici măcar ca de la un profesionist la altul?

— Mai ales, nu ca de la un profesionist la altul.

Jack bău berea direct din sticlă. Meniul, văzu el, era în ebraică.

— Cred că va trebui să te las pe tine să comanzi… Prostul ăla blestemat!

Am mai fost lăsat cu marfa în brațe, dar niciodată cu un pachet atât de mare.

— Alden.

Nu era o întrebare.

— E de vârsta mea. Doamne Dumnezeule, ar fi trebuit să ştie că femeile cu experienţă sunt şi mai demne de încredere şi mai cunoscătoare.

Chiar şi în abordarea afacerilor sentimentale, terminologia lui rămânea tot profesională.

— S-ar putea chiar să-i dea mai multă atenţie soţiei.

Ben Jakob rânji:

— Uit mereu cât eşti de catolic.

— Nu-i vorba de asta, Avi. Care nebun îşi doreşte mai mult de o femeie în viaţa lui? întrebă Ryan, cu o expresie de nepătruns.

— E terminat. Asta-i evaluarea ambasadei noastre. *Dar ce semnificaţie are asta?*

— Poate că aşa e. Nimeni nu mi-a cerut părerea. Eu îl respect cu adevărat. Îi dă sfaturi bune preşedintelui. Ne ascultă şi, când nu este de acord cu Agenţia, de obicei are un motiv bun. M-a prins la strâmtoare acum şase luni cu o chestie. Omul e strălucit. Dar să-ţi faci de cap în halul ăsta... mă rog, cred că toţi avem păcatele noastre. Ce motiv idiot să pierzi un post ca ăsta. Nu-şi poate ţine şliţul încheiat.

Şi ce potriveală, spumegă în gând Ryan.

— Astfel de oameni nu pot fi în serviciul guvernului. Sunt prea uşor de compromis.

— Ruşii au cam renunţat la „capcanele dulci”... şi fata era evreică, nu-i aşa? Una dintre ai voştri, Avi?

— Domnule Ryan! Aş face eu aşa ceva?

Râsul unui urs, dacă ar fi fost posibil, ar fi sunat la fel cu izbucnirea lui Avi Ben Jakob.

— Nu poate fi operaţiunea ta. Este evident că nu a fost o încercare de şantaj.

Jack depăşi limita cu asta. Ochii generalului se îngustară:

— Nu a fost operaţiunea noastră. Ne crezi nebuni? Liz Elliot îl va înlocui pe Alden.

Ryan îşi ridică privirea de la bere. Nu se gândise la asta. *Drace...*

— Prietena noastră şi a voastră, sublinie Avi.

— Cu câţi miniştri nu ai fost de acord în ultimii douăzeci de ani, Avi?

— Cu nici unul, normal.

Ryan pufni şi sorbi ultimul gât de bere:

— Ce ai spus mai devreme, chestia aia... ca de la un profesionist la altul, ţi-aminteşti?

— Amândoi facem acelaşi lucru. Uneori, când suntem foarte norocoşi, ni se dă ascultare.

— Şi, uneori, când ne ascultă, noi suntem cei care greşesc…

Generalul Ben Jakob primi remarca lui Ryan cu aceeaşi expresie serioasă, relaxată. Era încă un semn că gândirea lui Ryan devenea tot mai matură. Îl plăcea cu adevărat pe Ryan, ca om şi profesionist, dar preferinţele şi antipatiile personale nu-şi prea găseau locul în branşa informaţiilor. Se întâmpla ceva fundamental. Scott Adler fusese la Moscova. El şi Ryan îl vizitaseră pe cardinalul D'Antonio la Vatican. Aşa cum se planificase la început, Ryan trebuia să-l susţină pe Adler aici, la discuţia cu ministrul de externe al Israelului, dar stupefiantul pas greşit al lui Alden schimbase totul.

Chiar pentru un profesionist al informaţiilor, Avi Ben Jakob era un om deosebit de bine informat. Ryan discutase vag dacă Israelul era sau nu cel mai de nădejde aliat al Americii în Orientul Mijlociu. Asta era de aşteptat din partea unui istoric, judecă Avi. Indiferent ce gândea Ryan, cei mai mulţi americani aşa priveau Israelul, iar ca rezultat, israelienii aflau mai multe din secretele guvernului american decât oricare alta ţară – mai mult chiar decât englezii, care aveau o relaţie oficială cu comunitatea spionilor americani.

Aceste surse îi informaseră pe ofiţerii lui Ben Jakob că Ryan se afla în spatele evenimentelor. Asta părea incredibil. Jack era foarte inteligent, aproape la fel ca Alden, dar Ryan îşi definise rolul ca pe cel al unui slujitor, nu al unui stăpân, nu ca un decident politic sau ca un realizator al politicii. În plus, preşedintele american nu-l plăcea pe Ryan şi nu ascunsese acest fapt cercului său apropiat. Se ştia că Elizabeth Elliot îl ura, Avi era la curent. Ceva ce se întâmplase înainte de alegeri, o ofensă imaginară, un cuvânt aruncat aiurea. În fine, sensibilitatea miniştrilor era de notorietate publică. Nu ca Ryan şi ca mine, îşi spuse generalul Ben Jakob. Atât el, cât şi Ryan înfruntaseră nu o dată moartea şi poate că asta îi unea. Nu trebuiau să fie de acord în toate privinţele. Între ei exista respect.

Moscova, Roma, Tel Aviv, Riad. Ce se putea deduce din asta?

Scott Adler era omul ales pe sprânceană al secretarului de stat Talbot, un diplomat profesionist extrem de talentat. Talbot era şi el strălucit. Preşedintele Fowler putea să nu fie teribil de impresionant, dar alesese ca ofiţeri de cabinet şi consilieri personali numai oameni unu şi unu.

— Cu excepţia lui Elliot, se corectă Avi. Talbot îl folosea pe

secretarul adjunct Adler pentru a desțeleni terenul în problemele importante. Iar când Talbot însuşi intra în negocieri oficiale, Adler era întotdeauna alături de el.

Desigur, cel mai uluitor lucru era faptul că nici unul din informatorii Mossadului nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se petrecea. *Ceva important în Orientul Mijlociu,* spuneau ei. *Nu ştiu sigur ce... am auzit ca Jack Ryan de la Agenție are ceva de-a face cu chestia asta...* Sfârşitul raportului.

Ar fi trebuit să fie enervat, dar Avi se obişnuise cu astfel de situații. Spionajul este un joc în care niciodată nu vezi toate cărțile. Fratele lui Ben Jakob, pediatru, avea şi el aceleaşi probleme. Copiii bolnavi rareori spun ce-i doare. Desigur, fratele lui putea să întrebe, să palpeze, să facă analize...

— Jack, trebuie să le dau ceva superiorilor mei, se scuză generalul Ben Jakob pe un ton plângăreț.

— Ei, hai, domnule general.

Jack făcu semn să li se mai aducă o bere.

— Spune-mi, ce dracu' s-a întâmplat pe Munte?

— Omul era... este uşor dezaxat. La spital, îl supraveghează să nu se sinucidă. Soția l-a părăsit de curând, a intrat sub influența unui fanatic religios şi...

Ben Jakob ridică din umeri.

— A fost un moment groaznic.

— E adevărat, Avi. Ai idee în ce încurcătură politică ne găsim acum?

— Jack, noi ne confruntam cu această problemă de...

— Aşa am crezut şi eu. Avi, eşti un spion strălucit, dar nu ştii ce se întâmplă de data asta. Chiar nu ştii.

— Atunci, spune-mi tu.

— Nu la asta mă refeream. Ceea ce s-a întâmplat acum câteva zile a schimbat lucrurile pentru totdeauna. Cred că eşti convins de asta.

— Schimbat în ce fel?

— Va trebui să aştepți. Am şi eu ordinele mele.

— Țara ta ne amenință?

— Să vă amenințe? Asta nu se va întâmpla niciodată, Avi. Cum s-ar putea?

Ryan se avertiză în sinea lui că spunea prea multe. *Tipul e al naibii de bun*, îşi reaminti el.

— Dar nu ne puteți dicta politica.

Jack îşi înghiți răspunsul:

— Eşti foarte inteligent, domnule general, dar am şi eu ordinele mele. Trebuie să aştepţi. Îmi pare rău că oamenii tăi din D.C. nu te pot ajuta, dar nici eu nu pot.

Ben Jakob schimbă din nou direcţia de atac:

— Îţi plătesc chiar şi masa, iar ţara mea nu-i la fel de bogată ca a ta.

Tonul lui îl făcu pe Ryan să râdă:

— Şi berea a fost bună şi, aşa cum spui, acolo unde mă duc nu mai e rost de băutură. Dacă mă duc acolo…

— Echipajul avionului a completat deja planul de zbor. Am verificat.

— S-a dus secretul.

Jack acceptă o sticlă nouă, cu un zâmbet la adresa chelnerului.

— Avi, hai să lăsam subiectul ăsta pentru un timp. Chiar crezi că am face ceva care să compromită securitatea ţării tale?

Da! gândi generalul, dar, bineînţeles, nu putea să o spună. Aşa că tăcu. Dar Ryan nu se lăsă păcălit şi folosi tăcerea ca să schimbe subiectul discuţiei.

— Aud că acum eşti bunic.

— Da. Fata mea a adăugat ceva la cenuşiul din barba mea. Are tot o fiică, Leah.

— Îţi promit că Leah va avea o ţară sigură în care să crească, Avi.

— Şi cine va avea grijă de asta? întrebă Ben Jakob.

— Tot cei care au grijă întotdeauna.

Ryan se felicită pentru răspuns. Amărâtul dorea cu disperare informaţii, iar el era trist că Avi se manifestase atât de evident. *Ei, chiar şi cei mai buni dintre noi pot fi înghesuiţi într-un colţ…*

Ben Jakob îşi notă în gând să aducă la zi dosarul lui Ryan. Data viitoare când se vor întâlni voia să aibă informaţii mai bune. Generalul nu era omul care să se bucure când pierdea.

Doctorul Charles Alden îşi contempla biroul. Desigur, încă nu-l părăsea. Ar dăuna Administraţiei Fowler. Demisia lui, semnată şi aşteptând pe mapa verde de birou, era pentru sfârşitul lunii. Dar asta era doar de formă. Începând de azi, îndatoririle lui se terminaseră. Va apărea la birou, va citi buletinele informative, va mâzgăli note, dar de acum Elizabeth Elliot va face informările. Preşedintele îşi exprimase regretul, dar cu răceala care îi era tipică. *Îmi pare rău că te pierd, Charlie, cu adevărat rău, mai ales acum, dar mi-e teamă că nu există nici o altă cale…* Reuşise să-şi păstreze

demnitatea în Biroul Oval, în ciuda furiei pe care o simțea. Chiar şi Arnie van Damm fusese suficient de uman ca să spună: „Drace, Charlie!” Deşi profund afectat de lovitura pe care o primise cariera politică a şefului său, van Damm reuşise să amestece un pic de omenie şi compasiune în furia lui. Dar nu şi Bob Fowler, campionul săracilor şi al celor neajutorați.

Cu Liz era şi mai rău. Cățeaua asta arogantă, cu tăcerea şi privirea ei elocvente. Ei i se vor atribui meritele pentru tot ce realizase el până atunci. Ea ştia şi ideea o umplea de plăcere.

Anunțul va fi făcut dimineața. Fusese deja strecurat presei. Cine-o făcuse, era greu de ghicit. Elliot, etalându-şi satisfacția? Arnie van Damm, într-un rapid efort de diminuare a daunelor? Un altul, dintr-o întreagă duzină?

Tranziția de la putere la obscuritate este rapidă la Washington. Privirea jenată de pe fața secretarei. Zâmbetele forțate ale celorlalți funcționari din Aripa de Vest. Dar obscuritatea vine numai după publicitatea care a pus în lumină faptul; la fel ca izbucnirea de lumină a unei stele care explodează, moartea publică este precedată de o fanfară care-ți ia ochii. Asta era treaba presei. Telefonul suna încontinuu. Douăzeci de ziarişti îl aşteptaseră dimineața, la ieşirea din casă, cu aparatele pregătite şi blițurile scânteindu-i orbitor în față. Şi ştiind despre ce era vorba, încă înainte de prima întrebare.

Curviştina aia nenorocită! Cu ochii ei ca de vacă şi pulpele alea mari şi fleşcăite. Cum putuse să fie atât de prost. Profesorul Charles Winston Alden stătea pe scaunul lui scump şi-şi privea biroul luxos. Capul îi plesnea de o durere pe care o atribuise tensiunii şi furiei. Şi avea dreptate. Dar nu ținuse cont de faptul că tensiunea lui arterială era aproape dublul celei normale, adusă la noi înălțimi de stresul momentului. Nu luă în considerare nici faptul că nu înghițise medicamentele pentru hipertensiune în ultima săptămână. Un profesor tipic, uita mereu lucrurile mărunte, în timp ce mintea lui metodică diseca problemele cele mai complicate.

Se întâmplă pe neaşteptate. Începu prin manifestarea unei slăbiciuni deja existente într-o porțiune a „cercului lui William”, centura de circulație sangvină a creierului. Având rolul de a transporta sânge în oricare părticică a creierului, ca un mijloc de ocolire a vaselor pe care vârsta putea să le blocheze, prin arteră trecea o cantitate uriaşă de sânge. Douăzeci de ani de hipertensiune, douăzeci de ani în care-şi luase medicamentele

numai când îşi amintea că trebuia să facă un control medical şi stresul suplimentar, la vederea întreruperii carierei sale într-o umilitoare dizgrație personală, culminând cu o ruptură a arterei în partea dreaptă a capului. Ceea ce fusese o migrenă înfiorătoare deveni însăşi moartea. Ochii lui Alden se deschiseră larg şi mâinile îi zburară în sus, ca să cuprindă craniul, ca şi cum ar fi încercat să-l împiedice să plesnească. Era prea târziu pentru asta. Ruptura se lărgi, permițând ca şi mai mult sânge să scape. Asta priva părți importante ale creierului de oxigenul necesar funcționării şi amplifica presiunea intracraniană, până la punctul în care alte celule ale creierului erau strivite.

Deşi paralizat, Alden nu-şi pierdu cunoştința imediat, iar mintea lui înregistră evenimentul cu o claritate remarcabilă. Deja incapabil să se mişte, ştia că moare. *Atât de aproape*, îşi spuse el, mintea gonindu-i pentru a o lua înaintea morții. *Treizeci şi cinci de ani ca să ajung aici. Toate cărțile alea. Toate seminariile. Tinerii studenți inteligenți. Circuitul de conferințe. Interviurile. Campaniile. Totul pentru a ajunge aici. Eram atât de aproape de a realiza ceva important. O, Doamne! Să mor acum, să mor în felul ăsta!* Dar ştia că moartea era acolo, că trebuia să o accepte. Spera că cineva îl va ierta. Nu fusese un om rău, nu-i aşa? Se străduise din răsputeri să schimbe lucrurile, să facă lumea un loc mai bun şi acum, în pragul a ceva cu adevărat important… ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă asta s-ar fi întâmplat când eram călare pe vițica aia proastă… chiar mai bine, ştiu el în clipa finală, dacă studiile şi intelectul i-ar fi fost singurele…

Dizgrația în care picase Alden şi demiterea lui *de facto* determinară descoperirea târzie a morții lui. În loc să fie sunat la fiecare câteva minute de secretara lui, trecu aproape o oră. Pentru că ea răspundea la toate telefoanele, nici un apel nu ajunse până la el. Oricum, n-ar fi avut nici o importanță, deşi timp de câteva săptămâni secretara se va tot lupta cu sentimentul de vinovăție care o apăsa. Dar, revenind la după-amiaza aceea, apropiindu-se sfârşitul programului de lucru şi trebuind să plece, secretara decise că trebuia să-şi anunțe şeful. Îl sună pe interfon şi nu primi nici un răspuns. Încruntându-se, făcu o pauză, apoi îl sună din nou. Tot nimic. Se îndreptă spre uşă şi bătu. Până la urmă deschise şi țipă, suficient de tare ca să fie auzită de agenții Serviciului Secret care păzeau Biroul Oval. Prima sosi Helen D'Agustino, o femeie din garda personală a preşedintelui, care, după ce stătuse cu fundul pe scaun aproape toată ziua, se plimba

pe culoare ca să se dezmorțească.

— Drace!

Îşi scoase imediat revolverul de serviciu. Nu văzuse în viața ei atâta sânge, scurs în întregime din urechea dreaptă a lui Alden şi băltind pe birou. Răcni ceva în transmițătorul ei radio. Fără îndoială, era o împuşcătură în cap. Pe deasupra cătării Smith & Wessonului model 19, ochii ei ageri măturară camera. Ferestrele erau intacte. Traversă camera în fugă. Acolo nu era nimeni.

Apoi verifică pulsul lui Alden, cu mâna stângă pe carotidă. Sigur că nu exista nici un puls, dar verificarea era un automatism derivat din pregătirea primită. În afara camerei, toate ieşirile din Casa Albă erau blocate, pistoalele scoase la vedere şi vizitatorii împietriți în loc. Agenți ai Serviciului Secret conduceau o verificare amănunțită a întregii clădiri.

— La dracu'! făcu Pete Connor, când intră în cameră.

— Verificarea este completă, îi asigură o voce în căştile lor. Clădirea e curată. HAWK este în siguranță.

Pentru cei din Serviciul Secret, numele codificat al preşedintelui era HAWK[2]. Numele dezvăluia umorul instituțional al agenților, atât prin asocierea cu numele preşedintelui, cât şi prin distanțarea ironică de politica lui.

— Ambulanța soseşte în două minute! adăugă centrul de comunicații.

Puteau obține o ambulanță mai repede decât un elicopter.

— Pe loc repaus, Daga, ordonă Connor. Cred că omul a avut o congestie cerebrală.

— La o parte!

Era vocea unui medic din Marină.

Agenții Serviciului Secret erau antrenați să dea primul ajutor, dar Casa Albă avea în permanență un serviciu medical de gardă şi medicul apăruse primul în biroul lui Alden. Căra genul de geantă pe care-l purtau infirmierii pe câmpul de luptă, dar nu se obosi s-o deschidă. Era prea mult sânge pe birou, văzu el instantaneu şi pelicula de deasupra începuse să se coaguleze. Medicul decise să nu deranjeze cadavrul – era scena potențială a unei crime şi tipii de la Serviciul Secret îl puseseră la curent cu regulile pentru astfel de cazuri – cea mai mare parte a sângelui cursese din urechea dreaptă a doctorului Alden. O şuviță se prelinsese şi din urechea stângă, iar lividitatea post-mortem începuse deja să se instaleze în

---

[2] Hawk – şoim; Fowler – păsărar (n.tr.).

părțile vizibile ale feței. Era imposibil să existe un diagnostic mai uşor.

— E mort probabil de aproape o oră, băieți. Hemoragie cerebrală. Congestie. Tipul nu era hipertensiv?

— Da, aşa cred, spuse după o clipă agentul special D'Agustino.

— Va trebui să-l autopsiați ca să fiți siguri, dar din cauza asta a murit. Explozie.

Apoi sosi un medic. Era un căpitan din Marină şi confirmă observația medicului său.

— Aici Connor, spune-i ambulanței să nu se grăbească. PELGRIM e mort, par să fie cauze naturale. Repet, PILGRIM e mort, spuse agentul principal la radioul lui.

Sigur, examinarea post-mortem va stabili multe lucruri. Otravă? Posibila contaminare a hranei sau apei? Dar mediul de la Casa Albă era monitorizat permanent. D'Agustino şi Connor schimbară o privire. Da, suferise de hipertensiune şi sigur că avusese o zi proastă. Mai proastă nici nu se putea.

— Ce face?

Toate capetele se întoarseră. Era HAWK, preşedintele însuşi, cu un grup solid de agenți în jurul lui, înghesuindu-se pe uşă. Şi Liz Elliot în spatele lui. D'Agustino îşi nota în minte că va trebui să găsească un nou nume de cod pentru ea. Se întrebă dacă HARPIE ar fi bun. Daga n-o plăcea pe cățea. Nimeni din echipa de pază prezidențială nu o plăcea. Dar nu erau plătiți ca s-o placă pe ea sau, fiindcă veni vorba, ca să-l placă pe preşedinte.

— E mort, domnule preşedinte. Se pare că a suferit o congestie masivă.

Preşedintele primi vestea fără nici o reacție vizibilă. Agenții Serviciului Secret îşi reamintiră că Fowler asistase la lupta pe care soția lui o dusese mai mulți ani cu o scleroză multiplă, pierzând-o până la urmă, când el era încă guvernator în Ohio. Probabil că suferința la care fusese martor îl golise sufleteşte, îl scuzau cei care-l însoțeau acum, dorind să fie adevărat. Scoase un zgomot, făcu o strâmbătură, clătină din cap şi plecă.

Liz Elliot îi luă locul, ițindu-se peste umărul unui agent. Helen D'Agustino îi examină chipul, în timp ce Elliot se înghesuia în față ca să poată vedea mai bine. Lui Elliot îi plăcea să se fardeze, Daga era la curent cu bârfele şi îl urmări pe noul consilier pe problemele de securitate națională, cu chipul palid sub machiaj. Cu siguranță, era o scenă oribilă, D'Agustino o ştia prea bine. Era ca şi cum o găleată cu vopsea roşie fusese vărsată pe birou.

— Dumnezeule, şopti Liz Elliot.
— Faceți loc, vă rog, ceru o voce nouă.
Era un agent cu o targă. O împinse brutal la o parte pe Liz Elliot. Daga observă că era prea şocată ca să se supere, că fața îi era încă foarte albă, iar ochii rătăciți. Poate să-şi închipuie că-i o cățea dată dracului, îşi spuse agentul special D'Agustino, dar nu-i atât de dură pe cât se crede. Gândul o umplu de plăcere pe D'Agustino.
Ți s-au cam înmuiat genunchii, nu, Liz? Helen D'Agustino, ieşită doar de-o lună din Academia Serviciului Secret, participa la o misiune de supraveghere discretă, când subiectul – un falsificator – o identificase şi, dintr-un motiv oarecare, pe care ea nu-l pricepuse niciodată, scosese un pistol de dimensiuni respectabile. Trăsese chiar şi un foc în direcția ei. N-apucase mai mult. Daga scosese la rândul ei S & W-ul şi plasase trei gloanțe drept în inelul de zece puncte al bietului ticălos, de la o distanță de unsprezece metri, exact ca în poligon, într-o țintă de carton. Şi fusese atât de uşor. Nici măcar nu visase urât. Şi astfel, Daga ajunsese unul dintre cei de-ai casei, un membru al echipei de pistolari a Serviciului, când aceştia surclasaseră în concursul de tir comandoul de elită Delta Force al Armatei. Daga era o dură. *N-ai curaj, păpuşă?* În clipa aceea, agentului special Helen D'Agustino nu-i trecea prin minte că Liz Elliot era consilierul principal al lui HAWK pentru problemele securității naționale.

Gunther Bock nu-şi reamintea să fi participat vreodată la o întâlnire atât de liniştită. Nimic din retorica zgomotoasă, atât de îndrăgita de soldații revoluționari. De obicei, vechiul lui camarad de arme, Ismael Qati, era un orator înflăcărat, care stăpânea cinci limbi, dar Bock observă că amicul lui părea potolit acum, chiar stăpânit de o lehamite generală. Ferocitatea zâmbetului său nu mai exista. Gesturile largi, care-i subliniau întotdeauna cuvintele, erau mai stăpânite şi Bock se întrebă dacă omul nu era cumva bolnav.
— Am fost necăjit când am auzit vestea despre soția ta, spuse Qati, trecând pentru un moment la problemele personale.
— Mulțumesc, prietene.
Bock decise să afişeze cea mai bună atitudine de revoluționar.
— E un lucru mărunt în comparație cu suferințele pe care le îndură poporul tău. Oprelişti există întotdeauna.
În cazul acesta, erau ceva mai multe şi amândoi o ştiau. Cea

mai bună armă a lor fusese întotdeauna informația solidă. Dar sursele lui Bock secătuiseră. Ani de zile, Facțiunea Armatei Roşii se folosise de tot felul de informații. Îşi infiltrase oameni în guvernul vest-german. Beneficiase de informații utile, livrate de aparatul de spionaj est-german şi de toate clonele din Blocul de Est al maestrului lor comun, KGB-ul. Multe din datele lor veniseră de la Moscova prin intermediul națiunilor mai mici, din motive politice pe care Bock nu le pusese niciodată la îndoială. La urma urmei, socialismul mondial era el însuşi o luptă cu numeroase mişcări tactice. *Fusese*, se corectă el.

Acum se dusese tot ajutorul de care putuse să profite. Serviciile de spionaj din Blocul de Est se întorseseră împotriva camarazilor revoluționari, prigonindu-i ca pe nişte câini vagabonzi. Cehii şi ungurii vânduseră informații despre ei Vestului. Germanii din est le oferiseră aceluiaşi Vest, în numele cooperării şi frăției Germaniei Mari. Germania de Est – Republica Democrată Germană – nu mai exista. Acum era doar un apendice al Germaniei capitaliste. Şi ruşii... Orice sprijin indirect pe care-l primiseră din partea sovieticilor se dusese, poate pentru totdeauna. Odată cu decesul socialismului în Europa, sursele lor în diverse instituții guvernamentale fuseseră anihilate, deveniseră agenți dubli sau, pur şi simplu, pierzându-şi credința într-un viitor socialist, încetaseră să furnizeze informații. Dintr-o dată, cea mai bună şi mai utilă armă a luptătorilor revoluționari europeni dispăruse.

Din fericire, aici lucrurile erau diferite, iar Qati n-avea probleme. Israelienii erau la fel de proşti pe cât de mârşavi. Singurul lucru constant în lume, o ştiau şi Bock şi Qati, era incapacitatea evreilor de a avea o inițiativă politică semnificativă. Deşi erau formidabili în treburile războiului, dădeau dovadă de o mărginire fără speranță când era vorba despre pace. La asta se adăuga marota lor de a le impune propriilor lor stăpâni politica pe care o credeau de cuviință, ca şi cum nu ar fi dorit deloc pacea. Bock nu studiase istoria mondială, dar se îndoia că exista vreun precedent pentru un astfel de comportament. Revolta în desfăşurare, în care erau angrenați atât arabii de origine israeliană, cât şi palestinienii captivi din teritoriile ocupate, era o rană sângerândă pe sufletul Israelului. Capabile odată să infiltreze grupurile arabe după pofta inimii, poliția israeliană şi agențiile de spionaj intern erau treptat izolate, pe măsură ce sprijinul popular pentru această rebeliune se înrădăcina tot mai mult în mințile inamicilor lor. Cel puțin, Qati era la comanda unei operațiuni în curs de desfăşurare. Bock îl

invidia pentru asta, oricât de proastă putea fi situația tactică. Un alt avantaj paradoxal pentru Qati era eficiența inamicului. Timp de două generații, spionajul israelian purtase un război din umbră împotriva arabilor care luptau pentru libertate. În timpul acesta, cei proşti muriseră, doborâți de armele ofițerilor din Mossad. Cei încă în viață, asemenea lui Qati, erau supraviețuitorii puternici, inteligenți, produsele consacrate ale unui proces de selecție darwinian.

— Cum procedați cu informatorii? întrebă Bock.

— Am găsit unul săptămâna trecută, răspunse Qati cu un zâmbet crud. Înainte de a muri, a avut bunăvoința să ne dea numele ofițerului care răspundea de activitatea lui. Acum, îl ținem sub supraveghere pe tip.

Bock dădu din cap. Cândva, ofițerul israelian ar fi fost asasinat, dar între timp Qati învățase. Urmărindu-l – foarte atent şi doar cu intermitențe – putea identifica şi alți israelieni infiltrați în rețeaua lui.

— Şi ruşii?

Întrebarea stârni o reacție puternică.

— Porcii! Nu ne dau nimic de valoare. Suntem singuri. Întotdeauna a fost aşa.

Chipul lui Qati oglindea o animație aproape deloc manifestată în ziua aceea. Apoi fața arabului se reînvălui în oboseală.

— Pari ostenit, prietene.

— A fost o zi lungă. Cred că şi pentru tine.

Bock îşi permise un căscat şi se întinse.

— Pe mâine.

Qati se ridică cu o înclinare a capului şi îl conduse pe musafir spre camera pe care i-o rezervase. Înainte de a se retrage, Bock îi strânse mâna. Se cunoşteau de aproape douăzeci de ani. Qati se întoarse în sufragerie şi apoi ieşi. Oamenii de pază erau la locul lor şi atenți. Qati vorbi cu ei câteva clipe, ca întotdeauna, pentru că loialitatea rezulta din atenția acordată nevoilor oamenilor. Apoi se duse şi el la culcare. Bineînțeles, nu înainte de a-şi face rugăciunile de seară. Îl tulbura vag gândul că prietenul Gunther era un necredincios. Brav şi inteligent, dar, deşi devotat cauzei, nu era credincios, iar Qati nu înțelegea cum putea un bărbat să lupte fără credință.

Să lupte? Oare chiar mai lupta? se întrebă Qati, întinzându-se. Picioarele şi mâinile lui cunoscură în sfârşit odihna, iar durerea, deşi tot vie, parcă era alta. Bock era terminat, nu? Ar fi fost mai

bine pentru el dacă Petra ar fi fost ucisă de cei din GSG-9. Probabil că acei soldaţi germani doriseră s-o omoare, dar circula zvonul că o găsiseră cu câte un bebeluş sugând la fiecare sân şi nu puteai să fii bărbat şi în acelaşi timp să ucizi o astfel de fiinţă, însuşi Qati, cu toată ura lui pentru israelieni, nu ar fi putut face una ca asta. Ar fi fost o jignire adusă lui Dumnezeu însuşi. Petra, îşi aminti el, zâmbind în întuneric. Se culcase cu ea odată, când Gunther era plecat de acasă. Petra era singură, iar sângele lui clocotea în urma succesului unei operaţiuni în Liban, asasinarea unui consilier israelian al Miliţiilor Creştine şi, astfel, îşi împărtăşiseră fervoarea revoluţionară timp de două ore fierbinţi.

Gunther ştia? îi spusese Petra.

Poate că o făcuse. Nu avea importanţă. Bock nu era genul ăsta de bărbat, nu era ca un arab, pentru care ar fi fost o insultă care cerea sânge. Europenii erau atât de degajaţi în privinţa acestor lucruri. Qati aprecia asta ca o curiozitate, dar în viaţă existau multe ciudăţenii. Bock era un prieten adevărat. Era sigur de asta. Flacăra ardea în sufletul lui Gunther, la fel de reală şi strălucitoare ca şi într-al lui. Îi părea rău că evenimentele din Europa îi făcuseră viaţa atât de grea prietenului său. Femeia lui închisă. Copiii furaţi. Numai gândindu-se la asta, Qati simţea cum îi îngheţa sângele. Era o prostie din partea lor că aduseseră copii pe lume. Qati nu se căsătorise niciodată şi se bucura destul de rar de compania femeilor. În urmă cu zece ani, în Liban, le văzuse pe toate acele fete europene, unele chiar adolescente. Îşi aminti cu un zâmbet blând. Lucruri pe care nici o fată arabă nu va învăţa vreodată să le facă. Aveau sângele atât de fierbinte, dorind să demonstreze cât de pătimaşe erau. Ştia că se folosiseră de el, la fel de sigur cum le folosise şi el. Dar Qati fusese mai tânăr atunci, iar pasiunile mai tumultoase.

Pasiunile acelea dispăruseră. Se întrebă dacă vor reveni vreodată. Spera că trupul lui le va regăsi. Spera, mai ales, că va recupera suficient ca să aibă energie pentru misiunile care-i stăteau în faţă. Tratamentul mergea excelent, îl asigurase doctorul. Îl suporta mai bine decât majoritatea bolnavilor. Oboseala permanentă şi rarele crize de greaţă care-l paralizau nu trebuiau să-l descurajeze. Exista o speranţă reală, îl asigura doctorul la fiecare vizită. Săptămâna trecută, el insistase pentru a-l convinge că tot ceea ce-i spusese până atunci nu erau banalităţile de circumstanţă pe care unii medici le turuiau pacienţilor pentru a-i încuraja. Era pe drumul cel bun şi avea o şansă reală. Lucrul

important, Qati ştia, era că avea ceva pentru care să trăiască. Avea un scop. Era convins că asta îl ținea în viață.

— Care-i treaba?

— Continuă cum s-a stabilit, răspunse Cabot prin circuitul de satelit bine protejat. Charlie era la birou când a avut o congestie masivă. Poate că-i cel mai bun lucru care i se putea întâmpla amărâtului.

— Liz Elliot îi preia atribuțiile?

— Aşa e.

Ryan îşi strânse buzele într-o grimasă, ca şi cum ar fi înghițit un medicament deosebit de neplăcut. Îşi verifică ceasul. Cabot se sculase devreme ca să transmită instrucțiunile prin telefon. Ryan n-avea cine ştie ce relații de amiciție cu Cabot, dar importanța misiunii făcuse abstracție de acest detaliu. Poate că va fi la fel şi cu E. E. îşi spuse Ryan.

— OK, şefule. Decolez în nouăzeci de minute şi ținem cuvântările simultan, conform planului.

— Succes, Jack.

— Mulțumesc, domnule director.

Jack apăsă pe butonul „oprit” de pe consola telefonică specială. Ieşi din sala de comunicații şi se întoarse în camera lui. Bagajul era deja pregătit. Tot ce avea de făcut era să-şi înnoade cravata. Haina o aruncă pe umăr. Aici era prea cald pentru ea şi chiar mai cald acolo unde se ducea. Acolo va fi obligat să poarte haină. Aşa era regula, una din regulile acelea ciudate de comportament care cereau un disconfort maxim pentru a atinge gradul cerut de conveniență. Ryan îşi ridică geanta şi părăsi camera.

— Ne sincronizăm ceasurile? chicoti Adler, care aştepta afară.

— Hei, Scott, n-a fost ideea mea.

— Pare logic… oarecum.

— Presupun. Bine, trebuie să prind avionul.

— Nu poate decola fără tine, sublinie Adler.

— Un avantaj al serviciului guvernamental, nu?

Ryan se uită pe coridor. Era gol. Se întrebă dacă israelienii reuşiseră să instaleze dispozitive de ascultare. Dacă o făcuseră, era posibil ca muzica, transmisă prin rețeaua de difuzoare din interior, să interfereze cu microfoanele.

— Tu ce crezi?

— Merită banii.

— Chiar aşa?

— Mda, răspunse Adler cu un zâmbet. Asta e, Jack. Ai avut o idee bună.

— Nu-i doar a mea. Oricum, nu mi se va recunoaşte nici un merit. Nimeni n-o să ştie vreodată.

— Noi o să ştim. Hai să trecem la treabă.

— Anunţă-mă cum reacţionează. Succes, omule.

— Cred că expresia potrivită e *mazeltov.*

Adler îi strânse mâna lui Ryan.

— Zbor plăcut.

Limuzina ambasadei îl duse pe Ryan direct la avionul ale cărui motoare erau deja pornite. Avea prioritate la rulaj şi decolă în mai puţin de cinci minute de la îmbarcarea lui. VC-20B-ul se îndreptă spre sud, în lungul formei ca de pumnal care era Israelul, apoi spre est, peste Golful Aqaba şi în spaţiul aerian saudit.

Aşa cum îi era obiceiul, Ryan se uită pe fereastră. Mintea lui revedea ce avea de făcut, dar repetase asta mai bine de o săptămână şi creierul putea să o facă netulburat, în timp ce el privea. Aerul era clar, cerul fără nori peste ceea ce părea să fie un deşert pustiu de piatră şi nisip. Puţina culoare existentă era dată de tufe pipernicite, prea mici pentru a fi individualizate şi care aveau ca efect general un aspect de faţă nebărbierită. Jack ştia că mare parte din Israel arăta exact la fel; la fel era şi Sinaiul, unde se purtaseră toate acele lupte de tancuri. Se trezi întrebându-se de ce unii bărbaţi îşi dădeau viaţa pentru un astfel de pământ. Dar o făceau, aproape de când exista omenirea pe pământ. Primele războaie organizate se duseseră aici şi nu se mai opriseră. Cel puţin, nu încă.

Riad, capitala Arabiei Saudite se afla cam în centrul acestei ţări care era la fel de mare ca toată America, de la est de Mississippi. Avionul execută o coborâre relativ rapidă, permisă de traficul aerian redus. Aerul era de un calm agreabil, când pilotul aduse avionul pe pista aeroportului Riad International. În câteva minute, Gulfstreamul rulă spre terminalul de mărfuri şi însoţitorul deschise uşa din faţă.

După două ore de aer condiţionat, Jack se simţi ca şi cum ar fi păşit într-un furnal. Temperatura la umbră era de peste 43 de grade şi nu exista umbră. Mai rău, soarele se reflecta în asfalt ca într-o oglindă atât de intens, încât pe Ryan îl ardea faţa. Era aşteptat de adjunctul şefului de misiune de la ambasadă şi de garda obişnuita. Peste câteva clipe, se afla într-o altă limuzină de ambasadă, cu transpiraţia şiroind pe el.

— Un zbor bun? întrebă adjunctul.
— Da. Aici e totul pregătit?
— Da, domnule.
Era plăcut să ți se spună „domnule”, îşi zise Ryan.
— Hai să-i dăm drumul.
— Instrucțiunile mele sunt să va însoțesc până la uşă.
— Aşa e.
— Poate vă interesează: să ştiți că nu am avut întrebări din partea presei. D.C. a păstrat o discreție absolută.
— Asta se va schimba cam în cinci ore.
Riadul era un oraş curat, deşi foarte diferit de metropolele vestice. Contrastul cu oraşele israeliene era remarcabil. Aproape totul era nou. Şi numai la două ore de zbor. Locul acela nu apucase niciodată să fie răscrucea care fusese Palestina. Vechile drumuri comerciale ocoliseră pe departe arşița brutală a Arabiei şi, deşi pescuitul de coastă şi oraşele comerciale cunoscuseră prosperitatea timp de milenii, poporul nomad din interior dusese o existență dezolantă, unit doar de credința lui islamică, care era la rândul ei ancorată în oraşele sfinte Mecca şi Medina. Două lucruri schimbaseră asta. Englezii, în primul război mondial, folosiseră zona aceasta ca pe o capcană împotriva Turciei otomane, atrăgându-i aici forțele, departe de locurile în care ar fi putut fi mai utile aliaților lor din Germania şi Austro-Ungaria. Apoi, în 1930, se descoperise țiței. Petrol în cantități atât de mari, încât să facă din Texas un loc neglijabil. Petrolul dusese la schimbarea mai întâi a lumii arabe, urmata curând de cea a restului omenirii.
Încă de la început, relațiile dintre saudiți şi Vest fuseseră delicate. Saudiții erau un ciudat amestec de primitivism şi rafinament. Unii din locuitorii acestei peninsule se aflau doar la o singură generație de viața nomadă, care era prea puțin diferită de cea a rătăcitorilor din Epoca Bronzului. În acelaşi timp, exista o tradiție admirabilă de învățătură coranică, un cod care era aspru, dar scrupulos de corect şi remarcabil de similar cu tradițiile talmudice ale iudaismului. Într-un timp scurt, oamenii aceştia se obişnuiseră cu o bogăție imposibil de socotit şi care-şi pierduse semnificația. Văzuți ca nişte trândavi de „sofisticații” vestici, erau doar ultimii dintr-un lung şir de națiuni „proaspăt îmbogățite”, între care America fusese cea mai recentă. Un *nouveau riche* el însuşi, Ryan le zâmbea cu simpatie clădirilor care îi defilau prin fată. Oamenii cu averi „vechi” – câştigate de strămoşi încrezuți, ale căror maniere dure fuseseră uitate de multă vreme, într-un mod

convenabil – se simțeau întotdeauna stresați în preajma celor care-şi făuriseră, nu moşteniseră, confortul. O concluzie valabilă pentru indivizi, dar care se putea extrapola şi în cazul națiunilor. Saudiții şi frații lor arabi nu învățaseră încă să fie o națiune, cu atât mai puțin una bogată şi influentă, dar procesul era unul emoționant pentru ei şi prietenii lor. Primiseră câteva lecții uşoare şi câteva foarte dure, cel mai recent de la vecinii lor din nord. În mare parte le învățaseră şi Ryan spera că pasul următor va fi făcut la fel de uşor. O națiune atingea măreția ajutându-i pe alții să facă pace, nu demonstrând îndemânare în război sau comerț. Pentru a învăța asta, Americii îi fusese necesar timpul de la Washington la Theodore Roosevelt, al cărui Premiu Nobel pentru pace orna peretele camerei care-i purta încă numele la Casa Albă. *Ne-au trebuit aproape o sută douăzeci de ani,* îşi spuse Ryan, în timp ce maşina vira şi încetinea. *Teddy a primit premiul pentru arbitrarea unei dispute de frontiera minoră şi noi le cerem oamenilor ăstora să ne ajute să anihilăm cel mai periculos focar din lumea civilizată după doar cincizeci de ani de existență efectivă ca națiune. Ce motiv avem să-i privim de sus pe aceşti oameni?*

Vizita unei delegații oficiale presupunea o coregrafie la fel de delicată şi inflexibilă ca în oricare balet. Maşina – cândva, o caleaşcă – soseşte ca la un semn. Uşa este deschisă de un funcționar – odinioară, i se spunea lacheu. Oficialul aşteaptă într-o solitudine demnă, în timp ce vizitatorul coboară din maşină. Vizitatorul îl salută pe lacheu dacă este politicos şi Ryan era. Apare un alt funcționar superior, mai înalt în grad, îl salută pe vizitator şi îl conduce la oficial. Pe ambele părți ale intrării sunt gărzile oficiale, în cazul acesta, soldați înarmați. Din motive evidente, fotografii fuseseră lăsați pe dinafară. Astfel de afaceri ar fi mai confortabile la temperaturi sub treizeci şi opt de grade, dar cel puțin când Ryan fu condus la oficial, fu întâmpinat şi de umbra dată de un baldachin.

— Bine ați venit în țara mea, domnule doctor Ryan.

Prințul Ali ben Sheik îi întinse o mână fermă lui Jack.

— Mulțumesc, Alteța Voastră.

— Vrei să mă urmezi?

— Bucuros, domnule.

Înainte de a mă topi.

Îi conduse pe Jack şi pe adjunctul şefului de misiune înăuntru, de acolo drumurile celor doi americani despărțindu-se. Clădirea era un palat – Riadul avea multe palate pentru că existau destui

prinți de sânge regesc – dar Ryan își zise că „palat de lucru” ar fi fost un termen mai corect. Era mai mic decât corespondentele britanice pe care le vizitase Ryan și mai curat, constată el oarecum surprins. Probabil că din cauza aerului, mai curat și mai uscat prin comparație cu atmosfera londoneză umedă și murdară. Era și climatizat. Temperatura interioară nu putea fi mult peste douăzeci și nouă de grade, ceea ce lui Ryan îi părea relativ confortabil. Prințul era îmbrăcat în robe largi, cu un turban reținut în vârful capului cu ajutorul unor chestii circulare… ce naiba or fi? se întrebă Ryan. Ar fi trebuit să fie informat în privința asta, își zise el, prea târziu. Oricum, Alden trebuia să fi făcut asta. Charlie cunoștea zona mult mai bine decât el… dar Charlie Alden murise și mingea se afla acum la Jack.

Ali ben Sheik era cunoscut la Departamentul de Stat și la CIA ca Prințul-Fără-Portofoliu. Înalt, mai subțire și mai tânăr decât Ryan, era consilierul regelui Arabiei Saudite pentru afacerile externe și problemele de spionaj. Probabil că serviciul de spionaj saudit – pregătit de englezi – îi raporta lui, dar nu chiar atât de clar cum ar fi trebuit; fără îndoială, încă o moștenire de pe vremea englezilor, care obișnuiau să-și ia secretele mult mai în serios decât americanii. Deși dosarul despre Ali era unul voluminos, el se ocupa mai mult de pregătirea pe care o primise prințul. Educat la Cambridge, devenise ofițer în armată și continuase studiile profesionale la Leavenworth și la Cazărmile Carlyle din Statele Unite. La Carlyle, fusese cel mai tânăr din clasa lui (colonel la douăzeci și șapte de ani), fiindcă să fii prinț era un stimulent pentru carieră – și terminase al treilea într-un grup din care primii zece absolvenți fuseseră numiți la comanda unei divizii sau într-un post echivalent. Generalul de armată care-l informase pe Ryan în privința lui Ali își amintea cu plăcere de colegul lui de clasă ca de un tânăr bărbat, cu daruri intelectuale deloc mediocre și cu un superb potențial de comandă. Ali jucase un rol important în convingerea regelui pentru a accepta ajutorul american în timpul războiului cu Irakul. Era privit ca un om serios, rapid în decizii și chiar mai rapid în a-și exprima nemulțumirea când pierdea timpul, în ciuda manierelor lui curtenitoare.

Biroul Prințului era ușor identificabil după cei doi ofițeri de la ușile duble. Un al treilea om le deschise, înclinându-se în fața lor când trecură.

— Am auzit multe despre tine, spuse Ali degajat.

— Sper că numai de bine, replică Ryan, încercând să fie relaxat.

Ali se întoarse cu un zâmbet:
— Avem unii prieteni comuni în Anglia, Sir John. Ți-ai păstrat îndemânarea cu armele mici?
— Nu prea am timp, domnule.
Ali îi făcu semn lui Ryan spre un scaun.
— Pentru unele lucruri, trebuie să-ți găseşti timp.
Se aşezară amândoi şi discuția intră pe făgaşul oficial.
— Regret sincer veştile despre doctorul Alden. Un om atât de deosebit să fie doborât atât de prosteşte... Fie ca Domnul să se îndure de sufletul lui. Totodată, doream să te întâlnesc de mult timp, domnule doctor Ryan.
Jack sorbi din cafea. Era amară şi îngrozitor de tare.
— Mulțumesc, Alteța Voastră. Mulțumesc şi pentru că ați fost de acord să mă primiți pe mine în locul unui oficial mai sus-pus.
— În diplomație, cele mai eficiente discuții debutează adeseori într-un cadru neoficial. Deci, cum pot să fiu de folos?
Ali zâmbi şi se rezemă de spătar. Degetele mâinii lui stângi se jucau cu barba. Ochii erau la fel de negri ca obsidianul şi, deşi păreau să-l privească degajat pe vizitator, atmosfera în cameră devenise una de lucru. Şi asta, remarca Ryan, se petrecuse destul de rapid.
— Țara mea doreşte să exploreze un mijloc de... adică o schiță a unui plan care să reducă tensiunile în zona aceasta.
— Cu Israelul, desigur. Presupui că Adler face în clipa asta aceleaşi propuneri israelienilor?
— Aşa e, Alteța Voastră.
— Un moment plin de dramatism, observă prințul cu un zâmbet amuzat. Te rog, continuă.
Jack îşi începu discursul:
— Grija noastră principală în această problemă trebuie să fie securitatea statului Israel. De mulți, de foarte mulți ani, America şi alte țări au rămas în expectativă, nefăcând mare lucru pentru a preveni exterminarea a şase milioane de evrei. Vinovăția care însoțeşte această infamie apasă greu asupra țării mele.
Ali îşi înclină cu gravitate capiu înainte de a vorbi:
— Nu am înțeles asta niciodată. Poate că ați fi reuşit să procedați mai bine, dar deciziile strategice ale lui Roosevelt şi Churchill în timpul războiului au fost luate cu bună credință. Desigur, problema cu nava încărcată cu evrei, pe care nu o voia nimeni, anterioară izbucnirii războiului, este cu totul altceva. Mi se pare foarte ciudat că țara ta nu le-a acordat azil acelor bieți

oameni. Totuşi, nimeni nu şi-a dat seama ce urmează, nici evreii, nici neevreii şi, când a devenit evident ce se petrecea, Hitler deținea controlul fizic al Europei. Nici o intervenție directă din partea voastră nu mai era posibilă. La vremea aceea, conducătorii voştri au decis că cel mai bun mijloc de a pune capăt războiului era să-l câştige cât mai repede posibil. Era o decizie logică. Ar fi putut face o problemă politică din *Endlosung,* ăsta cred că era termenul, dar au decis că ar fi ineficient din punct de vedere practic. Privind retrospectiv, a fost probabil incorect, dar decizia nu a fost luată din răutate.

Ali făcu o pauză pentru a-i lăsa timp oaspetelui să absoarbă lecția de istorie.

— În orice caz, înțelegem şi acceptăm condiționat şi motivele ascunse, care guvernează obiectivul vostru național, de apărare a Israelului. Acceptarea noastră, cum sunt sigur că vei înțelege, este condiționată de recunoaşterea de către voi a drepturilor altor popoare. Partea asta a lumii nu este compusă din evrei şi sălbatici.

— Tocmai asta este baza propunerii noastre, replică Ryan. Dacă putem găsi o formulă care să recunoască aceste drepturi ale altora, veți accepta un plan în care America să fie garantul securității Israelului?

Jack nici nu avu timp să-şi țină respirația în aşteptarea răspunsului.

— Desigur. Nu am fost suficient de clari în problema asta? Cine altcineva în afara Americii poate garanta pacea? Dacă trebuie să duceți trupe în Israel pentru a-l face să se simtă în siguranță, dacă trebuie să puneți în aplicare un tratat care să oficializeze garanția voastră, acestea sunt lucruri pe care putem să le acceptăm, dar ce se va întâmpla cu drepturile arabilor?

— Cum credeți că ar trebui să formulăm aceste drepturi? întrebă Ryan.

Prințul Ali fu şocat de întrebare. Nu era misiunea lui Ryan să prezinte planul american? Mai că-l cuprinse mânia, dar Ali era prea inteligent pentru asta. Văzu că nu era o capcană. Era o schimbare fundamentală în politica americană.

— Domnule doctor Ryan, deşi ai avut un motiv pentru a pune această întrebare, ea este pur retorică. Cred că răspunsul trebuie să-l dai dumneata.

Răspunsul dură trei minute. Ali clătină trist din cap:

— Domnule doctor Ryan, probabil că vom considera planul ăsta acceptabil, dar israelienii nu vor fi niciodată de acord, chiar dacă

noi vom fi – mai precis, îl vor respinge pentru acelaşi motiv pentru care noi vom accepta. Ar trebui să fie de acord, bineînțeles, dar nu vor fi.

— Pentru guvernul dumneavoastră este acceptabil, domnule?

— Desigur, trebuie să-l prezint şi altora, dar cred că răspunsul va fi favorabil.

— Nici o obiecție?

Prințul făcu o pauză, înainte de a răspunde, pentru a-şi termina cafeaua. Privi peste capul lui Ryan, spre ceva de pe peretele din fund.

— Am putea oferi mai multe modificări, nici una esențială, pentru teza centrală a schemei voastre. De fapt, cred că negocierile legate de aceste detalii vor fi realizate repede şi cu uşurință, pentru că nu sunt probleme importante pentru celelalte părți interesate.

— Şi care ar fi alegerea dumneavoastră pentru reprezentantul islamiştilor?

Ali se aplecă în față:

— E simplu. Oricine ar putea să ți-o spună. Imamul de la moscheea Al-Aqusa este un savant şi un lingvist distins. Se numeşte Ahmed ben Yussif. Ahmed este consultat de savanți din întreg Islamul în problemele de teologie. Suniții, şiiții, toți i se adresează în problemele deosebite. Şi este palestinian prin naştere.

— Să fie aşa de uşor?

Ryan închise ochii şi oftă. Ghicise corect în privința asta. Yussif nu era chiar un moderat din punct de vedere politic şi ceruse expulzarea Israelului de pe malul de vest al Iordanului. Dar, din considerente teologice, denunțase şi terorismul în sine. Nu era chiar perfect, dar, dacă islamicii îl suportau, era suficient de bun.

— Eşti foarte încrezător, domnule doctor Ryan. Prea încrezător. Recunosc că planul tău e mai corect decât ne-am fi aşteptat, eu sau guvernul meu, dar nu se va realiza niciodată.

Ali se opri din nou şi-l fixă intens pe Ryan.

— Acum, trebuie să mă întreb dacă planul acesta este o propunere serioasă sau doar ceva care să dea aparența de corectitudine.

— Alteța Voastră, joia viitoare preşedintele se va adresa Adunării Generale a Națiunilor Unite. Va expune chiar acest plan, exact aşa cum se prezintă. Sunt autorizat să transmit guvernului dumneavoastră o invitație la Vatican pentru a negocia oficial tratatul.

Prințul fu suficient de surprins ca să-i scape un americanism:

— Chiar crezi că o vei scoate la lumină?

— Alteța Voastră, o să dăm al dracului de mult din coate.

Ali se ridică şi se duse la biroul lui. Acolo, puse mâna pe un receptor, apăsă pe un buton şi vorbi rapid şi, pentru Ryan, ininteligibil. Pe neaşteptate, lui Ryan îi trecu prin minte o idee ridicolă. Scrierea arabă, la fel ca cea ebraică, mergea de la dreapta la stânga, nu de la stângă la dreapta, iar Ryan se întrebă cum se descurcau creierele lor.

La naiba, îşi spuse el. *S-ar putea să meargă!*

Ali puse la loc receptorul şi se întoarse spre vizitatorul lui:

— Cred că e timpul s-o vedem pe Maiestatea Sa.

— Aşa repede?

— Un avantaj al formei noastre de guvernământ este că, atunci când un ministru doreşte să-l vadă pe altul, trebuie doar să dea un telefon unui văr sau unchi. Suntem o afacere de familie. Nădăjduiesc că preşedintele vostru este un om de cuvânt.

— Discursul pentru Națiunile Unite este deja scris. L-am văzut. Se aşteaptă la o reacție puternică din partea lobbyului israelian de acasă. E pregătit pentru asta.

— I-am văzut în acțiune, domnule doctor Ryan. Chiar şi atunci când luptam alături de soldații americani, ei ne-au refuzat armele de care aveam nevoie pentru a ne apăra. Crezi că asta se va schimba?

— Comunismul sovietic e pe ducă. Tratatul de la Varşovia scârțâie din toate încheieturile. Multe din lucrurile care au modelat lumea în care am crescut s-au dus şi duse vor rămâne pentru totdeauna. E timpul să scăpăm de restul tulburărilor din lume. Mă întrebați dacă o putem face… de ce nu? Singurul factor constant în existența umană este schimbarea.

Jack ştia că era nepermis de încrezător şi se întrebă cum se descurca Scott Adler în Ierusalim. Adler nu era un orator, dar ştia cum să dea greutate cuvintelor. Jack nu-şi reamintea să li se mai fi întâmplat israelienilor ceva asemănător – nici măcar dacă se încercase vreodată. Dar preşedintele era implicat din plin în povestea asta. Dacă israelienii încercau să oprească punerea în aplicare a proiectului, s-ar putea să se trezească părăsiți de toți.

— L-ai uitat pe Dumnezeu, domnule doctor Ryan.

Jack zâmbi:

— Nu, Alteța Voastră. Ăsta-i esențialul, nu-i aşa?

Prințul Ali ar fi vrut să zâmbească, dar nu o făcu. Încă nu era timpul. Arătă spre uşă:

— Ne aşteaptă maşina.

La depozitul militar New Cumberland din Pennsylvania, centrul de depozitare pentru stindarde şi drapele, datând din timpul Revoluţiei, un general de brigadă şi un civil, muzeograf al armatei, întinseră pe o masă prăfuitele culori regimentale pe care le purtase cândva Regimentul 10 Cavalerie al Statelor Unite. Generalul se întrebă dacă nu cumva o parte din pulberea care impregnase drapelul era din campania colonelului John Grierson împotriva apaşilor. Drapelul acesta va pleca la regiment. Nu va fi folosit prea des. Poate că va fi scos o dată pe an, dar unul nou va fi confecţionat după modelul acestuia. Chestia în sine reprezenta o curiozitate. Într-o epocă de restricţii, se înfiinţa o unitate nouă. Nu că generalul ar fi avut ceva de obiectat. Regimentul 10 avea o istorie remarcabilă, dar nu primise atenţia meritată din partea Hollywoodului, care făcuse un singur film despre regimentele Black. Asta fiindcă „10” era una dintre cele patru unităţi Black – 9 şi 10 Cavalerie, 24 şi 25 Infanterie – care-şi jucaseră, fiecare, rolul în cucerirea Vestului. Drapelul acesta data din 1866. Piesa centrală era un bivol pentru că indienii, care se luptaseră cu soldaţii din „10”, credeau că părul lor era asemănător cu blana aspră a unui bizon american. Generalul ştia că soldaţii din unităţile Black participaseră la înfrângerea lui Geronimo şi îl salvaseră pe Teddy Roosevelt în şarja asupra Dealului San Juan. Era timpul să li se acorde un pic de recunoaştere oficială şi n-avea nici o importanţă că preşedintele ordonase ceremonia doar din motive politice. Indiferent de aranjamentele politice, „10” avea în spate o istorie onorabilă.

— E nevoie de o săptămână, spuse civilul. Mă voi ocupa personal. Doamne, mă întreb ce ar fi crezut astăzi Grierson despre Buffalos!

— E ceva substanţial, recunoscu generalul.

Cu câţiva ani înainte, comandase Regimentul 11 Blindate. „Căluţul negru”, cum era alintat „11”, era încă în Germania, dar staţionarea lui acolo părea pe sfârşite, îşi spunea generalul. Dar civilul avea dreptate. Cu 129 tancuri, 228 de transportoare blindate, 28 de tunuri autopropulsate, 83 de elicoptere şi 5000 de soldaţi, un regiment modern de Blindate era, de fapt, o brigadă întărită, mobilă şi foarte incisivă.

— Unde vor avea baza?

— Regimentul va fi format la Fort Stewart. După asta, nu ştiu

sigur. Poate va fi o completare pentru Corpul 18 Aeropurtate.

— Atunci să le vopsim în maro?

— Probabil. Regimentul ştie mai bine care îi sunt meritele, nu-i aşa?

Generalul pipăi drapelul. Da, pe țesătură încă era pulbere din Texas, New Mexico şi Arizona. Se întrebă dacă soldații care urmaseră acest drapel ştiau că unitatea lor se năştea din nou. Poate că da.

6
Manevre

Ceremonia înlocuirii comandantului, rămasă aproape neschimbată de pe timpul lui John Paul Jones, se încheie la 11:24, conform programului. Ceremonia fusese devansată cu două săptămâni față de programul inițial, astfel încât să-i permită fostului căpitan să-şi asume cât mai rapid noile sarcini de la Pentagon, pe care, de altfel, ar fi fost fericit să le evite. Căpitanul Jim Rosselli trecuse nava USS *Maine* prin ultimele optsprezece luni de construcție la Divizia Navală a lui General Dynamics Electric din Groton, Connecticut, prin lansarea la apă şi echiparea finală, prin testările constructorului şi cele de acceptare, prin inaugurare, cursa de probă şi darea în exploatare, o zi de trageri de antrenament cu rachete în largul Cap Canaveral-ului şi prin Canalul Panama, terminând cu călătoria până la baza de submarine purtătoare de rachete de la Bangor, Washington. Ultima lui sarcină fusese să ia „barca" – *Maine* era uriaş, dar în jargonul Marinei SUA rămânea tot o „barcă" – în prima ei patrulare de descurajare în Golful Alaska. Misiunea se încheiase şi acum, la patru zile după revenirea navei în port, Jim Rosselli îşi luă adio de la ea, încredințând-o înlocuitorului său, căpitanul Harry Ricks. Desigur, totul era puțin mai complicat. Submarinele purtătoare de rachete, începând chiar cu primul, USS *George Washington* – de mult transformat în lame de ras şi alte articole utile – aveau două echipaje complete, numite „Albastru" şi „Auriu". Ideea era că navele purtătoare de rachete puteau petrece mai mult timp în mare dacă echipajele se succedau în serviciu. Deşi costa enorm, tactica era foarte eficientă. Submarinele de escadră, purtătoare de rachete balistice, care făceau parte din clasa Ohio, rămâneau pe mare cam două treimi din durata lor de utilizare, cu patrulări continue de şaptezeci de zile, separate de perioadele de reechipare de douăzeci şi cinci de zile. În fapt, Rosselli îi predase lui Ricks jumătate din comanda masivului submarin şi deplina comandă a echipajului „Auriu", care părăsea acum nava, fiind înlocuit de cel „Albastru", căruia îi revenea efectuarea următoarei patrulări.

Odată încheiată ceremonia, Rosselli se retrase pentru ultima

oară în salonul lui. Ca ofițer comandant, putea să ia de la bord unele suveniruri speciale. O bucată de lemn de tec, din cel care acoperea puntea, găurită special pentru a plasa jetoanele de cribbage, făcea parte din tradiție. Că fostul căpitan nu jucase niciodată în viața lui cribbage, eşuând de la prima şi unica încercare, nu avea nici o importanță. Tradițiile acestea nu veneau de pe vremea căpitanului John Paul Jones, dar erau la fel de solide. Chipiul lui, cu *O.C.* şi *Armator* imprimate cu litere aurite, îşi avea şi el locul în colecția de suveniruri, la fel şi o placă cu numele navei, o fotografie semnată de întreg echipajul şi diverse daruri din partea electricienilor.

— Doamne, ce mi-am dorit una dintr-astea, oftă în glumă Ricks.

— Sunt destul de drăguțe, domnule căpitan, răspunse Rosselli cu un zâmbet visător.

Nu era deloc corect. Desigur, numai cei mai buni ofițeri ajungeau să realizeze ce reuşise el. Fusese la comanda unui submarin de atac, USS *Honolulu,* căruia îi dusese mai departe reputația de navă norocoasă timp de doi ani şi jumătate. Apoi, i se dăduse echipajul auriu al lui USS *Tecumseh,* unde excelase din nou. Al treilea şi cel mai neobişnuit serviciu de comandă fusese scurtat din motive obiective. Treaba lui se rezumase la supravegherea lucrărilor de şantier la Groton, apoi la pregătirea navei pentru prima ei echipă adevărată de comandanți. Fusese şi în cursă cu nava… cât? O sută de zile, cam aşa ceva. Doar cât să apuce s-o cunoască.

— Nu-ți uşurezi deloc situația, Rosey, îl avertiză comandantul de escadră, căpitanul (propus acum pentru gradul de contraamiral) Bart Mancuso.

Rosselli încercă să riposteze pe un ton glumeț:

— Hei, Bart, ca de la un broscar la altul, ai puțină milă, ce zici?

— Am priceput, *paisan.* Să ştii că nu-i uşor.

Rosselli se întoarse spre Ricks:

— Cel mai bun echipaj pe care l-am avut. Când va veni timpul, secundul va fi un comandant al dracului de bun. Nava este perfectă. Totul funcționează. Reechiparea e o pierdere de vreme. Singurul lucru pe lista plângerilor e cablajul de la cambuza careului ofițerilor. Un electrician de la şantier a amestecat nişte cabluri şi întrerupătoarele nu sunt etichetate cum trebuie. Regs pretinde că ar trebui să refacem cablajul, în loc să reetichetăm întrerupătoarelor. Şi asta-i tot. Nimic altceva.

— Maşina?

— Patru virgulă zero, oameni şi echipament. Ai văzut rezultatele ESRO, nu?

— Îhî, dădu din cap Ricks.

Nava trecuse cu brio Examenul de Securitate a Reactorului Operațional, care era Sfântul Graal al comunității nucleare.

— Sonarul?

— Echipamentul e cel mai bun din flotă… am beneficiat de noile îmbunătățiri care apoi au devenit standard. Am lucrat mult cu băieții de la Grupul Doi Submarine înainte de intrarea navei în serviciu. Bart, e şi unul dintre băieții tăi cei vechi, doctorul Ron Jones. Lucrează la sistemele de sonar, chiar a mers o săptămână cu noi. Analizorul trasorului de undă parcă e fermecat. Departamentul torpile are nevoie de un pic de muncă, dar nu multă. Cred că ar putea să-i micşoreze cu încă treizeci de secunde timpul mediu. Mecanicul-şef e tânăr – fiindcă veni vorba, tot departamentul ăsta este destul de tânăr. Încă nu s-au încadrat, dar nu sunt cu mult mai înceți decât băieții pe care i-am avut pe *Tecumseh* şi, dacă aş fi avut mai mult timp, i-aş fi adus la nivelul maxim.

— Nici o problemă, observă Ricks. La dracu', Jim, trebuie să am şi eu ceva de făcut. Câte contacte ați avut în patrulare?

— Unul din clasa Akula, *Amiral Lunin.* L-am prins de trei ori, niciodată mai aproape de şaizeci de kilometri. Dacă ne-a mirosit… la dracu', nu. Nu s-a întors deloc spre noi. O dată l-am avut sub ochi şaisprezece ore. Apa era într-adevăr bună şi – Rosselli zâmbi – am decis să-l urmărim un timp, de la mare distanță, desigur.

— Când ai lucrat pe un submarin de atac rămâi marcat pentru totdeauna, opină Ricks cu un zâmbet.

O viață întreagă comandase un plasator de estacade şi ideea de a comanda un Ohio nu-l atrăgea, dar nu era timpul potrivit pentru critică.

— I-ai făcut un profil pe cinste, interveni Mancuso, pentru a arătă că nu era câtuşi de puțin ofensat de acțiunea lui Rosselli. E o navă destul de bună, nu-i aşa?

— Akula? Prea bună. Dar nu suficient de bună, rânji Rosselli. Aş fi îngrijorat doar dacă n-am găsi un mijloc de a le urmări pe matahalele astea. Eu am încercat pe *Honolulu,* împotriva lui Richie Seitz de pe *Alabama.* M-a bătut. Singura dată când mi s-a întâmplat. Cred că Dumnezeu ar putea să scoată la iveală un Ohio, dar ar trebui să fie într-o zi de grație.

Rosselli nu glumea. Submarinele purtătoare de rachete din

clasa Ohio erau extrem de silențioase. Nivelul de zgomot radiat de ele era, de fapt, mai scăzut decât cel al zgomotului de fond al oceanului, ca o şoaptă la un concert rock. Ca să le auzi, trebuia să ajungi incredibil de aproape, dar, pentru a preveni această posibilitate, Ohio-urile aveau cele mai bune sisteme radar realizate până atunci. Marina făcuse totul ca la carte cu clasa aceasta. Contractul original specificase o viteză maximă de 26-27 noduri. Primul Ohio realizase 28,5. La testele constructorului, *Maine* reuşise 29,1 noduri, datorită unei noi vopsele polimerice cu coeficient redus de frecare. Elicea cu şapte palete permitea aproape douăzeci de noduri fără urmă de zgomot de cavitație şi reactorul opera în aproape toate regimurile pe circulație prin convecție naturală, eliminând necesitatea unor pompe de alimentare, potențial zgomotoase. Mania Marinei de a controla zgomotul atinsese apogeul în această clasă de submarine. Chiar şi lamele mixerului de la bucătărie erau acoperite cu vinilin pentru a preveni clinchetul metalului pe metal. Ceea ce Rolls-Royce-ul era pentru maşini, Ohio era pentru submarine.

Rosselli se întoarse:

— Ei, acum, îți aparține, Hany.

— Nu l-ai fi putut pregăti mai bine, Jim. Hai, Clubul Ofițerilor e deschis şi fac cinste cu o bere.

— Mda, observă fostul comandant cu o voce răguşită.

La ieşire, membrii echipajului se aliniaseră să-i strângă mâna pentru ultima dată. Când Rosselli ajunse la scară, avea lacrimi în ochi; când coborî schela, îi şiroiau pe obraji. Mancuso înțelese. Şi pentru el fusese la fel. În sufletul unui bun comandant se dezvolta o adevărată dragoste pentru navă şi oamenii lui, iar pentru Rosselli era şi mai rău. Avusese realizări deosebite la comandă şi asta îi făcea despărțirea cu atât mai grea. Ca şi Mancuso, Rosselli se putea aştepta acum doar la un post de stat-major, să comande un serviciu, fără a mai fi zeul atotputernic care dirija destinul unei nave de luptă. Bineînțeles, va putea să iasă pe mare, pentru a da calificative comandanților, pentru a verifica idei şi tactici, dar de acum înainte va fi un vizitator tolerat, niciodată cu adevărat binevenit la bord. Lucrul cel mai neplăcut era că va trebui să evite vizitarea fostei lui nave, pentru ca echipajul să nu-i compare stilul de comandă cu cel al noului căpitan, o chestiune care ar putea duce la subminarea autorității acestuia. Era, reflectă Mancuso, aşa cum trebuie să fi fost pentru emigranți, aşa cum fusese pentru propriii lui strămoşi, privind o ultimă dată înapoi spre Italia, ştiind

că nu se vor mai întoarce niciodată, că viețile lor erau iremediabil schimbate.

Cei trei bărbați se suiră în maşina de stat-major a lui Mancuso pentru călătoria până la Clubul Ofițerilor, unde avea loc recepția.

Rosselli îşi aşeză suvenirurile pe podea şi scoase o batistă ca să-şi şteargă ochii. *Nu-i corect, nu-i corect deloc. Să părăseşti comanda unei astfel de nave ca să ajungi un nenorocit de funcționar care răspunde toată ziua la telefon. Departament de cooperare, pe dracu'*. Rosselli îşi suflă nasul şi contemplă serviciul de țărm pe care i-l rezerva restul carierei.

Mancuso privi în altă parte, cu un respect tăcut.

Ricks se mulțumi să clatine din cap. Nu era necesar să se emoționeze şi el. Îşi făcea deja anumite socoteli în gând. Departamentul torpile nu avea încă viteza necesară, nu? Ei, o să facă el ceva în legătură cu asta. Rosselli i-o spusese pe şleau că secundul era bun. Hmm. Care căpitan ratase vreodată ocazia de a-şi lăuda secundul? Dacă Rosselli credea că secundul era pregătit pentru comandă, asta însemna că putea să fie puțin *prea* pregătit şi că s-ar putea să nu-l sprijine în totalitate, ca să lase să se umfle ovăzul în el. Ricks avusese deja unul dintr-ăştia. Astfel de secunzi aveau adeseori nevoie să li se aducă subtil aminte cine era şeful. Ricks ştia cum s-o facă. Vestea bună, desigur şi cea mai importantă era în legătură cu centrala nucleară. Ricks era un produs al obsesiei care exista în Marina Nucleară în legătură cu centrala nucleară. Era un aspect pe care comandantul de escadră Mancuso îl trata cu prea multă uşurință, îi spusese mai demult Ricks. O constatare care era, probabil, valabilă şi în cazul lui Rosselli. Da, trecuseră Examenul de Securitate a Reactorului Operațional – şi ce-i cu asta? Pe navele lui, maşiniştii trebuiau să fie gata pentru un ESRO în fiecare zi. Problema cu Ohio-urile astea era că funcționau atât de bine, încât oamenii deveneau neglijenți. Asta era de două ori mai adevărat după ce trecuseră ESRO cu un calificativ maxim. Mulțumirea de sine era vestitoarea dezastrului. Tipii ăştia de pe submarinele de atac şi mentalitatea lor tâmpită. Să urmăreşti un Akula, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar de la şaizeci de kilometri, ce-o fi fost şi în mintea nebunului ăstuia?

Motoul lui Ricks era cel al comunității cabotorilor estacadişti: NE ASCUNDEM CU MÂNDRIE (versiunea mai puțin politicoasă era LAŞII DIN LARG). Dacă nu te găsesc, nu-ți pot face rău. Cabotorii nu erau obligați s-o caute cu lumânarea. Treaba lor era să fugă de necazuri. De fapt, submarinele purtătoare de rachete nu erau

deloc nave de luptă. Ricks era uluit că Mancuso nu-l mustrase pe Rosselli.

Totuşi, trebuia să ţină cont de asta. Mancuso nu-l mustrase pe Rosselli. Îl lăudase.

Mancuso era comandantul lui de escadră şi avea două medalii pentru servicii deosebite. Nu era chiar corect ca Ricks, care era un submarinist rachetist, să lucreze pentru o scârbă din atac, dar aşa stăteau lucrurile. Mancuso fiind un tip bătăios, era evident că-şi dorea comandanţi agresivi. Iar calificativele de serviciu tot Mancuso le semna. Ăsta era adevărul central în ecuaţie, nu? Ricks era un om ambiţios. Voia comanda unei escadre, urmată de un plăcut stagiu la Pentagon; apoi îşi va lua steaua de contraamiral, pe urmă comanda unui grup de submarine – cel de la Pearl ar fi frumos, îi plăcea în Hawaii – după care ar fi foarte potrivit pentru încă un stagiu la Pentagon. Ricks era tipul care-şi desenase harta carierei încă din anii când era locotenent. Atâta vreme cât făcea totul exact după regulament, mai exact decât oricare altul, va rămâne pe acest drum.

Totuşi, nu plănuise să lucreze pentru un tip agresiv. Va trebui să se adapteze. Mă rog, ştia cum să facă asta. Dacă acel Akula va apărea şi la următoarea lui patrulă, o să facă şi el exact ca Rosselli – dar mai bine, desigur. Trebuia. Mancuso se aştepta la aşa ceva şi Ricks ştia că se afla în competiţie directă cu alţi treisprezece comandanţi de submarine purtătoare de rachete strategice. Pentru a obţine comanda acestei escadre, trebuia să fie cel mai bun din paisprezece. Ca să fie cel mai bun, trebuia să facă lucruri care să-l impresioneze pe comandantul escadrei. Şi-atunci, ca să păstreze drumul carierei lui la fel de drept cum o făcuse timp de douăzeci de ani, trebuia să facă nişte lucruri noi şi diferite. Ricks ar fi preferat să nu fie obligat la aşa ceva, dar cariera era pe primul loc, nu? Ştia că era menit să aibă, într-o bună zi, un drapel de amiral în colţul biroului său de la Pentagon – nu mai era mult. Se va adapta. O dată cu un drapel de amiral veneau personalul, un şofer, un loc propriu de parcare în parcarea Pentagonului şi misiuni utile carierei, care puteau, dacă era foarte norocos, să culmineze în biroul din inelul E al Comandantului Operaţiunilor Navale, sau şi mai bine, ca Director al Reactoarelor Navale care, tehnic vorbind, îi era inferior CON-ului, dar însemna opt ani asiguraţi în post. Se ştia mai potrivit pentru postul acesta, care era cel ce stabilea politica pentru întreaga comunitate nucleară. DRN-ul scria regulamentul. Aşa cum Biblia era calea către salvare a

creştinilor şi evreilor, regulamentul era calea către gradul de amiral. Ricks cunoştea regulamentul şi în plus era un inginer strălucit.

J. Robert Fowler era totuşi uman, îşi spuse Ryan. Conferința avea loc la etaj, la nivelul dormitoarelor de la Casa Albă, deoarece aerul condiționat din Aripa de Vest era întrerupt pentru reparații, iar soarele care bătea prin ferestrele Biroului Oval făcea încăperea de neutilizat. Aleseseră pentru conferință o sufragerie de la etaj, cea folosită în mod frecvent ca bufet la acele cine „neoficiale” de la Casa Albă, pe care preşedintele obişnuia să le ofere pentru grupuri „intime” de circa cincizeci de persoane. Vechile scaune erau aranjate în jurul unei mese de dimensiuni impresionante, într-o cameră ai cărei pereți erau decorați cu un amestec mural de scene istorice. În plus, era o ambianță care-ți permitea să apari în cămaşă cu mânecă scurtă. Fowler nu se simțea la largul lui în atmosfera oficială a biroului său. Fusese procuror federal, apoi avocat specializat în cauze penale, evoluând într-un mediu de lucru neprotocolar, înainte de a intra în politică fără să privească vreodată înapoi şi părea să prefere o cravată cu nodul desfăcut în jurul gâtului şi mâneci suflecate până la coate. Chestia asta i se părea destul de ciudată lui Ryan, care-l văzuse nu o dată pe preşedinte afişând o morgă glacială în relațiile cu subordonații. Şi mai ciudat, preşedintele intrase în sala de conferințe având sub braț paginile de sport din *Baltimore Sun,* pe care le prefera secțiunilor sportive ale ziarelor locale. Preşedintele Fowler era un fan declarat al fotbalului american. Primele meciuri din Liga Națională erau deja istorie şi Fowler făcea acum pronosticuri pentru noul sezon. Directorul adjunct al CIA ridică din umeri şi nu-şi scoase haina. Jack ştia că preşedintele avea un caracter puternic, reacțiile la cei ca el fiind greu de pronosticat.

Preşedintele rarefiase cu discreție programul pe care-l avea în acea după-amiază, lăsându-şi timp pentru conferință. Aşezat în capul mesei şi direct sub instalația de aer condiționat, Fowler chiar zâmbi un pic când musafirii lui îşi ocupară locurile. La stânga lui se afla G. Dennis Bunker, secretarul apărării. Venit de la Aerospace Inc., Bunker era un fost pilot de vânătoare în Forțele Aeriene ale Statelor Unite – şi zburase în 100 de misiuni de la începutul războiului din Vietnam, după care părăsise serviciul militar şi fondase o companie care devenise, până la urmă, un imperiu valorând mai multe miliarde şi întinzându-se pe o bună

parte a sudului Californiei. Îl vânduse, făcând la fel cu toate celelalte întreprinderi comerciale, pentru a putea ocupa acest post. Păstrase sub controlul lui una singură – echipa de fotbal San Diego Chargers. Nerenunţarea la aceasta fusese subiectul a numeroase înţepături în timpul audierilor de confirmare şi se specula, fără răutate, că Fowler ţinea la Bunker mai ales pentru că acesta iubea fotbalul. Bunker era o raritate în Administraţia Fowler, la fel de militarist ca oricare altul de acolo, un om informat în domeniul apărării, ale cărui lecţii adresate oamenilor în uniformă erau ascultate. Deşi părăsise Forţele Aeriene cu gradul de căpitan, pe veston purta cele trei Distinguished Flying Cross pe care le câştigase conducându-şi avionul de vânătoare-bombardament F-105 până deasupra suburbiilor Hanoiului. Da, Dennis Bunker ştia cu prisosinţă ce însemna pericolul. Putea să discute chestiuni tactice cu căpitanii şi strategie cu generalii. Atât militarii, cât şi politicienii îl respectau pe secretarul apărării şi ăsta era un lucru rar.

Lângă Bunker era Brent Talbot, secretarul de stat. Fost profesor de ştiinţe politice la Universitatea de Nord-Vest, Talbot era un vechi prieten şi aliat al preşedintelui. În vârstă de şaptezeci de ani, cu un păr alb, regal, deasupra unei feţe palide, inteligent, Talbot era mai puţin un om de ştiinţă, cât un gentleman de modă veche, deşi unul cu instincte de ucigaş. După ani de zile petrecuţi în CEPAE – Comitetul Consilierilor Prezidenţiali pentru Afaceri Externe – şi nenumărate alte însărcinări, se afla acum într-un loc de unde putea să-şi facă simţită influenţa. Tipul intrusului într-un cerc exclusivist, alesese în sfârşit un cal câştigător în persoana lui Fowler. Era şi un om cu o reală viziune. Schimbările din relaţiile Est-Vest îi semnalaseră secretarului de stat o ocazie istorică de a remodela faţa lumii şi el voia ca numele să-i fie implicat în acest proces.

La dreapta preşedintelui era şeful personalului, Arnold van Damm. La urma urmei, aceasta era o adunare politică, iar opinia lui van Damm era de maximă importanţă. Alături de van Damm era Elizabeth Elliot, noul consilier pe problemele de securitate naţională. Astăzi arăta mai degrabă sever, observă Ryan. Era îmbrăcată într-un compleu scump, cu o cravată îngustă, înnodată în jurul gâtului subţire, frumos. Lângă ea stătea Marcus Cabot, directorul CIA şi şeful direct al lui Ryan.

Desigur, invitaţii de categoria a doua se aflau mai departe de scaunul puterii. Ryan şi Adler se aşezaseră la capătul opus al

mesei, atât pentru a fi separați de preşedinte, cât şi pentru a fi pe deplin vizibili membrilor mai sus-puşi ai conferinței, atunci când aceştia vor începe să vorbească.

— Ăsta-i anul tău, Dennis? îl întrebă preşedintele pe secretarul apărării.

— Poți să fii sigur, răspunse Bunker. Am aşteptat destul, dar, cu cei doi fundaşi noi, anul ăsta mergem la Denver pentru titlu.

— Atunci o să-i întâlniți acolo pe Vikingi, observă Talbot Dennis, ai avut posibilitatea să alegi primul, de ce nu l-ai luat pe Tonny Wills?

— Am trei mijlocaşi buni. Aveam nevoie de fundaşi şi puştiul ăsta din Alabama e cel mai bun pe care l-am văzut vreodată.

— O să regreți, se pronunță secretarul de stat.

Cei din Northwest îl puseseră pe liber pe Tony Wills. Membru al echipei naționale, cu diplomă universitară, bursier Rhodes, câştigător al trofeului Heisman, cel care aproape de unul singur reînviase tradiția fotbalului la Nord-Vest, Wills fusese cel mai bun student al lui Talbot. Un tânăr excepțional în toate privințele, iar oamenii vorbeau deja despre viitorul lui în politică. Ryan credea că era încă prematur, chiar şi pentru spionajul politic american, aflat în plină schimbare.

— O să vă pomeniți cu el în butul vostru în al treilea meci al sezonului. Şi din nou în Super Bowl, dacă echipa ta ajunge atât de departe, ceea ce mă îndoiesc, Dennis.

— Vom vedea, pufni Bunker.

Preşedintele râse, în timp ce-şi aranja hârtiile. Liz Elliot încercă, dar nu reuşi, să-şi ascundă dezaprobarea, observă Jack, de la şase metri distanță. Hârtiile ei erau deja aranjate, stiloul la locul lui pentru a lua notițe şi fața ei exprima nerăbdare la adresa conversației pe teme sportive. Obținuse postul pe care-l pescuise, chiar dacă fusese necesară o moarte – Ryan era la curent cu detaliile – care să i-l aducă.

— Cred că vom trece la ordinea de zi, spuse preşedintele Fowler.

Zgomotul din cameră încetă brusc.

— Domnule Adler, ai putea să ne pui la curent cu ceea ce s-a petrecut în cursul călătoriei tale?

— Mulțumesc, domnule preşedinte. Aş spune că majoritatea pieselor sunt pe poziție. Vaticanul este de acord necondiționat cu termenii propunerii noastre şi este gata să găzduiască oricând negocierile.

— Cum a reacționat Israelul? întrebă Liz Elliot, ca să arate că

era stăpână pe situație.

— S-ar fi putut mai bine, răspunse Adler neutru. Vor veni, dar mă aştept la o rezistență serioasă.

— Cât de serioasă?

— Vor face tot ce se poate pentru a evita să fie traşi la răspundere. Sunt foarte incomodați de această idee.

— Asta era de aşteptat, domnule preşedinte, adăugă Talbot.

— Şi saudiții? îl întrebă Fowler pe Ryan.

— Domnule preşedinte, părerea mea este că vor intra în joc. Prințul Ali era foarte optimist. Am petrecut o oră cu regele şi reacția lui a fost precaută, dar pozitivă. Se întreabă dacă israelienii vor intra în joc, indiferent ce presiuni am exercita asupra lor şi sunt îngrijorați că vor fi lăsați în aer. Voi reveni mai târziu la aspectul ăsta. Saudiții par relativ dornici să accepte planul aşa cum a fost elaborat şi să joace rolul care le revine în aplicarea lui. Au propus câteva modificări pe care le-am prezentat în buletinul meu informativ. Aşa cum puteți vedea, nici una din ele nu este deosebit de supărătoare. De fapt, două dintre ele par să fie îmbunătățiri reale.

— Sovieticii?

— Scott s-a ocupat de asta, răspunse secretarul Talbot. Au fost de acord cu ideea, dar şi ei sunt de părere că Israelul nu va coopera. Preşedintele Narmonov ne-a telegrafiat alaltăieri că planul este în întregime compatibil cu politica guvernului său. Sunt gata să sprijine planul, limitând vânzările de arme către celelalte națiuni din zonă numai la acoperirea nevoilor defensive.

— Adevărat? îi scăpă lui Ryan.

— Asta-ți infirmă una din prezicerile tale, nu-i aşa? rosti cu un chicotit Cabot.

— Cum aşa? întrebă preşedintele.

— Domnule preşedinte, vânzările de arme în zona asta sunt o sursă importantă de venituri pentru sovietici. Reducerea acestor vânzări îi va costa miliarde în valută forte, de care au mare nevoie.

Ryan se lăsă pe spate şi fluieră:

— Asta-i surprinzător.

— Vor să aibă şi câțiva oameni la negocieri. Mi se pare corect. Capitolul din tratat referitor la vânzările de arme – dacă ajungem atât de departe – va fi formulat ca un codicil separat, între americani şi ruşi.

Liz Elliot îi zâmbi lui Ryan. Prezisese chiar ea acest eveniment.

— În schimb, ruşii vor ajutor *sub* formă de produse agricole şi

câteva credite comerciale, adăugă Talbot. Ne costă destul de puţin. Cooperarea lor în afacerea asta are o importanţă uriaşă pentru noi, iar prestigiul pe care-l conferă tratatul este important pentru ei. E un târg care ne pică mănuşă, dar şi pentru ei e o afacere excelentă. În plus, avem tot grâul ăla care zace de pomană.

— Deci, doar Israelul e mai greu de urnit? se adresă Fowler întregii asistenţe.

I se răspunse cu înclinări tăcute din cap.

— Cât de serios?

— Jack, cum a reacţionat Avi Ben Jakob? întrebă Cabot, întorcându-se spre adjunctul lui.

— Am luat masa împreună cu o zi înainte de a zbura în Arabia Saudită. Arăta foarte nefericit. Nu-mi dau seama ce ştie exact. Nici eu nu i-am oferit prea mare lucru ca să-şi avertizeze guvernul şi…

— Ce înseamnă „nu mare lucru”, Ryan? interveni muşcător Liz Elliot.

— Nimic, răspunse Ryan. I-am spus să aştepte. Oamenilor din spionaj nu le place asta. Am impresia că a mirosit că se pune ceva la cale, dar nu ştie ce.

— Israelienii s-au uitat destul de surprinşi la mine, interveni Adler pentru a-l sprijini pe Ryan. Se aşteptau la ceva, dar nu la ceea ce le-am dat.

Secretarul de stat se aplecă în faţă:

— Domnule preşedinte, israelienii au trăit timp de două generaţii cu iluzia că ei şi numai ei sunt responsabili de securitatea lor naţională. Asta-i aproape o credinţă religioasă acolo şi, în ciuda faptului că le dăm în fiecare an cantităţi importante de arme, politica guvernului lor este de a nu se abate de la ideea asta, ca şi cum ar fi singura adevărată. Frica lor, care se perpetuează de generaţii, este că, o dată ce-şi vor ipoteca securitatea naţională bunăvoinţei altora, vor deveni vulnerabili la încetarea acestei bunăvoinţe.

— Oboseşti tot ascultând asta, observă rece Liz Elliot.

Poate n-ai face-o, dacă şase milioane din rudele tale ar fi transformate în săpun, îşi zise Ryan. *Cum dracu' nu putem fi sensibili la amintirea Holocaustului?*

— Cred că putem considera ca sigură trecerea prin Senat a unui tratat de apărare bilaterală între Statele Unite şi Israel, interveni pentru prima dată Arnie van Damm.

— Cât de repede putem desfăşura unităţile necesare pentru teritoriul Israelului? vru să ştie Fowler.

— Vor fi necesare aproximativ cinci săptămâni, din momentul când apăsați pe buton, domnule, răspunse secretarul apărării. Regimentul 10 Blindate se formează chiar acum. În esență, asta înseamnă forța unei brigăzi grele, care va înfrânge – citiți „distruge” – orice divizie blindată pe care ar putea-o trimite arabii împotriva lor. La asta vom adăuga, pentru spectacol, o unitate de infanterie marină şi, dacă sunt de acord să utilizăm portul Haifa drept bază a noastră, vom avea la îndemână în orice moment un grup naval de portavioane în Mediterana de Est. Adăugați escadrila aeriană de avioane F-16 din Sicilia şi veți obține o forță considerabilă. Le va plăcea şi militarilor. Vor avea parte de un teren de joacă imens, unde să se antreneze. Baza noastră de la Negev poate funcționa pe acelaşi tipic ca Centrul Național de Antrenament de la Fort Irwin. E cel mai bun mijloc de a păstra unitatea asta pregătită şi în alertă permanentă. Va fi scump, desigur, dar...

— Dar vom plăti prețul, zâmbi Fowler, întrerupându-l cu blândețe pe Bunker. Merită din plin cheltuiala şi nu vom avea nici o problemă ca cei de la Capitol Hill să aprobe fondurile, nu-i aşa, Arnie?

— Congresmanul care ar protesta în problema asta şi-ar vedea cariera terminată, spuse încrezător şeful personalului.

— Deci, este vorba doar de a elimina opoziția Israelului? rezumă Fowler.

— Corect, domnule, răspunse Talbot în numele adunării.

— Care-i cel mai bun mijloc de a o face?

Întrebarea prezidențială era retorică. Răspunsul era deja dat. Guvernul actual al Israelului, ca toate celelalte care-l precedaseră în ultimul deceniu, era o coaliție şubredă de interese disparate. Un impuls adecvat de la Washington avea să o dărâme.

— Şi restul lumii? continuă preşedintele.

— Țările din NATO nu vor fi o problemă. Restul Națiunilor Unite vor accepta mârâind, spuse Elliot, înainte ca Talbot să poată vorbi. Atâta vreme cât saudiții participă, lumea islamică se va alinia şi ea. Dacă Israelul rezistă, va fi mai singur ca niciodată.

— Nu-mi place că exersăm atâta presiune asupra lor, protestă Ryan.

— Domnule doctor Ryan, asta nu intră în atribuțiile tale, susură Elliot.

Câteva capete se mişcară uşor şi câțiva ochi se îngustară, dar nimeni nu se ridică în apărarea lui Jack.

— Aşa este, doamnă doctor Elliot, acceptă Ryan, după tăcerea

stânjenitoare. La fel de adevărat, este că prea multă presiune poate avea un efect opus intențiilor preşedintelui. Apoi există şi o dimensiune morală care trebuie luată în considerare.

— Domnule doctor Ryan, conferința aceasta *este în legătură* cu dimensiunea morală, spuse preşedintele. Dimensiunea morală poate fi spusă simplu: acolo a fost destul război şi e timpul să i se pună capăt. Planul nostru e un mijloc de a face asta.

Planul nostru, îl auzi Ryan spunând. Ochii lui van Damm clipiră un moment, apoi rămaseră ficşi. Jack îşi dădu seama că era la fel de singur în camera asta cum intenționa şi preşedintele să fie Israelul. Îşi privi notele şi tăcu. *Dimensiune morală, pe naiba. E vorba de a lăsa urme în nisipurile timpului şi de avantajele politice pe care le aduce imaginea de Mare Făuritor al Păcii.* Dar nu era un timp potrivit pentru cinism şi, deşi planul nu mai era al lui Ryan, rămânea unul merituos.

— Dacă va trebui să-i presăm, cum vom proceda? întrebă preşedintele Fowler. Nimic aspru, doar să le trimitem un mesaj discret şi inteligibil.

— Există un transport de piese de schimb pentru avioane care e gata să plece săptămâna viitoare. Înlocuiesc sistemele radar pe toate avioanele lor de vânătoare F-15, spuse secretarul apărării. Ar fi şi alte lucruri, dar acest sistem radar e foarte important pentru ei. Este nou-nouț. Îl instalăm şi noi. Acelaşi lucru e valabil pentru noul sistem de rachete de pe avioanele F-16. Forța Aeriană este bijuteria lor cea mai de preț. Dacă suntem obligați să reținem transportul acesta din motive tehnice, vor înțelege mesajul.

— Poate fi făcut cu discreție? întrebă Elliot.

— Putem să-i avertizam că nu le va folosi la nimic dacă vor face valuri, o asigură van Damm. Dacă discursul de la Națiunile Unite merge bine, aşa cum ar trebui să se întâmple, am putea fi în stare să trecem peste lobby-ul lor din Congres.

— Ce-ar fi să îndulcim târgul, permițându-le să obțină mai multe arme, în loc să le paralizăm sistemele pe care le au deja…

Fu ultima încercare a lui Ryan. Elliot îi trânti uşa în nas:

— Nu ne putem permite.

Şeful personalului fu de acord:

— Nu mai putem stoarce alți dolari de la buget pentru apărare, nici chiar pentru Israel. Nu mai sunt bani.

— Aş prefera să-i anunțăm din timp – dacă intenționăm cu adevărat să-i strângem cu uşa, spuse secretarul de stat.

Liz Elliot clătină din cap.

— Nu. Dacă trebuie să primească un mesaj, atunci să-l simtă. Le place s-o facă pe durii. Ar trebui să înțeleagă.

— Foarte bine.

Preşedintele îşi făcu o ultimă însemnare în blocnotes.

— Aşteptăm până la cuvântarea de săptămâna viitoare. O voi schimba, pentru a include o invitație de deschidere a unor negocieri oficiale la Roma, de ieri în două săptămâni. Anunțăm Israelul că ori este de acord, ori suportă consecințele şi că de data asta nu glumim. Trimitem mesajul aşa cum a sugerat secretarul Bunker şi o facem prin surprindere. Altceva?

— Scurgeri? întrebă calm van Damm.

— Ce părere ai de Israel? îl întrebă Elliot pe Scott Adler.

— Le-am spus că e un subiect foarte sensibil, dar...

— Brent, ia legătura prin telefon cu ministrul lor de externe şi spune-le că, dacă încep să facă gălăgie înaintea cuvântării, vor fi consecințe majore.

— Da, domnule preşedinte.

— Cât priveşte grupul acesta, nu vor exista scurgeri. Am terminat.

Ryan îşi luă hârtiile şi ieşi. După o clipă, Marcus Cabot i se alătură în hol.

— Ar trebui să ştii când să-ți ții gura, Jack.

— Uite, domnule director, dacă-i presăm prea tare...

— Vom obține ce vrem.

— Cred că e greşit şi e o idee tâmpită. Vom obține ce vrem. Şi dacă durează câteva luni mai mult, tot acolo ajungem. Nu suntem obligați să-i amenințăm.

— Preşedintele vrea să procedăm aşa.

Cabot puse capăt discuției, îndepărtându-se.

— Da, domnule, răspunse în vânt Jack.

Ieşiră şi ceilalți. Talbot îi făcură cu ochiul lui Ryan şi dădu din cap. Restul, cu excepția lui Adler, îi evitară privirea. Adler se apropie, după o şoaptă din partea şefului său.

— Frumoasă încercare, Jack. Acum câteva minute, aproape că ai reuşit să fii dat afară.

Asta îl surprinse pe Ryan. Nu trebuia să spună ce gândea?

— Uite, Scott, dacă nu mi se permite...

— Nu ți se permite să-i pui bețe în roate preşedintelui, nu în chestia asta. Nu ai rangul necesar ca să ți se accepte sfaturile. Brent era pe cale să ajungă la problema asta, dar te-ai amestecat tu, ai pierdut şi nu i-ai mai lăsat nici o posibilitate de manevră.

Aşa că data viitoare ține fermoarul închis, bine?

— Mulțumesc pentru sprijin, răspunse Jack cu o voce tăioasă.

— Tu ai încurcat lucrurile, Jack. Ai spus ce trebuia, dar nu cum trebuia. Învață din asta, da?

Adler făcu o pauză.

— Şeful spune ca ai făcut treabă bună în Riad. Dacă ai învăța să-ți ții gura, spune el, ai fi mult mai eficient.

— OK, mersi.

Adler avea dreptate, desigur. Ryan o ştia.

— Încotro te duci?

— Acasă. Azi nu mai am nimic de făcut la birou.

— Vino cu noi. Brent vrea să-ți vorbească. O să luăm o cină uşoară la mine la serviciu.

Adler îl conduse pe Jack spre ascensor.

— Ei, bine? întrebă preşedintele, aflat încă în cameră.

— Aş zice că arată grozav, spuse van Damm. Mai ales dacă o putem scoate la capăt înainte de alegeri.

— Ar fi frumos să obținem câteva locuri suplimentare, fu de acord Fowler.

Primii doi ani ai administrației lui nu fuseseră uşori. Problemele bugetare se adăugau unei economii care părea incapabilă să decidă ce dorea, paralizându-i programele şi încărcându-i stilul managerial dur cu mai multe semne de întrebare decât de exclamare. Alegerile din noiembrie pentru Congres vor fi primul răspuns public real la politica noului preşedinte şi rezultatele sondajelor preliminare păreau deosebit de nesigure. Aşa se întâmpla de obicei, partidul preşedintelui pierdea locuri în sondaje, dar acest preşedinte nu-şi putea permite să piardă prea multe.

— E o ruşine că trebuie să-i presăm pe israelieni, dar...

— Din punct de vedere politic, merită, dacă putem realiza tratatul.

— Putem, se arătă încrezătoare Liz Elliot, rezemându-se de tocul uşii. Dacă respectăm programul, până la 16 octombrie tratatul ar putea trece prin Senat.

— Eşti ambițioasă, Liz, remarcă Arnold. Bun, eu am de lucru. Mă scuzați, domnule preşedinte.

— Pe mâine, Arnie.

Fowler se duse la ferestrele care dădeau spre Pennsylvania Avenue. Căldura arzătoare de august timpuriu radia în valuri de pe străzi şi trotuare. De partea cealaltă a străzii, în Parcul Lafayette, stăruiau doua pancarte împotriva armelor nucleare. Îi

provocară lui Fowler un zâmbet superior. Tâmpiții ăştia de hippies nu ştiau că bombele erau o chestie care aparținea trecutului? Se întoarse cu privirea în cameră.

— Iei masa cu mine, Elizabeth?

Liz Elliot îi zâmbi şefului ei:

— Mi-ar face plăcere, Bob.

Singurul lucru bun în implicarea fratelui său în afacerile cu droguri era că lăsase în urmă, într-o valiză hârbuită, aproape o sută de mii de dolari bani gheață. Marvin Russell o luase şi condusese maşina până la Minneapolis, unde-şi cumpărase haine prezentabile, nişte valize arătoase şi un bilet. Unul dintre multele lucruri pe care le învățase în închisoare era metodologia adecvată pentru obținerea altei identități. Avea trei, inclusiv paşapoartele, despre care nici un polițist nu ştia nimic. Tot în puşcărie învățase că trebuia să ieşi în evidență. Hainele lui erau prezentabile, dar nu extravagante. Cumpără un bilet la un zbor pe care-l bănuia neaglomerat, economisind încă vreo câteva sute de dolari. Aceşti 91545,00 trebuiau să-i ajungă mult timp şi viața era scumpă acolo unde se ducea. Viața putea fi şi foarte ieftină, ştia el, dar nu în termeni financiari. Un războinic trebuia să se obişnuiască şi cu ideea asta.

După o oprire la Frankfurt, călători mai departe spre sud. Russell participase odată la o conferință internațională oarecare – cu patru ani în urmă, sacrificase un set complet de acte pentru călătoria aceea. La conferință stabilise câteva contacte. Şi, mai important, învățase despre procedurile de contact. Comunitatea terorismului internațional era una precaută. Era obligată să fie, cu toate forțele grupate împotriva ei, iar Russell încă nu-şi cunoştea norocul – din cele trei numere de contact pe care şi le amintea, unul dispăruse de multă vreme, doi membri ai Brigăzilor Roşii fiind capturați cu discreție o dată cu el. Folosi un altul şi acesta încă funcționa. Contactul îl conduse la o întâlnire în Atena, la o cină, unde fu verificat şi i se permise să-şi continue călătoria. După cină, Russell se grăbi înapoi la hotel – mâncarea locală nu-i pria – şi se aşeză, aşteptând să sune telefonul. A spune că era agitat era prea puțin. Marvin ştia că era vulnerabil, cu toată precauția lui. Fără măcar un briceag cu care să se apere – călătoria era mult prea periculoasă dacă erai înarmat – era o țintă uşoară pentru orice copoi. Dacă şi linia asta de contact fusese descoperită? Va fi arestat aici sau atras într-o ambuscadă

preparată cu grijă, din care va fi norocos dacă va scăpa cu viață. Copoilor europeni nu le păsa de drepturile constituționale, spre deosebire de confrații americani – dar gândul ăsta îi dispăru rapid din minte. Cât de amabil îl tratase FBI-ul pe fratele lui?

La dracu'! Încă un războinic Sioux împuşcat ca un câine. Nici măcar nu avusese timp să-şi intoneze Cântecul Morții. Vor plăti pentru asta. Cu o condiție, se corectă Marvin: moartea să nu-l ajungă înainte de a-şi răzbuna fratele.

Stătea la fereastră cu luminile din spate stinse, urmărind traficul, încercând să descopere posibilele maşini de poliție şi aşteptând să sune telefonul. Cum îi va face să plătească? se întrebă Russell. Nu ştia şi nu-i păsa cu adevărat, atâta vreme cât avea ceva de făcut. Centura pentru bani era strânsă în jurul taliei sale. Un dezavantaj al condiției lui fizice era că pantalonii nu erau prea largi în talie. Dar nu putea risca să-şi piardă banii – fără ei, unde dracu' ar ajunge? Să ții socoteala banilor era o treabă împuțită, nu? Mărci în Germania. Drahme sau dracu' ştie ce aici. Din fericire, cumpărase biletele de avion cu dolari. Ăsta era motivul pentru care hotărâse să zboare cu avioane sub pavilion american, nu pentru că i-ar fi plăcut să vadă steagul ăla înstelat pe derivorul avionului. Telefonul sună. Russell ridică receptorul.

— Da?

— Mâine la nouă jumate să fii în fața hotelului, gata de drum. Înțeles?

— Nouă-treizeci. Da.

Legătura se întrerupse înainte să mai poată spune ceva.

— OK, mârâi Russell.

Se ridică şi se duse spre pat. Uşa era încuiată de două ori, lanțul pus şi Russell proptise un scaun sub mâner. Căzu pe gânduri. Dacă i se întindea o capcană, îl vor prinde ca pe o rață toamna, chiar în fața hotelului; sau poate că-l vor lua într-o maşină, nedorind să-i expună pe pietoni la un posibil schimb de focuri… da, asta era mai probabil, îşi spuse el. Dar sigur că nu-şi vor da osteneala să stabilească o întâlnire şi apoi să spargă uşa aici… Probabil că nu. Greu de prezis ce vor face copoii, nu? Aşa că dormi în jeanşi şi cămaşă, cu centura pentru bani înfăşurată cu grijă în jurul taliei. La urma urmei, trebuia să fie atent şi la hoți…

Aici, soarele se înălța la fel de devreme ca acasă. Russell se trezi la prima licărire roz-portocalie. Când se înregistrase la hotel, ceruse o cameră cu fațada spre est. Se rugă soarelui şi se pregăti de călătorie. Ceru să i se trimită micul dejun în cameră – costa

câteva drahme în plus, dar ce dracu'? — şi împacheta puţinele lucruri pe care le scosese din valiză. La ora nouă, era gata de mult şi cât se poate de neliniştit. Dacă se va întâmpla, se va întâmpla în treizeci de minute. Putea foarte uşor să fie mort înainte de prânz – mort pe-un pământ străin, departe de spiritele poporului său. Măcar îi vor trimite corpul înapoi în Dakota? Probabil că nu. Va dispărea de pe fata pământului şi atât. Acţiunile pe care le atribuia poliţiştilor erau cele pe care le-ar fi executat şi el, dar ceea ce era o tactică bună pentru un războinic, pentru poliţişti era altceva, nu-i aşa? Russell păşi prin cameră, privind pe fereastră maşinile şi vânzătorii stradali. Oricare din oamenii aceştia, vânzându-le turiştilor nimicuri sau Coca Cola, putea atât de uşor să fie un poliţist. Nu, mai mult de unul, probabil zece. Copoilor nu le plăceau luptele corecte, nu-i aşa? Trăgeau din ambusce şi atacau în bandă.

9:15. Cifrele de pe ceasul digital avansau într-o combinaţie de lene şi nerăbdare care depindea în întregime de cât de des se întorcea Russell să le verifice. Era timpul. Luă valizele şi ieşi din cameră, fără nici o privire în urmă. În câţiva paşi, ajunse la liftul care veni suficient de repede pentru a-i stârni din nou paranoia. Un minut mai târziu, era în hol. Un curier se oferi să-i ia bagajele, dar el refuză oferta şi se duse la ghişeu. Mai avea de plătit doar micul dejun, pe care îl şi achită cu mărunţişul care-i rămăsese din valuta locală. Mai avea câteva minute şi se îndreptă spre standul de ziare, ca să caute unul, indiferent care, în engleză. Ce se întâmpla în lume? Era un acces de curiozitate cu totul neaşteptat pentru Marvin, al cărui univers era limitat la ameninţări, riposte şi evadări. Ce era lumea? se întrebă el. Era ceea ce putea vedea într-un anumit moment, poate ceva mai mult, oricum, doar o bulă de spaţiu definită prin tot ce îi raportau simţurile. Acasă, putea să vadă orizonturi îndepărtate şi o uriaşă boltă cerească atotînvăluitoare. Aici, realitatea era circumscrisă de ziduri şi se întindea doar pe treizeci de metri, de la un orizont la altul. Ştiind ce însemna să fii un animal hăituit; avu un neaşteptat puseu de teamă, dar nu mai era timp pentru aşa ceva. Îşi verifică ceasul. 9:28. Gata.

Russell ieşi şi se îndreptă spre staţia de taxiuri, întrebându-se ce va urma. Lăsă cele două valize pe trotuar, privind în jur cât putea de relaxat şi ştiind că, în acea clipă, câteva arme puteau să fie îndreptate spre capul lui. Va muri şi el cum murise John? Un glonţ în cap fără nici un avertisment, nici măcar demnitatea pe

care ar fi avut-o un animal? Nu era un mod fericit de a muri şi gândul îi produse greață. Russell îşi strânse pumnii pentru a le controla tremurul când se apropie o maşină. Şoferul îl privea. Asta era. Russell îşi ridică bagajele şi se îndreptă spre maşină.

— Domnul Drake?

Era numele sub care călătorea Russell. Şoferul nu era cel cu care se întâlnise la masă. Russell ştiu imediat că avea de-a face cu profesionişti care compartimentau totul. Era un semn bun.

— Eu sunt, răspunse Russell cu un zâmbet ca o grimasă.

Şoferul ieşi şi deschise portbagajul. Russell îngrămădi valizele înăuntru, apoi se urcă în maşină şi se instală pe scaunul din față. Dacă era o capcană, putea să-l sugrume pe şofer înainte de a muri. Cel puțin atât să realizeze.

Cincizeci de metri mai departe, sergentul Spiridon Papanicolau din Poliția Națională Elenă stătea într-un Opel vechi, vopsit ca un taxi. Stând acolo, cu o mustață albă extravagantă şi mestecând o chiflă, arăta a orice altceva decât a polițist. Avea un mic automat în torpedo, dar, ca cei mai mulți polițişti europeni, nu era prea îndemânatic în mânuirea lui. Aparatul de fotografiat Nikon, lăsat sub scaun, era singura lui armă adevărată. Lucra în Ministerul Ordinii Publice, iar însărcinarea lui actuală era supravegherea. Avea o memorie vizuală de-a dreptul fotografică – nu i se întâmplase să uite vreun chip pe care-l văzuse – un talent cu care se mândrea pe bună dreptate. Metoda lui de operare era una care cerea o mare răbdare, dar Papanicolau avea din plin aşa ceva. De câte ori superiorii lui aflau despre o posibilă operațiune teroristă în zona Atenei, el bântuia hotelurile, aeroporturile şi docurile. Nu era singurul polițist care primea asemenea sarcini, dar era cel mai bun. Avea fler pentru aşa ceva, aşa cum tatăl lui avusese nas pentru locurile unde se găsea peştele. Şi îi ura pe terorişti. De fapt, ura întreaga varietate de criminali, dar teroriştii erau cei mai răi şi simțea o enervare crescândă la gândul că guvernul grec arăta doar un interes intermitent în izgonirea ticăloşilor criminali din această veche şi nobilă țară. Acum, interesul era din nou activ. Cu o săptămână mai devreme, se primise un raport despre o posibila identificare a unui membru al Frontului de Eliberare a Palestinei. Patru oameni din echipa lui erau la aeroport. Alți câțiva verificau docurile navelor de pasageri, dar lui Papanicolau îi plăcea să supravegheze hotelurile. Tipul ăla trebuia să stea undeva. Niciodată în cele mai bune – erau prea țipătoare. Niciodată în cele mai proaste – ticăloşii ăştia agreau un grad onorabil de confort.

Cele de mijloc – micile hoteluri confortabile de pe străzile secundare, cu o mulțime de tineri al căror du-te-vino rapid făcea dificilă identificarea unei anumite fețe. Dar Papanicolau avea ochii tatălui său. Putea recunoaşte un chip de la şaizeci de metri, expus doar o jumătate de secundă.

Şi şoferul acelui Fiat albastru era o „față". Nu-şi amintea dacă avea şi un nume ataşat ei, dar ştia că o văzuse undeva. Probabil în fişierul cu „Necunoscuți", una dintre sutele de fotografii din dosarele care soseau de la Interpol şi de la tipii din serviciile militare de spionaj, a căror sete pentru sângele teroriştilor era şi mai frustrată de politica guvernului lor. Aceasta era țara lui Leonida şi Xenophon, Odiseu şi Ahile. Grecia – Elada pentru sergent – era patria războinicilor şi locul de naştere a libertății şi democrației, nu un loc în care scursorile străine să ucidă nepedepsite...

Cine-i celălalt? se întrebă Papanicolau. *Se îmbracă ca un american... trăsături ciudate, totuşi.* Ridică aparatul dintr-o singură mişcare lină, focaliză lentilele la mărirea maximă şi luă rapid trei cadre, înainte de a-l aşeza la loc. Fiatul se punea în mişcare... ei, va vedea încotro se îndreaptă. Sergentul stinse semnalul „ocupat" şi ieşi din şirul de taxiuri.

Russell se aşeză mai bine în scaun. Nu se obosi să-şi pună centura. Nu voia să fie stânjenit, dacă va fi cazul să abandoneze maşina. Şoferul era bun; cu manevre iuți şi decise, se strecura prin traficul destul de animat. Nu scotea nici un cuvânt. Asta-i convenea şi lui Russell. Americanul întoarse capul într-o parte, apoi privi înainte, în căutarea posibilei capcane. Ochii îi rătăciră prin interiorul maşinii. Nu prea aveai unde să ascunzi o armă. Nu existau microfoane vizibile sau echipament radio. Asta nu însemna nimic, dar căută oricum. Până la urmă, se prefăcu că se relaxează şi se cuibări într-o poziție care-i permitea să privească înainte, dar şi să supravegheze în permanență oglinda retrovizoare din dreapta. Instinctele lui de vânător erau treze şi încordate în dimineața asta. Peste tot exista un pericol potențial.

Şoferul alese un drum aparent fără țintă. Bineînțeles, Russell nu putea fi sigur. Pe străzile acestui oraş, cu secole în urmă hurducăiseră căruțele, iar concesiile de mai târziu acordate automobilelor eşuaseră rapid în încercarea de a transforma Atena într-un nou Los Angeles. Deşi maşinile de pe stradă erau micuțe, traficul părea să fie în permanentă mişcare. Voia să ştie unde mergeau, dar nu avea nici un sens să întrebe. Ar fi fost incapabil

să distingă un răspuns sincer de o minciună – şi, chiar dacă ar fi primit un răspuns cinstit, probabil că nu ar fi însemnat nimic pentru el. Russell ştia că nu avea de ales. Asta nu-l făcea să se simtă mai bine, dar negarea acestui adevăr ar fi însemnat să se mintă, iar Russell nu-şi permitea să se complacă în amăgiri. Tot ce putea să facă era să fie atent. Asta şi făcu.

Aeroportul, îşi spuse Papanicolau. Era cum nu se poate mai avantajos. Pe lângă colegii lui de echipă, acolo se aflau încă cel puțin alți douăzeci de polițişti înarmați cu pistoale şi puşti mitralieră. Ar trebui să fie uşor. Cel mai simplu ar fi printr-o ambuscadă: câțiva polițişti în haine civile s-ar fâțâi prin jurul suspecților, în vreme ce doi agenți în uniformă, înarmați până-n dinți, trecând pe lângă ei, i-ar fi pus jos – îi plăcea eufemismul american – repede şi curat. Apoi vor fi duşi într-o cameră dosnică, unde se va vedea dacă erau cei pe care-i credea el, iar dacă nu… atunci se va ocupa de ei căpitanul. Ne pare rău, va spune el, dar corespundeți unei descrieri pe care am primit-o de la… cine-o fi mai avantajos de blamat? Poate francezii sau italienii – şi nu poți niciodată să fii suficient de precaut în privința călătoriilor aeriene. Imediat biletele de călătorie ale celor doi vor fi schimbate cu unele de clasa întâi. Chestia asta era aproape întotdeauna eficace.

Pe de altă parte, dacă memoria vizuală nu-l înşela, pusese mâna pe al treilea terorist din anul ăsta. Poate chiar şi pe-al patrulea. Doar pentru că celălalt se îmbrăca ca un american nu însemna că şi era. Patru în doar opt luni – nu, numai şapte, se corectă sergentul. Nu era prea rău pentru un copoi excentric, căruia îi plăcea să lucreze de unul singur. Papanicolau se mai apropie un pic de maşina pe care o urmărea. Circulația era destul de animată şi n-avea chef să-i piardă pe peştişorii ăştia.

Taxiuri câte vrei pe şosea, îşi spuse Russell. Continuând supravegherea vigilentă. Probabil că treaba era rentabilă: mulți turişti, dar şi o grămadă de localnici care nu doreau să-şi conducă propriile maşini în brambureala de pe străzi… *asta-i ciudat.* Îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama de ce. A, se dumiri el, nu avea aprinsă firma luminoasă. Şi nu avea pasageri. Cele mai multe dintre taxiuri transportau pasageri, dar şi celelalte aveau firmele aprinse. Probabil că e lumina care semnalează că sunt de serviciu, îşi spuse el. Dar cel pe care-l luase în vizor o avea stinsă. Şoferul lui Russell viră la dreapta pentru a se îndrepta spre ceva ce semăna cu o autostradă adevărată. Cele mai multe dintre taxiuri îşi continuară drumul. Deşi Russell habar n-avea, ele se îndreptau

fie spre muzee, fie spre zonele comerciale. Dar cel cu firma stinsă îi urmă la o distanță de cincizeci de metri.

— Suntem urmăriți, anunță calm Marvin. Ai pus pe cineva să ne asigure spatele?

— Nu.

Ochii şoferului se îndreptară imediat spre retrovizor.

— Care crezi că este?

— Eu nu „cred", amice. E taxiul care se află la vreo cincizeci de metri în spate, pe banda dreaptă, alb-murdar, cu firma stinsă, nu cunosc marca maşinii. S-a luat după noi în două viraje. Ar trebui să fii mai atent, adăugă Russell, întrebându-se dacă asta era capcana de care se temea.

Îşi spuse că ar putea să-l lichideze pe şofer cât ai bate din palme. Un tip mărunțel, cu un gât firav, pe care l-ar răsuci la fel de uşor ca pe al unui porumbel zgribulit... mda, n-ar fi greu.

— Mulțumesc. Da, ar trebui, replică şoferul, după ce identifică taxiul.

Şi tu cine-oi fi...? Vom vedea.

Făcu un alt viraj la întâmplare.

Taxiul îi urmă.

— Ai dreptate, prietene, spuse gânditor şoferul. Cum ți-ai dat seama?

— Sunt atent la ce se întâmplă în jurul meu.

— Mda... asta ne schimbă oarecum planurile.

Mintea şoferului intrase în alertă. Spre deosebire de Russell, el ştia că nu putea fi vorba de o capcană. Habar n-avea care era identitatea oaspetelui său, dar era puțin probabil ca tipul care-i urmărea să fie polițist, nu aşa procedau. Probabil că nu, se corectă el. Dar exista un mijloc de a verifica. Era supărat şi pe greci. Unul dintre tovarăşii lui dispăruse în aprilie de pe străzile Pireului, ca să apară câteva zile mai târziu în Anglia. Prietenul era acum în închisoarea Parkhurst de pe Insula Wight. Odată, fuseseră capabili să opereze în Grecia într-o relativă libertate, cel mai adesea folosind țara ca pe un punct sigur de tranzit. Ştia că efectuarea unor operațiuni efective aici fusese o greşeală – utilizarea țării ca port de escală era suficient de valoroasă, un avantaj care trebuia păstrat – dar asta nu-i atenua furia împotriva poliției greceşti.

— S-ar putea să fie necesar să facem ceva.

Ochii lui Russell se întoarseră spre şofer.

— Nu am nici o armă.

— Eu am. Aş prefera să n-o folosesc. Cât eşti de puternic?

În loc de răspuns, Russell întinse mâna stângă şi îi strânse şoferului genunchiul drept.

— M-ai convins, spuse şoferul cu o voce egală. Dacă mă schilodeşti, nu o să mai pot conduce. Ia zi, cum procedăm? Ai mai ucis?

— Da, minţi Russell.

Nu ucisese nici un om, dar omorâse destule alte chestii.

— Pot să o fac.

Şoferul dădu din cap şi mări viteza la ieşirea din oraş. Trebuia să afle…

Papanicolau se încruntă. Nu se îndreptau spre aeroport. Păcat. Bine că nu-i anunţase pe ceilalţi. Îşi permise să se relaxeze, ascunzându-se după alte vehicule. Culoarea Fiatului îl făcea uşor de identificat şi, pentru că traficul devenea mai puţin aglomerat, putea să fie ceva mai destins. Poate că se îndreptau spre o casă conspirativă. Daca era aşa, trebuia să fie foarte precaut, dar va obţine o informaţie valoroasă. Identificarea unei case conspirative era cel mai bun lucru pe care-l putea realiza. Atunci puteau intra în acţiune băieţii cu muşchi, sau echipa de informaţii putea s-o pună sub supraveghere, identificând alte şi alte feţe, iar apoi puteau să dea asaltul, astfel încât să aresteze trei sau chiar mai mulţi ticăloşi. La sfârşitul supravegherii, s-ar putea să-l aştepte o decoraţie şi promovarea. Se gândi din nou să transmită un mesaj radio, dar… dar ce ştia cu adevărat? Se lăsa prins de emoţie, nu? Avea o identificare probabilă a unei feţe fără nume. S-ar putea să-l înşele ochii? S-ar putea ca tipul să fie altcineva decât cine credea el? Un delincvent obişnuit, poate?

Spiridon Papanicolau mormăi un blestem la adresa sorţii şi norocului, fără ca ochii lui antrenaţi să se desprindă de maşină. Intrau într-o parte veche a Atenei, cu străzi înguste. Nu era o zonă la modă, ci un cartier muncitoresc cu străzi liniştite, aproape goale. Cei care aveau de lucru erau la serviciu. Femeile casnice erau la cumpărături. Copiii se jucau în parcuri. Destui erau în concediu pe insule şi străzile erau mai goale decât s-ar fi aşteptat cineva. Fiatul încetini pe neaşteptate şi viră la dreapta pe una din numeroasele străzi laterale, anonime.

— Gata?

— Da.

Maşina se opri o clipă. Russell îşi scosese deja haina şi cravata, încă întrebându-se dacă acesta putea fi actul final al capcanei, dar de fapt fără să-i mai pese. Ce trebuia să se întâmple se va

întâmpla. Îşi flexă mâinile, în timp ce cobora pe trotuar.

Sergentul Spiridon Papanicolau mări viteza ca să se apropie de colț. Dacă intrau în labirintul ăsta de alei înguste, nu mai putea menține contactul vizual şi va fi obligat să se apropie. Dacă-l vor descoperi, va chema ajutoare. La urma urmei, munca de polițist era imprevizibilă. În timp ce se apropia de colț, văzu un bărbat care stătea pe trotuar privind o hârtie. Nu era unul din cei pe care-i urmărea. Ăsta nu purta haină. Nu-i desluşea chipul, dar felul cum stătea acolo aducea cu o scenă din filme. Sergentul zâmbi strâmb, dar zâmbetul îi dispăru în curând.

Imediat ce intră pe străduța laterală, Papanicolau văzu, la nici douăzeci de metri, Fiatul care venea spre el în viteză, cu spatele. Ofițerul de poliție călcă frâna şi începuse să se gândească că ar trebui să intre în marşarier, când un braț zvâcni prin geamul portierei şi i se opri în față. Palmele lui se ridicară de pe volan ca să-l înşface, dar o mână puternică îi încleştă barba în timp ce o alta îl prinse de ceafă. Instinctiv, încercă să se întoarcă pentru a vedea ce se întâmpla, dar incipienta mişcare de rotire îi fu ajutată de o mână care îi răsuci brusc capul spre stânga şi în fața ochilor îi apăru chipul americanului. Apoi Papanicolau îşi simți vertebrele întinzându-se pentru o clipă şi plesnind cu un zgomot aducător de moarte, la fel de sigur şi irevocabil ca un glonț. Atunci ştiu. Omul avea trăsături ciudate, parcă era un personaj dintr-un film, ca un...

Russell sări la o parte şi făcu semn cu mâna. Fiatul se îndepărtă puțin, apoi intră iar în marşarier şi izbi puternic taxiul. Capul şoferului se bălăbănea pe gâtul frânt. Probabil că omul murise, îşi spuse Russell şi nu era cazul să-şi facă probleme. Ba da, era. Pipăi în căutarea pulsului, apoi se asigură că gâtul era cu adevărat frânt – îl răsucise cu 180 de grade, să fie sigur că separase şi coloana vertebrală – înainte de a se duce spre Fiat. Russell zâmbi în sinea lui când se trânti pe scaun. Nu fusese chiar aşa de greu.

— E mort. Hai să plecăm dracului de aici.

— Eşti sigur?

— I-am rupt gâtul ca pe o scobitoare. Mda, e mort, omule. A fost uşor. Ăla nu era gât, mai degrabă creion.

— Ca al meu, vrei să spui?

Şoferul se întoarse şi rânji. Bineînțeles, va trebui să abandoneze maşina, dar bucuria că scăpaseră şi satisfacția uciderii erau suficiente pentru moment. Găsise şi un tovarăş, unul de valoare.

— Cum te cheamă?
— Marvin.
— Eu sunt Ibrahim.

Cuvântarea preşedintelui se dovedi a fi un triumf. Omul ştia cum să ofere un spectacol de calitate, îşi spuse Ryan, când aplauzele răsunară în auditoriumul Adunării Generale din New York. Zâmbetul lui graţios, deşi cam rece, mulţumi reprezentanţilor a circa o sută şaizeci de ţări. Camerele de luat vederi panoramară delegaţia israeliană ale cărei aplauze erau mai de ochii lumii decât cele ale ţărilor arabe – evident, nu se găsise timp pentru a-i pune la curent. Sovieticii se autodepăşiră, alăturându-se celor care se ridicaseră în picioare. Jack luă telecomanda şi opri televizorul, înainte ca reporterul de la ABC să poată rezuma ce spusese preşedintele. Ryan avea o copie a cuvântării pe biroul lui şi făcuse o serie de însemnări proprii. Câteva clipe mai devreme, Vaticanul trimisese prin telex invitaţii tuturor miniştrilor de externe din ţările interesate. În zece zile, toţi vor veni la Roma. Proiectul de tratat era pregătit pentru ei. Prin mişcări rapide şi discrete, câţiva ambasadori şi asistenţi adjuncţi ai secretarului de stat informaseră celelalte guverne despre ceea ce se punea la cale şi primiseră drept răspuns o aprobare unanimă. Israelienii erau la curent. Printr-un canal neoficial bine controlat, anumite informaţii fuseseră lăsate să se scurgă în direcţia dorită. Dacă se puneau pe obstrucţii – ei bine, Bunker stopase transportul de piese de schimb pentru avioane, iar israelienii, fiind prea şocaţi, încă nu reacţionaseră. Mai exact, fuseseră sfătuiţi să nu reacţioneze dur, dacă voiau să vadă vreodată noile sisteme radar. Lobby-ul israelian, care avea propriile lui surse în guvernul SUA, începuse deja să se agite şi dădea telefoane discrete unor membri cheie ai Congresului. Dar cu două zile mai devreme preşedintele îi pusese la curent pe liderii Congresului şi impresia iniţială era puternic favorabilă Planului Fowler. Preşedintele şi membrii importanţi ai Comitetului Senatului pentru Relaţii Externe promiseseră că ambele proiecte de tratate vor fi aprobate în mai puţin de o săptămână. Şi aşa va fi, îşi spuse Jack. S-ar putea ca planul să reuşească. Cu siguranţă că nu va face nici un rău. Toată bunăvoinţa pe care o generase America în aventura ei proprie în Golful Persic era pusă la bătaie. Arabii vor vedea asta ca pe o schimbare fundamentală în politica Statelor Unite – ceea ce şi era. America punea la punct Israelul. Israelul va vedea la fel lucrurile,

dar asta nu era chiar adevărat. Pacea va fi garantată în singurul mod posibil de către puterea militară şi politică americană. Încetarea confruntării Est-Vest crease posibilitatea ca America, acționând în acord cu alte puteri majore, să dicteze o pace justă. *Mai bine zis, ceea ce credem noi că este o pace justă*, se corectă Ryan. *Doamne, sper că o să meargă.*

Bineînțeles, era prea târziu pentru asta. La urma urmei, Planul Fowler fusese ideea lui. Trebuiau să destrame cercul vicios, să găsească o cale de a ieşi din capcană. America era singura țară în care amândouă părțile aveau încredere, o realitate câştigată cu sânge american pe de o parte şi cu imense sume de bani pe de alta. America trebuia să garanteze pacea şi temelia pe care se va clădi ea; acest lucru trebuia să fie recunoscut de către toate părțile implicate ca fiind echitabil. Ecuația era şi simplă şi complexă. Principiile puteau fi expuse într-un unic paragraf scurt. Detaliile execuției încăpeau într-o broşură. Costul monetar – legislația necesară pentru a obține banii va trece cu pânzele în vânt prin Congres – era substanțial. De fapt, Arabia Saudită subscria un sfert din costuri, o concesie câştigată cu numai patru zile mai devreme de secretarul Talbot. În schimb, sauditii vor cumpăra încă o linie de echipament militar de înaltă tehnologie, acord care fusese pus la punct de Dennis Bunker. Cei doi îşi rezolvaseră superb sarcinile, recunoscu Ryan în sinea lui. Indiferent care ar fi fost lipsurile preşedintelui, cei doi membri mai importanți ai cabinetului său – doi prieteni apropiați – formau cea mai bună echipă pe care o văzuse Ryan vreodată în serviciul guvernamental. Şi îşi serviseră bine preşedintele şi țara în săptămâna care trecuse.

— O să meargă, îşi şopti Ryan în singurătatea biroului său. Poate, poate, poate.

Îşi verifică ceasul. În aproximativ trei ore, va avea o idee mai precisă.

Qati stătea încruntat în fața televizorului. *Era posibil?* Istoria spunea că nu, dar…

Dar sauditii le tăiaseră ajutoarele financiare, seduşi de ajutorul pe care li-l dăduse America împotriva Irakului. În cursa asta, organizația lui pariase pe un cal perdant. Oamenii lui simțeau deja strâmtorarea financiară, deşi avuseseră grijă să investească fondurile pe care le primiseră în timpul generației precedente. Bancherii lor, elvețieni şi din alte țări europene, asigurau un flux constant de bani, iar strâmtorarea era mai mult psihologică decât

reală, dar, pentru mintea arabă, psihologicul era real, aşa cum era pentru orice minte politică isteaţă.

Cheia, Qati ştia, era în mâna americanilor: vor exercita o presiune adevărată asupra sioniştilor? Niciodată nu o făcuseră. Le permisesem israelienilor să atace o navă de război americană şi să omoare marinari americani – şi-i iertaseră, înainte ca sângele să înceteze să curgă, înainte ca ultima victimă să moară. Şefii armatei americane se luptau pentru fiecare dolar pe care-l smulgeau de la Congres, în timp ce gaşca asta de curve politice lipsite de şira spinării se dădea peste cap să le întindă mâna jidanilor. America nu presase niciodată Israelul într-un mod semnificativ. Iar asta este cheia existenţei mele, nu-i aşa? se întrebă Qati. Atâta vreme cât în Orientul Mijlociu nu era pace, el avea o misiune: distrugerea statului evreu. Fără asta…

Dar problemele din Orientul Mijlociu erau anterioare naşterii lui. S-ar putea ca ele să dispară, dar numai când…

Sosise însă timpul adevărului, îşi spuse Qati, întinzându-şi picioarele obosite. Ce perspective de distrugere a Israelului avea? Nu din afară. Atâta vreme cât americanii îi ajutau pe evrei şi atâta vreme cât statele arabe nu reuşeau să se unească…

Şi ruşii? Blestemaţii de ruşi se ridicaseră în picioare la sfârşitul cuvântării lui Fowler, ca nişte câini care cerşeau de mâncare.

Era posibil. Pentru Qati, ideea nu era mai puţin ameninţătoare decât primul diagnostic al cancerului său. Se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii. Dacă americanii îi presau pe evrei? Dacă ruşii sprijineau acest nou plan absurd? Dacă israelienii cedau presiunii? Dacă palestinienii găseau concesiile cerute Israelului pe gustul lor? Ar putea să meargă. Statul sionist ar continua să existe. S-ar putea ca palestinienii să fie satisfăcuţi de noua lor ţară. Un *modus vivendi* care ar putea să devină realitate.

Ar însemna că viaţa lui nu avusese nici un scop. Ar însemna că toate lucrurile pentru care muncise, toate sacrificiile şi renunţările fuseseră inutile. Generaţia lui luptase şi murise pentru libertate… o cauză care ar putea fi pierdută pentru totdeauna.

Trădat de arabii lui, ai căror bani şi sprijin politic îi susţinuseră oamenii.

Trădat de ruşi, ale căror arme şi amiciţie sprijiniseră mişcarea de la naştere ei.

Trădat de americani – cei mai perverşi dintre toţi. Pentru că îi lăsau fără inamic pe Qati şi tovarăşii lui, făcând inutilă strădania luptei lor.

Trădat de Israel – prin realizarea a ceva înrudit cu pacea. Nu era drept, desigur. Atâta vreme cât un singur sionist trăia pe pământurile arabe, nu putea exista dreptate.

Ar putea fi trădat şi de palestinieni? Dacă acceptau planul american? De unde va mai recruta el alţi luptători dedicaţi cauzei?

Trădat de toţi?

Nu, Dumnezeu nu putea să permită aşa ceva. Dumnezeu era milostiv şi îi lumina pe credincioşi.

Nu, nu se putea întâmpla cu adevărat. Nu era posibil. Prea multe lucruri trebuiau să se potrivească perfect pentru ca această viziune diabolică să devină realitate. Nu existaseră atâtea planuri de pace pentru această regiune? Atâtea viziuni? Şi la ce duseseră? Chiar şi convorbirile dintre Carter, Sadat şi Begin din America, unde americanii îşi terorizaseră aliaţii pentru a-i determina să accepte concesii serioase, se sufocaseră şi muriseră când Israelul refuzase cu încăpăţânare să ia în considerare o rezolvare echitabilă pentru palestinieni. Nu, Qati era sigur. Poate că nu se va mai baza pe ruşi. Poate că nu se va mai baza pe saudiţi. Cu siguranţă, nu se putea baza pe americani. Dar se putea baza pe Israel. Evreii erau mult prea tâmpiţi, mult prea aroganţi, mult prea miopi pentru a vedea că speranţa lor ideală pentru o securitate de lungă durată stătea numai într-o pace echitabilă. Un raţionament de o ironie amară, dar care îi stârni un zâmbet. Nu putea fi decât voia lui Dumnezeu: mişcarea lui să fie apărată de inamicii ei cei mai îndârjiţi. Încăpăţânarea lor, gâturile lor ţepene nu se vor înclina niciodată. Iar dacă asta era necesar pentru ca războiul să continue, atunci această situaţie de o ironie amară nu putea fi decât un semn de la Dumnezeu că ţelul care-i ghida pe Qati şi oamenii lui era cu adevărat Cauza Sfântă, aşa cum credeau ei.

— Niciodată! Niciodată nu mă voi înclina în faţa acestei infamii, strigă ministrul apărării.

Era un spectacol dramatic, chiar şi pentru el. Bătuse în masă suficient de tare pentru a răsturna paharul cu apă şi băltoaca ameninţa să se prelingă peste margine, în poala lui. O ignoră intenţionat, în timp ce ochii lui albaştri şi violenţi măturau sala de şedinţe.

— Şi dacă Fowler e serios în ameninţările lui?

— Îi vom distruge cariera, răspunse ministrul. Putem face asta. N-ar fi primul politician american pe care-l aducem pe drumul cel bun.

— Mda, cu ai noştri nu prea reuşim, observă *sotto voce* ministrul de externe la urechea vecinului său de masă.

— Ce-a fost asta?

— Rafi, de data asta s-ar putea să nu meargă.

Înainte de a continua, David Askenazi bău o înghițitură din pahar.

— Ambasadorul nostru la Washington afirmă că oamenii lui de pe Capitol Hill costată un sprijin real pentru planul lui Fowler. Sâmbăta trecută, ambasadorul saudit a dat o recepție în onoarea liderilor Congresului. Sursele noastre susțin că ambasadorul a fost la înălțime. Aşa-i, Avi?

— Corect, domnule ministru, răspunse generalul Ben Jakob.

Şeful lui lipsea pentru moment din țară şi el vorbea în numele Mossadului.

— Saudiții şi restul statelor „moderate” din Golf doresc să pună capăt stării de război declarate, să instituie relații ministeriale cu noi – care să pregătească o recunoaştere deplină la o dată ulterioară, nespecificată – şi să suporte o parte din cheltuielile americane pentru staționarea trupelor şi avioanelor aici – şi totodată să-şi asume întregul cost al forței de asigurare a păcii şi de reabilitare economică a prietenilor noştri palestinieni.

— Cum putem refuza asta? întrebă sec ministrul de externe. Nu te surprinde sprijinul din Congresul american?

— E doar o păcăleală, insista ministrul apărării.

— Dacă-i aşa, e una al naibii de inteligentă, mormăi Ben Jakob.

— Tu crezi în aiureala asta, Avi? Tocmai *tu?*

Cu mulți ani înainte, Ben Jakob fusese cel mai bun comandant de batalion din Sinai al lui Rafi Mandel.

— Nu ştiu, Rafi.

Directorul adjunct al Mossadului nu fusese niciodată mai conştient de poziția sa şi nu-i era uşor să vorbească în numele şefului său.

— Care-i evaluarea ta? întrebă blând primul ministru.

Cineva de la masă, hotărâse el, trebuia să rămână calm.

— Americanii sunt sinceri, răspunse Avi. Dorința lor de a asigura o garanție fizică – tratatul de apărare mutuală şi staționare a trupelor – este autentică. Din punct de vedere strict militar…

— Eu vorbesc în numele apărării Israelului, mârâi Mandel.

Ben Jakob se întoarse să-şi privească fostul comandant:

— Rafi, întotdeauna ai fost mai mare în grad decât mine, dar şi eu am lichidat inamici pe capete şi o ştii foarte bine.

Avi se opri o clipă, pentru a lăsa timp cuvintelor să-şi atingă ținta. Când continuă, vocea îi era calmă, măsurată şi lipsită de pasiune, rațiunea lui înăbuşind emoțiile nu mai puțin puternice decât ale lui Mandel.

— Prezența unităților militare americane va reprezenta un angajament serios. Capacitatea de atac a forței noastre aeriene va creşte cu douăzeci şi cinci la sută, iar unitatea aceea de tancuri e mai puternică decât oricare dintre brigăzile noastre. Mai mult, nu văd cum ar putea fi retras acest angajament. Prietenii noştri din America nu vor permite niciodată să se întâmple aşa ceva.

— Am mai fost abandonați, sublinie rece Mandel. Singura noastră apărare suntem noi înşine.

— Rafi, prietene, unde ne-a dus asta? întrebă pe un ton calm ministrul de externe. Noi doi am luptat împreună şi nu doar în camera asta. Vom avea vreodată pace?

— Mai bine fără tratat, decât cu unul prost.

— De acord, acceptă primul ministru. Dar cât de prost este acest tratat?

— Toți am citit proiectul. Voi propune câteva schimbări neesențiale, dar, prieteni, cred că a sosit momentul, se pronunță ministrul de externe. Sfatul meu este să acceptăm Planul Fowler, cu anumite condiții, pe care le şi expun.

— Americanii ni le vor acorda, Avi?

— Se vor plânge din cauza costurilor, dar prietenii noştri din Congres ne vor susține, indiferent dacă preşedintele Fowler le aprobă sau nu. Ne vor recunoaşte concesiunile istorice şi vor dori să ne facă să ne simțim în siguranță în interiorul granițelor noastre.

— În cazul ăsta, îmi dau demisia, strigă Rafi Mandel.

— Nu, Rafi, nu o s-o faci, spuse primul ministru, uşor obosit de dramatismul lui histrionic. Dacă demisionezi, te excluzi definitiv. Ştiu că doreşti să ajungi pe acest scaun, dar nu-l vei avea niciodată dacă părăseşti acum Cabinetul.

Fața lui Mandel se înroşi sub biciul amenințării. Primul ministru îşi plimbă privirea prin cameră:

— Să aud, care este părerea guvernului?

Patruzeci de minute mai târziu, telefonul lui Ryan zbârnâi. Ridică receptorul, remarcând că era linia cea mai sigură, cea directă, care nu trecea pe la Nancy Cummings.

— Ryan.

Ascultă un minut, în timp ce lua notițe.

— Mulțumesc.

Apoi directorul adjunct al CIA se ridică, traversă oficiul lui Nancy şi intră, prin uşa din stânga, în biroul mai spațios al lui Marcus Cabot. Cabot stătea întins pe canapeaua din colțul din fund al camerei. Ca şi judecătorului Arthur Moore, predecesorul lui, lui Cabot îi plăcea să fumeze din când în când câte un trabuc, îşi scosese pantofii şi citea un dosar care avea o bandă dungată pe margini. Încă un dosar „strict secret” într-o clădire plină de ele. Cabot, arătând ca un vulcan durduliu şi roz, lăsă dosarul pe podea şi îl urmări pe Ryan cum se apropie.

— Ce este, Jack?

— Tocmai am primit un telefon de la prietenul nostru din Israel. Vin la Roma, iar Cabinetul a votat acceptarea termenilor tratatului, cu câteva modificări.

— Care anume?

Ryan îi înmână notițele pe care le făcuse în timpul convorbirii telefonice. Cabot îşi plimbă privirea peste ele:

— Tu şi cu Talbot ați avut dreptate.

— Mda şi ar fi trebuit să-l las pe el să joace cartea în locul meu.

— A fost o încercare bună, le-ai prezis pe toate, în afară de una.

Cabot se ridică şi îşi puse pantofii negri, înainte de a se duce la birou. Aici, ridică un receptor:

— Spune-i preşedintelui că-l voi întâlni la Casa Albă când se va întoarce de la New York. Îi vreau acolo pe Talbot şi Bunker. Spune-i că-i dăm drumul.

Aşeză receptorul la loc în furcă. Zâmbi, cu trabucul între dinți, încercând să arate ca George Patton, care, după câte ştia Ryan, nu fumase.

— Ce zici de asta?

— Cât crezi ca va dura finalizarea?

— Cu munca preliminară pe care ați făcut-o tu şi Adler, plus cea de finisare a lui Talbot şi Bunker? Hm. Să zicem două săptămâni. N-o să meargă la fel de repede cum s-a întâmplat cu Carter la Camp David pentru că sunt implicați prea mulți diplomați profesionişti, dar în paisprezece zile preşedintele va lua avionul spre Roma pentru a semna documentele.

— Vrei să merg cu tine la Casa Albă?

— Nu, mă ocup eu de asta.

— OK.

Nu era ceva neaşteptat. Ryan părăsi camera pe acelaşi drum pe

care venise.

7
Oraşul Domnului

Camerele de luat vederi erau pe poziție. Cele mai moderne stații terestre mobile de la Baza Aeriană Andrews fuseseră încărcate în transportoare C-5B Galaxy şi aduse la aeroportul Leonardo da Vinci. Chestia asta nu prea avea legătură cu ceremonia semnării – dacă se va ajunge până acolo, îşi spuneau comentatorii – făcând parte din ceea ce mucaliții numeau spectacolul preliminar. Echipamentul, total digitalizat şi de înaltă rezoluție, de-abia ieşit pe piață, va pune mai bine în valoare, simțeau producătorii, colecțiile de artă care aglomerau pereții Vaticanului, ceva în genul lizierelor care delimitau parcurile naționale. Tâmplarii locali şi specialiştii din New York şi Atlanta lucraseră zi şi noapte pentru a construi cabinele speciale de unde reporterii vor transmite rețelelor lor de televiziune. Buletinele matinale de actualități ale celor trei rețele majore plecau de la Vatican. CNN era şi el prezent acolo, într-o desfăşurare de forțe, aşa cum erau şi NHK, BBC şi mai toate celelalte posturi de televiziune din lume, toate luptându-se pentru spațiu în marea piață care se întindea în fața bisericii începute în 1503 de Bramante şi continuată de Rafael, Michelangelo şi Bernini. O scurtă, dar violentă furtună pulverizase apa din fântâna centrală în cabina celor de la *Deutsche Welle* şi scurtcircuitase echipamente în valoare de o sută de mii de mărci. Când pregătirile se apropiau de sfârşit, oficiali ai Vaticanului se treziră protestând că nu mai rămânea loc pentru cei care doreau să asiste la eveniment, dar era mult prea târziu. Cineva îşi aminti că pe vremea romanilor acesta fusese locul în care se găsea Circus Maximus şi toată lumea era de acord că acum vor asista la cel mai mare spectacol din ultimii ani. Doar că circul roman fusese folosit mai ales pentru cursele de care.

Oamenii din televiziune se bucurau de sejurul la Roma. Echipele de la *Today* şi *Good Morning America* puteau, măcar o dată, să se scoale indecent de târziu, ca să înceapă transmisiile după prânz – !!! – şi să termine la timp pentru cumpărăturile de după-amiază. Personalul lor de documentare consulta cărți de referință în legătură cu vechi obiective istorice, cum ar fi

Colosseumul – numit de fapt Amfiteatrul Flavian, cum descoperise un documentarist al naibii de conştiincios – unde oamenii deveneau sentimentali în privința înlocuitorului roman al fotbalului din Liga Națională: lupta până la moarte, bărbat contra bărbat, bărbat împotriva fiarei, fiara contra unui creştin şi diverse alte variațiuni. Totuşi, Forumul era centrul simbolic al sejurului lor la Roma. Aici erau ruinele centrului civic roman unde Cicero şi Scipio se plimbaseră, vorbiseră şi se întâlniseră cu suporteri şi opozanți, locul unde vizitatorii veneau de secole. Eterna Romă, mamă a unui vast imperiu, încă juca un rol pe scena lumii. În centrul ei se afla Vaticanul, de fapt doar câteva hectare de pământ; totuşi, un stat independent. „Câte divizii are Vaticanul?" îl citase un comentator TV pe Stalin, după care bătuse câmpii cu un discurs despre felul cum biserica şi valorile ei supravieţuiseră marxism-leninismului într-o asemenea măsură încât Uniunea Sovietică decisese să aibă relații diplomatice cu Sfântul Scaun, iar emisiunea de actualităţi de seară a televiziunii ruse, *Vremia,* se difuza dintr-o cabină situată la mai puțin de cincizeci de metri de a lui.

O atenție suplimentară li se acorda celorlalte două religii prezente la negocieri. La ceremonia de sosire, Papa reamintise un incident de la începutul Islamului: o comisie de episcopi catolici plecase într-o călătorie în Arabia, de fapt o misiune de spionaj pentru a se lămuri ce urmărea Mahomed. După o primă întâlnire cordială, episcopul cel mai în vârstă întrebă unde ar putea, el şi colegii lui, să celebreze liturghia. Mohamed le oferi imediat moscheea în care se aflau. La urma urmei, observase Profetul, nu era aceasta o casă consacrată lui Dumnezeu? Sfântul Părinte le arătase israelienilor aceeaşi curtoazie. În ambele cazuri, membrii mai conservatori ai bisericii simțiseră o oarecare nemulțumire, dar Sfântul Părinte o măturase cu un scurt discurs, ca de obicei, ținut în trei limbi.

În numele Domnului pe care toți îl cunoaştem sub nume diferite, dar care este acelaşi Dumnezeu al tuturor oamenilor, ne punem oraşul în serviciul oamenilor de buna credință. Împărtăşim atâtea credințe. Credem într-un Dumnezeu al milei şi dragostei. Credem în natura spirituală a omului. Credem în valoarea supremă a credinței şi în manifestarea acestei credințe prin caritate şi frăție. Fraților noştri din țări îndepărtatele dăm binecuvântarea noastră şi ne rugăm ca, prin credința voastră, să găsiți o cale către dreptatea şi pacea lui Dumnezeu, spre care ne călăuzesc toate credințele

noastre.

— Ce chestie, observă un comentator de la un buletin de ştiri matinal, după ce închise microfonul. Încep să cred că circul ăsta e serios.

Dar transmisiunile nu se opriră aici, desigur. În interesul corectitudinii, echilibrului, controversei, a unei înțelegeri corecte a evenimentelor şi a anunțurilor publicitare, transmisiile TV îl induseră şi pe conducătorul grupului paramilitar evreu care, vociferând, reaminti izgonirea evreilor din Iberia de către Ferdinand şi Isabela, manevrele țarului şi, fireşte, Holocaustul lui Hitler, pe care îl accentuară în mod deosebit din cauza unificării Germaniei – şi încheiară conchizând că evreii ar fi nebuni dacă ar avea încredere în orice altceva decât în armele din mâinile lor puternice. Din Qum, ayatolahul Daryaei, conducătorul religios al Iranului şi, de mult timp, un inamic a tot ce făceau americanii, spumegă împotriva tuturor necredincioşilor, expediindu-i pe toți în versiunea lui personală a iadului, dar varianta în engleză a filipicei ieşi destul de tulbure, fiind înțeleasă cu greu de telespectatorii americani, aşa că vorbăria lui grandilocventă fu scurtată. Un aşa zis „creştin carismatic" din Sudul american se bucură de cel mai lung timp de emisie. După ce mai întâi denunță romano-catolicismul ca fiind chintesența Anticristului, el repetă renumita afirmație că Dumnezeu nici măcar nu auzea rugăciunile evreilor şi, cu atât mai puțin, pe ale necredincioşilor islamişti pe care el îi numea, ca o inutilă insultă suplimentară, mahomedani.

Dar, într-un fel sau altul, aceşti demagogi fură ignorați – mai corect, opiniile lor fură ignorate. Rețelele de televiziune primiră mii de telefoane furioase, prin care se protesta că unor astfel de bigoți li se permitea să apară la televiziune. Bineînțeles, şefii televiziunilor erau încântați. Însemna că oamenii vor reveni la aceeaşi emisiune, aşteptând ca bălăcăreala să continue. Bigotul american remarcă imediat o scădere a plicurilor cu contribuții. B'nai B'rith se grăbi să-l condamne pe rabinul parcă ieşit din rezervație. Conducătorul Ligii Națiunilor Islamice, el însuşi un distins reprezentant al clerului, îl denunță pe imamul radical ca pe un eretic care încălca vorbele Profetului, pe care le cită amănunțit pentru a-şi susține opinia. Rețelele de televiziune asigurară tot comentariul în replică, demonstrând astfel suficient echilibru pentru a-i linişti pe unii telespectatori şi a-i înfuria pe alții.

Într-un ziar apăruse un comentariu în care se susținea că, pentru miile de corespondenți care participau la conferință, Piața

San Pietro devenise Stadionul Păcii, datorită configurației circulare. Cei cu mai mult spirit de observație își dădură seama că asta era o dovadă a tensiunii nervoase care îi stăpânea pe reporteri: aveau subiectul pentru reportaj, dar nimic de comentat. Securitatea la conferință era extrem de strictă. Participanții, care soseau şi plecau, erau transportați cu avioane militare, prin bazele aeriene militare. Reporterii şi operatorii cu teleobiectivele lor erau ținuți cât mai departe de acțiune, iar călătoriile se efectuau, în cea mai mare parte, la adăpostul întunericului. Gărzile elvețiene ale Vaticanului, deşi îmbrăcate în costume renascentiste, nu lăsau să treacă nici musca şi, în mod pervers, când se întâmpla ceva deosebit – de exemplu, ministrul elvețian al apărării intrase discret pe o uşă dosnică – nimeni nu remarca.

În numeroase țări, informațiile furnizate de sondaje indicau o speranță uniformă că asta ar putea fi marea ocazie. O lume obosită de discordie şi care se lăsase purtată de un val euforie de uşurare datorită recentelor schimbări în relațiile Est-Vest, sesizase cumva că acesta era momentul. Comentatorii avertizau că în istoria recentă nu existase nici o problemă mai dificilă, dar oamenii din lumea întreagă se rugau într-o sută de limbi şi într-un milion de biserici pentru sfârşitul acestei ultime şi celei mai periculoase dispute de pe planetă. Spre meritul lor, rețelele de televiziune consemnară şi asta.

Diplomați profesionişti, unii dintre ei de un cinism recunoscut, care nu văzuseră din copilărie interiorul unei biserici, se simțeau apăsați de o presiune pe care n-o mai întâlniseră vreodată în cariera lor. Rapoartele sumare din partea personalului de întreținere a Vaticanului vorbeau despre plimbări solitare la miezul nopții prin naosul bisericii, despre plimbări de-a lungul balcoanele exterioare în nopțile senine, luminate de stele, despre convorbiri interminabile ale unor participanți cu Sfântul Părinte. Dar nimic altceva. Comentatorii TV cu salarii mari se uitau unii la alții într-o tăcere stânjenitoare. Ziariştii se zbăteau şi furau orice idee bună pe care o găseau, ca să poată produce ceva concret. De la convorbirile-maraton de la Camp David, din timpul lui Carter, nu se mai purtaseră nişte negocieri atât de importante, cu atât de puțină publicitate.

Iar lumea îşi ținea respirația.

Bătrânul purta un fes roşu cu garnitură albă. Era unul dintre puținii care mai păstrau tradițiile strămoşeşti şi continua să poarte

îmbrăcămintea specifică. Viața era grea pentru druz şi singura mângâiere o găsea în religia pe care o respectase în toți cei şaizeci şi şase de ani ai vieții lui.

Druzii erau membrii unei secte religioase din Orientul Mijlociu. Secta combina aspecte ale islamismului, creştinismului şi iudaismului, fiind fondată în secolul unsprezece de către Al-hakim bi'amrillahi, calif al Egiptului, care se considera încarnarea Domnului. Cei mai mulți dintre ei trăiau în Liban, Siria şi Israel, ocupând o poziție precară în societățile celor trei națiuni. Spre deosebire de israelienii musulmani, lor li se permitea să servească în forțele armate ale statului evreu, un fapt care nu era de natură să aducă încrederea guvernului sirian în druzii autohtoni. Cu toate că unii druzi ajunseseră în posturi de comandă în armata siriană, era de notorietate faptul că un astfel de ofițer, un colonel care comanda un regiment, fusese executat după războiul din 1973 pentru că fusese obligat să se retragă de pe o poziție strategică. Deşi, în termeni strict militari, luptase bine şi cu curaj şi avusese noroc să extragă, într-o relativă ordine, ceea ce mai rămăsese din unitatea lui, pierderea acelei poziții costase armata siriană două brigăzi de tancuri, iar ca rezultat colonelul fusese executat după o procedură sumară... pentru că avusese ghinion şi, probabil, pentru că era druz.

Bătrânul fermier nu ştia toate detaliile, dar ştia destul. Atunci, musulmanii sirieni omorâseră încă un druz, o moarte urmată de multe altele de-a lungul anilor. De aceea, el nu avea încredere în nimeni din armata sau guvernul sirian. Dar asta nu însemna că avea vreun pic de afecțiune pentru Israel. În 1975, un tun israelian de 175 mm cu țeava lungă bombardase zona în care trăia el, căutând un depozit de muniții sirian, iar fragmente ale unui obuz rătăcit îi răniseră mortal soția de patruzeci de ani, adăugând singurătatea la sărăcia lui lucie. Ceea ce pentru Israel era o constantă istorică, pentru acest fermier simplu era un eveniment imediat şi fatal al vieții. Soarta decisese ca el să trăiască între două armate, amândouă privindu-i existența fizică ca pe o inconveniență stânjenitoare. Nu era un om care ceruse vreodată mult de la viață. Avea o bucată de pământ pe care o lucra, câteva oi şi capre, o casă simplă pe care o construise din pietrele cărate de pe câmpurile stâncoase. Nu voia decât să trăiască. Nu cerea, îşi tot repeta el, prea mare lucru, dar şaizeci şi şase de ani turbulenți îi dovediseră în repetate rânduri că greşea. Se rugase pentru mila Domnului său, pentru dreptate şi doar pentru un pic de mulțumire – ştiuse

întotdeauna că avuția nu-i era sortită – astfel încât povara lui şi a soției sale să fie doar un pic mai uşoară. Dar asta nu se întâmplase niciodată. Din cei cinci copii pe care îi născuse soția lui, numai unul atinsese adolescența şi fusese înrolat în armata siriană, la timp pentru războiul din 1973. Fiul lui avusese mai mult noroc decât întreaga familie; când transportorul lui BTR-60 fusese lovit de un tanc israelian, el fusese aruncat prin plafon, pierzând doar un ochi şi o mână. În viață, dar pe jumătate orb. Se căsătorise, îi dăruise tatălui său nepoți şi ducea un trai modest, ca negustor şi cămătar. Nu cine ştie ce binecuvântare, dar, în comparație cu restul evenimentelor din viața lui, fermierului i se părea singura bucurie pe care o cunoscuse.

Fermierul cultiva legume şi avea câteva animale care păşteau pe peticul lui de pământ pietros din apropierea graniței siriano-libaneze. El nu îndura cu adevărat, chiar şi supraviețuirea fiind o exagerare a existenței sale. Pentru fermier, viața nu era decât o obişnuință la care nu putea renunța, o succesiune nesfârşită de zile din ce în ce mai istovitoare. În fiecare primăvară, când oile năşteau noi miei, se ruga tăcut să nu trăiască destul de mult ca să-i vadă măcelăriți – dar, în acelaşi timp, detesta ideea că aceste animale blânde şi proaste ar putea să-i supraviețuiască.

Încă un răsărit. Fermierul nu avea un deşteptător şi nici nu-i era necesar. Când cerul se lumină, tălăngile caprelor şi oilor începură să răsune. Ochii i se deschiseră şi simți din nou durerea care-i sâcâia membrele. Se întinse în pat, apoi se ridică încet. În câteva minute, se spălase şi îşi răsese țepii cenuşii de pe față, mâncase pâinea veche, băuse cafeaua dulce şi tare şi începuse o nouă zi de muncă. Fermierul se ocupa de grădinărit dimineața, înainte de a se instala pe deplin căldura zilei. Avea o grădină mărişoară, pentru că vânzarea surplusului la piața locală aducea banii pentru puținele lucruri pe care le socotea un lux. Chiar şi munca asta era o luptă. Munca îi pedepsea membrele artritice, iar apărarea lăstarilor fragezi de animale era încă un blestem în viața lui, dar oile şi caprele puteau şi ele să fie vândute pe bani frumuşei, fără de care el ar fi făcut foame de multă vreme. Adevărul era că mânca bine din sudoarea frunții lui şi, dacă nu ar fi fost atât de singur, ar fi mâncat şi mai mult. Dar aşa, singurătatea îl făcea zgârcit. Chiar şi uneltele de grădinărit erau vechi. Se târî până la câmp, când soarele încă nu se ridicase prea mult, ca să distrugă buruienile care reapăreau în fiecare zi printre legumele sale. Dacă cineva ar putea dresa o capră, îşi spuse el, ca

un ecou al cuvintelor tatălui şi bunicului său. O capră care să mănânce buruienile, dar nu şi plantele folositoare, asta ar fi ceva. Dar o capră nu era mai inteligentă decât un bulgăre de pământ, cu excepția ocaziilor când se apuca să facă pozne. Efortul de trei ore de ridicare a săpăligii şi de rupere a buruienilor începu în acelaşi colț al grădinii şi fermierul înainta pe un rând şi se întorcea pe următorul, cu un pas constant care îi sfida vârsta şi infirmitatea.

Clanc!

Ce era asta? Fermierul se îndreptă de şale şi se şterse de sudoare. Era cam pe la jumătatea muncii de dimineață şi începea să se gândească la tihna pe care şi-o va oferi după-amiază, când va scoate oile la păscut. Nu era o piatră. Se folosi de săpăligă pentru a îndepărta pământul de pe... aha, asta era.

Oamenii se minunau adeseori în fața proceselor naturale, încă din cele mai vechi timpuri, țăranii din lumea întreagă chibzuiau în fel şi chip la pietrele care apăreau ca din senin pe terenurile agricole. Gardurile de piatră de-a lungul ulițelor din Noua Anglie erau dovezi ale acestui misterios proces de suprafață. Apa era de vină. Apa ploilor pătrundea în sol, infiltrându-se cât mai adânc. Iarna, apa îngheța şi se dilata pe măsură ce devenea solidă. Când se dilata, împingea mai degrabă în sus decât în jos, pentru că împinsul în sus era mai uşor. Acțiunea asta ducea la deplasarea pietrelor din sol spre suprafață şi astfel câmpul năştea pietre, ceva adevărat, mai ales pentru regiunea Golan a Siriei, al cărei sol era o realizare geologică recentă a vulcanismului şi unde iernile, lucru surprinzător pentru mulți, puteau fi reci şi înghețate.

Dar asta nu era o piatră.

Era ceva metalic, de culoarea nisipului, văzu el când îndepărtă țărâna. A, da, ziua aceea. Aceeaşi zi în care fiul lui fusese...

Ce fac cu blestemăția asta? se întrebă fermierul. Bineînțeles, era o bombă. Iar el nu era chiar atât de prost ca să nu ştie măcar atâta lucru. Cum ajunsese aici, era un mister. Nu văzuse nici un avion sirian sau israelian lansând bombe în apropierea fermei lui, dar asta nu avea importanță. Bomba era în fața lui, o evidență care nu putea fi negată. Dar fermierului puțin îi păsa; la fel de bine putea să fie o piatră, doar o piatră brună, prea mare ca să o scoată şi să o care la marginea câmpului, suficient de mare ca să întrerupă două rânduri de morcovi. Nu-i era teamă de ea. La urma urmei, nu explodase şi asta însemna că era stricată. Bombele bune cădeau din avioane şi explodau când loveau pământul. Asta săpase doar un crater mic, pe care el îl va umple în ziua următoare, când va

încerca să nu se gândească la rănile pe care una din bombele astea i le făcuse fiului său.

De ce n-a putut să rămână la doi metri în pământ, acolo unde-i era locul? se întrebă el. Dar ăsta era tipicul vieții lui, nu-i aşa? Fermierul se întrebă de ce fusese Dumnezeu atât de crud cu el. Nu-şi spusese toate rugăciunile, nu urmase toate regulile stricte ale druzilor? Ceruse vreodată ceva? Ale cui păcate le ispăşea?

Dar nu avea nici un sens să pună astfel de întrebări, atât de târziu. Pentru moment, avea de lucru. Continuă plivitul, urcându-se pe capătul descoperit al bombei ca să smulgă câteva buruieni şi o luă mai departe pe rând. Fiul lui îl va vizita peste o zi sau două, permițându-i bătrânului să-şi vadă nepoții şi să le zâmbească, singura bucurie a vieții lui. Va cere sfatul fiului său. Acesta luptase în război şi se pricepea la astfel de lucruri.

Era genul de săptămână pe care fiecare funcționar guvernamental o ura. Ceva important se petrecea într-o zonă orară diferită. Diferența de fus era doar de şase ore şi lui Jack i se părea foarte ciudat să fie afectat de oboseala specifică zborului pe distanțe lungi, fără să fi călătorit nicăieri.

— Cum merg lucrurile acolo? întrebă Clark de pe locul şoferului.

— Al dracului de bine.

Jack răsfoi documentele.

— De fapt, sauditii şi israelienii au fost ieri de acord într-o anumită privință. Amândouă părțile doreau să modifice ceva şi au propus aceeaşi schimbare.

Jack chicoti. Sigur, era doar o pură întâmplare şi, dacă ar fi ştiut, ambele părți şi-ar fi schimbat poziția.

— Probabil că treaba asta a încurcat ca dracu' pe cineva!

Clark râse zgomotos, gândind la fel ca şeful lui. Încă nu se luminase de ziuă şi singura chestie agreabilă a orelor matinale era că şoselele erau goale.

— Chiar ți-au plăcut sauditii, nu-i aşa?

— Ai fost vreodată acolo?

— În afara războiului, vrei să spui? De multe ori, Jack. De acolo am trecut în Iran în '79 şi '80, am petrecut multă vreme cu sauditii, le-am învățat limba.

— Ce impresie ți-a făcut locul? întrebă Jack.

— Mi-a plăcut. Am cunoscut destul de bine un tip, un maior în armata lor – de fapt, spion ca şi mine. Nu avea prea multă

experiență de teren, dar studiase temeinic. Era suficient de deştept ca să realizeze că avea multe de învățat şi asculta când îi povesteam tot felul de chestii. M-a invitat de două-trei ori la el acasă. Avea doi fii, nişte puşti simpatici. Acum unul pilotează avioane de vânătoare. Totuşi, e ciudat cum îşi tratează femeile. Lui Sandy nu i-ar plăcea.

Clark făcu o pauză, în timp ce schimba benzile ca să depăşească un camion.

— Din punct de vedere profesional, cooperam în draci. Oricum, ce-am văzut mi-a plăcut. Sunt altfel decât noi, dar ce importanță are asta? Lumea nu-i plină de americani.

— Ce părere ai despre israelieni? întrebă Jack, închizând geanta cu documente.

— Am lucrat cu ei o dată sau de două ori – ba nu, de mai multe ori, mai ales în Liban. Tipii de la spionaj sunt profesionişti adevărați, încrezuți, nişte ticăloşi aroganți, dar cei pe care i-am întâlnit aveau de ce să fie încrezuți. Mentalitate de fortăreață, adică o linie clară de demarcație între „noi" şi „ei". E de înțeles şi chestia asta.

Clark se întoarse:

— Asta-i marea problemă, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Să-i dezbari de modul ăsta de a gândi. Nu e o chestie uşoară.

— Nu este. Aş vrea să-i văd trezindu-se şi dându-şi seama pe ce drum a apucat lumea, mormăi Ryan.

— Domnule doctor, trebuie să înțelegi. La ce să te aştepți? La dracu', omule, țara lor arată ca un poligon de tragere pentru partea adversă. Gândesc la fel cum gândeam noi, animalele de pe front, în Vietnam. Există două feluri de oameni – ai tăi şi toți ceilalți.

John Clark clătină din cap.

— Ştii de câte ori am încercat să le explic asta puştilor de la Fermă? Mentalitatea de bază pentru a supraviețui. Israelienii gândesc aşa pentru că nu pot să gândească altfel. Naziştii au ucis milioane de evrei şi pe noi ne-a durut în fund – de acord, poate că n-am reuşit să facem nimic pentru că aşa stăteau lucrurile atunci. Dar mă întreb dacă Hitler ar fi fost o țintă chiar atât de dificilă, în cazul că ne-am fi ocupat serios de fel. Oricum, sunt de acord cu tine că evreii trebuie să treacă peste asta, dar să nu uiți că le cerem extrem de mult.

— Poate că ar fi trebuit să fii cu mine când l-am întâlnit pe Avi,

observă Jack cu un căscat.

— Generalul Ben Jakob? Cică ar fi un tip al dracului de dur şi competent. Soldaţii lui îl respectă. Asta spune mult. Îmi pare rău ca n-am fost acolo, şefule, dar astea două săptămâni de pescuit au fost exact ce-mi trebuia.

— Am înţeles aluzia, domnule Clark.

— Hei, astăzi trebuie să ajung la Quantico pentru proba de tir cu pistolul. Nu te supăra că ţi-o spun, dar arăţi ca şi cum ai avea nevoie de puţină relaxare, omule. De ce nu vii cu mine? Îţi fac rost de un Beretta mic şi drăguţ, să te tot joci cu el.

Jack se gândi o clipă. Suna atrăgător. De fapt, suna grozav. Dar... Dar avea prea mult de lucru.

— Nu am timp, John.

— Ştii ce? Nu faci exerciţii, bei al dracului de mult şi arăţi ca naiba, domnule doctor Ryan. Asta este părerea mea profesională.

Cam ce mi-a spus Cathy noaptea trecută, dar Clark nu ştie exact cât de rău se prezintă situaţia. Jack privi pe fereastră la luminile caselor în care locatarii funcţionari ai guvernului abia se trezeau.

— Ai dreptate. Trebuie să fac ceva, dar astăzi pur şi simplu nu am timp.

— Ce-ai zice ca mâine la prânz să alergăm puţin?

— Iau masa cu şefii directoratelor, se eschivă Jack.

Clark tăcu şi se concentra asupra volanului. Când va învăţa fraierul ăsta? Deşi era inteligent, se lăsa înghiţit de slujbă.

Când se trezi, preşedintele descoperi o claie de păr blond şi neîngrijit pe pieptul lui şi un braţ subţire, feminin, îmbrăţişându-l. Existau şi modalităţi mai rele de a te trezi. Se întrebă de ce aşteptase atât. Evident, ea era la dispoziţia lui de... Doamne, de ani de zile. Femeia avea în jur de patruzeci de ani, dar era suplă şi drăguţă, atâta cât îşi putea dori un bărbat, iar preşedintele era un bărbat cu nevoi normale. Soţia lui, Marian, bolise ani de zile, luptându-se curajoasă cu scleroza multiplă care până la urmă îi răpise viaţa, dar numai după ce strivise ceea ce fusese cândva o personalitate plină de vitalitate, fermecătoare, inteligentă, lumina existenţii lui, îşi aminti Fowler. Cândva, ea avusese un rol important în modelarea personalităţii lui. O personalitate care se stinsese în complăcere şi autocompătimire. Ştia că fusese doar un mecanism de apărare. Toate lunile acelea nesfârşite. Trebuia să fie puternic pentru ea, să-i furnizeze rezerva de energie stoică fără de care ea ar fi murit mult mai devreme. Dar asta îl transformase pe

Bob Fowler într-un automat. Personalitatea, tăria de caracter, curajul se manifestau între anumite limite la fiecare individ, iar pe măsură ce viața lui Marian se pierdea, se risipea şi umanitatea soțului. Şi poate chiar mai mult decât atât, admise Fowler în sinea lui.

Ciudățenia era că asta îl făcuse să fie un politician mai bun. Cei mai buni ani ai lui în calitate de guvernator şi campania electorală dezvăluiseră rațiunea calmă, lipsită de pasiune şi intelectuală pe care o doreau alegătorii, spre marea surpriză a atotştiutorilor şi experților care aveau impresia că ştiau câte în lună şi în stele, dar nu încercau niciodată să descopere ceva. Îl ajutase şi faptul că predecesorul lui organizase o campanie inexplicabil de tâmpită, dar Fowler socotea că ar fi câştigat oricum.

Victoria, acum aproape doi ani, îl făcuse să fie primul preşedinte – de la Cleveland, nu-i aşa? – fără soție. Şi fără cine ştie ce personalitate. Preşedintele tehnocrat, aşa îi spuneau autorii de editoriale. Că prin profesie era avocat nu părea să conteze pentru mass-media. O dată ce descopereau o etichetă cu care toți erau de acord, o transformau în adevăr, indiferent dacă era corectă sau nu. Omul de Gheață.

Dacă Marian ar fi trăit să vadă asta. Ea ştia că el nu era de gheață. Mai erau şi cei care-şi aminteau cum fusese odată Bob Fowler, un avocat pasionat, susținător al drepturilor civile, biciul crimei organizate. Omul care curățase Clevelandul. Nu pentru mult timp, desigur, pentru că toate victoriile de acest fel, ca şi cele din politică, erau trecătoare. Îşi amintea naşterea fiecărui copil, mândria paternității, dragostea soției pentru el şi cei doi copii ai lor, cinele discrete în restaurante, la lumina lumânărilor, îşi amintea întâlnirea cu Marian la un meci de fotbal de liceu şi că ei îi plăcuse spectacolul la fel de mult ca şi lui. Treizeci de ani de căsătorie, care începuseră când erau încă amândoi la colegiu şi din care ultimii trei – când boala care se manifestase cu zece ani în urmă luase o turnură dramatică, sfârşind într-o moarte care venise mult prea încet, dar sosise mult prea curând – fuseseră un coşmar continuu, la sfârşitul căruia fusese prea epuizat ca să poată măcar să plângă. Apoi, anii de singurătate.

Deşi poate că asta trecuse.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Serviciul Secret, zâmbi Fowler. În reşedința din Columbus, orice aventură amoroasă a guvernatorului s-ar fi aflat imediat. Dar nu aici. În fața uşii stăteau de strajă doi agenți înarmați, iar la capătul holului veghea un

subofițer din armată, cu o geantă din piele căreia i se spunea „mingea de fotbal”, un nume care nu-i plăcea preşedintelui, dar existau lucruri pe care nici măcar el nu le putea schimba. În orice caz, consilierului său pe problemele de securitate națională îi era permis să-i împartă patul, iar personalul Casei Albe ştia să păstreze secretul. Asta, îşi spuse el, era o chestie de-a dreptul remarcabilă.

Fowler îşi privi amanta. Indiscutabil, Elizabeth era frumoasă. Pielea îi era palidă, pentru că îşi desfăşura munca în birou şi nu în aer liber, dar el prefera femeile cu o carnație pală, deschisă. Cuverturile erau răvăşite din cauza agitației din noaptea precedentă şi privirea lui poposi pe spatele ei: o piele netedă şi catifelată. Respirația ei uşoară îi gâdila pieptul, iar brațul femeii îl cuprinsese într-o îmbrățişare moale. Îşi plimbă mâna pe spatele ei şi fu răsplătit cu un *hmmm* şi o uşoară creştere a presiunii îmbrățişării.

Se auzi o ciocănitură discretă în uşă. Preşedintele trase cuverturile şi tuşi. După câteva secunde, uşa se deschise, iar un agent intră, aducând o tavă cu cafea şi câteva documente, după care ieşi. Fowler ştia că nu putea avea chiar atâta încredere într-un membru al personalului obişnuit, dar Serviciul Secret era, cu adevărat, versiunea americană a gărzilor pretoriene. Agentul nu-şi trădă emoțiile, cu excepția unei înclinări a capului în semn de bună dimineața la adresa Şefului, cum îi spuneau agenții. Devotamentul pe care i-l acordau era aproape servil. Deşi cei din Serviciul Secret, bărbați şi femei deopotrivă, fuseseră bine şcoliți, priveau realitatea într-un mod simplu şi natural, iar Fowler ştia că astfel de oameni îşi vor găsi totdeauna locul lor în lume. Cineva, adeseori cineva calificat, trebuia să ducă la îndeplinire deciziile şi ordinele superiorilor. Agenții înarmați juraseră să-l protejeze, chiar să-şi interpună corpurile între preşedinte şi orice pericol – manevra era numită „încasarea glonțului” – şi Fowler era uluit că nişte oameni atât de inteligenți se puteau antrena pentru a face ceva atât de plin de abnegație. Dar era în folosul lui. Aşa cum era şi discreția lor. Cert este că un ajutor atât de bun era greu de găsit. Perfect adevărat: trebuia să fii preşedinte ca să ai astfel de servitori.

Fowler se întinse după cafea şi, cu o singură mână, îşi umplu cana. Era neagră. După prima înghițitură, folosi telecomanda pentru a deschide televizorul. Era fixat pe CNN şi reportajul principal – acolo era două după-amiaza – era, bineînțeles, de la

Roma.

— Mmmmm.

Elizabeth îşi mişcă uşor capul şi părul ei îi mătură pieptul. Întotdeauna se trezea mai greu decât el. Fowler îşi lăsă un deget să şerpuiască pe şira ei, câştigând o ultimă mângâiere înainte ca ochii ei să se deschidă. Capul ei se ridică şi avu o tresărire violentă:

— *Bob!*

— Da?

— Cineva a fost aici!

Arătă spre tava cu ceşti şi ştiu că nu o adusese Fowler.

— Cafea?

— *Bob!*

— Uite, Elizabeth, oamenii de afară ştiu că eşti aici. Ce crezi că ascundem şi de cine ascundem? La dracu', probabil că au şi microfoane.

Nu mai spusese asta niciodată. Nu ştia sigur şi se abţinuse intenţionat să întrebe, dar era logic să te aştepţi la aşa ceva. Paranoia instituţională a Serviciului Secret le interzicea agenţilor să aibă încredere în Elizabeth sau în oricare altul, cu excepţia preşedintelui. Prin urmare, dacă ea încerca să-l ucidă, ei aflau imediat, astfel încât agenţii de la uşa puteau să intre în forţă şi să-l salveze pe HAWK din ghearele amantei. Probabil că existau microfoane. Oare şi camere de luat vederi? Nu, camere probabil că nu, dar în mod sigur existau microfoane. Fowler găsi ideea realmente stimulativă, un fapt pe care autorii editorialelor nu l-ar fi crezut niciodată. Nu despre Omul de Gheaţă.

— Dumnezeule!

Liz Elliot nu se gândise niciodată la asta.

Se ridică şi sânii ei se mişcară îmbietor în faţa ochilor lui. Dar Fowler nu era genul matinal. Dimineţile erau pentru muncă.

— Doar sunt preşedintele, Elizabeth, sublinie Fowler.

Ideea camerelor de luat vederi îi venise şi ei şi aranjă repede cuverturile. Inutilitatea gestului îl făcu pe Fowler să zâmbească.

— Cafea? întrebă el din nou.

Elizabeth Elliot aproape chicoti. Iat-o în patul preşedintelui, goală puşcă, cu paznici înarmaţi la uşă. Dar Bob lăsase pe cineva în cameră! Omul era incredibil. Măcar o acoperise? Putea să întrebe, dar decise să nu o facă, temându-se că ar lua-o peste picior. Avea un umor şfichiuitor, care ajungea la apogeu când se combina cu o undă de cruzime. Şi totuşi. Avusese vreodată un amant la fel de bun ca el? Poate în prima ei noapte de dragoste –

trebuie să fi trecut ani, el fusese atât de răbdător, atât de… respectuos. Atât de uşor de manipulat. Elliot îşi adresă în gând zâmbetul ei secret. Preşedintele putea fi pilotat să facă exact ce dorea ea, atunci când o dorea şi să o facă impecabil, pentru că-i plăcea să ofere bucurii unei femei. De ce? se întrebă ea. Poate că voia să lase o amintire plăcută. La urma urmei, era politician şi tot ce-şi doreau politicienii erau câteva rânduri în cărțile de istorie. Ei bine, el le va avea, într-un fel sau altul. Fiecare preşedinte le avea, până şi Grant şi Harding erau amintiți, cu cele bune şi cele rele. Chiar şi aici dorea să lase o amintire şi atunci îndeplinea capriciile femeii, dacă femeia avea curajul să ceară.

— Dă sonorul mai tare, ceru Liz.

Fowler se execută imediat, văzu ea cu mulțumire. Atât de doritor să placă, chiar şi acum. Atunci, de ce dracu' a lăsat un servitor să intre cu cafeaua? Nu-l putea înțelege pe omul ăsta care citea deja faxurile de la Roma.

— Draga mea, o să meargă. Sper că ți-ai făcut bagajele.

— De ce?

— Noaptea trecută, saudiții şi israelienii au fost efectiv de acord în problema esențială, după spusele lui Brent – Dumnezeule, asta-i uluitor! A avut şedințe separate cu ambele părți şi amândouă au sugerat acelaşi lucru… şi, ca să-i împiedice să afle, a pendulat încolo şi-ncoace, spunându-le că ar fi acceptabil… apoi, într-o altă rundă, le-a confirmat acceptarea! Ha!

Fowler lovi pagina cu dosul palmei.

— Brent face treabă bună. Şi tipul ăsta, Ryan. E agasant, dar ideea lui…

— Ei, hai, Bob! Nici măcar nu a fost originală. Ryan doar a repetat unele lucruri pe care alții le spuneau de ani de zile. Era nouă pentru Arnie, dar interesele lui Arnie se opresc la gardul Casei Albe. A-i acorda merite lui Ryan pentru asta e ca şi cum ai spune că a reuşit să organizeze, special pentru tine, un apus de soare splendid.

— Poate, încuviință preşedintele.

Era convins că propunerea-concept a directorului adjunct al CIA reprezenta mai mult, dar nu merita s-o supere pe Elizabeth.

— Ryan a făcut treabă bună cu saudiții, ți-aduci aminte?

— Ar fi mult mai eficient dacă şi-ar ține gura. De acord, le-a făcut saudiților un instructaj bun. Ăsta nu-i chiar un eveniment în politica externă americană, nu-i aşa? Instructajele sunt meseria lui. De fapt, Brent şi Dennis sunt tipii care au făcut totul, nu

Ryan.

— Cred că ai dreptate. Brent şi Dennis sunt cei care au obținut angajamentele finale pentru conferință. Brent zice încă trei zile, poate patru.

Preşedintele îi înmână faxurile. Era timpul să se scoale şi să se pregătească de lucru, dar înainte de a o face îşi trecu mâna peste o anumită curbă a cearşafului, doar ca s-o facă să ştie că...

— Opreşte-te!

Liz chicoti, pentru ca ordinul să sune a joacă. Desigur, el făcu cum i se spusese. Pentru a îndulci lovitura, ea se aplecă pentru un sărut, care îi fu dăruit în ciuda respirației urât mirositoare, exact cum i se ceruse.

— Ce se mai aude? întrebă un şofer de camion la terminalul de cherestea.

Patru trailere enorme stăteau înşirate ceva mai departe de stivele de copaci doborâți care erau pregătiți pentru transportul în Japonia.

— Erau aici şi când am trecut ultima dată.

— Pleacă în Japonia, răspunse dispecerul, răsfoind actele camionagiului.

— Şi ce-i cu asta, e vreunul care nu pleacă?

— Ceva special. Plătesc ca să le păstrăm buştenii aşa, închiriază trailere şi tot restul. Aud că buştenii sunt transformați în grinzi pentru o biserică, un templu, sau altceva de genul ăsta. Uită-te cu atenție – sunt prinşi între ei cu lanțuri. Sunt legați şi cu o funie de mătase, dar lanțurile sunt ca să fie siguri că stau la un loc. Ceva în legătură cu tradiția templului. O să fie munca dracului să-i încarce aşa pe navă.

— Adică, au închiriat trailerele şi le țin aici, în loc să încarce buştenii şi să-i expedieze unde trebuie? Sfinte Sisoie. Au mai mulți bani decât creier, nu-i aşa?

— Ce ne pasă? întrebă dispecerul, obosit să răspundă la aceeaşi întrebare de fiecare dată când un şofer trecea prin biroul lui.

Iar buştenii stăteau acolo. Ideea, credea dispecerul, era să-i lase să se usuce. Dar, indiferent cine plănuise asta, o cam dăduse în bară. Traversau cea mai umedă vară înregistrată într-o zonă cunoscută pentru precipitațiile ei şi buştenii, care erau plini cu sevă când fuseseră doborâți arborii din care proveneau, nu făceau decât să absoarbă ploaia care cădea. Crengile fuseseră tăiate şi ploaia se infiltra în cioturi şi trecea în trunchi. Buştenii erau

probabil mai grei acum decât atunci când fuseseră tăiaţi. Poate că ar trebui să arunce o prelată peste ei, îşi zise dispecerul, dar atunci nu ar face decât să reţină umezeala în interior şi, în plus, ordinele erau să nu se atingă de ei. Ploua şi acum. Cherestegeria se transforma într-o mlaştină blestemată, cu noroiul frământat de camioanele şi utilajele de încărcare care se fâţâiau pe acolo. Probabil că japonezii aveau planurile lor pentru uscarea şi prelucrarea buştenilor. Ordinele lor excludeau orice tratare efectivă aici... iar banii erau ai lor. Pentru traversarea Pacificului, vor fi încărcaţi la bordul lui *George McReady* şi lăsaţi pe punte. Era al dracului de sigur că se vor uda şi mai bine. Dacă vor mai absorbi multă apă, îşi spuse dispecerul, cineva va trebui să aibă mare grijă de ei. Dacă erau lăsaţi să cadă în râu, poate că nici nu mai pluteau.

Fermierul ştia că nepoţii săi erau stânjeniţi de faptul că el era un simplu ţăran. Se opuneau îmbrăţişărilor şi sărutărilor lui, probabil că protestaseră puţin înainte ca tatăl lor să-i aducă aici, dar lui nu-i păsa. Copiii de azi nu aveau respect pentru generaţia lui. Poate că ăsta era preţul pentru şansele lor mai mari. Ciclul generaţiilor se întrerupea. Viaţa lui era foarte puţin diferită de cea pe care o trăiseră zece generaţii de strămoşi, dar fiul lui, în ciuda rănilor, se descurca mai bine, iar copiii lui o vor duce şi mai bine. Băieţii erau mândri de tatăl lor. Când colegii lor de şcoală comentau duşmănos religia lor druză, băieţii puteau afirma că tatăl lor luptase şi-şi vărsase sângele împotriva detestaţilor israelieni, omorând chiar câţiva sionişti. Guvernul sirian avea o oarecare grijă de veteranii răniţi în războaie. Fiul fermierului avea propria lui afacere modestă şi funcţionarii guvernului nu-l hărţuiau, cum poate că ar fi făcut dacă situaţia lui ar fi fost alta. Se căsătorise târziu, ceea ce era neobişnuit pentru zona în care trăiau. Soţia lui, era destul de drăguţă şi respectuoasă – îl trata bine pe fermier, poate că în semn de mulţumire pentru că nu se arătase niciodată interesat să se mute în mica lor casă. Fermierul era foarte mândru de nepoţii lui, băieţi puternici, încăpăţânaţi şi rebeli, aşa cum era normal să fie băieţii. Fiul lui era la fel de mândru de ei şi prospera. După masa de prânz, el şi tatăl lui ieşiră din casă. Fiul se uită la grădina pe care odată o plivise şi el şi simţi junghiuri de vinovăţie pentru că tatăl lui încă lucra aici în fiecare zi. Nu se oferise să-l ia pe la el? Nu se oferise să-i dea ceva bani? Toate aceste oferte fuseseră respinse. Tatăl lui era destul de

strâmtorat, dar avea o mândrie încăpățânată.

— Grădina arată foarte sănătoasă anul ăsta.

— Ploaia a fost bună, se arătă de acord fermierul. Sunt o mulțime de miei. Nu a fost un an rău. Şi tu?

— Anul meu cel mai bun. Tată, aş vrea să nu mai munceşti atât de mult.

— Ce să zic. Ce altă viață am cunoscut? Ăsta e locul meu.

Ce curaj are, îşi spuse fiul. Îndura, în ciuda a orice. Nu putuse să-i dea prea mult fiului său, dar îi transmisese curajul lui stoic. Când se descoperise zăcând amețit pe înălțimile Golan, la douăzeci de metri de resturile fumegânde ale transportorului, ar fi putut să stea acolo şi să moară, cu ochiul scos şi mâna stângă însângerată, pe care doctorii trebuiseră mai târziu să o taie. Ar fi putut să zacă pe pământ şi să moară, dar ştia că renunțarea era un lucru pe care tatăl lui nu l-ar fi acceptat. Aşa că se ridică şi merse şase kilometri până la postul de prim-ajutor al batalionului, cărându-şi arma şi acceptând tratamentul numai după ce dăduse raportul. Primise o decorație pentru asta, iar comandantul lui de batalion îi făcuse viața un pic mai uşoară, dându-i nişte bani cu care să deschidă un mic magazin şi asigurându-se că oficialii locali ştiau că trebuiau să-l trateze cu respect. Colonelul îi dăduse banii, dar curajul îl moştenise de la tatăl lui. Ce bine ar fi fost dacă acesta ar fi acceptat acum puțin ajutor.

— Fiule, am nevoie de sfatul tău.

Asta era ceva nou.

— Sigur, tată.

— Vino să-ți arăt ceva.

Îşi conduse fiul în grădină, acolo unde erau morcovii. Cu piciorul, dădu pământul de pe…

— Stop! aproape că țipă fiul.

Îşi prinse tatăl de braț şi îl trase înapoi.

— Dumnezeule, de când e asta aici?

— Din ziua în care ai fost rănit, răspunse tatăl.

Mâna dreaptă a fiului se înălță spre peticul care-i acoperea ochiul şi, pentru o clipă, oribila teroare a acelei zile reveni. Fulgerul orbitor, zborul prin aer, camarazii lui morți, țipând în timp ce ardeau de vii. Israelienii o făcuseră. Unul din tunurile lor îi omorâse mama, iar acum… asta?

Ce era? Îi ceru tatălui său să stea departe şi se întoarse să vadă. Se mişca foarte atent, ca şi cum ar fi traversat un câmp de mine. Făcuse armata la genişti; deşi unitatea lui fusese obligată să lupte

cu infanteria, treaba lor ar fi trebuit să fie instalarea unui câmp de mine. Era mare, arăta ca o bombă de o mie de kilograme. Nu putea fi decât israeliană; ştia asta după culoare. Se întoarse să-şi privească tatăl:

— Asta stă aici de atunci?

— Da. A făcut o gaură şi eu am acoperit-o. Îngheţul trebuie s-o fi ridicat. E vreun pericol? E stricată, nu?

— Tată, lucrurile astea nu mor niciodată cu adevărat. E foarte periculoasă. Mare cum e, dacă explodează, ar putea distruge casa şi pe tine o dată cu ea!

Fermierul făcu un gest de dispreţ la adresa obiectului.

— Dacă voia să explodeze, ar fi făcut-o când a căzut.

— Nu-i adevărat! În povestea asta, ai să-mi dai ascultare. Nu te mai apropia de blestemăţia asta.

— Şi ce-o să se întâmple cu grădina mea? întrebă simplu fermierul.

— Voi găsi un mijloc s-o îndepărtăm. Atunci, vei putea grădinari.

Fiul se gândi. Va fi o problemă. Şi nu una mică. Armata siriană nu avea oameni calificaţi pentru dezamorsarea bombelor neexplodate. Metoda lor era să le detoneze pe loc, ceea ce era un lucru înţelept, dar tatăl lui nu va supravieţui mult distrugerii casei. Soţia lui nu l-ar tolera cu uşurinţă în casa lor şi el nu-şi putea ajuta tatăl să-şi reconstruiască căminul, nu cu o singură mână. Bomba trebuia îndepărtată, dar cine ar putea face asta?

— Trebuie să-mi promiţi că nu vei intra în grădină, rosti sever fiul.

— Cum zici tu, răspunse fermierul.

Nu intenţiona să urmeze ordinele fiului.

— Când o s-o poţi lua?

— Nu ştiu. Am nevoie de câteva zile, să văd ce pot face.

Fermierul dădu din cap. Poate că, până la urmă, va respecta instrucţiunile fiului, cel puţin în ceea ce privea apropierea de bombă. Bineînţeles, nu putea fi decât stricată, în ciuda spuselor fiului. Fermierul ştia măcar atât despre soartă. Dacă bomba ar fi vrut să-l ucidă, ar fi făcut-o până acum. Ce alte ghinioane îl mai evitaseră vreodată?

În sfârşit, în ziua următoare, reporterii găsiră ceva în care să-şi înfigă dinţii. Dimitrios Stavarkos, patriarhul Constantinopolului, sosi cu maşina – refuza să zboare cu elicopterul – în plină zi.

— Un călugăr cu barbă? întrebă un operator, focalizând obiectivul.

Gărzile elvețiene de la uşă dădură onorul şi episcopul O'Toole îl conduse pe noul vizitator înăuntru.

— Grec, observă imediat comentatorul. Grec ortodox, trebuie să fie un episcop sau cam aşa ceva. Ce face aici? căzu pe gânduri comentatorul.

— Ce ştim despre Biserica Ortodoxă Greacă? întrebă producătorul lui.

— Nu lucrează pentru papă. Le permite preoților să se căsătorească. Mi se pare că israelienii l-au aruncat odată pe unul în închisoare pentru că le-a furnizat arme arabilor, comentă altcineva.

— Deci, grecii se înțeleg cu arabii, dar nu şi cu papa? Şi israelienii?

— Nu ştiu, admise producătorul. Ar putea fi o idee bună să aflăm.

— În concluzie, acum sunt implicate patru grupări religioase.

— Vaticanul este implicat cu adevărat sau a oferit doar locul ăsta ca teren neutru? întrebă comentatorul.

Ca cei mai mulți comentatori, era în formă maximă când citea un text de pe prompter.

— Când s-a mai întâmplat asta? Dacă vrei „teren neutru”, te duci la Geneva, observă operatorul.

Îi plăcea Geneva.

— Ce se mai aude?

O tânără din personalul de documentare intră în cabină. Producătorul o puse la curent.

— Unde-i consultantul ăla blestemat? mârâi comentatorul.

— Poți să dai banda înapoi? ceru documentarista.

Echipa din camera de control se conformă şi ea îngheță imaginea pe monitor.

— Dimitrios Stavarkos. E patriarhul Constantinopolului – Istanbul pentru tine, Rick. Este capul tuturor bisericilor ortodoxe, cam cum e papa pentru catolici. Bisericile ortodoxe greacă, rusă şi bulgară au propriii lor conducători, dar toți ascultă de patriarh. Ceva de felul ăsta.

— Le permit preoților lor să se căsătorească, nu-i aşa?

— Preoților, da... dar, după câte îmi amintesc, ca să devii episcop sau ceva mai mare, trebuie să fii celibatar...

— Neplăcut, remarcă Rick.

— Anul trecut, Stavarkos a condus lupta împotriva catolicilor pentru Biserica Nativității – a şi câştigat-o, după câte îmi amintesc. I-a enervat al naibii de tare pe câțiva episcopi catolici. Ce dracu' face aici?

— Tu ar trebui să ne spui, Angie, rosti comentatorul țâfnos.

— Ține-ți gura, Rick.

Angie Mirilos obosise să facă frumos în fața primadonei echipei: tipul era redus mintal. Sorbi din cafea un minut sau două şi anunță:

— Cred că am prins şpilul.

— Nu vrei să ne spui şi nouă?

— Bine ați venit!

Cardinalul d'Antonio îl sărută pe Stavarkos pe amândoi obrajii. Barba tipului era dezgustătoare, dar nu avea ce face. Cardinalul îl conduse pe patriarh în camera de şedințe. Acolo se aflau şaisprezece oameni adunați în jurul unei mese, iar în capul ei era un scaun liber. Stavarkos îl ocupă.

— Mulțumesc pentru că ați venit, spuse secretarul Talbot.

— O invitație de felul acesta nu se refuză, replică patriarhul.

— Ați citit materialul informativ?

Acesta fusese livrat prin mesager.

— E foarte ambițios, încuviință precaut Stavarkos.

— Credeți că puteți accepta rolul care vă revine?

Lucrurile avansează îngrozitor de repede, îşi spuse patriarhul. Dar…

— Da, răspunse el simplu. Cer autoritate plenipotențiară asupra tuturor altarelor creştine din Țara Sfântă. Dacă sunteți de acord cu asta, atunci voi participa bucuros la tratatul vostru.

D'Antonio reuşi să-şi mențină fața impasibilă. Îşi controlă respirația şi se rugă rapid pentru o intervenție divină. Nu va fi niciodată în stare să decidă dacă o primise sau nu.

— Este foarte târziu pentru o cerere atât de amplă.

Toți întoarseră capetele. Vorbitorul era Dmitri Popov, prim adjunct al ministrului de externe al Uniunii Sovietice.

— De asemenea, este nechibzuit să cauți avantaje unilaterale, când toți cei de aici au făcut concesii atât de mari. Vă veți opune tratatului numai pe această bază?

Stavarkos nu era obişnuit cu astfel de admonestări directe.

— Problema altarelor creştine nu are o importanță directă pentru tratat, Preasfinția Voastră, observă secretarul Talbot.

Suntem dezamăgiți de acordul dumneavoastră condiționat de participare.

— Poate că am înțeles eu greşit materialul informativ, se retrase Stavarkos. Puteți să-mi spuneți care va fi statutul meu?

— Nici gând, pufni comentatorul.

— De ce nu? replică Angela Mirilos. Ce altceva are sens?

— E prea mult.

— E mult, fu de acord Mirilos, dar se mai potriveşte şi altceva?

— O să cred când o să văd.

— S-ar putea să nu vezi nimic. Stavarkos nu iubeşte prea mult Biserica Romano-Catolică. Lupta pe care au avut-o la ultimul Crăciun a fost urâtă.

— Cum se face că noi n-am transmis nimic?

— Pentru că eram prea ocupați să vorbim despre scăderea vânzărilor de Crăciun… *tâmpitule,* încheie ea în gând.

— Deci, o comisie separată?

Lui Stavarkos nu-i plăcea asta.

— Mitropolitul doreşte să-şi trimită reprezentanții proprii, răspunse Popov.

Dmitri Popov credea încă în Marx mai degrabă decât în Dumnezeu, dar Biserica Ortodoxă din țara lui era rusă, iar participarea rusă la tratat trebuia să fie reală, oricât de minor putea să pară acest punct.

— Trebuie să vă spun că această problemă mi se pare ciudată. Blocăm tratatul din cauza unor discuții despre care biserică este mai influentă? Scopul nostru aici este să dezamorsăm un focar potențial de război între evrei şi islamişti, iar creştinii se opun? întrebă Popov tavanul – puțin cam teatral, aprecie d'Antonio.

— E mai bine ca această problemă secundară să fie lăsată unui comitet de clerici creştini, interveni în sfârşit cardinalul d'Antonio. Vă dau cuvântul meu în fața Domnului că aceste ciondăneli sectare vor lua sfârşit!

Am mai auzit asta, îşi reaminti Stavarkos… şi totuşi. Totuşi, cum îşi putea permite să fie atât de meschin? Îşi reaminti ce spuneau Scripturile şi că el credea fiecare cuvânt din ele. *Mă fac de râs şi o fac în fața romanilor şi a ruşilor!* Un considerent suplimentar era că turcii de-abia îl tolerau în Istanbul – Constantinopol! – iar tratatul îi oferea şansa să câştige un imens prestigiu pentru bisericile lui.

— Te rog să mă ierţi. Am permis unor incidente regretabile să-mi afecteze judecata. Da, voi sprijini acest acord şi am încredere în cuvântul confraţilor mei.

Brent Talbot se destinse în scaun şi şopti o rugăciune de mulţumire. Rugăciunile nu intrau în obişnuinţele secretarului de stat, dar aici, în acest mediu, cum putea cineva să le evite?

— În cazul acesta, cred că am ajuns la o înţelegere.

Talbot îşi plimbă privirea în jurul mesei şi, unul după altul, capetele se înclinară, unele cu entuziasm, altele cu resemnare. Dar toţi aprobară. Ajunseseră la o înţelegere.

— Domnule Adler, când vor fi gata documentele pentru semnat? întrebă d'Antonio.

— În două ore, Eminenţa Voastră.

— Alteţa Voastră, spuse Talbot, ridicându-se în picioare. Eminenţele Voastre, domnilor miniştri, am făcut-o.

Ciudat, nici măcar nu-şi dădeau seama ce realizaseră. Procesul durase destul timp şi, ca toate negocierile de acest fel, tratatul devenise realitate, iar obiectivul urmărit era ceva separat, care decurgea din el. Acum, dintr-o dată, se aflau acolo unde intenţionaseră să ajungă şi miracolul faptului le dădea un sentiment de irealitate care, cu toată experienţa lor colectivă în formularea şi atingerea obiectivelor de politică externă, le depăşea înţelegerea. Fiecare participant se ridică în picioare, cum făcuse şi Talbot, iar mişcarea, întinderea picioarelor, le modifică oarecum percepţia. Unul câte unul, înţeleseră ce realizaseră. Mai important, înţeleseră că, într-adevăr, o făcuseră. Imposibilul tocmai se petrecuse.

David Askenazi ocoli masa până la Prinţul Ali, care-şi reprezentase ţara la negocieri şi îi întinse mâna. Asta nu era suficient. Prinţul îl îmbrăţişă frăţeşte pe ministru.

— Înaintea lui Dumnezeu, va fi pace între noi, David.

— După toţi aceşti ani, Ali, răspunse fostul tanchist israelian.

Ca locotenent, Askenazi luptase la Suez în 1956, a doua oară cu gradul de căpitan în 1967, iar batalionul lui de rezervă întărise Golanul în 1973. Amândoi bărbaţii fură surprinşi de aplauzele care izbucniră. Incredibil, evreul izbucni în lacrimi.

— Să nu-ţi fie ruşine. Curajul tău este binecunoscut, spuse amabil Ali. E cel mai bine ca un soldat să încheie pacea, David.

— Atâtea morţi. Toţi tinerii aceia minunaţi care... de ambele părţi, Ali. Toţi copiii aceia.

— Dar nu se va mai întâmpla.

— Dmitri, ajutorul tău a fost extraordinar, îi spuse Talbot omologului său rus, la celălalt capăt al mesei.

— Remarcabil ce se poate întâmpla când cooperăm, nu-i aşa?

Ce-i trecuse prin minte lui Talbot exprimase deja Askenazi:

— Două generații nenorocite, Dmitri. Tot timpul ăsta irosit.

— Nu putem recupera timpul pierdut, răspunse Popov. Însă putem avea înțelepciunea să nu-l mai pierdem.

Rusul zâmbi şiret.

— În momente ca acesta, ar trebui să avem votcă.

Talbot făcu semn cu capul spre prințul Ali:

— Nu toți suntem băutori.

— Cum poate trăi cineva fără votcă? chicoti Popov.

— Unul din misterele vieții, Dmitri. Amândoi avem de transmis telegrame.

— Aşa este, prietene.

Spre mânia corespondenților din Roma, prima care publică ştirea fu o reporteră de la *Washington Post.* În cazuri ca acesta, era aproape imposibil să eviți scurgerea de informații. Ziarista avea o sursă, o femeie sergent din Forțele Aeriene, care lucra la întreținerea aparaturii electronice de pe VC-25 A, noua versiune militară a Boeingului 747 pe care-l folosea preşedintele. Sergentul fusese pregătit de reporteră. Toată lumea ştia că preşedintele trebuia să plece la Roma. Întrebarea era când. Imediat ce sergentul află că pleca, telefonă chipurile acasă ca să verifice dacă uniforma ei bună fusese adusă de la curățătorie. Că sunase la un alt număr părea o greşeală întâmplătoare. Doar că reportera avea acelaşi mesaj fictiv pe robotul telefonic. Asta era povestea pe care ar fi folosit-o sergentul dacă ar fi fost prins, dar, în cazul acesta, nu fusese şi spera nici să nu fie vreodată.

O oră mai târziu, la obişnuita întâlnire de dimineață dintre secretarul de presă al preşedintelui şi corespondenții de la Casa Albă, reportera de la *Post* anunță o „informație neconfirmată”, conform căreia Fowler pleca la Roma – asta însemna că negocierea tratatului ajunsese într-un impas sau era un succes? Secretarul de presă fu luat prin surprindere. Aflase cu doar zece minute înainte că va zbura la Roma şi, ca de obicei, fusese avertizat să păstreze un secret absolut – un avertisment care avea cam tot atâta greutate ca soarele într-o zi noroasă. Totuşi, se lăsă luat prin surprindere de întrebarea care îl puse în încurcătură şi pe cel care trebuia să facă publică ştirea – dar numai după prânz, la

informarea de după-amiază. Răspunsul lui – „fără comentarii” – nu fu suficient de convingător şi corespondenţii de la Casa Albă adulmecară că era ceva important. Toţi aveau copii după programul de întâlniri al preşedintelui şi, în mod cert, existau nume care să confirme.

Ajutoarele preşedintelui dădeau deja telefoane pentru a contramanda întâlnirile şi apariţiile publice. Nici chiar preşedintele nu-şi putea permite să anuleze fără motiv întâlnirile cu oameni importanţi, dar, în timp ce aceştia puteau păstra un secret, nu toţi asistenţii şi secretarii erau în stare de aşa ceva. Era un exemplu clasic al fenomenului de care depindea o presă liberă. Oamenii care ştiau tot felul de chestii nu le puteau păstra. Mai ales chestiunile secrete. Într-o oră, confirmarea fu obţinută din patru surse separate. Preşedintele Fowler anulase întâlnirile pentru mai multe zile. Preşedintele pleca undeva şi nu la Peoria. Asta era suficient pentru toate reţelele TV ca să difuzeze buletine de ştiri, programate astfel încât să şteargă segmente din diversele jocuri-concurs, înlocuindu-le cu declaraţii scrise în grabă, care erau imediat întrerupte de reclame, zăpăcind astfel milioane de telespectatori, dar reuşind să-i informeze care era cel mai bun mod de a curăţa hainele de petele de culoare închisă produse de iarbă.

Era după-amiază târziu la Roma, o zi de vară umedă şi toridă, când la cartierul general al ziariştilor se anunţă că numai trei camere video – şi nici un corespondent – vor fi permise în clădirea al cărei exterior fusese timp de săptămâni subiectul unei supravegheri atente. Comentatorii de serviciu ai reţelelor de televiziune se machiară în trailerele-cabină de lângă boxe şi se grăbiră la scaunele lor, punându-şi căştile şi aşteptând semnalul regizorilor.

Imaginea, care apăru simultan pe monitoarele din cabine şi pe televizoarele din toată lumea, prezenta sala conferinţei, înăuntru se afla o masă mare, cu toate scaunele ocupate. În capul ei stătea papa, care avea în faţă un dosar in-folio din piele roşie de viţel – reporterii nu vor cunoaşte niciodată panica temporară care erupsese când cineva îşi dădu seama că nu ştia din ce fel de piele era mapa şi trebui să întrebe furnizorul; din fericire, nimeni nu avusese vreo obiecţie la pielea de viţel.

Se căzuse de acord că nici o declaraţie nu se va face acolo. Declaraţiile preliminare vor fi date în capitala ţării de provenienţă a fiecărui participant, iar cuvântările, cu adevărat înflorite, erau

redactate pentru ceremonia semnării oficiale. Un purtător de cuvânt al Vaticanului înmână o declarație scrisă tuturor corespondenților TV. În esență, ea spunea că se negociase un proiect de tratat în legătură cu o rezolvare definitivă a disputei din Orientul Mijlociu şi că proiectul era gata pentru semnarea preliminară de către națiunile interesate. Documentele oficiale ale tratatului vor fi semnate de şefii de state şi/sau miniştrii de externe în câteva zile. Textul tratatului nu era disponibil pentru publicare, aşa cum nu erau nici clauzele lui. Nu se putea spune că asta îi captivă pe corespondenți – mai ales pentru că pricepură că ministerele de externe din capitalele națiunilor implicate vor dezvălui altor reporteri detaliile tratatului.

Mapa roşie era trecută de la un loc la altul. Ordinea semnatarilor, sublinia declarația Vaticanului, fusese determinată prin tragere la sorți şi se dovedi că ministrul de externe israelian era primul, urmat de reprezentanții sovietic, elvețian, american, saudit şi de cel al Vaticanului. Fiecare folosi un stilou, iar o sugativă fu aplicată pe fiecare semnătură de către oficialul care purta documentul de la un loc la altul. Nu era cine ştie ce ceremonie şi se termină repede. Urmară strângeri de mâini, apoi un moment prelungit de aplauze. Şi asta fu tot.

— Dumnezeule, mormăi Jack. Urmărind cum se schimba imaginea TV.

Privi faxul cu rezumatul tratatului, care nu diferea prea mult de conceptul lui original. Saudiții făcuseră modificări, la fel cum procedaseră şi israelienii, sovieticii, elvețienii şi, desigur, Departamentul de Stat, dar ideea originală era a lui – cu excepția modului în care el însuşi împrumutase idei de la mulți alții. De fapt, el nu făcuse decât să le organizeze şi să aleagă un moment istoric corect pentru a face comentariul. Asta era tot. Cu toate acestea, era momentul cel mai important al vieții lui. Era mare păcat că nu-l felicita nimeni.

La Casa Albă, cel mai bun autor de discursuri al preşedintelui Fowler, o femeie, lucra deja la o primă formă a alocuțiunii acestuia. Preşedintele american urma să joace rolul principal la ceremonie, pentru că ideea fusese a lui, reuniunea de la Roma fiind urmarea discursului pe care îl ținuse în fața Națiunilor Unite. Va vorbi papa – la dracu', vor vorbi toți, oftă redactorul, iar asta îi ridica o mulțime de probleme, pentru că fiecare discurs trebuia să fie original şi fără repetiții. N-avea cum să termine discursul acum;

va continua să lucreze şi în timpul trecerii Atlanticului cu avionul VC-25 A, lucrând în fugă la laptopul pe care şi-l lua cu ea. Dar ştia că pentru asta era plătită, iar Air Force One avea o imprimantă cu laser.

La etaj, în Biroul Oval, preşedintele îşi studia programul care fusese revizuit în grabă. Un comitet al noilor Eagle Scout va fi dezamăgit, la fel şi noua Regină a Brânzei din Wisconsin, sau care o fi fost titlul tinerei doamne, precum şi o mulţime de oameni de afaceri a căror importanţă, câştigată în micile lor afaceri locale, pălea literalmente când intrau pe o uşă laterală în cabinetul prezidenţial. Secretarul lui care se ocupa de întâlniri făcea anunţurile necesare. Câteva persoane, ale căror vizite erau cu adevărat importante, vor fi înghesuite în fiecare minut liber al următoarelor treizeci şi şase de ore. Astfel, următoarea zi şi jumătate a preşedintelui va fi mai agitată ca niciodată, dar şi asta făcea parte din slujba lui.

— Ei?

Fowler îşi ridică privirea ca s-o vadă pe Elizabeth Elliot zâmbindu-i prin uşa deschisă spre anticamera secretarei.

Ei, asta ţi-ai dorit, nu-i aşa? Preşedinţia ta va fi amintită întotdeauna ca fiind aceea în care problemele Orientului Mijlociu au fost rezolvate odată pentru totdeauna. Dacă – admise Liz în sinea ei într-un moment de luciditate obiectivă – *totul merge ca pe roate, ceea ce în astfel de dispute nu este obligatoriu.*

— Noi am făcut un serviciu întregii lumi, Elizabeth.

Prin „noi” Fowler înţelegea de fapt „eu”; Elliot o ştia, dar aşa era corect. Bob Fowler era cel care îndurase lunile de campanie electorală, în plus faţă de obligaţiile lui de guvernator din Columbus, cuvântările nesfârşite, sărutatul copiilor şi linguşelile, măgulirea reporterilor, ale căror feţe se schimbau mult mai repede decât întrebările lor obsesiv repetate. Pătrunderea în această încăpere mică, în acest sediu al puterii executive, era rezultatul unei curse de rezistenţă. Era un proces care, într-un fel sau altul, nu-i zdrobea pe bărbaţii – păcat că încă doar bărbaţii, îşi spuse Liz – care ajungeau până aici. Dar premiul pentru toate eforturile, pentru truda nesfârşită, era că persoana care ocupa fotoliul prezidenţial ajungea să culeagă roadele. Era o simplă convenţie care funcţiona şi azi, conform căreia oamenii presupuneau că preşedintele era cel care dirija lucrurile, care lua deciziile. Din cauza asta, preşedintele era cel care culegea toată gloria şi toate înţepăturile. Preşedintele era responsabil pentru ce mergea bine şi

pentru ce mergea rău. Asta se referea mai ales la problemele interne – oscilațiile în cifrele şomajului, dobânzilor, inflației şi ale atotputernicilor Indici Economici Principali – dar, în rare ocazii, se întâmpla şi ceva cu adevărat important, ceva care schimba lumea. Reagan, admise Elliot în sinea ei, va fi amintit de istorie ca fiind tipul care se întâmplase să fie în preajmă când ruşii deciseseră să se răfuiască decisiv cu marxismul, iar Bush drept omul care câştigase acest pot politic special. Nixon era bărbatul care deschisese uşa spre China şi Carter cel care ajunsese atât de chinuitor de aproape de a realiza lucrul pentru care Fowler va rămâne acum în istorie. Alegătorii americani îşi puteau alege liderii politici pe considerente materiale, dar istoria era făcută din lucruri mai importante. Pentru ca unui om să i se dedice câteva paragrafe într-un manual de istorie generală şi volume de studii savante, trebuia să fi fost promotorul unor schimbări fundamentale în ordinea lumii politice. Asta conta cu adevărat. Istoricii şi-i aminteau pe cei care modelaseră politic evenimentele – pe Bismarck, dar nu şi pe Edison – tratând schimbările tehnice în societate ca şi cum ar fi fost determinate de factori politici şi nu invers, ceea ce, îşi spuse Elisabeth, putea fi la fel de probabil. Dar istoriografia avea propriile ei reguli şi convenții, ale căror legături cu realitatea erau aleatorii, pentru că realitatea era imposibil de înțeles pe deplin, chiar şi de către savanții care lucrau ani de zile după producerea evenimentelor. Politicienilor le convenea să joace după aceste reguli pentru că, respectându-le, însemna că atunci când avea loc ceva memorabil, istoricii îşi aduceau aminte de ei.

— În serviciul lumii? răspunse Elliot, după o pauză lungă. În serviciul lumii. Îmi place cum sună. Pe Wilson l-au numit omul care ne-a ferit de război. Tu vei fi amintit ca cel care a pus capăt războiului.

Fowler şi Elliot ştiau amândoi că, la numai câteva luni după realegerea pe baza acestei platforme, Wilson condusese America în primul ei război cu adevărat străin – războiul care va pune capăt tuturor războaielor, îl numiseră optimiştii – mult înainte de Holocaust şi coşmarurile nucleare. Dar, de data asta, îşi spuseră amândoi, era mai mult decât un simplu optimism, iar viziunea transcendentală a lui Wilson despre cum putea fi lumea era, în sfârşit, la îndemâna liderilor politici care vor modela universul conform dorințelor lor.

Omul era un druz, un necredincios, dar era respectat. Trupul

lui purta cicatricele din lupta cu sioniştii. Fusese pe front, iar curajul lui îi adusese o decorație. Armatele inamice îi omorâseră mama. El sprijinise mişcarea, ori de câte ori i se ceruse. Iar Qati nu se îndepărtase niciodată de principiile de bază. Copil fiind, citise Cartea Roşie a preşedintelui Mao. Că Mao era, bineînțeles, un păgân din soiul cel mai rău – refuzase chiar să recunoască ideea unui Dumnezeu şi-i persecutase pe cei care credeau – era irelevant. Revoluționarul era un peşte care înota într-o mare de țărani, iar menținerea bunăvoinței acestor țărani – sau, în cazul acesta, negustori – era temelia oricărui succes de care s-ar putea bucura. Druzul contribuise financiar atâta cât putuse şi adăpostise cândva în casa lui un luptător pentru libertate rănit. Astfel de datorii nu erau uitate. Qati se ridică de la biroul lui pentru a-l saluta pe bărbat cu o caldă strângere de mână şi cu un sărut formal.

— Bine ai venit, prietene.

— Mulțumesc că m-ați primit, domnule comandant.

Negustorul părea foarte agitat şi Qati se întrebă care era problema.

— Te rog, ia loc. Abdullah, rosti el, vrei să aduci cafea pentru musafirul nostru?

— Sunteți prea amabil.

— Da' de unde. Eşti tovarăşul nostru. Prietenia ta nu a oscilat de… câți ani?

Negustorul ridică din umeri, zâmbind interior la ideea că investiția lui urma să dea roade. Era înspăimântat de Qati şi de oamenii lui – de asta nu-i înşelase niciodată. De asemenea, fiindu-i frică de autoritățile siriene, le informa despre serviciile pe care le aducea grupării lui Qati. Simpla supraviețuire în această parte a lumii era o formă de artă şi un joc de noroc.

— Am venit la dumneavoastră pentru un sfat, spuse el după prima sorbitură de cafea.

— Sigur.

Qati se aplecă înainte în scaun.

— Sunt onorat să te ajut. Care-i problema, prietene?

— E vorba de tatăl meu.

— Ce vârstă are? întrebă Qati.

Din când în când, fermierul le dăduse şi el daruri oamenilor lui, cel mai adesea câte un miel. Un țăran şi încă unul necredincios, dar având aceiaşi duşmani ca şi Qati *şi* oamenii lui.

— Şaizeci şi şase… îi ştiți grădina?

— Da, am fost acolo acum câțiva ani, la puțin timp după ce mama ta a fost ucisă de sionişti, îi reaminti Qati.

— În grădina lui se află o bombă israeliană.

— O bombă? Vrei să spui un proiectil.

— Nu, domnule comandant, o bombă. Ce se poate vedea are o jumătate de metru diametru.

— Înțeleg… Şi dacă află sirienii…

— Da. Aşa cum ştiți, ei distrug pe loc astfel de lucruri. Casa tatălui meu ar fi rasă.

Vizitatorul îşi ridică brațul stâng.

— Eu nu pot să-l ajut să reconstruiască şi tata e prea bătrân ca s-o facă singur. Am venit aici să vă întreb cum ar putea fi mutată blestemăția asta.

— Ai venit unde trebuie. Ştii de cât timp se află acolo?

— Tata spune că a căzut chiar în ziua în care am fost rănit.

Negustorul gesticulă din nou cu ciotul care-i mai rămăsese din braț.

— Cu siguranță că în ziua aceea Allah a zâmbit familiei tale.

Ce mai zâmbet, îşi spuse negustorul, dând din cap.

— Ne-ai fost cel mai credincios prieten. Sigur că putem să te ajutăm. Am un om foarte calificat în dezamorsarea şi îndepărtarea bombelor israeliene – după care le demontează şi face bombe pentru noi.

Qati se opri şi ridică un deget mustrător.

— Să nu repeți asta niciodată.

Vizitatorul zvâcni în scaun:

— Domnule comandant, din partea mea puteți să-i omorâți pe toți, iar dacă reuşiți să o faceți cu bomba pe care porcii au lăsat-o să cadă în grădina tatălui meu, eu mă voi ruga pentru succesul şi siguranța voastră.

— Scuză-mă, te rog, prietene. N-am vrut să te insult. Sunt obligat să spun astfel de lucruri, cred că ai priceput.

Mesajul lui Qati fusese înțeles pe deplin.

— Nu vă voi trăda niciodată, anunță ferm negustorul.

— Ştiu asta.

Acum era timpul să-şi țină promisiunea făcută mării de țărani.

— Mâine, îl voi trimite pe omul meu acasă la tatăl tău. *Insh'Allah,* spuse el. Dac-o vrea Dumnezeu.

— Vă sunt îndatorat, domnule comandant.

Cândva între acum şi Anul Nou, speră el.

8
Cutia Pandorei

Boeingul 747 transformat decolă de pe pista de la Andrews chiar înainte de apusul soarelui. Preşedintele Fowler avusese o zi şi jumătate obositor de plină cu şedinţe de lucru şi întâlniri care nu putuseră să fie amânate. Urmau două şi mai pline; chiar şi preşedinţii trebuiau să se supună tipicului unei existenţe omeneşti obişnuite, iar în cazul acesta zborul de opt ore până la Roma se cupla cu o modificare a fusului orar de şase ore. Diferenţa o să-l dărâme pur şi simplu. Fowler era un călător destul de experimentat ca să ştie asta. Pentru a atenua partea cea mai rea, îşi modificase programul de somn ieri şi azi, în aşa fel încât să fie suficient de obosit pentru a dormi cea mai mare parte a traversării, iar avionul VC-25 A avea amenajări generoase pentru a face zborul confortabil, atâta cât reuşiseră Boeing şi Forţele Aeriene ale Statelor Unite. Un avion comod, VC-25 A avea amenajările prezidenţiale chiar în partea din faţă. Patul – de fapt, o canapea extensibilă – avea o mărime decentă şi salteaua fusese aleasă pe gustul lui. De asemenea, avionul era suficient de mare pentru a face posibilă o separare adecvată între presă şi personalul din administraţie – de fapt, aproape şaizeci de metri; presa se afla într-o secţiune separată în spate şi, în timp ce secretarul lui de presă se ocupa de reporteri, consilierul pentru securitatea naţională i se alătură discret lui Fowler. Pete Connor şi Helen D'Agustino schimbară o privire pe care un străin ar fi putut-o considera inexpresivă, dar care, în frăţia închisă a Serviciului Secret, conţinea volume întregi. Poliţistul din Forţele Aeriene, care era de serviciu la uşă, privi în spate, încercând să nu zâmbească.

— Ia zi, Ibrahim, ce părere ai despre vizitatorul nostru? întrebă Qati.

— E puternic, curajos şi foarte şiret, dar nu cred că-l putem folosi, răspunse Ibrahim Ghosn.

Îi povesti cum îl lichidase pe poliţistul grec.

— I-a frânt gâtul?

Cel puţin, omul nu era o plantă… mă rog, dacă poliţistul murise

cu adevărat şi nu era doar un truc pus la cale de americani, greci, israelieni sau Dumnezeu ştie de cine.

— Ca pe un vreasc.

— Contactele lui din America?

— Sunt puține. E urmărit de poliția lor națională. Grupul lui, pretinde el, a ucis trei oameni, iar fratele lui a fost prins recent într-o ambuscadă şi lichidat de polițişti.

— E ambițios în alegerea inamicilor. Educația?

— Slabă, în termeni oficiali, dar e inteligent.

— Talente?

— Puține care să ne fie de folos.

— Este un american, sublinie Qati. Câți dintr-ăştia avem?

Ghosn aprobă:

— E adevărat, domnule comandant.

— S-ar putea să fie un agent infiltrat?

— Nu prea cred, dar trebuie să fim precauți.

— În orice caz, am ceva de făcut pentru tine.

Qati îi dădu explicații în privința bombei.

— Încă una?

Deşi expert în treaba asta, pe Ghosn nu-l încânta ideea că va trebui s-o facă din nou.

— Ştiu ferma... nebunul ăla bătrân. Ştiu, ştiu, fiul lui a luptat împotriva israelienilor şi ție-ți place schilodul.

— Schilodul ăsta a salvat viața unui camarad. Fazi ar fi murit din cauza hemoragiei dacă nu ar fi primit adăpost în prăvălioara aceea. Nu era obligat să o facă. În perioada aia, sirienii erau furioşi pe noi.

— În regulă. Astăzi nu am nimic de făcut. Am nevoie de un camion şi câțiva oameni.

— Prietenul ăsta nou e puternic, spui tu. Ia-l cu tine.

— Tu hotărăşti, domnule comandant.

— Şi ai grijă.

— *Insh'Allah.*

Ghosn aproape că absolvise Universitatea Americană din Beirut – aproape, deoarece unul din profesorii lui fusese răpit şi alți doi se folosiseră de eveniment ca pretext pentru a părăsi țara. Asta-i răpise lui Ghosn ultimele nouă cursuri de care avea nevoie pentru a obține o diplomă de inginer mecanic. Nu că ar fi avut nevoie de ea cu adevărat. Fusese cel mai bun din an şi învățase suficient de bine după manuale, fără să fie obligat să asculte explicațiile lectorilor. Petrecuse destul timp în laboratorul pe care şi-l

improvizase. În cadrul mişcării, Ghosn nu fusese niciodată un soldat de linia întâi. Deşi ştia cum să folosească armele uşoare, talentele lui în privința explozibililor şi a dispozitivelor electronice erau prea valoroase pentru a fi riscate. Avea o înfățişare tinerească, era chipeş şi cu un ten destul de deschis şi, ca rezultat, călătorise foarte mult. Un fel de deschizător de drumuri, cercetase adeseori locurile unor viitoare operațiuni, folosindu-şi ochiul de inginer şi memoria pentru a schița hărți, pentru a determina necesarul de echipament şi pentru a furniza sprijinul tehnic personalului operativ, care-l trata cu mult mai mult respect decât cel acordat străinilor. Curajul lui nu era pus la îndoială. Şi-l dovedise nu o dată dezamorsând bombe şi proiectile neexplodate, pe care israelienii le lăsaseră în Liban, refolosind apoi explozibilii recuperați în bombe fabricate chiar de el. Ibrahim Ghosn ar fi fost o achiziție binevenită pentru oricare dintr-o duzină de organizații profesioniste răspândite în toată lumea. Un inginer talentat, deşi în bună măsură autodidact; totodată un palestinian a cărui familie se evacuase din Israel când acesta se fondase ca țară, aşteptând încrezătoare să revină la căminul abandonat, imediat după ce armatele arabe ale acelei vremi l-ar fi spulberat repede şi cu uşurință pe inamic. Dar această evoluție fericită nu avusese loc, iar în amintirile din copilăria lui revedea mereu aceleaşi lagăre aglomerate, lipsite de condiții sanitare, în care antipatia pentru Israel era un crez la fel de important ca Islamul. Nu putea fi altfel. Neglijați de israelieni, ca oameni care-şi părăsiseră de bunăvoie țara, ignorați în bună măsură de alte națiuni arabe care le-ar fi putut uşura soarta, dar nu o făcuseră, Ghosn şi cei asemenea lui erau simpli pioni într-un mare joc ai cărui combatanți nu căzuseră niciodată de acord în privința regulilor. Ura împotriva Israelului şi a prietenilor lui sionişti era la fel de naturală ca respirația, iar misiunea care-i călăuzea existența consta în descoperirea căilor prin care să pună capăt vieților unor astfel de oameni. Nu-i trecuse niciodată prin minte să se întrebe de ce.

Ghosn luă cheile unui camion GAZ-66 de fabricație cehă. Nu era la fel de bun ca un Mercedes, dar era mult mai uşor de obținut – în cazul acesta, fusese trimis organizației lui cu ani înainte, prin intermediul sirienilor. În spate era o cuşcă improvizată. Ghosn îl urcă pe american în cabină, împreună cu el şi şoferul. Când maşina ieşi din tabără, alți doi bărbați urcaseră deja în spate.

Marvin Russell examină terenul cu interesul unui vânător într-un teritoriu nou. Căldura era apăsătoare, dar nu era mai rea decât

în Badlands în timpul unui vânt de vară puternic, iar vegetația – sau lipsa ei – nu era prea diferită de cea din rezervația tinereții lui. Ceea ce altora le părea sterp, pentru un american crescut într-un ținut asemănător era doar încă un loc plin de praf. Doar că aici nu aveau furtunile violente cu fulgere – şi tornadele pe care le năşteau acestea – ale preriei americane. Dealurile erau şi ele mai înalte decât colinele Badlandsului. Russell nu văzuse niciodată munți. Îi zărise aici, înalți, arizi şi suficient de fierbinți pentru a-l face pe un alpinist să gâfâie. Pe cei mai mulți dintre alpinişti, îşi spuse Marvin Russell. El putea să reziste. Era în formă, avea o condiție fizică mai bună decât a arabilor ăstora.

Arabii, pe de altă parte, păreau să fie fanatici ai armelor. Atât de multe arme, la început mai ales AK-47 ruseşti, dar după aceea tunuri antiaeriene grele şi, ici-colo, câte o baterie de rachete sol-aer, tancuri şi tunuri de câmp autopropulsate, aparținând armatei siriene. Ghosn remarcă interesul oaspetelui şi începu să-i dea explicații.

— Astea sunt aici ca să-i respingă pe israelieni, spuse el, formulând explicația în acord cu convingerile lui. Țara ta îi înarmează pe israelieni, iar ruşii pe noi.

Nu adăugă că problema asta se dovedea a fi din ce în ce mai delicată.

— Ibrahim, ați fost atacați?

— De nenumărate ori, Marvin. Îşi trimit avioanele. Trimit echipe de comando. Au ucis mii dintre concetățenii mei. Ne-au izgonit din țara noastră, înțelegi. Suntem obligați să trăim ca…

— Mda, omule. Acolo de unde vin eu li se spune rezervații.

Era un lucru pe care Ghosn nu-l ştia.

— Au venit pe pământul nostru, pământul strămoşilor noştri, au omorât bizonii, au trimis armatele şi ne-au masacrat. Atacau cu precădere taberele de femei şi copii. Am încercat să luptăm. Am ucis un regiment întreg comandat de generalul Custer, într-un loc numit Little Big Horn – e numele unui râu – sub o căpetenie care se numea Crazy Horse. Dar ei au continuat să vină. Erau prea mulți, prea mulți soldați, prea multe arme; ne-au luat pământul cel mai bun şi ne-au lăsat de izbelişte, omule. Ne-au făcut să trăim ca nişte cerşetori. Nu, nu-i adevărat. Ca nişte animale, ca şi cum nu am fi oameni, pentru că arătăm altfel, vorbim altfel, avem altă religie. Au făcut toate astea pentru că trăiam într-un loc pe care ei voiau să îl aibă şi ne-au mutat, pur şi simplu, aşa cum ai mătura gunoiul.

— Nu am ştiut asta, murmură Ghosn, uluit că poporul lui nu era singurul tratat astfel de americani şi vasalii lor israelieni. Când s-a întâmplat asta?

— Acum o sută de ani. De fapt, a început cam în 1865. Am luptat, omule, am făcut tot ce-am putut, dar nu aveam nici o şansă. Nu aveam prieteni, înțelegi? Nu aveam prieteni, cum aveți voi. Nimeni nu ne-a dat arme şi tancuri. Aşa că i-au ucis pe cei mai viteji. Mai ales, i-au prins pe şefi şi i-au asasinat – Crazy Horse şi Sitting Bull aşa au murit. Apoi ne-au stors şi ne-au înfometat până când a trebuit să ne predăm. Ne-au lăsat locuri aride, deşerturi unde să trăim, ne-au trimis suficientă hrană ca să ne păstreze în viață, dar nu destulă ca să fim puternici. Când unii dintre noi au încercat să lupte, când au încercat să fie bărbați… ți-am spus ce i-au făcut fratelui meu. L-au împuşcat dintr-o ascunzătoare, ca pe un animal. Au şi televizat masacrul, pentru ca oamenii să ştie ce se întâmplă când un indian şi-o ia-n cap.

Omul era un camarad, îşi dădu seama Ghosn. Nu un agent infiltrat, iar povestea lui nu era diferită de cea a unui palestinian. Uluitor.

— Şi de ce ai venit aici Marvin?

— Trebuia să plec înainte de a pune mâna pe mine, omule. Nu sunt mândru de asta, dar ce altceva aş fi putut face – ai fi vrut să aştept până mă puteau prinde într-o ambuscadă?

Russell ridică din umeri.

— M-am gândit să plec undeva, să găsesc oameni asemenea mie, poate să învăț ceva, să învăț cum să mă întorc, să-mi învăț oamenii să lupte.

Clătină din cap.

— La dracu’, poate că nu-i nici o speranță, dar nu o să cedez… înțelegi asta?

— Da, prietene, înțeleg. La fel a fost şi cu poporul meu, încă dinainte să mă nasc. Dar şi tu trebuie să înțelegi: există speranță. Atâta vreme cât te opui şi lupți, există întotdeauna speranță. De asta te hăituiesc, pentru că le e teamă de tine!

— Sper că ai dreptate, omule.

Russell privi pe fereastra deschisă şi praful îi ințepă ochii, la 7.000 de mile de casă.

— Deci, ce facem?

— Când luptai cu americanii, cum făceau rost de arme războinicii tăi?

— Cel mai des ne pricopseam cu ce lăsau ei în urmă.

— La fel e şi la noi, Marvin.

Fowler se trezi cam pe la jumătatea drumului peste Atlantic. Era prima dată, îşi spuse el. Până atunci nu reuşise niciodată să o facă în avion. Se întrebă dacă vreun preşedinte al Statelor Unite reuşise, dacă o făcuse în drum spre papă, sau cu consilierul lui pentru securitatea naţională. Privi pe fereastră. Cerul era senin în nordul ăsta atât de îndepărtat – avionul se afla aproape de Groenlanda – şi, pentru o clipă, Fowler se întrebă dacă era dimineaţă sau încă noapte. Într-un avion care schimba fusul orar mult mai repede decât putea să o facă un ceas, era o întrebare aproape metafizică.

Metafizică era şi misiunea lui. Asta va rămâne în amintire. Fowler ştia istorie. Era în faţa unei şanse unice. Nu se mai întâmplase niciodată. Poate că era începutul procesului, poate sfârşitul lui, dar ceea ce urmărea el putea fi exprimat simplu. Va pune capăt războiului. Numele J. Robert Fowler va fi asociat cu tratatul acesta. Era iniţiativa administraţiei lui prezidenţiale. Discursul lui la Naţiunile Unite chemase naţiunile lumii la Vatican. Subordonaţii lui conduseseră negocierile. Numele lui va fi primul pe documentele tratatului. Forţele lui armate vor garanta pacea. Îşi câştigase cu adevărat locul în istorie. Asta însemna nemurire, genul pe care mulţi îl doreau, dar puţini îl câştigau. Chiar era de mirare că se simţea surescitat? se întrebă el cu o reflecţie lipsită de pasiune.

Cea mai mare teamă a oricărui preşedinte dispăruse acum. Îşi pusese această întrebare încă din primul moment, primul gând fugar adresat sieşi, când era doar un procuror care alerga după *capo*-ul familiei din Cleveland a Cosei Nostra – *daca ai fi preşedinte, ce-ai face dacă ar trebui să apeşi pe buton?* Ar fi putut să o facă? Ar fi putut să decidă că securitatea ţării lui cerea moartea a mii – milioane – de alte fiinţe umane? Probabil că nu, îşi răspunse el. Era un om prea bun pentru asta. Treaba lui era să protejeze oamenii, să le arate calea, să-i conducă pe un drum util. Era posibil ca ei să nu înţeleagă întotdeauna că el avea dreptate şi ei greşeau, că viziunea lui era corectă, logică. Fowler ştia că în astfel de probleme era rece şi detaşat, dar avea întotdeauna dreptate. De asta era sigur. Trebuia să fie sigur, de el şi de motivaţiile lui. Ştia că, dacă greşea, convingerea lui n-ar fi fost decât o simplă aroganţă şi înfruntase suficient de des această acuzaţie. Unicul lucru de care nu era sigur era capacitatea lui de a

înfrunta un război nuclear.

Dar asta nu mai era o problemă, nu-i aşa? Deşi Fowler nu ar fi admis niciodată în public, Reagan şi Bush puseseră capăt acestei posibilităţi, obligând U.R.S.S.-ul să-şi înfrunte propriile contradicţii şi, prin asta, să-şi schimbe metodele. Şi totul avusese loc în pace, pentru că, fără discuţie, oamenii erau mai logici decât fiarele. Vor continua să existe zone de conflict, dar atâta vreme cât el îşi făcea treaba cum trebuia, nu vor scăpa de sub control – iar călătoria de acum va lichida cea mai periculoasă problemă care mai exista în lume, cea căreia nu-i făcuse faţă nici o administraţie recentă. Ce nu reuşiseră să facă Nixon şi Kissinger, ce sfidase eforturile curajoase ale lui Carter, încercările lipsite de entuziasm ale lui Reagan şi gambiturile bine intenţionate ale lui Bush şi ale propriului său predecesor, va reuşi el, Bob Fowler. Era un gând îmbătător. Nu numai că-şi va găsi locul în cărţile de istorie, dar va face faţă mult mai uşor în partea finală a mandatului său prezidenţial. Asta ar pune deja apostila pe cel de-al doilea mandat al lui, o majoritate în patruzeci şi cinci de state, un control solid al Congresului şi punerea în aplicare a cuprinzătoarelor programe sociale iniţiate tot de el. Cu realizări istorice ca aceasta veneau prestigiul internaţional şi o imensă autoritate pe plan intern. Era puterea cea mai pură, câştigată în modul cel mai bun şi pe care o putea folosi cel mai bine. Dintr-un condei – de fapt, din mai multe stilouri, pentru că acesta era obiceiul – Fowler devenea mare, un gigant printre cei buni şi un om bun printre cei puternici. Nu în fiecare generaţie un om putea prinde un moment ca acesta. Poate că nici măcar în fiecare secol. Şi nimeni nu putea să i-l ia.

Avionul zbura la treisprezece mii de metri, deplasându-se cu o viteză medie de 633 de noduri. Amplasamentul cabinei lui îi permitea să privească înainte, aşa cum trebuia să privească un preşedinte şi în jos, la o lume ale cărei afaceri le administra atât de bine. Zborul era lin şi Bob Fowler era pe cale să făurească istoria. Se uită spre Elizabeth care zăcea pe spate, cu mâna dreaptă în jurul capului şi cuverturile coborâte până la talie, expunând ochilor lui pieptul ei frumos. În timp ce majoritatea pasagerilor se foiau în scaunele lor, încercând să doarmă puţin, el privea. Fowler socotea că momentul era prea important ca să fie irosit în somn. Preşedintele nu se simţise niciodată mai bărbat, un bărbat important, desigur, dar în clipa aceea doar un bărbat. Mâna îi alunecă peste sânii ei. Ochii lui Elizabeth se deschiseră larg şi ea zâmbi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile în vis.

Exact la fel ca acasă, îşi spuse Russell. Casa era construită din pietre în loc de ciment şi acoperişul era plat în loc să fie ţuguiat, dar praful era acelaşi, iar grădiniţa era şi ea la fel. Şi omul putea fi luat drept Sioux, cu oboseala din ochi, spatele încovoiat şi mâinile bătrâne, noduroase, ale celui înfrânt de către alţii.

— Ăsta trebuie să fie locul, spuse el când camionul încetini.

— Fiul bătrânului a luptat cu israelienii şi a fost grav rănit. Amândoi ne sunt prieteni.

— Trebuie să ai grijă de prieteni, fu de acord Marvin.

Camionul se opri şi Russell trebui să sară afară pentru a-i permite lui Ghosn să coboare.

— Vino să te prezint.

Pentru american, ritualul întâlnirii era surprinzător de formal. Sigur, nu înţelegea nici un cuvânt, dar nici nu era nevoie. Îi făcu plăcere să constate că prietenul său Ghosn îl trata cu respect pe bătrân. Schimbul de replici mai dură puţin, apoi fermierul îl privi pe Russell şi-şi înclină capul, ceea ce îl jenă pe american. Marvin îi luă mâna cu blândeţe şi i-o scutură, murmurând câteva cuvinte pe care Ghosn le traduse. Apoi fermierul îi conduse în grădină.

— La dracu', observă Russell când o văzu.

— O bombă americană Mark 84, de nouă sute de kilograme, se pare, turui Ghosn, care apoi îşi dădu seama că greşea.

Botul nu era chiar cum trebuia… sigur, era strivit şi deformat… dar în mod ciudat… îi mulţumi fermierului şi îi făcu semn să se întoarcă la camion.

— Mai întâi, trebuie s-o dezvelim. Cu atenţie, cu foarte multa atenţie.

— Mă ocup eu de asta, se oferi Russell.

Se întoarse la camion şi alese o lopată pliantă de model militar.

— Avem oameni…

Americanul îl întrerupse pe Ghosn:

— Lasă-mă s-o fac eu. Voi fi atent.

— Să n-o atingi. Foloseşte lopata ca să sapi în jur, dar pământul de pe bombă îl dai la o parte cu mâinile. Marvin, te previn, este foarte periculos.

— Atunci ar fi bine să te îndepărtezi.

Russell se întoarse şi zâmbi. Trebuia să-i arate că era curajos. Să-l omoare pe poliţist fusese uşor, nici o problemă. Asta era altceva.

— Şi să-mi las tovarăşul în pericol? întrebă retoric Ghosn.

Ştia că ar fi fost inteligent să o facă, aşa ar fi făcut dacă ar fi săpat oamenii lui, pentru că talentele lui erau prea valoroase pentru a fi riscate prosteşte, dar nu putea să arate slăbiciune în fața americanului, nu? În plus, putea să-l urmărească şi să se lămurească dacă omul era la fel de curajos cum părea.

Ghosn nu fu dezamăgit. Russell se dezbrăcă până la brâu şi se lăsă în genunchi ca să sape în jurul bombei. Avea chiar grijă şi de grădină, mai mult decât ar fi făcut-o oamenii lui Ghosn. Îi luă o oră până săpă o groapă puțin adâncă în jurul dispozitivului, aşezând pământul scos în patru movilițe ordonate. Deja Ghosn ştia că aici era ceva ciudat. Nu era o bombă Mark 84. Avea aproximativ aceeaşi mărime, dar forma nu se potrivea şi carcasa era... nu era cum trebuia. Mark 84 avea o carcasă solidă din oțel turnat, iar atunci când umplutura explozivă detona, carcasa era transformată într-un milion de fragmente ascuțite ca briciul, ca să toace mai bine oamenii în bucăți. Dar asta nu. Carcasa fusese spartă în două locuri şi nu era suficient de groasă pentru tipul acesta de bombă. Atunci, ce dracu' era?

Russell se apropie mai mult şi, cu mâinile, începu să îndepărteze pământul de pe bombă. Era atent şi meticulos. Americanul transpira din belşug, dar nu-şi reduse eforturile, continuând în acelaşi ritm. Muşchii brațelor i se unduiau şi Ghosn îl admiră cu o uşoară invidie. Omul avea o forță fizică cum nu mai văzuse la altul. Nici măcar paraşutiştii israelieni nu arătau atât de bine. Excavase două sau trei tone de pământ parcă-n joacă, iar mişcările îi erau la fel de sigure şi puternice ca ale unei maşini.

— Opreşte-te un minut, ceru Ghosn. Trebuie să aduc sculele.

— OK, acceptă Russell, aşezându-se şi privind bomba.

Ghosn se întoarse cu un rucsac şi un bidon pe care i-l dădu americanului.

— Mulțumesc, omule. E cam cald aici.

Russell bău o jumătate de litru de apă.

— Acum ce facem?

Ghosn luă o pensulă din sac şi începu să curețe ultimele resturi de pământ de pe bombă.

— Ar trebui să pleci acum, îl avertiză el.

— E-n regulă, Ibrahim. Stau şi eu, dacă nu te deranjez.

— Asta e partea periculoasă.

— Tu ai stat lângă mine, omule, sublinie Russell.

— Cum doreşti. Acum caut focosul.

— Nu-i în față?

Russell arătă spre vârful bombei.

— Nu acolo. De obicei, este unul în faţă – se pare că lipseşte; ăsta-i doar un capac filetat – unul în mijloc şi altul în spate.

— Cum se face că nu are derivoare? întrebă Russell. Bombele au aripioare, aşa ca nişte săgeţi, nu-i aşa?

— Probabil că aripile au fost smulse când a lovit solul. Adeseori aşa găsim bombele de felul ăsta, pentru că aripile se desprind şi rămân la suprafaţă.

— Vrei să dezgolesc partea din spate?

— Cu foarte, foarte multă grijă, Marvin. Te rog.

— OK, omule.

Russell îşi ocoli prietenul şi reîncepu să îndepărteze pământul de pe partea din spate a bombei. Ghosn, remarcă el, era un ticălos dat dracului. Marvin era speriat cum nu fusese niciodată, atât de aproape de o grămadă de explozibil, dar nu putea şi nu avea de gând să arate nici măcar o umbră de teamă în faţa tipului ăsta. Ibrahim putea fi o scârbă cu gâtul ca un creion, dar avea coaie, nu glumă, dacă putea să se joace cu o bombă ca asta. Observă că Ghosn mătura ţărâna ca şi cum ar fi folosit pensula pe sânii unei fete şi continuă şi el la fel de precaut. Zece minute mai târziu, descoperise partea din spate.

— Ibrahim?

— Da, Marvin? spuse Ghosn, fără să-şi ridice privirea.

— Aici nu-i nimic. Spatele e doar o gaură, omule.

Ghosn luă pensula din cutie şi se întoarse să privească. Era ciudat. Dar avea altceva de făcut.

— Mulţumesc. Acum poţi să te opreşti. Deocamdată n-am dat de nici un focos.

Russell se retrase, se aşeză pe o moviliţă de pământ şi continuă să golească bidonul. După o clipă de gândire, se îndreptă spre camion. Cei trei bărbaţi, cărora li se alăturase şi fermierul, stăteau în picioare – fermierul privind nepăsător spre câmpul deschis, ceilalţi aşteptând circumspecţi din spatele pereţilor de piatră ai casei. Russell îi aruncă unuia bidonul gol şi primi pe aceeaşi cale unul plin. Le făcu un semn cu degetul mare în sus şi se îndreptă din nou spre bombă.

— Retrage-te un minut şi bea ceva, îl invită Marvin pe Ibrahim.

— Bună idee, fu de acord Ghosn, aşezându-şi pensula lângă bombă.

— Ai găsit ceva?

— O priză, nimic altceva.

Şi asta este o chestie ciudată, îşi spuse Ghosn, deşurubând capacul bidonului. Nu avea nici un fel de marcaje ştanțate, doar o etichetă roşie şi argintie, aproape de capătul din față. În mod obişnuit, pe bombe găseai coduri color, dar pe ăsta nu-l mai văzuse niciodată. Atunci ce era blestemăția asta? Poate un fel de canistră pentru submuniție? Ceva vechi şi demodat, complet necunoscut lui. La urma urmei, zăcea acolo din 1973. Poate că era ceva care ieşise demult din uz. Astea erau veşti foarte proaste. Era perfect posibil ca şi sistemul de detonare să fie diferit de cele pe care le ştia el. Manualul lui pentru astfel de lucruri era de origine rusă, deşi fusese tipărit în arabă. Ghosn îl învățase demult pe de rost, dar în el nu exista nici o descriere care să corespundă cu ceea ce avea el în față. Iar asta era cu adevărat înfricoşător. Ghosn sorbi prelung din bidon, apoi îşi turnă puțină apă pe față:

— Ia-o încet, omule, îl sfătui Russell, remarcându-i starea de tensiune.

— Treaba asta nu-i niciodată uşoară – prietene şi este întotdeauna al dracului de înfricoşătoare.

— Pari destul de calm, Ibrahim.

Nu era o minciună. În timp ce peria pământul, Ibrahim parcă era un doctor cufundat într-o treabă cu adevărat dificilă… dar făcând-o. Ticălosul are coaie, îşi spuse din nou Marvin.

Ghosn se întoarse şi rânji:

— E doar o poză. Sunt îngrozit. Urăsc să fac asta.

— Eşti curajos, băiete şi ştiu ce vorbesc.

— Mulțumesc. Acum trebuie să mă întorc, cât mai sunt în stare. Ar trebui să pleci, să ştii.

Russell scuipă în țărână:

— Să ți-o trag.

— Ar fi cam greu, zâmbi Ghosn. Şi dacă ai face-o să reacționeze, s-ar putea să nu-ți placă.

— Cred că atunci când cad astea de sus, pământul se mişcă pe bune!

Ghosn cunoştea suficient idiomul american ca să se prăbuşească pe spate, râzând în hohote.

— Te rog, Marvin, nu mai spune astfel de lucruri când lucrez!

Îmi place omul ăsta! Noi suntem prea lipsiți de umor. Îmi place americanul ăsta! Trebui să aştepte încă vreo câteva minute, înainte de a se calma suficient pentru a reîncepe lucrul.

Următoarea oră de pensulat nu scoase nimic la iveală. Carcasa avea suduri, chiar şi un fel de trapă… nu mai văzuse aşa ceva. Dar

nici un focos. Dacă exista unul, trebuia să fie dedesubt. Russell mai deplasă nişte pământ, permiţându-i lui Ghosn să-şi continue cercetarea, dar tot nimic. Decise să examineze spatele.

— În rucsac e o lanternă...

— Am găsit-o.

Ghosn se întinse pe pământ şi, după ce se contorsionă câteva clipe, ajunse lângă gaură. Era întuneric şi aprinse lanterna. Văzu cablajul electric şi încă ceva, un fel de ramă de metal – un grilaj, de fapt. Pe o distanţă de vreo optzeci de centimetri, nici un obstacol în calea privirii lui... dar, dacă era o bombă adevărată, nu ar avea atât de mult spaţiu gol. Deci... Ghosn îi aruncă lanterna americanului.

— Am pierdut cinci ore, anunţă el.

— Ha?

— Nu ştiu ce-i chestia asta, dar nu este o bombă.

Se ridică şi avu un scurt frison nervos.

— Atunci ce este?

— Un fel de dispozitiv electronic de sesizare, poate un sistem de avertizare. Poate un suport de cameră video – sistemul de lentile trebuie să fie dedesubt. Nu are importanţă. Nu este o bombă şi ăsta e singurul lucru care contează.

— Şi ce facem cu ea?

— O scoatem şi o luăm cu noi. S-ar putea să fie valoroasă. Poate vom reuşi s-o vindem ruşilor sau sirienilor.

— Deci, bătrânul s-a îngrijorat degeaba?

— Da.

Ghosn se ridică şi cei doi bărbaţi se întoarseră la camion.

— Acum, nu mai e nici un pericol, îi spuse el fermierului.

Era mai bine să-i spună ce dorea să audă; de ce să-l pună în încurcătură cu problemele lui?

Fermierul sărută mâinile murdare ale lui Ghosn şi pe cele ale americanului, ceea ce îl jenă şi mai tare pe Russell.

Şoferul întoarse maşina şi intră în marşarier în grădină, având grija să protejeze pe cât era posibil şirurile de legume. Russell urmări cum doi oameni umplură câţiva saci cu nisip şi îi urcară în camion. Apoi puseră o chingă în jurul bombei şi începură s-o ridice cu vinciul. Bomba – sau ce-o fi fost – era mai grea decât se aşteptau şi Russell preluă vinciul manual, demonstrându-şi din nou forţa, în timp ce-l mânuia singur. Arabii coborâră bomba în cuibul făcut din saci de nisip. Câteva funii o imobilizară şi asta fu tot.

Fermierul nu voia să-i lase să plece. Aduse afară ceai şi pâine, insistând ca oaspeţii să mănânce, iar Ghosn acceptă ospitalitatea omului, cu umilinţa adecvată. Înainte de a pleca, patru miei fură adăugaţi la încărcătura camionului.

— Ai făcut un lucru bun, omule, observă Russell în timp ce se îndepărtau.

— Poate, acceptă Ghosn obosit.

Tensiunea era mult mai obositoare decât munca propriu-zisă, deşi americanul părea să se descurce bine cu amândouă. Două ore mai târziu, erau înapoi în valea Bekaa. Bomba – Ghosn nu ştia cum să-i spună altfel – fu lăsată să cadă neglijent în faţa atelierului său şi grupul celor cinci plecă să se ospăteze cu miel proaspăt. Spre surpriza lui Ghosn, americanul nu mai mâncase miel, aşa că i se făcu cunoştinţă cum se cuvenea cu tradiţionala delicatesă arabă.

— Am ceva interesant, Bill, anunţă Murray, intrând în biroul directorului.

— Ce anume, Danny?

Shaw îşi ridică privirea de pe programul lui de întâlniri.

— Un poliţist a fost ucis în Atena şi cei de acolo cred că ucigaşul e american.

Murray îl puse la curent pe Shaw cu detaliile tehnice.

— I-a rupt gâtul cu mâinile goale? întrebă Bill.

— Da. Poliţistul era un tip mărunţel, slăbănog, spuse Murray, dar…

— Iisuse. OK, să vedem.

Murray îi înmână fotografia.

— Îl cunoaştem pe tipul ăsta, Dan? Nu-i cea mai bună fotografie din lume.

— Al Denton crede că ar putea fi Marvin Russell. Al se joacă acum cu calculatorul pe clişeul original. Nu au fost amprente sau alte chestii legiste. Maşina era înregistrată pe numele unui al treilea, care a dispărut; probabil că nici nu a existat vreodată.

Şoferul celuilalt vehicul este un necunoscut. Oricum, cel din fotografie se potriveşte cu descrierea lui Russell: scund şi puternic, cu pomeţii şi tenul care îl fac să arate ca un indian. Îmbrăcămintea e în mod sigur americană. La fel şi valiza.

— Deci, crezi că a fugit din ţară după ce l-am aranjat pe fratele lui… deşteaptă mişcare, judecă Shaw. El era creierul grupului, nu-i aşa?

— Suficient de deştept ca să facă echipă cu un arab.

— Aşa crezi?

Shaw examină faţa celuilalt.

— Ar putea fi grec sau din oricare altă ţară mediteraneană. Pielea e cam blondă pentru un arab, dar e o faţă destul de obişnuită şi spui că nu-l avem fişat. Intuiţie, Dan?

— Da, aprobă Murray. Am verificat dosarul. Acum câţiva ani, un informator confidenţial ne-a spus că Marvin a făcut o călătorie în est şi a contactat FPEP. Atena e un loc convenabil pentru reînnoirea asocierii. Teren neutru.

— Şi un loc bun pentru a-ţi crea legături într-o afacere cu droguri, sugeră Shaw. Ce informaţii curente avem despre, fratele Marvin?

— Nu cine ştie ce. Cel mai bun informator confidenţial al nostru de acolo e iar în puşcărie – s-a bătut cu vreo doi poliţişti din rezervaţie şi a pierdut la puncte.

Shaw mormăi. Desigur, problema cu informatorii confidenţiali era că cei mai mulţi dintre ei, fiind infractori, făceau lucruri ilegale şi sfârşeau regulat în închisoare. Asta le dovedea buna credinţă şi, totodată, îi făcea temporar inutili. Astea erau regulile jocului.

— OK, spuse directorul FBI. Văd că vrei să faci ceva. Ce anume?

— Cu un mic efort, putem să-l punem în libertate pe informator pentru bună comportare şi să-l reintroducem în Societatea Războinicilor. Dacă asta este o filieră teroristă, ar fi bine să întindem nişte fire. La fel dacă se ocupă de droguri. Interpolul a eşuat deja în privinţa şoferului. Nu există nici o înregistrare a feţei lui, nici în filierele teroriste, nici în cele care se ocupă de droguri. Grecii s-au ciocnit de un zid. Informaţiile despre maşină nu i-au dus nicăieri. Au un sergent mort şi se pot baza doar pe două feţe anonime. Trimiterea fotografiei la noi a fost o ultimă încercare. Au presupus că-i american…

— Vreun hotel? întrebă directorul, mereu în rolul anchetatorului.

— Mda, o identificare parţială – adică au localizat două hoteluri, situate unul lângă celălalt. Zece persoane cu paşapoarte americane au plecat în ziua aceea, dar amândouă hotelurile sunt stabilimente mici, cu un adevărat du-te-vino şi grecii nu au obţinut nimic util în vederea identificării. Personalul hotelier e dresat să uite astfel de chestii, înţelegi ce vreau să spun? Cine poate pretinde că prietenul nostru a stat acolo? Grecii ne-au rugat să aflăm cine sunt cei zece americani care au părăsit hotelul în ziua aceea, încheie Murray.

Bill Shaw îi înapoie fotografia:

— E destul de simplu. Dă-i drumul.

— S-a făcut deja.

— Să presupunem că suntem siguri că ăştia doi au ceva de-a face cu crima. Trebuie să te bazezi pe ipotezele cele mai bune. OK, anunţă-l pe procurorul Statelor Unite că informatorul nostru confidenţial şi-a plătit datoria faţă de societate. E timpul să terminăm cu războinicii ăştia, odată pentru totdeauna.

Shaw îşi câştigase reputaţia în antiterorism şi ura lui cea mai pătimaşă se îndrepta spre genul ăsta de criminali.

— Mda, o să joc pe cartea filierei drogurilor. Ar trebui să punem mâna pe el cam în două săptămâni.

— În regulă, Dan.

— Când ajunge preşedintele la Roma? întrebă Murray.

— Curând. Grozavă chestie, nu?

— Poţi să fii sigur, omule. Kenny ar face bine să-şi găsească altă muncă. Se face pace.

Shaw zâmbi:

— Cine ar fi crezut? Putem să-i facem rost oricând de o insignă şi un pistol ca să-şi câştige cinstit existenţa.

Securitatea prezidenţială era completată cu o escadrilă de patru avioane de vânătoare Tomcat ale Marinei, discret localizate, care urmăreau VC-25 A-ul la o distanţă de cinci mile, în timp ce un avion de supraveghere radar se asigura că nimic nu se apropia de Air Force One. Traficul comercial normal era ocolit, iar împrejurimile aeroportului militar folosit pentru sosire fuseseră hiperverificate, fiind trecute prin sită. Deja aşteptând în apropiere se aflau limuzina blindată a preşedintelui, care fusese adusă cu câteva ore mai devreme de un C-141 B al Forţelor Aeriene şi suficienţi soldaţi şi poliţie italiană pentru a descuraja un regiment de terorişti. Preşedintele Fowler ieşi din sala de baie personală bărbierit şi proaspăt spălat, cu cravata perfect înnodată şi zâmbind strălucitor, cum Pete şi Daga nu-l mai văzuseră vreodată. *Are şi de ce*, îşi spuse Connor. Agentul nu era la fel de puritan ca D'Agustino. Preşedintele era bărbat şi, ca cei mai mulţi preşedinţi, un singuratic – chiar mai mult decât alţii, din cauza pierderii soţiei. Elliot putea fi o căţea, dar era indiscutabil atrăgătoare şi, dacă ăsta era remediul pentru a alina stresul şi presiunea funcţiei, orice comentariu era de prisos. Preşedintele trebuia să se relaxeze, altfel funcţia l-ar fi consumat – cum îi consumase pe alţii – şi asta

era rău pentru ţară. Atâta vreme cât HAWK nu încălca nici o lege importantă, Connor şi D'Agustino îi vor proteja şi intimitatea şi plăcerile. Pete înţelegea. Daga ar fi vrut doar ca preşedintele să dea dovadă de un gust mai bun. Un pic mai devreme, îmbrăcată în ceva deosebit de drăguţ, E. E. părăsise cabina. Doar cu puţin înainte de aterizare, i se alătură preşedintelui, în zona rezervată servitului mesei, pentru cafea şi gogoşi. Nu se putea tăgădui că era atrăgătoare, mai ales în dimineaţa asta. Poate că era bună la pat, zâmbi agentul special Helen D'Agustino. Cu siguranţă, ea şi preşedintele erau cei mai odihniţi oameni de la bord. Scârbele din mass-media – Serviciul Secret avea o antipatie instituţională pentru reporteri – se zvârcoliseră şi se agitaseră în fotoliile lor tot timpul zborului şi arătau şifonate, în ciuda expresiilor lor optimiste. Cea mai dărâmată dintre toţi era autoarea de discursuri a preşedintelui, care lucrase toată noaptea, oprindu-se doar ca să bea cafea sau să meargă la toaletă, prezentându-i alocuţiunea lui Arnie cu doar douăzeci de minute înainte de aterizare. Fowler o răsfoise la micul dejun şi îi plăcuse.

— Callie, e minunat!

Preşedintele îi zâmbi epuizatei membre a personalului, care avea eleganţa literară a unui poet. Fowler ului pe toată lumea acordându-i tinerei doamne o îmbrăţişare care aduse lacrimi în ochii lui Callie Weston.

— Odihneşte-te puţin şi bucură-te de Roma.

— Cu plăcere, domnule preşedinte.

Avionul se opri în locul desemnat. Scările mobile fură amplasate imediat. O secţiune de covor roşu fu desfăşurată de la scări până la covorul mai lung care ducea la podium. Preşedintele şi primul ministru al Italiei se deplasară la locurile stabilite de protocol, împreună cu ambasadorul Statelor Unite şi cu obişnuiţii gură-cască, inclusiv câţiva funcţionari epuizaţi, care se văzuseră siliţi să planifice această ceremonie literalmente din zbor. Uşa avionului fu deschisă de un sergent din Forţele Aeriene. Agenţii Serviciului Secret priviră bănuitori afară, în căutarea unor semne vestitoare de necazuri şi prinseră privirile altor agenţi din echipa de avangardă. Când apăru preşedintele, fanfara Forţelor Aeriene Italiene intonă onorul, diferit de tradiţionalul ceremonial american.

Preşedintele coborî scările singur, păşind din realitate în imortalitate, reflectă el. Reporterii remarcară că pasul lui era săltat şi relaxat şi îl invidiară pentru cabina confortabilă unde putuse dormi într-o singurătate regală. Somnul era singurul leac pentru

oboseala produsă de diferența de fus orar şi era evident că preşedintele se bucurase de un zbor odihnitor. Costumul Brooks Brothers era proaspăt călcat – Air Force One avea tot felul de facilități – pantofii îi sclipeau, ținuta lui era perfecțiunea însăşi. Fowler merse până la ambasadorul SUA şi soția acestuia care îl conduseră la preşedintele italian. Fanfara intonă „The Star Spangled Banner". Apoi avu loc tradiționala trecere în revistă a gărzii de onoare, urmată de un scurt discurs de sosire care doar sugera ce avea să urmeze în curând. Totul se încheiase în douăzeci de minute şi Fowler se sui în maşina lui împreună cu ambasadorul, Liz Elliot şi gărzile lui personale.

— Prima chestie de genul ăsta care mi-a făcut plăcere, evaluă Fowler ceremonia.

Toată lumea era de acord că italienii o organizaseră cu eleganță.

— Elizabeth, vreau să stai pe aproape. Sunt câteva aspecte ale acordului pe care trebuie să le verificăm. Vreau să-l văd pe Brent. Ce face? îl întrebă Fowler pe ambasador.

— Obosit, dar destul de mulțumit de el însuşi, răspunse ambasadorul Coates. Ultima sesiune de negocieri a durat peste douăzeci de ore.

— Ce spune presa locală? întrebă E. E.

— E euforică. Toți sunt. E o zi mare pentru întreaga lume.

Se petrece pe terenul meu şi voi fi martor la eveniment, îşi spuse Jef Coates. *Nu ajungi prea des să vezi cum se făureşte istoria.*

— Ei bine, a fost frumos.

Centrul Național Militar de Comanda – CNMC – este localizat în inelul D al Pentagonului. Este una dintre puținele astfel de instalații ale guvernului care chiar arată ca imitațiile hollywoodiene: o arenă aproximativ de mărimea şi proporțiile unui teren de baschet şi înaltă de două etaje. În esență, CNMC este centrala telefonică principală a forțelor militare ale Statelor Unite. Bineînțeles, nu este singurul centru din țară – alternativa cea mai apropiată se află la Fort Ritchie, în dealurile Marylandului – dar este cel mai convenabil plasat dintre toate. E locul de oprire regulat pentru VIP-urile care vor sa vadă părțile mai sexy ale Pentagonului, spre marele necaz al personalului, pentru care acesta este doar locul unde muncesc.

Lângă CNMC se află o cameră mai mică, unde poate fi văzut un set de calculatoare IBM PC/AT – din cele vechi, cu unități de dischete de 5,25 – care constituie aşa-numitul „hot-line", legătura

directă de comunicații între președinții american și sovietic. „Nodul” legăturii de la CNMC nu este singurul, dar este releul primar. Faptul acesta nu este cunoscut de mulți în America, dar fusese adus intenționat la cunoștința sovieticilor. O formă oarecare de comunicare între cele două țări ar fi fost necesară chiar și în timpul unui război nuclear în desfășurare și putea fi util să-i lași pe sovietici să știe că singurul releu ușor de folosit se afla aici și era un fel de poliță de asigurare pe viață pentru zonă.

Astea nu erau decât tâmpeniile teoreticienilor, își spuse căpitanul James Rosselli. Că nimeni nu le pusese vreodată la îndoială era un alt exemplu, al. Tâmpeniei care acoperea și împuțea Washingtonul în general și Pentagonul în particular. Ca toate idioțiile care se petreceau în interiorul limitelor autostrăzii interstatale 495 – autostrada de centură a Washingtonului era încă un crâmpei de date acceptat ca literă de Evanghelie, în ciuda faptului că nu avea nici un sens. Pentru „Rosey” Rosselli, Washington D.C. reprezenta 300 de mile pătrate înconjurate de realitate. Se întrebă dacă măcar legile fizicii se aplicau în interiorul centurii. Renunțase de mult la legile logicii.

Serviciu mixt, mârâi Rosey în sinea lui. Cea mai recentă măsură adoptată de Congres pentru reformarea armatei – ceva ce acesta era total incapabil să o facă el însuși, mormăi el – stipula că ofițerii în uniformă care aspirau la gradul de general sau la altele similare – și care dintre ei n-o făcea! — trebuiau să petreacă un timp în strânsă asociere cu egalii lor din alte servicii militare. Lui Rosselli nu i se explicase niciodată în ce fel pierderea timpului în compania unui tip din artilerie l-ar putea face pe el să fie un comandant de submarin mai bun, însă nu era mai puțin adevărat că nimeni altcineva nu-și pusese întrebarea aceasta. Se accepta pur și simplu, ca un precept bisericesc, că polenizarea încrucișată era utilă și astfel cei mai buni și mai inteligenți ofițeri erau îndepărtați de la specialitățile lor profesionale și aruncați în lucruri despre care n-aveau habar. Bineînțeles, nu că ar fi învățat vreodată cum să-și îndeplinească noile îndatoriri, dar era posibil să prindă suficient pentru a li se trezi veleități periculoase și, în plus, pierdeau contactul cu ceea ce ar fi trebuit să facă de fapt. Asta era ideea Congresului despre reforma militară.

— Cafea, domnule căpitan? întrebă un caporal din armată.

— Mai bine fă-o fără cofeină, răspunse Rosey. *Dacă dispoziția mea devine mai proastă, s-ar putea să bat pe cineva.*

Să lucrezi aici era util pentru carieră. Cel puțin, așa se spunea,

dar Rosselli ştia că avea şi el o parte de vină că ajunsese acolo. În toată cariera lui, avusese două specialități, cea de bază – submarinele – şi în secundar spionajul. Făcuse deja un stagiu la cartierul general al serviciului de informații al Marinei de la Suitland, Maryland, lângă Baza Andrews a Forțelor Aeriene. Cel puțin aici viața de navetist era mai uşoară – fusese găzduit la Baza Bolling a Forțelor Aeriene şi drumul până la Pentagon era un traseu relativ simplu pe interstatalele 295/395 până la locul lui rezervat de parcare, încă un beneficiu al serviciului la CNMC şi unul pentru care merita să verşi sânge.

Cândva, serviciul aici fusese destul de palpitant îşi aminti de ziua când sovieticii doborâseră 747-le Liniilor Aeriene Coreene şi de alte incidente. De asemenea, probabil că fusese un haos de nedescris în timpul războiului cu Irakul – adică atunci când ofițerul şef de serviciu nu răspundea la nesfârşitele telefoane ale oricui reuşea să pună mâna pe numărul direct ca să întrebe ce se întâmpla. Dar acum?

Acum, în timp ce el se uita la televizorul de pe birou, preşedintele era pe cale să dezamorseze ultima şi cea mai mare bombă diplomatică a lumii şi în curând munca lui Rosselli va consta mai ales în a primi telefoane în legătură cu coliziuni pe mare, avioane prăbuşite, sau despre vreun idiot de soldat care reuşise să se lase călcat de un tanc. Astfel de lucruri erau serioase, dar nu erau probleme de mare interes profesional. Deci, asta era. Terminase cu hârțogăria. Rosselli se pricepea la asta – în Marină învățase cum să se strecoare prin avalanşa de hârtii, care mai de care mai oficiale, iar aici avea un personal superb care să-l ajute – ce-i rămânea de făcut pentru restul zilei era să stea şi să aştepte să se întâmple ceva. Dar Rosselli era un tip activ, care detesta lălăiala aşteptării şi oricum, cine-ar fi vrut să aibă loc un dezastru?

— O să fie o zi liniştită.

Era secundul lui Rosselli, un pilot pe F-15 din Forțele Aeriene, locotenentul-colonel Richard Barnes.

— Cred că ai dreptate, Rocky. *Exact ce-am vrut să aud!*

Rosselli se uită la ceas. Lucrau în schimburi de douăsprezece ore şi mai rămâneau încă cinci din ăsta.

— La dracu', o să fie o lume destul de liniştită.

— E adevărat.

Barnes se întoarse la ecranul monitorului.

— Ei, eu m-am ales cu două MIG-uri deasupra Golfului Persic. Cel puțin n-a fost o totală pierdere de vreme.

Rosselli se ridică şi decise să facă o plimbare. Ofițerii de pază credeau că o făcea pentru a-i verifica, ca să se asigure că aveau o ocupație. Un angajat civil mai vechi continuă ostentativ să dezlege cuvintele încrucişate din *Post.* Era pauza lui de „prânz" şi prefera să mănânce aici, decât în bufetul aproape gol. Aici putea să se uite la televizor. Apoi Rosselli o luă la stânga, intră în camera de hot-line şi de data asta avu noroc. Clinchetul unui clopoțel anunță sosirea unui mesaj. Mesajul propriu-zis arăta ca o mâzgăleală aiurea, dar maşina de descifrat îl schimbă într-un text inteligibil în rusă, pe care îl traduse un gradat din Infanteria Marină:

Deci, crezi că ştii ce înseamnă frica?
Da, aşa crezi, dar eu mă îndoiesc.
Când stai în adăpost sub bombe
Şi casele din jur în flăcări sunt
Sunt de acord că de oroare eşti cuprins,
Căci astfel de momente,
Atâta timp cât țin, sunt înspăimântătoare.
Dar iată, sună încetarea şi totu-i bine,
Inspiri adânc, teroarea a trecut.
Dar teama cea adevărată e o piatră, adânc în pieptul tău.
Mă auzi? O piatră. Asta este, nimica altceva.

— Ilia Selvinski, spuse locotenentul din Infanteria Marină.

— Ha?

— Ilia Selvinski, poet rus, poeziile lui erau faimoase în timpul celui de-al doilea război mondial. O ştiu pe asta. Se numeşte „Frica". E foarte bună.

Tânărul ofițer zâmbi.

— Omologul meu e o fire literară. Să vedem…

TRANSMISIA RECEPȚIONATĂ. RESTUL POEMULUI E CHIAR ŞI MAI BUN, ALEXEI, bătu locotenentul. AŞTEAPTĂ RĂSPUNSUL.

— Ce-i trimiți înapoi? întrebă Rosselli.

— Astăzi… poate ceva din Emily Dickenson. A fost o tipă morbidă, vorbea întotdeauna de moarte şi alte chestii dintr-astea. Nu şi mai bine – Edgar Allan Poe. Lor le place. Hmm, care din ele…?

Locotenentul deschise un sertar de birou şi scoase un volum.

— Nu le pregăteşti din timp? întrebă Rosselli.

Locotenentul îi zâmbi şefului său:

— Nu, domnule, ar însemna să trişez. Obişnuiam să facem aşa, dar am schimbat metoda cam acum doi ani, când situația s-a limpezit. Acum e un fel de joc. El alege un poem şi eu trebuie să răspund cu un pasaj corespunzător dintr-un poet american. Face să treacă timpul mai plăcut, domnule căpitan. E un exercițiu lingvistic bun pentru ambele părți. Să traduci o poezie e o treabă dichisită – iar aici găsim un antrenament ideal.

Partea sovietică transmitea mesajele în rusă, americanii în engleză şi era nevoie de translatori pricepuți în ambele tabere.

— Ceva afaceri adevărate pe fir?

— De cele mai multe ori, totul se reduce la mesajele astea de testare. Mă rog, când secretarul de stat zboară acolo, uneori verificăm datele meteorologice. Chiar am pălăvrăgit puțin despre hochei, când echipa lor națională a venit anul trecut în august să joace cu tipii din Liga noastră, dar de obicei e o plictiseală mare şi de asta schimbăm pasaje de poezie. Dacă n-ar fi asta, ne-am țicni. E păcat că nu putem vorbi prin radio, dar regulile sunt reguli.

— Aşa o fi. Au spus ceva despre tratatul de la Roma?

— Nici un cuvânt. Nu facem asta, domnule.

— Înțeleg.

Rosselli îl urmări pe locotenent cum alegea o strofă din „Annabel Lee”. Era surprins. Rosey se aşteptase la ceva din „Corbul”. Niciodată…

Ziua sosirii era una de odihnă, ceremonie… şi mister. Termenii tratatului nu fuseseră încă dezvăluiți şi agențiile de ştiri, ştiind că avusese loc ceva „istoric”, erau înnebunite să descopere despre ce era vorba. Fără nici un folos. Şefii statelor Israel, Arabia Saudită, Elveția, Uniunea Sovietică, Statele Unite ale Americii şi Italiei, gazda lor; se aşezaseră în jurul unei mese masive din secolul XV, intercalați eu primii lor diplomați şi cu reprezentanți ai, Vaticanului şi ai Bisericii Ortodoxe Răsăritene. În semn de respect pentru saudiți, toasturile erau rostite cu apă şi suc de portocale, ceea ce era singura notă discordantă a serii. Preşedintele sovietic Andrei Ilici Narmonov era deosebit de entuziasmat. Participarea țării lui la tratat era o chestiune de mare importanță şi includerea Bisericii Ortodoxe Ruse în Comisia pentru Altarele Creştine va avea un efect politic deosebit la Moscova. Cina dură trei ore, după care oaspeții plecară în văzul camerelor video de pe partea opusă a bulevardului şi, încă o dată, reporterii fură frapați de camaraderia care părea să domnească între preşedinți. Un Fowler jovial călători

până la hotelul lui împreună cu Narmonov şi cei doi folosiră ocazia pentru a discuta câteva probleme de interes comun.

— Ați rămas în urmă în privința dezactivării forțelor de rachete, observă Fowler, după ce glumele se epuizară.

Atenuă lovitura, oferindu-i oaspetelui un pahar de vin.

— Mulțumesc, domnule preşedinte. Aşa cum le-am spus săptămâna trecută oamenilor tăi, amenajările noastre de dezafectare s-au dovedit inadecvate. Nu putem demonta blestemățiile astea suficient de repede, iar iubitorii noştri de natură din Parlament au obiecții în privința metodei pe care o folosim la neutralizarea stocurilor de combustibil pentru rachete.

Fowler zâmbi înțelegător:

— Cunosc problema, domnule preşedinte.

Mişcarea ecologistă luase amploare în Uniunea Sovietică în primăvara trecută, când Parlamentul rus votase un set de legi modelate după statutele americane – dar mult mai aspre decât acestea. Partea uluitoare era că guvernul central rus respecta legile, dar asta nu era o remarcă pe care s-o facă Fowler. Coşmarul ecologic impus acestei țări după mai mult de şaptezeci de ani de marxism avea nevoie de un set de legi aspre pentru reintrarea în normalitate.

— Asta va afecta termenul de realizare a cerințelor contractului? întrebă Fowler.

— Ai cuvântul meu, Robert, îl asigură solemn Narmonov. Rachetele vor fi distruse până la 1 martie, chiar dacă ar trebui să le arunc în aer cu mâna mea.

— Asta-i suficient pentru mine, Andrei.

Tratatul de reducere, preluat de la administrația precedentă, mandata o diminuare cu cincizeci la sută a sistemelor de lansare intercontinentală până în primăvara următoare şi partea de obligații care, conform tratatului, revenea Statelor Unite era aproape îndeplinită. Aşa cum se făcuse în cadrul Tratatului Intermediar cu privire la Forțele Nucleare, rachetele suplimentare erau demontate în treptele componente care erau fie strivite, fie distruse în alt mod, în fața martorilor. Agențiile de ştiri relataseră despre primele câteva distrugeri, apoi se plictisiseră de ele. Silozurile de rachete şi ele sub inspecție, erau golite de echipamentul electronic şi, în cazul structurilor americane, cincisprezece fuseseră deja declarate ca surplus şi vândute – în patru cazuri, fuseseră cumpărate de fermieri care le transformaseră în silozuri adevărate. Un conglomerat japonez care

avea interese mari în Dakota de Nord cumpărase un buncăr de comandă şi îl transformase într-o pivniță de vinuri pentru cabana de vânătoare pe care personalul lui de conducere o folosea în fiecare toamnă.

Inspectorii americani ai părții sovietice raportau că ruşii se străduiau din greu, dar că uzina construită pentru dezasamblarea rachetelor ruseşti fusese prost proiectată şi, ca rezultat, sovieticii aveau o întârziere de treizeci la sută față de program. O sută de rachete stăteau pe trailere în fața uzinei, silozurile pe care le părăsiseră fiind deja distruse de explozibili. Deşi sovieticii îndepărtaseră în fiecare caz dispozitivele de ghidare şi le arseseră în fața inspectorilor americani, încă se auzeau voci în spionajul american care se încăpățânau să afirme că totul era o prefăcătorie – platformele trailer, afirmau unii; puteau fi înălțate şi folosite ca rampe de lansare pentru rachete. Suspectarea sovieticilor era o obişnuință prea adânc înrădăcinată în unele persoane din comunitatea informațională a Statelor Unite pentru a fi distrusă cu uşurință, ceea ce, fără îndoială, era valabil şi pentru ruşi, îşi spuse Fowler…

— Tratatul acesta este un pas important înainte, Robert, declară Narmonov, după o sorbitură de vin din pahar.

Acum că erau singuri, se puteau relaxa ca nişte domni, îşi zâmbi rusul în barbă.

— Tu şi oamenii tăi meritați felicitări.

— Andrei, ajutorul tău a fost crucial pentru succesul tratatului, răspunse amabil Fowler.

Era o minciună, dar una politică, pe care amândoi o înțelegeau. De fapt, nu era deloc o minciună, dar nici unul nu ştia asta.

— Mai scăpăm de un focar de tulburări care ne aducea numai griji. Cât de orbi am fost!

— E adevărat, prietene, dar a trecut. Cum se descurcă oamenii tăi cu Germania?

— Aşa cum poți să-ți imaginezi, armata nu e deloc fericită…

— Nici a mea nu e, îl întrerupse Fowler cu blândețe. Soldații sunt ca nişte câini. Utili, desigur, dar trebuie să ştie cine le este stăpânul. La fel ca şi câinii, pot fi uituci şi, din când în când, trebuie să li se aducă aminte.

Narmonov aprobă gânditor când auzi traducerea. Era uluitor cât de arogant era omul acesta. Exact ce-i spuseseră informările serviciului său de spionaj, constată preşedintele sovietic. Îl trata de sus. Americanul îşi permitea luxul de a se baza pe un sistem

politic solid, îşi spuse Andrei Ilici. Aici era explicaţia siguranţei de sine a lui Fowler, în timp ce el, Narmonov, trebuia să se lupte în fiecare zi cu un sistem care nu era încă bătut în cuie. Sau măcar în piuneze, rânji lugubru rusul. Ce voluptate perversă să poţi privi soldaţii ca pe nişte câini uşor de intimidat. Oare Fowler nu ştia că, uneori, câinii aveau colţi? Americanii erau atât de ciudaţi. În timpul conducerii comuniste din Uniunea Sovietică, americanii se agitau în legătură cu forţa politică a Armatei Roşii – când, de fapt, aceasta încetase să existe după ce Stalin îl eliminase pe Tukacevski. Dar acum puţin le păsa de toate aceste poveşti, deşi relaxarea mâinii de fier a marxism-leninismului le permitea soldaţilor sovietici să gândească într-un mod care, cu doar câţiva ani înainte, ar fi dus la executarea lor. Oricum, nu era timpul potrivit să-l trezească la realitate pe american, nu?

— Spune-mi, Robert, de fapt de unde a venit ideea acestui tratat? întrebă Narmonov.

Ştia adevărul şi voia să vadă cam ce aptitudini de mincinos avea Fowler.

— Din multe locuri, aşa cum se întâmplă cu ideile de genul ăsta, răspunse evaziv preşedintele. Forţa motrice a fost Charles Alden… sărmanul de el. Când israelienii au avut incidentul acela teribil, el a activat imediat planul şi… ei bine, a mers, nu?

Rusul dădu din nou din cap, notându-şi câte ceva în minte. Fowler minţea cu îndemânare, evitând substanţa întrebării, pentru a da un răspuns adevărat, dar evaziv. Hruşciov avusese dreptate, aşa cum ştiuse dintotdeauna. Politicienii din lumea întreagă nu erau teribil de diferiţi. Era ceva în legătură cu Fowler care merita să fie memorat. Nu-i plăcea să împartă meritele şi era capabil să mintă în faţa unui egal, chiar într-o problemă minoră. Narmonov era uşor dezamăgit. Nu că s-ar fi aşteptat la altceva, dar Fowler ar fi putut să arate eleganţă sufletească şi omenie. La urma urmei, nu avea nimic de pierdut. În schimb, era la fel de meschin ca orice birocrat de partid. *Spune-mi, Robert,* se întrebă Narmonov, ascunzându-şi cuvintele în spatele unei feţe de pocherist care i-ar fi făcut cinste la Las Vegas, *ce fel de om eşti?*

— E târziu, prietene, observă Narmonov. Atunci, pe mâine după-amiază?

Fowler se ridică:

— Pe mâine după-amiază, Andrei.

Bob Fowler îl conduse pe rus până la uşă, apoi se întoarse în apartamentul lui. Ajuns acolo, scoase din buzunar lista scrisă de

mână şi aruncă o privire iute pe ea, ca să se asigure că pusese toate întrebările.

— Ei?

— Ei bine, problema rachetelor, zice el, stă exact cum ne spun inspectorii noştri. Asta ar trebui să-i satisfacă pe tipii de la DIA.

Liz Elliot se aşeză.

— Altceva?

Preşedintele îi turnă un pahar cu vin, apoi se aşeză lângă consilierul lui pentru securitatea naţională.

— Glumele normale. E un om foarte ocupat, foarte îngrijorat. Ei, dar noi ştiam asta, nu?

Liz îşi roti vinul în pahar şi îl mirosi. Nu-i plăceau vinurile italiene, dar acesta nu era rău.

— Ma gândeam, Robert…

— Da, Elizabeth?

— Ceea ce i s-a întâmplat lui Charlie… trebuie să facem ceva. Nu-i corect ca dispariţia lui să fie însoţită de o uitare deplină. El e cel care a iniţiat tratatul, nu-i aşa?

— Ei bine, da, acceptă Fowler, sorbind din paharul reumplut. Ai dreptate, Elizabeth. A fost cu adevărat efortul lui.

— Cred că ar trebui să permitem să se afle asta… discret, desigur. Cel puţin…

— Da, ar trebui să rămână în memorie şi pentru altceva decât o doctorandă gravidă. Foarte drăguţ din partea ta, Elizabeth. Ocupă-te tu de presă. A rămas că prezinţi detaliile tratatului mâine înainte de prânz?

— Aşa e, pe la nouă, cred.

— Atunci, după ce termini, ia deoparte câţiva ziarişti şi pune-i la curent. Poate Charlie se va odihni mai bine.

— Nici o problemă, domnule preşedinte, fu de acord Liz. Exorcizarea acestui demon special mersese uşor, nu? Exista ceva de care să nu-l poată convinge?

— Mâine e o zi mare.

— Cea mai mare, Bob, cea mai mare.

Elliot se lăsă pe spate şi-şi lărgi eşarfa de la gât.

— Nu m-am gândit niciodată că voi avea un moment ca acesta.

— Eu m-am gândit, observă Fowler, cu o sclipire în ochi.

Conştiinţa îl mustră trecător. Se aşteptase să-l aibă cu altcineva, dar asta era soarta, nu-i aşa? Soarta. Lumea este atât de ciudată. Dar el nu avea nici un control asupra ei, nu? Iar soarta decisese ca el să fie aici, în momentul de care era vorba, cu

Elizabeth. Nu era din cauza lui, nu? Deci, decise el, nu avea nici o vină, nu? Cum putea fi vinovat? Transforma lumea într-un loc mai bun, mai sigur, mai paşnic. Cum putea fi vreo vină în asta?

Liz Elliot închise ochii, în timp ce mâna preşedintelui îi mângâia gâtul oferit. Nici în cele mai sălbatice visuri ale ei nu se aşteptase la un moment ca acesta.

Întregul etaj al hotelului şi încă două etaje sub el erau rezervate pentru suita preşedintelui. Gărzi italiene şi americane stăteau la toate intrările şi în diverse locuri din clădirile de pe stradă. Dar coridorul pe care dădea apartamentul preşedintelui era domeniul exclusiv al echipei de protecție prezidențială. Înainte de a se duce la culcare, Connor şi D'Agustino făcu o ultimă verificare.

O grupă completă de zece agenți se afla la vedere şi alți zece se găseau în spatele unor uşi închise. Trei dintre agenții vizibili aveau saci AAR, nişte săculeți negri fixați pe piept. Oficial, erau numiți saci pentru arme cu acțiune rapidă şi fiecare conținea un pistol-mitralieră Uzi, care putea fi extras şi utilizat în o secundă şi jumătate. Oricine ajungea atât de departe s-ar fi bucurat de o primire caldă.

— Vad că HAWK şi HARPY discută afaceri de stat, observă cu o voce scăzută Daga.

— Helen, nu credeam că eşti atât de mironosiță, răspunse Pete Connor cu un zâmbet zburdalnic.

— Nu-i treaba mea, dar pe timpuri oamenii de la uşă trebuiau să fie eunuci sau aşa ceva.

— Continuă să vorbeşti tot aşa şi Moş Crăciun o să-ți toarne cărbuni în ciorapi.

— M-aş mulțumi cu noul automat pe care l-a adoptat FBI-ul, replică Daga cu un chicotit.

— Daga...

— Ştiu, el e şeful şi-i băiat mare, iar noi trebuie să ne uităm în altă parte. Linişteşte-te, Pete, crezi că am de gând să ciripesc vreunui reporter?

Deschise uşa spre scara de incendiu şi văzu trei agenți, din care doi îşi aveau sacii AAR pregătiți.

— Şi eu care eram gata să-ți ofer o băutură, spuse Connor cu o expresie indescifrabilă.

Era o glumă. El şi Daga nu beau când erau de serviciu şi aproape întotdeauna erau de serviciu. Nu că nu s-ar fi gândit vreodată să se dea la ea. Era divorțat, cum era şi ea, dar treaba nu ar fi mers niciodată şi asta era tot. O ştia şi ea şi îi zâmbi.

— Mi-ar prinde bine una… ei, din astea care le au pe aici, am băut încă din pruncie. Ce slujbă nenorocită!

O ultimă privire în lungul coridorului.

— Toți sunt la locul lor, Pete. Cred că putem să ne retragem.

— Chiar îți place calibrul zece milimetri?

— Am tras cu unul săptămâna trecută la Greenbelt. Pot să trag la fix cu el. E greu să fac mai bine, iubitule.

Connor se opri brusc şi râse:

— Cristoase, Daga!

— Oamenii ar putea să bage de seama?

D'Agustino îi făcu cu ochiul.

— Înțelegi ce vreau să spun, Pete?

— Dumnezeule, cine a auzit vreodată ca un liber profesionist să fie puritan?

Helen D'Agustino îi dădu un cot în coaste agentului mai mare în grad şi se îndreptă spre ascensor. Pete avea dreptate. Se transforma într-o afurisită de mironosiță şi nu fusese niciodată aşa. O femeie pasionată, a cărei unică încercare de mariaj eşuase din cauză că o singură casă nu era suficient de mare pentru două euri dominatoare – cel puțin, nu pentru două euri italiene – ştia că-şi lăsa judecata să fie afectată de prejudecăți. Nu era un lucru sănătos, nici măcar în cazul chestiei astea triviale, care nu avea nici o legătură cu serviciul ei. Ce făcea HAWK în timpul lui liber era treaba lui, dar privirea pe care o avea în ochi… Era înnebunit de cățeaua aia. Daga se întrebă dacă aşa ceva i se întâmplase şi altui preşedinte. Probabil, admise ea. La urma urmei, erau doar bărbați şi toți bărbații gândeau uneori cu testiculele, nu cu creierul. Că preşedintele devenise lacheul unei femei atât de superficiale – asta o ofensa. O ofensă căreia nu-i găsea explicația, recunoscu în sinea ei, ciudată şi inconsecventă. La urma urmei, puține femei erau mai emancipate decât ea. Atunci, se întreba ea, de ce o deranja relația celor doi? Fusese o zi prea lungă. Avea nevoie de somn şi ştia că va avea parte doar de cinci sau şase ore, înainte de a intra iar de serviciu. *La dracu' cu călătoriile astea peste ocean…*

— Atunci, ce este? întrebă Qati, imediat după răsăritul soarelui.

În ziua precedentă, fusese plecat la o întâlnire cu alți şefi de gherilă şi de asemenea, ştia Ghosn, deşi nu putea să-l întrebe despre asta, pentru o vizită la doctor.

— Nu sunt sigur, răspunse inginerul. Cred că-i un sistem de

bruiaj sau aşa ceva.

— Asta ne-ar folosi, spuse imediat comandantul.

În ciuda apropierii între Est şi Vest, sau cum naiba i se mai spunea, afacerile erau încă afaceri. Armata ruşilor era la fel de solidă şi de bine dotată. Pentru ca armele tale să fie eficiente, e util să ştii cam cât de bune sunt cele ale adversarilor. De când americanii începuseră să-l copieze, echipamentul israelian era deosebit de preţuit. Chiar şi dotările vechi demonstrau modul în care inginerii israelieni abordau problemele şi putea furniza indicaţii utile referitoare la sistemele mai noi.

— Da, ar trebui să-l vindem amicilor noştri ruşi.

— Cum s-a comportat americanul? întrebă apoi Qati.

— Foarte bine. Îmi place, Ismael. Acum îl înţeleg mai bine.

Inginerul explică de ce. Qati aprobă:

— Ce ar trebui să facem cu el?

Ghosn ridică din umeri:

— Poate antrenamentul militar? Hai să vedem dacă se încadrează în echipă.

— Foarte bine. Am să-l trimit în dimineaţa asta, o să ne lămurim cum stă cu tehnicile de luptă. Şi tu când ai să demontezi chestia aia?

— Mă gândeam s-o fac azi.

— Excelent. Nu te reţin.

— Cum te simţi, domnule comandant?

Qati se încruntă. Se simţea îngrozitor, dar îşi spunea că, în parte, de vină era posibilitatea unui fel de tratat cu israelienii. Ar putea fi adevărat? Era cu putinţă? Istoria spunea nu, dar avuseseră loc atâtea schimbări… Un fel de acord între sionişti şi saudiţi… la ce te puteai aştepta după afacerea cu Irakul? Americanii îşi jucaseră rolul şi acum prezentau un fel de notă de plată. Dezamăgitor, dar nu neaşteptat şi, indiferent ce urmăreau americanii, negocierile vor distrage atenţia de la ultima atrocitate israeliană. Oamenii ăia care îşi spuneau arabi fuseseră atât de efeminaţi, încât acceptaseră supuşi focul şi moartea… Qati clătină din cap. Nu trebuia să te lupţi. Deci, americanii vor face ceva pentru a neutraliza impactul politic al masacrului israelian, iar saudiţii erau de acord, ca nişte potăi de salon ce erau. Indiferent care erau perspectivele, cu greu ar fi putut afecta lupta palestinienilor. Curând, ar trebui să se simtă mai bine, îşi spuse Qati.

— Nu are importanţă. Să mă anunţi când vei şti exact despre

ce-i vorba.

Ghosn acceptă concedierea şi plecă. Comandantul lui îl îngrijora. Omul era bolnav – aflase asta de la cumnatul lui, dar nu ştia cât de gravă era boala. În orice caz, el avea treabă.

Atelierul era o structură cu pereți de lemn simplu şi cu un acoperiş de tablă ondulată, urâtă la înfățişare. Dacă ar fi arătat mai solidă, ar fi fost demult distrusă de vreun pilot israelian pe F-16.

Bomba – încă îi spunea aşa în gând – era aşezată pe pământ. Deasupra ei era plasat un vinci cu lanț, ca acelea utilizate în service-urile auto, pentru a muta bomba dacă era nevoie. Dar, cu o zi înainte, când sosiseră de la casa fermierului, doi oameni aşezaseră bomba aşa cum îi instruise el. Ghosn aprinse luminile – îi plăcea ca spațiul de lucru să fie puternic luminat – şi contemplă... bomba.

De ce continuu să-i spun aşa? se întrebă el. Ghosn clătină din cap. Locul evident pentru a începe era uşa de acces. Nu va fi uşor. Impactul cu pământul comprimase carcasa, afectând, fără îndoială, balamalele interne... dar avea suficient timp.

Ghosn alese o şurubelniță din cutia cu scule şi se apucă de treabă.

Preşedintele Fowler dormi până târziu. Era încă obosit de zbor şi... aproape că râse când se privi în oglindă. Dumnezeule, de trei ori în mai puțin de douăzeci şi patru de ore? Încercă să socotească în minte, dar eforturile mintale n-aveau nici o şansă înainte de cafeaua de dimineață. În orice caz, de trei ori într-un interval relativ scurt. Nu mai făcuse asta de foarte mult timp! Dar se şi odihnise. Corpul lui era odihnit şi relaxat după duşul matinal şi maşina de ras trăgea brazde prin spuma de pe față, dezvăluind un bărbat cu trăsături mai tinere, mai suple, care se potriveau cu scânteierea din ochi. Trei minute mai târziu, alese o cravată dungată care să se asorteze la cămaşa albă şi costumul gri. Nu sobru, dar serios – asta era rețeta zilei. Îi va lăsa pe prelați să epateze cu mătasea lor roşie. Discursul lui va impresiona mai puternic dacă va fi rostit de un om de afaceri şi un politician bine îmbrăcat, corespunzător imaginii lui politice, deşi în viața lui nu condusese nici o afacere particulară. Un om serios, Bob Fowler – cu un strop de simplitate, sigur, dar un om serios, în care puteai să ai încredere că va face ce trebuia.

Cu siguranță că astăzi voi dovedi că aşa e, îşi promise

preşedintele Statelor Unite într-o altă oglindă, în timp ce-şi verifica cravata. Capul lui se răsuci când răsună o bătaie în uşă:

— Intră.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, spuse agentul special Connor.

— Cum te simţi astăzi, Pete? întrebă Fowler, întorcându-se la oglindă… nodul nu era chiar perfect şi începu să-l facă din nou.

— Bine, mulţumesc, domnule. Afară e o zi foarte frumoasă.

— Voi nu vă odihniţi niciodată destul. Nici nu reuşiţi vreodată să vizitaţi obiectivele turistice. Asta-i din vina mea, nu-i aşa?

Aşa, îşi spuse Fowler, privind nodul, *acum era perfect.*

— E în regulă, domnule preşedinte. Toţi suntem voluntari. Ce doriţi la micul dejun?

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte.

Liz Elliot intră în spatele lui Connor.

— Azi e ziua cea mare!

Bob Fowler se întoarse cu un zâmbet:

— La dracu', sigur că este! Iei micul dejun cu mine, Elizabeth?

— Cu plăcere. Am avut instructajul de dimineaţă – cel puţin de data asta a fost unul scurt.

— Pete, micul dejun pentru doi. Unul mare. Mi-e foame.

— Pentru mine doar cafea, ceru Liz pe un ton seniorial.

Connor sesiză nuanţa, dar singura reacţie, înainte de a părăsi camera, fu o uşoară înclinare a capului.

— Bob, arăţi minunat, continuă Elizabeth.

— Şi tu, Elizabeth.

Aşa şi era, îmbrăcată în costumul ei cel mai scump, care arăta sobru, dar totodată suficient de feminin. Elizabeth se aşeză pe un scaun şi începu instructajul.

— CIA spune că japonezii pregătesc ceva, rosti ea în încheiere.

— Ce?

— Ryan pretinde că au mirosit ceva despre următoarea rundă de negocieri comerciale. Primul ministru este citat ca spunând ceva neplăcut.

— Anume?

— „Asta-i ultima dată când nu se ţine cont de rolul nostru pe scena lumii şi îi voi face să plătească pentru asta", cită Liz Elliot. Ryan crede că e o chestie importantă.

— Dar tu ce crezi?

— Am impresia că Ryan e din nou paranoic. L-am izolat de runda de negocieri de aici şi încearcă să ne aducă aminte cât e de

util. Marcus este de acord cu evaluarea mea, dar a trimis raportul mai departe din cauza unui acces de obiectivitate, încheie Liz cu o ironie apăsătoare.

— Cabot cam dezamăgeşte, nu-i aşa? observă Fowler, aruncând o privire însemnărilor făcute în timpul instructajului.

— Nu pare să aibă prea mult succes ca şef în fața oamenilor. A căzut în cursa sistemului birocrat de acolo, ajutat mai ales de Ryan.

— Chiar nu-ți place, nu-i aşa? remarcă preşedintele.

— E arogant. E…

— Elizabeth, are un dosar impresionant. Nici mie nu-mi place prea mult ca persoană, dar ca ofițer de informații a făcut foarte bine o mulțime de lucruri.

— E desuet. E James Bond – sau îşi imaginează că e. De acord, admise Elliot, a făcut câteva chestii importante, dar asta este deja istorie. Acum avem nevoie de cineva cu vederi mai largi.

— Congresul nu va accepta, o temperă preşedintele, în timp ce micul dejun era adus înăuntru.

Alimentele fuseseră scanate pentru radioactivitate, verificate să nu ascundă dispozitive electronice şi adulmecate în căutarea explozibililor – ceea ce, îşi spuse preşedintele, îi stresa al dracului de tare pe câini, cărora probabil că le plăceau cârnații la fel de mult ca şi lui.

— O să ne servim singuri, mulțumesc, îl concedie preşedintele pe stewardul din Marină, înainte de a continua. Cei de acolo îl iubesc. Da, Congresul îl place pe tip.

Nu era necesar să-i aducă aminte că Ryan, în calitate de director adjunct al CIA, nu beneficiase doar de o numire prezidențială. Trecuse şi printr-o audiere de confirmare în Senatul Statelor Unite.

— Astfel de oameni nu sunt uşor de concediat. Trebuie să existe un motiv.

— N-am înțeles niciodată asta. Mai ales Trent. Dintre toți oamenii care l-au aprobat pe Ryan, de ce el?

— Întreabă-l, sugeră Fowler, punându-şi unt pe clătite.

— Am făcut-o. A dansat în jurul întrebării de parcă era prima balerină a Baletului din New York.

Preşedintele izbucni în hohote de râs.

— Cristoase, să nu te audă niciodată cineva spunând asta!

— Robert, amândoi suportăm preferințele sexuale ale stimabilului domn Trent, dar e un ticălos exagerat de moralist şi

ştim asta.

— Adevărat, acceptă Fowler. Ce încerci să-mi spui, Elizabeth?

— Cabot trebuie să-l pună pe Ryan cu botul pe labe.

— Cât din asta este invidie pentru rolul lui Ryan în tratat, Elizabeth?

Ochii lui Elliot se aprinseră, dar preşedintele se uita în farfuria lui. Inspiră adânc înainte de a vorbi şi încercă să decidă dacă întrebarea lui Fowler fusese sau nu un îndemn. Probabil că nu, dar preşedintele nu era tipul care să se lase impresionat de emoţii în astfel de probleme.

— Bob, am mai discutat despre asta. Ryan a pus cap la cap câteva idei pe care le-au avut alţii. E un ofiţer de informaţii, pentru numele lui Dumnezeu! Nu face decât să raporteze ce gândesc alţii.

— A făcut mai mult decât atât.

Fowler vedea încotro se îndreptau lucrurile, dar îi făcea plăcere să se joace cu ea.

— Bine, a omorât oameni! Asta are special? Un nou James Bond! L-ai lăsat chiar să-i execute pe cei care…

— Elizabeth, teroriştii ăia au ucis şi şapte agenţi din Serviciul Secret. Viaţa mea depinde de oamenii ăştia şi ar fi fost nedelicat şi o pură tâmpenie din partea mea să comut sentinţele indivizilor care le uciseseră colegii.

Preşedintele aproape că se încruntă. Astea sunt principiile tale de neclintit, nu, Bob? îl întrebă o voce – dar reuşi să se controleze.

— Şi acum tu nu poţi s-o faci deloc sau oamenii vor spune că interesul personal te-a împiedicat s-o faci atunci. Te-ai lăsat prins în capcană şi manevrat, sublinie ea.

Până la urmă, fusese îndemnată, decise Liz şi răspunsese în consecinţă, dar Fowler nu era de acord.

— Elizabeth, s-ar putea să fiu unicul fost procuror din Statele Unite care nu crede în pedeapsa capitală, dar… trăim într-o democraţie şi oamenii sprijină ideea.

Îşi ridică privirea din farfurie.

— Oamenii ăia erau terorişti. Nu pot spune că sunt fericit pentru că am permis să fie executaţi, dar au meritat-o. Timpul nu era potrivit pentru o declaraţie diplomatică. Poate în al doilea mandat. Trebuie să aşteptăm cazul potrivit. Politica este arta posibilului. Asta înseamnă să faci lucrurile pe rând, Elizabeth. Dar nu-ţi spun noutăţi, le ştii la fel de bine ca şi mine.

— Dacă nu faci ceva, când o să te trezeşti o să descoperi că Ryan conduce CIA în locul tău. Admit, e capabil, dar e o rămăşiţă

a trecutului. E o persoană nepotrivită pentru timpurile pe care le trăim.

Dumnezeule, invidioasa eşti, femeie, îşi spuse Fowler. Dar fiecare avea slăbiciuni şi era timpul să înceteze să se joace cu ea. Nu i-ar folosi s-o ofenseze prea profund.

— La ce te gândeşti?

— L-am putea îndepărta cu binişorul.

— Am să mă gândesc. Elizabeth, hai să nu stricăm ziua cu o discuţie ca asta, OK? Cum ai de gând să dezvălui ştirea în legătură cu termenii tratatului?

Elliot se rezemă de spătar şi sorbi din cafea. Îşi reproşă că acţionase prea curând şi prea pasional. Ryan îi displăcea, dar Bob avea dreptate. Nu era momentul, nu era locul. Avea tot timpul din lume ca să-şi joace rolul şi ştia că trebuia s-o facă la marea artă.

— O copie a tratatului, cred.

— Pot ăia să citească atât de repede? râse Fowler.

Mass-media era plină de astfel de analfabeţi.

— Ar trebui să vezi speculaţiile. Articolul de fond din *Times* a fost transmis prin fax azi-dimineaţă. Sunt înnebuniţi. O să-l înghită. În plus, le-am pregătit nişte note informative.

— E în regulă, fă-o cum ai hotărât, spuse preşedintele, terminându-şi cârnatul.

Se uită la ceas. Programarea era totul. Între Roma şi Washington era o diferenţă de şase ore. Asta însemna că tratatul putea fi semnat cel mai devreme la două după-amiaza, astfel încât să prindă buletinele de ştiri de dimineaţă. Dar poporul american trebuia pregătit pentru eveniment şi asta presupunea ca echipele TV să aibă detalii ale tratatului pe la trei, ora estică de vară, pentru a avea timp să absoarbă totul. Liz va face declaraţia la nouă, peste douăzeci de minute, calculă el.

— Şi vei accentua rolul jucat de Charlie?

— Da. E corect ca lui săi se atribuie cea mai mare parte a meritului.

S-a zis cu rolul lui Ryan, constată fără să comenteze Bob Fowler. *Ei, de fapt, Charlie fusese tipul care pusese totul în mişcare, nu?* Fowler simţea o vagă părere de rău pentru Ryan. Deşi şi el îl considera pe directorul adjunct drept o moştenire din trecut, aflase tot ce făcuse şi era impresionat. Arnie van Damm îl aprecia şi el pe Ryan, iar Arnie era cel mai bun judecător de caractere din administraţia lui. Dar Elizabeth era consilierul lui pe problemele de securitate naţională şi nu putea să-i lase pe ea şi directorul

adjunct să se strângă de gât, nu-i aşa? Nu, nu putea. Era simplu.

— Uluieşte-i, Elizabeth.

— N-o să fie greu, îi zâmbi ea şi ieşi.

Sarcina se dovedi mult mai grea decât se aşteptase el. Ghosn se gândi să ceară ajutor, dar se hotărî să nu o facă. O parte din faima lui în organizaţie se datora faptului că se descurca singur cu lucrurile astea, cu excepţia muncii brute pentru care solicita din când în când câteva spinări puternice.

Bomba/dispozitivul se dovedi a fi de o construcţie mai robustă decât crezuse. Sub luminile puternice, o spălă mai întâi cu apă şi descoperi câteva chestii care nu se potriveau deloc cu ceea ce ştia el despre bombe. Nişte găuri filetate care erau închise cu bolţuri. Îndepărtând unul, dădu de un alt cablu electric. Surprinzător, carcasa era mai groasă decât se aşteptase. Mai demontase un dispozitiv de bruiaj israelian, dar acela, deşi era construit în cea mai mare parte din aluminiu, avusese mai multe porţiuni în care carcasa era din fibră de sticlă sau plastic, ambele materiale fiind permeabile la radiaţia electronică.

Începuse cu trapa de acces, dar descoperise că era aproape imposibil s-o deschidă şi încercă ceva mai uşor. Acum, se întorcea la trapă, dezamăgit că mai multe ore de muncă rămăseseră fără nici un rezultat.

Ghosn se aşeză şi aprinse o ţigară. *Ce eşti de fapt?* întrebă el obiectul.

Semăna atât de bine cu o bombă, oftă el, trăgând din ţigară. Carcasa grea – de ce nu-şi dăduse seama că era atât de-al dracului de grea, prea grea pentru un dispozitiv de bruiaj… dar nu putea fi o bombă, nu-i aşa? Nu avea focoase, nici detonator, iar înăuntru nu văzuse decât cablaj electric şi conectori. Trebuia să fie un fel de dispozitiv electronic. Strivi ţigara pe pământ şi se îndreptă spre bancul lui de lucru.

Ghosn avea o diversitate de scule şi una din ele era un ferăstrău circular cu motor pe benzină, util pentru tăierea oţelului. De fapt, era o sculă pentru doi oameni, dar se decise să lucreze singur şi s-o încerce la trapă, care trebuia să fie mai puţin solidă decât carcasa. Fixă adâncimea de tăiere la nouă milimetri şi porni motorul; cu un efort, lăsă ferăstrăul pe buza trapei. Zgomotul circularului era înfiorător, mai ales când tăişul diamantat muşcă oţelul, dar Ghosn se înfipse cu toată greutatea în ferăstrău, împiedicându-l să sară de pe bombă şi începu să-l deplaseze încet

de-a lungul marginii trapei de acces. Îi trebuiră douăzeci de minute ca să facă prima tăietură. Opri ferăstrăul şi îl puse deoparte, apoi încercă tăietura cu un capăt de sârmă subțire.

În sfârşit, răsuflă el mulțumit. Străpunsese învelişul. Ghicise corect. Restul carcasei părea să aibă… cam patru centimetri, dar în dreptul trapei grosimea nu depăşea un centimetru. Ghosn era prea fericit că realizase ceva pentru a se întreba de ce un dispozitiv de bruiere avea nevoie de un centimetru de oțel special în jurul lui. Înainte de a relua lucrul, îşi puse nişte antifoane. Urechile îi țiuiau din cauza zgomotului de la prima tăietură şi n-avea chef ca o durere de cap să facă treaba şi mai grea decât era deja.

Panourile grafice cu „Transmisie specială” apărură pe toate rețelele TV într-un interval de numai câteva secunde.

Comentatorii TV, care se treziseră devreme pentru a primi informarea de la Liz Elliot, alergară la boxele lor, literalmente cu sufletul la gură şi le înmânară producătorilor şi documentariştilor respectivi însemnările pe care le făcuseră.

— Ştiam eu, se bucură Angela Miriles. Rick. Ți-am *spus* eu!

— Angie, îți datorez un prânz, o cină şi poate şi micul dejun, în ce restaurant vrei tu.

— Am să țin minte, chicoti documentarista şefă.

La banii pe care-i avea, ticălosul îşi putea permite.

— Cum procedăm? întrebă producătorul.

— Am să improvizez. Lasă-mi două minute şi-i dăm drumul.

— La naiba, observă pentru ea Angie.

Lui Rick nu-i plăcea să improvizeze. Totuşi, se dădea în vânt să le fure câte o bombă ziariştilor, iar programarea evenimentelor îi crea toate avantajele. Ți-am tras-o, *New York Times*! Rămase nemişcat, doar atât cât să fie machiat, apoi se aşeză în fața camerelor, în timp ce expertul rețelei – ce mai expert! ricană în sinea ei Miriles – i se alătură lui Rick în boxa comentatorului.

— Cinci! avertiză regizorul secund. Patru, trei, doi, unu!

Mâna îi zvâcni într-un semn adresat comentatorului.

— E adevărat, anunță Rick. În patru ore, preşedintele Statelor Unite împreună cu preşedintele Uniunii Sovietice, regele Arabiei Saudite şi primii miniştri ai Israelului şi Elveției, plus conducătorii a două grupuri religioase importante, vor semna un tratat care oferă speranța unei rezolvări definitive a problemei zonelor disputate din Orientul Mijlociu. Detaliile tratatului sunt uluitoare.

Continuă trei minute fără întrerupere, vorbind rapid, ca şi cum

s-ar fi luat la întrecere cu omologii lui de la alte rețele.

— Nu a mai existat aşa ceva în istorie, încă un miracol – nu, încă o bornă kilometrică pe drumul spre pacea mondială. Dick?

Comentatorul se întoarse spre expert, un fost ambasador în Israel.

— Rick, de o jumătate de oră tot citesc şi recitesc şi încă nu-mi vine să cred. Poate că e un miracol. Cu siguranță, au ales locul potrivit pentru asta. Concesiile făcute de guvernul israelian sunt incredibile, dar tot aşa sunt şi garanțiile pe care le dă America pentru asigurarea păcii. Secretul în care s-au desfăşurat negocierile e şi mai impresionant. Dacă aceste detalii ar fi fost dezvăluite cu numai două zile în urmă, întregul tratat s-ar fi putut prăbuşi în fața ochilor noştri, dar, aici şi acum, Rick, aici şi acum, eu cred în el. Ai spus-o şi tu. E adevărat. Se întâmplă cu adevărat şi în câteva ore vom vedea cum lumea se schimbă încă o dată.

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă n-ar fi existat cooperarea fără precedent a Uniunii Sovietice şi este evident că-i datorăm multe mulțumiri preşedintelui Uniunii Sovietice, Andrei Narmonov. Ce părere ai despre concesiile făcute de toate grupările religioase?

— Incredibile. Rick, regiunea asta a fost răvăşită de războaie religioase, consemnate din cele mai vechi timpuri şi până astăzi. Dar aici ar trebui să adăugăm că arhitectul tratatului a fost regretatul doctor Charles Alden. Un funcționar superior al administrației a adus un generos omagiu omului care a murit cu numai două săptămâni în urmă, în dizgrație. Ce ironie crudă a sorții că tocmai acest om – care identificase corect problema esențială a regiunii ca fiind incompatibilitatea artificială a religiilor, deşi toate începuseră în această unică regiune agitată – nu se află aici ca să-şi vadă viziunea devenită realitate. Se pare că Alden a fost forța motrice din spatele acordului şi nu putem decât să sperăm că istoria îşi va aminti că, în ciuda momentului şi circumstanțelor morții lui, doctorul Alden de la Yale este cel care a ajutat la înfăptuirea acestui miracol.

Fostul ambasador absolvise şi el Yale şi fusese coleg de clasă cu Charlie Alden.

— Şi ceilalți? întrebă comentatorul.

— Rick, când se petrece ceva de amploarea asta – şi se întâmplă foarte de rar – există întotdeauna o mulțime de oameni care-şi joacă rolurile şi toate aceste roluri sunt importante. Tratatul de la Vatican a fost şi rezultatul muncii secretarului Brent Talbot, abil

sprijinit de subsecretarul Scott Adler care, apropo, este un diplomat strălucit şi mâna dreaptă a lui Talbot. În acelaşi timp, preşedintele Fowler a fost cel care a aprobat şi s-a bătut pentru această inițiativă şi care a dus mai departe viziunea lui Alden după moartea lui. Nici un preşedinte nu a avut vreodată curajul politic şi viziunea de a-şi pune la bătaie reputația politică într-un gambit atât de riscant. Cu greu ne putem imagina consecințele politice dacă demersul preşedintelui ar fi eşuat, dar Fowler a reuşit. Asta e o zi mare pentru diplomația americană, a zi mare pentru înțelegerea Est-Vest şi, poate, cel mai mare moment pentru pacea mondială în toată istoria omenirii.

— Ai găsit formularea ideală, Dick. Ce ne spui despre poziția Senatului, care va trebui să aprobe atât Tratatul de la Vatican, cât şi Tratatul Bilateral de Apărare dintre Statele Unite şi Israel?

Expertul zâmbi şi clătină din cap, amuzându-se în mod sincer:

— Va trece atât de repede prin Senatul Statelor Unite, încât nici nu se va usca cerneala de la semnături şi decretul va ajunge în mâinile preşedintelui. Singurul lucru care poate încetini acest proces firesc este retorica pe care o vei auzi în camera comitetului şi în sala de şedințe a Senatului.

— Dar costul staționării trupelor americane…

— Rick, noi avem o armată al cărui scop este menținerea păcii. Asta este misiunea ei şi, pentru a asigura pacea în locul acesta, America va plăti oricât ar costă. Ăsta nu-i un sacrificiu pentru contribuabilul american. E un privilegiu, onoarea istorică de a pune sigiliul forței americane pe pacea lumii. Rick, asta înseamnă America. Sigur că o vom face.

— Asta e tot, deocamdată, încheie Rick, întorcându-se din nou spre camera unu. În două ore şi jumătate, vom reveni pentru transmisia directă a semnării Tratatului de la Vatican. Vă dăm acum legătura cu New York-ul. V-a vorbit Rick Cousins, de la Roma.

— La dracu'! mârâi Ryan.

De data asta, din nefericire televizorul îi trezise soția, care acum urmărea cu interes evenimentele de pe ecran.

— Jack, la cât ai…

Cathy se ridică şi se duse să pregătească cafeaua de dimineață.

— Adică, ai fost acolo şi ai…

— Scumpo, am fost şi eu implicat. Nu-ți pot spune în ce măsură.

Jack ştia că ar trebui să fie supărat pentru modul în care meritul primei propuneri îi fusese atribuit lui Alden, dar Charlie fusese un băiat bun, chiar dacă îşi dezvăluise partea de slăbiciuni omeneşti şi pusese umărul atunci când fusese nevoie să o facă. În plus, îşi spuse Jack, istoria va descoperi câte ceva, aşa cum o face de obicei. Adevărații jucători ştiau. El ştia. Era obişnuit cu locul din fundul scenei, era obişnuit să facă lucruri despre care alții nici măcar n-aveau habar. Se întoarse spre soția lui şi îi zâmbi.

Şi Cathy ştia. Îl auzise monologând cu voce tare, cu câteva luni în urmă. Jack nici nu bănuia că nu vorbea de unul singur în timp ce se bărbierea şi credea că sculările lui atât de matinale n-o trezeau pe Cathy, dar privirea ei îl însoțea la fiecare plecare, iar câteodată, când se prefăcea că doarme, gândurile ei erau alături de el. Lui Cathy îi plăcea cum o săruta, crezând-o adormită şi nu voia să-i strice plăcerea. Avea suficiente necazuri. Jack era al ei, iar generozitatea sa nu era un mister pentru ea.

Nu-i corect, îşi spuse celălalt eu al doctorului Ryan. *A fost ideea mea – cel puțin în parte.* Câte alte lucruri nu ştia ea? Era o întrebare pe care Caroline Muller Ryan, doctor în medicină şi-o punea rareori. Dar nu putea pretinde că toate coşmarurile lui Jack erau imaginare. Dormea prost, bea prea mult şi puținul lui somn era tulburat de lucruri despre care nu putea să întrebe niciodată. Toate astea o înspăimântau un pic. Ce făcuse soțul ei? Ce vină îl apăsa?

Vină? se întrebă Cathy. De ce întrebase asta?

După trei ore de muncă, Ghosn reuşi să smulgă trapa. Fusese obligat să schimbe o lamă la ferăstrău, dar treaba se lungise atât de mult pentru că, fiind prea mândru, nu solicitase nici un ajutor. În orice caz, reuşise. Ridică placa, folosindu-se de un levier. Inginerul luă o lampă portabilă şi privi în interior. Descoperi încă un mister.

Interiorul dispozitivului era o ramă din metal – poate titan? se întrebă el – care reținea o masă cilindrică… asigurată cu bolțuri solide. Ghosn folosi lampa ca să cerceteze cilindrul şi văzu alte cabluri, toate conectate la cilindru. Prinse marginea unui dispozitiv electronic de dimensiuni mai mari… un fel de transmițător radar, îşi spuse el. Aha! Deci, era un fel de… dar atunci de ce…? Dintr-o dată, ştiu că-i scăpase ceva… ceva important. Dar ce? Marcajele de pe cilindru. Erau în ebraică, iar el nu ştia prea bine această limbă şi nu înțelegea semnificația marcajelor. Rama de susținere a

transmițătorului fusese proiectată ca să îndeplinească şi rolul de amortizor de şocuri... şi funcționase admirabil. Cadrul era puternic distorsionat, dar cilindrul pe care îl susținea părea, în bună măsură, intact. Bineînțeles, cu urme pe el, dar nu crăpase... Indiferent ce se afla în interiorul cilindrului, trebuise să fie protejat de şocuri. Asta însemna că dispozitivul electronic din interior era destul de delicat. Aşa că reveni la ideea că era un dispozitiv de bruiaj. Ghosn era prea concentrat ca să-şi dea seama că mintea lui eliminase orice altă posibilitate; creierul lui de inginer era atât de fixat asupra sarcinii curente, încât ignora semnalele nedesluşite care-l avertizau că ceva nu era în regulă. Indiferent ce era, mai întâi trebuia să-l scoată. Alese o cheie şi se apucă să desfacă bolțurile care fixau cilindrul.

Fowler stătea într-un fotoliu din secolul XVI, urmărind cum ofițerii de protocol se agitau în jurul lui, ca nişte fazani incapabili să decidă dacă să păşească sau să zboare. De obicei, oamenii credeau că astfel de afaceri erau conduse fără cusur de scenografi profesionişti care planificau totul din timp. Fowler ştia mai bine. Sigur, lucrurile mergeau uşor când aveai destul timp – câteva luni – pentru a pregăti toate detaliile. Dar afacerea asta fusese pusă la punct şi pregătită în câteva zile, nu luni şi cei cam o duzină de ofițeri de protocol de-abia deciseseră care dintre ei era şeful. Curios, ofițerii ruşi şi cei elvețieni păreau cei mai calmi şi, sub privirea preşedintelui american, înfiripară rapid o alianță. Apoi îşi prezentară planul celorlalți şi trecură la acțiune. Exact ca o echipă de fotbal, zâmbi în sinea lui preşedintele. Reprezentantul Vaticanului era prea bătrân pentru o astfel de munca. Tipul – un episcop, credea Fowler, poate cardinal – avea peste şaizeci de ani şi părea atins de o stare de nelinişte care putea să-i fie fatală. Până la urmă, rusul îl luă deoparte pentru două minute, se schimbară înclinări din cap şi o strângere de mână, apoi oamenii începură să se mişte ca şi cum ar fi avut un scop comun. Fowler decise că trebuia să afle numele rusului. Arăta a profesionist adevărat. Mai important, era grozav de distractiv să-l urmăreşti şi preşedintele se relaxă într-un moment când exact de asta avea nevoie.

În sfârşit – cu numai cinci minute întârziere, ceea ce era un miracol, îşi spuse Fowler cu un zâmbet abia schițat – diverşii şefi de state se ridicară din fotoliile lor, chemați ca membrii unui alai nupțial de către soacra nervoasă şi tipii de la protocol îi arătară fiecăruia locul cuvenit în alai. Se schimbară alte strângeri formale

de mâini, asezonate cu câteva glume care suferiră din cauza absenței translatorilor. Regele saudit părea uşor iritat din cauza întârzierii. Avea şi de ce, îl înțelese Fowler. Regele se gândea probabil la alte lucruri. Deja i se adresaseră amenințări cu moartea. Dar fața omului nu exprima teamă, remarcă Fowler. Putea fi un om lipsit de umor, dar avea ținuta şi curajul – şi clasa, admise preşedintele – care se potriveau cu titlul lui. El fusese primul care acceptase să ia parte la convorbiri, după două ore de discuție cu Ryan. Păcat, nu-i aşa? Ryan îl înlocuise pe Charlie Alden, preluând din zbor însărcinarea acestuia şi executând-o ca şi cum se pregătise pentru ea. Preşedintele se încruntă în sinea lui. Îşi permisese să uite cât de nebuneşti fuseseră manevrele inițiale. Scott Adler la Moscova, Roma şi Ierusalim, iar Jack Ryan la Roma şi Riad. Se descurcaseră excelent şi nici unuia dintre ei nu i se va recunoaşte cine ştie ce merit. Astea erau regulile istoriei, conchise preşedintele Fowler. Dacă voiau merite, ar fi trebuit să obțină postul lui.

Doi elvețieni din gardă deschiseră imensele uşi de bronz, dezvăluind forma corpolentă a cardinalului Giovanni D'Antonio. Strălucitoarele reflectoare TV îl înconjurau cu un halo artificial, care aproape că stârni râsul preşedintelui Statelor Unite ale Americii. Procesiunea din cameră începu.

Indiferent cine construise chestia asta, zâmbi Ghosn, era novice în proiectarea de armament. E chiar ciudat, îşi spuse el. Echipamentul israelian avea întotdeauna o oarecare delicatețe – nu, termenul era greşit. Israelienii erau ingineri inteligenți, eficienți, eleganți. Făceau lucrurile atât de solide cât era necesar, nici mai mult, nici mai puțin. Chiar şi echipamentul lor improvizat demonstra spirit de prevedere îşi o îndemânare meticuloasă. Dar asta... asta era supradimensionată ca dracu'. Fusese proiectată şi asamblată în grabă. De fapt, era aproape grosolană. Aproape că le era recunoscător pentru asta. Făcea demontarea mai uşoară. Nimeni nu se gândise să prevadă bomba cu un dispozitiv de autodistrugere – necazul ar fi fost că, înainte de a-l dezactiva, ar fi trebuit să înțeleagă cum funcționa, iar sioniştii deveneau diabolic de iscusiți la treaba asta! Un astfel de subsistem aproape că-l ucisese pe Ghosn cu numai cinci luni în urmă, dar aici nu exista nici unul. Bolțurile care rețineau cilindrul erau înțepenite, dar încă drepte, iar asta însemna că singura problemă era să facă rost de o cheie suficient de mare. Împroşcă ulei pe fiecare din ele şi, după ce

aşteptă cincisprezece minute şi două ţigări, fixă cheia pe primul. Primele răsuciri merseră greu, dar apoi bolţul se lăsă scos. Mai erau încă cinci.

Avea să fie o după-amiază lungă. Discursurile veneau primele. Începu Papa, pentru că el era gazda, iar retorica lui era surprinzător de moderată, bazată pe lecţii din Scriptură, concentrându-se din nou asupra similarităţilor dintre cele trei religii prezente. Traducerea era asigurată la căşti, ceea ce era complet inutil pentru că fiecare preşedinte şi personalitate religioasă avea câte o copie scrisă a diverselor discursuri; bărbaţii din jurul mesei se luptau să nu caşte pentru că, la urma urmei, nu erau decât nişte vorbe goale, iar politicienii ascultau cu dificultate cuvintele altora, chiar şi pe cele ale altor şefi de state. Fowler avea cele mai multe dificultăţi. El trebuia să fie ultimul. Îşi verifică pe furiş ceasul, păstrându-şi faţa inexpresivă în timp ce se gândea la cele nouăzeci de minute care rămăseseră.

Operaţia îi mai luă încă patruzeci de minute, dar până la urmă ieşiră toate bolţurile. Mari, grele, inoxidabile. Chestia asta fusese construită pentru o veşnicie, îşi spuse Ghosn, dar asta lucra în beneficiul lui. Acum trebuia să scoată cilindrul. Căută încă o dată, cu atenţie, un posibil dispozitiv de protecţie – precauţia era singura apărare într-o meserie ca a lui – şi pipăi interiorul. Singurul lucru conectat era transmiţătorul radar; deşi existau încă trei borne de conectare, toate erau goale. În oboseala lui, Ghosn nu găsi ciudat faptul că toate trei erau în faţă, uşor accesibile. Cilindrul era blocat de carcasa comprimată, dar bolţurile fiind scoase, era nevoie doar să aplice suficientă forţă pentru a-l trage afară.

Discursul lui Andrei Ilici Narmonov fu scurt. O declaraţie simplă şi demnă, aprecie Fowler, demonstrând o modestie remarcabilă care cu siguranţă că va smulge aprecierile comentatorilor.

Ghosn fixă un scripete suplimentar pe instalaţia de ridicare. Spre norocul lui, cilindrul avea un cui de ridicare încastrat. Din fericire, la fel ca şi lui, israelienilor nu le plăcea să risipească energia. Restul obiectului era mai puţin greu decât se aşteptase, dar într-un minut ridicase cilindrul până la punctul în care frecarea în rama lui de fixare ridica întreaga bombă. Asta nu putea să dureze. Ghosn pulveriză din nou ulei pe rama internă şi aşteptă

ca legea gravitaţii să-şi facă datoria, dar, după un minut, răbdarea lui se epuiză: găsi o deschidere suficient de largă pentru un levier şi începu să îndepărteze rama de pereţii cilindrului, milimetru cu milimetru. Peste patru minute, se auzi scrâşnetul de protest al metalului şi carcasa căzu. Apoi trebui doar să tragă de lanţ şi să ridice cilindrul.

Cilindrul era vopsit în verde şi avea propria lui trapă de acces, ceea ce nu era în întregime surprinzător. Ghosn identifică imediat cheia de care avea nevoie şi începu să lucreze la cele patru şuruburi de fixare. Şi şuruburile astea erau destul de bine strânse, dar cedară sub presiunea pe care o exercita el. Acum Ghosn progresă mai rapid şi se lăsă cuprins de surescitarea care vestea întotdeauna încheierea cu succes a unei munci, în ciuda bunului simţ care-i spunea să se destindă.

În sfârşit, îi veni rândul lui Fowler.

Preşedintele Statelor Unite se apropie de pupitru, cu o mapă din piele maro în mâna. Avea o cămaşă scrobită, ţeapănă ca placajul şi care deja îl rodea la gât, dar nu-i păsa. Aceasta era clipa pentru care se pregătise întreaga viaţă. Privi direct în obiectiv, cu faţa încremenită într-o expresie serioasă, dar nu solemnă, optimistă, dar nu veselă, mândră, dar nu arogantă. Dădu din cap la adresa semenilor lui.

— Preasfinte Părinte, Maiestatea Voastră, domnule preşedinte, începu Fowler, domnilor prim-miniştri şi cetăţeni ai lumii noastre tulburi, dar plină de speranţă. Ne-am întâlnit în acest oraş străvechi, un oraş care a cunoscut pacea şi războiul peste trei mii de ani, un oraş care a dat naştere uneia dintre cele mai mari civilizaţii ale lumii şi care este astăzi sediul unei credinţe religioase şi mai mari. Toţi am venit de departe, din deşerturi şi din munţi, din întinse câmpii europene şi dintr-un alt oraş situat pe un mare fluviu, dar, spre deosebire de numeroşii străini care au vizitat acest oraş antic, noi toţi am venit în pace. Am venit cu un singur scop – să punem capăt războiului şi suferinţei, să aducem binecuvântarea păcii într-o altă parte tulbure a lumii care, acum, va ieşi dintr-o istorie scăldată în sânge şi va fi luminată de idealurile care ne animă pe noi, cei creaţi după chipul lui Dumnezeu.

Fowler îşi cobora privirea doar pentru a întoarce paginile. Ştia cum să ţină un discurs. Avea o practică de treizeci de ani de avocatură în spate şi citea discursul la fel de încrezător ca şi cum

s-ar fi adresat juraților, măsurându-şi cuvintele şi cadența, adăugând un conținut emoțional, care contrazicea imaginea lui de om de gheață, folosind vocea ca pe un instrument muzical, ceva care se subordona şi, în acelaşi timp, era o parte din intensa lui voință personală.

— Acest oraş, acest stat al Vaticanului, este dedicat slujirii lui Dumnezeu şi a omului. Astăzi, el şi-a îndeplinit cu prisosință această menire, mai bine decât oricând. Pentru că astăzi, dragi concetățeni ai lumii, am îndeplinit încă o parte a visului pe care toți bărbații şi toate femeile de pretutindeni îl împart cu ajutorul rugăciunilor voastre, printr-o viziune care ne-a fost dăruită cu atâtea secole înainte, am ajuns să înțelegem că pacea este mai bună decât războiul, un țel care merită eforturi sporite şi care cere un curaj mult mai mare decât este necesar pentru vărsarea sângelui omenesc. Respingerea războiului şi întoarcerea către pace este măsura tăriei noastre. Astăzi am onoarea şi privilegiul, pe care le împărțim cu toții, să anunț lumii semnarea unui tratat ce va pune punct discordiei care, din nefericire, a pângărit o zonă sfântă pentru noi toți. O dată cu acest acord, va prinde viață o soluție finală bazată pe justiție, credință şi cuvântul Domnului, pe care toți îl cunoaştem sub nume diferite, dar care ne are în pază pe fiecare dintre noi. Acest tratat recunoaşte drepturile tuturor bărbaților şi femeilor din regiune la securitate şi libertate religioasă, la libertatea cuvântului, la demnitatea fundamentală conținută în cunoaşterea faptului că toți suntem creațiile Domnului, că fiecare din noi este unic, dar că toți suntem egali în fața lui...

În sfârşit, se deschise şi ultima trapă. Obosit, Ghosn închise ochii şi şopti o rugăciune de mulțumire. Lucrase ore în şir, sărind peste masa de prânz. Puse jos placa, aşezând şuruburile pe suprafața concavă, ca să nu se piardă. Ingineria îi intrase în sânge – Ghosn era ordonat şi îngrijit în tot ce făcea. În interiorul trapei se afla un sigiliu de plastic încă etanş, observă el cu admirație. Era o izolație împotriva umezelii. Şi asta însemna că, în mod sigur, era vorba de un dispozitiv electronic sofisticat. Folosi un cuțitaş pentru a tăia plasticul şi îl dădu la o parte cu grijă. Privi pentru prima oară în interiorul cilindrului şi o mână de gheață îi prinse dintr-o dată inima. Avea în față o sferă deformată, galben-cenuşie... ca un aluat de pâine murdar.

Era totuşi o bombă.

Sau cel puțin un dispozitiv de autodistrugere. Unul foarte puternic, cincizeci de kilograme de explozibil...

Ghosn se retrase; o nevoie subită de a urina îi scormoni şalele. Inginerul bâjbâi după o țigară şi o aprinse la a treia încercare. Cum de-i scăpase, ce? Ce-i scăpase din vedere? Nimic. Fusese la fel de atent ca de obicei. Israelienii nu-l omorâseră încă. Inginerii lor proiectanți erau inventivi, dar şi el era la fel.

Răbdare, îşi spuse el. Începu o nouă examinare a interiorului cilindrului. Acolo era cablul, încă fixat, de la dispozitivul radar şi trei conectoare suplimentare, goale toate.

Ce ştiu despre chestia asta?

Transmițător radar, carcasă grea, trapă de acces... sfera explozibilă conectată la...

Ghosn se aplecă din nou să examineze obiectul. Pe sferă, la intervale regulate şi simetrice, se aflau detonatoare... cablurile de la ele erau...

Nu e posibil. Nu, nu poate fi asta!

Ghosn îndepărtă detonatoarele unul câte unul, detaşând cablurile şi aşezându-le pe o cuvertură, încet şi cu atenție, pentru că detonatoarele erau cele mai parşive lucruri făcute de mâna omului. Explozibilul, pe de altă parte, era atât de nepericulos, încât puteai să iei o bucățică din el şi să-l pui pe foc ca să fierbi apa. Folosi cuțitul ca să desprindă blocurile surprinzător de grele.

— ... Printre legendele Olimpului este şi cea a Pandorei, femeia care primise în dar o cutie de la zei. Deşi i se spusese să nu o deschidă, nesocotita n-a ascultat şi a eliberat discordia, războiul şi moartea. Văzând ce făcuse, Pandora a fost cuprinsă de disperare, până când a găsit pe fundul cutiei aproape goale spiritul speranței. Toți am văzut prea mult război şi discordie, dar acum, în sfârşit, am pus la lucru speranța. A fost un drum lung, un drum sângeros, un drum marcat de disperare, dar a fost un drum mereu ascendent, pentru că speranța este viziunea colectivă a umanității despre ce poate şi trebuie să fie lumea, iar speranța este cea care ne-a condus până aici. Această legendă din mitologie poate să-şi aibă originea în păgânism, dar adevărul ei este evident astăzi. În această zi, punem din nou în cutie discordia, războiul şi moartea. Închidem conflictele în cutie şi păstrăm speranța, ultimul şi cel mai important dar al Pandorei făcut umanității. Această zi este împlinirea visului întregii seminții omeneşti. În această zi, am acceptat din mâinile Domnului darul păcii. Mulțumesc.

Preşedintele zâmbi cald camerelor şi se întoarse la fotoliul lui în mijlocul aplauzelor mai mult decât politicoase ale egalilor săi. Era timpul să se semneze tratatul. Clipa aşteptată era aproape şi, după ce fusese ultimul care vorbise, Fowler trebuia să fie primul care să semneze. Momentul sosi repede şi J. Robert Fowler deveni un personaj istoric.

Acum, Ghosn nu mai lucra încet. Smulse blocurile, ştiind, în timp ce o făcea, că era nesăbuit şi risipitor, dar înțelesese ce avea în mâinile lui.

Şi iat-o, o minge de metal, o sferă strălucitoare, placată cu nichel, necorodată sau afectată de anii petrecuți în grădina druzului, protejată de sigiliul de plastic al inginerilor israelieni. Nu era un obiect mare, nu cu mult mai mare decât mingea cu care s-ar fi putut juca un copil. Ghosn ştia ce va face mai departe. Îşi vârî mâinile în masa de explozibil, întinzându-şi degetele până la suprafața strălucitoare de nichel.

Vârfurile degetelor mângâiară mingea de metal. Era caldă la pipăit.

— *Allahu akhbar!*

9
Fermitate

— Interesant.
— E o ocazie aproape unică, întări Ryan.
— Cât de sigură – cât de demnă de încredere? întrebă Cabot.
Ryan îi zâmbi şefului său:
— Domnule, întotdeauna aceasta este întrebarea. Trebuie să-ți aminteşti modul în care se desfăşoară partida. Niciodată nu eşti sigur de ceva – adică, siguranța pe care o ai o capeți după ani de zile. Jocul asta are puține reguli şi nimeni nu ştie vreodată care-i scorul. În orice caz, asta reprezintă mult mai mult decât o simplă evadare.
Oleg Iurievici Lialin – Cabot încă nu ştia numele tipului – era un KGB-ist „ilegal” care opera fără scutul imunității diplomatice şi a cărui acoperire era de reprezentant al unui concern industrial sovietic. Lialin conducea un grup de agenți cu numele de cod THISTLE, care-şi desfăşura activitatea în Japonia.
— Tipul ăsta e un adevărat spion de teren, continuă Ryan. Are o rețea superioară celei condusă de rezidentul KGB la Tokio, iar sursa lui cea mai bună se află chiar în cabinetul japonez.
— Şi?
— Şi ne oferă rețeaua lui.
— Chestia asta e chiar atât de importantă cum încep eu să cred că e…? îşi întrebă directorul CIA adjunctul.
— Şefule, rareori avem o ocazie ca asta. Niciodată nu efectuăm cu adevărat operațiuni în Japonia. N-avem suficienți oameni care să vorbească japoneza – nici chiar aici, la sediu, ca să traducă documentele – iar prioritățile noastre au fost întotdeauna în altă parte. Doar realizarea suprastructurii necesare pentru a conduce operațiunea ne-ar lua câțiva ani. Dar ruşii lucrează în Japonia încă dinainte ca bolşevicii să preia puterea. Motivul este istoric: japonezii şi ruşii au dus mult timp războaie şi ruşii au privit întotdeauna Japonia ca pe un rival strategic – ca urmare, au pus un accent deosebit pe operațiunile de acolo, chiar înainte ca tehnologia japoneză să devină importantă pentru ei. În esență, tipul ăsta ne vinde afacerea rusească la un preț de nimic,

inventarul, statul de plată, instalațiile tehnice, totul. Mai bine de atât nu se poate.

— Dar ne cere…

— Bani? Şi ce dacă? Nu face nici a mia parte dintr-un procent din cât valorează pentru țara noastră, sublinie Jack.

— Un milion de dolari pe lună, protestă Cabot.

Neimpozabili! nu mai adăugă directorul CIA.

Ryan reuşi să nu râdă:

— Ticălosu-i lacom, nu? Cât era deficitul nostru comercial cu Japonia la ultimul bilanț? întrebă el, cu o sprânceană înălțată. Ne oferă tot ce vrem, pentru cât timp vrem. Tot ce avem de făcut este să aranjăm aducerea lui şi a familiei sale aici, atunci când devine imperios necesar. Nu vrea să iasă la pensie la Moscova Are patruzeci şi cinci de ani şi asta-i vârsta la care devin agitați. În zece ani, trebuie să se întoarcă acasă… la ce? Ultimii treisprezece ani i-a petrecut aproape exclusiv în Japonia. Îi place bunăstarea. Îi plac maşinile şi video-urile şi s-a dezobişnuit să stea la coadă la cartofi. Ne place şi pe noi. Cam singurii oameni care nu-i plac sunt japonezii – nu-i plac absolut deloc. Are impresia că nici măcar nu-şi trădează țara, pentru că nu ne dă nimic ce nu le dă şi lor, iar o parte din înțelegere este că nu va face nimic împotriva Rusiei. Minunat, accept fără rezerve.

Ryan chicoti o clipă.

— E ca-n capitalism. Omul inițiază un serviciu de elită pentru difuzarea ştirilor, iar nouă ne pică mănuşă informațiile lui.

— Dar ne seacă la buzunar.

— Domnule, merită. Informațiile pe care ni le poate da vor valora miliarde pentru negocierile noastre comerciale şi, ca rezultat, miliarde în taxe federale. Eu am lucrat în domeniul investițiilor, aşa mi-am clădit averea. Ocaziile de investiții ca asta apar cam o dată la zece ani. Directoratul Operațiuni este de acord. Eu sunt de acord. Ar trebui să fim nebuni ca să-i spunem nu tipului ăsta. Pachetul de prezentare pe care ni l-a trimis… ai avut ocazia să-l citeşti, nu-i aşa?

Pachetul de prezentare consta în raportul ultimei întâlniri a cabinetului japonez, fiecare cuvânt, mormăit şi şuierat. Era deosebit de valoros pentru analiza psihologică, dacă nu şi pentru altceva. Natura schimburilor de replici din întâlnirile cabinetului putea dezvălui analiştilor americani tot felul de lucruri despre cum gândea şi lua decizii guvernul japonez. Datele de genul ăsta erau adeseori sugerate, dar niciodată confirmate.

— Au fost extrem de expliciți, mai ales în ce-au spus despre preşedinte. Astea nu le-am raportat. N-are nici un sens să-l plictisim într-un astfel de moment. OK, operațiunea este aprobată, Jack. Cum procedăm într-o problemă ca ăsta?

— Numele de cod pe care l-am ales este MUSHASHI. E numele unui faimos samurai, maestru de scrimă. Operațiunea va fi numită NIITAKA. Din motive evidente, vom folosi nume japoneze – se decise Jack să explice; Cabot, deşi inteligent, era nou în profesia de spion – în eventualitatea unei compromiteri sau a unei scurgeri din partea noastră. Vrem să pară că sursa noastră este japoneză, nu rusă. Numele rămân în clădirea asta. Pentru străinii care vor fi implicați în acțiune vom folosi un nume de cod diferit. Acesta va fi generat de calculator şi va fi schimbat lunar.

— Care e numele adevărat al agentului?

— Alegerea îți aparține. Ai dreptul să-l afli. Intenționat nu ți l-am spus până acum, pentru că am vrut să ai mai întâi o imagine de ansamblu. Dacă e s-o luăm statistic, e cam jumătate-jumătate, unii directori vor să ştie şi cam tot atâția nu vor. E un principiu al operațiunilor de spionaj: cu cât sunt la curent mai puțini, cu atât este mai improbabilă producerea scurgerilor. Amiralul Greer obişnuia să spună că prima lege a operațiunilor de spionaj este că probabilitatea ca o operațiune să eşueze este proporțională cu pătratul numărului de persoane care sunt la curent. Alegerea e a ta.

Cabot dădu gânditor din cap. Decise să temporizeze.

— Ai ținut la Greer, nu-i aşa?

— Ca la un tată. După ce mi-am pierdut tatăl într-un accident aviatic, amiralul m-a adoptat într-un fel.

Mai degrabă l-am adoptat eu pe el, îşi zâmbi Ryan.

— În ceea ce-l priveşte pe MUSHASHI, probabil că doreşti să te mai gândeşti.

— Şi în cazul în care Casa Albă cere să cunoască detaliile? întrebă Cabot.

— În ciuda a ceea ce crede MUSHASHI, patronii lui vor considera drept înaltă trădare faptul că ne furnizează informații şi acolo asta-i o crimă capitală. Narmonov e un tip cumsecade, dar ştim că sovieticii au executat cel puțin patruzeci de persoane pentru spionaj. Asta-i include pe TOP HAT, JOURNEY MAN şi un tip numit Tolkacev, toți agenți de-ai noştri foarte productivi. În toate trei cazurile, am încercat să facem un schimb, dar au fost lichidați înainte ca negocierile să aibă o şansă de a începe. În

Uniunea Sovietică, judecarea recursurilor urmează o procedură sumară, explică Ryan. Concluzia este că, dacă un tip este descoperit, va fi probabil împuşcat în cap. De asta tratăm cu atâta seriozitate identitatea agenţilor. Dacă o dăm în bară, mor oameni, în ciuda *glasnost*ului. Cei mai mulţi preşedinţi înţeleg asta. Încă un lucru.

— Da?

— Ne-a mai spus ceva. Vrea ca toate rapoartele lui să fie transmise prin curier, nu prin cablu. Dacă nu suntem de acord, nu face afacerea. OK, din punct de vedere tehnic asta nu-i o problemă. Am făcut-o şi înainte cu agenţii de calibrul ăsta. Natura informaţiilor lui nu cere urgenţă. Există un serviciu aerian zilnic spre şi dinspre Japonia, asigurat de United, Northwest şi chiar All Nippon Airways, direct la Aeroportul Internaţional Dulles.

— Dar…

Cabot se strâmbă.

— Mda, aprobă Jack. Nu are încredere în securitatea comunicaţiilor noastre. Asta mă sperie.

— Nu crezi că…?

— Nu ştiu. În ultimii câţiva ani, am avut un succes foarte limitat în descifrarea cifrurilor sovietice. Agenţia Naţională de Securitate presupune că şi ei au aceleaşi probleme. Astfel de presupuneri sunt periculoase. Am mai avut indicaţii că transmisiile noastre nu sunt pe deplin sigure, dar asta vine de la un tip foarte sus-pus. Cred că trebuie să o luăm în serios.

— Cât de rău poate fi?

— Îngrozitor, răspunse sec Jack. Din motive evidente, dispunem de numeroase sisteme de comunicaţii. La parter îl avem pe MERCURY, care se ocupă de toate materialele noastre. Restul guvernului foloseşte mai ales echipament de la ANS; Walker şi Pelton şi-au compromis de mult sistemele. Acum, generalul Olson de la Fort Meade spune că au reparat totul, dar din cauza costurilor încă nu au adoptat în totalitate sistemele de unică folosinţă STEP, cu care se jucau. Putem avertiza din nou ANS-ul – cred că ne vor ignora şi de data asta, dar trebuie să o facem şi, în ceea ce ne priveşte, cred că e timpul să acţionăm. Domnule, pentru început trebuie să ne gândim la o reexaminare a lui MERCURY.

Acesta era centrul propriu de comunicaţii al CIA, aflat la câteva etaje sub biroul directorului şi care folosea propriile sisteme de cifrare.

— Scump, remarcă serios Cabot. Cu problemele noastre de

buget.

— Nici pe jumătate din cât ne costă compromiterea sistematică a traficului nostru de mesaje. Nu există nimic mai vital decât legăturile sigure de comunicații. Fără asta, restul nu are nici o importanță. Acum ne-am dezvoltat propriul nostru sistem de unică folosință. Avem nevoie doar de autorizarea fondurilor ca să-l punem în funcțiune.

— Vorbeşte-mi despre el. Nu am fost pus la curent.

— În esență, este versiunea noastră proprie a lui STEP. E un carnet de unică folosire cu transpunerea stocată pe un CD-ROM cu disc laser. Transpunerile sunt generate din zgomotul radio din atmosferă, apoi supracifrate cu zgomote din aceeaşi zi, la o oră mai târzie – zgomotul atmosferic este aleatoriu şi, utilizând două seturi separate de zgomot şi un algoritm aleatoriu generat de calculator pentru mixarea lor, matematicienii spun că mai bine nu se poate. Transpunerile sunt generate de computer şi stocate pe discuri laser în timp real. Folosim un disc diferit pentru fiecare zi a anului. Fiecare disc este unic, doar două copii, una la secție, una în MERCURY – fără rezerve. Lectorul de discuri laser pe care-l utilizăm la amândouă capetele pare normal, dar are un laser de putere şi, pe măsură ce citeşte codurile de transpunere de pe disc, le şi distruge. Când discul este epuizat sau se termină ziua – şi ziua se va termina prima, pentru că este vorba de miliarde de caractere pe un disc – discul este distrus prin coacere într-un cuptor cu microunde. Asta durează două minute. Ar trebui să fie al dracului de sigur. Poate fi compromis doar în trei stadii: unul – când se realizează discurile; al doilea – la stocarea discurilor aici; trei – la stocarea discurilor în fiecare secție. Compromiterea unei secții nu duce şi la neutilizarea celorlalte. Nu putem face discurile perfect sigure – am încercat şi ne-ar costa prea mult; în acelaşi timp, le-ar face prea vulnerabile la defectările accidentale. Dezavantajul este că trebuie să angajăm şi să verificăm cam douăzeci de noi tehnicieni de comunicații. Sistemul este relativ incomod de folosit, de aici şi numărul crescut de operatori. Asta reprezintă şi partea cea mai importantă a cheltuielilor. Personalul de teren cu care am vorbit preferă sistemul nou pentru că este simplu de folosit.

— De cât e nevoie pentru realizarea lui?

— Cincizeci de milioane de dolari. Trebuie să mărim dimensiunile lui MERCURY şi să instalăm facilitățile de realizare a discurilor. Avem spațiu, dar instalațiile sunt scumpe. Din

momentul în care obținem banii, putem să-i dăm drumul în cel mult trei luni.

— Înțeleg. Probabil că merită să o facem, dar obținerea banilor…

— Dacă-mi dai voie, aş putea vorbi cu domnul Trent în legătură cu asta.

— Hmm.

Cabot privi în jos spre biroul lui.

— OK, tatonează-l cu blândețe. Voi discuta problema cu preşedintele, când se va întoarce. În ceea ce-l priveşte pe MUSHASHI, mă încred în tine. În afara ta, cine-i mai cunoaşte numele adevărat?

— Directorul operațiunilor, şeful secției din Tokio şi ofițerul lui de caz.

Directorul Operațiunilor era Harry Wren şi, chiar dacă nu era omul lui Cabot, era cel pe care Cabot îl alesese pentru funcția aceasta. Acum Wren era în drum spre Europa. Cu un an în urmă, Jack crezuse că alegerea fusese o greşeală, dar Wren se descurcase bine. Îşi alesese şi un adjunct superb, de fapt o pereche: faimoşii Ed şi Mary Pat Foley, dintre care unul – Ryan nu putea să se decidă care – ar fi fost alegerea lui pentru postul de Director al Operațiunilor. Ed era omul cu organizarea, iar Mary Pat juca rolul de cow-boy al celei mai bune echipe soț-soție pe care o avusese vreodată Agenția pe teren. Avansarea lui Mary Pat într-un post superior de conducere ar fi fost o noutate mondială şi valora, probabil, câteva voturi în Congres. Ea era din nou gravidă, aştepta al treilea copil, dar nimeni nu-şi imagina că sarcina avea s-o domolească. Agenția avea propria ei grădiniță bine organizată, până la încuietori cu cifru pe uşi, o echipă de ofițeri de securitate bine înarmați şi cele mai bune dotări pentru joacă pe care le văzuse Jack vreodată.

— Sună bine, Jack. Îmi pare rău că i-am trimis aşa repede un fax preşedintelui. Ar fi trebuit să aştept.

— Nici o problemă. Informația a fost cenzurată cu grijă.

— Să-mi spui ce părere are Trent în legătură cu finanțarea.

— Da, domnule.

Jack ieşi şi se îndreptă spre biroul lui. Nu era chiar aşa de greu să-l îmbrobodeşti pe Cabot.

Ghosn se gândi pe îndelete. Nu era un timp potrivit să te pierzi cu firea, nu era momentul pentru o acțiune precipitată. Se aşeză pe pământ în colțul atelierului şi fumă fără pauză câteva ore,

privind tot timpul mingea strălucitoare de metal care zăcea pe pământul murdar. *Cât e de radioactivă?* se întrebă, aproape încontinuu, o parte a creierului său, dar era un pic cam târziu pentru asta. Dacă sfera asta grea emitea radiații gamma dure, era ca şi mort, decisese deja o altă parte a creierului său. Era un timp potrivit pentru cumpănire şi evaluare. Îi fu necesar un act suprem de voință ca să stea nemişcat, dar reuşi.

Pentru prima dată în atâția ani, îi era ruşine de educația lui. Avea cunoştințe de inginerie atât în electricitate, cât şi în mecanică, dar nu se obosise să deschidă o carte despre echivalentul lor nuclear. La ce i-ar fi folosit? se întrebase în rarele ocazii când se gândise să învețe câte ceva în acest domeniu. Evident, la nimic. Ca rezultat, se limitase la a-şi lărgi şi aprofunda cunoştințele în domeniile de interes direct: sistemele de detonare mecanice şi electronice, echipamentul de contramăsuri electronice, caracteristicile fizice ale explozibililor, capacitățile sistemelor de depistare a acestora. În această ultimă categorie era un adevărat expert. Citea tot ce putea găsi despre instrumentele folosite în detectarea explozibililor la aeroporturi şi în alte zone de interes.

Numărul unu, îşi spuse Ghosn, aprinzând a cincizeci şi patra țigară din ziua aceea, *să adun tot ce pot găsi despre materialele nucleare, proprietățile lor fizice şi chimice; tehnologia bombelor, fizica lor; semnături radiologice… israelienii trebuie să ştie că bomba lipseşte… din 1973!* realiză el uluit. *Atunci, de ce…? Sigur. Înălțimile Golan sunt de origine vulcanică. Roca din fundament şi solul în care acei bieți fermieri încercau să-şi crească legumele sunt preponderent bazaltice, iar bazaltul are un fond de radioactivitate relativ ridicat. Bomba se îngropase la doi sau trei metri în solul pietros şi posibilele emisii radioactive se pierdeau în radiația de fond…*

Sunt în siguranță, îşi dădu seama Ghosn.

Bineînțeles! Dacă arma era chiar atât de, fierbinte, ar fi fost ecranată mai bine! Slavă lui Allah pentru asta!

Pot… pot? Asta era întrebarea, nu-i aşa?

De ce nu?

— De ce nu? spuse Ghosn cu voce tare. De ce nu? Am toate piesele necesare, stricate, dar…

Ghosn strivi țigara lângă celelalte mucuri şi se ridică. Trupul lui era zguduit de tuse – ştia că țigările îl ucideau… erau mai periculoase decât bomba asta… dar îl ajutau să gândească.

Inginerul ridică sfera. Ce să facă? Pentru moment, o aşeză în

colțul atelierului şi o acoperi cu o cutie de scule. Apoi ieşi din clădire şi se îndreptă spre jeepul lui. Drumul până la sediu îi luă cincisprezece minute.

— Trebuie să-l văd pe comandant, îi spuse Ghosn şefului pazei.

— Tocmai s-a dus să se culce, se opuse paznicul.

Întregul detaşament încerca să-l protejeze pe comandant.

— O să mă primească.

Ghosn trecu pe lângă el şi intră în clădire.

Apartamentul lui Qati era la etajul doi. Ghosn urcă scările, trecu pe lângă un alt paznic şi deschise uşa dormitorului. Auzi icnete din baia alăturată.

— Cine dracu' e? întrebă o voce nervoasă. Ți-am spus că nu vreau să fiu deranjat!

— Sunt Ghosn. Trebuie să vorbim.

— Nu putem lăsa pe mâine?

Qati apăru în uşa luminată. Fața lui era pământie. Sunase ca o întrebare, nu ca un ordin şi asta îi spuse lui Ibrahim mai mult decât ştiuse vreodată despre starea comandantului său. Poate că vestea pe care i-o aducea îl va face să se simtă mai bine.

— Prietene, trebuie să-ți arăt ceva. Şi neapărat în noaptea asta.

Ghosn se strădui să-şi păstreze vocea egală şi lipsită de emoție.

— E chiar atât de important?

Aproape un geamăt.

— Da.

— Spune-mi despre ce-i vorba.

Ghosn clătină din cap, lovindu-şi în acelaşi timp semnificativ urechea.

— E ceva interesant. Bomba aceea israeliană are nişte sisteme noi de detonare. Aproape că m-a ucis. Trebuie să ne avertizăm colegii în privința lor.

— Bomba? Am crezut…

Qati se opri. Fața i se lumină pentru o clipă şi expresia lui deveni întrebătoare.

— În noaptea asta, zici?

— Te duc cu maşina.

Tăria de caracter a lui Qati învinse.

— Foarte bine. Stai să mă îmbrac.

Ghosn aşteptă la parter.

— Comandantul şi cu mine trebuie să mergem să vedem ceva.

— Mohammed! strigă şeful pazei, dar Ghosn îl întrerupse.

— O să-l duc chiar eu pe comandant. La atelierul meu nu sunt probleme de securitate.
— Dar...
— Dar te agiți ca o femeie bătrână! Dacă israelienii ar fi atât de deştepți cum se spune, ai fi deja mort şi comandantul împreună cu tine!
Era prea întuneric pentru a vedea expresia de pe fața paznicului, dar Ghosn simți ura care radia dinspre el, un experimentat luptător din prima linie.
— Vom vedea ce spune comandantul.
— Acum ce mai e?
Qati ieşi pe uşă, vârându-şi cămaşa în pantaloni.
— Te duc eu, domnule comandant. N-avem nevoie de pază pentru asta.
— Cum zici tu, Ibrahim.
Qati se îndreptă spre jeep şi se urcă în el. Ghosn trecu cu maşina pe lângă nişte paznici mirați.
— Despre ce este vorba?
— E totuşi o bombă, nu un dispozitiv electronic, răspunse inginerul.
— Şi? Am recuperat zeci de blestemății din astea! Despre ce-i vorba?
— E mai uşor să-ți arăt.
Inginerul conduse cu viteză, supraveghind şoseaua.
— Dacă o să crezi că ți-ai fi pierdut timpul, după ce terminăm poți să-mi iei viața.
Capul lui Qati se întoarse. Gândul îi trecuse deja prin minte, dar era un conducător prea experimentat pentru a-şi permite o asemenea reacție. Ghosn putea să nu aibă stofă de luptător, dar era expert în ceea ce făcea. Serviciile pe care le aducea organizației erau la fel de valoroase ca ale oricărui altuia. Comandantul îndură restul drumului în tăcere, dorind ca medicamentele pe care le lua să-i permită să mănânce – nu, să rețină mâncarea.
Cincisprezece minute mai târziu, Ghosn parcă jeepul la cincizeci de metri de atelier şi îl conduse pe comandant spre clădire pe un drum ocolit. Între timp, Qati era încurcat de-a binelea şi destul de înfuriat. Când se aprinseră luminile, văzu carcasa bombei.
— Bun, despre ce-i vorba?
— Vino aici.
Ghosn îl conduse în colț. Inginerul se aplecă şi ridică rapid cutia cu scule.

— Priveşte!
— Ce este? Arată ca un proiectil vechi de tun, o sferă de metal.
Ghosn se distra. Qati era furios, dar asta se va schimba curând.
— E plutoniu.
Capul comandantului se răsuci brusc, ca tras de un arc de oțel.
— Cum? Ce…
Ghosn ridică mâna. Vorbi blând, dar sigur pe el.
— Sunt sigur, domnule comandant, că asta este partea explozivă a unei bombe atomice. O bombă atomică israeliană.
— Imposibil, şopti comandantul.
— Atinge-o, sugeră Ghosn.
Comandantul se aplecă şi o atinse cu un deget.
— E caldă, de ce?
— Datorită radiației de particule alfa. O formă de radiație care nu este dăunătoare – nu aici, în orice caz. Acesta este plutoniu, elementul exploziv al unei bombe atomice. Nu poate fi nimic altceva.
— Eşti sigur?
— Absolut. Nu poate fi altceva.
Ghosn se îndreptă spre carcasa bombei.
— Acestea – arătă câteva componente electronice mărunte – arată ca nişte păianjeni de sticlă, nu? Sunt numite comutatoare Kriton, îşi fac treaba cu o precizie totală, iar o precizie de genul ăsta este necesară numai pentru o singură solicitare în interiorul unei carcase de bombă. Uită-te la blocurile explozive, cele intacte, vezi că unele sunt hexagonale, iar altele pentagonale? Asta este necesar pentru a face o sferă explozivă perfectă. O încărcătură cumulativă, asemănătoare celei pentru RPG, dar focalizarea este internă. Aceste blocuri sunt proiectate să strivească sfera până la mărimea unei nuci.
— Dar e metal! Ce spui tu nu este posibil.
— Nu ştiu atâta cât ar trebui despre aceste lucruri, dar ştiu câte ceva. Când se declanşează explozia, sfera de metal este comprimată, ca şi cum ar fi din cauciuc. Este posibil – ştii ce face un RPG metalului de pe un tanc, nu? Aici este suficient explozibil pentru o sută de proiectile RPG. Vor strivi metalul, aşa cum spun eu. Când explozibilul este comprimat, apropierea atomilor declanşează o reacție nucleară în lanț. Gândeşte-te, domnule comandant. Bomba a căzut în grădina bătrânului în prima zi a Războiului din Octombrie. Israelienii erau înspăimântați de forța atacului sirian şi au fost foarte surprinşi de eficacitatea rachetelor

ruseşti. Avionul a fost doborât şi bomba pierdută. Circumstanțele nu au importanță. Ismael, important e doar faptul că avem componentele unei bombe nucleare.

Ghosn scoase o altă țigară şi o aprinse.

— Poți să…

— Posibil, răspunse inginerul.

Fața lui Qati se eliberă dintr-o dată de durerea pe care o simțea de mai bine de o lună.

— Allah este cu adevărat generos.

— Aşa e. Trebuie să ne gândim cu multă atenție, foarte amănunțit şi securitatea…

Qati aprobă.

— Da. Ai făcut bine să mă aduci aici singur. În problema asta, nu putem avea încredere. În nimeni… absolut în nimeni…

Qati îşi lăsă vocea să se stângă într-o şoaptă, apoi se întoarse spre omul lui.

— Ce trebuie să faci?

— În primul rând, am nevoie de informații – cărți, domnule comandant. Şi ştii unde trebuie să mă duc ca să le găsesc?

— În Rusia?

Ghosn clătină din cap.

— În Israel, domnule comandant. Unde altundeva?

Congresmanul Alan Trent se întâlni cu Ryan într-o cameră de audiențe a Camerei Reprezentanților. Era cea folosită pentru audierile particulare, fiind zilnic verificată în căutarea dispozitivelor de ascultare.

— Cum îți merge, Jack? întrebă congresmanul.

— Nu am de ce să mă plâng, Al. Preşedintele a avut o zi bună.

— Într-adevăr, întreaga lume a avut-o. Țara îți datorează mulțumiri, domnule doctor Ryan.

Zâmbetul lui Ryan era încărcat de ironie:

— Hai să nu lăsăm pe nimeni să afle, OK?

Trent ridică din umeri:

— Regulile jocului. Ar fi trebui să te obişnuieşti cu ele până acum. Ce te aduce la mine aşa de urgent?

— Avem o nouă operațiune în curs. I se spune NIITAKA.

Directorul adjunct dădu explicații timp de câteva minute.

Mai târziu, va trebui să furnizeze ceva documentație. Dar acum nu era necesar decât să informeze despre operațiune şi scopul ei.

— Un milion de dolari pe lună? Asta-i tot ce vrea? râse Trent

zgomotos.

— Directorul a fost consternat, raportă Jack.

— Întotdeauna mi-a plăcut Marcus, dar e un ticălos zgârcit. În comitetul de supervizare avem doi mâncători de japonezi, toată lumea îi ştie. O să fie greu să-i ținem în frâu în povestea asta.

— Trei, dacă te socotim şi pe tine, Al.

Trent mimă o durere profundă:

— Eu, mâncător de japonezi? Doar pentru că în districtul meu au apărut două fabrici de televizoare japoneze, iar un important furnizor de piese de schimb auto şi-a concediat jumătate din oameni? De ce dracu' ar trebui să fiu supărat din cauza asta? Vreau să văd procesele verbale ale cabinetului, ordonă congresmanul.

Ryan deschise geanta.

— Nu poți să le copiezi, nici să le citezi. Uite, Al, asta-i o operațiune pe termen lung şi...

— Jack, n-am picat chiar acum din cer în oraş, nu-i aşa? Te-ai transformat într-un ticălos lipsit de umor. Care-i problema?

— Orele suplimentare, explică Jack, înmânându-i hârtiile.

Al Trent era un cititor rapid şi frunzări paginile cu mare viteză. Fața îi redeveni neutră, o mască normală pentru un politician calculat şi rece. Congresmanul era situat bine la stânga spectrului, dar, spre deosebire de cei de teapa lui, îşi lăsa ideologia să se oprească unde trebuia. Totodată, îşi păstra pasiunea pentru podiumul Congresului şi pentru patul lui de acasă. Pe de altă parte, era un spirit analitic, calculat.

— Fowler va înnebuni când va vedea astea. Sunt cei mai aroganți oameni. Doar ai asistat la atâtea şedințe de Cabinet. Ai mai auzit vreodată aşa ceva? întrebă Trent.

— Numai în problemele politice. Am fost surprins şi de tonul limbajului, dar s-ar putea să fie numai o chestiune de cultură.

Pentru o clipă, congresmanul îşi ridică privirea.

— Adevărat. Sub poleiala de bune maniere, tipii pot fi nebuni şi sălbatici, cam ca englezii, dar ceea ce avem aici e dinamită pură. Cristoase, Jack, e exploziv. Cine l-a recrutat?

— Procedeul obişnuit. Apare pe la diferite recepții şi şeful secției Tokio a mirosit ceva, l-a lăsat să fiarbă câteva săptămâni, apoi a făcut mutarea. Rusul ne-a pasat pachetul şi cererile lui contractuale.

— Apropo, de ce operațiunea NIITAKA? Am mai auzit asta undeva, nu?

— Am ales chiar eu numele. Când forța de atac japoneză se îndrepta spre Pearl Harbor, semnalul de executare a misiunii a fost „Urcați Muntele Niitaka”. Ține minte, aici numai tu eşti la curent. În acțiunea asta, lucrăm cu un ciclu de identificare lunar. E o chestie suficient de importantă ca să-i acordăm tratamentul complet.

— Adevărat, fu de acord Trent. Şi dacă tipul e un agent provocator?

— Ne-am pus şi noi întrebarea. E posibil, dar improbabil. Dacă ar face KGB-ul aşa ceva, ar încălca regulile, aşa cum sunt înțelese acum, nu-i aşa?

— Stai.

Trent citi din nou ultima pagină.

— Ce dracu-i asta despre comunicații?

— Ce este, este înspăimântător.

Ryan explică succint ce voia să facă.

— Cincizeci de milioane? Eşti sigur?

— Atât costă inițierea procedurii cu unică folosință. Apoi, sunt şi noii comunicatori. Costul total anual după inițiere este de aproximativ cincisprezece milioane de dolari.

— De fapt, e rezonabil.

Trent clătină din cap.

— ANS-ul citează un cost mult mai ridicat pentru trecerea la sistemul lor.

— Au o suprastructură mai mare de care să se ocupe. Cifra pe care ți-am dat-o ar trebui să fie solidă. MERCURY e destul de mic.

— Cât de repede îi vrei?

Trent ştia că Ryan oferea cifre sigure. Experiența lui în afaceri îşi spunea cuvântul, ceea ce era destul de rar în serviciul guvernului.

— Săptămâna trecută ar fi perfect.

Trent dădu din cap:

— O să văd ce pot face. Sigur îi vrei „la negru”?

— Ca un miez de noapte înnorat, răspunse Ryan.

— La dracu’! înjură Trent. I-am spus lui Olson despre asta. Poponarii lui de la tehnic fac dansul ploilor şi el înghite găluşca de fiecare dată. Dacă…

— Mda, ce se întâmplă dacă toate comunicațiile noastre sunt compromise.

Jack nu pusese o întrebare.

— Să mulțumim Domnului pentru *glasnost,* nu?

— Marcus înțelege implicațiile?

— I-am explicat azi dimineață. Înțelege. Al, Cabot poate să nu aibă experiență, cum ne-ar plăcea nouă, dar învață repede. Am avut şi şefi mai răi.

— Eşti prea loial. Ai rămas aşa pe când erai în Marină, observă Trent. Ai fi un director bun.

— Nu se va întâmplă niciodată.

— Adevărat. Acum, că Liz Elliot este consilier pentru securitatea națională, va trebui să ai mare grijă. Ştii asta.

— Mda.

— Ce dracu' ai făcut de-ai supărat-o? Nu că ar fi prea greu de realizat.

— S-a întâmplat chiar după Convenție, explică Ryan. Eram la Chicago să-l informez pe Fowler. M-a prins obosit după vreo două călătorii lungi şi m-a smucit cam tare de lanț. Am smucit şi eu.

— Învață să fii drăguț cu ea, sugeră Trent.

— Şi amiralul Greer spunea asta.

Trent îi înapoie hârtiile lui Ryan:

— E dificil, nu-i aşa?

— Sigur.

— Oricum, învață. E cel mai bun sfat pe care pot ți-l pot da.

Probabil, o totală risipă de timp, bineînțeles.

— Da, domnule.

— Apropo, cererea pică într-un moment potrivit. Restul comitetului va fi impresionat de noua operațiune. Mâncătorii de japonezi îşi vor anunța prietenii de la Repartiția Fondurilor că Agenția face ceva cu adevărat util. Dacă suntem norocoşi, în două săptămâni îți vom da banii. Ce dracu', cincizeci de milioane de dolari nu înseamnă mare lucru. Mulțumesc că ai venit.

Ryan îşi încuie geanta şi se ridică.

— E întotdeauna, o plăcere.

Trent îi întinse mâna:

— Eşti un om bun, Ryan. Ce păcat că eşti corect.

Jack râse:

— Toți avem defecte, Al.

Ryan se întoarse la Langley ca să pună documentele NIITAKA înapoi în seif şi cu asta încheie munca din ziua aceea. El şi Clark luară ascensorul până la garaj şi părăsiră clădirea cu o oră înainte de sfârşitul programului, aşa cum făceau la fiecare două săptămâni. Patruzeci de minute mai târziu, intrau în parcarea

unui 7-Eleven aflat între Washington şi Annapolis.

— Bună, domnule Ryan, zâmbi Carol Zimmer din spatele tejghelei.

Unul dintre fiii ei o înlocui şi ea îl conduse pe Jack în camera din spate. Între timp, John Clark verifică localul. Nu era îngrijorat de siguranța lui Ryan, dar încă îl neliniştean sentimentele pe care unii din durii locali le-ar mai păstra pentru afacerea Zimmer. El şi Chavez se ocupaseră de acel şef de bandă şi o făcuseră în fața a trei dintre acoliții lui, dintre care unul încercase să intervină. Chavez se arătase milostiv în privința flăcăului, care nu fusese nevoit să-şi petreacă noaptea la spitalul local. Asta, judecă Clark, era un semn al maturității în creştere a lui Ding.

— Cum merg afacerile? întrebă Jack în camera din spate.

— Avem o creştere de douăzeci la sută față de aceeaşi perioadă anul trecut.

Carol Zimmer se născuse în Laos cu mai puțin de patruzeci de ani în urmă şi fusese salvată dintr-o fortăreață de pe vârful unui deal de un elicopter pentru operațiuni speciale al Forțelor Aeriene, exact când armata nord-vietnameză înfrânsese acest ultim avanpost al puterii americane din Laosul de Nord. Avea şaisprezece ani atunci, ultimul copil în viață al unui lider Hmong care servise interesele americane şi pe cele personale – fusese agent voluntar – bine şi cu curaj până la moarte. Carol se căsătorise cu sergentul Buck Zimmer din Forțele Aeriene, care murise într-un alt elicopter, după o altă trădare şi atunci intervenise Ryan. Jack nu-şi pierduse simțul afacerilor, în ciuda anilor de serviciu guvernamental. Alesese un loc bun pentru magazin şi, aşa hotărâse soarta, încă nu fusese nevoie să apeleze la depozitul bancar pe care-l constituise pentru educația copiilor Zimmer, deşi cel mai mare dintre băieții lui Carol era acum la colegiu. Cu un cuvânt amabil din partea lui Ryan pe lângă părintele Tim Riley, flăcăul primise o bursă integrală la Georgetown. Ca cei mai mulți asiatici, Carol avea pentru învățătură un respect care se învecina cu fanatismul religios şi-l transmisese tuturor copiilor ei. De asemenea, îşi conducea magazinul cu precizia mecanică pe care o aştepta un sergent prusac de la o grupă de infanterişti. Tejgheaua era atât de curată, că ar fi putut fi folosită ca masă de operații de Cathy Ryan. Gândul îl făcu pe Jack să zâmbească. Poate că Laurence Alvin Zimmer Jr. va face exact asta.

Ryan se uită în registru. Deşi nu mai era expertul contabil de altădată, încă putea să citească desfăşurătorul unui bilanț.

— Iei cina cu noi?
— Nu pot. Trebuie să ajung acasă. Fiul meu are în seara asta un meci în Liga Juniorilor. E totul în regulă? Nici o problemă… nici măcar derbedeii ăia?
— Nu venit înapoi. Domnul Clark speriat la ei pentru totdeauna!
— Dacă mai apar vreodată, vreau să mă suni imediat, rosti serios Ryan.
— OK, OK. Eu învățat lecția, îi promise ea.
— Bine. Ai grijă.
Ryan se ridică.
— Domnule Ryan?
— Da?
— Forțele Aeriene zic Buck murit în accident. Eu nu întreb pe nimeni, niciodată, dar întreb la tine: accident sau nu?
— Carol, Buck şi-a pierdut viața făcându-şi meseria, salvând oameni. Am fost acolo. A fost şi domnul Clark.
— Cei care omorât la Buck…
— Nu ai de ce să te temi de ei, răspunse Ryan pe un ton egal. Absolut deloc.
Jack văzu în ochii ei înțelegerea. Deşi Carol avea cunoştințe modeste de limbă, pricepuse ce voia să spună.
— Mulțumesc, domnule Ryan. Eu nu întreb altădată, dar trebuia ştiut.
— E în regulă.
Era surprins că aşteptase atât de mult.

Difuzorul montat pe perete cârâi:
— Comanda, aici sonarul. Am un nivel de zgomot de rutină pe relevment zero-patru-şapte, contact desemnat Sierra-5. Deocamdată nu sunt alte informații. Voi comunica.
— Foarte bine.
Căpitanul Ricks se întoarse la masa hărților.
— Echipa de urmărire, începeți aproximarea.
Căpitanul îşi plimbă privirea prin încăpere. Instrumentele arătau o viteză de şapte noduri, o adâncime de o sută douăzeci de metri şi un relevment trei-zero-trei. Contactul era clar la travers tribord.
Sublocotenentul care comanda echipa de urmărire consultă imediat minicomputerul Hewlett-Packard localizat în colțul din pupa-tribord al centrului de atac.
— OK, anunță el, am un unghi de urmărire… puțin variabil…

acum, calculează...

Asta îi luă maşinii două secunde.

— Gata, am o distanță... e o zonă de convergență, distanța între trei-cinci şi patru-cinci mii metri dacă e în zona I de contact, cinci-cinci şi şase-unu mii metri pentru zona II.

— Aproape că-i prea uşor, observă secundul.

— Ai dreptate, secundule, deconectează calculatorul, ordonă Ricks.

Locotenentul-comandor Wally Claggett, ofițer secund pe USS *Maine*, merse până la maşină şi o opri.

— Avem o defecțiune la calculatorul HP... se pare că reparația va dura câteva ore, anunță el. Păcat.

— Mii de mulțumiri, spuse sublocotenentul Ken Shaw la adresa maistrului ghemuit lângă el la masa hărților.

— Fii calm, domnule Shaw, îi răspunse şoptit subofițerul. Avem noi grijă de tine. Oricum, pică prost chestia asta.

— Linişte în centrul de atac! ordonă comandantul Ricks.

Cursul submarinului îi purta spre nord-vest. Operatorii din sonar transmiteau în acest timp informații centrului de atac. Zece minute mai târziu, echipa de urmărire se decise.

— Domnule căpitan, anunță sublocotenentul Shaw, contactul estimat Sierra-5 este în zona I de contact, distanța pare să fie trei nouă mii metri, curs în general spre nord, viteza între opt şi zece noduri.

— Se poate şi mai bine, rosti aspru comandantul.

— Comanda, sonarul, Sierra-5 pare să fie un submarin rapid de atac sovietic din clasa Akula, identificarea preliminară a țintei este Akula numărul şase, *Amiral Lunin.* Stai puțin. Posibilă schimbare de aspect a lui Sierra-5, posibilă schimbare de drum. Comanda, avem o modificare de aspect sigură. Sierra-5 este acum travers, aspect sigur travers al țintei.

— Domnule căpitan, interveni secundul, asta intensifică la maximum eficiența receptorilor tractați.

— Aşa e. Sonar, aici comanda, vreau o verificare a zgomotelor proprii.

— Sonarul, da, aşteptați, domnule.

Alte câteva secunde.

— Comanda, facem un zgomot... nu sunt sigur ce, un fel de zornăit, poate ceva în tancurile de balast pupa. Înainte nu apărea, domnule. Sigur la pupa... ceva metalic.

— Comanda, camera de manevre, avem ceva ciudat în spate.

Aud ceva la pupa, poate în tancurile de balast.

— Domnule căpitan, îl atenționă Shaw. Sierra-5 e acum pe un curs reciproc. Cursul țintei este sud-est, aproximativ unu-trei-zero.

— Poate că ne aude, mârâi Ricks. Ieşim la suprafață prin strat. Adâncimea treizeci de metri.

— Treizeci de metri, înțeles, răspunse imediat ofițerul de la imersiune.

— Timona, cinci grade pe cârma orizontală hidrodinamică.

— Cinci grade cârma orizontală hidrodinamică, înțeles. Domnule, cârma orizontală cinci grade, urcăm la treizeci de metri.

— Comanda, aici manevra, zornăitul s-a oprit. S-a oprit când am intrat pe un unghi uşor ascendent.

Secundul mormăi, adresându-i-se comandantului:

— Ce dracu' înseamnă asta...?

— Probabil că un tâmpit de muncitor din docuri şi-a lăsat cutia de scule în tancul de balast. Aşa i s-a întâmplat odată unui prieten de-al meu.

Ricks era acum cu adevărat furios, dar dacă tot trebuia să ai astfel de incidente, aici era locul potrivit pentru ele.

— Când ajungem deasupra stratului, vreau drum spre nord şi informații clare.

— Domnule, eu aş aştepta. Ştim unde este zona de contact. Să-l lăsăm să iasă din ea şi apoi putem manevra în timp ce nu ne aude. Să-l lăsăm să creadă că ne-a prins pe ecran, înainte de a începe să facem figuri. Probabil crede că noi nu l-am prins. Manevrând radical, ne dezvăluim jocul.

Ricks analiză propunerea.

— Nu, am anulat zgomotul de la pupa, probabil că deja am ieşit de pe ecranele lui şi, când ajungem deasupra stratului, ne putem pierde în zgomotul de la suprafață şi putem efectua o manevră de evitare. Sonarul lui nu este chiar aşa de bun. Nici măcar nu ştie încă ce suntem. Adulmecă doar. În felul ăsta, ne putem îndepărta mai mult.

— Înțeles, răspunse neutru secundul.

Maine se stabiliză la treizeci de metri, deasupra stratului termoclinei, limita dintre apa caldă de la suprafață şi apa de adâncime, relativ rece. Se modificau drastic condițiile acustice şi, aprecie Ricks, ar fi trebuit să elimine toate şansele ca Akula să-i identifice.

— Comanda, sonarul, am pierdut contactul cu Sierra-5.

— Foarte bine. Preiau comanda, anunță Ricks.
— Căpitanul la comandă, confirmă ofițerul de punte.
— Cârma zece grade stânga, vino la drum nou trei-cinci-zero.
— Cârma zece grade stânga, înțeles, vin la drum nou trei-cinci-zero. Domnule, cârma e zece grade stânga.
— Foarte bine. Maşina, aici comanda, vreau rotații pentru zece noduri.
— Maşina, înțeles, rotații pentru zece noduri. Creşte treptat.
Maine se înscrise pe un curs spre nord şi mări viteza. Fură necesare câteva minute pentru ca receptoarele tractate ale sonarului să poată fi utilizate din nou. În acest timp, submarinul american era aproape orbit.
— Comanda, manevra, iar auzim zgomotul, anunță difuzorul.
— Încetineşte la cinci – viteza o treime înainte.
— Înainte o treime, domnule. Maşina raportează înainte o treime.
— Foarte bine. Manevra, comanda, executat, ce se mai aude cu zgomotul?
— Persistă, domnule.
— Îi vom da un minut. Sonarul, comanda, ai ceva pe Sierra-5?
— Nu, domnule, acum nu am contacte.
Ricks sorbi din cafea şi fixă ceasul de pe perete timp de trei minute.
— Manevra, comanda, ce se aude cu zgomotul?
— Nu s-a schimbat nimic, domnule. E tot acolo.
— La dracu'! Secundule, încetineşte un nod.
Claggett făcu cum i se spusese. Căpitanul pierdea partida, îşi dădu el seama. Nu era bine. Trecură încă zece minute. Zgomotul îngrijorător de la pupa se atenuă, dar nu dispăru.
— Comanda, sonarul! Contact cap compas zero-unu-cinci, tocmai a apărut pe neaşteptate, e Sierra-5 domnule. În mod sigur clasa Akula, Am*iral Lunin.* Contact direct, aspect prova. Probabil că de-abia a ieşit din strat.
— Ne interceptează? întrebă Ricks.
— Probabil că da, domnule, răspunse omul de la sonar.
— Stop! rosti o altă voce.
Comandantul de escadră Mancuso intră în încăpere.
— OK, încheiem exercițiul aici. Rog ofițerii să vină cu mine.
Toți lăsară a le scape un oftat colectiv, când se aprinseră luminile. Camera se găsea într-o clădire pătrată de dimensiuni mari care nu avea deloc forma unui submarin, deşi diversele ei

încăperi imitau majoritatea părților importante ale unui purtător de rachete din clasa Ohio. Mancuso conduse echipajul centrului de atac într-o cameră de ședințe și închise ușa.

— Proastă mişcare tactică, domnule comandant.

Bart Mancuso era cunoscut pentru lipsa de diplomație.

— Secundule, ce sfat i-ai dat căpitanului?

Claggett îl recită cuvânt cu cuvânt.

— Domnule comandant, de ce ai respins sfatul acesta?

— Domnule, am estimat că avantajul nostru acustic era suficient pentru a-mi permite să fac asta în aşa fel încât să maximizez separarea de țintă.

— Wally?

Mancuso se întoarse spre şeful Echipei Roşii, comandorul Wally Chambers, pe cale de a deveni comandant pe USS *Key West.* Chambers lucrase pentru Mancuso pe *Dallas* şi avea calitățile unui căpitan de atac rapid, dat naibii. De fapt, tocmai dovedise asta.

— Era prea previzibil, domnule comandant. Mai mult, prin continuarea cursului şi schimbarea adâncimii de drum ai prezentat sursa de zgomot sonarului meu tractat şi ai transmis un semnal tranzient de coca care te-a identificat ca pe un contact submarin. Ai fi făcut mai bine dacă te-ai fi întors cu prova, ai fi menținut adâncimea şi ai fi încetinit. Nu aveam decât o indicație vagă. Dacă ai fi încetinit, nu te-aş fi identificat niciodată. Pentru că n-ai făcut-o, am remarcat saltul tău deasupra stratului şi m-am grăbit să cobor sub el, imediat după ce am ieşit din zona de contact. Nu am ştiut că am pus mâna pe tine până când nu te-ai dat de gol, iar asta mi-a permis să mă apropii. În timp ce stăteam pe strat, am săltat şi coada deasupra lui. Era un canal acustic de suprafață destul de bun şi te-am prins. Eu te auzeam, dar tu n-aveai cum. Apoi a trebuit doar să-mi continuu sprintul până am ajuns suficient de aproape pentru o soluție cu probabilitate ridicată. Te-am avut la cheremul meu. Scopul exercițiului a fost să demonstreze ce se întâmplă când pierzi avantajul acustic.

Mancuso făcu o pauză lungă, pentru ca vorbele lui să pătrundă bine în mințile celorlalți.

— OK, nu a fost corect, de acord? Dar cine spune că viața este vreodată corectă?

— Akula este o navă bună, dar cât de bun e sonarul ei?

— Presupunem ca e la fel de performant ca un 688 din a doua generație.

În nici un caz, îşi spuse Ricks.

— La ce alte surprize mă pot aştepta?
— Bună întrebare. Răspunsul e că nu ştim. Şi dacă nu ştii, presupui că sunt la fel de buni ca tine.
În nici un caz, îşi repetă Ricks.
Poate chiar mai buni, vru să adauge Mancuso.
— OK, se adresă comandantul de escadră echipajului centrului de atac adunat. Revedeți datele şi peste treizeci de minute simulăm un desant.
Ricks îl urmări pe comandantul de escadră Mancuso ieşind din cameră şi schimbând un chicotit cu Chambers. Mancuso era un submarinist inteligent, eficient, dar era tot un blestemat de jocheu care nu avea ce căuta la comanda unei escadre de purtătoare de rachete, pur şi simplu pentru că modul lui de gândire nu era adecvat. Să-şi aducă fostul camarad din Flota Atlanticului, tot un jocheu – mda, aşa se proceda, dar la dracu'! Ricks era sigur că făcuse ceea ce trebuia.
Fusese un test nerealist, Ricks era sigur. Nu le spusese Rosselli că *Maine* era tăcut ca o gaură neagră? La naiba. Asta era prima lui ocazie să-i arate lui Mancuso de ce era în stare şi fusese fentat de un test artificial şi incorect şi de câteva boacăne ale oamenilor lui – cei de care Rosselli fusese atât de mândru – ca să nu poată face o impresie favorabilă.
— Domnule Shaw, vreau să văd înregistrările aproximărilor de timp mediu…
— Poftiți, domnule.
Sublocotenentul Shaw, care absolvise şcoala de submarine la Groton cu mai puțin de două luni în urmă, stătea într-un colț cu harta şi notițele strâns încleştate în mâinile încordate.
Ricks i le smulse şi le întinse pe o masă de lucru. Ochii comandantului trecură în revistă paginile.
— Ai fost neglijent. Ai fi putut face asta cu cel puțin un minut mai repede.
— Da, domnule, răspunse Shaw.
Nu ştia cum ar fi putut merge mai repede, dar comandantul avea întotdeauna dreptate.
— Asta ar fi putut schimba lucrurile, îi comunică Ricks cu o amenințare înăbuşită, dar perceptibilă în voce.
— Îmi pare rău, domnule.
Asta era prima greşeală adevărată a locotenentului Shaw.
Ricks se îndreptă, dar tot trebui să privească în sus ca să-i întâlnească ochii lui Shaw. Şi asta nu-i îmbunătăți dispoziția.

— Părerea de rău nu şterge greşeala, domnule. Părerea de rău ne pune în pericol nava şi misiunea. Părerea de rău duce la uciderea oamenilor. „Îmi pare rău” spune doar un ofițer incompetent. Mă înțelegi, domnule Shaw?
— Da, domnule.
— Bine. Hai să ne asigurăm că nu se va mai întâmplă niciodată.
Restul jumătății de oră fu folosit pentru revederea înregistrărilor exercițiului. Ofițerii părăsiră camera pentru una mai mare, unde aveau să retrăiască exercițiul, învățând din ceea ce văzuse şi făcuse Echipa Roşie. Locotenentul-comandor Claggett îl reținu un moment pe comandant.
— Domnule căpitan, ați fost cam dur cu Shaw.
— Ce vrei să spui? întrebă Ricks, neplăcut surprins.
— Nu a făcut nici o greşeală. Eu însumi nu aş fi putut determina cursul cu mai mult de treizeci de secunde mai repede. Timonierul-şef care era cu el face ATM-ul de cinci ani. E o materie pe care o predă la şcoala de submarine. Eu i-am supravegheat pe amândoi. S-au descurcat bine.
— Vrei să spui că eroarea a fost a mea? întrebă Ricks cu o blândețe înşelătoare în voce.
— Da, domnule, răspunse cinstit secundul, aşa cum fusese învățat să o facă.
— Adevărat?
Ricks ieşi pe uşă fără un alt cuvânt.

A spune că Petra Hassler-Bock era nefericită era un eufemism. La aproape patruzeci de ani, trăise mai bine de cincisprezece în ilegalitate, ascunzându-se de poliția vest-germană, înainte ca lucrurile să devină pur şi simplu prea periculoase, precipitându-i evadarea în Zona de Est – ceea ce fusese Zona de Est, zâmbi în gând anchetatorul *Bundeskriminalamt*-ului. Uluitor, viața aceasta i se potrivise ca o mănuşă. Fiecare fotografie din dosarul gros prezenta o femeie zâmbitoare, atrăgătoare, plină de viață, cu fața neridată, ca a unei tinere, încadrată de un frumos păr şaten. Aceeaşi femeie urmărise calmă moartea a trei oameni, unul dintre ei după mai multe zile de tortură, îşi spuse detectivul. Crima aceea fusese o parte dintr-o importantă declarație politică – avusese loc pe vremea referendumului referitor la instalarea de către americani a unor baze de rachete Pershing-2 şi Cruise în Germania, iar Facțiunea Armata Roşie hotărâse că teroarea era calea de a-i convinge pe oameni să adopte punctul ei de vedere. Bineînțeles, nu

reuşise, deşi transformase moartea victimei într-un spectacol gotic.

— Spune-mi, Petra, ți-a făcut plăcere să-l ucizi pe Wilhelm Manstein? întrebă detectivul.

— Era un porc, răspunse ea sfidătoare. Un porc obez, transpirat şi curvar.

Aşa îl prinseseră pe tip, detectivul o ştia. Petra aranjase răpirea, atrăgându-i mai întâi atenția, apoi stabilind o legătură scurtă, dar fierbinte. Desigur, Manstein nu fusese cel mai reuşit exemplar al masculinității germane, dar ideea Petrei despre liberalizarea femeii era mult mai robustă decât normele din țările vestice. Cei mai primejdioşi membri ai Baader Meinhof-ului şi ai Facțiunii Armatei Roşii fuseseră femei. Poate că era o reacție la concepția *Kinder-Kuche-Kirche* a masculilor germani, aşa cum pretindeau unii psihologi, dar femeia din fața lui era asasinul cu cel mai înspăimântător sânge-rece pe care-l întâlnise vreodată. Primele fragmente ale corpului lui Manstein, trimise prin poştă familiei, fuseseră cele care o jigniseră atât de grav pe Petra. Manstein mai trăise încă zece zile după aceea, spunea raportul autopsiei, furnizându-i acestei tinere doamne o distracție zgomotoasă şi sângeroasă.

— Ei, ai avut tu grijă de asta, nu-i aşa? Îmi imaginez că Gunther a fost oarecum tulburat de pasiunea ta, nu? La urma urmei, ai petrecut câte...? Cinci nopți împreună cu domnul Manstein înainte de răpire? Ți-a făcut plăcere şi partea asta, *mein Schatz?*

Detectivul văzu că insulta îşi atinsese ținta. Petra fusese atrăgătoare cândva, dar nu mai era. Ca o floare a două zi după tăiere, parcă şi din ea se scursese viața. Pielea ei era palidă, ochii înconjurați de cearcăne întunecate. Slăbise opt kilograme. Radia sfidare, dar numai pentru scurt timp.

— Cred că da, i-ai cedat, l-ai lăsat să-şi facă „treaba". Trebuie să-ți fi plăcut destul de mult ca el să tot revină. Nu era doar momirea, nu-i aşa? S-ar putea să nu fi fost doar teatru. Domnul Manstein era un crai cu pretenții. Avea experiență şi frecventa numai curvele cele mai talentate. Spune-mi, Petra, cum ai căpătat atâta îndemânare? Ai practicat înainte cu Gunther... sau cu alții? Desigur, totul în numele justiției revoluționare sau a *Kameradschaft*-ului revoluționar, *nicht wahr?* Eşti o târfă ordinară, Petra. Chiar şi curvele au principii morale, dar tu nu. Şi mult iubita ta cauză revoluționară, rânji detectivul. *Doch! C*e mai cauză. Cum ți se pare să fii respinsă de întregul *Volk g*erman?...

Cuvintele o făcură să se foiască în scaun, dar nu se putea hotărî să…

— Care-i problema, Petra, acum nu mai spui cuvinte eroice? Ai vorbit întotdeauna despre viziunile tale de libertate şi democraţie, nu-i aşa? Acum eşti dezamăgită că avem o democraţie adevărată – şi poporul te detestă pe tine şi pe cei ca tine! Spune-mi, Petra, cum e să fii respins? Respins total. Şi ştii bine că-i adevărat, adăugă anchetatorul. Ştii că nu-i o glumă. Aţi urmărit oamenii de pe stradă de la fereastră, nu-i aşa, tu şi Gunther? Una din demonstraţii a avut loc chiar sub apartamentul vostru, nu? Ce gândeai în timp ce-i priveai, Petra? Ce v-aţi spus tu şi Gunther? Vă amăgeaţi că era un truc contrarevoluţionar?

Detectivul clătină din cap, aplecându-se înainte ca să privească ochii goi, lipsiţi de viaţă, încântat de munca lui, aşa cum fusese şi ea.

— Spune-mi, Petra, cum explici voturile? Au fost alegeri libere. Ştii asta, desigur. Ai luptat, ai muncit şi ai asasinat – totul a fost o greşeală. Tot ce-ai făcut a fost inutil! Mă rog, nu chiar o pierdere totală, nu-i aşa? Cel puţin, ai reuşit să faci dragoste cu Wilhelm Manstein.

Detectivul se rezemă de spătar şi aprinse un trabuc mic. Suflă fumul spre tavan.

— Şi acum, Petra? Sper că acest rendez-vous ţi-a făcut plăcere, *mein Schatz.* Restul vieţii îl vei petrece în închisoare. N-o vei părăsi niciodată, Petra. Nimeni nu va simţi vreodată milă pentru tine, nici măcar când vei fi într-un scaun cu rotile. O, nu, îşi vor aminti de crimele tale şi-şi vor spune că trebuie să te lase aici, cu celelalte bestii ticăloase. Vei muri în clădirea aceasta, Petra.

Capul Petrei Hassler-Bock zvâcni la auzul cuvintelor. Ochii i se măriră o clipă, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar n-o făcu.

Detectivul continuă pe un ton de conversaţie:

— Apropo, i-am pierdut urma lui Gunther. Aproape că l-am prins în Bulgaria – l-am ratat cu treizeci de ore. Vezi tu, ruşii ne-au dat dosarele despre tine şi prietenii tăi. Toate lunile acelea pe care le-ai petrecut în taberele de antrenament. Ei, în orice caz, Gunther e încă liber. În Liban, credem noi, probabil ascuns cu vechii voştri prieteni în gaura aceea de şobolani. Ei sunt următorii, o asigură detectivul. Americanii, ruşii, israelienii, toţi cooperează acum, n-ai auzit? E o parte din afacerea asta cu tratatul. Nu-i minunat? Cred că-l vom prinde pe Gunther acolo… cu puţin noroc, se va opune sau va face ceva cu adevărat prostesc şi-ţi vom aduce

o fotografie a corpului său… Fotografii, aşa e! Aproape că am uitat… Am ceva să-ți arăt, anunță anchetatorul…

Introduse o videocasetă într-un player şi porni televizorul. După o clipă, imaginea se stabiliză în ceea ce era evident o filmare de amator realizată cu o minicameră. Prezenta două gemene, îmbrăcate în rochițe roz identice, aşezate una lângă alta pe un covor tipic, într-un apartament german – totul era în cea mai deplină *Ordnung,* chiar şi revistele de pe masă erau aranjate într-un teanc. Apoi începu acțiunea.

— *Komm, Erika. Komm, Ursel!* îndemnă o voce de femeie şi amândouă copilele se agățară de măsuță şi se ridicară, îndreptându-se clătinat spre femeia care le chemase.

Camera le urmări paşii şovăitori, instabili, până în brațele femeii.

— *Mutti, Mutti!* rostiră amândouă.

Detectivul opri televizorul:

— Merg şi vorbesc. *Ist das nicht wunderbar?* Noua lor mamă le iubeşte foarte mult, Petra. Ei, m-am gândit că ți-ar plăcea să le vezi. Asta-i tot pentru azi.

Detectivul apăsă pe un buton şi un paznic apăru pentru a o duce pe prizoniera încătuşată înapoi în celula ei.

Celula era curată, o cămăruță din cărămizi văruite. Nu avea fereastră exterioară şi uşa era din oțel solid, cu excepția unui vizor şi a unei deschideri pentru tăvile cu mâncare. Petra nu ştia de camera TV care o supraveghea prin ceea ce părea să fie o cărămidă aproape de tavan, dar era de fapt un mic panou de plastic transparent la radiațiile roşii şi infraroşii. Petra Hassler-Bock îşi păstră calmul tot drumul până la celulă şi până când uşa fu încuiată după ea.

Atunci începu să cedeze. Ochii ei goi erau ațintiți în podea – şi ea era tot albă – la început prea largi şi îngroziți pentru lacrimi, contemplând coşmarul în care se transformase viața ei. Nu putea fi realitate, spunea o parte din ea cu o încredere care friza nebunia. Toate crezurile ei – duse! Gunther, dus. Gemenele, duse. Cauza, dusă. Viața ei, dusă.

Detectivii *Bundeskriminalamt*-ului o interogau numai ca să se amuze. Atâta lucru ştia şi ea. Nu o cercetaseră niciodată serios pentru a obține informații, dar exista un motiv pentru asta. Nu putea să le dea nimic de valoare. Îi arătaseră copii ale dosarelor de la sediul Stasi. Cam tot ce aveau despre ea foştii frați socialişti – mult mai mult decât se aşteptase ea – era acum în mâini vest-

germane. Nume, adrese, numere de telefon, înregistrări datând de mai bine de douăzeci de ani, lucruri pe care ea le uitase, lucruri despre Gunther pe care nu le cunoscuse niciodată. Toate în mâinile BKA.

Se terminase totul. Totul era pierdut.

Petra simţi un nod în gât şi începu să plângă. Până şi Erika şi Ursei, gemenele ei, produsul propriului ei corp, mărturia fizică a încrederii ei în viitor, a dragostei ei pentru Gunther. Făceau primii paşi în apartamentul unor străini. Îi spuneau unei străine *Mutti,* mami. Soţia unui căpitan de poliţie – atât îi spusese anchetatorul. Petra plânse o jumătate de oră fără să facă zgomot, ştiind că în celulă, în acea blestemată cutie albă care n-o lăsa să doarmă, trebuia să fie un microfon.

Totul era pierdut.

Viaţa… aici? Prima şi singura dată când ieşise în curtea rezervată exerciţiilor fizice, paznicii fuseseră nevoiţi să smulgă doi deţinuţi de pe ea. Îşi amintea ţipetele lor, în timp ce paznicii o duceau la infirmerie – *curvă, asasină, animal…* Să trăiască aici patruzeci de ani sau mai mulţi, singură, aşteptând să înnebunească, aşteptând ca timpul să-i slăbească trupul şi să se descompună. Pentru ea, asta nu mai era viaţă. Era sigură de asta. Pentru ea nu exista îndurare. Fără prieteni. Pierdută şi uitată… cu excepţia urii.

Calmă, luă decizia. La fel ca toţi prizonierii din lume, găsise un mijloc de a obţine o bucată ascuţită de metal. De fapt, era un fragment de lamă de ras de la instrumentul cu care i se permitea o dată pe lună să-şi radă părul de pe picioare. Îl scoase din ascunzătoare, apoi trase cearşaful – alb şi el – de pe saltea. O saltea ca oricare alta, groasă cam de zece centimetri, acoperită cu un material pluşat în dungi. Pe marginea ei se afla un inel în care era introdus un întăritor asemenea unei sfori, cu ţesătura saltelei cusută strâns în jurul lui pentru a da rezistenţă marginii, începu să detaşeze cu lama garnitura de saltea. Îi trebuiră trei ore şi nu puţin sânge, pentru că fragmentul de lamă era mic şi-şi tăie de nenumărate ori degetele, dar până la urmă avu doi metri întregi de funie improvizată. Transformă un capăt într-un laţ. Capătul liber îl legă de soclul becului de deasupra uşii. Era riscant, dar trebuia să se urce pe scaun, n-avea altă soluţie. Îi fură necesare trei încercări ca să fixeze funia cum trebuia. Nu voia să fie prea lungă…

În sfârşit, se declară satisfăcută şi continuă fără nici o pauză. Petra Hassler-Bock îşi scoase rochia şi sutienul. Apoi îngenunche

pe scaun cu spatele la uşă şi, după ce aranjă scaunul în poziția adecvată, îşi aşeză lațul în jurul gâtului şi îl strânse. Îşi ridică picioarele, folosind sutienul pentru a le fixa. Nu voia să renunțe. Trebuia să-şi arate curajul şi devotamentul. Fără a se opri pentru vreo rugăciune sau o lamentare, mâinile ei împinseră scaunul într-o parte. Corpul ei căzu cam vreo cinci centimetri, înainte ca frânghia improvizată să-i oprească mişcarea şi să se întindă. În acest punct, corpul ei se răzvrăti împotriva voinței. Picioarele îndoite în sus se luptară cu sutienul care le fixa între coapse şi uşa de metal, dar zvârcolirea nu făcu decât s-o îndepărteze puțin pe Petra de uşă şi asta intensifică presiunea în jurul gâtului ei.

Fu surprinsă de durere. Lațul îi strivi laringele, înainte de a aluneca până la un punct sub falcă. Ochii ei se holbară la cărămizile albe ale peretelui. Atunci fu cuprinsă de panică. Ideologia avea limitele ei. Nu putea să moară, nu voia să moară, nu voia…

Degetele se repeziră la beregată. Era o greşeală. Se luptă să pătrundă sub garnitura saltelei, dar aceasta era prea subțire, pătrunsese prea adânc în carnea moale a gâtului şi Petra nu reuşi să bage nici măcar un deget sub ea. Totuşi, se luptă, ştiind că avea câteva secunde înainte ca lipsa de sânge din creier să… acum se încețoşase totul, iar vederea începea să-i fie afectată. Nu mai desluşea liniile de mortar din zidărie. Mâinile ei continuară să încerce, tăind vasele superficiale de sânge ale gâtului, însângerând-o, dar lațul era tot mai alunecos, o strângea din ce în ce mai tare, întrerupând circulația prin arterele carotide. Gura i se deschise larg şi începu să țipe, nu, nu voia să moară, nu… avea nevoie de ajutor. N-o auzea nimeni? Nu era nimeni care s-o ajute? Prea târziu, doar două secunde, poate numai una, poate nici atât. Ultima fărâmă de conştiință îi spuse că, dacă ar reuşi să slăbească sutienul care-i reținea picioarele, ar putea să se ridice şi…

Detectivul, care urmărea imaginea TV, îi văzu mâinile fluturând spre sutien, căutând amorțite închizătoarea înainte să cadă şi zvâcnind încă vreo câteva secunde, apoi oprindu-se. *Atât de aproape*, îşi spuse el. Atât de aproape de a se salva. Era păcat. Fusese o fată drăguță, dar alesese calea asasinatelor şi a torturii, în final, optase pentru sinucidere şi, chiar dacă-şi schimbase hotărârea în ultimele clipe… oare nu toți o făceau? Ei, nu chiar toți – asta era doar încă o dovadă că aşa-zişii duri erau, la urma urmei, nişte laşi, *nich wahr?*

Aber naturlich.

— Televizorul ăsta este stricat, spuse el, oprindu-l. Ai face bine să aduci un altul ca să fii cu ochii pe prizoniera Hassler-Bock.

— Va dura cam o oră, se scuză şeful pazei.

— Perfect.

Anchetatorul scoase caseta din acelaşi videorecorder pe care-l folosise ca să-i prezinte Petrei înduioşătoarea scenă de familie. O vârî în geantă, lângă cealaltă. Încuie geanta şi se ridică. Faţa lui nu zâmbea, dar avea un aer de satisfacţie. Nu era vina lui *Bundestag-ul* şi *Bundesrat-ul* nu reuşeau să voteze un articol de lege, simplu şi eficient, pentru aplicarea pedepsei cu moartea. Bineînţeles, reticenţele erau din cauza naziştilor. Barbari blestemaţi, dar în nici un caz complet nebuni. Nu distruseseră autostrăzile după război, nu-i aşa? Sigur că nu. Deci, refuzul legiuitorilor era o consecinţă a faptului că naziştii executaseră oameni – unii dintre ei chiar fuseseră criminali obişnuiţi, pe care orice guvern civilizat al timpului i-ar fi lichidat. Şi dacă cineva merita să moară, asta era Petra Hassler-Bock. Asasinat prin tortură. Moarte prin spânzurătoare. O rezolvare corectă, aprecie anchetatorul. Cazul asasinării lui Wilhelm Manstein fusese al lui de la bun început. Era acolo când organele genitale ale omului sosiseră prin poştă. Îl urmărise pe patolog examinând cadavrul, participase la funeralii şi-şi amintea nopţile de insomnie când fusese incapabil să-şi alunge din minte scenele oribile. Poate că acum va reuşi. Dreptatea întârziase, dar până la urmă venise. Cu puţin noroc, cele două puştoaice drăguţe vor deveni cetăţeni corecţi şi nici una nu va şti vreodată cine şi ce fusese cândva mama lor naturală.

Detectivul ieşi din închisoare şi se îndreptă spre maşină. Nu voia să fie prin preajmă, când va fi descoperit corpul. Cazul era clasat.

— Hei, omule.

— Marvin! Aud că te-ai descurcat bine cu armele, îi surâse Ghosn prietenului său.

— Nici o scofală. Trag cu arma de când eram puşti. Aşa-ţi faci rost de cină acolo de unde vin eu.

— L-ai depăşit pe cel mai bun instructor al nostru, sublinie inginerul.

— Ţintele voastre sunt mult mai mari decât un iepure şi nu se mişcă. La dracu', cu 22-ul meu făceam prăpăd printre urecheaţii care alergau de mama focului. Băiete, dacă mâncarea ţi-e asigurată de vânatul pe care-l împuşti, înveţi al dracului de repede

să ocheşti. Cum te-ai descurcat cu bomba aia? întrebă Marvin Russell.

— O grămadă de muncă pentru nu cine ştie ce, răspunse Ghosn.

— Poate reuşeşti să faci un radio din toate chestiile alea electrice, sugeră americanul.

— Mă gândesc la ceva mai util.

10
Ultima rezistenţă

Zborul spre vest este întotdeauna mai uşor decât cel spre est. Corpul uman se adaptează mai rapid la o zi mai lungă decât la una mai scurtă, iar combinația de mâncare bună şi vinuri alese face ca totul să fie mai agreabil. Air Force One avea o cameră de şedințe mărişoară, care putea fi folosită în tot felul de scopuri, în cazul acesta, era vorba de o cină pentru funcționarii superiori ai administrației şi câțiva membri aleşi ai serviciului de presă. Mâncarea, ca de obicei, era excelentă. Air Force One poate fi singurul avion din lume în care se serveşte altceva decât „cine standard”. Zilnic, stewarzi de la bordul lui cumpără alimente proaspete care, cel mai adesea, sunt preparate chiar în timpul zborului, la o viteză de şase sute de noduri şi unsprezece mii de metri altitudine. Erau destui bucătarii care, părăsind serviciul militar, deveneau maeştri culinari la vreun club dichisit sau la un restaurant elegant. Să fi gătit pentru preşedintele Statelor Unite făcea bine în curriculum-ul oricărui bucătar de clasă.

Pentru această cină, vinul era din New York, un Chablis roze deosebit de bun, despre care se ştia că-i plăcea preşedintelui, de altfel mare amator de bere. 747-le modificat avea trei lăzi, depozitate în magazia de alimente. Doi sergenți îmbrăcați în alb păstrau paharele pline, în timp ce felurile de mâncare se succedau. Atmosfera era relaxată şi toate conversațiile neoficiale aveau subiecte foarte generale – ceva de genul, ai grijă cum te porți sau n-o să mai mănânci niciodată aici.

— Spuneți-ne, domnule preşedinte, întrebă *New York Times.* Cât de repede credeți că va fi pus în practică tratatul?

— Începe chiar în timp ce vorbim. Reprezentanții armatei elvețiene sunt deja în Ierusalim ca să vadă cum stau lucrurile. Secretarul Bunker se întâlneşte cu guvernul israelian pentru a facilita sosirea forțelor americane în regiune. Ne aşteptăm ca în două săptămâni lucrurile să fie deja puse în mişcare.

— Şi oamenii care vor trebui să-şi evacueze locuințele? continuă întrebarea *Chicago Tribune.*

— Vor fi serios afectați, dar cu ajutorul nostru noile case vor fi

construite foarte rapid. Israelienii au cerut şi vor obţine credite ca să cumpere case prefabricate din America. De asemenea, finanţăm instalarea unei fabrici de acest gen pentru ei, ca să continue cu forţe proprii. Multe mii de oameni vor fi mutaţi. Va fi un proces dureros, dar îl vom uşura atâta cât va fi posibil.

— În acelaşi timp, interveni Liz Elliot, să nu uităm că, în ceea ce priveşte calitatea vieţii, asta înseamnă mai mult decât un acoperiş deasupra capului. Pacea are un preţ, dar aduce şi beneficii. Pentru prima oară în viaţa lor, oamenii aceştia vor şti ce înseamnă să trăieşti în siguranţă.

— Scuzaţi-mă, domnule preşedinte, se precipită reporterul de la *Tribune.* Întrebarea colegului meu nu implica o critică. Cred că toţi suntem de acord că acest tratat este un dar al Domnului. Totuşi, modul în care acesta este tradus în fapt e un aspect important, iar cititorii noştri vor să fie informaţi.

— Mutările vor fi partea cea mai grea, răspunse calm Fowler. Trebuie să salutăm guvernul israelian pentru că a fost de acord şi trebuie să ne străduim din toate puterile pentru ca procesul să aibă un impact cât mai nedureros.

— Şi ce unităţi americane vor fi trimise pentru a apăra Israelul? se interesă un alt reporter.

— Mă bucur că ai întrebat, spuse Fowler.

Era adevărat. Reporterul precedent scăpase din vedere cel mai mare obstacol potenţial în calea aplicării tratatului – ratificarea acestuia de către Knessetul israelian.

— Aşa cum s-ar putea să fi auzit, refacem o nouă unitate a armatei, Regimentul 10 Blindate al Statelor Unite. Se formează la Fort Stewart, Georgia şi la ordinele mele sunt mobilizate chiar acum nave ale Flotei Rezervei Apărării Naţionale care să-i ducă în Israel cât mai repede posibil. Regimentul 10 este o unitate faimoasă, cu o istorie demnă de tot respectul. Este una din unităţile Black pe care vesticii le-au ignorat aproape total. Aşa cum a hotărât norocul – de fapt, norocul nu avea nimic de-a face cu asta – primul comandant va fi un afro-american, colonelul Marion Diggs, un soldat distins, absolvent al West Point-ului. Asta-i forţa terestră. Componenta aeriană va fi o escadrilă completă de avioane de vânătoare-bombardament F16, plus un detaşament de avioane AWAC şi personalul obişnuit de sprijin. În sfârşit, israelienii ne pun la dispoziţie Haifa ca port de bază şi vom avea tot timpul în apropiere un grup de portavioane de luptă şi o unitate expediţionară de Infanterie Marină în Mediterana de Est, care să

acorde sprijin.

— Dar cu reducerea...

— Dennis Bunker a venit cu ideea Regimentului 10 Blindate şi, sincer, aş vrea să pot spune că a fost a mea. Cât despre rest, vom încerca să-l încadrăm, într-un fel sau altul, în ceea ce rămâne din bugetul de apărare.

— Este într-adevăr necesar, domnule preşedinte? Vreau să spun, cu toate bătăliile pe tema bugetului, mai ales în domeniul apărării, chiar trebuie să...

— Sigur că da, i-o reteză scurt consilierul pentru securitatea naţională. Israelul este îngrijorat în mod foarte serios şi real în privinţa evoluţiei situaţiei în zonă, iar angajamentul nostru în păstrarea securităţii Israelului este indispensabil pentru acest acord.

— Cristoase, Marty, murmură un alt reporter.

— Vom compensa cheltuielile suplimentare în alte domenii, preciză preşedintele. Ştiu că mă întorc la o nouă rundă de discuţii pe baze ideologice în legătură cu modul în care vom plăti pentru costul guvernării, dar cred că am demonstrat aici că acest cost rentează. Dacă va trebui să ridicăm puţin taxele pentru a păstra pacea lumii, atunci poporul american va înţelege şi va suporta, încheie calm Fowler.

Fiecare reporter notă această ultimă afirmaţie. Preşedintele va propune încă o creştere a taxelor. În numele păcii, populaţia deja suportase două taxe suplimentare. Aceasta ar fi a treia, îşi spuse o reporteră, cu un zâmbet strâmb. Va trece prin Congres cu toate pânzele sus, o dată cu restul. Zâmbetul avea şi o altă cauză. Remarcase privirea din ochii preşedintelui, când acesta se uitase la consilierul lui pentru securitatea naţională. Reportera se întrebă ce semnificaţie să acorde privirii. Încercase de două ori s-o găsească pe Liz Elliot acasă, chiar înainte de călătoria la Roma şi de fiecare dată răspunsese robotul. Ar fi putut să insiste. Ar fi putut să ţină sub observaţie casa lui Elliot din oraş, de pe Kalorama Road şi să înregistreze de câte ori dormea Elliot acasă şi de câte ori nu. Dar... nu era treaba ei, nu-i aşa? Nu, nu era. Preşedintele era un bărbat singur, văduv şi viaţa lui personală nu avea importanţă publică, atâta vreme cât era discret şi aceasta nu interfera cu conduita lui în afacerile oficiale. Reportera credea că era singura care remarcase. Ce dracu', îşi spuse ea, poate că era un lucru bun că preşedintele şi consilierul pentru securitatea naţională erau atât de apropiaţi. Uite ce bine mersese Tratatul de la Vatican...

Generalul de brigadă Abraham Ben Jakob citi textul tratatului în singurătatea biroului său. Nu era un om care să aibă adeseori dificultăți în definirea propriilor gânduri. Ştia că era un lux pe care i-l acorda paranoia. Toată viața lui de adult – o viață care, în cazul lui, începuse la vârsta de şaisprezece ani, prima dată când purtase arme în serviciul țării sale – lumea fusese un loc extrem de simplu de înțeles: existau israelienii şi existau ceilalți. Cei mai mulți dintre ceilalți erau inamici potențiali. Foarte puțini dintre ceilalți erau asociați sau, poate, prieteni, dar prietenia pentru Israel era mai ales o afacere unilaterală. Avi condusese cinci operațiuni în America, „împotriva" americanilor. „Împotriva" era un termen relativ, desigur. Nu intenționase niciodată să facă rău Americii, dorise doar să afle unele lucruri pe care guvernul american le ştia, sau să obțină de la acesta câte ceva din cele necesare Israelului. Desigur, informațiile nu aveau să fie folosite împotriva Americii şi nici echipamentele militare, dar americanilor, de înțeles, nu le plăcea să li se subtilizeze secretele. Asta nu-l tulbura deloc pe generalul Ben Jakob. Misiunea lui era să protejeze statul Israel, nu să se facă plăcut oamenilor. Era un lucru pe care americanii îl înțelegeau. Din când în când, americanii împărțeau informații cu Mossadul. Cel mai frecvent, asta se făcea pe o bază foarte neoficială. Şi, în rare ocazii, Mossadul dădea informații americanilor. Totul era civilizat – de fapt, nu se deosebea prea mult de două afaceri concurente, care aveau aceiaşi adversari şi aceleaşi piețe şi care cooperau uneori, fără să aibă încredere totală una în cealaltă.

Această relație avea să se schimbe acum. Era obligatoriu. America îşi angaja trupele în apărarea Israelului. O mişcare care îi conferea Americii o oarecare responsabilitate în privința existenței Israelului şi, reciproc, făcea Israelul responsabil pentru securitatea americanilor (ceva ce mass-media americană nu remarcase încă). Iar asta pica în grija Mossadului. Schimburile de informații vor trebui să devină altceva decât fuseseră. Lui Avi nu-i plăcea asta. În ciuda euforiei momentului, America nu era o țară căreia să-i încredințezi secrete, mai ales acelea obținute după mult efort şi adeseori cu sânge, de către ofițerii de informații din serviciul lui. Curând, vor trimite un funcționar superior din serviciul lor de informații care se va ocupa de detalii. Îl vor trimite pe Ryan, în mod sigur. Avi începu să-şi noteze. Trebuia să obțină cât mai multe informații despre Ryan, astfel încât să poată încheia cel mai

favorabil târg cu americanii.

Ryan... era adevărat că el pusese totul în mişcare? Într-adevăr, era o întrebare bună, îşi spuse Ben Jakob. Guvernul american negase, dar Ryan nu era un favorit al preşedintelui Fowler sau al căţelei ăleia de la securitatea naţională, Elizabeth Elliot. Informaţiile despre ea erau clare. În timp ce funcţiona ca profesor de ştiinţe politice la Benington, adusese reprezentanţi ai Frontului de Eliberare a Palestinei ca să ţină conferinţe despre punctul lor de vedere în privinţa Orientului Mijlociu – în numele corectitudinii şi al echilibrului! Putea fi şi mai rău. Ea nu era Vanessa Redgrave, dansând cu un AK-47 ţinut deasupra capului, îşi spuse Avi, dar „obiectivitatea" ei mersese până la a-i asculta, politicoasă, pe reprezentanţii poporului care îi atacase pe copiii israelieni la Ma'alot şi pe atleţii israelieni la Munchen. Ca cei mai mulţi membri ai guvernului american, Eliott uitase ce însemnau principiile. Dar Ryan nu era unul din ei...

Tratatul era opera lui. Sursele lui aveau dreptate. Fowler şi Elliot nu ar fi avut niciodată o idee ca asta. Nu le-ar fi trecut niciodată prin minte să folosească religia pe post de cheie a tratatului.

Tratatul. Se întoarse la el, revenind la notiţe. Cum de permisese guvernul să fie manevrat în aşa ceva?

Vom învinge...

Simplu, nu-i aşa? Telefoanele panicate şi telegramele de la prietenii americani ai Israelului, felul în care începuseră să schimbe macazul, ca şi cum...

Dar cum putea fi altfel? se întrebă Avi. În orice caz, Tratatul de la Vatican era o afacere încheiată. Probabil încheiată, îşi spuse el. Populaţia israeliană începuse să-şi iasă din pepeni, iar următoarele câteva zile vor fi fierbinţi. Motivele erau destul de simplu de înţeles.

Israelul se retrăgea de pe malul de vest. Unităţi ale armatei vor rămâne pe loc, ceva în genul unităţilor americane care îşi aveau încă bazele în Germania şi Japonia, dar malul vestic trebuia să devină un stat palestinian demilitarizat, cu graniţele garantate de Naţiunile Unite, ceea ce semnifica, probabil, o coală frumoasă de pergament înrămat, reflectă Ben Jakob. Adevărata garanţie avea să vină din partea Israelului şi a Americii. Arabia Saudită şi celelalte statele arabe din Golf vor plăti pentru reabilitarea economică a palestinienilor. Accesul la Ierusalim era şi el garantat – acolo se vor afla cele mai multe trupe israeliene, cu baze de dimensiuni mari şi uşor de păzit, asigurându-li-se şi dreptul de patrulare, după

dorință. Ierusalimul însuşi devenea un dominion al Vaticanului. Un primar ales – se întrebă dacă israelianul care deținea acum postul şi-l va menține… De ce nu? Era cel mai imparțial om – se va ocupa de administrația civilă, dar afacerile internaționale şi religioase vor fi conduse de o troică de clerici, sub autoritatea Vaticanului. Securitatea locală a Ierusalimului urma să fie asigurată de un regiment motorizat elvețian. Era o chestie care stimula latura cârcotaşă a lui Avi, dar elvețienii fuseseră modelul pentru armata israeliană şi urmau să se antreneze cu regimentul american. Se presupunea că „10 Blindate” era o unitate de elită a trupelor regulate. Pe hârtie, totul era foarte elegant.

De obicei, chestiile pe hârtie arătau întotdeauna aşa.

Totuşi, pe străzile Israelului începuseră deja demonstrații puternice. Mii de cetățeni israelieni urmau să fie mutați. Doi ofițeri de poliție şi un soldat fuseseră deja răniți – de mâini israeliene. Arabii se fereau din drumul oricui. O comisie separată, condusă de saudiți, va încerca să vadă care familie arabă deținea de pământ şi ce bucată anume – o situație pe care Israelul o încurcase cu grijă când luase cu japca terenuri care puteau să fie sau nu proprietatea unor arabi – dar asta nu era problema lui Avi şi îi mulțumea Domnului că-l scăpase de o asemenea povară. Numele lui de botez era Abraham, nu Solomon.

Va merge oare? se întrebă el.

E imposibil să meargă, îşi spuse Qati. Zvonul că fusese semnat un tratat îl aruncase într-o criză de greață de zece ore şi acum, când avea textul tratatului, se simțea de parcă ar fi fost în pragul morții.

Pacea? Şi totuşi, Israelul va continua să existe? Cum rămânea atunci cu sacrificiile lui, cum rămânea cu sutele, miile de luptători pentru libertate sacrificați sub tunurile şi bombele israeliene? Pentru ce muriseră? Pentru ce-şi sacrificase Qati viața? Mai bine ar fi murit. Îşi refuzase totul. Ar fi putut să ducă o viață normală, ar fi putut să aibă o soție şi copii, o casă şi un serviciu confortabil, ar fi putut să fie doctor sau inginer, bancher sau negustor. Avea inteligența necesară pentru a reuşi în orice ar fi decis mintea lui ca fiind demn pentru el – dar nu, alesese cel mai dificil dintre drumuri. Țelul lui era să construiască o nouă națiune, să creeze un cămin pentru poporul lui, să îi dea demnitatea umană pe care o merita. Să-şi conducă oamenii. Să-i înfrângă pe invadatori.

Să rămână în amintirea urmaşilor.

După asta tânjea. Oricine putea recunoaşte nedreptatea, dar repararea ei i-ar fi permis să fie evocat ca omul care schimbase cursul istoriei, chiar dacă numai pe o scară mică, chiar dacă numai pentru o naţiune mică.

Nu era adevărat, admise în sinea lui Qati. Realizarea obiectivului pe care şi-l asumase însemna înfrângerea marilor naţiuni, americanii şi europenii care-şi impuseseră prejudecăţile asupra străvechiului său pământ natal, iar oamenii care reuşeau asta erau trecuţi cu majuscule în cărţile de istorie. Dacă ar fi reuşit, ar fi fost amintit printre cei iluştri, pentru că marile realizări defineau oamenii mari şi oamenii mari erau cei de care îşi aducea aminte istoria. Dar ale cui realizări vor fi amintite acum? Cine cucerise ce… sau pe cine?

Nu era posibil, îşi spuse comandantul. Totuşi, stomacul îi spunea altceva, în timp ce mintea lui citea cuvintele seci şi precise ale tratatului. Poporul palestinian, poporul lui nobil, curajos, ar putea fi sedus de această infamie?

Qati se ridică şi se întoarse în baie, ca să vomite din nou. Ăsta, îi spuse o parte a creierului său, chiar când se apleca peste vasul closetului, era răspunsul la întrebarea lui. După un timp, se ridică şi bău un pahar cu apă pentru a scăpa de gustul neplăcut din gură, dar mai exista un gust, care nu putea fi îndepărtat cu uşurinţă.

Vizavi, într-o altă casă conspirativă a organizaţiei, Gunther Bock asculta postul german de radio pentru străinătate *Deutsche Welle.* În ciuda convingerilor sale politice şi a depărtării de casă, Bock nu încetase niciodată să se considere german. Un german revoluţionar socialist, sigur, dar tot un german. În oraşul lui natal fusese încă o zi caldă – îl informă radioul cu cer senin, o zi frumoasă pentru o plimbare pe malul Rinului, ţinând-o pe Petra de mână; şi…

O ştire scurtă îi opri inima în loc. „Deţinuta Petra Hassler-Bock, condamnată pentru asasinat, a fost găsită spânzurată în celula ei din închisoare, în această după-amiază, victimă a unei aparente sinucideri. După arestarea ei în Berlin, soţia teroristului transfug Gunther Bock a fost declarată vinovată de asasinarea brutală a lui Wilhelm Manstein şi condamnată la închisoare pe viaţă. Petra Hassler-Bock era în vârstă de treizeci şi opt de ani."

„Revenirea clubului de fotbal din Dresda i-a surprins pe mulţi observatori. Conduşi de faimosul atacant Willi Scheer…"

Pupilele lui Bock se dilatară în întunericul difuz din cameră.

Incapabili măcar să se uite la scala luminată a radioului, ochii lui găsiră fereastra deschisă şi priviră stelele serii.

Petra, moartă?

Ştia că era adevărat, că n-avea rost să nutrească false speranțe şi să-şi spună că era imposibil. Era pe deplin posibil… inevitabil, de fapt. *Aparentă sinucidere!* Desigur, aşa cum toți membrii Baader-Meinhof comiseseră aparente sinucideri, unul împuşcându-se, conform raportului, în cap… de trei ori. „O adevărată încleştare mortală a pistolului”, fusese gluma la modă în comunitatea poliției vest-germane din acea vreme.

Îi asasinaseră soția, Bock ştia. Frumoasa lui Petra murise. Cel mai bun prieten al lui, cel mai adevărat tovarăş, soția lui. Moartă. Gunther realiză că vestea n-ar fi trebuit să-l lovească aşa de tare cum o făcuse. La ce altceva se putea aştepta? Bineînțeles, erau obligați să o ucidă. Era, în acelaşi timp, o legătură cu trecutul şi o legătură potențial periculoasă cu viitorul socialist al Germaniei. Prin uciderea ei, consolidaseră şi mai mult stabilitatea politică a noii Germanii. *Das Vierte Reich.*

— Petra, şopti el.

Era mai mult decât o personalitate politică, mai mult decât o revoluționară. Îşi amintea fiecare linie a feței ei, fiecare curbă a corpului ei tineresc. Îşi aminti cum aşteptase naşterea copiilor şi zâmbetul cu care ea îl întâmpinase, după ce le născuse pe Erika şi Ursel. Nu-i mai erau nici ele alături, la fel de departe ca şi cum ar fi murit la rându-le.

Nu era momentul să fie singur. Bock se îmbrăcă şi traversă strada. Qati, constată el bucuros, era încă treaz, deşi arăta ca un spectru.

— Ce s-a întâmplat, prietene? întrebă comandantul.

— Petra a murit.

Fața lui Qati oglindi o durere reală.

— Cum?

— Raportul spune că a fost găsită moartă în celulă – spânzurată.

Petra lui – se crispă Bock, şocat cu întindere – găsită sugrumată. Imaginea era prea dureroasă pentru a se lăsa furat de reverie. Văzuse felul acesta de moarte. El şi cu Petra executaseră un duşman de clasă în acelaşi mod şi îi urmăriseră fața devenind palidă, apoi înnegrindu-se… Imaginea era insuportabilă. Nu putea să-şi permită să o vadă astfel pe Petra.

Qati îşi plecă îndurerat capul.

— Allah să se îndure de iubita noastră tovarăşă.

Bock reuşi să nu se încrunte. Nici el, nici Petra nu crezuseră vreodată în Dumnezeu, dar Qati avusese intenţii bune cu rugăciunea lui, chiar dacă nu era decât o pierdere de vreme. Cel puţin, era o expresie de compasiune şi bunăvoinţă – şi chiar de prietenie. Bock avea nevoie de aşa ceva acum; ignoră inconsecvenţa doctrinară şi inspiră adânc.

— E o zi proastă pentru cauza noastră, Ismael.

— Mai proastă decât crezi, tratatul ăsta blestemat…

— Ştiu, îl opri Bock, ştiu.

— Tu ce părere ai?

Un lucru pe care Qati se putea baza era onestitatea lui Bock. Gunther era obiectiv în toate privinţele.

Germanul luă o ţigară de pe biroul comandantului şi o aprinse cu bricheta de pe masă. Nu se aşeză, preferind să păşească prin cameră. Trebuia să se mişte ca să-şi demonstreze că era încă viu, în timp ce-i comanda minţii sale să analizeze obiectiv întrebarea.

— Trebuie privit ca o parte a unui plan mai mare. Când ruşii au trădat socialismul mondial, au pus în mişcare o serie de evenimente al căror scop este consolidarea controlului de către clasele capitaliste asupra celei mai mari părţi a lumii. Mă convinsesem că sovieticii promovaseră asta ca pe o problemă de strategie inteligentă, pentru a obţine asistenţă economică – trebuie să înţelegi că ruşii sunt un popor înapoiat, Ismael. Nici măcar n-au putut să facă să funcţioneze comunismul. Bineînţeles, comunismul a fost inventat de un german, adăugă el cu o grimasă ironică, omiţând diplomatic amănuntul că Marx fusese evreu.

Bock se opri o clipă, apoi continuă cu o voce analitică, rece. Era recunoscător pentru şansa de a-şi stăvili, pentru un timp, emoţiile şi de a vorbi ca revoluţionarii din trecut.

— Greşeam. Nu era deloc o problemă de tactică. E o trădare totală. Elementele progresiste din Uniunea Sovietică au fost manipulate, chiar mai profund decât în RDG. Apropierea de America este veritabilă. Schimbă puritatea ideologică pe o prosperitate temporară; da, dar nu au nici un plan de a reveni la orientarea socialistă. America, la rândul ei, pretinde un preţ pentru ajutorul pe care-l oferă. America i-a obligat pe sovietici să refuze Irakului orice ajutor, să reducă sprijinul pe care vi-l acorda vouă şi fraţilor voştri arabi şi, în sfârşit, să adere la planul lor de a-i asigura Israelului o securitate definitivă. Evident, lobby-ul israelian din America plănuise acest lucru de câtva timp. Diferenţa

față de variantele anterioare constă în acceptarea de către sovietici. Acum ne confruntăm nu doar cu America, ci cu o conspirație la scară globală. Noi nu avem prieteni, Ismael. Ne avem doar pe noi.

— Spui că suntem înfrânți?

— Nu!

Ochii lui Bock se aprinseră pentru o clipă.

— Dacă ne oprim acum – au deja un avans destul de mare, prietene. Dă-le încă unul şi vor folosi actuala situație pentru a ne vâna pe toți. Relația ta cu ruşii e mai proastă ca niciodată. Va deveni şi mai proastă. În următoarea etapă, ruşii vor începe cooperarea cu americanii şi cu sioniştii.

— Cine s-ar fi gândit vreodată că americanii şi ruşii vor…

— Nimeni. Nimeni, cu excepția vinovaților, elita conducătoare americană şi câinii lor cumpărați, Narmonov şi lacheii lui. Au fost foarte inteligenți, prietene. Ar fi trebuit să ne dăm seama de ceea ce se întâmplă, dar nu am făcut-o. N-ai mirosit de unde bate vântul aici. Nici eu n-am realizat ce se petrece în Europa. Greşeala a fost a noastră.

Qati îşi zise că adevărul era exact ceea ce voia să audă, dar stomacul lui îi spuse cu totul altceva.

— Ce idei ai pentru remedierea situației? întrebă el.

— Suntem confruntați cu alianța a doi prieteni foarte improbabili şi a acoliților lor. Trebuie găsită o cale pentru a distruge alianța. În termeni istorici, când o alianță este ruptă, foştii aliați devin mai suspicioşi decât erau înainte de încheierea ei. Cum să facem asta?

Bock ridică din umeri şi continuă:

— Nu ştiu. Va fi nevoie de timp. Ocaziile există. Ar trebui să existe, se corectă el. Există un potențial important pentru discordie. Sunt mulți oameni care au aceleaşi sentimente ca şi noi. Chiar în Germania sunt mulți care simt la fel ca mine.

— Dar spui că trebuie să înceapă ceva între America şi Rusia? întrebă Qati, interesat ca întotdeauna de meandrele gândirii prietenului său.

— La asta trebuie să se ajungă. Dacă ar exista o cale de a face să înceapă ceva acolo, ar fi cu atât mai bine, dar mi se pare improbabil.

— Poate că nu e atât de improbabil cum îți imaginezi, Gunther, îşi spuse Qati, fără să-şi dea seama că gândise cu voce tare.

— Poftim?

— Nimic. Vom discuta mai târziu. Sunt obosit.

— Iartă-mă că te-am tulburat, Ismael.

— O vom răzbuna pe Petra, prietene. Vor plăti pentru crimele lor, îi promise Qati.

— Mulţumesc.

Bock plecă. Două minute mai târziu, era înapoi în camera lui. Radioul mergea încă, transmiţând acum muzică tradiţională. Atunci îl năpădi durerea, ţinută în frâu de-a lungul discuţiei cu Qati. Totuşi, nu reuşi să plângă. Tot ce simţea era doar furie. Moartea Petrei era o chinuitoare tragedie personală, dar întregul lui set de valori fusese trădat. Moartea soţiei era doar un simptom în plus al unei boli mai adânci şi mai virulente. Dacă ar fi în stare, întreaga lume ar plăti pentru asasinarea Petrei. Desigur, totul în numele justiţiei revoluţionare.

Somnul veni greu pentru Qati. Surprinzător, o parte a problemei era vinovăţia. Şi el avea amintiri despre Petra Hassler şi corpul ei suplu – pe atunci nu era căsătorită cu Gunther – şi gândul la ea moartă, atârnată la capătul unei funii germane… Cum murise? Sinucidere, aşa anunţase buletinul de ştiri. Qati credea că era adevărat. Europenii erau fragili. Inteligenţi, dar fragili. Cunoşteau pasiunea luptei, dar nu ştiau nimic despre rezistenţă. Avantajul lor stătea în perspectiva mai largă. Asta venea de la mediul lor mai cosmopolit şi de la educaţia lor, în general superioară. Pe când Qati şi oamenii lui aveau tendinţa de a se concentra prea mult asupra problemei imediate, tovarăşii lor europeni puteau să vadă mai clar problemele în perspectivă. Momentul de percepere clară veni oarecum ca o surpriză. Qati şi oamenii lui îi priviseră întotdeauna pe europeni ca pe nişte camarazi, dar nu ca pe egali, considerându-i diletanţi în afacerea revoluţiei. Era o greşeală. Ei se confruntaseră întotdeauna cu o sarcină revoluţionară mai riguroasă, pentru că le lipsea nemulţumirea din care Qati şi colegii lui îşi atrăgeau recruţii. Faptul că avuseseră mai puţine succese în obiectivele lor se datora unor circumstanţe obiective, nu era o consecinţă a inteligenţei şi devotamentului lor.

Bock ar fi fost un bun ofiţer operativ, pentru că vedea clar lucrurile.

Şi acum? se întrebă Qati. Era o întrebare, dar una care cerea timp pentru meditaţie. Nu era o întrebare la care să răspunzi în grabă. Se va gândi câteva zile… mai probabil, o săptămână, îşi permise el, încercând să adoarmă.

— … Am marele privilegiu şi înalta onoare să vi-l prezint pe preşedintele Statelor Unite…

Membrii Congresului se ridică ca la un semn de pe scaunele lor din sala de şedinţe a Camerei. Grupaţi în primul rând, membrii Cabinetului, şefii Statului-major Interarme şi judecătorii Curţii Supreme se ridicară şi ei. La balcoane se aflau alţii, printre care ambasadorii Arabiei Saudite şi Israelului, aşezaţi unul lângă altul pentru prima dată. Camerele TV panoramară marea încăpere în care se încheiaseră un act de istorie şi o infamie. Aplauzele răsunară în sală până când palmele se înroşiră.

Preşedintele Fowler îşi aşeză însemnările pe pupitru. Se întoarse ca să strângă mâinile vorbitorului, vicepreşedintele Roger Durling. Apoi îşi întoarse chipul zâmbitor spre sală, ca să facă semne mulţimii adunate şi zgomotul se intensifică din nou. Fiecare gest din repertoriul lui Fowler fu pus în joc. Fluturatul unei mâini, al ambelor mâini. Răspunsul fu cu adevărat unanim şi asta era remarcabil, notă Fowler. Duşmanii lui cei mai gălăgioşi din Cameră şi Senat îşi manifestau asiduu entuziasmul şi el ştia că era veritabil. Încă există patriotism adevărat în Congres, spre marea surprindere a tuturor. În sfârşit, făcu un semn cerând linişte şi aplauzele se domoliră cu greu.

— Concetăţeni americani, am venit în această sală pentru a vă aduce la cunoştinţă câteva evenimente recente din Europa şi Orientul Mijlociu şi pentru a supune atenţiei Senatului Statelor Unite două tratate care, sper, vor întruni aprobarea dumneavoastră rapidă şi entuziastă.

Alte aplauze.

— Cu aceste tratate, Statele Unite, în strânsă cooperare cu multe alte naţiuni – unii, vechi prieteni credincioşi, precum şi alţi câţiva preţioşi noi prieteni – au ajutat la instaurarea păcii într-o regiune care a contribuit la pacea mondială, dar care a cunoscut mult prea puţină pace ea însăşi. Se poate cerceta toată istoria lumii. Se poate urmări evoluţia spiritului uman. Tot progresul, toate luminile strălucitoare care ne-au luminat ieşirea din barbarie, toţi oamenii mari şi buni care s-au rugat şi au visat, au sperat şi au lucrat pentru această clipă – această clipă, această ocazie, este ultima pagină în istoria conflictului uman. Am ajuns nu la un punct de pornire, ci la un punct final. Noi…

Alte aplauze îl întrerupseră pe preşedinte. Îl deranjară un pic, pentru că nu planificase această întrerupere. Fowler zâmbi larg, cerând linişte prin semne.

— Am ajuns la un punct final. Am onoarea să vă aduc la cunoştinţă că America a arătat calea spre justiţie şi pace…

Aplauze.

— Aşa trebuie să fie…

— Puţin exagerat, nu? întrebă Cathy Ryan.

— Puţin, mârâi Jack în fotoliul lui şi se întinse după vin. Aşa merg lucrurile, scumpo. Există reguli pentru astfel de lucruri, la fel ca pentru o creaţie muzicală. Trebuie să respecţi reţeta. În plus, e un eveniment important – la dracu', colosal. Pacea se instaurează din nou.

— Când pleci? întrebă Cathy.

— Curând, răspunse Jack.

— Bineînţeles, există un preţ pe care trebuie să-l plătim pentru asta, dar istoria cere responsabilitate din partea celor care o făuresc, spuse la televizor Fowler. Este sarcina noastră să garantăm pacea. Trebuie să trimitem bărbaţi şi femei care să protejeze statul Israel. Am jurat să apărăm această ţară mică şi curajoasă împotriva tuturor duşmanilor ei…

— Cine sunt duşmanii? întrebă Cathy.

— Siria nu prea agreează tratatul. La fel şi Iranul. Cât despre Liban, mă rog, nici nu mai există un Liban în adevăratul sens al cuvântului. E doar un loc pe hartă unde mor oameni. Libia şi toate grupurile teroriste. Mai sunt inamici care ne dau motive de îngrijorare.

Ryan îşi goli paharul şi se duse în bucătărie să-l umple din nou.

— Preţul se va măsura şi în bani, spunea Fowler, când Ryan se întoarse.

— Taxele cresc din nou, observă înţepată Cathy.

— Ei, la ce te aşteptai? *Cincizeci de milioane din ele sunt vina mea, desigur. Un miliard ici, un miliard colo…*

— Are vreo importanţă? întrebă ea.

— Ar trebui. Vom afla dacă toţi acei conducători religioşi cred în ceea ce spun, sau dacă sunt doar nişte farsori. Noi n-am făcut decât să-i ridicăm pe propriile lor petarde, scumpo… Sau hai să zicem, „principii", se corectă Jack după o clipă. Fie că procedează conform credinţelor lor, fie că se dau de gol ca fiind nişte şarlatani.

— Nu cred că sunt şarlatani. Cred că vor fi credincioşi spuselor lor. Trebuie să fie.

— Şi în curând nu vei mai avea de lucru, aşa-i?

Jack prinse nota de speranţă din vocea ei.

— Nu ştiu nimic în legătură cu asta…

După încheierea discursului preşedintelui, urmară comentariile. Rabinul Solomon Mendelev, un new-yorkez în vârstă, care era unul dintre cei mai fervenți – unii ar fi zis turbați – susținători ai Israelului, se opuse. Ciudat, rabinul nu fusese niciodată în Israel. Jack nu ştia care era motivul şi îşi notă în gând să afle a doua zi. Mendelev conducea un segment mic, dar eficient, al lobbyului israelian. Fusese aproape singurul care îşi exprimase aprobarea – de fapt, înțelegerea – pentru focurile de armă de pe Muntele Templului. Rabinul avea barbă şi purta o yarmulka neagră şi un costum ce părea şifonat bine.

— Aceasta este o trădare a statului Israel, spuse el după ce i se adresă prima întrebare.

Surprinzător, vorbea cu o voce calmă.

— Obligând Israelul să returneze ce e de drept al lui, Statele Unite au trădat dreptul istoric al poporului evreu la pământul părinților lui şi a compromis grav securitatea fizică a țării. Cetățenii israelieni vor fi obligați, prin forța armelor, să-şi părăsească locuințele, exact aşa cum s-a întâmplat acum cincizeci de ani, încheie el amenințător.

— Ei, stați puțin, interveni înfierbântat un alt comentator…

— Doamne, ce pasionați sunt oamenii ăştia, remarcă Jack.

— Am pierdut membri ai familiei, spuse Mendelev cu vocea încă rezonabilă. Întreaga rațiune a existenței statului Israel este de a da evreilor un loc unde să fie în siguranță.

— Dar preşedintele trimite trupe americane…

— Am trimis trupe americane şi în Vietnam, sublinie rabinul Mendelev. Şi acolo am făcut promisiuni, urmate de un tratat. Singura securitate posibilă pentru Israel este în interiorul unor granițe care pot fi apărate, în spatele propriilor trupe. America nu a făcut decât să impună acestei țări acceptarea unui acord. Fowler a întrerupt furnizările militare către Israel, ca mijloc de trimitere a unui mesaj. Ei bine, mesajul a fost trimis şi recepționat după cum urmează: ori cedați, ori nu mai primiți nimic. Asta s-a întâmplat. Am dovezi şi voi depune mărturie în fața Comisiei pentru Relații Externe din Senat.

— Oho, observă Jack în şoaptă.

— Scott Adler, secretarul de stat adjunct, a transmis personal acest mesaj, în timp ce Jack Ryan, directorul adjunct al CIA, îşi ținea discursul în Arabia Saudită. Ryan i-a promis regelui saudit că America va pune şaua pe Israel. Asta-i oricum destul de rău, dar ca Adler, un evreu, să se preteze la ceea ce a făcut…

Mendelev clătină din cap.

— Tipul ăsta are nişte surse bune.

— Jack, e adevărat ce spune?

— Nu chiar, dar treburile noastre acolo ar fi trebuit să fie secrete. Nu era cazul să ştie toată lumea că am fost plecat din țară.

— Eu am ştiut că ai fost plecat.

— Dar nu şi unde. Nu are importanță. Rabinul poate să facă un pic de zgomot, dar nu contează.

Demonstrația începu a doua zi. Puseseră totul la bătaie. Era ultima aruncare disperată a zarurilor. Cei doi lideri erau evrei ruşi cărora li se permisese doar de curând să părăsească o țară care, evident, nu-i iubea prea mult. La sosirea în singurul lor cămin adevărat, se stabiliseră pe malul vestic al Iordanului, acea parte a Palestinei care îi fusese luată Iordaniei prin forța armelor în Războiul de Şase Zile din 1967. Apartamentele lor din prefabricate – micuțe după standardele americane, dar incredibil de luxoase după cele ruseşti – erau aşezate pe una din sutele de pante stâncoase care caracterizau regiunea. Pentru ei era ceva nou şi ciudat, dar erau. Acasă şi casa era un lucru pe care oamenii luptau să-l apere. Fiul lui Anatoli – care-şi luase numele de Nathan – era deja ofițer în armata israeliană. Acelaşi lucru era valabil pentru fata lui David. Sosirea lor în Israel, în urmă cu atât de puțin timp, li se păruse tuturor o adevărată salvare – iar acum li se spunea să-şi părăsească locuințele? Iarăşi? Viețile lor suportaseră destule şocuri recente. Acesta depăşise limitele.

Întregul cvartal de apartamente era ocupat de emigranți ruşi şi le fu uşor lui Anatoli şi David să organizeze un *kolektiv* local şi să o facă aşa cum trebuia. Găsiră un rabin ortodox – singurul lucru pe care nu-l aveau în mica lor comunitate – care să le acorde îndrumare religioasă şi începură marşul spre Knesset, în spatele unei mări de steaguri şi a unei Torah. Chiar într-o țară atât de mică, asta lua timp, dar marşul era de aşa natură încât să atragă o publicitate inevitabilă. Când mărşăluitorii, transpirați şi obosiți, ajunseră la destinație, toată lumea era la curent cu călătoria şi scopul ei.

Knesset-ul israelian nu era corpul parlamentar cel mai liniştit din lume. Spectrul parlamentar se întindea de la extrema dreaptă la extrema stângă, cu un spațiu foarte restrâns pentru un mijloc moderat. Vocile erau adeseori ridicate, pumnii se agitau des sau se izbeau de suprafețele cele mai la îndemână, totul sub fotografia

alb-negru a lui Theodor Herzl, un austriac al cărui ideal de sionism de la jumătatea secolului XIX era viziunea călăuzitoare pentru ceea ce el sperase să fie un cămin sigur al poporului său batjocorit şi oprimat. Pasiunea parlamentarilor era atât de mare, încât îi făcea pe numeroşi observatori să se întrebe cum era posibil – într-o țară în care aproape fiecare cetățean era membru al rezervei militare şi, în consecință, avea o armă automată în dulap – ca unii membri ai Knesset-ului să nu fie pulverizați în timpul vreunei dezbateri mai înfocate. Ce-ar fi gândit Theodor Herzl despre ceea ce se petrecea aici era greu de ghicit. Era blestemul Israelului că dezbaterile erau prea însuflețite, guvernul prea sever polarizat, atât pe motive politice, cât şi religioase. Aproape fiecare subsectă religioasă avea propria ei zonă specială de pământ şi, în consecință, o reprezentare parlamentară proprie. Totul fusese calculat după o formulă riguroasă, care făcea ca fragmentata Adunare Națională a Franței să pară bine organizată prin comparație şi care interzisese Israelului timp de o generație un guvern stabil, cu o politică națională coerentă.

Demonstranții, cărora li se alăturaseră mulți alții, sosiră cu o oră înainte ca dezbaterile în problema tratatelor să înceapă. Era deja posibil – chiar probabil – ca guvernul să cadă şi cetățenii nou-sosiți trimiseră reprezentanți la fiecare membru al Knesset-ului pe care îl putură localiza. Membrii care erau de acord cu ei ieşiră şi ținură discursuri fierbinți, denunțând tratatele.

— Nu-mi place asta, observă Liz Elliot, urmărind televizorul în biroul ei.

În Israel, furia politică era mult mai puternică decât se aşteptase ea şi îl chemase pe Ryan pentru o evaluare a situației.

— Da, fu de acord Ryan, este singurul lucru pe care nu l-am putut controla, nu?

— Eşti de mare ajutor, Ryan.

Pe biroul lui Elliot se aflau datele sondajului. Firma de sondaje de opinie, cea mai respectată din Israel, condusese o anchetă efectuată pe un eşantion de cinci mii de persoane şi găsise că 38 la sută erau în favoarea tratatului, 41 la sută se opuneau şi 21 la sută erau nedecişi. Procentele corespundeau aproximativ componenței politice a Knessetului, ale cărui elemente de extremă dreaptă depăşeau uşor stânga şi al cărui centru precar era întotdeauna fragmentat în grupuri mici, care aşteptau o ofertă bună dintr-o parte sau alta, care le-ar fi amplificat importanța

politică.

— Scott Adler a examinat situația cu câteva săptămâni în urmă. Ştiam, când ne-am dus acolo, că guvernul israelian e şubred. Pentru numele lui Dumnezeu, când n-a fost şubred în ultimii douăzeci de ani?

— Dar, dacă primul ministru nu se poate achita…

— Atunci ne întoarcem la planul B. Tu ai vrut să presezi guvernul israelian, nu? Ți se va îndeplini dorința.

Acesta era singurul lucru care nu fusese analizat în totalitate, îşi spuse Ryan, dar adevărul era că o analiză completă nu ar fi ajutat. Timp de o generație, guvernul israelian fusese un model de anarhie. Munca la tratat avansase bazându-se pe presupunerea că, odată transformat într-un *fait accompli*, tratatul va trebui să fie ratificat de Knesset. Deşi lui Ryan nu i se ceruse părerea, el credea că evaluarea era corectă.

— Ofițerul politic de la ambasadă spune că echilibrul de forțe ar putea fi modificat de micul grup controlat de prietenul nostru Mendelev, constată Elliot, încercând să fie calmă.

— Aşa o fi, acceptă Ryan.

— E absurd, mârâi Elliot. Băşinosul ăsta bătrân nici măcar n-a fost acolo…

— Un fel de problemă religioasă. Am verificat. Nu vrea să se întoarcă înainte de sosirea lui Mesia.

— Iisuse! exclamă consilierul pentru securitatea națională.

— Exact. Ai înțeles.

Ryan râse şi se alese cu o privire urâtă.

— Uite, Liz, omul are propriile lui credințe religioase. Putem crede că sunt aiurea, dar Constituția cere să le tolerăm şi să le respectăm. Aşa facem lucrurile în țara asta, ai uitat?

Elliot îşi agită pumnul spre televizor:

— Dar rabinul ăsta nebun încurcă lucrurile! Nu putem face nimic?

— Ce anume? întrebă calm Jack.

În comportarea ei nu era doar panică.

— Nu ştiu – ceva.

Elliot îşi lăsă vocea să se piardă, permițându-i vizitatorului să preia controlul.

Ryan se aplecă în față şi aşteptă până când avu întreaga ei atenție:

— Precedentul istoric pe care-l cauți, doamnă Elliot, este: „Nu poate să mă scape nimeni de preotul asta supărător?” Acum, dacă

încerci să-mi sugerezi ceva, hai s-o spunem pe şleau, da? Propui să ne amestecăm în parlamentul unei țări democratice prietene, sau să facem ceva ilegal în interiorul granițelor Statelor Unite ale Americii?

O pauză în timpul căreia ochii ei se îngustară şi mai mult.

— Nici unul din aceste lucruri nu se va întâmplă, doamnă Elliot. Îi lăsăm să hotărască singuri. Dacă încerci măcar să-mi spui să mă amestec în procesele democratice ale Israelului, preşedintele va primi demisia mea imediat ce pot ajunge cu maşina la el, ca să i-o înmânez. Dacă-ți exprimi cu voce tare dorința să-i facem rău bătrânelului din New York, adu-ți aminte că astfel de dorințe cad sub incidența a cel puțin două legi legate de conspirație. Datoria mea, în calitate de cetățean obişnuit, nu mai vorbesc de cea de oficial al guvernului țării mele, este să raportez agențiilor adecvate probabilele încălcări ale legii.

Privirea pe care o primi Ryan după expunerea punctului său de vedere fu veninoasă.

— Lua-te-ar dracu'! N-am spus niciodată că…

— Tocmai ai căzut în cea mai periculoasă capcană din serviciul guvernamental, Liz. Ai început să crezi că dorințele tale de a face lumea un loc mai bun primează în fața principiilor în funcție de care trebuie să opereze guvernul. Nu pot să te opresc să gândeşti aşa, dar pot să-ți spun că Agenția mea nu se va implica, nu atâta timp cât sunt eu acolo.

Suna prea mult a lecție, dar Ryan simțea că îi era necesară lui Elliot. Individa începea să aibă idei extrem de periculoase.

— *N-am spus asta!*

— Bine, n-ai spus sau n-ai gândit asta. Am greşit eu. Scuză-mă. Să-i lăsăm pe israelieni să decidă dacă ratifică sau nu tratatul. Au un guvern democratic. E dreptul lor să decidă. Putem doar să-i îmboldim în direcția corectă, să le spunem că menținerea nivelului ajutorului nostru depinde de acordul lor, dar nu să intervenim direct în procesele lor guvernamentale. Există nişte limite peste care nu poți să treci, chiar dacă eşti guvernul SUA.

Consilierul pentru securitatea națională reuşi un zâmbet:

— Mulțumesc pentru părerile tale despre ce înseamnă o politică guvernamentală corectă, domnule doctor Ryan. Asta-i tot.

— Eu îți mulțumesc, doamnă doctor Elliot. Apropo, părerea mea este că ar trebui să lăsăm lucrurile să evolueze de la sine. Tratatul va fi aprobat, în ciuda a ceea ce vezi aici.

— De ce? reuşi să nu se enerveze Elliot.

— Tratatele sunt bune pentru Israel în oricare sens obiectiv. Oamenii vor realiza asta imediat după ce vor avea o şansă să digere informaţiile şi să-şi facă cunoscute vederile reprezentanţilor lor. Israelul este *o* democraţie şi democraţiile fac, în general, ceea ce este inteligent. Aşa-i istoria, vezi tu. Democraţia a devenit populară în lume pentru că funcţionează. Dacă intrăm în panică şi acţionăm precipitat, nu o să facem decât să stricăm lucrurile. Dacă lăsăm procesul să lucreze de la sine, aşa cum se presupune ca o va face, se va întâmplă, probabil, ceea ce trebuie.

— Probabil?

— În viaţă nu există certitudini; există numai probabilităţi, explică Ryan.

De ce nu înţelege toată lumea asta? se întrebă el în gând.

— Dar interferenţa are o probabilitate de eşec mai mare decât neintervenţia. Să nu faci nimic este, adeseori, lucrul cel mai potrivit Acesta este un astfel de caz. Lasă-le sistemul să lucreze. Asta este părerea mea.

— Mulţumesc pentru evaluare, spuse ea, întorcându-se cu spatele.

— Cu plăcere, ca întotdeauna.

Elliot aşteptă să audă uşa închizându-se, înainte de a se întoarce din nou.

— Jigodie arogantă, o să te sfărâm pentru asta, promise ea.

Ryan se urcă în maşină. *Ai mers prea departe, omule,* îşi spuse el.

Nu, nu-i adevărat. Începea să gândească în felul ăsta şi trebuia să pui lucrurile la punct, acolo şi atunci.

Era cea mai periculoasă idee pe care o putea avea o persoană din guvern. Mai văzuse aşa ceva şi înainte. Un lucru înspăimântător li se întâmplă oamenilor din Washington, D.C. Soseau în capitală, de obicei plini de idealuri, dar ideile astea frumoase se evaporau rapid în ceea ce era, de fapt, un mediu încărcat de umezeală. Unii numeau asta a fi capturat de sistem. Ryan se gândea la proces ca la un fel de poluare ambientală. Însăşi atmosfera Washingtonului coroda sufletul.

Şi pe tine ce te face imun, Jack?

Ryan se gândi la asta, fără să remarce privirea pe care i-o aruncă John Clark în oglindă, în timp ce se îndreptau spre râu. Ce-l făcea atât de diferit era faptul că nu cedase niciodată, nici măcar o dată… sau o făcuse? Erau lucruri pe care ar fi putut să le facă altfel. Erau unele lucruri care nu ieşiseră chiar atât de bine

cum ar fi dorit.

Nu eşti deloc diferit. Doar crezi că eşti.

Atâta vreme cât pot să înfrunt întrebarea şi răspunsurile, sunt la adăpost.

Sigur.

— Deci?

— Deci, pot să fac multe lucruri, răspunse Ghosn. Dar nu singur. Voi avea nevoie de ajutor.

— Şi securitatea?

— Asta-i o problemă importantă. Trebuie să fac o evaluare serioasă a posibilităților. Doar atunci o să văd exact ce-mi mai trebuie. Totuşi, ştiu de acum că în unele privințe o să am nevoie de ajutor.

— De exemplu? întrebă comandantul.

— Explozibilii.

— Dar eşti un expert în chestiile astea, obiectă Qati.

— Domnule comandant, sarcina asta cere o precizie cu care nu ne-am confruntat niciodată. De exemplu, nu putem folosi plastic obişnuit, pentru simplul motiv că e plastic – îşi schimbă forma. Blocurile explozive pe care le folosesc trebuie să fie rigide ca piatra şi modelate la miimea de milimetru, iar forma lor trebuie determinată matematic. Pot asimila latura teoretică, dar mi-ar trebui luni de zile. Mai degrabă mi-aş consacra timpul remodelării materialului nuclear… şi…

— Da?

— Cred că pot îmbunătăți bomba, domnule comandant.

— Îmbunătăți? Cum?

— Dacă interpretarea mea inițială este corectă, acest tip de armă poate fi adaptat pentru a deveni nu o bombă, ci un declanşator.

— Declanşator pentru ce? întrebă Qati.

— O bombă de fuziune termonucleară, o bombă cu hidrogen, Ismael. Forța armei ar putea fi crescută de zece ori, poate de o sută. Am fi în stare să distrugem Israelul sau, cu siguranță, o mare parte a lui.

Comandantul făcu o pauză ca să inspire de câteva ori, asimilând această informație. Apoi i se adresă pe un glas liniştit:

— Dar ai nevoie de ajutor. Unde ar putea fi cel mai bun loc?

— Gunther ar avea unele contacte valoroase în Germania. Dacă se poate avea încredere în el, adăugă Ghosn.

— M-am gândit la asta. Gunther este demn de încredere.

Qati explică de ce.

— Suntem siguri că povestea este adevărată? Nu am mai multă încredere în coincidențe decât tine, domnule comandant.

— A apărut o fotografie într-un ziar german. Pare veritabilă.

Un ziar german de scandal reuşise să obțină o fotografie alb-negru care prezenta rezultatele unei spânzurări. Faptul că Petra era goală deasupra taliei asigurase publicarea. Un astfel de sfârşit pentru o teroristă asasină era prea suculent pentru a fi interzis masculilor germani, dintre care unul fusese castrat de femeia aceasta.

— Problema este pur şi simplu că trebuie să reducem la minimum numărul persoanelor la curent, altfel... scuză-mă, Ismael.

— Dar avem nevoie de ajutor. Da, înțeleg.

Qati zâmbi.

— Ai dreptate. Este timpul să discutăm planurile în privința prietenului nostru. Propui să declanşăm bomba în Israel?

— Unde-n altă parte? Nu-i rolul meu să fac astfel de planuri, dar am presupus...

— Nu m-am gândit la asta. Fiecare lucru la timpul lui, Ibrahim. Când pleci în Israel?

— Mă gândeam s-o fac săptămâna viitoare.

— Hai să aşteptăm până ne lămurim cum va merge afacerea cu tratatul.

Qati se gândi câteva clipe.

— Începe să studiezi. În problema asta, ne vom grăbi încet. Mai întâi, vezi ce ți-ar trebui. Apoi vom încerca să le adunăm în locul cel mai potrivit pe care-l putem aranja.

Părea că dura o eternitate, dar în termeni politici eternitatea putea fi o perioadă de timp variind de la cinci minute la cinci ani. În cazul acesta, fură necesare mai puțin de trei zile pentru ca partea importantă să aibă loc. Cincizeci de mii de alți demonstranți sosiră în fața Knesset-ului. Condusă de veterani din toate războaiele Israelului, noua mulțime sprijinea tratatul. Se auziră mai multe urlete şi se agitară cu mânie pumnii, dar, măcar de data asta, nu se manifestă o violență deschisă şi poliția reuşi să țină separate cele două grupuri pasionate. În schimb, se întreceau care striga mai tare.

Cabinetul se întâlni din nou în şedință închisă, ignorând

hărmălaia de afară. Ministrul apărării fu surprinzător de tăcut în timpul discuției. Întrebat direct, fu de acord că armele suplimentare promise de americani erau deosebit de folositoare: patruzeci şi opt de avioane de vânătoare-bombardament F-16 şi, pentru prima dată, vehicule de luptă M-2/3 Bradley, rachete antitanc Hellfire şi acces la noua tehnologie revoluționară tanc-tun, pe care o dezvolta America. Americanii vor transfera cea mai mare parte a costului construirii unui centru de antrenament cu tehnologie de ultimă oră în Negev – similar cu Centrul Național de Antrenament de la Fort Irwin, California – unde Regimentul „10 Blindate" se va antrena permanent ca „For Op" sau Forță Oponentă, împotriva unităților israeliene. Ministrul apărării cunoştea efectul pe care îl avea CNA asupra armatei Statelor Unite, care atinsese cel mai ridicat grad de profesionalism de la al doilea război mondial încoace. Cu noul material şi baza de antrenament, ministrul considera că eficiența efectivă a forțelor de apărare a Israelului va creşte cu cincizeci la sută. La asta se adăugau escadrila F-16 a Forțelor Aeriene ale Statelor Unite şi regimentul de tancuri care, aşa cum se specifica într-un codicil secret al Tratatului de Apărare Mutuală, se subordonau comenzii israeliene în caz de urgență. Era ceva fără precedent în istoria americană, sublinie ministrul de externe.

— Deci, Securitatea noastră națională este slăbită sau întărită de aceste tratate? întrebă primul ministru.

— E oarecum întărită, admise ministrul apărării.

— Şi ai recunoaşte-o public?

Ministrul se gândi o clipă, ochii lui sfredelindu-l pe omul aşezat în capul mesei. *Mă vei sprijini, când voi candida la postul tău?* întrebau ochii lui.

Primul ministru dădu din cap.

— Mă voi adresa mulțimii. Tratatele sunt bune.

Discursul nu pacifică pe nimeni, dar fu suficient pentru a convinge o treime din demonstranții împotriva tratatului să plece. Elementul moderat, crucial în Parlamentul israelian, observă evenimentele, îşi consultă conştiința şi luă o decizie. Tratatele fură ratificate cu o majoritate simplă. Aplicarea ambelor acorduri începu chiar înainte ca Senatul Statelor Unite să aibă şansa de a trece tratatele prin Comisiile pentru Servicii Militare şi Relații Externe.

11
Robosoldaţii

Nu erau obligaţi să arate omeneşte. Membrii Gărzii Elveţiene aveau toţi peste 1.85 metri înălţime şi nici unul nu cântărea mai puţin de optzeci şi cinci de kilograme. Condiţia lor fizică era evidentă. Corpul de gardă, situat chiar la marginea oraşului, în ceea ce fusese până cu mai puţin de două săptămâni în urmă o aşezare evreiască, avea o sală proprie de sport cu dotări moderne, iar oamenii erau „încurajaţi" să ridice halterele până când pielea lor arăta tot atât de întinsă ca aceea de pe o tobă. Antebraţele lor, expuse sub mânecile suflecate, erau mai groase decât pulpele celor mai mulţi bărbaţi şi erau deja bronzate sub părul blond, adeseori decolorat de soare. Ochii lor, în general albaştri, erau întotdeauna ascunşi în spatele unor ochelari de soare în cazul ofiţerilor, sau al apărătorilor colorate din Lexan pentru ceilalţi.

Erau echipaţi în salopete cu culori de camuflaj urban, un model curios în negru, alb şi mai multe nuanţe de cenuşiu, care le permitea să se amestece printre pietrele şi stucaturile văruite ale Ierusalimului, într-un mod straniu de eficient, mai ales noaptea. Cizmele lor erau la fel, fără eleganţa lustruită a soldaţilor de paradă. Căştile erau din kevlar, acoperite cu o ţesătură cu acelaşi model. Peste salopete purtau veste antiglonţ în culori de camuflaj, de model american, care păreau doar să amplifice mărimea fizică a soldaţilor. Peste vestele antiglonţ urma reţeaua pentru echipamentul de luptă. Fiecare bărbat avea întotdeauna asupra lui patru grenade cu fragmentare şi două fumigene, plus un bidon de un litru, pachetul de prim-ajutor şi huse pentru încărcătoare, în total o greutate de douăsprezece kilograme.

Umblau prin oraş în echipe de cinci, un subofiţer şi patru soldaţi per-echipă şi douăsprezece echipe pentru fiecare secţie de serviciu. Fiecare bărbat purta o carabină de asalt SIG; la fiecare echipă, două dintre carabine aveau lansatoare de grenade fixate sub ţeavă. Sergentul purta pistol, iar doi oameni din fiecare echipă aveau radiouri. Echipele aflate în patrulare erau în contact radio permanent şi practicau regulat manevre de sprijin mutual.

Jumătate din echipa fiecărei secţii de serviciu mergea pe jos, în

timp ce cealaltă jumătate patrula încet şi amenințător în MMWV-uri de construcție americană. În esență un jeep supradimensionat, fiecare vehicul terestru rapid avea cel puțin o mitralieră montată pe pivot şi câteva minitunuri cu şase țevi, plus o armură de kevlar care să protejeze echipajele împotriva duşmanilor care le-ar putea apărea în cale. La nota poruncitoare a claxoanelor, toată lumea elibera drumul.

La postul de comandă se găseau mai multe vehicule blindate de luptă – maşini blindate de fabricație engleză care de-abia reuşeau să se deplaseze pe străzile vechiului oraş. O unitate de mărimea unui pluton, comandată de un căpitan, se afla întotdeauna de serviciu la post. Aceasta era echipa de intervenție în caz de urgență. Erau înarmați cu arme grele, ca de exemplu lansatoarele fără recul suedeze Carl Gustav M-2, exact ceea ce trebuia pentru a face o gaură în orice clădire. În sprijinul lor se afla o secție de genişti având la dispoziție din belşug cantități de explozibili puternici; aceştia exersau în mod ostentativ, aruncând în aer aşezările pe care Israelul fusese de acord să le abandoneze. De fapt, întregul regiment exersa tehnicile de luptă prin acele locuri şi curioşilor li se permitea să asiste de la câteva sute de metri distanță, acțiunile transformându-se rapid, de fiecare dată, într-o veritabilă atracție turistică. Deja negustorii arabi scoseseră pe piață tricouri cu inscripții gen ROBOSOLDAT! Pentru toți cei care doreau să le cumpere. Simțul comercial al negustorilor era răsplătit.

Gărzile Elvețiene nu zâmbeau, nici măcar nu binevoiau să scoată o vorbă când vreun curios încerca să le interogheze, dar ăsta era comportamentul lor normal. Ziariştii erau îndemnați să stea de vorbă cu ofițerul comandant, colonelul Jacques Schwindler şi din când în când li se permitea să intre în contact cu gradele inferioare, în cazărmi sau la exercițiile de antrenament, dar niciodată pe stradă. Desigur, unele contacte cu localnicii erau inevitabile. Soldații învățau o arabă rudimentară şi engleza era suficientă pentru toți ceilalți. Ocazional, emiteau amenzi de circulație, deşi asta era mai ales obligația poliției locale, care era încă în formare – cu sprijin din partea israelienilor, care se retrăgeau treptat din această funcție. Mai rar, câte un soldat din Garda Elvețiană se amesteca într-o luptă de stradă sau o altă tulburare. Cel mai des, simpla apariție a echipei de cinci bărbați îi reducea pe oameni la o tăcere respectuoasă şi la o politețe docilă. Misiunea elvețienilor era intimidarea şi oamenilor nu le trebuiră

multe zile pentru a aprecia cât erau de eficienți în privința aceasta. În acelaşi timp, operațiunile lor se bazau mai ales pe altceva decât forța fizică.

Pe umărul drept al fiecărei uniforme se afla un ecuson. Acesta avea forma unui scut. Piesa centrală era crucea albă pe fond roşu a Elveției pentru a demonstra originea soldaților. În jurul ei se aflau Steaua şi Semiluna Islamică, Steaua în şase colțuri a lui David şi Crucea Creştină. Existau trei versiuni ale ecusonului, astfel încât fiecare emblemă religioasă să aibă o şansă egală de a fi deasupra. Era de notorietate publică faptul că distribuirea ecusoanelor se făcea la întâmplare şi că simbologia indica protejarea egală a celor trei religii de către drapelul elvețian.

Soldații se consultau întotdeauna cu liderii religioşi. Colonelul Schwindler se întâlnea zilnic cu troica religioasă care guverna oraşul. Se credea că doar ei luau hotărâri, dar Schwindler era un bărbat inteligent, serios, ale cărui sugestii se bucuraseră încă de la început de atenție din partea imamului, e rabinului şi a patriarhului. De asemenea, Schwindler călătorise prin capitalele tuturor națiunilor din Orientul Mijlociu. Elvețienii aleseseră bine – era cunoscut ca fiind cel mai bun colonel din armata lor. Un om cinstit şi scrupulos de corect, care dobândise o reputație de invidiat. Deja pe peretele biroului său se afla o sabie cu montură de aur, un cadou din partea regelui Arabiei Saudite. Un armăsar la fel de frumos era găzduit în corpul de gardă. Schwindler nu ştia să călărească.

Era sarcina troicii să conducă oraşul. Se dovediseră mai eficienți decât îndrăznise să spere cineva. Aleşi pentru pietatea şi înțelepciunea lor, fiecare îi impresionă în curând pe ceilalți. Imediat, se căzu de acord ca în fiecare săptămână să se țină un serviciu religios public specific pentru una din religiile reprezentate şi că fiecare va fi prezent, fără să participe efectiv, dar demonstrând astfel respectul care se găsea la baza obiectivului lor comun. Sugerată inițial de imam, inițiativa se dovedi nesperat de repede a fi cea mai eficace metodă de temperare a neînțelegerilor interne şi, în acelaşi timp, un exemplu pentru cetățenii oraşului. Asta nu însemna că nu existau neînțelegeri. Dar acestea erau, invariabil, dificultăți între doi dintre membri şi, în astfel de cazuri, cel de-al treilea, neimplicat, juca rolul mediatorului. Era în interesul tuturor să se ajungă la o înțelegere paşnică şi rezonabilă. „Domnul Dumnezeu” – o expresie pe care fiecare din cei trei o putea folosi fără prejudecată – miză pe bunăvoința lor şi, după

câteva neînțelegeri inițiale, bunăvoința triumfă. La cafea, după rezolvarea unei dispute în privința programului de acces la un altar sau altul, patriarhul grec sesiză, cu un chicotit, că acesta era, poate, primul miracol la care fuseseră martori. Nu, replicase rabinul, nu era un miracol că oamenii Domnului aveau convingerea de a se supune propriilor principii religioase. Toate deodată? întrebă cu un zâmbet imamul. Poate că nu era un miracol, dar fusese necesar un mileniu pentru a se realiza. Hai să nu începem o nouă dispută, propuse grecul cu un râs bubuitor, după ce tocmai am rezolvat una – acum, dacă ați putea să mă ajutați să găsesc un mod de a trata cu creştinii mei!

Afară, pe străzi, când clericii de o credință îi întâlneau pe cei de o alta, se schimbau saluturi, pentru a li se da tuturor un exemplu. La rândul lor, Gărzile Elvețiene îi salutau pe toți şi, când li se adresau celor mai în vârstă, îşi scoteau ochelarii sau căştile pentru a-şi arăta în public respectul.

Aceasta era singura manifestare de cumsecădenie permisă Gărzii Elvețiene. Se spunea că nici măcar nu transpirau.

— Înfricoşători tipi, observă Ryan, stând la colțul unei străzi.

Turiştii americani făceau fotografii. Evreii păreau încă uşor scârbiți. Arabii zâmbeau. Creştinii, care fuseseră obligați de valul sporit de violențe să părăsească aproape toți Ierusalimul, tocmai începuseră să se întoarcă. Toată lumea se ferea din calea patrulei, în timp ce cei cinci bărbați se deplasau cu rapiditate pe stradă, cu țestele ascunse sub căşti, răsucindu-se la dreapta şi la stânga.

— Arată exact ca nişte roboți.

— Ştii, comentă Avi, în prima săptămână nu au fost atacați nici măcar o dată. Nici unul.

— N-aş vrea să fac pe nebunul cu ei, observă calm Clark.

În prima săptămână, ca şi cum aşa ar fi vrut Providența, un tânăr arab omorâse cu un cuțit o femeie israeliană în vârstă – mai degrabă fusese un jaf de stradă decât o crimă cu semnificație politică – şi comisese greşeala s-o facă în văzul unui soldat elvețian care-l prinsese şi-l doborâse cu o lovitură de arte marțiale ca-n filme. Arabul în chestiune fusese adus în fața troicii şi i se permisese alegerea unei judecăți după legea israeliană sau după cea islamică. Făcuse greşeala s-o aleagă pe cea din urmă. După o săptămână în spitalul israelian în care-şi vindecase rănile, înfruntase o judecată în concordanță cu cuvântul Coranului, prezidată de imamul Ahmed bin Yussif. O zi mai târziu, fusese trimis cu avionul la Riad, în Arabia Saudită, dus cu maşina într-o

piață publică şi, după ce i se dăduse timp să-şi regrete faptele, decapitat cu o sabie. Ryan se întrebă cum se spunea *pour encourager les autres* în ebraică, greacă şi arabă. Israelienii fură uluiți de viteza şi severitatea judecății, dar islamicii ridicară din umeri şi subliniară că şi Coranul avea propriul lui cod foarte sever şi că acesta se dovedise de-a lungul anilor deosebit de eficace.

— Oamenii tai sunt încă un pic deranjați de toate astea, nu-i aşa?

Avi se încruntă. Ryan îl obliga să-şi expună părerea personala sau să spună adevărul.

— S-ar simți mai în siguranță cu paraşutiştii noştri aici… ca de la bărbat la bărbat, Ryan?

Adevărul învinsese, aşa cum trebuia să se întâmple în cazul lui Avi.

— Sigur.

— Vor învăța. Va mai fi nevoie de câteva săptămâni, dar vor învăța. Arabilor le plac elvețienii şi cheia păcii pe strada asta este felul în care se simt arabii. Acum, îmi spui şi tu ceva?

La auzul întrebării, capul lui Clark se mişcă uşor.

— Poate, răspunse Ryan, privind pe stradă.

— Cât din toate astea ți se datorează?

— Absolut nimic, replică Jack cu o răceală neutră, care se potrivea cu pasul soldaților. A fost ideea lui Charlie Alden, ai uitat? Eu am fost doar comisionarul.

— Asta-i varianta pe care a susținut-o Elizabeth Elliot față de toată lumea.

Avi nu trebui să spună mai mult.

— Avi, nu ai fi pus întrebarea dacă nu ai fi ştiut răspunsul. Atunci, de ce să pui întrebarea?

— Artistic, n-am ce zice.

Generalul Ben Jakob se aşeză şi îi făcu semn chelnerului. Comandă două beri, înainte de a vorbi din nou. Clark şi celălalt paznic personal nu beau.

— Preşedintele vostru ne-a împins prea tare. Amenințarea cu reținerea armelor…

— Presupun că ar fi putut s-o lase mai uşor, dar nu eu fac politica, Avi. Oamenii voştri au provocat totul când i-au asasinat pe demonstranții aceia. Asta a redeschis o parte a istoriei noastre pe care dorim s-o uităm. A neutralizat lobby-ul vostru din Congres – o mulțime din oamenii ăia se opuneau mişcării noastre pentru drepturi civile, aminteşte-ți. Ne-ați obligat să reacționăm, Avi. Ştii

asta. În plus…

Ryan se opri brusc.

— Da?

— Avi, chestia asta s-ar putea să meargă. Vreau să spun, uită-te în jur, spuse Jack când apăru berea.

Era suficient de însetat ca o treime din ea să dispară într-o clipă.

— Are o oarecare şansă, admise Ben Jakob.

— Obţii informaţii mai bune decât noi din Siria, sublinie Ryan. Am auzit că au început să spună lucruri frumoase despre acord – foarte discret, admit. Am dreptate?

— Dacă este adevărat, mormăi Avi.

— Ştii care-i partea grea în spionajul „paşnic”?

Ochii lui Ben Jakob erau concentraţi asupra unui perete îndepărtat, contemplând… ce?

— Să crezi că este posibil?

Jack aprobă.

— Ăsta-i un domeniu în care avem un avantaj faţă de voi, prietene. Am trecut prin toate astea.

— Adevărat, dar sovieticii n-au spus – n-au proclamat – niciodată, timp de două generaţii, că vor să vă şteargă de pe faţa pământului. Spune-i bravului tău preşedinte Fowler că astfel de griji nu sunt liniştite prea uşor.

Jack scoase un oftat:

— Am făcut-o. Avi, eu nu sunt inamicul vostru.

— Dar nici aliatul meu.

— Aliaţi? Acum suntem, domnule general. Tratatele sunt eficiente. Treaba mea este să furnizez informaţii şi analize guvernului. Politica o fac cei superiori mie şi mai deştepţi decât mine, adăugă Ryan cu o ironie inexpresivă.

— Zău? Şi care-s ăştia?

Generalul Ben Jakob îi zâmbi bărbatului mai tânăr. Vocea lui coborî câteva octave.

— Ai fost în branşă vreme de… nici măcar zece ani, Jack. Afacerea submarinului, ce-ai făcut la Moscova, rolul pe care l-ai jucat în ultimele alegeri…

Ryan încercă să-şi controleze reacţia, dar nu reuşi.

— Iisuse, Avi! *Cum dracu’ aflase asta?*

— Nu poţi lua în deşert numele Domnului, domnule doctor Ryan, glumi adjunctul şefului Mossadului. Acesta este oraşul lui Dumnezeu. Elveţienii ăştia s-ar putea să te împuşte. Spune-i

drăguței domnișoare Elliot că, dacă forțează prea tare nota, încă mai avem prieteni în mass-media voastră și o poveste ca asta…

Avi zâmbi.

— Avi, dacă oamenii tăi îi spun asta lui Liz, ea nu o să știe despre ce vorbiți.

— Prostii! pufni generalul Ben Jakob.

— Pe cuvântul meu, domnule.

Fu rândul generalului de brigadă Ben Jakob să fie surprins.

— E dificil de crezut.

Jack își termină berea.

— Avi, nu pot să-ți spun mai mult. Ți-a trecut vreodată prin minte că informațiile tale ar putea să provină de la o sursă nu în totalitate demnă de încredere? Îți voi spune doar atât: nu știu nimic în legătură cu lucrurile la care ai făcut aluzie. Dacă a existat vreo înțelegere, n-am fost la curent. OK, am motive să cred că ceva s-ar putea să se fi întâmplat și chiar pot specula în legătură cu ceea ce ar putea fi, dar, dacă ar trebui să apar vreodată în fața unui judecător și să răspund la întrebări, tot ce aș putea spune este că nu știu nimic. Iar tu, prietene, nu poți să șantajezi pe cineva cu o chestie de care persoana nu are habar. Ar trebui să ai talent, nu glumă, doar ca să-i convingi că s-a întâmplat ceva.

— Dumnezeule, ce-au inițiat Moore și Ritter a fost cu adevărat elegant, nu?

Ryan puse jos paharul gol.

— Lucrurile de genul ăsta nu se întâmplă niciodată în viața reală, domnule general. Numai în filme. Uite, Avi, poate că raportul pe care îl ai e cam subțire. Adeseori, cele spectaculoase așa și sunt. La urma urmei, realitatea nu ține niciodată pasul cu arta.

Era un joc bun. Pentru a-și întări cuvintele, Ryan zâmbi.

— Domnule doctor Ryan, în 1972 Facțiunea Septembrie Negru a Organizației Pentru Eliberarea Palestinei a contactat Armata Roșie Japoneză pentru atacarea aeroportului Ben Gurion, ceea ce aceasta a și făcut, omorând mai ales pelerini americani protestanți din Porto Rico. Singurul terorist capturat în viață de forțele noastre de securitate le-a spus celor care-l interogau că tovarășii lui morți și victimele lor vor deveni o constelație de stele în ceruri. În închisoare, tipul se pare că s-a convertit la iudaism și chiar și-a făcut circumcizia cu dinții, ceea ce spune mult despre flexibilitatea lui, adăugă indiferent generalul Ben Jakob. Să nu-mi spui că e ceva prea nebunesc ca să fie adevărat. Am fost ofițer de informații mai bine de douăzeci de ani și singurul lucru de care sunt sigur

este că încă n-am văzut totul.

— Avi, nici măcar eu nu sunt atât de paranoic.

— N-ai trecut niciodată printr-un Holocaust, domnule Ryan.

— Zău? Cromwell şi Foametea Cartofilor nu contează? Renunță la argumentul ăsta, Avi. Desfăşurăm trupe ale SUA aici. Dacă se ajunge la asta, va curge sânge american în Negev, Golan sau mai ştiu eu unde.

— Şi dacă…

— Avi, tu întrebi *dacă?* Dacă asta se va întâmplă vreodată, am să vin aici chiar eu. Am fost în Infanteria Marină. Ştii că s-a mai tras în mine. Nu va exista un al doilea Holocaust. Nu cât trăiesc eu. Concetățenii mei nu vor permite să se întâmple iar aşa ceva. Nici guvernul meu, Avi, sau concetățenii mei. Nu vom lăsa să se întâmple asta. Dacă trebuie să moară nişte americani pentru a ajuta la protejarea acestei țări, atunci americanii vor muri pentru a o face.

— Ați spus asta şi în Vietnam.

Ben Jakob observă că ochii lui Clark se aprinseră când auzi remarca.

— Ai vreun comentariu?

— Domnule general, eu nu sunt un funcționar sus-pus, ci doar un truditor. Dar am fost în luptă mai mult decât oricare din țara ta şi îți spun, domnule, că lucrul care mă sperie cu adevărat în privința asta este că voi, tipilor, o rasoliți în acelaşi fel în care am făcut-o noi acolo – noi am învățat, voi nu. Iar ceea ce spune doctorul Ryan este adevărat. O să vină la voi. La fel voi face şi eu, dacă se va ajunge la asta. Am ucis şi eu destui duşmani, îi spuse Clark cu o voce joasă, calmă.

— Alt infanterist marin? întrebă nepăsător Avi, deşi ştia foarte bine răspunsul.

— Destul de aproape! ripostă Clark. M-am ținut în formă, aşa cum se spune, adăugă el cu un zâmbet.

— Şi asociatul tău?

Avi făcu semn spre Chavez, care stătea relaxat în colț, observând strada.

— La fel de bun ca mine. La fel sunt şi puştii de la Blindate. Dar discuția asta despre război e o tâmpenie. Amândoi ştiți asta. Dacă vreți securitate, vă rezolvați problemele interne. Pacea va urma, ca un curcubeu după furtună.

— Să învățam din greşelile voastre…

— Noi am avut un tampon de patru mii de mile prin care să ne

retragem, domnule general. De aici până la Mediterana nu-i chiar atât de mult. Ați face bine să învățați din greşelile noastre. Veştile bune ar fi că sunteți mai capabili să realizați o pace adevărată decât am fost noi vreodată.

— Dar să ți se impună...

— Domnule, dacă va merge, ne veți mulțumi. Dacă nu, avem o mulțime de oameni care să vă sprijine când se va împuți treaba.

Clark observă că Ding se deplasa neglijent din postul lui de vizavi, mergând aparent fără țintă, ca un turist.

— Inclusiv tu?

— Sută la sută, domnule general, răspunse Clark atent, urmărind oamenii de pe stradă. Ce remarcase Chavez? Ce-i scăpase lui?

Cine sunt? se întrebă Ghosn. Îi trebui o secundă. *Generalul de brigadă Abraham Ben Jakob, director adjunct al Mossadului,* îi răspunse creierul lui după ce trecu prin toate fotografiile de identificare pe care le memorase.

Vorbind cu un american. Mă întreb cine este... Capul lui Ghosn se întoarse încet şi degajat. Americanul trebuia să aibă mai mulți paznici personali... cel din apropiere era evident. Era un tip foarte serios, în vârstă... poate spre cincizeci de ani. Avea o duritate – nu, nu duritate, ci atenție. Fața putea fi controlată, dar nu şi ochii – aha, omul şi-a pus la loc ochelarii de soare. Mai mulți. Trebuiau să fie mai mulți, plus ofițeri de securitate israelieni. Ghosn ştia că-şi lăsase ochii să stăruie un pic prea mult, dar...

— Pardon.

Un bărbat se ciocnise de el, o idee mai scund şi mai subțire decât Ghosn. Ten închis, posibil chiar un frate arab, dar vorbise în engleză. Contactul fu întrerupt înainte ca Ghosn să apuce să-şi dea seama că fusese buzunărit rapid şi în mod expert.

— Îmi pare rău.

Bărbatul se îndepărtă. Ghosn nu ştia, nu era sigur dacă era ceea ce părea să fie sau tocmai fusese verificat de un ofițer de securitate israelian sau american. Noroc că nu purta armă, nici măcar un briceag, ci doar o sacoşă plină cu cărți.

Clark îl văzu pe Ding semnalând liber, un gest obişnuit, ca şi cum ar fi alungat o insectă de pe gât. Atunci, de ce contactul vizual din partea țintei se oprise şi-i privise? Clark se întoarse. La două mese mai departe se afla o fată drăguță. Nu era arabă sau

israeliană, vorbea ceva care suna ca o limba europeană, germanică, poate olandeză. O fată frumoasă, iar astfel de fete atrăgeau privirile. Poate că el şi ceilalţi doi se aflaseră doar între un privitor şi obiectul admiraţiei sale. Poate. Când înţelegea mediul tactic, pentru un ofiţer de protecţie echilibrul între conştiinciozitate şi paranoia era imposibil de stabilit corect şi Clark nu avea astfel de iluzii. Pe de altă parte, aleseseră la întâmplare un local pe o stradă aleasă şi ea tot la întâmplare, iar faptul că Ryan se afla aici şi că Ben Jakob şi cu el deciseseră să treacă în revistă lucrurile… nimeni nu avea un spionaj atât de bun şi nimeni nu avea suficiente trupe pentru a acoperi măcar un singur oraş mare – poate, cu excepţia ruşilor din Moscova – ca să transforme ameninţarea într-una reală. Dar de ce contactul vizual?

Clark înregistră faţa şi o stocă în memorie împreună cu sutele de alte chipuri aflate acolo.

Ghosn îşi continuă patrularea. Cumpărase toate cărţile de care avea nevoie şi acum observa trupele elveţiene – cum se deplasau, cât de dure păreau. Avi Ben Jakob, îşi spuse el. O ocazie ratată. Ţinte ca asta nu se iveau în fiecare zi. Continuă să meargă pe stradă pietruită, cu ochii aparent neatenţi, căutând la întâmplare. O va lua pe prima la dreapta, apoi va iuţi pasul şi va încerca să iasă în faţa elveţienilor, înainte ca ei să ajungă la următoarea stradă laterală. Admira şi regreta în acelaşi timp ceea ce vedea.

— Frumos lucrat, i se adresă Ben Jakob lui Clark. Subalternul tău este bine antrenat.

— Promite.

Urmărit de privirea lui Clark, Ding Chavez făcu un ocol şi reveni la postul lui de supraveghere de vizavi.

— Îl ştii pe tip?

— Nu. Probabil că oamenii mei l-au fotografiat. Îl vom verifica, dar cred că era doar un tânăr cu nevoi sexuale normale.

Ben Jakob făcu un semn cu capul spre olandeza de la masa apropiată.

Clark era surprins că israelienii nu făcuseră nici o mişcare. O sacoşă putea conţine orice. Şi „orice” avea, de obicei, în acest mediu conotaţii negative. Doamne, cât ura meseria asta. Să aibă grijă de el însuşi era cu totul altceva. De obicei, folosea mobilitatea, drumurile alese la întâmplare, mersul neregulat, întotdeauna în căutarea căilor de scăpare sau a posibilităţilor de ambuscare. Dar

Ryan, chiar dacă avea instincte similare – din punct de vedere tactic, directorul adjunct era destul de rapid, aprecie Clark – avea o încredere nețărmurită în cei doi paznici permanenți.

— Ce ziceai, Avi? întrebă Ryan.

— Primul eşalon al trupelor voastre de blindate se instalează. Tanchiştii îl plac pe colonelul Diggs. Trebuie să spun că emblema lor de regiment mi se pare destul de ciudată – la urma urmei, un bizon e doar un fel de vacă sălbatică, chicoti Avi.

— Avi, probabil că nu ți-ar conveni să stai în calea unui bizon, e la fel ca şi cum te-ai pomeni față-n față cu un tanc.

Ryan se întrebă ce se va întâmplă când Regimentul 10 Blindate va efectua primul exercițiu de antrenament complet cu israelienii. În armata Statelor Unite era larg răspândită credința că israelienii erau supraevaluați şi Diggs avea o reputație bine stabilită de tactician dur.

— Se pare că-i pot raporta preşedintelui că situația locală prezintă semne cu adevărat promițătoare.

— Vor fi dificultăți.

— Sigur că vor fi. Avi, mileniul nu se va încheia decât peste câțiva ani, rosti Jack. Doar n-ai crezut că lucrurile vor merge ca pe roate atât de repede?

— Nu, n-am crezut, admise Ben Jakob.

Pescui în buzunar după mărunțiş ca să achite nota şi amândoi se ridicară. Clark înțelese aluzia şi plecă spre Chavez.

— Ei?

— Un tip oarecare. Sacoşă grea, dar păreau să fie cărți… manuale, că veni vorba. Într-unul din ele încă se afla un bon. Să nu-ți vină să crezi, cărți despre fizica nucleară. Oricum, singurul titlu pe care l-am văzut ăsta era. Mare, groasă, grea. Poate că-i student sau ceva de genul ăsta, iar fata de lângă masa voastră e frumoasă foc, omule.

— Să rămânem la afaceri, domnule Chavez.

— Nu e genul meu, domnule Clark.

— Ce părere ai despre elvețieni?

— Arată al naibii de bine. N-aş vrea să mă joc cu ei decât dacă aş alege eu terenul şi ora, omule.

Chavez făcu o pauză.

— Ai remarcat că tipul pe care l-am pipăit se holba grozav la ei?

— Nu.

— Arăta… ca şi cum ştia ce…

Domingo Chavez făcu o pauză.

— Presupun că oamenii de pe aici au văzut o mulțime de soldați. Oricum, s-a uitat la ei cu un fel de privire profesională. Asta am remarcat în primul rând, nu felul în care se holba la tine şi la Ryan. Tipul are ochi inteligenți, înțelegi ce vreau să spun?

— Altceva?

— Se mişca bine; avea o formă fizică bună. Totuşi, mâinile păreau catifelate, nu aspre ca ale unui soldat. Prea în vârstă pentru un puşti de colegiu, dar poate că nu pentru un student.

Chavez se opri din nou.

— Iisuse Cristoase, suntem într-o meserie de oameni nebuni, amice. Nu purta armă. Mâinile lui nu arătau că ar fi un specialist în arte marțiale. Mergea doar pe stradă, uitându-se la elvețieni, s-a mai uitat la Ryan şi la prietenul lui, apoi a continuat să meargă. Atât.

Uneori, Chavez ar fi vrut să fi optat pentru rămânerea în armată. Până acum ar fi avut o diplomă şi ar fi fost ofițer, în loc să tocească la seral la George Mason în timp ce făcea pe paznicul personal al lui Ryan. Cel puțin, ăsta era un tip cumsecade şi era... interesant să lucrezi cu Clark. Dar chestia asta cu spionajul era tare ciudată.

— E timpul să ne mişcăm, îl sfătui Clark.

— Am înțeles.

Mâna lui Ding verifică automatul fixat sub cămaşa largă. Paznicii israelieni se deplasau deja pe stradă.

Ghosn le ieşi în față, exact cum plănuise. Elvețienii îl ajutaseră. Un cleric islamic în vârstă îl oprise pe sergent să-i pună o întrebare. Se înțelegeau cu dificultate. Imamul nu vorbea engleza, iar araba soldatului elvețian era încă primitivă. Era o ocazie prea bună ca s-o rateze.

— Scuză-mă, i se adresă Ghosn imamului, pot să te ajut cu traducerea?

Absorbi şirul rapid de cuvinte al limbii lui natale şi se întoarse spre soldat.

— Imamul este din Arabia Saudită. E prima dată când revine în Ierusalim de pe vremea când era copil şi roagă să fie îndrumat spre biroul troicii.

În semn de recunoaştere a vârstei clericului, sergentul îşi scoase casca şi dădu respectuos din cap.

— Te rog, spune-i că vom fi onorați să-l conducem până acolo.

— Ah, aici erai! strigă o altă voce.

Era evident un israelian. Araba lui era accentuată, dar literară.

— Bună ziua, domnule sergent, adăugă omul în engleză.

— Vă salut, domnule rabin Ravenstein. Îl cunoaşteţi pe omul acesta? întrebă soldatul.

— Este imamul Mohammed Al Faisal, un distins savant şi istoric din Medina.

— E aşa cum mi s-a spus? îl întrebă Al Faisal pe Ravenstein.

— Ba chiar mai mult, răspunse rabinul.

— Scuzaţi-mă, se simţi Ghosn obligat să intervină.

— Cine eşti? întrebă Ravenstein.

— Un student. Încercam să-i ajut cu traducerea.

— Ah, înţeleg, se dumiri Ravenstein. Amabil din partea ta. Mohammed se află aici ca să vadă un manuscris pe care l-am descoperit cu ocazia unor săpături. E un comentariu islamic deosebit de doct asupra unui document foarte vechi, din secolul zece, o descoperire fantastică. Sergent, mai departe mă ocup eu şi îţi mulţumesc şi ţie, tinere.

— Aveţi nevoie de escortă, domnule? întrebă sergentul. Avem acelaşi drum.

— Nu, mulţumesc, amândoi suntem prea bătrâni ca să ţinem pasul cu voi.

— Foarte bine. Bună ziua.

Elveţienii se îndepărtară. Puţinii oameni care remarcaseră scurta întâlnire se hliziră, cu o nepăsare normală pentru nişte gură-cască.

— Comentariul îi aparţine lui Al Qalda şi pare să citeze lucrările lui Nuchem din Accra, spuse Ravenstein. Starea de conservare este incredibilă.

— Trebuie să-l văd!

Cei doi savanţi se îndepărtară pe stradă, atât de repede cât îi puteau purta picioarele lor îmbătrânite, uitând de tot ce-i înconjura.

Faţa lui Ghosn nu se schimbă. Arătase surprindere şi amuzament pentru infanteriştii elveţieni, aflaţi acum la o jumătate de cvartal şi urmaţi la rândul lor de o escortă de copii. Disciplina personală îi permise să se furişeze spre marginea străzii şi să dispară pe o alee îngustă, dar ceea ce văzuse era mult prea deprimant.

Mohammed Al Faisal era unul din cei cinci mari savanţi islamişti, un istoric respectat şi un membru îndepărtat al familiei regale saudite, în ciuda naturii lui lipsite de pretenţii. Dacă n-ar fi

fost vârstă (omul se apropia de optzeci de ani), ar fi putut fi unul din membrii troicii care conducea Ierusalimul. Deciseseră vârsta şi faptul că, din motive politice, doriseră un savant de origine palestiniană. Departe de a fi un prieten al Israelului şi unul din cei mai conservatori lideri religioşi saudiţi, Al Faisal părea că se îndrăgostise şi el de tratat.

Mai mult, elveţienii îl trataseră pe savant cu cel mai profund respect. Cel mai rău dintre toate era faptul că rabinul israelian făcuse la fel. Oamenii de pe stradă, aproape cu toţii palestinieni, urmăriseră scena cu amuzament şi... şi mai ce? Toleranţă? Acceptare, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Israelienii băteau câmpii demult în privinţa respectului pentru vecinii lor arabi, dar promisiunea asta nu avea trăinicie nici cât un înscris pe nisip.

Desigur, Ravenstein nu era aşa. Alt savant ce trăia în mica lui lume proprie de lucruri şi idei moarte, îndemnase adeseori la moderaţie în relaţiile cu arabii şi îşi efectua săpăturile arheologice beneficiind de consultanţă islamică... iar acum...

Acum era o punte psihologică între lumea evreilor şi cea arabă. Oamenii de genul ăsta vor continua să facă ceea ce făcuseră întotdeauna, dar acum nu mai era o aberaţie, nu-i aşa?

Pace? Era posibil. Se putea ajunge şi la aşa ceva. Nu era doar un vis nebunesc, impus regiunii de către străini. Cât de repede se adaptau oamenii obişnuiţi. Israelienii îşi părăseau căminele. Elveţienii preluaseră deja o aşezare şi demolaseră alte câteva. Comisia saudită era formată şi începuse să lucreze la redarea parcelelor de pământ proprietarilor de drept. O mare universitate avea să apară la periferia Ierusalimului, urmând să fie construită cu finanţare saudită. Lucrurile se petreceau atât de repede! Israelienii rezistau, dar mult mai puţin decât se aşteptase el. Într-o săptămână, auzise de la douăzeci de persoane că turiştii vor inunda oraşul – rezervările la hotel se făceau cu viteza cu care puteau fi asigurate legăturile prin satelit. Deja se planificase construirea a două noi hoteluri enorme pentru absorbirea afluenţei şi, numai pe baza creşterii turismului, palestinienii vor recolta uriaşe beneficii economice. Ei îşi proclamau deja victoria politică totală asupra Israelului şi deciseseră să fie generoşi în triumful lor – exista o raţiune financiară pentru o asemenea comportare, palestinienii având simţul comercial cel mai puternic dezvoltat din lumea arabă.

Dar Israelul va supravieţui.

Ghosn se opri la o cafenea stradală, lăsă jos sacoşa şi comandă un pahar de suc. În timp ce aştepta, contemplă strada îngustă. Erau evrei şi islamişti. În curând, turiştii vor inunda locul; primul val de-abia ajunsese la aeroporturile locale. Islamişti, desigur, ca să se roage în Templul Pietrei. Dar şi americani plini de bani, chiar şi japonezi, curioşi în privința unui pământ mai vechi decât al lor. Prosperitatea va sosi în curând în Palestina.

Prosperitatea era slujnica păcii şi asasina nemulțumirii.

Dar prosperitatea nu era ceea ce dorea Ibrahim Ghosn pentru poporul şi țara lui. Poate, în ultimă instanță, dar numai după ce alte condiții preliminare vor fi fost îndeplinite. Plăti sucul de portocale cu bani americani şi se îndepărtă. Aproape imediat, opri un taxi. Ghosn intrase în Israel din Egipt. Urma să plece din Ierusalim în Iordania şi, de aici, înapoi în Liban. Avea de lucru şi spera să găsească informațiile necesare în cărțile pe care le căra.

Ben Goodley venise la Facultatea de Administrație Guvernamentală Kennedy din Harvard pentru o specializare postdoctorală. Un om de ştiință inteligent, arătos, de douăzeci şi şapte de ani, având de asemenea o ambiție care ar fi fost suficientă pentru întreaga familie al cărei nume îl purta facultatea.

Teza lui de doctorat examinase nebunia din Vietnam din perspectiva serviciilor de informații şi fusese suficient de controversată pentru ca profesorul lui să i-o trimită lui Liz Elliot pentru comentarii. Singura nemulțumire a consilierului pentru securitatea națională în privința lui Goodley se datora faptului că acesta era bărbat. Nimeni nu era perfect.

— Ia spune, ce fel de cercetări vrei să faci? îl întrebă ea.

— Doamnă doctor, sper să examinez natura deciziilor serviciilor de spionaj, determinate de schimbările recente din Europa şi Orientul Mijlociu. Problema este de a şti cât de implicate sunt serviciile de spionaj în anumite zone.

— Şi care-i obiectivul tău final? Adică, explică Elliot, e învățământul, vrei să devii scriitor, să intri în serviciul guvernului, ce anume?

— Serviciul guvernamental, bineînțeles. Mediul istoric cere, cred eu, ca oamenii potriviți să ia măsurile potrivite. Teza mea a dovedit clar, nu-i aşa, că serviciile de spionaj ne-au adus prejudicii aproape în permanență, începând din 1960. Întregul mod de gândire instituțional de acolo e orientat într-o direcție greşită. Cel puțin – Goodley se lăsă pe spate şi încercă să pară în largul lui –

asta este impresia pe care o are în mod frecvent cineva din afară.

— Şi de ce crezi că-i aşa?

— Recrutarea este o problemă. De exemplu, felul în care CIA îşi alege oamenii influenţează obţinerea şi analizarea datelor. Creează o uriaşă profeţie care se autoîndeplineşte. Unde-i obiectivitatea lor, unde-i abilitatea de a vedea tendinţe? Au prezis anul 1989? Bineînţeles că nu. Ce le scapă acum? O mulţime de chestii, probabil. Ar putea fi frumos, spuse Goodley, să ai acces la problemele importante, înainte ca ele să devină elemente de criză.

— Sunt de acord.

Liz Elliot urmări cum coborau umerii tânărului, în timp ce acesta lăsă să-i scape discret o expiraţie adâncă. Se decise să se joace cu el încă un pic, dar suficient ca să-i dea de înţeles pentru cine va lucra.

— Mă întreb ce-am putea face cu tine?

Îşi lăsă ochii să rătăcească pe peretele din faţă.

— Marcus Cabot are un post disponibil de asistent documentarist. Vei fi verificat de serviciul de securitate şi va trebui să semnezi un angajament foarte strict de păstrare a secretului. Nu poţi publica nimic fără o permisiune prealabilă.

— Asta-i aproape o restricţie anticipată, spuse Goodley. Cum rămâne cu Constituţia?

— Guvernul trebuie să păstreze unele secrete, dacă vrea să funcţioneze. Vei avea acces la unele informaţii cu totul deosebite. Scopul tău este să fii publicat, sau e ceea ce mi-ai spus mie mai devreme? Serviciul public cere unele sacrificii.

— Ei bine…

— În următorii câţiva ani vor apărea deschideri importante în CIA, promise Elliot.

— Înţeleg, acceptă Goodley, destul de sincer. Desigur, nu am intenţionat niciodată să public informaţii secrete.

— Bineînţeles, fu de acord Elliot. Presupun că pot să mă ocup de asta prin serviciul meu. Lucrarea ta mi s-a părut foarte interesantă. Vreau o inteligenţă ca a ta în serviciul guvernului, dacă eşti de acord cu restricţiile necesare.

— În cazul acesta, cred că pot să le accept.

— Perfect, zâmbi Elliot. Acum, consideră-te un angajat al Casei Albe. Secretara mea te va conduce la biroul serviciului de securitate. Ai de completat o grămadă de formulare.

— Am deja o autorizaţie pentru documentele secrete.

— Vei avea nevoie de mai mult. Va trebui să obţii o autorizaţie

PAS/ASN – asta înseamnă Programe cu Acces Special/Acces Special Necesar. În mod normal, sunt necesare câteva luni ca s-o obții.

— Luni? întrebă Goodley.

— Am spus, „în mod normal”. Putem să acceleram procesul. Îți sugerez să începi să-ți cauți un apartament. Alocația este suficientă?

— Pe deplin.

— Bine. O să-l sun pe Marcus la Langley. Trebuie să te întâlneşti cu el.

Goodley îi zâmbi consilierului pentru securitatea națională.

— Mă bucur să te avem în echipă.

Noul angajat al Casei Albe înțelese aluzia şi se ridică.

— Voi încerca să nu vă dezamăgesc.

Elliot îi urmări plecarea. Ştia că era atât de uşor să-i seduci pe oameni. Sexul era o unealtă utilă în acest scop, dar puterea şi ambiția erau şi mai bune. Elliot îşi îngădui un zâmbet.

— O bombă atomică? întrebă Bock.

— Aşa s-ar părea, răspunse Qati.

— Cine mai ştie?

— Ghosn este cel care a descoperit-o. Numai el.

— Poate fi folosită? întrebă germanul. Şi de ce-mi spui mie?

— A fost deteriorată grav şi trebuie reparată. Ibrahim adună acum informațiile necesare pentru evaluarea sarcinii. El crede că e posibil.

Gunther se lăsă pe spate.

— Ăsta nu-i vreun vicleşug bine pus la punct? Un truc israelian, poate unul american?

— Dacă-i aşa, e unul foarte inteligent, răspunse Qati, care îi explică apoi împrejurările descoperirii.

— O mie nouă sute şaptezeci şi trei… se potriveşte. Îmi amintesc cât de aproape au fost sirienii de a distruge Israelul.

Bock tăcu pentru o clipă. Clătină uşor din cap.

— Cum să foloseşti un astfel de lucru?

— Asta-i întrebarea, Gunther.

— E prea devreme ca să pui o astfel de întrebare. În primul rând, trebuie să afli dacă arma poate fi reparată. În al doilea rând, trebuie să-i determini forța explozivă – nu, mai întâi trebuie să-i determini mărimea, greutatea şi portabilitatea. Ăsta-i aspectul cel mai important. După asta vine forța – voi presupune că… Să

presupun? Ştiu prea puțin despre astfel de arme. Nu pot fi prea grele. Pot fi lansate din proiectile de artilerie cu diametrul mai mic de douăzeci de centimetri. Atâta ştiu şi eu.

— Asta-i mult mai mare, prietene.

— N-ar fi trebuit să-mi spui, Ismael. Într-o astfel de situație, securitatea e totul. Nu poi avea încredere în nimeni. Oamenii vorbesc, se laudă. În organizația ta ar putea exista agenți infiltrați.

— Era necesar. Ghosn ştie că va avea nevoie de ajutor. Ce contacte ai în RDG?

— De ce fel?

Qati îi preciză.

— Cunosc câțiva ingineri, oameni care au lucrat la programul nuclear al RDG… un program abandonat, după cum ştii.

— Cum aşa?

— Honnecker plănuia să construiască mai multe reactoare după un model rusesc. Când Germania s-a unificat, ecologiştii lor au examinat proiectul şi… poți să-ți imaginezi. Planurile ruseşti nu au reputația unei mari calități, nu? mormăi Bock. Aşa cum îți repet mereu, ruşii sunt un popor înapoiat. Mi-a spus un tip că planurile lor de reactoare erau mai ales pentru producerea de material nuclear necesar armelor.

— Şi…

— Şi probabil că a existat un program pentru arme nucleare în RDG. Interesant, niciodată nu m-am gândit la asta, nu-i aşa? se întrebă Bock în surdină. Ce vrei să fac?

— Vreau să pleci în Germania şi să găseşti nişte oameni – din motive evidente, am prefera doar unul – care să ne ajute.

Înapoi în Germania? se întrebă Bock.

— Voi avea nevoie…

Qati aruncă un plic în poala prietenului său.

— Beirutul a fost timp de secole o răscruce. Aceste documente de călătorie sunt mai bune decât cele adevărate.

— Va trebui să-ți muți imediat tabăra, îl avertiză Bock. Dacă mă înhață, vor stoarce fiecare fărâmă de informație pe care o am. Au înfrânt-o pe Petra. Mă pot înfrânge şi pe mine sau pe oricine doresc.

— Mă voi ruga pentru siguranța ta. În plicul ăsta se află un număr de telefon. Când te vei întoarce, noi vom fi în altă parte.

— Când vrei să plec?

— Mâine.

12
Tinichigiu

— Plus zece cenți, ceru Ryan, după ce primi cărțile.
— Cacealma, ricană Chavez, sorbind o gură de bere.
— Nu trag niciodată cacealmale, îl asigură Jack.
— Am ieşit.
Clark îşi aruncă brusc cărțile.
— Asta spun toți, observă sergentul din Forțele Aeriene. Uite cei zece cenți şi plusez cu încă douăzeci şi cinci.
— Sec, spuse Chavez.
— Trei valeți.
— Mai buni decât optarii mei, se plânse sergentul.
— Dar nu pentru o chintă.
Ding îşi termină berea.
— Tii, cu asta câştig cinci dolari.
— Fiule, niciodată să nu-ți socoteşti câştigul la masă, îl sfătui sobru Clark.
— Niciodată nu mi-a plăcut cântecul ăsta, rânji Chavez. Dar îmi place jocul.
— Credeam că soldații sunt jucători de două parale, observă acru sergentul din Forțele Aeriene.
Pierdea trei dolari şi era un adevărat jucător de pocher. Avea tot timpul ocazii de a încinge câte un joc cu politicienii în zborurile lungi, când aveau nevoie de un al patrulea.
— Unul din primele lucruri pe care le înveți la CIA este cum să însemnezi cărțile, anunță Clark, plecând după un nou rând de băuturi.
— Am ştiut întotdeauna că ar fi trebuit să urmez cursul de la Fermă, mormăi Ryan.
Erau chit, dar, de fiecare dată când avea o mână bună, Chavez avea una şi mai bună.
— Data viitoare o să te las să joci cu nevastă-mea.
— Se pricepe? întrebă Chavez.
— E chirurg. Trage cărțile de dedesubt atât de subtil, că ar putea prosti şi un profesionist. Se joacă mereu cu cărțile, ca un fel de exercițiu de dexteritate, explică Ryan cu un zâmbet. N-o las

niciodată să le împartă ea.

— Doamna Ryan n-ar face în vecii vecilor aşa ceva, protestă Clark, când se aşeză din nou.

— E rândul tău să împărţi, îl atenţionă Ding.

Clark începu să le amestece, lucru pe care-l făcea destul de bine.

— Ia zi, ce crezi, domnule doctor?

— Despre Ierusalim? Mai bine decât am sperat. Şi tu?

— Ultima dată când am fost acolo – în ’84, cred – Doamne, simţeai în aer scandalul, puteai să-l miroşi. Nu-l vedeai, dar era acolo, omule. Îţi dădeai seama din felul cum te priveau oamenii. Acum? E clar că fierbinţeala s-a mai răcit un pic. Ce-aţi zice de un pocher american cu cinci cărţi? întrebă Clark.

— Tu faci cărţile, tu alegi, fu de acord sergentul.

Clark împărţi mai întâi cărţile pe dos, apoi primul set de cărţi pe faţă.

— Nouă de treflă pentru Forţele Aeriene. Cinci de caro pentru prietenul nostru latin. Dama de treflă pentru dom’ doctor şi cel care împarte primeşte… ce ziceţi de asta? Cel care împarte primeşte un as. Asul cere douăzeci şi cinci de cenţi.

— Ei, John? întrebă Ryan, după primul tur de mize.

— Ai multă încredere în puterea mea de observare, Jack. Vom şti sigur în vreo două luni, dar aş zice că arată bine.

Împărţi încă patru cărţi.

— O posibilă chintă – posibil, chintă regală pentru Forţele Aeriene. Ai cuvântul, domnule.

— Încă douăzeci şi cinci de cenţi.

Sergentul din Forţele Aeriene se simţea în mână.

— Şi israelienii care răspund de securitate s-au mai înmuiat.

— Cum aşa?

— Domnule Ryan, israelienii ştiu ce înseamnă securitatea. De fiecare dată când zburăm acolo, fac un zid în jurul avionului, ştii? Am vorbit cu vreo doi şi zic că acum sunt mai relaxaţi – nu oficial, da’ îţi dai seama? De obicei, de-abia deschideau gura. Oricum, mie mi s-a părut o diferenţă mare.

Ryan zâmbi, în timp ce decidea să arunce cărţile. Optarul, dama şi doiul lui nu aveau nici o perspectivă. Chestia asta era infailibilă. Întotdeauna obţineai date mai bune de la sergenţi decât de la generali.

— Ce avem aici, spuse Ghosn, răsfoind cartea până la pagina

potrivită, este în esența o copie israeliană a unei bombe americane Mark-12. E un model cu fisiune amplificată.

— Ce înseamnă asta? întrebă Qati.

— Înseamnă că în miez se injectează tritiu, exact când începe actul aprinderii. Asta generează mai mulți neutroni şi creşte enorm eficiența reacției. Ca rezultat, ai nevoie doar de o cantitate mică de material fisionabil...

— Dar? îi luă vorba din gură Qati.

Ghosn se aplecă şi privi centrul dispozitivului.

— Dar mecanismul de inserție a materialului de amplificare a fost distrus de impact. Comutatoarele kriton pentru explozibilii convenționali nu mai sunt sigure şi trebuie să fie înlocuite. Avem destule blocuri explozive intacte pentru a determina configurația adecvată, dar realizarea unora noi ar fi foarte dificilă. Din nefericire, nu pot să mă bazez pur şi simplu pe refacerea întregii arme. Mai întâi, trebuie să realizez un duplicat teoretic al planului original, să determin ce poate şi ce nu poate să facă, apoi să reinventez procesele de fabricare. Ai idee care a fost costul inițial pentru asta?

— Nu, admise Qati, sigur că era pe cale să afle.

— Mai mult decât a costat trimiterea oamenilor pe lună. Cele mai strălucite minți din istoria umanității au participat la acest proces: Einstein, Fermi, Bohr, Oppenheimer, Teller, Alvarez, von Neumann, Lawrence – plus alți o sută. Giganții fizicii acestui secol.

— Îmi spui că nu poți s-o faci?

Ghosn zâmbi:

— Nu, domnule comandant. Îți spun că pot. Ceea ce prima dată este o muncă de geniu, curând după aceea devine o treabă de tinichigiu. Prima oară a fost nevoie de geniu pentru că era un început şi tehnologia era primitivă. La început, toate calculele au trebuit să fie făcute manual, pe mari calculatoare mecanice. Toată munca la prima bombă cu hidrogen a fost făcută pe primul computer primitiv – cred că se numea Eniac. Dar astăzi?

Ghosn râse. Era cu adevărat absurd.

— Un joc video are mai multă putere de calcul decât Eniac. Pot efectua calcule şi duplica pe un terminal de computer personal în câteva secunde o muncă pentru care Einstein a avut nevoie de luni de zile. Dar cel mai important lucru e că ei nu ştiau sigur că era posibil. Este, iar eu ştiu asta! Apoi, ei au făcut înregistrări ale modului în care au procedat. În sfârşit, eu am un model şi, deşi nu pot să-l reproduc în întregime, sunt în stare să-l folosesc ca pe un

model teoretic. Ştii, dacă aş avea doi sau trei ani la dispoziţie, aş putea să fac totul chiar eu.

— Crezi că avem doi sau trei ani?

Ghosn clătină din cap. Raportase deja ce văzuse în Ierusalim.

— Nu, domnule comandant. Nici vorbă.

Qati explică ce-i ordonase să facă prietenului lor german.

— Bine. Unde ne mutăm?

Berlinul era din nou capitala unei Germanii unice. Bineînţeles, în visele lui Bock aşa trebuia să fie, dar nu prevăzuse o astfel de Germanie. Venise cu avionul din Italia – via Grecia şi, înainte de asta, Siria – şi trecuse prin controlul paşapoartelor fără nici o problemă. După aceea închiriase pur şi simplu o maşină şi ieşise din Berlin pe autostrada E74 Nord spre Greifswald.

Maşina era un Mercedes-Benz. Gunther justificase alegerea spunându-şi că acoperirea lui era cea a unui om de afaceri şi, în plus, nu îl închiriase pe cel mai mare disponibil. Erau momente când se gândea că ar fi putut la fel de bine să închirieze o bicicletă. Şoseaua fusese neglijată de guvernul RDG şi acum, că Republica Federală era pe deplin instaurată, autostrada era doar ceva mai mult decât o bandă lineară ce avea nevoie de reparaţii. Fireşte că jumătatea cealaltă a şoselei era deja reparată. Vederea lui periferică prindea sute de Benz-uri şi BMW-uri mari, puternice, gonind spre sud, spre Berlin, purtându-i pe capitaliştii din Vest care se străduiau să recucerească economic ceea ce se prăbuşise sub trădarea politică.

Bock ieşi de pe autostradă înainte de Greifswald, luând-o spre est prin oraşul Kemnitz. Încercările de reparare a căilor de circulaţie nu ajunseseră încă la drumurile secundare. După ce intră într-o mulţime de gropi, Gunther trebui să tragă pe dreapta şi să consulte harta. Continuă încă trei kilometri, apoi coti de câteva ori, oprindu-se în cele din urmă în ceea ce fusese odată un cartier select de profesionişti. Pe aleea din faţa casei se afla un Trabant. Bineînţeles, gazonul era încă tuns îngrijit şi casa dichisită, până la perdelele identice de la ferestre – la urma urmei, asta era Germania – dar avea un aer de neglijare şi tristeţe nu atât vizibil, cât simţit. Un cvartal mai departe, Bock parcă maşina şi se întoarse la casa pe o altă rută.

— Am venit să-l văd pe Herr Doktor Fromm, îi spuse el femeii, probabil Frau Fromm, care răspunsese la sonerie.

— Cine să-i spun că-l caută? întrebă ea.

Avea cam patruzeci şi cinci de ani, pielea întinsă peste obrajii severi, cu prea multe riduri radiind dinspre ochii ei albaştri mohorâţi şi dinspre buzele strânse, lipsite de culoare. Îl examină pe omul de pe treptele de la intrare cu interes şi, poate, cu puţină speranţă. Deşi Bock n-avea idee de ce-ar fi fost aşa, profită de ocazie:

— Un vechi prieten.

Pentru a întări imaginea, Bock zâmbi.

— Pot să-i fac o surpriză?

Ea şovăi un moment, apoi faţa ei se schimbă şi bunele maniere îşi spuseră cuvântul:

— Intraţi, vă rog.

Bock aşteptă în salon şi-şi dădu seama că impresia lui era corectă – dar motivul real care-i generase această senzaţie îl afecta serios. Interiorul casei îi amintea de propriul lui apartament din Berlin. Binecunoscuta mobilă de comandă, care cândva arătase atât de bine în contrast cu ceea ce aveau la dispoziţie cetăţenii obişnuiţi din Republica Democrată Germană, nu mai făcea aceeaşi impresie ca altădată. Poate că era din cauza Mercedesului pe care-l conducea, îşi spuse Bock, ascultând paşii care se apropiau. Ba nu, era din cauza prafului de pe mobilier. Frau Fromm nu făcea curăţenie în casă, aşa cum obişnuia o bun *Hausfrau* germană. Un semn sigur că ceva mergea al naibii de rău.

— Da? rosti doctorul Manfred Fromm uşor nedumerit, înainte ca ochii să i se dilate într-o recunoaştere întârziată. A, cât mă bucur să te văd!

— M-am întrebat dacă ţi-l mai aminteşti pe bătrânul tău prieten Hans, râse Bock, întinzându-i mâna. Nu ne-am văzut de mult, Manfred.

— De foarte mult, într-adevăr, *Junge.* Hai în biroul meu.

Cei doi bărbaţi ieşiră sub ochii inchizitori ai lui Frau Fromm.

Doctorul Fromm închise uşa în urma lui înainte de a vorbi.

— Îmi pare rău pentru soţia ta. Este incredibil ce s-a întâmplat.

— A trecut. Tu ce faci?

— N-ai auzit? Ne-au atacat Verzii. Suntem pe punctul de a închide.

Doctorul Manfred Fromm era, pe hârtie, director-adjunct al Centralei Nucleare Lubmin/Nord. Centrala fusese construită cu douăzeci de ani în urmă, după proiectul sovietic VVER Model 230 care, deşi primitiv, fusese readaptat cu o echipă de experţi germani. Ca toate proiectele sovietice din acea perioadă, reactorul

era producător de plutoniu. Nu era nici teribil de eficient, nici deosebit de periculos, dar dispunea de posibilitatea producerii de material nuclear de calitate necesară pentru arme, pe lângă cei 16 megawați de putere electrică furnizați de cele două reactoare în funcțiune.

— Verzii, repetă încetişor Bock.

Partidul Verzilor era o consecință naturală a spiritului național german care, pe de o parte, venerează toate formele de viață, iar pe de altă parte, se străduieşte să le ucidă. Format din elementele extremiste – sau consecvente – ale mişcării ecologiste, luptase împotriva multor lucruri care păreau la fel de neliniştitoare pentru Blocul Comunist. Dar acolo unde eşuase în prevenirea desfăşurării armelor nucleare – între timp, țările interesate semnaseră tratatul INF, care eliminase toate armele de acest gen de ambele părți ale liniei – acum crea cu succes cea mai pură formă de iad politic în ceea ce fusese odată Republica Democrată Germană. Coşmarul poluării din Est devenise obsesia Verzilor, iar numărul unu pe lista obiectivelor lor era industria energiei nucleare, pe care o acuzau că ar fi teribil de nesigură. Bock îşi reaminti că Verzii nu fuseseră niciodată sub un control politic adecvat. Partidul lor nu va fi niciodată o putere majoră în politica germană, iar acum era exploatat de acelaşi guvern pe care odinioară îl agasase. Cu ani în urmă, Verzii țipaseră că Krupp polua Ruhrul şi Rinul şi urlaseră împotriva desfăşurării armelor nucleare ale țărilor din NATO, iar acum purtau în Est o cruciadă mai susținută decât încercase vreodată Barbarossa în Țara Sfântă. Interminabilele lor nemulțumiri în legătură cu mizeria din Est garantau că socialismul nu va reveni curând în Germania. Era suficient pentru a-i face pe cei doi să se întrebe dacă Verzii nu fuseseră, de la bun început, o subtilă manevră capitalistă.

Fromm şi familia Bock se întâlniseră cu cinci ani înainte. Facțiunea Armata Roşie concepuse un plan de sabotare a unui reactor vest-german şi dorea consultanță tehnică în legătură cu modul în care s-o facă. Deşi niciodată dezvăluit publicului, planul lor fusese împiedicat chiar în ultima clipă. Publicitatea asupra succesului informațional al BND-ului ar fi amenințat propria industrie nucleară a Germaniei.

— Mai puțin de un an până când ne închid definitiv. Acum merg la lucru numai trei zile pe săptămână. Am fost înlocuit de un „expert tehnic” din Vest. Desigur, îmi permite să-i „dau sfaturi”, raportă Fromm.

— Trebuie să mai fie ceva, Manfred, observă Bock.

Cu ani în urmă, Fromm fusese inginer-şef în cel mai iubit proiect militar al lui Erich Honecker. Deşi aliaţi în cadrul Internaţionalei Socialiste, ruşii şi germanii nu puteau fi niciodată prieteni cu adevărat. Sângele vărsat de cele două naţiuni avea o istorie de o mie de ani şi, în timp ce Germania reuşise cât de cât să urnească socialismul, ruşii eşuaseră lamentabil. Ca rezultat, armata est-germană nu se apropiase nici pe departe de forţa mult mai mare a suratei din Vest. Înainte de a permite – incredibil – unificarea ţării, ruşii se temuseră până în ultima clipă de germani, chiar şi de cei care erau aliaţii lor. Erich Honecker decisese că o asemenea neîncredere putea să aibă ramificaţii strategice şi croise planuri pentru a păstra o parte din plutoniul produs la Greifswald şi în alte părţi. Manfred Fromm ştia la fel de mult ca orice rus sau american despre proiectarea bombei nucleare, chiar dacă nu avusese niciodată ocazia să-şi pună în valoare cunoştinţele. Rezerva de plutoniu acumulată pe parcursul a zece ani fusese predată ruşilor ca un gest final de loialitate marxistă, ca nu cumva guvernul federal german să pună mâna pe ea. Acest ultim act onorabil avusese ca rezultat reproşuri furioase – suficient de furioase pentru ca o altă rezervă de material să nu fie predată. Legăturile, pe care Fromm şi colegii lui le avuseseră odată cu sovieticii, erau complet întrerupte.

— O, am o ofertă bună.

Fromm ridică un plic gros de pe biroul lui aglomerat.

— Vor să mă trimită în Argentina. Omologii mei din Vest sunt acolo de ani de zile, împreună cu cei mai mulţi dintre tipii cu care am lucrat.

— Ce oferă?

Fromm pufni:

— Un milion de mărci germane pe an până la încheierea proiectului. Fără taxe, cont numerotat, toate momelile normale, enumera Fromm cu o voce lipsita de emoţie.

Bineînţeles, era puţin probabil să răspundă la ofertă. Fromm n-ar fi putut lucra pentru fascişti, aşa cum n-ar fi putut respira sub apă. Bunicul lui, unul din membrii iniţiali ai organizaţiei Spartakus, murise într-unul din primele lagăre, curând după ascensiunea lui Hitler la putere. Tatăl lui, care fusese comunist ilegalist şi membru al unui cerc de spioni, supravieţuise cumva războiului, în ciuda hărţuielii sistematice a Gestapoului şi *Sicherheistdienst*-ului şi fusese un membru stimat al organizaţiei

locale de partid până în ziua morții. Fromm desluşise abecedarul marxism-leninismului în timp ce învăța să meargă, iar eliminarea profesiei lui nu-l făcuse să se îndrăgostească de noul sistem politic pe care fusese educat să-l disprețuiască. Îşi pierduse serviciul, nu-şi realizase visul de o viață, iar acum un ajutor de inginer cu obraji trandafirii de la Gottingen îl trata ca pe un trepăduş. Partea cea mai rea era că soția lui îl tot pisa să accepte serviciul în Argentina şi îi transformase viața într-un un iad. Până la urmă, Fromm fu nevoit să pună întrebarea:

— Ce vânt te aduce, Gunther? Toată țara te caută şi, în ciuda deghizării reuşite, eşti în pericol.

Bock zâmbi încrezător:

— Nu-i uluitor ce pot face o tunsoare nouă şi nişte ochelari?

— Ăsta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

— Am prieteni care au nevoie de talentele tale.

— Ce prieteni ar putea fi ăştia? întrebă bănuitor Fromm.

— Sunt acceptabili politic pentru noi doi. Nu am uitat-o pe Petra, replică Bock.

— Planul pe care l-am pus la punct a fost bun, nu-i aşa? Ce n-a mers?

— Aveam printre noi o spioană. Datorită ei, au schimbat programul de pază la centrală cu trei zile înainte de data la care trebuia să atacăm.

— O membră a Verzilor?

Gunther îşi permise un zâmbet amar:

— *Ja*. S-a răzgândit din cauza posibilelor victime civile şi a pagubelor aduse mediului. Treaba ei, acum face parte din mediu.

Petra fusese cea care o împuşcase, îşi aminti soțul ei. Nu exista nimic mai rău decât un spion şi fusese normal ca Petra să o execute.

— Parte din mediu, spui? Ce poetic.

Era prima manifestare de frivolitate a lui Fromm şi aproape la fel de reuşită ca toate încercările lui pe această pantă. Manfred Fromm era un bărbat ciudat de lipsit de umor.

— Nu pot să-ți ofer bani. De fapt, nu pot să-ți spun nimic altceva. Trebuie să te decizi pe baza a ceea ce ți-am spus deja.

Bock nu purta pistol, dar avea un cuțit. Se întrebă dacă Manfred ştia ce alternativă îl aştepta. Probabil că nu. În ciuda purității lui ideologice, Fromm era un tehnocrat şi unul cu o specializare foarte îngustă.

— Când plecăm?

— Eşti supravegheat?

— Nu. A trebuit să mă duc în Elveția pentru „oferta de afaceri”. Astfel de lucruri nu pot fi discutate în țara asta, chiar dacă este unită şi fericită, explică el. M-am ocupat personal de formalitățile pentru călătorie. Nu, nu cred că sunt supravegheat.

— Atunci, putem pleca imediat. N-ai nevoie de bagaje.

— Ce-i spun soției mele? întrebă Fromm, după care îşi dădu seama că nu avea nici o importanță, fiindcă oricum nu aveau cea mai fericită căsnicie.

— Asta-i treaba ta.

— Stai să-mi împachetez nişte lucruri. E mai uşor aşa. Cât timp...?

— Nu ştiu.

Fu necesară o jumătate de oră. Fromm îi explică soției că urma să lipsească vreo câteva zile pentru discuții de afaceri suplimentare. Ea îi dărui un sărut plin de speranță. Argentina s-ar putea să fie o țară frumoasă, dar şi mai apetisant era gândul să poți trăi bine undeva. Poate că acest prieten vechi reuşise să-l aducă la realitate. La urma urmei, conducea un Mercedes. Poate că ştia cu adevărat ce-i aştepta în viitor.

Trei ore mai târziu, Bock şi Fromm se suiră într-un avion spre Roma. După o escală de o oră, următoarea lor oprire fu Turcia şi de acolo ajunseseră la Damasc, unde îşi luară o cameră la un hotel pentru odihna necesară.

Dacă se schimbase, îşi spuse Ghosn, Marvin Russell arăta chiar mai bine decât înainte. Uşorul surplus ponderal se dusese, iar antrenamentele zilnice cu soldații Organizației nu făcuseră decât să-i pună în formă fizicul, în timp ce soarele îl bronzase, făcându-l să semene leit cu un arab. Unica notă discordantă era religia lui. Camarazii lui raportau că era un adevărat păgân, un necredincios care se ruga mai ales soarelui. Chestia asta îi nelinişte pe islamici, dar oamenii îl tratau cu blândețe pentru a-i arăta adevărata credință a Islamului şi raportară că-i asculta cu atenție. De asemenea, se ştia că era un țintaş de elită cu orice armă, la orice distanță, ca era cel mai bun specialist în arte marțiale pe care-l întâlniseră – aproape că ologise un instructor – şi că demonstra în teren o şiretenie care ar fi dat clasă şi unei vulpi. Evaluarea generală spunea că Marvin era un luptător înnăscut, inteligent şi viclean. Dincolo de excentricitățile lui religioase, ceilalți îl plăceau şi-l admirau.

— Marvin, dacă devii şi mai dur, o să mă sperii, chicoti Ghosn, adresându-i-se prietenului american.

— Ibrahim, venirea mea aici este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Omule, n-am ştiut că există şi alţi oprimaţi ca şi poporul meu – dar voi, tipilor, ripostaţi şi mai bine. Voi aveţi curaj, nu glumă.

Ghosn clipi, auzind asta din partea unui bărbat care frânsese gâtul unui poliţist ca pe un vreasc.

— Omule, vreau din tot sufletul să fiu de folos, indiferent cum.

— Întotdeauna e loc pentru un războinic adevărat.

Dacă învăţa mai bine limba, putea fi un instructor excelent, îşi spuse Ghosn.

— Ei, eu trebuie să plec.

— Unde te duci?

— Într-o tabără pe care-o avem la est de aici.

De fapt, locul era spre nord.

— Am de făcut ceva special.

— Chestia aia pe care am dezgropat-o? întrebă indiferent Russell.

Aproape prea indiferent, îşi spuse Ghosn, dar nu era posibil, nu-i aşa? Una e să fii precaut şi cu totul altceva să ajungi paranoic.

— Altceva. Îmi pare rău, prietene, dar trebuie să luăm în serios securitatea.

Marvin aprobă.

— E grozav, omule. Asta l-a omorât pe fratele meu, neglijarea securităţii. Ne vedem când te întorci.

Ghosn plecă la maşina lui şi părăsi tabăra. Timp de o oră, urmă şoseaua spre Damasc. Adeseori, străinii nu reuşeau să-şi dea seama cât de mic era Orientul Mijlociu – cel puţin, părţile importante. De exemplu, drumul de la Ierusalim la Damasc ar fi luat doar două ore pe nişte şosele decente, deşi cele două oraşe erau două lumi diferite din punct de vedere politic… sau fuseseră, îşi reaminti Ghosn. În ultimul timp, auzise nişte zvonuri ameninţătoare din Siria. Oare şi guvernul sirian obosise să lupte? Era uşor să spui că era imposibil, dar acest cuvânt nu mai avea semnificaţia dinainte.

Cu cinci kilometri înainte de Damasc, zări cealaltă maşină aşteptând la locul stabilit. Trecu pe lângă ea, mergând încă două mii de metri şi încercând să depisteze o eventuală supraveghere, înainte de a decide că nu era nici un pericol şi că putea să se

întoarcă. Un minut mai târziu, trase lângă ea. Din maşină ieşiră, aşa cum li se spusese să facă, doi oameni, iar şoferul lor, un membru al Organizaţiei, plecă pur şi simplu.

— Bună dimineaţa, Gunther.

— Şi ţie, Ibrahim. Acesta este prietenul meu, Manfred.

Ambii bărbaţi se aşezară pe bancheta din spate a maşinii şi inginerul porni imediat.

Ghosn îl privi în oglindă pe noul venit. Mai în vârstă decât Bock, mai slab, cu ochii înfundaţi în orbite. Era îmbrăcat nepotrivit pentru locurile acelea şi transpira ca un porc. Ibrahim le trecu o sticlă de plastic cu apă. Înainte de a bea, noul venit şterse cu o batistă buza sticlei. *Arabii nu sunt destul de curaţi pentru tine?* se întrebă Ghosn. Dar asta nu era treaba lui, nu?

Drumul până la noua locaţie dură două ore. Ghosn alese deliberat o rută ocolită, în ciuda faptului că soarele l-ar fi informat pe un observator atent de direcţia lor. Nu ştia ce fel de pregătire avea tipul ăsta, Manfred. Oricum, chiar dacă presupunea că individul ştia pe de rost lecţia terorismului, prudenţa te îndemna să foloseşti toate trucurile posibile. Când ajunseră la destinaţie, doar un cercetaş bine antrenat ar fi fost capabil să reproducă drumul.

Qati alesese bine. Cu numai câteva luni înainte, locul fusese un centru de comandă al Hezbollah-ului. Săpat în coasta abruptă a unui deal, acoperişul de tablă ondulată era acoperit cu pământ şi în jur fuseseră plantate sărăcăcioasele tufe locale. Doar un om antrenat, care ştia exact ce căuta, ceea ce era improbabil, ar fi putut să-l zărească. Hezbollah-ul era expert în eliminarea informatorilor din rândurile lui. Un drum de ţară trecea pe lângă centru spre o fermă abandonată al cărei pământ era prea puţin fertil chiar şi pentru producerea opiumului şi a haşişului, care reprezentau cultura cea mai importantă din zonă. În interiorul structurii se găseau aproape o sută de metri pătraţi de umbră cu beton pe jos, având chiar şi un spaţiu pentru parcarea câtorva vehicule. Singura veste proastă era că locul ăsta ar fi fost o capcană mortală în cazul unui cutremur de pământ, îşi spuse Ghosn, regiunea confruntându-se şi înainte cu astfel de evenimente. Parcă maşina la adăpost, între doi stâlpi. Când ieşiră din maşină, Ghosn lăsă să cadă plasa de camuflaj în spatele ei. Da, Qati alesese bine.

Ca întotdeauna, cel mai greu era să asiguri echilibrul între cele două aspecte ale securităţii. Pe de o parte, cu cât ştiau mai mulţi

ce se întâmpla, cu atât era mai rău. Pe de alta, erau necesari oameni pentru a asigura forța de pază. Qati adusese cea mai mare parte din garda lui personală, zece oameni cunoscuți pentru loialitatea şi pregătirea lor de luptă. Aceştia îi cunoşteau pe Ghosn şi Bock din vedere, iar şeful lor înainta pentru a-l întâmpina pe Manfred.

— Acesta este noul nostru prieten, îi spuse Ghosn omului, care privi atent fața neamțului şi se îndepărtă.

— *Was gibt's hier?* întrebă nervos Fromm în germană.

— Ce avem aici, îi răspunse Ghosn în engleză, este foarte interesant.

Manfred înțelese lecția.

— *Kommen Sie mit, bitte.*

Ghosn îi conduse la un perete cu o uşă în el. Un om cu o carabină stătea în fața ei, ceea ce era mult mai sigur decât o încuietoare. Inginerul îl salută din cap pe paznicul care îi răspunse la fel, cu o înclinare mai puțin politicoasă. Ghosn îi conduse în cameră şi trase de un şnur ca să aprindă lumina fluorescentă. În mijlocul camerei se afla un banc mare de metal acoperit cu o prelată. Fără nici un comentariu, Ghosn dădu la o parte prelata. Atmosfera melodramatică începea să-l irite. Era timpul pentru o muncă adevărată.

— *Gott im Himmel!*

— Nici eu n-am văzut-o până acum, admise Bock. Deci, aşa arată?

Fromm îşi puse ochelarii şi examină mecanismul cam un minut, înainte de a-şi ridica privirea:

— Proiect american, dar nu-i de fabricație americană. Cablajul nu se potriveşte. Un dispozitiv grosolan, de treizeci de ani – nu, mai vechi ca proiect, dar nu ca fabricație. Circuitele imprimate sunt... din 1960, poate începutul anilor '70. Sovietice? Poate din ascunzătoarea din Azerbaidjan?

Ghosn clătină din cap.

— Israeliene? *Ist das moglich?*

Ultima întrebare primi o înclinare a capului.

— Mai mult decât posibil, prietene. E aici.

— Bombă gravitațională. Injecție cu tritiu în miez pentru amplificarea randamentului – cincizeci la şaptezeci de kilotone, presupun – radar şi declanşator la impact. A fost lansată, dar nu a făcut explozie. De ce?

— Aparent, nu a fost niciodată armată. Tot ce-am recuperat se

află în fața ta, răspunse Ghosn.

Manfred îl impresionase deja. Pipăi interiorul carcasei, căutând conectoarele.

— Ai dreptate. Ce interesant.

Urmă o pauză lungă.

— Probabil că ştii că ar putea fi reparată… şi chiar…

— Chiar ce? întrebă Ghosn, cunoscând deja răspunsul.

— Modelul acesta poate fi convertit într-un dispozitiv de declanşare.

— Pentru ce? întrebă Bock.

— Pentru o bombă cu hidrogen, răspunse Ghosn. Bănuiam asta.

— E îngrozitor de grea, nu are nimic din eficiența concepției moderne. Cum se spune, grosolană, dar eficientă.

Fromm îşi ridică privirea.

— Vrei ajutorul meu ca s-o repari, nu?

— Ai să ne ajuți? întrebă Ghosn.

— Zece ani – mai mult, douăzeci de ani am studiat şi am gândit… Cum va fi folosită?

— Asta te nelinişteşte?

— Nu va fi folosită în Germania?

— Sigur că nu, răspunse aproape plictisit Ghosn.

La urma urmei, ce avea Organizația cu Germania?

Totuşi, ceva reacționă în mintea lui Bock. Închise o clipă ochii pentru a-şi întipări în memorie gândul.

— Da, o să vă ajut.

— Vei fi bine plătit, îi promise Ghosn.

O clipă mai târziu, îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Dar asta nu avea importanță, nu-i aşa?

— Nu fac astfel de lucruri pentru bani. Crezi că sunt mercenar? întrebă indignat Fromm.

— Scuză-mă, n-am vrut să te jignesc. Un specialist calificat merită să fie răsplătit pentru timpul lui. Nu suntem cerşetori, să ştii.

Nici eu nu sunt, aproape că spuse Fromm, înainte ca bunul lui simț să intervină. Ăştia nu erau argentinieni, nu-i aşa? Nu erau fascişti, nici capitalişti, erau tovarăşi revoluționari care treceau şi ei prin vremuri politice grele… deşi era sigur că situația lor fiscală era într-adevăr foarte favorabilă. Sovieticii nu dăduseră niciodată arme arabilor. Toate fuseseră vândute pe valută forte, chiar sub Brejnev şi Andropov şi, dacă asta fusese suficient de bine pentru

sovietici, când încă aderau la adevărata credință… atunci…

— Iartă-mă. Am enunțat un fapt şi nu am vrut să te insult. Sunteți soldați revoluționari, luptători pentru libertate şi voi fi onorat să vă ajut după puterile mele.

Făcu un semn cu mâna.

— Mă puteți plăti cât credeți de cuviință – va fi suficient, mai mult decât un biet milion de mărci germane, aproximă în gând Fromm – dar vă rog să înțelegeți că nu mă vând pentru bani.

— E o plăcere să întâlneşti un om onorabil, spuse Ghosn cu o privire satisfăcută.

Bock se gândi că amândoi exagerau, dar rămase calm. Bănuia deja cum va fi plătit Fromm.

— Deci, reluă Ghosn, de unde începem?

— Mai întâi ne gândim. Am nevoie de hârtie şi de un creion.

— Şi cine zici că eşti? întrebă Ryan.

— Ben Goodley, domnule.

— Boston? continuă Ryan.

Accentul era caracteristic.

— Da, domnule. Facultatea Kennedy. Mi-am luat doctoratul şi sunt membru al personalului Casei Albe.

— Nancy?

Ryan se întoarse spre secretara lui.

— Directorul l-a trecut pe agenda dumneavoastră, domnule doctor Ryan.

— OK, domnule Goodley, zâmbi Ryan, intră.

Clark îşi ocupă scaunul abia după ce îl măsură pe tip.

— Vrei nişte cafea?

— Aveți fără cofeină? întrebă Goodley.

— Dacă vrei să lucrezi aici, băiete, mai bine te-ai obişnui cu marfa adevărată. Stai jos. Sigur nu vrei?

— Renunț, domnule.

— OK.

Ryan îşi turnă porția obişnuită şi se aşeză în spatele biroului.

— Ia spune, ce cauți în palatul enigmelor?

— Versiunea scurtă este „caut o slujbă”. Mi-am susținut disertația despre operațiunile de spionaj, istoria şi perspectivele lor. Trebuie să văd unele lucruri, ca să-mi termin munca la Kennedy, apoi vreau să aflu dacă pot face şi o treabă adevărată.

Jack dădu din cap. Suna familiar.

— Autorizații?

— Strict secret, Program cu Acces. Special, Acces Special Necesar. Astea sunt noi. Aveam deja una pentru „secret”, fiindcă o parte din munca mea la Kennedy a implicat cercetarea în arhivele preşedinţiei, mai ales la D.C., dar unele din materialele din Boston sunt încă secrete. Am făcut chiar parte din echipa care a evaluat activitatea serviciilor de spionaj. Mi-a trecut prin mână o mulţime de material din perioada crizei rachetelor cubane.

— Doctorul Nicholas Bledsoe, lucrările lui?

— Aşa este.

— N-am acceptat toate concluziile lui Nick, dar a fost o muncă de cercetare extraordinară.

Jack îşi ridică brusc cana în semn de salut.

Goodley scrisese aproape jumătate din monografia aceea, inclusiv concluziile.

— Cu ce nu ai fost de acord, dacă pot să întreb?

— Acţiunea lui Hruşciov a fost o nebunie. Eu cred – şi înregistrările sprijină poziţia asta – că amplasarea rachetelor acolo a fost mai degrabă rezultatul unei reacţii impulsive decât al uneia raţionale.

— Nu sunt de acord. Lucrarea a subliniat că principala grijă sovietică erau trupele noastre din Europa, mai ales cele din Turcia. Pare o concluzie logică că totul a fost o manevră pentru a se ajunge la o situaţie stabilă în ceea ce priveşte forţele tactice.

— Lucrarea ta nu s-a referit la toate aspectele, spuse Jack.

— Ca de pildă? întrebă Goodley, ascunzându-şi iritarea.

— De exemplu, informaţiile pe care le primeam de la Penkovski şi de la alţii. Documentele acelea sunt secrete şi vor rămâne aşa încă douăzeci de ani.

— Cincizeci de ani nu-i prea mult?

— Sigur, încuviinţă Ryan. Dar există un motiv. Unele din informaţiile acelea sunt încă… nu chiar actuale, dar ar dezvălui unele trucuri pe care nu le vrem scoase la lumină.

— Nu-i o poziţie extremă? întrebă Goodley, încercând să pară cât mai indiferent.

— Hai să presupunem că pe vremea aceea agentul nostru BANANA era în activitate. OK, acum nu mai e în viaţă – a murit de bătrâneţe, să zicem – dar poate că agentul PEAR a fost recrutat de el şi încă lucrează. Dacă sovieticii descoperă cine era BANANA, asta ar putea să le dea un indiciu. De asemenea, trebuie să te gândeşti la anumite metode de transfer al mesajelor. Oamenii joacă base-ball de o sută cincizeci de ani, dar regulile au rămas

aceleaşi. Şi eu gândeam la fel ca tine, Ben. Cu timpul, înveți că cele mai multe dintre lucrurile care se fac aici au o motivație.

Capturat de sistem, îşi spuse Goodley.

— Apropo, ai remarcat că ultimul set de benzi ale lui Hruşciov au dovedit destul de bine că Nick Bledsoe greşea într-unele din concluziile lui… şi încă ceva.

— Da?

— Să zicem că John Kennedy avea în primăvara lui 1961 informații sigure că Hruşciov dorea să schimbe sistemul. În '58, a decapitat efectiv armata şi a încercat să reformeze partidul. Să zicem că şi Kennedy avea informații sigure în privința asta şi că o păsărică îi ciripise că, dacă se arăta mai puțin dur cu ruşii, putea să realizeze o apropiere în anii '60. Un fel de *glasnost* cu treizeci de ani mai devreme. Să presupunem că toate astea s-au întâmplat şi că preşedintele a închis gura păsăricii şi a decis, din motive politice, că era dezavantajos să-i slăbească frâul lui Nikita… Asta însemna că anii '60 erau în totalitate o mare greşeală. Vietnamul, totul, absolut totul, o gafă de proporții.

— Nu cred. Am cercetat arhivele. E în contradicție cu tot ceea ce ştim despre…

— Consecvență la un politician? îl întrerupse Ryan. Ăsta-i un concept revoluționar.

— Dacă spui că s-a întâmplat cu adevărat…

— Era o situație ipotetică, îl lămuri Jack, cu o sprânceană ridicată.

La dracu', îşi spuse el, informațiile erau toate acolo pentru oricine voia să le pună cap la cap, Dar partea care-l îngrijora pe el era chiar în această clădire. Va lăsa istoria istoricilor… până când, într-o bună zi, va decide să se alăture categoriei lor profesionale. *Şi când se va întâmplă asta, Jack?*

— Nimeni n-ar crede vreodată.

— Cei mai mulți oameni cred că Lyndon Johnson a pierdut alegerile primare din New Hampshire în fața lui Eugene McCarthy din cauza Ofensivei Tet. Bun venit în lumea informațiilor, domnule Goodley. Ştii care-i partea grea în recunoaşterea adevărului? întrebă Jack.

— Care?

— Să afli că tocmai te-a muşcat ceva de cur. Nu-i chiar aşa uşor cum crezi.

— Şi destrămarea Tratatului de la Varşovia?

— Un exemplu potrivit, aprobă Ryan. Am avut toate indicațiile şi

am dat-o în bară. Nu, nu-i adevărat O mulțime de tineri din DI – Directoratul Informațiilor, explică inutil Jack, dându-i lui Goodley impresia că îl trata de sus – au făcut gălăgie, dar şefii de secție au pufnit şi-atât.

— Şi dumneata?

— Dacă directorul este de acord, te putem lăsa să vezi câte ceva din documentele astea. Cele mai multe, de fapt Majoritatea agenților şi ofițerilor noştri de teren au fost lăsați în fundul gol. Toți am fi putut proceda mai bine şi asta-i la fel de valabil în privința mea ca şi pentru oricare altul. Dacă am o slăbiciune, e că am o abordare prea tactică a problemelor.

— Copacii în locul pădurii?

— Mda, admise Ryan. Asta-i marea capcană aici, dar cunoaşterea ei nu ajută întotdeauna cine ştie ce.

— Cred că de asta m-au trimis, observă Goodley.

Ryan zâmbi:

— La dracu', seamănă destul de bine cu felul în care am debutat eu aici. Bine-ai venit la bord. Unde vrei să începi, domnule doctor Goodley?

Desigur, Ben avea deja o idee destul de bună în privința asta. Dacă Ryan nu-şi dădea seama, asta nu era problema lui, nu-i aşa?

— Ia zi, de unde faci rost de calculatoare? întrebă Bock.

Fromm era izolat în altă parte cu hârtia şi creioanele lui.

— Pentru început, Israel, poate Iordania şi Turcia, răspunse Ghosn.

— O să fie destul de scump, avertiză Bock.

— Am verificat deja utilajele cu comandă-program. Da, sunt scumpe.

Dar nu chiar atât de scumpe. Ghosn îşi dădu seama că avea acces la fonduri valutare care l-ar fi surprins pe necredinciosul acela.

— Vom vedea ce cere prietenul tău. Indiferent ce va solicita, vom procura.

13
Procesul

De ce oi fi acceptat slujba asta?

Roger Durling era un om mândru. Posesor neliniştit a ceea ce se presupunea a fi un loc sigur în Senat, apoi cel mai tânăr guvernator din istoria Californiei, era conştient că mândria era o slăbiciune, dar ştia că a lui era justificată de multe.

Aş fi putut aştepta câţiva ani să mă întorc în Senat şi să-mi deschid prin muncă drumul spre Casa Albă, în loc să mă înţeleg cu Fowler şi să-i ofer pe tavă alegerile… ca răsplată pentru asta.

„Asta" era Air Force Two, indicativul radio pentru avionul în care călătorea vicepreşedintele. Contrastul implicat cu „Air Force One" reprezenta doar o glumă care viza ceea ce era considerat al doilea post politic ca importanţă în Statele Unite, deşi nu la fel de adecvată ca observaţia frustă a lui John Nance Gamer: „O cană de scuipat cald". Funcţia de vicepreşedinte, judecă Durling, era una dintre puţinele greşeli făcute de Părinţii Fondatori. Cândva, fusese şi mai rău. Iniţial, vicepreşedintele trebuia să fie candidatul perdant care, după ce pierdea, îşi ocupa patriotic locul într-un guvern care nu era al lui şi prezida Senatul, lăsând deoparte diferenţele politice meschine pentru a-şi servi ţara. Cum putuse James Madison să fie atât de prost era un lucru pe care savanţii nu-l examinaseră niciodată, dar greşeala fusese corectată destul de repede de al 12-lea Amendament din 1803. Chiar şi pentru o epocă în care domnii care se pregăteau pentru duel se adresau unul altuia cu „Sit", era ceva ce împingea altruismul prea departe. Aşa se face că legea fusese schimbată şi vicepreşedintele era acum un apendice, în loc să fie un inamic învins. Că atât de mulţi vicepreşedinţi ajunseseră în funcţia supremă era mai puţin din calcul şi mai mult din întâmplare. Că atât de mulţi se descurcaseră bine – Andrew Johnson, Theodore Roosevelt, Harry Truman – era o minune.

În orice caz, era o şansă pe care el nu o vă avea niciodată. Bob Fowler era sănătos fizic şi la fel de sigur în plan politic ca orice preşedinte de la… Eisenhower? se întrebă Durling. Poate chiar de la Franklin Delano Roosevelt. Rolul important, aproape de egal al

preşedintelui, pe care îl stabilise Carter pentru Walter Mondale – ceva ignorat de mulți, dar foarte constructiv – aparținea trecutului. Fowler nu mai avea nevoie de Durling. Preşedintele exprimase destul de clar acest lucru.

Aşa se face că Durling era trimis la sarcini auxiliare – nici măcar secundare. Fowler se deplasa cu un 747 transformat, destinat numai lui. Roger Durling se alegea cu ceea ce se găsea disponibil, în cazul acesta, unul din Gulfstream-urile VC-20B care erau folosite de oricine avea acreditările potrivite. Plimbăreții senatori şi membrii Camerei le obțineau dacă făceau parte din comitetele adecvate sau dacă preşedintele sesiza că era nevoie să le gâdile orgoliul.

Eşti meschin, îşi spuse Darling. *Comportându-te meschin, justifici toate porcăriile pe care trebuie să le înghiți.*

Eroarea lui fusese cel puțin la fel de mare ca a lui Madison, îşi spuse vicepreşedintele, în timp ce avionul rula pe pista de decolare. Decizând că o figură politică ar pune țara deasupra propriilor ambiții, Madison fusese doar optimist. Durling, pe de altă parte, ignorase o realitate politică evidentă şi anume că diferența reală de importanță între preşedinte şi vicepreşedinte era mult mai mare decât diferența dintre Fowler şi oricare dintr-o duzină de preşedinți de comisii din Cameră sau Senat. Pentru a face ceva, preşedintele trebuia să se negocieze cu Congresul, n-avea nevoie să ajungă la înțelegere şi cu vicepreşedintele.

Cum de se lăsase să ajungă aici? Asta îi aduse un mormăit amuzat, deşi întrebarea îi trecuse de o mie de ori prin minte. Desigur, patriotism sau, cel puțin, versiunea lui politică. Oferise pe tavă California şi, fără California, el şi Fowler ar fi fost încă guvernatori. Singura concesie substanțială pe care o obținuse – aducerea lui Charlie Alden în postul de consilier pentru securitatea națională – se dovedise inutilă, dar el fusese factorul de decizie în trecerea preşedinției de la un partid la altul. Şi răsplata lui pentru asta era că se alegea cu orice fleac din branşa executivă, ținând discursuri care ajungeau rareori la emisiunile de ştiri, deşi cele ale diverşilor oficiali din executiv era adeseori date pe post, discursuri care să mențină partidul pe linie, discursuri pentru susținerea unor idei noi – de obicei, proaste şi rareori ale lui personal – şi aşteptând ca fulgerul să-l lovească pe el în locul preşedintelui. Astăzi, se ducea să vorbească despre necesitatea ridicării taxelor pentru plata păcii din Orientul Mijlociu. Ce ocazie politică minunată, mormăi în sinea lui. Roger Durling va explica nevoia de

noi taxe în St. Louis, în fața unei adunări de manageri şi era sigur că aplauzele nu vor fi asurzitoare.

Dar acceptase postul şi îşi dăduse cuvântul că va îndeplini obligațiile funcției.

Avionul rulă, clătinându-se pe lângă hangare şi diverse avioane, inclusiv PNACU, avionul 747 transformat în Postul Național Aeropurtat de Comandă de Urgență şi cunoscut drept Kneecap sau, mai dramatic, ca „Planul Apocalipsul”. Aflat întotdeauna la cel mult două ore de zbor de locul în care se găsea preşedintele (o adevărată bătaie de cap când preşedintele vizita Rusia sau China), 747-le era singurul loc sigur care-l putea adăposti pe preşedinte în cazul unei crize nucleare – dar asta nu mai avea importanță, nu-i aşa? Durling văzu oameni intrând şi ieşind din avion. În privința asta, finanțarea nu fusese încă redusă – aparatul făcea parte din flota personală a preşedintelui – şi era încă pregătit pentru o plecare rapidă. Se întrebă cât de curând se va schimba şi asta. Tot restul se schimbase.

— Suntem gata de plecare. V-ați legat centura, domnule? întrebă sergentul care îndeplinea funcția de însoțitor de bord.

— Sigur. Hai să-i dăm drumul, răspunse Durling cu un zâmbet.

Pe Air Force One, se ştia, oamenii îşi arătau adeseori încrederea în avion şi în echipaj nefixându-şi centurile. Încă o dovadă că avionul lui era al doilea, dar cu greu putea să-l acuze pe sergent, pentru că era un profesionist şi pentru el Roger Durling era important. Vicepreşedintele reflectă că asta îl făcea pe sergentul E-6 din Forțele Aeriene ale Statelor Unite să fie un bărbat mai onorabil decât mulți dintre politicieni, dar asta nu era cine ştie ce surpriză, nu-i aşa?

— Recepționat.

— *Iar?* întrebă Ryan.

— Da, domnule, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

— OK, dă-mi cinci minute.

— Da, domnule.

Ryan îşi termină cafeaua şi ieşi, îndreptându-se spre biroul lui Cabot. Fu surprins să-l vadă din nou pe Goodley acolo. Tânărul se ținea la distanță de fumul trabucului directorului şi Jack îşi spuse că Marcus exagera, imitându-l pe Patton sau cu cine dracu’ credea Cabot că încerca să semene.

— Ce este, Jack?

— CAMELOT, răspunse Jack cu un vizibil dezgust. Scârbele

alea de la Casa Albă s-au eschivat iar. Vor să particip şi eu.

— Ei, eşti chiar atât de ocupat?

— Domnule, am discutat asta acum patru luni. Pentru oamenii de la Casa Albă e important să…

— Preşedintele şi oamenii lui sunt ocupați cu alte lucruri, explică obosit directorul.

— Lucrurile astea sunt programate cu săptămâni înainte şi e a patra oară că…

— Ştiu, Jack.

Ryan nu cedă:

— Domnule director, cineva trebuie să le explice cât este de important.

— La dracu', am încercat, ripostă Cabot.

O făcuse, Jack ştia.

— Ai încercat să intervii prin secretarul Talbot sau, poate, prin Dennis Bunker? întrebă Jack.

Cel puțin, pe ei preşedintele îi asculta, ar fi vrut să adauge Jack. Nu era necesar să-şi exprime gândul. Cabot înțelese mesajul.

— Uite, Jack, nu-i putem da ordine preşedintelui. Putem doar să-i dăm sfaturi. El nu le urmează întotdeauna. Oricum, tu te pricepi destul de bine la asta. Lui Dennis îi place să joace cu tine.

— Perfect, domnule. Nu-i treaba mea, dar măcar citesc notele informative?

— Charlie Alden o făcea. Presupun că o face şi Liz Elliot.

— Pot să pun pariu, observă glacial Ryan, ignorând prezența lui Goodley. Domnule, sunt iresponsabili.

— Exagerezi, Jack.

— E adevărat, domnule director, insistă Ryan, cât putu de calm.

— Pot să întreb cine e CAMELOT? se interesă Ben Goodley.

— E un joc, răspunse Cabot De obicei, vizează reacția Administrației în cazul unei crize.

— Aha, ca SAGA sau GLOBAL?

— Mda, aprobă Ryan. Preşedintele nu-l joacă niciodată. Motivul este că nu putem să cunoaştem modul în care ar acționa el într-o situație dată. Pare ceva al naibii de bizantin, dar întotdeauna a fost aşa. În schimb, consilierul pentru securitatea națională sau un alt membru superior al personalului îi ia locul şi preşedintele trebuie ținut la curent cu evoluția situației. Atâta doar că preşedintele Fowler crede că n-are de ce să-şi bată capul, iar acum oamenii lui încep să acționeze în acelaşi mod tâmpit.

Jack era suficient de supărat ca să apeleze la cuvintele

„preşedintele Fowler” şi „tâmpit” în aceeaşi propoziție.

— Şi chiar e necesar? întrebă Goodley. Mie-mi sună ca un anacronism.

— Ai asigurare pentru maşină, Ben? întrebă Jack.

— Da, sigur.

— Ai avut vreodată un accident?

— Nu din vina mea, răspunse Goodley.

— Atunci, de ce-ți bați capul cu asigurarea?

Jack răspunse tot el la întrebare.

— Pentru că e o poliță, aşa e? Nu te aştepți să-ți trebuiască, nu vrei să ai vreodată nevoie de ea, dar, pentru că s-ar putea să ai nevoie, cheltuieşti bani – sau timp, în cazul acesta – ca s-o ai.

Savantul făcu un gest de respingere.

— Ei, hai, asta-i cu totul altceva.

— Ai dreptate. În maşină e doar fundul tău.

Ryan îşi întrerupse predica.

— OK, domnule director. Lipsesc pentru restul zilei.

— Obiecțiile şi recomandările tale s-au notat, Jack. Le voi expune cu prima ocazie. Stai, înainte de a pleca, în legătură cu NIITAKA.

Ryan se opri şi privi în jos spre Cabot:

— Domnul Goodley nu este autorizat să audă de acest cuvânt şi cu atât mai puțin de dosar.

— Nu discutăm esența cazului. Când vor fi gata cei de la parter – Ryan îi fu recunoscător că nu spusese MERCURY – pentru operațiunile modificate? Vreau să îmbunătățesc transferul de date.

— Şase săptămâni. Până atunci, va trebui să folosim celelalte metode pe care le-am discutat.

Directorul CIA aprobă din cap.

— Foarte bine. Casa Albă e foarte interesată de asta, Jack. O treabă bună pentru toți cei implicați.

— Mă bucur să aud asta, domnule. Pe mâine.

Jack ieşi din încăpere.

— NIITAKA? întrebă Goodley după ce uşa se închise. Are o rezonanță japoneză.

— Îmi pare rău, Goodley. Poți uita cuvântul ăsta cu prima ocazie.

Cabot îl rostise numai pentru a-i reaminti lui Ryan care era locul lui şi deja regreta că o făcuse.

— Da, domnule. Pot să vă pun o întrebare fără nici o legătură cu subiectul precedent?

— Sigur.

— Ryan e atât de bun cum spun unii?

Cabot strivi resturile trabucului, spre uşurarea vizitatorului său.

— Are un dosar impresionant.

— Adevărat? Aşa am auzit şi eu. Ştiţi, ăsta-i motivul pentru care mă aflu aici, să examinez tipurile deosebite de personalităţi. Adică modul cum se adaptează cineva în funcţie. Ryan a urcat foarte rapid pe scara ierarhică. Ar fi foarte interesant să ştiu cum a reuşit să facă asta.

— A făcut-o având dreptate de mai multe ori decât a greşit, rezolvând unele momente de criză şi cu câteva operaţiuni pe teren, aproape incredibile chiar şi pentru mine, răspunse Cabot după un moment de gândire. Şi nu ai voie să dezvălui nimic, domnule Goodley.

— Înţeleg, domnule. Aş putea să-i văd dosarul personal?

Sprâncenele directorului se arcuiră.

— Tot ce vei vedea acolo e secret. Dacă încerci să scrii ceva despre…

— Scuzaţi-mă, dar ştiu asta, domnule. Tot ce scriu trece prin controlul de securitate. Am semnat un angajament. E important să aflu cum se adaptează o persoană aici şi Ryan pare să fie un studiu de caz ideal pentru a examina cum se produce acest proces. Vreau să spun, de asta m-a trimis Casa Albă aici, sublinie Goodley. Trebuie să raportez ce descopăr.

Cabot rămase tăcut o clipă.

— Atunci, presupun că-i în regulă.

Maşina lui Ryan sosi la intrarea dinspre fluviu a Pentagonului. Ryan fu întâmpinat de un general din Forţele Aeriene şi condus înăuntru, ocolind detectorul de metale. Două minute mai târziu, se găsea într-una din numeroasele camere subterane, situate sub şi în jurul celei mai urâte dintre clădirile oficiale.

— Bună, Jack, îl salută Dennis Bunker din fundul camerei.

— Domnule secretar.

Jack dădu din cap, în timp ce ocupa fotoliul rezervat expertului pentru securitatea naţională. Jocul începu imediat.

— Care-i problema?

— În afară de faptul că Liz Elliot a decis să ne lipsească de plăcerea prezenţei ei, nici una.

Secretarul apărării chicoti, dar apoi deveni serios.

— A avut loc un atac asupra unui crucişător de-al nostru din Mediterana de Est. Informaţiile sunt încă sumare, dar nava a fost grav avariată şi poate să se scufunde. Presupunem că există pierderi grele.

— Ce ştim? întrebă Jack, intrând în joc.

Îşi pusese un ecuson colorat, care identifica rolul pe care-l juca. Un panou atârnat de tavan avea acelaşi scop.

— Nu prea multe.

Bunker îşi ridică privirea când un locotenent din Marină intră în cameră.

— Domnule, USS *Kidd* raportează că *Valley Forge* a explodat şi s-a scufundat acum cinci minute, ca rezultat al avariilor iniţiale. Nu sunt mai mult de douăzeci de supravieţuitori şi se desfăşoară operaţiuni de salvare.

— Care este cauza pierderii? întrebă Ryan.

— Necunoscută, domnule. *Kidd* era la treizeci de mile de *Valley Forge* în momentul incidentului. Elicopterul se află acum la faţa locului. Comandantul Flotei a Şasea şi-a pus toate navele în stare de alertă. USS *Theodore Roosevelt* lansează avioane care să cerceteze zona.

— Îl cunosc pe comandantul grupului aerian de pe *TR,* Robby Jackson, spuse Ryan, fără să se adreseze cuiva anume.

Nu că ar fi avut vreo importanţă. De fapt, *Theodore Roosevelt* se afla în Norfolk şi Robby se pregătea încă pentru viitoarea lui cursă. Numele în jocul strategic erau generice şi faptul că-i cunoşteai personal pe jucători nu conta, pentru că aceştia nu erau presupuşi a fi persoane reale. Dar, dacă n-ar fi fost doar un joc, Robby, comandantul grupului aerian de pe USS *Theodore Roosevelt,* ar fi fost primul care să plece în misiune. Era bine să-ţi aminteşti că, deşi era un joc, scopul lui era extrem de serios.

— Informaţii generale? întrebă Jack.

Nu-şi amintea toate datele preliminare privind scenariul care se juca.

— CIA raportează o posibilă revoltă în Uniunea Sovietică a unor unităţi ale Armatei Roşii din Kazahstan şi tulburări în două baze ale Marinei de acolo, raportă naratorul jocului.

— Unităţi sovietice în apropierea lui *Valley Forge?* întrebă Bunker.

— Posibil, un submarin, răspunse ofiţerul naval.

— Mesaj fulger, anunţă difuzorul de pe perete. USS *Kidd* raportează că a distrus o rachetă apă-apă, cu sistemul lui de

armament pentru apărare apropiată. Avarii superficiale ale navei, nu există pierderi.

Jack se duse în colţul. Încăperii ca să-şi toarne o cafea. Se întoarse, zâmbind. Jocurile astea erau distractive, admise în sinea lui. Îi făceau cu adevărat plăcere. Erau şi realiste. Fusese smuls din rutina unei zile normale, aruncat într-o cameră aglomerată, se dădeau informaţii confuze şi fragmentate şi nu avea idee despre ce dracu' se presupunea că se petrecea. Asta era realitatea. Vechea glumă: „De ce seamănă administratorii unei crize cu ciupercile? Pentru că sunt ţinuţi în întuneric şi li se dă să mănânce băligar de cal."

— Domnule, avem un mesaj pe hot-line…

OK, îşi spuse Ryan, *astăzi ăsta e jocul. Pentagonul trebuie să fi făcut scenariul. Hai să vedem dacă mai este posibil să aruncăm lumea în aer…*

— Mai mult beton? întrebă Qati.

— Mult mai mult beton, răspunse Fromm. Maşinile cântăresc fiecare câteva tone şi trebuie să fie perfect stabile. Iar camera trebuie să fie stabilă şi complet sigilată. Trebuie să fie curată ca un spital – nu, mult mai curată decât orice spital pe care l-ai văzut vreodată.

Fromm îşi plecă privirea pe listă. *Nu mai curată decât un spital german, desigur.*

— Apoi, curentul electric. Vom avea nevoie de trei generatoare mari de rezervă şi cel puţin de două SND…

— Ce? întrebă Qati.

— Surse nedeconectabile, traduse Ghosn. Vom ţine permanent în funcţiune unul din generatoarele de rezervă, nu?

— Corect, răspunse Fromm. Pentru că este o operaţiune primitivă, vom încerca să nu folosim mai mult de o maşină în acelaşi timp. Adevărata problemă cu electricitatea este obţinerea unui circuit sigur. Deci, vom trece curentul de la reţea prin SND, ca să evităm supratensiunile.

Sistemele computerizate de pe maşinile de frezat erau foarte sensibile.

— Punctul următor, continuă Fromm. Operatorii calificaţi.

— Asta va fi foarte dificil, observă Ghosn.

Germanul zâmbi, uimindu-i pe toţi cei prezenţi:

— Nu. Va fi mai uşor decât credeţi.

— Zău? se miră Qati. *Veşti bune de la necredinciosul ăsta?*

— Vom avea nevoie poate de cinci oameni cu înaltă calificare, dar îi aveți în regiune, sunt sigur.

— Unde? În regiune nu există nici un atelier care…

— Sigur că există. Aici oamenii poartă ochelari, nu-i aşa?

— Dar…

— Desigur, îngăimă Ghosn, rostogolindu-şi uluit ochii.

— Vezi tu, gradul de precizie, îi explică Fromm lui Qati, nu este diferit de cel necesar pentru ochelari. Maşinile sunt similare în concepție, dar mai mari, iar ceea ce încercăm să facem e pur şi simplu să producem curbe precise şi previzibile într-un material rigid. Bombele nucleare sunt fabricate conform unor specificații exacte. La fel se fac şi ochelarii. Obiectul pe care îl dorim este mai mare, dar principiul este acelaşi şi, cu utilaje adecvate, e doar o problemă de scară, nu de substanță. Ia spune, poți să obții nişte şlefuitori calificați de lentile?

— Nu văd de ce nu, răspunse Qati, ascunzându-şi iritarea.

— Trebuie să aibă înaltă calificare, îl avertiză Fromm pe un ton profesoral. Cei mai buni pe care-i poți găsi, oameni cu experiență, preferabil cu specializări în Germania sau Anglia.

— Va fi o problemă cu securitatea, remarcă Ghosn cu o voce scăzută.

— Zău? De ce? întrebă Fromm cu o nedumerire mimată, care li se păru celorlalți doi o culme a aroganței.

— Chiar aşa, întări Qati.

— Apoi, vom avea nevoie de nişte mese solide pe care să montăm maşinile.

Jumătatea drumului, îşi spuse locotenentul-comandor Walter Claggett. Încă patruzeci şi cinci de zile şi USS *Maine* va ieşi la suprafață în față Strâmtorii Juan de Fuca, va face joncțiunea cu remorcherul şi îl va urma pe Micul Toot în Bangor, unde va amara şi va începe procesul de predare echipajului „Albastru” pentru următorul ciclu de patrulare. Taman la vreme.

Walter Claggett – prietenii îi spuneau Dutch, o poreclă pe care o primise la Academia Navală pentru un motiv pe care nu şi-l mai amintea – avea treizeci şi şase de ani şi, înainte de a pleca în cursă, i se adusese la cunoştință că era „sondat” pentru o avansare excepțională la gradul de comandor şi că avea şanse să obțină comanda unei nave de atac rapid. Asta-i convenea. Cele două încercări de căsătorie ale lui eşuaseră, ceea ce nu era ieşit din comun pentru submarinişti – din fericire, în nici unul dintre

mariaje nu fuseseră implicați copii – şi Marina era viața lui. Îi convenea de minune să-şi petreacă viața pe mare, păstrându-şi timpul de beție pentru acele nu chiar scurte intervale pe plajă. Să fii pe mare şi să aluneci pe apele negre la comanda unei maiestuoase nave de război era cel mai bun lucru pentru Walter Claggett. Tovărăşia unor oameni buni, respectul câştigat cu adevărat într-una din cele mai solicitante profesiuni, abilitatea dobândită de a şti de fiecare dată care era lucrul cel mai potrivit de făcut, pălăvrăgeala relaxată din careu, responsabilitatea pe care trebuia să le-o imprime oamenilor – Claggett savura fiecare aspect al carierei lui.

Doar pe comandantul lui nu putea să-l sufere.

Cum dracu' a ajuns căpitanul Harry Ricks aşa departe? se întrebă el pentru a douăzecea oară în acea săptămână. Omul era strălucit. Ar fi putut proiecta un sistem de reactor pentru submarine pe spatele unui plic sau poate chiar în capul, lui în timp ce visa cu ochii deschişi. Ştia lucruri despre proiectarea unui submarin la care şantierele Electric Boat nu se gândiseră niciodată. Putea să discute detaliile conceperii unui periscop cu experții cei mai buni în optică ai Marinei şi cunoştea mai multe despre dispozitivele de navigație prin satelit decât NASA, TRW sau cine dracu' se ocupa de programul ăsta. Sigur, ştia mai multe despre sistemul de ghidare a rachetelor lor balistice Trident-II D-5 decât oricine din Divizia Sistemelor Rachetă de la Lockheed. Cu două săptămâni în urmă, recitase la cină o pagină întreagă din manualul de întreținere. Din punct de vedere tehnic, Ricks putea fi ofițerul cel mai bine pregătit din Marina Statelor Unite.

Harry Ricks era produsul chintesențial al Marinei Nucleare. Ca inginer, era fără egal. Aspectele tehnice ale funcției lui erau pentru el aproape instinctive. Claggett era bun şi o ştia, dar era conştient de faptul că nu va ajunge niciodată la fel de priceput ca Harry Ricks.

Atâta doar că nu ştie nimic despre navigația pe submarine şi despre submarinişti, reflectă posomorât Claggett. Era incredibil, dar adevărat: Ricks nu iubea prea mult marinăria şi deloc pe marinari.

— Domnule, spuse Claggett fără grabă, omul e un mecanic foarte bun. E tânăr, dar ager.

— Nu-şi poate controla subordonații, replică Ricks.

— Domnule căpitan, nu ştiu ce vrei să spui cu asta.

— Metodele lui de antrenament nu sunt ceea ce ar trebui să fie.

— E puțin cam excentric, dar a redus şase secunde din timpul mediu de reîncărcare. Toți „peştişorii” sunt funcționali, chiar şi cel care a venit defect. Compartimentul este perfect pus la punct. Ce-am putea să-i cerem mai mult omului?

— Eu nu cer. Eu conduc şi ordon. Aştept ca lucrurile să fie făcute cum vreau eu, aşa cum trebuie. Şi aşa vor fi făcute, observă Ricks cu o voce periculos de calmă.

Nu avea nici un sens să i te opui căpitanului în asemenea probleme, mai ales când le punea în acest mod, dar datoria lui Claggett ca secund era să stea între echipaj şi comandant, mai ales când comandantul greşea.

— Domnule, cu tot respectul, trebuie să nu fiu de acord. Cred că trebuie să avem în vedere rezultatele, iar aici rezultatele sunt aproape perfecte. Un subofițer bun e cel care se odihneşte după cart, iar ăsta a dormit pe apucate. Dacă îl sancționați, va avea un efect negativ asupra lui şi a secției lui.

— Domnule secund, mă aştept la sprijin din partea tuturor ofițerilor mei şi în special de la tine.

Claggett se îndreptă la scaun, ca şi cum ar fi fost pălmuit. Reuşi să vorbească calm:

— Domnule căpitan, ai sprijinul şi loialitatea mea. Funcția mea nu este să fiu un robot. Eu trebuie să ofer alternative. Cel puțin, adăugă el, asta am învățat la şcoală.

Claggett regretă ultima frază, chiar înainte de a o rosti, dar cumva îi scăpase. Cabina comandantului era destul de mică şi deveni imediat şi mai strâmtă.

A fost o mare prostie să spui asta, domnule locotenent-comandor Walter Martin Claggett, îl fixă Ricks cu o privire inexpresivă.

— Urmează antrenamentul la reactor, decise el.

— Încă unul? Atât de curând? *Pentru numele lui Dumnezeu, ultimul a fost PERFECT. Aproape perfect,* se corectă Claggett. *Puştii ar fi putut economisi zece sau cincisprezece secunde undeva.* Totuşi, secundul nu ştia de unde ar fi reuşit băieții să le scoată.

— Eficiența înseamnă în fiecare zi, domnule secund.

— Aveți dreptate, domnule, dar ei sunt eficienți. Vreau să spun, la testul prin care am trecut înainte de plecarea căpitanului Rosselli am ratat la mustață stabilirea recordului escadrei, iar la ultimul antrenament pe care l-am făcut am depăşit rezultatul de atunci!

— Indiferent cât de bune sunt rezultatele antrenamentelor, întotdeauna să ceri să fie mai bune. În felul ăsta, obții întotdeauna

rezultate mai bune. La următorul test vreau recordul escadrei, domnule secund.

Vrea recordul Marinei, recordul mondial, poate chiar un certificat de la Dumnezeu, oftă Claggett în gând. *Mai mult decât asta, vrea ca performanța să-i apară în dosar.*

Telefonul de pe perete zbârnâi. Ricks ridică receptorul.

— Comandantul... da, vin imediat.

Puse receptorul în furcă.

— Contact sonar.

Claggett ieşi pe uşă în două secunde, iar căpitanul imediat în spatele lui.

— Ce e asta? întrebă Claggett.

Ca secund, era şi ofițerul care conducea apropierile în manevrele tactice.

— Mi-a luat cam două minute ca să-l recunosc, răspunse şeful compartimentului sonar. Un contact plin de paraziți. Cred că e un 688, curs aproximativ unu-nouă-cinci. Contact frontal, domnule.

— Reluare, ordonă Ricks.

Sonaristul preluă un alt ecran – al lui avea urme de marker pe el şi încă nu voia să le şteargă – şi dădu banda înapoi câteva minute.

— Vedeți aici, domnule căpitan? O mulțime de paraziți... iar pe aici a început să se întărească. Atunci am sunat.

Căpitanul împunse ecranul cu degetul:

— Ar fi trebuit să-l ai aici, domnule plutonier. Ai pierdut două minute. Data viitoare să fii mai atent.

— Înțeles, domnule căpitan.

Ce altceva ar fi putut spune un tânăr sonarist de douăzeci şi trei de ani?

Ricks ieşi din camera sonarului. Claggett îl urmă, bătându-l pe umăr pe operatorul de la sonar când trecu pe lângă el.

La dracu', domnule căpitan!

— Curs doi-şapte-zero, viteză cinci, adâncimea cinci sute. Suntem sub strat, raportă ofițerul de cart. Contact stabil Sierra-Unsprezece la cap compas unu-nouă-cinci, la travers babord. Echipa de control a focului la posturi. Avem „peştişori" în tuburile unu, trei şi patru. Tubul doi este gol pentru revizie. Uşile închise, tuburile uscate.

— Spune-mi despre Sierra-Unsprezece.

— Contact pe drum de intercepție. E sub strat, distanța necunoscută...

— Condițiile de mediu?

— Calm plat la suprafață, un strat moderat de aproximativ treizeci de metri. Avem o apă izotermală bună în jurul nostru. Condițiile de sonar sunt excelente.

— Prima citire pe Sierra-Unsprezece e de peste zece mii de metri.

Era sublocotenentul Shaw, din echipa de urmărire.

— Timona aici, sonarul. Evaluăm contactul Sierra-Unsprezece ca fiind definitiv din clasa 688, submarin american de atac rapid. Pot să-i evaluez viteza la paisprezece-cincisprezece noduri, domnule.

— Oho! observă Claggett la adresa lui Ricks. Am prins un Los Angeles la peste zece mii. Asta o să supere pe cineva…

— Sonar, timona. Vreau date, nu evaluări, ceru Ricks.

— Domnule căpitan, s-a descurcat bine, deosebind contactul de zgomotul de fond, spuse Claggett cu o voce foarte scăzută.

Vara în Golful Alaska însemna nave de pescuit şi balene, ambele în număr mare, făcând zgomot şi parazitând ecranele sonarului.

— Operatorul de la sonar e al dracului de bun.

— Îl plătim ca să fie bun, domnule secund. Nu acordăm medalii pentru executarea adecvată a ordinelor. Vreau o reluare ca să văd dacă nu l-ar fi putut intercepta mai devreme.

Oricine poate găsi ceva la reluare, cugetă în sinea lui Claggett.

— Timona, sonarul. Obțin o foarte slabă numărătoare a turațiilor… pare să indice paisprezece noduri, plus sau minus unu, domnule.

— Foarte bine. E mai bine, sonar.

— Domnule căpitan… poate fi ceva mai aproape de zece mii… nu mult, doar un pic. Semnalul se intensifică puțin… acum, cea mai bună estimare – nouă mii cinci sute de metri, curs aproximativ trei-zero-cinci, raportă apoi Shaw, aşteptând să cadă cerul peste el.

— Deci, acum nu este la peste zece mii de metri?

— Nu, domnule, par să fie nouă mii cinci sute de metri.

— Înştiințează-mă când te răzgândeşti din nou, replică Ricks. Coborâți viteza la patru noduri.

— Reduc viteza la patru noduri, înțeles, confirmă ofițerul de cart.

— Îl lăsăm să o ia înainte? întrebă Claggett.

— Da.

— Avem o soluție de tragere, propuse ofițerul cu armamentul.

Secundul îşi verifică ceasul. Un minutaj aproape perfect.

— Foarte bine. Mă bucur să aud, replică Ricks.

— Acum, viteza patru noduri.

— OK, e-al nostru. Sierra-Unsprezece este la cap-compas doi-zero-unu, distanța nouă mii o sută de metri, curs trei-zero-zero, viteza cincisprezece.

— E mort, declară Claggett.

Bineînțeles, ne uşurează, sarcina mergând atât de repede.

— Adevărat. Asta va arăta bine în raportul patrulei.

— E complicat, observă Ryan. Nu-mi place cum merge.

— Nici mie, confirmă Bunker. Propun ca grupului de luptă de pe *TR* să-i fie furnizate arme.

— Sunt de acord şi voi recomanda asta preşedintelui.

Ryan dădu telefon. Conform regulilor acestui joc, preşedintele trebuia să fie în Air Force One, undeva deasupra Pacificului, înapoindu-se dintr-o țară nespecificată din centura pacifică. Rolul de factor de decizie al preşedintelui era jucat de un comitet aflat în altă parte la Pentagon. Jack făcu recomandarea şi aşteptă răspunsul.

— Numai în autoapărare, Dennis.

— Rahat, spuse calm Bunker. Pe mine mă ascultă.

Jack zâmbi:

— De acord, dar nu de data asta. Orice acțiune ofensivă este interzisă, îți este permis doar să aperi navele din acest grup.

Secretarul apărării se întoarse spre ofițerul operativ:

— Trimite asta la *Theodore Roosevelt.* Spune-le că aştept patrulele aeriene pregătite de luptă. Vreau să-mi fie raportat tot ce se află la mai mult de două sute de mile. Sub două sute, comandantul grupului de luptă este liber să acționeze cum crede de cuviință. Pentru submarine, raza bulei este cincizeci – cinci – zero – mile. În interiorul acesteia, urmăriți pentru a ucide.

— Asta-i ceva nou, comentă Jack.

— Avem atacul ăsta asupra lui *Valley Forge.*

— Cea mai bună estimare a momentului era că fusese un atac-surpriză cu rachete de pe un submarin sovietic. Se părea că unele unități ale flotei ruseşti acționau independent, sau cel puțin la ordine care nu veneau de la Moscova. Apoi lucrurile deveniră şi mai rele.

— Mesaj hot-line. A avut loc un atac la sol asupra unui regiment de rachete strategice SS-18, cu baza în Asia Centrală.

— Lansați imediat toate bombardierele care sunt gata de zbor! Jack, spune-i preşedintelui că am dat ordinul chiar acum.

— Cădere a legăturii de comunicații, anunță difuzorul de pe perete. Contactul radio cu Air Force One a fost întrerupt.

— Mai spune-mi, ceru Jack.

— Asta-i tot ce avem, domnule.

— Unde-i vicepreşedintele acum? întrebă Ryan.

— E la bordul lui Kneecap Alternate, la şase sute de mile sud de Bermude. Kneecap Alternate e cu patru sute de mile înaintea lui Air Force One, pregătindu-se să aterizeze în Alaska pentru transfer.

— Destul de aproape de Rusia pentru ca o interceptare să fie posibilă… dar nu probabilă… trebuie să fie o misiune cu sens unic, gândi Bunker cu voce tare. Doar dacă nu s-au rătăcit deasupra unei nave de război sovietice înarmată cu SAM-uri… Vicepreşedintele are temporar comanda.

— Domnule, eu…

— Telefonul ăsta trebuie să-l dau eu, Jack. Preşedintele fie că a ieşit din cerc, fie că legăturile lui de comunicație sunt compromise. Secretarul apărării spune că vicepreşedintele are comanda până la restabilirea legăturilor de comunicație şi validarea lor prin autentificare codificată. Prin autoritatea mea, forțele sunt acum în urgența unu de apărare.

Un lucru se putea spune în mod cert despre Dennis Bunker, îşi zise Ryan: omul era un vânător înnăscut. Lua decizii şi le punea în practică. De obicei, avea dreptate, aşa cum avea şi acum.

Dosarul lui Ryan era unul gros. Aproape treisprezece centimetri, văzu Goodley în intimitatea cămăruței lui de la etajul şapte. Un centimetru şi ceva era constituit din antecedente şi din autorizațiile de acces la documentele secrete. Antecedentele universitare erau destul de impresionante, mai ales teza de doctorat în istorie la Universitatea Georgetown. Georgetown nu era Harvard, bineînțeles, dar era o instituție respectabilă, îşi spuse Goodley. Prima sarcină pe care o avusese Ryan la Agenție – primită în cadrul programului pentru tinerii absolvenți, coordonat de amiralul James Greer – fusese în legătură cu terorismul. Ciudată coincidență, îşi zise Goodley, având în vedere ceea ce se întâmplase mai târziu. Documentele referitoare la acțiunea lui Ryan la Londra ocupau treizeci de pagini la două rânduri, mai ales rezumate ale rapoartelor de poliție şi câteva fotografii din ziare. Goodley începu

să ia notițe. *Cow-boy,* scrise el mai înainte de toate. Să se bage în astfel de chestii?! Universitarul clătină din cap. Douăzeci de minute mai târziu, citea rezumatul celui de-al doilea raport CIA al lui Ryan, cel care prezicea, încrezător, că teroriştii nu vor opera, probabil, niciodată în America – predat cu câteva zile înainte de atacul asupra familiei sale.

Ai ghicit prost atunci, nu-i aşa, Ryan? chicoti Goodley în sinea lui. Oricât de inteligent ar fi fost, Ryan făcea greşeli la fel ca oricare altul.

Făcuse vreo câteva şi când lucrase în Anglia. Nu ghicise venirea la putere a lui Cernenko după Andropov, deşi prezisese ascensiunea lui Narmonov cu mult înaintea tuturor, cu excepția lui Kantrowitz de la Princeton, primul care intuise calitățile de star ale lui Andrei Ilici. Goodley îşi reamintit că pe atunci el era încă student şi se culca cu fata aceea de la Wellesley, Debra Frost… Ce s-o fi întâmplat cu ea…?

— Ticălosul… şopti Ben câteva minute mai târziu. Ticălosul naibii.

Octombrie Roşu, un submarin sovietic purtător de rachete cu rază medie… dezertase. Ryan fusese unul dintre primii care bănuiseră… Ryan, un analist la secția din Londra… condusese acțiunea pe mare! *Omorâse* un marinar rus. Din nou, caracterul de cow-boy. Nu putea doar să-l aresteze pe tip, trebuia să-l împuşte, ca-n filme.

La dracu'! Un submarin sovietic cu rachete balistice a dezertat… şi au păstrat secretul… aha, nava a fost scufundată mai târziu la mare adâncime.

După asta, înapoi la Londra pentru câteva luni, înainte de a reveni acasă şi de a deveni asistentul special al lui Greer şi probabilul moştenitor al funcției acestuia. O muncă interesantă cu oamenii de la controlul armelor.

Asta nu poate fi adevărat. Preşedintele KGB-ului a fost ucis într-un accident de avion.

Goodley îşi nota acum cu furie. Liz Elliot n-avea cum să ştie asta, nu-i aşa?

Nu trebuie să cauți lucruri bune despre Ryan, îşi reaminti membrul personalului Casei Albe. Elliot nu spusese niciodată asta, desigur, dar îi dăduse de înțeles într-un mod pe care el îl pricepuse… sau crezuse că-l înțelegea, se corectă el. Dintr-o dată, îşi dădu seama cât de periculos putea fi acest caz.

Ryan ucide oameni. Împuşcase şi ucisese cel puțin trei. Nu-ți

dădeai seama de asta când vorbeai cu el. Viața nu era un western. Oamenii nu purtau revolvere cu crestături pe mânere. Goodley nu simți fiorii fricii, dar își reaminti că Ryan era o persoană care trebuia tratată cu precauție. Până acum nu mai întâlnise pe nimeni care să fi ucis alți oameni, iar el nu era atât de nesăbuit ca să-i privească pe indivizii de soiul ăsta ca pe nişte eroi sau cape un fel de supraoameni. Dar era ceva de ținut minte, nu-i aşa?

Existau câteva necunoscute în jurul datei morții lui James Greer, remarcă el. Nu atunci se petrecuse toată povestea aia din Columbia? Făcu câteva însemnări. Pe vremea aceea, Ryan era director-adjunct la Informații, dar imediat după ce Fowler menise la putere, judecătorul Arthur Moore şi Robert Ritter se retrăseseră pentru a face loc noii administrații prezidențiale, iar Ryan fusese confirmat de Senat ca director-adjunct al CIA. Cam atât despre dosarul activității lui. Goodley închise această secțiune şi deschise partea personală şi financiară…

— Am nimerit prost, spuse Ryan. Am întârziat cu douăzeci de minute.

— Cred că ai dreptate.

— Prea târziu. Unde am greşit?

— Nu sunt sigur, răspunse Bunker. Să-i spunem grupului de pe *TR* să se retragă?

Ryan privi harta de pe peretele din fund:

— Poate, dar l-am pus la colț pe Andrei Ilici… trebuie să-l lăsăm să iasă de acolo.

— Cum? Cum facem asta fără să ne punem pe noi la colț?

— Cred că scenariul nu e în regulă… Nu sunt sigur ce, totuşi…

— Hai să-l scuturăm, propuse Ricks cu voce tare.

— Cum, domnule căpitan? întrebă Claggett.

— Care-i starea Tubului Doi?

— Gol, era pregătit pentru inspecția de întreținere, răspunse ofițerul cu armamentul.

— E OK?

— Da, domnule, am terminat inspecția cu jumătate de oră înainte de stabilirea contactului.

— OK, rânji Ricks. Vreau un jet de apă lansat din Tubul Doi. Hai să-i dăm un semnal real de lansare ca să-l trezim.

La dracu' îşi spuse Claggett. Aproape că asta ar fi făcut şi Mancuso sau Rosselli… Aproape.

— Domnule, ăsta-i un mod cam zgomotos de a proceda. Îl putem scutura suficient cu un apel „Tango” pe Gertrude.

— Weps, avem o soluție pentru Sierra-Unsprezece?

Mancuso vrea căpitani agresivi, ei bine, o să-i arăt eu agresivitate…

— Da, domnule, răspunse imediat ofițerul cu armamentul.

— Procedura de tragere. Pregătiți-vă să lansați un jet de apă cu Tubul Doi.

— Domnule, confirm că Tubul Doi este gol. Armele din Tuburile Unu, Trei şi Patru sunt asigurate.

Se lansă un apel la camera torpilelor pentru a se confirma ceea ce anunța display-ul electronic. În camera torpilelor, subofițerul aruncă o privire prin micul hublou de sticlă pentru a se asigura că nu lansau nimic.

— Tubul Doi gol la inspecția vizuală. Aerul comprimat pe circuit, anunță subofițerul pe circuitul de comunicație. Suntem gata de tragere.

— Deschideți frapa exterioară.

— Deschid trapa exterioară, am înțeles. Trapa exterioară deschisă.

— Weps?

— Soluția e în calculator.

— Fixați reperele generate şi… FOC!

Ofițerul cu armamentul apăsă pe butoanele potrivite. USS *Maine* se cutremură sub impulsul brusc al aerului comprimat care ieşi în mare din tubul lansator de torpile.

La bordul lui USS *Omaha*, la o distanță de şase mii de metri, un operator sonar încercase în ultimele minute să decidă dacă urma de pe ecranul lui era altceva decât un snop de paraziți, când un punct apăru pe ecran.

— Timona, sonarul. Semnal tranzient. Semnal mecanic tranzient, cap-compas zero-opt-opt, chiar în pupa!

— Ce dracu’? se miră ofițerul de cart. Ce e acolo în urmă?

— Tranzient, tranzient – tranzient de lansare, cap zero-opt-opt! Repet, TRANZIENT DE LANSARE ÎN PUPA!

— Viteza de luptă! ordonă locotenentul, o idee prea tare.

Dintr-o dată, devenise foarte palid.

— La posturile de luptă! Camera de 125 mm să fie pregătită.

Ridică receptorul telefonului direct cu comanda, dar alarma generală suna deja şi comandantul intră în fugă în centrul de atac, desculț şi cu salopeta încă descheiată.

— Ce dracu' se întâmplă?

— Domnule, avem un semnal tranzient de lansare în pupa. Sonarul, timona, ce altceva mai avem?

— Nimic, domnule, nimic după tranzient. A fost un tranzient de lansare, aer comprimat în apă, dar... suna ciudat. Nu văd nimic în apă.

— Cârma, banda dreaptă! ordonă ofițerul de cart, ignorându-l pe comandant.

Încă nu i se luase comanda şi dirijarea navei era responsabilitatea lui.

— Adâncimea treizeci de metri. Camera de 125 mm lansează o țintă falsă, acum!

— Cârma bandă dreapta, am înțeles. Domnule, cârma bandă dreapta, nu mi s-a dat nici un curs. Viteza douăzeci de noduri şi creşte, raportă timonierul.

— Foarte bine. Vino la curs zero-unu-zero.

— Înțeles, vin la curs zero-unu-zero!

— Cine se afla în zona asta? întrebă comandantul cu o voce relaxată, deşi era destul de neliniştit.

— *Maine* e prin zonă, răspunse navigatorul.

— Harry Ricks...

Tâmpitul ăla, se abținu el să adauge. N-ar fi fost indicat pentru disciplină.

— Sonar, vorbeşte-mi!

— Timona, sonarul. În apă nu-i nimic. Dacă ar fi fost o torpilă, aş fi văzut-o, domnule.

— Navigator, redu viteza la o treime.

— Înțeles, viteza redusă o treime.

— Cred că l-am făcut să se pişe pe el, rânji Ricks, insistând asupra ecranului sonarului.

La câteva secunde după lansarea simulată, 688-ul de pe ecran îşi solicitase motoarele la maximum, iar acum se auzea şi zgomotul gâlgâit al navei.

— Tocmai au redus viteza, domnule, turațiile scad.

— Mda, acum ştie că nu-l urmăreşte nimeni. O să-l chemăm prin Gertrude.

— Idiotul! Nu ştie că s-ar putea să fie un Akula pe aici? mârâi comandantul lui USS *Omaha*.

— Nu avem un semnal de la el, domnule, doar un grup de nave

de pescuit.
— OK. Liber de la posturi. Îl vom lăsa pe *Maine* să-şi aibă mica lui distracţie. A fost greşeala mea. Ar fi trebuit să ne deplasăm cu zece, nu cu cincisprezece noduri. Aşa să faceţi.
— Înţeles, domnule. Încotro?
— Rachetistul lor ar trebui să se deplaseze spre nord de aici. Mergeţi spre sud-est.
— Bine.
— Frumoasă reacţie, domnule navigator. Am fi putut evita „peştişorul”. Învăţăminte de tras?
— Dumneavoastră aţi spus-o, domnule. Mergeam prea repede.
— Învaţă din greşelile comandantului tău, domnule Auburn.
— Întotdeauna, domnule.
Căpitanul îi trase un pumn amical în umăr tânărului, în drum spre ieşire.

La treizeci şi şase de mii de metri distanţă, *Amiral Lunin* se deplasa cu trei noduri chiar sub startul termoclinei, sonarul tractat atârnând sub el.
— Ei, bine? întrebă comandantul.
— Explozia asta de zgomot la unu-trei-zero, raportă ofiţerul de la sonar, arătând spre ecran şi nimic altceva. După cincisprezece secunde, o altă explozie de zgomot, aici... înaintea primeia. Semnătura pare să fie a unui american din clasa Los Angeles înaintând cu toată viteza, apoi încetinind şi dispărând de pe ecranele noastre.
— Un exerciţiu, Evgheni... primul tranzient a fost un submarin american purtător de rachete... unul din clasa Ohio. Ce crezi despre asta? întrebă căpitanul de rangul unu Valentin Borisovici Dubinin.
— Nimeni n-a detectat vreodată un Ohio în apă adâncă...
— Pentru toate există un început.
— Şi acum?
— Vom sta pe loc şi vom aştepta. Ohio-ul e mai tăcut decât o balenă adormită, dar cel puţin acum ştim că se află unul în zonă. Nu vom alerga după el. Foarte nechibzuit din partea americanilor să facă zgomot în felul ăsta.
— Jocul s-a schimbat, domnule căpitan, observă ofiţerul de la sonar.
Se schimbase mult şi situaţia. Nu mai trebuia să spună „tovarăşe căpitan”.

— Într-adevăr, s-a schimbat, Evgheni. Acum e un joc adevărat. Nimeni nu e rănit şi ne putem testa talentele ca la Olimpiadă.

— Critici?

— M-aş fi apropiat puțin înainte de lansare, domnule, spuse ofițerul cu armamentul. Avea unu la unu şanse să scape de asta.

— De acord, dar încercam doar să-l scuturăm, zâmbi mulțumit Ricks.

Atunci, care a fost scopul exercițiului? se întrebă Dutch Claggett. *A, sigur, să arăți cât eşti de agresiv.*

— Cred c-am reuşit să o facem, spuse secundul pentru a-şi sprijini căpitanul.

Camera de control era plină de zâmbete. Rachetiştii şi submarinele de atac rapid se jucau adeseori, mai ales conform unor planuri anticipate. Ca de obicei, Ohio-ul câştigase şi de data asta. Bineînțeles, ştiau că *Omaha* era prin preajmă şi că era în căutarea unui Akula rusesc pe care P-3-ul îl pierduse cu câteva zile înainte în largul Aleutinelor. Dar submarinul rus din clasa Shark nu se auzea nicăieri.

— Ofițer de cart, du nava spre sud. Am obținut un nivel de referință cu tranzientul acela de lansare. Vom ieşi din el acolo unde era *Omaha.*

— Înțeles, domnule.

— Bine lucrat, băieți.

Ricks se întoarse în cabina lui.

— Curs nou?

— Sud, ordonă Dubinin. Va ieşi din nivelul de referință, întorcându-se în zona deja măturată de Los Angeles. Vom menține poziția chiar deasupra stratului, ne vom lăsa coada sub el şi vom încerca să restabilim contactul.

Căpitanul ştia că şansele erau destul de mici, dar norocul încă îi favoriza pe cei îndrăzneți. Peste o săptămână submarinul trebuia să se întoarcă în port şi se presupunea că noua baterie sonar, pe care trebuia să o primească în cursul reviziei generale, era net superioară celei actuale. Se aflau aici, la sud de Alaska, de trei săptămâni. Submarinul pe care-l detectase, USS *Maine* sau USS *Nevada,* dacă rapoartele lui informative erau corecte, va termina această patrulă, se va reechipa, va efectua o altă patrulă şi se va reechipa din nou, apoi va veni încă o patrulă în februarie, care coincidea cu programul lui de activitate de după revizie. Deci, data

viitoare când se va întoarce, se va confrunta cu acelaşi căpitan, iar acesta făcuse o greşeală. După reechipare, *Amiral Lunin* va fi mai tăcut şi va avea un sonar mai bun, iar Dubinin începu să se întrebe când va putea să-şi facă jocul împotriva americanilor… Ce frumos ar fi, îşi spuse el. Tot timpul pe care-l cheltuise ca să ajungă aici, anii minunați în care învățase meserie în Flota Nordului, sub Marko Ramius. Ce păcat că un ofițer atât de capabil murise într-un accident. Dar serviciul pe mare era periculos, fusese şi va fi. Înainte de sabordare, Marko evacuase echipajul… Dubinin clătină din cap. Astăzi, ar fi putut primi ajutor de la americani. Oare chiar ar fi putut? Da, ar fi primit, exact aşa cum o navă americană ar fi primit ajutorul uneia sovietice. Schimbările din țara lui şi din lume îl făceau pe Dubinin să se simtă mult mai bine în funcția pe care o avea. Întotdeauna fusese un joc solicitant, dar scopul lui mortal se schimbase. O, da, submarinele americane purtătoare de rachete încă aveau armele îndreptate asupra țării lui, iar cele sovietice țінteau spre America, însă poate că vor dispărea în curând. Dar, până la dispariția lor, el va continua să-şi facă meseria. Chiar părea o ironie a sorții că, exact atunci când Marina Sovietică era pe punctul de a deveni competitivă – clasa Akula era aproximativ egală cu o clasă Los Angeles anterioară – necesitatea ei se diminua. Poate doar ca un joc de cărți între prieteni? se întrebă el. Nu era o comparație rea…

— Viteza, domnule căpitan?

Dubinin se gândi o clipă:

— Să presupunem o distanță de douăzeci de mile marine şi o viteză a țintei de cinci noduri. Cred că vom merge cu şapte noduri. În felul ăsta, putem rămâne foarte tăcuți şi avem o şansă să-l prindem… la fiecare două ore vom vira pentru a maximiza capacitatea sonarului… Da, ăsta e planul.

Data viitoare, Evgheni, vom avea doi noi operatori de sonar care sa te ajute, îşi reaminti Dubinin. Reducerea forței sovietice de submarine pusese pe liber o mulțime de tineri ofițeri care urmau acum cursuri de specializare. Numărul de ofițeri de pe submarin se va dubla şi, chiar mai mult decât noul echipament, asta va influența sensibil capacitatea de vânătoare a navei.

— Am ratat-o, oftă Bunker. E vina mea. I-am dat un sfat prost preşedintelui.

— Nu eşti singurul, admise Ryan, întinzându-se. Scenariul ăsta a fost realist – vreau să zic, efectiv realist?

Se dovedise că întreaga poveste fusese o manevră a unui lider sovietic, puternic presat, care încerca să câştige controlul asupra armatei şi o făcea printr-o cacealma: voia să dea impresia că acţiunea era dirijată de nişte renegaţi.

— Improbabil, dar posibil.

— Toate lucrurile sunt posibile, observă Jack. Ce crezi că spun despre noi jocurile lor de război?

Bunker râse:

— Nimic bun, sunt sigur.

La sfârşitul jocului, America trebui să accepte pierderea crucişătorului ei USS *Valley Forge,* la schimb cu submarinul din clasa Charlie pe care elicopterul de pe USS *Kidd* îl găsise şi scufundase. Acesta nu era privit ca un schimb echitabil, ci mai degrabă ca pierderea unui turn pentru calul adversarului. Forţele Sovietice din Germania de Est intraseră în alertă, iar o parte din oponentele lor din NATO nu fuseseră sigure de capacitatea lor de a le înfrunta. Ca urmare, sovieticii obţinuseră o concesie în programul de retragere a trupelor. Ryan socotea că întreg scenariul fusese fantezist, dar aşa se întâmpla adeseori şi, în orice caz, scopul era să vezi cum se administra o criză improbabilă.

Aici se descurcaseră prost, deplasându-se prea rapid în zone neesenţiale şi prea încet în cele care contau, dar care nu fuseseră recunoscute la timp.

Ca de obicei, lecţia era: nu face greşeli. Desigur, învăţătura asta era ştiută de orice şcolar şi nimeni nu era scutit de erori, dar diferenţa dintre un elev şi un funcţionar superior era că greşelile oficiale aveau o importanţă mult măi mare. Concluzia asta era o lecţie total diferită şi, adeseori, neînsuşită.

14
Revelaţia

— Ce veşti mi-aduci?

— E un om foarte interesant, răspunse Goodley. La CIA a făcut unele lucruri care sunt aproape incredibile.

— Ştiu despre afacerea cu submarinul şi evadarea şefului KGB-ului. Ce altceva? întrebă Elliot.

— E destul de agreat în comunitatea internațională a spionajului, de Sir Basil Charleston din Anglia – mă rog, e uşor de înțeles de ce-l plac – dar acelaşi lucru este adevărat şi pentru țările NATO, în special Franța. Ryan a dat peste ceva care a permis DGSE-ului să aresteze un grup de persoane de la Action Directe, explică Goodley.

Era uşor jenat. Nu prea agrea rolul de informator oficial.

Consilierului pentru securitatea națională nu-i plăcea să fie lăsat să aştepte, dar nu avea sens să-l preseze pe tânărul savant, nu-i aşa? Fața ei arboră un zâmbet strâmb:

— Trebuie să presupun că ai început să-l admiri pe tip?

— A făcut o treabă excelentă, dar şi greşeli. Estimarea lui asupra prăbuşirii Germaniei de Est şi a programului reunificării a fost eronată.

Goodley n-avea cum să ştie că şi pronosticurile altor persoane competente fuseseră tot dezastruoase. Pe vremea aceea, Goodley era la Universitatea Kennedy şi, spre lauda lui, ghicise răspunsul aproape exact în această problemă, iar lucrarea pe care o publicase într-o revistă obscură era încă un lucru care atrăsese atenția Casei Albe. Membrul personalului Casei Albe se oprise din nou.

— Şi…? îl îmboldi Elliot.

— Există unele aspecte tulburătoare în viața lui personală.

În sfârşit!

— Care sunt astea?

— Ryan a fost investigat pentru operațiuni ilegale la bursă, înainte de a intra în serviciul CIA. E vorba de o companie de software pentru calculatoare care era pe punctul de a obține un contract cu Marina. Ryan a aflat înaintea tuturor şi a dat o

adevărată lovitură. Organele de control au fost informate de chestia asta – deoarece chiar conducerea companiei era anchetată – şi au examinat dosarul lui Ryan. A scăpat cu o chichiță tehnică.

— Explică, ordonă Liz.

— Ca să aibă acoperire, oficialii companiei au aranjat să apară ceva într-o publicație din domeniul apărării, un mic articol de umplutură, nici măcar cinci centimetri de coloană, dar care a fost suficient pentru a arăta că informațiile pe baza cărora operaseră ei şi Ryan erau, din punct de vedere tehnic, de domeniul public. Asta făcea operațiunea legală. Mai interesant este ce a făcut Ryan cu banii, după vâlva care s-a iscat în jurul lui. I-a retras din contul lui de la bursă – acum, sunt într-un aranjament pe termen, cu patru administratori diferiți…

Goodley se opri.

— Ştiți cât valorează Ryan acum?

— Nu, cât?

— Peste cincisprezece milioane de dolari. E de departe cel mai bogat tip din Agenție. Proprietățile lui sunt oarecum subevaluate. Eu aş zice că valorează aproape douăzeci, dar el foloseşte aceeaşi metodă de inventariere dinainte de a intra în CIA şi nu poate fi acuzat pentru asta. Modul în care socoteşti valoarea netă e o chestie oarecum metafizică, nu? Contabilii au moduri diferite de a proceda. Oricum, iată ce a făcut cu acei bani căzuți din cer – i-a transferat într-un cont separat. Apoi, nu cu mult timp în urmă, toți au fost trecuți într-un depozit pentru scopuri educaționale.

— Copiii lui?

— Nu, răspunse Goodley. Beneficiarii… ba nu, reformulez. O parte din bani i-a folosit că să deschidă un magazin ieftin – un 7-Eleven – pentru o văduvă şi copiii ei. Restul banilor e pus deoparte în bonuri de tezaur şi câteva acțiuni sigure pentru educația copiilor văduvei.

— Cine-i femeia?

— Se numeşte Carol Zimmer. Laoțiană prin naştere, e văduva unui sergent din Aviație care a fost ucis într-un accident la antrenament. Ryan are grijă de familie. Chiar s-a învoit de la serviciu ca să asiste la naşterea ultimului copil, o fetiță. Ryan vizitează periodic familia, încheie Goodley.

— Înțeleg.

Nu înțelegea, dar aşa se spunea de obicei.

— Vreo legătură cu profesia?

— Nu chiar. Doamna Zimmer, cum am spus, e laoțiană. Tatăl ei

era una din acele căpetenii pe care CIA le-a sprijinit împotriva nord-vietnamezilor. Întregul grup a fost şters de pe faţa pământului. Nu am descoperit cum a reuşit femeia să scape. S-a măritat cu un sergent din Forţele Aeriene şi a venit în America. El a murit undeva, într-un accident, destul de recent. În dosarul lui Ryan nu se află nimic care să indice legături anterioare cu familia. Filiera Laos e posibilă – pentru CIA, vreau să zic – dar Ryan nu era atunci în serviciul guvernului, era student la colegiu, în dosar nu există nimic care să indice o legătură, indiferent de ce natură. Doar că, într-o zi, cu câteva luni înainte de ultimele alegeri prezidenţiale, a stabilit acest depozit pe termen şi, de atunci, îi vizitează cam o dată pe săptămână. A, mai e ceva.

— Ce?

— Am corelat asta cu un alt dosar. Au fost nişte tulburări la 7-Eleven, câţiva huligani locali persecutau familia Zimmer. Paznicul principal al lui Ryan e un ofiţer CIA pe nume Clark. A fost ofiţer de teren şi acum e în serviciul de protecţie. Nu am reuşit să obţin dosarul lui, explică Goodley. Oricum, e evident că tipul ăsta, Clark, i-a atacat pe nişte puşti din bandă. Pe unul l-a trimis la spital. Am verificat o notiţă dintr-un ziar. Era la ştiri, un articol mic. Se presupune că Clark şi un alt tip de la CIA – ziarul îi prezenta ca funcţionari federali, fără legătură cu CIA – fuseseră acostaţi de patru duri. Tipul ăsta, Clark, e cineva. Şeful bandei s-a ales cu genunchii sfărâmaţi şi a fost spitalizat. Un altul a fost lăsat fără cunoştinţă, iar ceilalţi doi n-au schiţat un gest, au rămas stană de piatră şi au făcut în pantaloni. Poliţia a tratat povestea ca pe o răfuială între bande. Nu s-au formulat acuzaţii oficiale.

— Ce altceva ştii despre acest Clark?

— L-am văzut de câteva ori. Un tip solid, spre cincizeci de ani, liniştit, de fapt, pare cam timid. Dar se mişcă… ştiţi cum se mişcă? Cândva am luat lecţii de karate. Instructorul era un fost membru al Beretelor Verzi, veteran din Vietnam. Clark se mişcă exact ca el. E asemenea unui atlet, dar ochii sunt totul. Se mişcă încontinuu. Te fixează pieziş şi decide dacă eşti sau nu o ameninţare.

Goodley făcu o pauză. În clipa aceea, îşi dădu seama ce era cu adevărat Clark. Puteai să crezi ce voiai despre el, dar Ben Goodley nu era deloc prost.

— Tipul ăsta e periculos.

— Ce? îl privi nedumerită Liz Elliot.

— Scuzaţi-mă. Am învăţat asta de la instructorul de karate, la Cambridge. De obicei, cei cu adevărat periculoşi par inofensivi.

Genul de personaj căruia nu-i acorzi nici o atenție. Instructorul meu a fost atacat în stația de metrou, chiar lângă Harvard. Adică, au încercat să-l atace. A lăsat trei puşti sângerând pe trotuar. Crezuseră că era doar un om de serviciu, vreun prăpădit oarecare – e afro-american, cred că acum are vreo cincizeci de ani. Arată ca un om de serviciu din cauza felului în care se îmbracă, nu pare deloc periculos. Clark seamănă cu el, cu bătrânul meu sensei.

Interesant, îşi zise Goodley. Clark e agent pentru operațiuni speciale şi agenții trebuiau să fie buni în meseria lor.

— Dar să revin la doamna Zimmer. Presupun că Ryan a aflat că nişte huligani o necăjesc şi l-a pus pe paznicul lui să îndrepte lucrurile. Poliția din Anne Arundel n-a avut nici o obiecție.

— Concluzii?

— Ryan a avut câteva realizări foarte bune, dar a şi ratat câteva chestii mari. Structural, e o rămăşiță a trecutului. Mentalitate de participant la Războiul Rece. Are un dinte împotriva Administrației, ca acum câteva zile când n-ați participat la jocul CAMELOT. I se pare că nu vă luați în serios sarcinile de serviciu, crede că a nu participa la aceste jocuri tactice este un act iresponsabil.

— A spus el asta?

— Aproape un citat exact, eram în cameră cu Cabot când a intrat şi a dat frâu liber nemulțumirii.

Elliot clătină din cap:

— Aşa vorbeşte un participant la Războiul Rece. Dacă preşedintele îşi face treaba cum trebuie, la fel ca mine, nu vor exista nici un fel de crize. Ăsta-i esențialul, nu?

— Şi până acum se pare că vă descurcați bine, o linguşi Goodley.

Consilierul pentru securitatea națională ignoră remarca, privindu-şi însemnările.

Pereții erau montați şi etanşați cu o peliculă de plastic. Sistemul de aer condiționat, funcționând deja, îndepărta umiditatea şi praful din aer. Fromm lucra la mesele pentru maşinile-unelte. „Mese” era un termen prea modest. Erau proiectate să suporte câteva tone şi aveau dispozitive de ridicare la fiecare dintre picioarele solide. Germanul orizontaliza fiecare maşină cu ajutorul nivelelor încastrate în şasiuri.

— Perfect, spuse el după trei ore de muncă.

Trebuia să fie perfect. Iar acum, era. Sub fiecare maşină se afla

un postament de beton armat, pe o suprafață de un metru pătrat. Odată orizontalizate, picioarele erau fixate cu şuruburi, astfel încât fiecare devenea o parte solidă a solului.

— Echipamentele trebuie să fie chiar atât de rigide? întrebă Ghosn.

Fromm clătină din cap.

— Exact invers. Echipamentele plutesc pe o pernă de aer.

— Dar ai spus că au peste o tonă fiecare, obiectă Qati.

— Plutirea lor pe o pernă de aer e o treabă simplă – am văzut fotografii de vehicule care cântăresc o sută de tone stând pe o pernă de aer. Plutirea este necesară pentru amortizarea vibrațiilor din sol.

— Ce toleranțe urmărim? întrebă Ghosn.

— Aproximativ cele de care e nevoie pentru un telescop astronomic, răspunse germanul.

— Dar bomba originală…

Fromm îl întrerupse pe Ghosn:

— Bombele americane de la Hiroshima şi Nagasaki erau jenant de rudimentare. Şi-au risipit aproape întreaga masă de reacție, mai ales cea de la Hiroshima – nu ai mai fabrica o armă atât de grosolană, aşa cum nu ai proiecta o bombă cu un focos cu praf de puşcă, nu-i aşa? În orice caz, un proiect atât de puțin eficient nu poate fi folosit, continuă Fromm. După primele bombe, inginerii americani s-au confruntat cu problema rezervelor limitate de material fisionabil. Cele câteva kilograme de plutoniu de care avem nevoie reprezintă cel mai scump material din lume. Trebuie să fie produs, deşi costurile sunt fabuloase: miliarde pentru bombardamentul nuclear, apoi bani suplimentari pentru procesul de separare, altă instalație şi încă un miliard. Numai America avea banii pentru executarea proiectului inițial. Toată lume ştia despre fisiunea nucleară – nu era un secret, ce secrete adevărate există în fizică, nu? – şi numai America avea banii şi resursele pentru a face încercarea. Şi oamenii, adăugă Fromm. Ce oameni aveau! Aşa că primele bombe – apropo, trei au făcut – erau proiectate să folosească tot materialul disponibil şi, întrucât criteriul principal era funcționalitatea, n-au acordat importanță esteticii, ci doar eficienței. Şi a fost nevoie de cel mai mare avion din lume ca să le transporte… Aşa… Apoi a venit pacea, iar proiectarea bombelor a devenit un studiu profesional şi nu un proiect de război nebunesc, *ja?* Reactorul de plutoniu pe care îl au la Harvard furniza la vremea aceea câteva zeci de kilograme de plutoniu pe an şi

americanii trebuiau să învețe să folosească mai eficient materialul. Bomba Mark-12 a fost unul din primele proiecte moderne şi israelienii l-au îmbunătățit într-o oarecare măsură. Bomba asta e de cinci ori mai puternică decât dispozitivul de la Hiroshima, la mai puțin de o cincime masă de reacție – o sporire a eficienței de douăzeci şi cinci de ori, *ja?* Iar noi putem îmbunătăți asta de aproape zece ori... Acum, o echipă de proiectanți experți, cu dotarea necesară, ar putea mări asta de încă... poate, patru ori. Inteligențele implicate în industria de armament modem sunt cele mai elegante, cele mai fascinante.

— Două megatone? se minună Ghosn.

Era posibil?

— Nu putem s-o facem aici, recunoscu Fromm cu un regret evident în voce. Informația disponibilă este insuficientă. Fizica este simplă, dar intervin anumite aspecte inginereşti şi nu există articole publicate care să ne ajute în procesul de proiectare a bombei. Amintiți-vă că testele cu arme de război sunt efectuate chiar şi azi, ca să facă bombele mai mici şi mai eficiente. În acest domeniu, ca în oricare altul, trebuie experimentat, dar nu ne permitem acest lux. Nu avem timpul sau banii pentru a pregăti tehnicieni care să execute proiectul. Eu aş putea elabora un proiect teoretic pentru un dispozitiv de peste o megatonă, dar de fapt aş avea o probabilitate de succes de doar cincizeci la sută. Poate ceva mai mult, dar nu ar fi o chestie funcțională fără un program adecvat de încercări experimentale.

— Ce poți să faci? întrebă Qati.

— Pot transforma asta într-o armă cu o putere nominală între patru sute şi cinci sute de kilotone. Va avea aproximativ un metru cub şi va cântări cam cinci sute de kilograme.

Fromm se opri ca să citească expresiile de pe fețele lor.

— Nu va fi un dispozitiv elegant şi va fi exagerat de voluminos şi de greu. De asemenea, va fi destul de puternic.

Proiectul va fi mult mai interesant decât orice reuşiseră tehnicienii americani sau ruşi în primii cincisprezece ani ai erei nucleare şi asta, îşi spuse Fromm, nu era rău deloc.

— Capacitate explozivă? întrebă Ghosn.

— Da.

Acest tânăr arab era foarte inteligent, aprecie Fromm.

— Primele bombe au folosit carcase masive de oțel. A noastră va folosi explozibili – voluminoşi, dar uşori şi la fel de eficace, în momentul aprinderii, vom injecta tritiu în miez. Ca în proiectul

original israelian, asta va genera mari cantități de neutroni care vor amplifica reacția de fisiune; la rândul ei, această reacție va proiecta neutroni suplimentari într-o altă cantitate de tritiu, declanşând o reacție de fuziune. Bugetul de energie este de aproximativ cincizeci de kilotone din reacția primară şi patru sute din cea secundară.

— Cât de mult tritiu?

Deşi nu era o substanță dificil de obținut – fabricanții de ceasuri şi dispozitive de ochire pentru arme o foloseau, dar numai în cantități microscopice – Ghosn ştia că, în cantități de peste zece miligrame, era practic inaccesibilă, aşa cum tocmai descoperise el însuşi. Tritiul, nu plutoniul – în ciuda a ceea ce spusese Fromm – era cel mai scump material comercial de pe planetă. Chestia era că tritiul putea fi cumpărat, pe când plutoniul nu.

— Eu am cincizeci de grame, anunță satisfăcut Fromm. Mult mai mult decât avem nevoie.

— Cincizeci de grame! exclamă Ghosn. *Cincizeci?*

— Complexul nostru de reactoare producea material nuclear special pentru propriul nostru proiect de bombă. Când guvernul socialist a căzut, s-a decis ca plutoniul să le fie dat sovieticilor – loialitatea pentru cauza socialismului mondial, înțelegeți. Sovieticii nu vedeau lucrurile în acest fel. Reacția lor – Fromm făcu o pauză – au numit-o… mă rog, las asta la imaginația voastră. Reacția lor a fost atât de puternică, încât am decis să ascund producția noastră de tritiu. Cum ştiți, este foarte valoros comercial – într-un fel, e polița mea de asigurare.

— Unde?

— În subsolul casei mele, ascuns în nişte baterii nichel-hidrogen.

Lui Qati nu-i plăcu asta câtuşi de puțin. Şeful arab părea bolnav, remarcă germanul şi-şi ascundea cu greu sentimentele.

— Oricum, trebuie să mă întorc în Germania ca să procur echipamentele, continuă Fromm.

— Le ai?

— La cinci kilometri de casa mea se află Institutul de Astrofizică Karl Marx. Se presupunea că acolo vom confecționa telescoape vizuale şi cu raze X. Dar nu s-a deschis niciodată. O „acoperire” atât de bună risipită degeaba, nu? În atelier, în lăzile marcate Instrumente Astrofizice, sunt şase maşini de precizie cu cinci axe – cele mai bune, observă Fromm cu un rânjet. Milacron Cincinnati, din Statele Unite ale Americii. Exact ce folosesc americanii în

uzinele lor de preparare din Oak Ridge, Rocky Flats şi Pantex.

— Şi operatorii? întrebă Ghosn.

— Pregăteam douăzeci, şaisprezece bărbaţi şi patru femei, fiecare absolvent de facultate... Nu, asta ar fi prea periculos. În orice caz, nu-i absolut necesar. Putem face munca noi înşine, dar asta ar lua prea mult timp. Orice meseriaş bine pregătit care confecţionează lentile – de fapt, chiar şi un maistru armurier – poate să le acţioneze. Ceea ce era acum cincizeci de ani ocupaţia câştigătorilor Premiului Nobel este acum munca unui mecanic competent, îi lămuri el. Asta este natura progresului, *ja?*

— Nu ştiu dacă l-am interceptat, ridică din umeri Evgheni.

Fusese de serviciu douăzeci de ore încontinuu şi numai şase ore de somn neliniştit îl separau de un alt cart prelungit.

Găsirea submarinului, dacă asta realizaseră într-adevăr, ceruse tot talentul lui Dubinin. Ghicise că submarinul american purtător de rachete se îndreptase spre sud şi că viteza lui de croazieră era de ordinul a cinci mile. Apoi trebuiau luate în calcul considerentele de mediu. Trebuiau să stea aproape, la distanţa de intercepţie, evitând să intre în zona de convergenţă sonară. Zonele de convergenţă erau suprafeţe de formă inelară – ca nişte gogoşi – în jurul unei nave. Sunetul care se îndrepta în jos, dintr-un punct aflat în interiorul zonei de convergenţă, era reflectat de presiunea şi temperatura apei, călătorind până la suprafaţă şi înapoi pe un traseu elicoidal, la intervale neregulate care, la rândul lor, depindeau de condiţiile de mediu. Rămânând în afara lor, în funcţie de locul unde credea că se afla ţinta lui, Dubinin putea evita mijloacele de detecţie. Era obligat să stea la o distanţă mai mică decât cea de intercepţie, zona în care sunetul se propaga radial de la sursă. Dar, ca să realizeze asta fără a fi detectat, trebuia să rămână în partea superioară a stratului termoclinei – pleca de la presupunerea că americanii vor naviga sub nivelul respectiv – lăsându-şi sonarul tractat să atârne sub el. În felul acesta, zgomotele motoarelor lui vor fi probabil deviate, neajungând la submarinul american.

Problema tactică a lui Dubinin decurgea din dezavantajele propriei sale nave. Submarinul american era mai silenţios decât al lui şi avea atât sonare mai bune, cât şi operatori mai buni. Locotenentul-major Evgheni Nikolaevici Rîkov, un tânăr ofiţer foarte inteligent, era singurul expert sonar de la bord care putea fi comparat cu corespondenţii lui americani, dar băiatul acuza o

accentuată stare de oboseală. Singurul atu al lui Dubinin era el însuşi. Era un tactician excelent şi o ştia. Iar omologul lui nu era la acelaşi nivel, îşi spuse Dubinin şi nici nu realiza chestia asta. Exista şi un ultim dezavantaj. Rămânând deasupra stratului, făcea mai uşoară detectarea de către un avion de patrulare american, dar era pregătit să-şi asume riscul. În fața lui se contura un premiu pe care nici un comandant de submarin rus nu-l câştigase vreodată.

Atât comandantul, cât şi locotenentul se uitau la un display „în cascadă”, urmărind nu o lumină stroboscopică, ci o linie verticală, de-abia vizibilă, fragmentată, care nu era atât de strălucitoare cum ar fi trebuit să fie. Nava americană din clasa Ohio era mai silențioasă decât zgomotul de fond al oceanului şi amândoi bărbații se întrebau dacă, într-adevăr, condițiile de mediu le arătau umbra acustică a celui mai sofisticat submarin purtător de rachete. Părea la fel de probabil, admise Dubinin, ca mințile lor obosite să fie pradă unor jocuri halucinante.

— Avem nevoie de un tranzient, spuse Rîkov, întinzându-se după ceaiul lui. O sculă scăpată din mână, un tambuchi trântit... o greşeală, atâta tot...

Aş putea să emit un semnal... Aş putea să cobor sub strat şi să-l lovesc cu o emisie de energie a sonarului activ şi să aflu... NU! Dubinin se întoarse cu spatele şi aproape că înjură. *Răbdare, Valentin. Ei au răbdare, noi trebuie să fim răbdători. Evgheni Nikolaevici, arăți obosit.*

— Pot să mă odihnesc la Petropavlovsk, domnule căpitan. O să dorm o săptămână şi o să-mi văd soția... n-o să dorm chiar toată săptămână, răspunse locotenentul cu un zâmbet epuizat.

Fața tânărului era luminată de licărirea galbenă a ecranului.

— Dar nu o să renunț la o şansă ca asta!

— Nu vor fi tranziente accidentale.

— Ştiu, domnule căpitan. Blestematele astea de echipaje americane... *Ştiu* că el este, *ştiu* că e un Ohio! Ce altceva ar putea fi?

— Imaginația, Evgheni, imaginația şi o dorință prea mare din partea noastră.

Locotenentul Rîkov se întoarse:

— Căpitanul meu ştie că nu-i aşa!

— Cred că locotenentul meu are dreptate.

Ce joc mai era şi ăsta! Navă contra navă, inteligență contra inteligență. Şah tridimensional jucat într-un mediu fizic în continuă

schimbare. Americanii erau maeştri în acest joc. Dubinin o ştia. Echipament mai bun, echipaje mai bune, pregătire mai bună. Bineînțeles, americanii ştiau şi ei asta şi două generații beneficiare ale unui avantaj generaseră aroganță mai degrabă decât inovație... nu chiar în toate, dar în unde privințe cu siguranță. Un comandant inteligent în submarinul purtător de rachete ar proceda altfel... *Dacă aş avea eu un astfel de submarin, întreaga lume nu m-ar putea găsi.*

— Încă douăsprezece ore, apoi trebuie să întrerupem contactul şi să ne întoarcem spre casă.

— Păcat, observă Rîkov, fără să regrete cu adevărat.

Şase săptămâni pe mare erau suficiente pentru el.

— Adâncimea, optsprezece metri, raportă ofițerul de cart.

— Adâncimea, optsprezece metri, înțeles, răspunse ofițerul cu scufundarea. Planurile orizontale la zece grade.

Antrenamentul de lansare a rachetelor începuse. Exercițiul, repetat în mod regulat – trebuia să asigure competența echipajului, dar şi să-i desensibilizeze pe marinari în privința misiunii lor primare de luptă în caz de război consta în lansarea a douăzeci şi patru de rachete UGM-93 Trident-H D-5, fiecare cu zece vehicule de reintrare Mark 5, cu o putere nominală de 400 kilotone. Un total de 240 de focoase cu o putere totală de 96 megatone. Dar însemna mai mult decât atât, pentru că armele nucleare depindeau de logica interconectată a mai multor legi fizice. Armele mici îşi utilizau forța cu mai multă eficiență decât cele mari. Lucrul cel mai important, vehiculele Mark 5 demonstrau o acuratețe de 50 în EPC (Eroare Probabilă Circulară), ceea ce însemna că, după un zbor de peste patru mii de mile marine, jumătate din focoase vor ateriza la maximum cincizeci de metri de țintele lor şi aproape toate celelalte la cel mult 90 de metri. Distanța de ratare era mult mai mică decât craterul care se aştepta de la o astfel de focoasă şi, ca rezultat, D-5 era prima rachetă balistică având capacități de contracarare lansată de pe mare. Era proiectată pentru o primă lovitură de dezarmare. Considerând raportul normal de doi-la-unu, *Maine* putea elimina 120 de rachete sovietice şi/sau buncăre de control al rachetelor, aproximativ zece la suta din forța curentă sovietică, care era şi ea configurată pentru o misiune de contracarare.

În centrul de control al rachetelor – CER – la pupa de camera rachetelor, un maistru principal lumină panoul de comandă. Toate

cele douăzeci şi patru de rachete erau pregătite. Echipamentul de navigaţie de la bord transmitea datele fiecărui sistem de ghidare. În câteva minute, aveau să fie adăugate date de la sateliţii de navigaţie aflaţi pe orbite. Pentru a lovi o ţintă, racheta trebuia să ştie nu numai unde se afla aceasta, dar şi de unde pleca. Sistemul Global de Poziţionare NAVSTAR putea realiza asta cu o toleranţă mai mică de cinci metri. Maistrul principal urmări cum luminile de control se schimbau, pe măsură ce rachetele erau interogate de calculatoare şi raportau că erau pregătite.

În jurul submarinului, presiunea apei pe cocă se diminua cu 2,2 tone pe picior pătrat pentru fiecare treizeci de metri de ridicare spre suprafaţă. Coca lui *Maine* se dilata uşor, o dată cu reducerea presiunii şi producea un zgomot slab sesizabil, în timp ce oţelul se relaxa după compresie.

Era doar un geamăt, greu de sesizat chiar şi prin sistemele de sonar şi asemănător chemării unei balene. Rîkov era atât de beat de oboseală, încât, dacă zgomotul ar fi apărut câteva minute mai târziu, l-ar fi ratat, dar, deşi visele cu ochii deschişi îl cuprindeau tot mai mult, mintea lui păstrase suficient din agerimea ei pentru a remarca sunetul.

— Domnule căpitan… zgomot de destindere de cocă acolo!

Degetul lui împunse ecranul chiar la capătul inferior al umbrei pe care o examinau el şi Dubinin.

— Se ridică la suprafaţă.

Dubinin alergă în camera de control.

— Fiţi gata să modificaţi adâncimea.

Îşi puse o cască prin care se conectă cu locotenentul Rîkov.

— Evgheni Nikolaevici, trebuie să procedăm repede şi bine. Voi coborî sub strat exact când americanul va urca deasupra lui.

— Nu, domnule căpitan. Poţi să aştepţi. Sonarul lui tractat va atârna un timp dedesubt, aşa cum o face şi al nostru!

— La dracu'! Iartă-mă, domnule locotenent. Pentru asta ai o sticlă de Starka. Cea mai buna votcă rusească.

— O voi bea împreună cu soţia în sănătatea dumitale. Obţin o citire de unghi. Estimez că ţinta se află cu cinci grade sub sonarul nostru tractat. Domnule căpitan, dacă pot să-l menţin, în clipa când îl pierdem în strat…

— Da, o estimare rapidă a distanţei. Nu va fi precisă, dar va fi ceva.

Dubinin scrâşni nişte ordine rapide ofiţerilor cu urmărirea.

— Două grade… zgomotele de cocă nu se mai aud… e dificil de

menținut contactul, dar acum eclipsează ceva mai mult zgomotul de fond – S-A DUS! E în strat!

— Unu, doi, trei… numără Dubinin.

Probabil că americanul efectuase un antrenament de lansare a rachetelor sau revenea la suprafață ca să primească mesaje; în orice caz va urca la douăzeci de metri adâncime şi sonarul tractat. Cinci sute de metri lungime… viteza cinci noduri şi… Acum!

— Timona, minus cinci grade pe planurile prova. Coborâm imediat sub strat. *Starpom, notează* temperatura apei în exterior. Uşor, timona, uşor.

Amiral Lunin îşi coborî prova şi alunecă, sub marginea ondulată care marca diferența între apa de suprafață, relativ caldă şi cea de adâncime, mult mai rece.

— Distanța? îşi întrebă Dubinin ofițerul cu urmărirea.

— Estimarea între cinci şi nouă mii de metri, domnule căpitan! E tot ce pot face cu datele pe care le am.

— Bravo, Kolea. Splendid.

— Suntem sub strat acum, temperatura apei a coborât cu cinci grade! anunță *Starpom*-ul.

— Planurile prova zero, stabiliți asieta.

— Planurile la zero, domnule căpitan… submarinul stabilizat.

Dacă ar fi avut suficient spațiu deasupra capului, Dubinin ar fi sărit în sus. Realizase ceea ce nu reuşise vreodată nici un alt comandant de submarin sovietic – şi, dacă informațiile lui erau adevărate, doar o mână de americani. Stabilise contactul cu un submarin american de escadră purtător de rachete din clasa Ohio şi-l urmărise. Într-o situație de război, putea să emită semnale cu sonarul activ şi să-şi lanseze torpilele. Se ținuse scai de prada cel mai greu de urmărit din lume şi era suficient de aproape pentru o lansare decisivă. Pielea i se înfioră din cauza emoției momentului. Nimic în lume nu putea egala acest sentiment. Absolut nimic.

— *Rîl napravo,* zâmbi el. Cârma dreapta, curs nou trei-zero-zero. Măriți încet viteza la zece noduri.

— Dar, domnule căpitan… obiectă *Starpom*-ul, secundul lui.

— Întrerupem contactul. El va continua antrenamentul cel puțin treizeci de minute. E puțin probabil că vom putea evita contradetecția când îl va termina. Mai bine să plecăm acum. Nu vrem să ştie ce am făcut. Ne vom întâlni din nou cu el. În orice caz, misiunea noastră este îndeplinită. L-am interceptat şi am ajuns suficient de aproape ca să-l atacăm. Băieți, la Petropavlovsk va fi multă băutură şi căpitanul vostru va fi cel care o va cumpăra!

Acum hai să plecăm din zonă în linişte, în aşa fel încât să nu se ştie că am fost vreodată aici.

Căpitanului Robert Jefferson Jackson i-ar fi plăcut să fie din nou tânăr, cu părul negru ca pana corbului, să redevină acel cadet talentat, proaspăt ieşit de la Pensacola, gata să urce pentru prima oară într-unul din ameninţătoarele avioane de vânătoare care se înşirau ca nişte enorme păsări de pradă de-a lungul pistei de la Staţia Aeriană Oceanică a Marinei. Faptul că toate cele douăzeci şi patru de F-14D Tomcat-uri din zonă erau în subordinea sa nu-i aducea aceeaşi satisfacţie cu certitudinea că unul era al lui şi numai al lui. În schimb, în calitate de comandant al Grupului Aerian, avea „în custodie” două escadrile de Tomcat-uri, încă două de F/A 18 Hornet, una de avioane de atac cu rază medie de acţiune A-6E Intruder, o alta de vânătoare de submarine S-3 şi, în sfârşit, mai puţin romanticele avioane de alimentare, Prowler-urile cu aparatura electronică şi elicopterele de salvare. Un total de şaptezeci şi opt de avioane cu o valoare totală de... cât? Un miliard de dolari? Mult mai mult, dacă aveai în vedere costurile de înlocuire. Apoi, erau cei trei mii de oameni care zburau şi întreţineau avioanele, fiecare din ei nepreţuit, bineînţeles. El răspundea de toate astea. Era mult mai distractiv să fii un proaspăt pilot de vânătoare care-şi conducea avionul şi să laşi grijile în seama administraţiei. Robby era acum administraţia, tipul despre care puştii discutau în cabinele lor de pe navă. Nu voiau să fie chemaţi în biroul lui, pentru că era ca şi cum ar fi fost solicitaţi să se prezinte în faţa directorului şcolii. Nu le plăcea cu adevărat să zboare cu el, pentru că (A) era prea bătrân ca să mai fie bun (credeau ei) şi (B) le va pune pe tapet orice eroare pe care o vor face (piloţii de vânătoare rareori îşi recunoşteau greşelile şi în nici un caz în faţa altora).

Era o anumită ironie în asta. Funcţia lui anterioară fusese la Pentagon, unde fusese un simplu conţopist. Se rugase şi jinduise la eliberarea din funcţia aceea a cărei principală emoţie de fiecare zi era găsirea unui loc de parcare decent. Apoi căpătase comanda escadrilei – şi i se băgase pe gât mai multă birocraţie administrativă decât înfruntase în toată viaţa. Cel puţin, reuşea să zboare de două ori pe săptămână – dacă avea noroc. Astăzi era o astfel de zi. Maistrul lui principal îi zâmbi în drum spre uşă.

— Ai grijă de prăvălie, tipule.

— Am înţeles, domnule căpitan. O s-o găseşti tot aici când te

întorci.

Jackson se opri din drum:

— Poți să pui pe cineva să fure toată hârțogăria.

— O să văd ce pot face, domnule.

O maşină de stat-major îl duse pe pistă. Jackson era deja în costumul de zbor din Nomex, unul vechi şi mirositor, de un verde-murdar, decolorat acum de numeroasele spălări şi ros la coate şi în fund de anii de folosință. Putea şi ar fi trebuit să primească unul nou, dar piloții erau creaturi superstițioase; Robby şi costumul lui de zbor trecuseră prin multe împreună.

— Hei, domnule căpitan! strigă unul din comandanții lui de escadrilă.

Comandorul Bud Sanchez era mai scund decât Jackson. Pielea măslinie şi mustața à la Bismarck accentuau ochii strălucitori, iar zâmbetul lui părea ieşit de-a dreptul dintr-o reclamă de pastă de dinți. Sanchez, comandantul de pe VF-1, avea să zboare în ziua aceea cu Jackson. Zburaseră tot împreună când Jackson comandase un VF-41 de pe *John F. Kennedy.*

— Aparatul e pregătit. Eşti gata?

— Care ne sunt adversarii?

— Nişte capete pătrate de la Chevy Paint în18-Delta. Avem deja un Hummer pe orbită, la o sută de mile, iar exercițiul este de tip PALALD împotriva unor intruşi la joasă altitudine.

Palald însemna „Patrulă aeriană de luptă pentru apărarea liniei de demarcație”. Misiunea consta în a împiedica avioanele atacatoare să treacă peste o anumită linie prestabilită.

— Suntem confruntați cu vreun portavion? Când am vorbit la telefon, puşcaşii marini păreau cam plini de ei.

— Încă nu s-a născut ăla pe care să nu-l pot atinge, îl asigură Robby, în timp ce-şi lua casca din raft.

Purta semnalul lui de apel, o pică.

— Hei, strigă Sanchez, încetați să vă mai țineți de mână şi hai să-i dăm drumul.

— Am plecat, Bud.

Michael „Lobo” Alexander ieşi din spatele dulapurilor, urmat de ofițerul cu intercepția radar al lui Jackson, Harry „Shredder” Walters. Amândoi erau locotenenți şi aveau mai puțin de treizeci de ani. În vestiar, oamenii foloseau mai mult apelativele radio decât gradele. Robby iubea camaraderia vieții de escadrilă la fel de mult cum îşi iubea țara.

Afară, mecanicii avioanelor, maiştrii care răspundeau de

întreținerea avioanelor, îi conduseră pe ofițeri până la aparatele respective şi îi ajutară să se îmbarce. (În zona periculoasă a punții de zbor a portavionului, piloții erau practic duşi de mână de către soldați, ca să nu se piardă sau să se rănească.) Avionul lui Jackson avea un dublu-zero de identificare pe bot. Sub cockpit era pictat „CPT. R.V. JACKSON – PICA" pentru a fi sigur că toată lumea ştia că acesta era avionul Comandantului de Grup Aerian. Sub asta se afla pictat un avion de vânătoare MIG-29, pe care un irakian îl adusese din greşeală prea aproape de Tomcat-ul lui Jackson, nu cu prea mult timp înainte. Nu fusese cine ştie ce ispravă – celălalt pilot uitase, o singură dată, să-şi verifice protecția şi plătise prețul – dar o victorie era un succes şi piloții de vânătoare pentru asta trăiau.

Cinci minute mai târziu, toți cei patru bărbați îşi fixaseră centurile şi motoarele erau pornite.

— Cum te simți în dimineața asta, Shredder? întrebă Jackson prin intercom.

— Gata să lichidez pe cine nu-i cuminte, domnule căpitan. Aici, în spate, totul arată bine. Chestia asta o să zboare astăzi?

— Cred că e timpul să aflăm.

Jackson comută pe radio.

— Bud, aici Spade, suntem gata.

— Înțeles, Spade, preiei conducerea.

Amândoi piloții priviră în jur, primiră semnalul „totul în regulă" de la mecanicii lor şi îşi făcură din nou ochii roată.

— Spade preia conducerea.

Jackson eliberă frânele.

— Rulez, acum.

— Bună, *mein Schatz,* îi zâmbi Manfred Fromm soției lui.

Traudl se repezi să-l îmbrățişeze.

— Unde ai fost?

— Nu pot să-ți spun, răspunse Fromm cu o sclipire plină de înțeles în ochi.

Fredonă câteva măsuri din „Don't Cry For Me, Argentina" a lui Andrew Lloyd Webber.

— Ştiam eu că ai să înțelegi, îi întoarse zâmbetul Traudl.

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta.

Pentru a-i risipi suspiciunile, îi înmână un teanc de bancnote, cinci pachete de zece mii de mărci fiecare. *Asta ar trebui să-i închidă gura cățelei ăsteia mercantile şi s-o facă fericită,* îşi spuse

Manfred Fromm.

— O să rămân doar noaptea asta. Am ceva de făcut şi...

— Bineînțeles, Manfred.

Îl îmbrățişă din nou, cu banii în mână.

— Măcar să fi dat un telefon.

Aranjamentele se realizaseră incredibil de uşor. O navă cu destinația Latakia, Siria, pleca din Rotterdam în şaptezeci de ore. El şi Bock aranjaseră ca o companie de transport comercial să încarce echipamentele într-un mic container care avea să fie urcat pe navă şi descărcat într-un doc sirian, şase zile mai târziu. Ar fi fost mai rapid să trimită echipamentele cu avionul sau chiar pe calea ferată până la un port grecesc sau italian, de unde să fie transbordate pe mare, dar Rotterdamul era cel mai aglomerat port din lume, cu funcționari vamali suprasolicitați, a căror sarcină principală era depistarea transporturilor de droguri. Câinii folosiți pentru detectare puteau să amuşine cât pofteau containerul lor.

Fromm îşi lăsă soția să se ducă la bucătărie şi să pună de cafea. O treabă care o va ține ocupată câteva minute, exact cât avea el nevoie. Coborî la subsol. În colț, cât mai departe posibil de boiler, era o stivă de lemne peste care se aflau patru cutii negre de metal. Fiecare cântărea cam zece kilograme, aproximativ douăzeci şi cinci de pfunzi. Fromm le cără una câte una – la al doilea drum, luă o pereche de mănuşi din sertarul biroului ca să-şi protejeze mâinile – şi le aşeză în portbagajul BMW-ului închiriat. Când cafeaua fu gata, îşi terminase treaba.

— Ai un bronz frumos, observă Traudl, aducând tava din bucătărie.

În mintea ei, cheltuise deja cam un sfert din banii pe care i-i dăduse soțul. Deci, Manfred înțelesese. Ştiuse că aşa va fi, mai devreme sau mai târziu. Mai bine că era mai curând. În seara asta, avea să fie deosebit de drăguță cu el.

— Gunther?

Bock nu fusese încântat să-l lase pe Fromm de capul lui, dar avea şi el de îndeplinit o sarcină. Era un risc mult mai mare. Era, îşi spuse el, un concept operațional cu un grad ridicat de risc, chiar dacă adevăratele pericole vor apărea în stadiul de planificare, o chestie ciudată, dar în acelaşi timp o uşurare.

Erwin Keitel trăia dintr-o pensie şi nu una deosebit de mare. Pensionarea fusese impusă de doi factori. Primul, Keitel era un fost locotenent-colonel în Stasi-ul est-german, aparatul de spionaj şi

contraspionaj al defunctei Republici Democrate Germane; în al doilea rând, munca lui de treizeci şi doi de ani îi plăcuse. Pe când cei mai mulți dintre foştii lui colegi recunoscuseră schimbările din țara lor, iar majoritatea puneau identitatea germană înaintea oricărei ideologii pe care o avuseseră vreodată – destăinuind literalmente totul *Bundesnachrichtendienst*-ului – Keitel decisese că nu va lucra pentru capitalişti. Asta-l făcea să fie unul din „şomerii politici” ai Germaniei unite. Pensia lui era o chestie de conveniență. Noul guvern german onora, într-un fel, obligațiile guvernului precedent. Era avantajos, cel puțin din punct de vedere politic, iar Germania însemna acum doar o problemă de luptă cu fapte care nu erau şi nu puteau fi reconciliate. Era mai uşor să i se dea lui Keitel o pensie decât să fie lăsat oficial în şomaj, ceea ce era considerat mai înjositor decât o pensie. Cel puțin, asta era optica guvernului. Keitel nu avea aceeaşi viziune asupra lucrurilor. Dacă lumea ar fi fost logică, îşi zicea el, locotenent-colonelul Keitel ar fi fost executat sau exilat – unde să-l fi exilat, Erwin n-avea idee. Începuse să cocheteze cu ideea de a trece la ruşi – avea contacte bune în KGB – dar gândul fusese abandonat rapid. Sovieticii se spălaseră pe mâini de tot ce avea legătură cu RDG-ul, temându-se de trădarea oamenilor ale căror sentimente pentru socialismul mondial – sau ce dracu' susțineau acum ruşii – erau oarecum mai palide decât credința în noua lor țară. Keitel îşi ocupă locul lângă Bock, în separeul de colț al unui *Gasthaus* liniştit, în ceea ce fusese înainte Berlinul de Est.

— E foarte periculos, prietene.

— Ştiu, Erwin.

Bock solicită prin semne două halbe mari cu bere. Serviciul era mai rapid decât fusese cu câțiva ani înainte, dar amândoi bărbații ignorau asta.

— Nu am cuvinte să-ți spun cât o regret pe Petra, continuă Keitel, după ce fata plecă.

— Ştii ce s-a întâmplat? întrebă Bock cu o voce egală şi lipsită de emoție.

— Detectivul care ancheta cazul a vizitat-o în închisoare – o făcea destul de des – dar nu pentru interogatorii. Au făcut un efort intenționat ca s-o împingă la nebunie. Trebuie să înțelegi, Gunther, curajul într-un bărbat sau o femeie e o calitate finită. Nu a fost vorba de slăbiciune din partea ei. Oricine poate ceda. E pur şi simplu o problemă de timp. Au urmărit-o cum moare, spuse colonelul pensionar.

— Da?

Fața lui Bock nu se schimbă, dar încheieturile degetelor i se albiseră pe mânerul halbei.

— În celula ei era ascunsă o cameră de luat vederi. Au pe bandă sinuciderea ei. Au urmărit-o şi n-au mişcat un deget ca s-o oprească.

Bock nu spuse nimic, iar camera era prea obscură ca să se vadă cât de tare pălise. Era ca şi cum l-ar fi lovit răbufnirea fierbinte a unui furnal, urmată de o vizită la Polul Nord. Închise ochii o secundă, pentru a-şi recăpăta controlul. Petra n-ar fi vrut să-l vadă lăsându-se condus de emoție într-un astfel de moment, îşi privi din nou prietenul.

— Eşti sigur?

— Ştiu numele detectivului. Îi ştiu adresa. Încă mai am prieteni, îl asigură Keitel pe Bock.

— Da, Erwin, sunt sigur că ai. Am nevoie de ajutorul tău pentru a face ceva.

— Orice.

— Desigur, ştii cum s-a ajuns la situația actuală.

— Depinde cum o iei, oftă Keitel. Oamenii m-au dezamăgit prin felul în care s-au lăsat seduşi, dar celor simpli le lipseşte disciplina şi nu ştiu ce este bun pentru ei. Adevărata cauză a nenorocirii noastre naționale…

— Exact… americanii şi ruşii.

— *Mein lieber Gunther*, nici măcar o Germanie unită nu ar putea…

— Ba da, poate. Dacă vrem să remodelăm lumea după ideea noastră, Erwin, cei doi opresori trebuie să fie loviți serios.

— Dar cum?

— Există o cale. Deocamdată, trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Keitel îşi goli halba şi se lăsă pe spătarul scaunului. Ajutase la pregătirea lui Bock. La cincizeci şi şase de ani, pentru el era prea târziu să-şi schimbe ideile despre lume şi încă era un bun judecător al firii omeneşti. Bock era un bărbat asemenea lui. Fusese un operator clandestin precaut, nemilos şi eficient.

— Şi prietenul nostru detectiv?

Bock clătină din cap:

— Oricâtă satisfacție mi-ar aduce asta, nu. Nu-i momentul pentru răzbunare personală. Avem de salvat o mişcare şi o țară.

De fapt, mai mult decât una, îşi zise Bock, dar nu era timpul potrivit pentru a i-o spune. În mintea lui prindea contur o mare

lovitură, o manevră care-ți tăia respirația și care ar fi putut schimba lumea, dându-i formă mai maleabilă. Ce se va întâmpla după asta – cine ar putea să o spună cu certitudine? Oricum, dacă el și prietenii lui nu erau în stare să facă primul pas, restul nu mai avea importanță.

— De cât timp ne cunoaștem – cincisprezece, douăzeci de ani?

Keitel zâmbi.

— *Aber naturlich.* Sigur că am încredere în tine.

— În câți alții putem avea încredere?

— De câți ai nevoie?

— Opt, nu mai mult de zece.

Fața lui Keitel deveni inexpresivă.

Opt oameni în care să putem avea o încredere absolută...?

— Sunt prea mulți, Gunther, ca să fie sigur. Ce fel de oameni?

Bock îi spuse.

— Știu unde să încep. În principiu, e posibil... oameni de vârstă mea... și câțiva mai tineri, de vârsta ta. Calitățile fizice pe care le ceri nu sunt dificil de obținut, dar nu uita că o mare parte din povestea asta scapă de sub controlul nostru.

— Cum spun unii din prietenii mei, totul e în mâinile Domnului, replică Gunther cu un zâmbet superior.

— Barbari, pufni Keitel. Nu mi-au plăcut niciodată.

— *Ja, doch,* nici măcar nu lasă un bărbat să bea o bere, zâmbi Bock. Dar sunt puternici, Erwin, sunt hotărâți și devotați cauzei.

— Care cauză?

— Una pe care o împărtășim, pentru moment. De cât timp ai nevoie?

— Două săptămâni. Pot fi contactat...

— Nu. E prea riscant. Poți călători, ești supravegheat?

— Să mă urmărească? Toți subordonații mei și-au schimbat loialitatea, iar BND-ul știe că nici KGB-ul nu vrea să aibă de-a face cu mine. Nu-și vor risipi timpul și mijloacele ca să mă urmărească. Sunt un castrat, înțelegi?

— Ce mai castrat, Erwin.

Bock îi înmână niște bani.

— Ne vom întâlni în Cipru, peste două săptămâni. Asigură-te să n-ai vreo codiță după tine.

— Așa voi face... așa și fac. Prietene, nu am uitat cum se procedează.

Fromm se trezi la răsăritul soarelui. Se îmbrăcă pe îndelete,

încercând să n-o trezească pe Traudl. În ultimele douăsprezece ore, ea fusese o soție mai bună decât în precedentele douăsprezece luni, iar conştiința lui îl avertiza că mariajul lor nu eşuase doar din vina ei. Fu surprins să găsească micul dejun aşteptându-l pe masă.

— Când te întorci?

— Nu sunt sigur. Probabil, peste câteva luni.

— Aşa mult?

— *Mein Schatz,* motivul pentru care sunt acolo e că au nevoie de talentele mele şi sunt bine plătit pentru asta…

Îşi notă în gând să-l pună pe Qati să trimită fonduri suplimentare. Atâta vreme cât banii continuau să sosească, ea nu va fi neliniştită.

— Nu e posibil să vin şi eu? întrebă Traudl, demonstrând o adevărată afecțiune pentru bărbatul ei.

— Nu e un loc nimerit pentru o femeie.

Ceea ce era suficient de onest pentru a-i permite conştiinței lui să se relaxeze puțin. Îşi termină cafeaua.

— Trebuie să plec.

— Să te întorci repede.

Manfred Fromm îşi sărută soția şi ieşi pe uşă. BMW-ul nu era deloc afectat de cele cincizeci de kilograme din portbagaj, încă o fluturare a mâinii adresată lui Traudl şi porni maşina.

Aruncă o ultimă privire în retrovizor spre casă, gândind, în mod corect, că s-ar putea să n-o mai vadă vreodată.

Următoarea lui oprire era la Institutul de Astrofizică Karl Marx. Clădirile cu un singur nivel dădeau deja semne de proastă întreținere şi Fromm fu uşor surprins că vandalii nu spărseseră încă ferestrele. Camionul era deja acolo. Fromm îşi folosi cheile ca să intre în atelier. Echipamentele erau la locul lor, în lăzile ermetic închise pe ale căror capace scria Instrumente Astrofizice. Era doar o chestiune de semnare a câtorva acte pe care le bătuse la maşină în dimineața precedentă. Şoferul camionului ştia cum să manipuleze stivuitorul alimentat cu propan şi introduse fiecare ladă în container. Fromm luă bateriile din portbagajul maşinii lui şi le aşeză într-o cutie mică, care fu încărcată ultima. Şoferului îi mai trebuiră cam o jumătate de oră să fixeze lăzile şi apoi plecă. El şi „Herr Professor Fromm” se vor revedea la marginea Rotterdamului.

Fromm se întâlni cu Bock în Greifswald. Amândoi plecară mai departe în maşina ultimului – Bock era un şofer mai bun.

— Cum a fost acasă?

— Banii i-au plăcut grozav lui Traudl, raportă Fromm.

— O să-i mai trimitem, la intervale regulate… la fiecare două săptămâni, cred.

— Bine, chiar aveam de gând să-i cer asta lui Qati.

— Avem grija de prietenii noştri, observă Bock, în timp ce rulau peste ceea ce fusese odată o fâşie de graniță, iar acum ajunsese doar un spațiu verde.

— Cât va dura procesul de fabricație?

— Trei luni… poate patru. Ar putea merge mai repede, spuse Fromm pe un ton de scuză, dar aminteşte-ți că, de fapt, nu am făcut niciodată treaba asta cu materiale reale, ci doar ca simulare. Va fi gata pe la mijlocul lui ianuarie. În clipa aceea, e a voastră, ca s-o folosiți.

Bineînțeles, Fromm se întrebă ce planuri aveau Bock şi ceilalți cu bomba, dar asta nu mai era grija lui, nu-i aşa? *Doch.*

15
Dezvoltare

Ghosn răsuflă uşurat. Ştiuse, în mod obiectiv, că va fi dificil, datorită schimbărilor politice radicale din Europa, a eliminării efective a granițelor, însoțită de unificarea economică, a colapsului Tratatului de la Varşovia şi a grabei nechibzuite de a intra în noua familie europeană. Oricum, scoaterea celor cinci echipamente din Germania şi aducerea lor în această vale se derulase în condiții onorabile, un singur moment fiind mai dificil – găsirea unui camion adecvat în Latakia. De fapt şi ultima parte a traseului le crease ceva probleme, deşi intrarea pe drumul care ducea la locul unde se afla atelierul lui fusese neglijată incredibil de toată lumea – inclusiv, îşi spuse el cu o oarecare satisfacție, de neamțul care lucra cu ei. Acum Fromm urmărea atent cum o echipă de muncitori se căznea să mute pe masă ultimul dintre cele cinci echipamente. Oricât de arogant putea fi Fromm, era un tehnician de prima mână. Chiar şi mesele fuseseră construite exact de mărimea potrivită, cu zece centimetri de spațiu suplimentar în jurul fiecărui echipament, astfel încât să existe loc pentru un blocnotes. Generatoarele de rezervă şi sursele permanente erau la locul lor, verificate. Mai trebuiau doar instalate şi calibrate echipamentele, ceea ce avea să dureze cam o săptămână.

Bock şi Qati observau întreaga procedură, din capătul opus al clădirii, având grijă să nu încurce pe nimeni.

— Am un început de plan operațional, spuse Gunther.

— Să înțeleg că nu intenționezi să foloseşti bomba împotriva Israelului? întrebă Qati.

El era cel care va da undă verde planului. Totuşi, îşi va asculta prietenul german.

— Poți să-mi spui despre ce este vorba?

— Da.

Bock se conformă.

— Interesant. Şi securitatea?

— O problemă este prietenul nostru, Manfred… mai exact, soția lui. Îi cunoaşte talentele şi ştie că este plecat undeva.

— Credeam că uciderea ei prezintă mai multe riscuri decât

avantaje.

— În mod obişnuit, aşa ar părea, dar colegii lui Fromm sunt şi ei plecați – în cele mai multe cazuri, cu soțiile. Dacă femeia ar dispărea, vecinii vor presupune că a plecat la soțul ei. Absența lui riscă să fie comentată de ea, chiar printr-o remarcă întâmplătoare, cum că Manfred este plecat să lucreze la ceva. Ar putea auzi cine nu trebuie.

— Femeia ştie efectiv care era ultima lui funcție?

— Manfred e foarte conştiincios în privința securității, dar trebuie să presupunem că da. Care femeie nu ştie?

— Continuă, ceru obosit Qati.

— Descoperirea, corpului ei ar obliga poliția să-l caute pe soț şi asta este, de asemenea, o problemă. Trebuie să dispară. Se va crede că a plecat la soțul ei.

— În loc să procedăm invers, la sfârşitul proiectului, observă Qati zâmbind, cum rareori i se întâmpla.

— Chiar aşa.

— Ce fel de femeie este?

— O scorpie. Avară, o necredincioasă, răspunse Bock.

— Cum o să procedezi?

Bock îi explica pe scurt.

— Cu ocazia asta, ne vom lămuri dacă putem avea încredere în oamenii noştri pentru această fază a operațiunii. Detaliile le voi lăsa în seama prietenilor mei.

— Posibilități de trădare? Într-o misiune de genul ăsta nu eşti niciodată suficient de precaut.

— Dacă doreşti, o bandă video a lichidării? Ceva fără echivoc?

Era o practică familiară pentru Bock.

— E o barbarie, obiectă Qati. Dar, din nefericire, necesară.

— O să reglementez chestia asta când voi merge în Cipru.

— Prietene, vei avea nevoie de gardă pentru călătorie.

— Da, mulțumesc, cred că ai dreptate.

Bock ştia ce însemna propunerea lui Qati. În cazul în care capturarea lui părea iminentă… mă rog, activa într-o profesie care comporta riscuri serioase şi Qati trebuia să fie prudent. Propunerea operațională a lui Gunther făcea ca toate astea să fie efectiv imperative.

— Toate maşinile au sisteme de orizontalizare pentru pernele de aer, spuse plictisit Ghosn la cincisprezece metri distanță. Foarte bine – de ce atâta osteneală cu mesele?

— Tinere prieten, ăsta e un lucru pe care-l putem face o singură

dată. Vrei să-ți asumi un risc cât de mic?

Ghosn aprobă. Omul avea dreptate, chiar dacă era un ticălos arogant.

— Şi tritiul?

— În bateriile alea. Le-am păstrat la rece. Încălzindu-le, eliberează tritiul. Procedura pentru recuperarea tritiului este delicată, dar simplă.

— A, da, ştiu cum să fac asta.

Ghosn îşi amintea astfel de experimente de laborator de la universitate. Fromm îi dădu o copie a manualului pentru primul echipament:

— Acum, avem amândoi de învățat lucruri noi, astfel încât să-i putem şcoli pe operatori.

Căpitanul Dubinin stătea în biroul marangozului-şef al şantierului. Cunoscut sub numele de Şantierul Numărul 199.

Leninskaia Komsomola sau, pur şi simplu, Komsomolsk, era cel în care fusese construit *Amiral Lunin.* El însuşi un fost comandant de submarin, amiralul prefera titlul, uşor desuet, de „Marangoz-şef” celui de „Administrator” şi schimbase corespunzător plăcuța de pe uşa biroului când preluase funcția, cu doi ani mai devreme. Era un tradiționalist, dar şi un inginer strălucit. Astăzi, era un om fericit.

— Cât timp ai fost plecat, am pus mâna pe ceva minunat.

— Ce anume, domnule amiral?

— Prototipul unei noi pompe de alimentare pentru reactor. E voluminoasă, incomodă şi îngrozitor de dificil de instalat şi de întreținut, dar e…

— Silențioasă?

— Ca un hoț, răspunse cu un zâmbet amiralul. Reduce zgomotul radiat al pompei actuale cu un factor egal cu cincizeci.

— Adevărat? De la cine ai furat-o?

Amiralul izbucni în râs:

— Nu-i nevoie să ştii, Valentin Borisovici. Am şi eu o întrebare pentru tine… am auzit că, acum zece zile, ai făcut ceva foarte inteligent.

Dubinin zâmbi:

— Domnule amiral, asta nu pot să…

— Ba da, poți, am vorbit cu comandantul tău de escadră. Spune-mi, cât de aproape ai ajuns de USS *Nevada?*

— Cred că de fapt a fost *Maine,* ezită Dubinin.

Tipii de la Informații nu erau de acord, dar el se baza pe flerul lui.

— Cam opt mii de metri. L-am identificat după un tranzient mecanic produs în cursul unui exercițiu, apoi am început să-l urmărim pe baza câtorva presupuneri…

— Aiureli! N-are rost să fii modest. Continuă.

— Şi după ce am urmărit ceea ce credeam că era ținta noastră, aceasta a confirmat cu un tranzient de cocă. Cred că a redus adâncimea ca să efectueze un antrenament de lansare a rachetelor. În acest punct, dat fiind programul nostru operațional şi situația tactică, am preferat să întrerup contactul cât timp era posibil să o facem fără contradetecție.

— A fost mişcarea cea mai inteligentă, îl asigură marangozul-şef, ațintind un deget spre musafirul lui. Ai luat cea mai înțeleaptă decizie, pentru că, data viitoare când vei ieşi, vei fi cel mai silențios submarin pe care l-am trimis vreodată în mare.

— Totuşi, ne vor fi superiori, sublinie cu onestitate Dubinin.

— E adevărat, dar măcar de data asta avantajul va fi mai mic în favoarea lor, aşa cum ar fi de fapt normal. Marko Ramius ne-a fost profesor la amândoi. Dacă ar mai fi aici, să vadă asta!

Dubinin îşi exprimă aprobarea:

— Da, date fiind circumstanțele politice actuale, jocul nu mai este mortal, ci de pură îndemânare.

— Dac-aş fi un pic mai tânăr, aş intra şi eu în joc, oftă marangozul-şef.

— Şi noul sonar?

— E proiectul nostru de la Laboratorul Severomorsk, un dispozitiv cu apertură de mari dimensiuni, cu o îmbunătățire a sensibilității de aproximativ patruzeci la sută. În ansamblu, va fi egalul unui american din clasa Los Angeles, în aproape toate regimurile.

Cu excepția echipajului, se abținu să completeze Dubinin. Vor trece ani până când țara lui va dispune de o capacitate de pregătire a oamenilor asemănătoare celor din flotele vestice, iar atunci Dubinin nu va mai avea o comandă pe mare. În trei luni, va avea cea mai bună navă pe care o încredințase națiunea lui unuia dintre căpitanii ei. Dacă va reuşi să-l linguşească pe comandantul de escadră ca să-i suplimenteze numărul ofițerilor, ar putea să-i debarce pe cei mai stupizi din trupa lui şi să înceapă un regim de antrenament cu adevărat eficient cu ceilalți. Antrenarea şi conducerea echipajului erau treaba lui. Era ofițerul comandant al

lui *Amiral Lunin.* Primea felicitări pentru reuşite şi critici pentru eşecuri. Ramius îl învăţase asta din prima zi, la bordul primului său submarin. Soarta lui se afla în propriile mâini şi ce mai putea cere un bărbat?

USS Maine, *anul viitor când furtunile îngheţate ale iernii vor mătura Pacificul de Nord, ne vom întâlni din nou.*

— Nici un contact, comunică în careu căpitanul Ricks.

— Cu excepţia lui *Omaha.*

Locotenentul-comandor Claggett examină nişte hârtii.

— Şi el se grăbea de mama focului.

— Ivan nici măcar nu mai încearcă. Ca şi cum s-ar fi retras din afaceri.

Era aproape o lamentare din partea navigatorului.

— De ce ar încerca să ne găsească? întrebă Ricks. La dracu', cu excepţia acelui Akula care s-a pierdut…

— L-am identificat pe tip acum câtva timp, sublinie navigatorul.

— Poate că data viitoare o să-i scuturăm puţin coca, propuse pe un ton uşuratic un locotenent din spatele unei reviste.

Urmă un hohot general. Unii dintre căpitanii mai nonconformişti de pe submarinele de atac rapid manevraseră, în foarte rare ocazii, suficient de aproape de submarinele sovietice pentru a le fotografia cocile la lumina flash-urilor. Dar asta ţinea de domeniul trecutului. Ruşii erau mult mai buni în jocul cu submarinele decât cu zece ani înainte. Să fii pe locul doi te făcea să te străduieşti mai mult.

— Acum, următorul antrenament la maşini, anunţă Ricks.

Ofiţerul secund notară că feţele din jurul mesei nu se schimbară. Ofiţerii învăţau să nu geamă şi să nu-şi dea ochii peste cap. Ricks avea un simţ al umorului foarte limitat.

— Bună, Robby!

Joshua Painter se ridică din scaunul cu pivot şi se apropie ca să-i strângă mâna vizitatorului său.

— Bună dimineaţa, domnule.

— Ia loc!

Un steward îi servi pe amândoi cu cafea.

— Cum arată escadrila?

— Cred că vom fi gata la timp, domnule.

Amiralul Joshua Painter din Marina Militară a Statelor Unite era Comandantul Suprem al Armatelor Aliate din Atlantic, Comandant

Şef al Zonei Atlantice şi Comandant Şef al Flotei Statelor Unite din Atlantic. Îi plăteau doar un salariu pentru cele trei funcţii, deşi avea trei state majore care să gândească în locul lui. Aviator de carieră – mai ales pe avioanele de vânătoare – ajunsese la apogeul carierei. Nu avea să fie selectat pentru postul de Comandant al Operaţiunilor Navale. Cineva cu mai puţine adversităţi politice avea să obţină postul, dar Painter era mulţumit. Sub organizarea destul de excentrică a serviciilor militare, Comandantul Operaţiunilor Navale şi alţi şefi de servicii doar îl sfătuiau pe secretarul apărării. Acesta era cel care dădea ordine comandanţilor şefi de zone. SACLANT – CINCLANT – CINCLANTFLT putea fi o comandă dificilă, incomodă şi, de obicei, umflată, dar era o comandă. Painter deţinea nave reale, avioane reale şi oameni adevăraţi, asupra cărora avea autoritatea să le ordone unde să se ducă şi ce să facă. Două flote complete, a 2-a şi a 6-a, intrau sub autoritatea lui: şapte portavioane, un cuirasat – deşi aviator, Painter iubea mult cuirasatele; bunicul lui comandase unul – peste o sută de distrugătoare şi crucişătoare, şaizeci de submarine, o divizie şi jumătate de puşcaşi marini, mii de avioane de luptă. Esenţial era că doar o ţară din lume avea mai multă putere de luptă decât Joshua Painter, iar ţara aceea nu mai era o ameninţare strategică serioasă în acele zile de destindere internaţională. Nu mai trebuia să se aştepte la posibilitatea unui război. Painter era un om fericit. Un om care efectuase misiuni de zbor deasupra Vietnamului, văzuse puterea americană trecând de zenit după cel de-al doilea război mondial şi ajungând la nadir în 1970, apoi crescând din nou până când America devenise încă o dată cea mai puternică ţară de pe pământ. Îşi jucase rolul în zilele cele mai bune şi în zilele cele mai proaste, iar acum timpurile bune erau de-a dreptul grozave. Robby Jackson era unul din oamenii care vor prelua Marina lui.

— Ce-i cu chestia pe care am auzit-o, cum că în Libia ar fi reapărut piloţii sovietici? întrebă Jackson.

— N-au plecat niciodată cu adevărat, nu-i aşa? răspunse retoric Painter. Prietenul nostru doreşte armele cele mai noi şi le plăteşte în valută forte. Ruşii au nevoie de valută. E o afacere. Destul de simplă.

— Te-ai fi aşteptat ca tipul să fi tras ceva învăţăminte, observă Robby, clătinând din cap.

— Ei, poate că o va face... în curând. Cred că au rămas cu adevărat singuri, ultimii dintre cei cu minţile înfierbântate. Poate

că de asta se înarmează, cât mai pot. Asta ne spun oamenii de la Informații.

— Şi ruşii?

— Destul de mulți instructori şi tehnicieni se află acolo cu contracte, mai ales aviatori şi tipi de la SAM-uri.

— Mă bucur s-o ştiu. Dacă prietenul nostru încearcă ceva, are nişte chestii serioase în spatele cărora să se ascundă.

— Nu suficient de serioase ca să te oprească, Robby.

— Suficient de bune ca să mă oblige să trimit câteva scrisori.

Jackson scrisese suficiente. În calitate de CGA (Comandant de Grup Aerian), se putea aştepta ca această misiune – la fel ca toate celelalte pe care le efectuase – să se soldeze cu morți în escadrila lui. După câte ştia, nu se întâmplase niciodată ca un portavion să se deplaseze pentru o desfăşurare, în timp de pace sau război, fără unele pierderi umane şi, ca „proprietar” al escadrilei, morțile erau responsabilitatea lui. *Ce frumos ar fi să fii primul*, oftă Jackson în gând. În afară de faptul că ar arăta bine în dosarul lui, să nu fii nevoit să comunici unei soții sau unor părinți că Johnny şi-a pierdut viața în serviciul țării lui... posibil, dar nu probabil, îşi spuse Robby. Aviația navală era prea periculoasă. Trecut de patruzeci de ani, ştiind că nemurirea era ceva între mit şi glumă, se descoperise deja privindu-i pe piloți în camerele de pregătire ale escadrilei şi întrebându-se care dintre fețele tinere şi frumoase nu va mai fi prezentă când *Theodore Roosevelt* va acosta la Virginia Capes, care soție drăguță, însărcinată, va descoperi în prag, chiar înainte de prânz, un preot sau un alt aviator care să-i țină mâna, în timp ce lumea se sfârşea în foc şi sânge. O posibilă ciocnire cu libienii era încă o amenințare într-un univers unde moartea era permanent prezentă. Devenise prea bătrân pentru genul ăsta de viață, admise calm Jackson în sinea lui. Era un pilot de vânătoare la fel de bun ca oricare altul – era prea lucid, cu excepția bețiilor, ca să se mai considere cel mai bun din lume – dar aspectele mai triste ale vieții îl ajungeau din urmă şi, curând, va sosi momentul să treacă, dacă va fi norocos, la o funcție de amiral, zburând doar din când în când pentru a demonstra că încă ştia cum şi încercând să ia decizii bune, care să diminueze numărul vizitelor nedorite.

— Probleme? întrebă Painter.

— Piesele de schimb, răspunse căpitanul Jackson. E din ce în ce mai greu să menținem toate aparatele în stare de zbor.

— Facem tot ce se poate.

— Da, domnule, ştiu. Şi va deveni şi mai rău, dacă pricep cum

trebuie ce scriu ziarele.

Altfel spus, era posibil ca trei portavioane să fie retrase, împreună cu escadrilele lor. Oamenii nu învățau niciodată?

— De fiecare dată când am câştigat un război, am fost pedepsiți pentru asta, mormăi CINCLANT. Cel puțin, câştigarea acestuia nu ne-a costat prea mult. Nu-ți face probleme, când va sosi timpul, vei avea un loc rezervat. Domnule căpitan, eşti cel mai bun comandant de escadrilă al meu.

— Mulțumesc, domnule. Nu mă deranjează să aud astfel de lucruri.

Painter râse:

— Nici pe mine.

— Englezii au o zicală, comentă Golovko. „Cu astfel de prieteni, cine mai are nevoie de duşmani?" Mai ştim şi altceva?

— Se pare că au predat întreaga lor rezervă de plutoniu, răspunse omul.

Reprezentantul Institutului de Cercetare şi Proiectare a Armamentului de la Sarova, la sud de Gorki, era mai puțin un inginer de armament, cât un cercetător care era la curent cu preocupările actuale ale foştilor parteneri socialişti.

— Am făcut chiar eu calculele. Teoretic, este posibil să fi produs mai mult material, dar cantitatea pe care ne-au predat-o depăşeşte uşor propria noastră producție de plutoniu. Cred că l-am luat pe tot de la ei.

— Toate astea le-am citit. Ai venit doar pentru a-mi repeta lucruri pe care le ştiu?

— Studiul inițial a scăpat ceva din vedere.

— Ce anume? întrebă primul adjunct al şefului Comitetului Securității Statului.

— Tritiul.

— Adică?

Golovko nu-şi aducea aminte. Nu era expert în materialele nucleare, fiind mai pe terenul lui în operațiunile diplomatice şi de spionaj.

Omul de la Sarova nu mai predase bazele fizicii de ani de zile.

— Hidrogenul este cel mai simplu material. Un atom de hidrogen conține un proton, care este încărcat pozitiv şi un electron, încărcat negativ. Dacă adaugi un neutron – fără sarcină electrică – atomului de hidrogen, obții deuteriul. Adaugă încă unul şi obții tritiul. Are de trei ori greutatea atomică a hidrogenului din

cauza neutronilor suplimentari. În termeni simpli, neutronii sunt materialul de bază pentru armele atomice. Când îi eliberezi din atomii lor gazdă, radiază în exterior, bombardând alte nuclee atomice şi eliberând astfel mai mulţi neutroni. Asta produce o reacţie în lanţ, precum şi eliberarea unor cantităţi vaste de energie. Tritiul este util pentru că atomul de hidrogen nu ar trebui să conţină nici măcar un neutron, cu atât mai puţin doi. Este instabil şi tinde să se descompună într-un ritm stabil. Timpul de înjumătăţire este de 12, 3 ani, explică el. Astfel, dacă injectezi tritiu într-un dispozitiv cu fisiune, neutronii suplimentari – pe care îi adaugi la reacţia de fisiune iniţială – accelerează fisiunea în masa reactivă de plutoniu sau uraniu, de cinci până la patruzeci de ori, permiţând o utilizare mult mai eficientă a materialelor fisionabile grele, ca plutoniul sau uraniul îmbogăţit. În al doilea rând, cantităţile suplimentare de tritiu plasate în poziţii adecvate în apropierea dispozitivului cu fisiune – numit, în acest caz, „primar” – iniţiază o reacţie de fuziune. Desigur, există şi alte mijloace de a produce aşa ceva. Chimicalele preferate sunt deuterura de litiu şi hidrura de litiu, ultima fiind mai stabilă, dar tritiul este extrem de util pentru anumite aplicaţii în armament.

— Şi cum se produce tritiul?

— În esenţă, prin plasarea unor cantităţi mari de litiu-aluminiu într-un reactor nuclear unde fluxul de neutroni termici – ăsta-i un termen de specialitate pentru circulaţia înainte şi înapoi a particulelor – le iradiază şi transformă litiul în tritiu prin capturarea unor neutroni. Apare ca nişte bule mici, faţetate, în interiorul metalului. Cred că germanii au produs şi tritiu la uzina lor din Greifswald.

— De unde bănuiala asta? Ce dovezi ai?

— Am analizat plutoniul pe care ni l-au trimis. Plutoniul are doi izotopi, plutoniu-239 şi 240. Din proporţiile relative, se poate determina fluxul de neutroni din reactor. Proba germană are prea puţin 240. Exista ceva care atenua fluxul de neutroni. Acest ceva era probabil – aproape sigur – tritiul.

— Eşti sigur?

— Fizica implicată este complexă, dar clară. De fapt, în multe cazuri, examinând proporţiile diverselor materiale, se poate identifica uzina care a produs o probă de plutoniu. Echipa mea şi cu mine suntem siguri de concluzii.

— Uzinele astea erau sub o inspecţie internaţională, da? Nu există controale asupra producţiei de tritiu?

— Germanii au reuşit să împiedice unele din inspectările plutoniului şi nu există nici un fel de controale internaţionale asupra tritiului. Chiar dacă ar exista astfel de controale, e o joacă de copii să doseşti producţia de tritiu.

Golovko înjură în surdină:

— Cât de mult?

Cercetătorul ridică din umeri:

— Imposibil de spus. Uzina este complet închisă. Nu mai avem acces la ea.

— Tritiul nu are şi alte utilizări?

— Ba da. Comercial, este foarte valoros. Este fosforescent, străluceşte în întuneric. Oamenii îl folosesc la cadranele de ceas, la dispozitivele de ochire, la cadranele de instrumente, are tot felul de aplicaţii. Are o mare valoare comercială, de ordinul a cincizeci de mii de dolari americani gramul.

Golovko fu surprins de această digresiune:

— Stai puţin, te rog. Îmi spui că tovarăşii şi fraţii noştri socialişti din Republica Democrată Germană nu lucrau doar la realizarea propriilor lor bombe atomice, ci şi a bombelor cu hidrogen?

— Da, este probabil.

— Şi nu se ştie ce s-a întâmplat cu unul din elementele acestui plan?

— Corect – posibil corect, se rectifică inginerul.

— Posibil?

Era ca şi cum ar extrage o mărturisire de la un copil, îşi spuse Golovko.

— Da. În locul lor, date fiind directivele pe care le-au primit de la Erich Honecker, eu aşa aş fi procedat… în mod sigur. În plus, din punct de vedere tehnic era simplu. La urma urmei, noi le-am dat tehnologia reactoarelor.

— La ce dracu' ne-om fi gândit? mormăi Golovko.

— Da, am făcut aceeaşi greşeală pe care au comis-o chinezii, nu?

— Nimeni nu a…

Inginerul îl întrerupse.

— Bineînţeles, au fost şi avertismente. Din partea institutului meu şi a celui de la Kiştim. Nu a ascultat nimeni. S-a considerat avantajos din punct de vedere politic să se pună la dispoziţia aliaţilor noştri această tehnologie.

Ultima frază fusese rostită pe un ton egal.

— Şi consideri că ar trebui să facem ceva?

— Presupun că i-am putea întreba pe colegii noştri din Ministerul de Externe, dar ar merita să facem ceva mai hotărât. Ăsta-i motivul care m-a adus aici.

— Deci, crezi că germanii – noii germani, vreau să spun – ar putea să aibă o rezervă de material fisionabil şi de tritiu, din care să producă un arsenal nuclear propriu?

— E o posibilitate. Există, aşa cum ştiți, un număr apreciabil de cercetători germani care, pentru moment, lucrează mai ales în America de Sud. Cea mai bună lume posibilă pentru ei. Fac cercetări, mai mult ca sigur în domeniul armamentului, la douăsprezece mii de kilometri de casă, acumulând noi cunoştințe în locul acela îndepărtat şi pe statul de plată al altuia. Tratează chestia asta doar ca pe o afacere? Presupun că este şi asta o posibilitate, dar pare mai probabil că guvernul lor este la curent, într-o oarecare măsură, cu ceea ce fac. Pentru că oficialitățile din țară lor nu au luat nici o măsură să-i oprească, trebuie presupus că le aprobă activitatea. Cel mai plauzibil motiv al acestei aprobări este posibila aplicare a cunoştințelor pe care le dobândesc în interesele naționale respective.

Golovko se încruntă. Vizitatorul lui tocmai contopise trei posibilități într-o amenințare. Gândea ca un ofițer de informații şi încă unul paranoic. Dar, adeseori, aceştia erau cei mai buni.

— Ce altceva mai avem?

— Treizeci de nume posibile. Am vorbit cu oamenii noştri – cei care i-au ajutat pe germani la realizarea uzinei de la Greifswald, vreau să spun. Pe baza amintirilor lor, aceştia sunt oamenii cei mai probabili de a fi implicați în proiect, dacă există aşa ceva. O jumătate de duzină dintre ei au fost păstrați în memorie ca fiind foarte inteligenți, suficient de buni ca să lucreze cu noi la Sarova.

— S-a interesat vreunul dintre ei în ceea ce priveşte…

— Nu şi nu este necesar. Fizica e fizică. Fisiunea e fisiune. Legile ştiinței nu respectă regulile de clasificare a secretelor. Nu poți să disimulezi natura şi exact cu asta avem de-a face aici. Dacă aceşti oameni pot opera un reactor, atunci cei mai buni dintre ei pot proiecta arme nucleare, dacă dispun de materialele necesare – iar modelul nostru de reactor le-a dat posibilitatea să genereze materiale adecvate. Cred că e un aspect pe care ar trebui să-l examinați – să vedeți ce-au făcut şi ce au la ora actuală. În orice caz, acesta este sfatul meu.

— Am nişte oameni foarte buni în Directoratul T al Primului

Directorat Principal, îl asigură Golovko. După ce prelucrăm informațiile, unii dintre ei vor veni să vorbească cu tine.

Sarova era doar la câteva ore de drum cu trenul.

— Da, m-am întâlnit cu unii din analiştii în tehnologie de aici. Câțiva dintre ei sunt într-adevăr foarte buni. Sper că mai aveți contacte bune în Germania.

Golovko nu răspunse. Avea încă multe contacte în Germania, dar câte dintre ele lucrau şi pentru, alte agenții? Efectuase recent o evaluare a credibilității foştilor agenți de penetrare din Stasi şi ajunsese la concluzia că nici unul nu era de încredere – mai exact, cei în care putea avea încredere nu se mai aflau într-o poziție utilă şi chiar şi ăştia… Decise, pe moment, că operațiunea va fi exclusiv rusească.

— Dacă au materialele, cât de repede ar putea fabrica armele?

— Dat fiind nivelul lor tehnic şi faptul că au avut acces la sistemele americane din cadrul NATO, nu există nici un motiv ca să nu aibă deja în inventar arme fabricate. Dar să nu trăiți cu impresia că ar fi vorba de nişte arme primitive. În situația lor şi cu materiale nucleare speciale, eu aş fi produs cu uşurință arme cu două trepte, la câteva luni de la unificare. Arme mai sofisticate, cu trei trepte… poate după încă un an.

— Unde ai face-o?

— În Germania de Est, bineînțeles. Securitatea e mai bună.

— Unde, exact?

Omul se gândi un minut.

— Căutați un loc cu echipamente extrem de precise, de genul celor asociate cu instrumentele optice de înaltă precizie. Telescopul cu raze X, pe care tocmai l-am lansat pe orbită, a fost un rezultat al cercetărilor pentru bomba cu hidrogen. Vedeți, controlarea razelor X este foarte importantă într-o armă cu trepte multiple. Am învățat multe despre tehnologia americană de producere a bombelor din articolele ştiințifice despre folosirea razelor X la observațiile astrofizice. Aşa cum am spus, este vorba de fizică. Nu poate fi ascunsă, ci doar descoperită; iar odată descoperită, este deschisă pentru toți cei care au inteligența şi dorința să o folosească.

— Asta-i foarte liniştitor, observă țâfnos Golovko.

Ştia că se enervase prosteşte ce vină avea acest om pentru că-i spunea adevărul? Te puteai supăra pe „natură” pentru că era atât de uşor de descoperit?

— Scuză-mă, domnule profesor. Îți mulțumesc foarte mult că ți-

ai făcut timp să ne atragi atenția asupra acestor lucruri.

— Tatăl meu este profesor de matematică. A trăit toată viața în Kiev. Şi-i aminteşte pe germani.

Golovko îl conduse până la uşă, iar apoi se întoarse la fereastră, privind în gol.

De ce i-am lăsat să se unifice? se întrebă el. *Încă mai vor pământ? Încă mai vor să fie puterea dominantă în Europa? Sau poate că eşti paranoic, Serghei?* Totuşi, era plătit pentru a fi paranoic. Golovko se aşeză şi ridică receptorul.

— E un fleac, dar e necesar şi n-avem ce comenta, răspunse Keitel la întrebare.

— Şi oamenii?

— Am ce-mi trebuie şi sunt de încredere. Toți au lucrat în colonii, mai ales în Africa. Toți au experiență. Trei colonei, şase locotenent-colonei, doi maiori – toți pensionați, ca şi mine.

— Să fie de încredere este lucrul cel mai important, îi reaminti Bock.

— Ştiu, Gunther. Fiecare din aceşti oameni ar fi ajuns într-o bună zi general. Fiecare are referințe de partid impecabile. De ce crezi că au fost pensionați? Noua noastră Germanie nu poate avea încredere în ei.

— Agenți provocatori?

— Aici eu sunt ofițerul cu spionajul, îi reaminti Keitel prietenului său. Eu nu-ți spun cum să-ți faci treaba. Nici tu să nu-mi spui mie. Te rog, prietene, ori ai încredere în mine, ori nu. Alegerea este a ta.

— Ştiu asta, Erwin. Iartă-mă. Operațiunea asta este extrem de importantă.

— Ştiu şi eu asta, Gunther.

— Cât timp îți trebuie?

— Cinci zile. Aş prefera să avem mai mult timp, dar sunt pregătit să mă mişc repede. Bineînțeles, problema este să ne descotorosim de cadavru într-un mod adecvat.

Bock dădu din cap. Niciodată nu fusese obligat să se ocupe de aşa ceva. Facțiunea Armata Roşie nu prea avusese nevoie să-şi facă griji din cauza asta – cu excepția acelei ecologiste trădătoare care aruncase în aer o operațiune unică. Dar asta fusese mai degrabă o întâmplare decât ceva plănuit. Îngroparea ei într-o pădure, într-o rezervație naturală, fusese o probă de umor involuntar; nimeni nu se gândise că, în felul acesta, o redau

ecologiei pe care o iubea atât de mult. Fusese ideea Petrei.

— Cum îți voi livra banda video?

— Cineva se va întâlni cu tine aici. Nu eu, altcineva. Stai la acelaşi hotel, peste două săptămâni. Vei fi contactat. Ascunde caseta într-o carte.

— Foarte bine.

Keitel îşi spuse că Bock exagera. „Capa şi spada" era un joc pe care amatorii îl practicau cu mai multă plăcere decât profesioniştii, pentru ultimii nefiind vorba decât de munca de zi cu zi. De ce să nu o pui, pur şi simplu, într-o cutie şi să o înveleşti în plastic, ca pe o casetă cu un film?

— În curând, voi avea nevoie de ceva fonduri.

Bock îi înmână un plic:

— O sută de mii de mărci.

— Excelent. De azi, în două săptămâni.

Keitel îl lăsă pe Bock să plătească nota şi plecă.

Gunther mai comandă o bere, privind spre marea de un albastru de cobalt. La orizont treceau nave – una era un vas militar; al cui, nu putea spune de la distanța asta. Restul erau nave comerciale care făceau naveta între porturi neştiute.

O zi ca asta, un soare cald şi o briză oceanică răcoroasă. Nu prea departe, se afla o plajă cu nisip alb, unde copiii şi îndrăgostiții puteau să se bucure de apă. Se gândi la Petra, Erika şi Ursel. Nici un trecător nu şi-ar fi dat seama după fața lui. Emoțiile brutale ale pierderii pe care o suferise trecuseră. Plânsese şi spumegase destul ca să le exorcizeze, dar sufletul îi era tot mai plin de o furie rece şi de setea de răzbunare. Era o zi atât de frumoasă şi nu avea pe nimeni cu care să se bucure de ea. Indiferent ce zile frumoase vor veni mai târziu, îl vor găsi la fel de singur. Pentru el nu va mai exista niciodată o altă Petra. Nu era nici o problemă să găsească o femeie, să o folosească; era doar un fel de exercițiu biologic, dar asta nu schimba lucrurile. Va fi singur pentru restul vieții. Nu era un gând plăcut. Fără dragoste, fără copii, fără viitor. În jurul lui, terasa barului era pe jumătate plină mai ales de europeni, în vacanță cu familiile, zâmbind şi râzând în timp ce-şi beau berea, vinul sau cine ştie ce specialități ale barmanului, anticipând plăcerile pe care le-ar putea aduce noaptea – dineurile intime şi cearşafurile răcoroase de bumbac, râsul şi afecțiunea – toate lucrurile pe care lumea i le refuza lui Gunther Bock.

Stând singur acolo, cu ochii măturând scena, cum ar fi făcut-o la o grădina zoologică, urmărind animalele – îi ura pe toți. Bock îi

detesta pentru râsul şi zâmbetele lor… şi pentru viitorul lor. Nu era corect. El avusese un scop în viață, un țel pentru care să lupte. Ei aveau slujbe. Cam cincizeci de săptămâni pe an, îşi părăseau casele, mergeau cu maşinile la locurile lor de muncă, făceau lucrurile lipsite de importanță pe care le aveau de făcut, reveneau acasă şi, ca nişte buni europeni, economiseau banii pentru escapada anuală în Egee, Mallorca sau America, sau undeva unde aveau parte de soare, aer curat şi o plajă. Deşi existențele lor puteau fi lipsite de sens, aveau fericirea pe care viața i-o refuzase bărbatului solitar aşezat la umbra unei umbrele albe, privind din nou marea şi sorbindu-şi berea. Nu era corect, nu era deloc corect. Îşi dedicase viața bunăstării lor – iar ei trăiau viața pe care el sperase să le-o dea, în timp ce el nu avea nimic.

Cu excepția misiunii.

Bock decise că nu se va minți pe sine însuşi în această problemă mai mult decât o făcuse în altele. Îi ura. Îi ura pe toți.

Dacă el nu avea viitor, de ce ar avea ei? Dacă pentru el fericirea era o „fata morgana”, de ce ar fi fost pentru ei un companion agreabil? Îi ura pentru că-i respinseseră pe el, Petra şi Qati şi pe cei care luptau împotriva nedreptății şi a opresiunii. Făcând asta, ei aleseseră răul împotriva binelui – o opțiune care merita blesteme. El reprezenta mai mult, o ştia, era mai bun decât puteau ei spera să fie vreodată. Avea dreptul să-i privească de sus pe toți, cu micile lor vieți lipsite de sens şi, indiferent la ce încercări îi va supune – spre binele lor, îşi tot repeta el, amăgindu-se – hotărârea o va lua singur. Dacă unii dintre ei vor suferi, nu era o nenorocire. Nu erau oameni adevărați. Erau umbre goale ale unor oameni potențiali oameni, dacă viețile lor ar fi avut un scop. Nu pe el îl exilaseră, se exilaseră singuri, căutând fericirea… în viețile pe care le duceau. Calea uşoară. Ca nişte vite. Bock şi-i imagină, cu capetele în iesle, mulțumite de rumegat, în timp ce el îi supraveghea. Dacă unii trebuiau să moară – şi chiar trebuiseră să moară – era cazul să fie tulburat? Absolut deloc, decise Gunther.

— Domnule preşedinte…

— Da, Elizabeth? răspunse Fowler cu un chicotit.

— Când ți s-a spus ultima dată ce amant bun eşti?

— Cu siguranță, nu aud aşa ceva la şedințele Executivului.

Fowler se adresa creştetului capului ei, cuibărit la pieptul lui.

Brațul ei stâng era aruncat pe pieptul său, în timp ce mâna lui stângă îi mângâia părul blond. Esențialul, îşi spuse preşedintele,

era că se descurca într-adevăr destul de bine. Avea răbdare, o calitate pe care o considera talentul cel mai important pentru afacerea asta. Făcând abstracție de fandoselile despre emanciparea femeii şi egalitatea în drepturi, era treaba unui bărbat să facă o femeie să se simtă iubită şi respectată.

— Nici la conferințele de presă, continuă el.

— Ei, o auzi de la consilierul tău pentru securitatea națională.

— Mulțumesc, doamnă Elliot.

Amândoi râseră cu poftă. Elizabeth se mişcă uşor ca să-l sărute, frecându-şi sânii de pieptul lui.

— Bob, nici nu ştii ce însemni pentru mine.

— O, cred că-mi dau seama, se amuză blând preşedintele.

Elliot clătină din cap:

— Toți anii aceia seci de serviciu universitar. Niciodată nu aveam timp, întotdeauna eram prea ocupată. Mă contopisem cu meseria de profesor. Atâta timp risipit…

— Ei bine, sper că am meritat să aştepți, draga mea.

— Ai meritat şi meriți.

Se rostogoli, rezemându-şi capul pe umărul lui şi plimbându-i mâna pe pieptul ei, până când ajunse la un loc potrivit. Cealaltă mână a lui găsi un loc asemănător şi palmele ei i-o fixară acolo.

Ce spun mai departe? se întrebă Liz. Nu mințise. Bob Fowler era un amant blând, răbdător şi talentat. Dar era la fel de adevărat că, auzind o asemenea declarație, orice bărbat, chiar şi un preşedinte, era la cheremul tău. *Nimic*, *pentru un timp*, decise ea. Avea să se bucure de el în continuare şi să-şi examineze propriile sentimente, cu ochii deschişi şi privind un dreptunghi întunecat de pe perete – de fapt, un tablou frumos pe al cărui pictor nu se obosise niciodată să-l țină minte, un peisaj oarecare din Vest, acolo unde se termina preria, la marginea Munților Stâncoşi. Mâinile lui se mişcară blând, fără s-o excite cu adevărat, dar dându-i subtile valuri de plăcere pe care ea le accepta pasivă, ajustându-şi din când în când poziția capului pentru a arăta că era încă trează.

Începea să-l iubească. Nu era ciudat? Se opri, întrebându-se dacă era sau nu. Bărbatul avea multe calități demne de admirat. Dar multe din reacțiile lui te puneau în încurcătură. Era un amestec ireconciliabil de răceală şi căldură, iar simțul umorului pe care-l avea sfida orice înțelegere. Era afectat de multe lucruri, dar profunzimea sentimentelor lui părea întotdeauna motivată de o înțelegere logică a problemelor şi a principiilor mai degrabă decât de o adevărată pasiune. Era adeseori bulversat – în mod sincer –

că ceilalți nu-i împărtăşeau sentimentele într-o serie de probleme, în acelaşi fel în care profesorii de matematică nu erau niciodată furioşi, ci întristați şi nedumeriți când studenții nu reuşeau să vadă frumusețea şi simetria calculelor lor. De asemenea, Fowler era capabil de o cruzime remarcabilă şi o totală lipsă de milă, amândouă fără vreo umbră de ranchiună. Pe cei care îi stăteau în cale, dacă îi putea distruge, o făcea. Era ca în *Naşul* lui Puzo: niciodată ceva personal, ci doar afaceri. Poate că învățase asta de la mafioții pe care îi trimisese la închisoare, se gândi Liz. Acelaşi om putea să-i trateze pe cei devotați cu o răceală indiferentă, care răsplătea eficiența şi loialitatea cum... cum ar putea să dea o definire cât mai exactă? O recunoştință de contabil.

Totuşi, era un bărbat tandru în pat. Liz se încruntă la perete. Greu să-l înțelegi, nu-i aşa?

— Ai văzut raportul acela din Japonia? întrebă preşedintele, trecând la afaceri, chiar când Liz se afla în pragul unei concluzii.

— Hm, mă bucur că ai ridicat problema. Ieri am primit ceva îngrijorător la birou.

— În legătură cu ce?

Fowler îşi arătă interesul, deplasându-şi mâinile într-un mod deliberat, ca şi cum încerca să extragă cu binişorul informațiile pe care aştepta de câtva timp să i le dezvăluie.

— Ryan, spuse Liz.

— Iar el? Ce este?

— Rapoartele pe care le-am auzit în legătură cu manevrele financiare incorecte erau adevărate, dar se pare că s-a fofilat pe baza unei chichițe tehnice. O chestie suficientă ca să nu-i permită intrarea în Administrație, dar pentru că a fost moştenit dinainte...

— Chichițele tehnice sunt fel de fel, unele nocive, altele benigne. Ce altceva mai avem?

— Comportament sexual necorespunzător şi posibilitatea să fi folosit personal al Agenției pentru răfuieli personale.

— Comportament sexual necorespunzător... ruşinos...

Elliot chicoti. Lui Fowler îi plăcu formularea.

— S-ar putea să fie implicat un copil.

Asta nu-i plăcu lui Fowler. Se angajase foarte serios în problema drepturilor copiilor. Mâinile lui încetară să se mişte.

— Ce ştim?

— Nu suficient. Ar trebui cercetat... totuşi, spuse Liz, stimulându-i mâinile să se mişte din nou.

— OK, pune FBI-ul să facă o investigație discretă, decise

preşedintele, punând capăt chestiunii.

— N-o să meargă.

— De ce?

— Ryan are o relație foarte strânsă cu FBI-ul. Din cauza asta, s-ar putea ca tipii să pună piedici, să încerce muşamalizarea lucrurilor.

— Bill Shaw nu-i genul ăsta. E cel mai bun polițist pe care l-am întâlnit vreodată – nici măcar eu nu pot să-l determin să facă unele lucruri şi aşa trebuie să fie.

Logică şi principii din nou. Omul era imprevizibil, oftă Elizabeth în sinea ei.

— Shaw a lucrat personal la cazul Ryan – chestia cu teroriştii, vreau să spun. Implicare personală anterioară a şefului agenției de investigații...?

— Adevărat, admise Fowler. Ar arăta rău. Conflict de interese.

— Iar omul de încredere al lui Shaw e tipul acela, Murray. El şi cu Ryan au relații foarte strânse.

— Atunci?

— Cred că cineva de la biroul Procurorului General.

— De ce nu Serviciul Secret? întrebă Fowler, cunoscând răspunsul, dar întrebându-se dacă ea îl ştia.

— Ar arăta ca o vânătoare de vrăjitoare.

— Aşa este. OK, biroul Procurorului General. Sună-l mâine pe Greg.

— OK, Bob.

Era timpul să schimbe subiectul. Îi trase mâna spre fața ei şi o sărută.

— Ştii, în astfel de momente, simt cu adevărat lipsa țigărilor.

— Fumat după sex? întrebă el cu o îmbrățişare mai puternică.

— Când faci dragoste cu mine, Bob, simt că scot fum în timpul actului.

Se întoarse să-l privească în ochi.

— Poate că ar trebui să mă gândesc la reaprinderea focului?

— Se zice, şopti consilierul pentru securitatea națională, deplasându-se ca să-l sărute din nou, se zice că preşedintele Statelor Unite este cel mai puternic om din lume.

— Fac tot ce pot, Elizabeth.

O jumătate de oră mai târziu, Elliot decise că era adevărat, începea să-l iubească. Apoi, se întrebă ce simțea el pentru ea...

16
Alimentând focul

— *Guten Abend,* Frau Fromm, spuse omul.

— Cine eşti? se burzului Traudl din spatele uşii.

— Pieter Wiegler de la *Berliner Tagesblatt.* Mă întreb dacă aş putea vorbi cu dumneavoastră.

— Despre ce? întrebă ea.

— *Aber...*

Făcu un gest spre ploaia în care stătea. Ea îşi aminti că era o persoană civilizată, chiar şi în relaţia cu un ziarist.

— Da, sigur, te rog, intră.

— Mulţumesc.

Bărbatul intră şi-şi scoase haina pe care ea o atârnă într-un cuier. Era căpitan în Primul Directorat Principal (Externe) al KGB-ului, un tânăr ofiţer promiţător, de treizeci de ani, cu talente lingvistice, deţinător a două titluri de doctor, în psihologie şi în ştiinţe tehnice. Deja îşi făcuse o impresie despre Traudl Fromm. Audi-ul nou parcat afară era confortabil, dar nu luxos, îmbrăcămintea ei – nouă şi ea – era prezentabilă, dar nu-ţi lua ochii. Era mândră şi de o lăcomie moderată, în schimb zgârcită. Curioasă, însă precaută. Ascundea ceva şi era suficient de inteligentă ca să-şi dea seama că respingerea lui ar genera mai multe bănuieli decât orice explicaţie ar putea da. El îşi ocupă locul pe un scaun tapiţat şi aşteptă următoarea mişcare. Nu i se oferi cafea. Traudl spera că întâlnirea va fi scurtă. El se întrebase dacă această a treia persoană de pe lista de zece nume ar merita un raport la Centrul din Moscova.

— Soţul dumneavoastră are legături cu centrala nucleară Greifswald-Nord?

— A avut. Cum ştiţi, centrala a fost închisă.

— Chiar aşa. Mă interesează ce credeţi dumneavoastră şi soţul dumneavoastră despre asta. Doctorul Fromm este acasă?

— Nu, nu este, răspunse ea stânjenită.

„Wiegler” nu reacţionă vizibil.

— Adevărat? Pot să întreb unde este?

— E plecat cu afaceri.

— Atunci, să revin în câteva zile?

— Poate. Ar fi bine să telefonați înainte.

O uşoară nelinişte în voce, remarcată de ofițerul KGB. Femeia avea ceva pe suflet, îşi spuse căpitanul, întrebându-se despre ce ar putea fi vorba.

Se auzi un ciocănit la uşă. Traudl Fromm se duse să răspundă.

— *Guten Abend*, Frau Fromm, spuse o voce. Aducem un mesaj de la Manfred.

Căpitanul auzi vocea şi ceva în capul lui intră în alertă. Îşi impuse să nu reacționeze. Doar se găsea în Germania şi totul era în *Ordnung*. În plus, ar putea să afle ceva.

— Am un musafir, răspunse Traudl.

Replica noului venit se topi într-o şoaptă. Căpitanul auzi paşi apropiindu-se şi nu se grăbi să se întoarcă. Fu o eroare fatală.

Fața care-l fixa cu atenție putea foarte bine să fi ieşit dintr-unul din nenumăratele filme despre al doilea război mondial pe care le văzuse în copilărie, doar că tipului îi lipsea uniforma neagra cu garnituri argintii de ofițer-SS. Era o față aspră, între două vârste, cu ochi albaştri deschis, total lipsiți de emoție. O față care îl măsură la fel de repede ca şi el. Era timpul să…

— Bună. Eram pe punctul de a pleca.

— Cine-i ăsta?

Traudl nu avu ocazia să răspundă.

— Sunt reporter la…

Era prea târziu. Un pistol apăruse de nicăieri.

— *Was gibt's hier?* întrebă el.

— Unde ți-e maşina? se interesă bărbatul cu pistol.

— Am parcat-o mai jos pe stradă. Eu…

— Cu toate locurile de parcare libere din față? Reporterii sunt leneşi. Cine eşti?

— Sunt reporter la…

— Nu cred.

Căpitanul îşi reamintea fața de undeva. Îşi spuse să nu intre în panică. Asta fu o altă greşeală.

— Ascultă cu atenție. Vei pleca într-o scurtă călătorie. Dacă vei coopera, vei fi readus aici peste trei ore. Dacă nu, o să-ți meargă rău. *Verstehen Sie?*

Cu siguranță, erau ofițeri de spionaj, îşi spuse căpitanul, ghicind corect. Şi în mod sigur erau germani, iar asta însemna că vor respecta regulile, aprecie el, comițând ultima greşeală a unei cariere promițătoare.

Curierul sosi din Cipru conform programului, transmiţând pachetul unui alt om, într-unul din cele cinci puncte de transfer alese din timp, toate aflate sub supraveghere în ultimele douăsprezece ore. Bărbatul merse pe jos până la a doua intersecţie, unde-şi lăsase motocicleta Yamaha. O porni şi, accelerând la maximum, pătrunse în traficul haotic, amestecându-se printre ceilalţi motociclişti care conduceau la fel de nebuneşte. Ieşi din oraş şi, două ore mai târziu, predă pachetul, convins că nu fusese urmărit după care continuă să conducă treizeci de minute înainte de a se întoarce, pe un drum ocolit, la punctul de origine.

Gunther Bock luă pachetul şi constată supărat că înăuntru se găsea o casetă cu un film – *Carele de foc* – în locul cărţii scobite în interior pe care o ceruse. Poate că Erwin transmitea un mesaj pe casetă. Bock o introduse într-un player şi îl porni, prinzând primele câteva minute ale filmului care era subtitrat în franceză. Curând, îşi dădu seama că mesajul lui Keitel era despre cum procedau profesioniştii spionajului. Trecu pe derulaj rapid prin nouăzeci de minute de film înainte ca imaginea să se schimbe.

— *Ce?*

— *Cine* eşti? întrebă aspru o voce din afara cadrului camerei.

— Sunt Pieter Wiegler, reporter la...

Restul se reduse la un ţipăt. Echipamentul folosit era primitiv, un simplu cablu electric, smuls de la o lampă sau de la un aparat electrocasnic, cu izolaţia curăţată de pe capătul liber pentru a expune câţiva centimetri de cupru. Puţini realizează cât de eficace pot fi instrumentele primitive, mai ales dacă utilizatorul posedă un oarecare grad de sofisticare. Omul care-şi spunea Pieter Wiegler ţipa de parcă i se despica gâtul din cauza efortului. Deja îşi muşcase buza de jos în timpul strădaniilor anterioare de a rămâne tăcut. Utilizarea „electricităţii” avea unele avantaje: nu era deosebit de sângeroasă, ci doar zgomotoasă.

— Trebuie să înţelegi că te porţi prosteşte. Curajul tău este impresionant, dar aici e risipă curată. Curajul este util doar atunci când există o speranţă de salvare. Deja ţi-am perchiziţionat maşina. Avem paşapoartele tale. Ştim că nu eşti german. Ia zi, ce eşti? Polonez, rus?

Tânărul deschise ochii şi inspiră adânc, înainte de a vorbi:

— Sunt reporter de teren la *Berliner Tagesblatt.*

Îl loviră din nou cu cablul electric şi de data asta leşină. Bock privi spatele unui om care se apropie de victimă şi îi verifică ochii

şi pulsul. Torţionarul părea să poarte un costum de protecţie antichimică dintr-o ţesătură cauciucată, dar fără glugă şi mănuşi. Probabil că îi era îngrozitor de cald, îşi spuse Bock.

— Evident, un ofiţer de spionaj antrenat. Probabil, rus. Nu-i circumcis, iar lucrările dentare sunt din oţel inoxidabil şi nu prea bune. Bineînţeles, asta înseamnă un serviciu stomatologic din Blocul de Est. Păcat, flăcăul e curajos.

Vocea era cinică, aprecie Bock.

— Ce droguri avem? întrebă o altă voce.

— Un tranchilizant destul de bun. Acum?

— Acum. Nu prea mult.

— Foarte bine…

Omul ieşi din obiectivul camerei, apoi se întoarse cu o seringă. Strânse partea superioară a braţului victimei, după care injectă drogul într-o venă din antebraţ. Trecură trei minute înainte ca omul KGB-ului să-şi recapete cunoştinţa, suficient pentru ca drogul să-i afecteze funcţiile cerebrale superioare.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ţi facem asta. Ai trecut testul, spuse vocea, de data asta în rusă.

— Ce test?

Răspunsul fu tot în rusă, doar două cuvinte, apoi creierul lui reacţionă.

— De ce m-aţi întrebat în ruseşte?

— Pentru că asta voiam să ştim. Noapte bună.

Ochii victimei se lărgiră, când un pistol de calibru mic apăru, fu lipit de pieptul lui şi cineva apăsă pe trăgaci. Camera video se retrase puţin pentru a cuprinde o parte mai mare a încăperii. O folie de plastic – de fapt, trei – acopereau podeaua sub scaunul de metal pentru a reţine sângele şi alte reziduuri. Rana lăsată de glonţ era marcată cu urme de pulbere neagră şi se răsfrângea în afară datorită pătrunderii gazelor de ardere sub piele. Nu sângera prea tare. Rănile pe cord nu produceau niciodată prea mult sânge. În câteva secunde, corpul încetă să tremure.

— Am mai fi putut aştepta să obţinem informaţii suplimentare, dar aflaserăm strictul necesar, aşa cum voi explica mai târziu.

Era vocea lui Keitel, din afara cadrului camerei.

— Acum, Traudl…

O aduseră în faţa camerei, cu mâinile strâns legate, cu gura acoperită cu o faşă pentru bandaje, cu ochii dilataţi de teroare, goală. Încerca să spună ceva prin căluş, dar nimeni de acolo nu era interesat. Bineînţeles, înregistrarea video era veche de o zi şi

jumătate. Gunther îşi dăduse seama după televizorul care funcţiona într-un colţ, fixat pe o emisiune de actualităţi de seară, întreaga punere în scenă era un tur de forţă profesionist, realizat ca să îndeplinească cerinţele lui Gunther.

Bock avu impresia că-l aude pe bărbat gândind. *Ia sa vedem, cum facem asta?* Pentru moment, Gunther regreta instrucţiunile pe care i le dăduse lui Keitel. Dar dovezile trebuiau să fie concrete. Magicienii şi alţi experţi în iluzii erau consultaţi în mod regulat de agenţiile de spionaj – dar unele lucruri nu puteau fi falsificate şi trebuia să fie sigur de încrederea pe care o investea în Keitel pentru realizarea unor lucruri teribile şi periculoase. Era o necesitate obiectiva ca dovada să fie palpabilă.

Alt om aruncă o funie peste o grindă din tavan şi trase în sus mâinile femeii. Apoi, primul bărbat îi apăsă un pistol la subsuoară şi trase un singur foc. Cel puţin, tipul nu era sadic, îşi zise Bock. Sadicilor nu le puteai acorda nici o fărâmă de încredere, în orice caz, era destul de trist de privit. Glonţul îi perforase inima, dar ea era prea agitată, ca să moară repede, zbătându-se mai mult de o jumătate de minut, cu ochii încă dilataţi, luptându-se să respire, încercând să vorbească, probabil, cerşind ajutor, întrebându-se de ce... După ce trupul deveni inert, cineva îi verifică pulsul la gât, apoi o aşeză încet pe victimă pe podea. Fuseseră cât se poate de blânzi, având în vedere circumstanţele. Trăgătorul vorbi, fără să privească camera:

— Sper că sunteţi satisfăcuţi. Nu mi-a făcut plăcere.

— Nici nu trebuia, se adresă Bock televizorului.

Rusul fu ridicat de pe scaun şi aşezat lângă Traudl Fromm. Operaţia de dezmembrare a corpurilor era însoţită de comentariul lui Keitel. Era o diversiune utilă pentru că scena vizuală devenise pur şi simplu oribilă. Puţine lucruri îl afectau pe Bock, dar psihicul lui era tulburat când se abuza de cadavre. Necesară sau nu, operaţia i se păru gratuită.

— Fără îndoială, rusul era ofiţer de spionaj, cum ai văzut. Automobilul lui fusese închiriat la Berlin şi va fi condus mâine la Magdeburg, unde va fi predat. Era parcat mai încolo pe stradă, procedura normală pentru un profesionist, desigur, dar o dovadă clară în cazul capturării. În maşină am găsit o listă de nume, toate din industria energiei nucleare din RDG. S-ar părea că tovarăşii noştri ruşi au devenit dintr-o dată interesaţi de proiectul lui Honecker pentru realizarea bombelor. Păcat că nu mai avem câţiva ani să continuăm, nu? Regret complicaţia, dar stabilirea

aranjamentelor pentru a scăpa de trupuri ne-a luat câteva zile şi habar n-aveam că Frau Fromm tocmai conversa cu un „musafir”, când i-am ciocănit la uşă. La punctul acela, bineînţeles că era prea târziu. În plus, datorită ploii, condiţiile erau ideale pentru răpire.

Doi bărbaţi se ocupau de fiecare corp. Purtau costume de protecţie şi acum aveau glugile şi măştile puse, fără îndoială pentru a-i proteja de miros şi, în acelaşi timp, ascunzându-le identitatea. Ca într-un abator, se împrăştie rumeguş cu găleţile ca să absoarbă cantităţile abundente de sânge risipit. Bock ştia din propria experienţă cât de murdare puteau fi asasinatele. Lucrau repede, utilizând scule industriale de tăiere, în timp ce vocea lui Keitel continua să vorbească. Braţele şi picioarele fuseseră desprinse de torsuri, apoi fură îndepărtate capetele şi ţinute în faţa camerei. Nimeni nu putea falsifica asta. Oamenii lui Keitel asasinaseră într-adevăr două fiinţe omeneşti. Televizorul care funcţiona îi conferea operaţiunii o notă de veridicitate absolută. Fără îndoială, dezmembrând corpurile, scăpai mai uşor de ele. Bucăţile erau aranjate ordonat pentru a fi înfăşurate în plastic. Unul dintre oameni începu să adune rumeguşul îmbibat cu sânge într-o grămadă destinată unui alt sac de plastic.

— Părţile corpurilor vor fi arse în două locuri situate la mare distanţă unul de altul. Asta se va realiza cu mult înainte să primeşti caseta. Aici se termină mesajul nostru. Aşteptăm noi instrucţiuni.

Şi caseta se întoarse la filmul despre Olimpiada din 1920 – sau era cea din 1924? se întrebă Bock. Nu că ar fi avut vreo importanţă, desigur.

— Da, domnule colonel.

— Unul din ofiţerii mei nu a raportat.

Colonelul era de la Directoratul T, compartimentul tehnic al Primului Directorat Principal. Deţinător al unui titlu de doctor în ştiinţe tehnice, cu specializarea în sisteme de rachete, lucrase în America şi Franţa, vânând secretele diverselor arme militare înainte de a fi promovat în funcţia actuală.

— Detalii?

— Căpitanul Evgheni Stepanovrei Feodorov. Vârstă treizeci de ani, căsătorit, un copil, un tânăr ofiţer de valoare aflat pe lista pentru gradul de maior. Este unul din cei trei pe care i-am trimis în Germania la ordinul dumneavoastră, pentru a verifica instalaţiile lor nucleare. E unul din cei mai buni oameni ai mei.

— De cât timp? întrebă Golovko.

— Şase zile. A zburat la Berlin, via Paris, săptămâna trecută. Avea documente germane de calitate şi o listă cu zece nume de investigat. Instrucțiunile erau să nu facă valuri decât dacă descoperea ceva important, caz în care trebuia sa ia legătura cu secția din Berlin – ce-a mai rămas din ea, vreau să spun. Desigur, am programat un contact regulat. Nu l-a făcut şi, după douăzeci şi patru de ore, am primit alarma.

— Ar putea fi doar neglijent?

— Imposibil, răspunse sec colonelul. Numele nu vă spune nimic?

— Feodorov... Tatăl lui nu a fost...?

— Stepan Iurievici, da. Evgheni e fiul lui cel mic.

— Dumnezeule mare, Stepan m-a învățat pe mine, murmură Golovko. Vreo posibilitate de...?

— Dezertare?

Colonelul clătină furios din rap.

— Nici o şansă. Soția lui e în corul Operei. Ba nu. S-au întâlnit în universitate şi s-au căsătorit de tineri, împotriva obiecțiilor ambelor perechi de părinți. O căsătorie din dragoste, cum ne-am dori toți să avem. Ea este o fată amețitor de frumoasă, cu o voce de înger. Numai un descreierat ar pleca de lângă ea. Apoi, mai e şi copilul. Toate rapoartele spun că e un tată bun.

Golovko văzu încotro conduceau toate astea.

— Arestat, atunci?

— Nu am auzit nimic. Poate aranjați să se verifice. Mă tem de ce-i mai rău.

Colonelul se încruntă şi privi în jos la covor. Nu voia să-i transmită el veştile Nataliei Feodorovna.

— Greu de crezut, mormăi Golovko.

— Serghei Nikolaevici, dacă bănuielile dumneavoastră sunt corecte, atunci acest program pe care am fost însărcinați să-l investigăm e o problemă de mare importanță pentru ei, nu? Poate că dispariția e o confirmare, dar obținută în modul cel mai costisitor posibil.

Generalul-locotenent Serghei Nikolaevici Golovko rămase tăcut câteva secunde. *N-ar trebui să fie aşa*, îşi spuse el. *Se presupune că afacerea spionajului este civilizată. Uciderea ofițerilor celuilalt e un lucru de domeniul trecutului. Nu mai facem astfel de lucruri, nu le-am făcut de ani... de decenii...*

— Nici o variantă nu e credibilă, nu-i aşa?

Colonelul clătină din cap:

— Nu. Dar cel mai credibil este că omul nostru a dat din întâmplare peste ceva real şi extrem de secret. Suficient ca să ducă la asasinat. Un program secret de înarmare nucleară este secret, nu-i aşa?

— Da, e un argument care stă în picioare.

Colonelul demonstra faţă de oamenii lui genul de loialitate pe care-l aştepta KGB-ul, notă Golovko. De asemenea, analiza soluţiile şi prezenta cea mai bună estimare a situaţiei.

— Ai trimis personalul tehnic la Sarova?

— Poimâine. Cel mai bun om al meu a fost bolnav, tocmai a ieşit din spital – şi-a rupt piciorul căzând pe nişte scări.

— Pune să-l transporte acolo, dacă este necesar. Vreau o estimare referitoare la producţia minimă de plutoniu posibilă a centralelor din RDG. Trimite un alt om la Kiştim, ca să-i verifice pe cei de la Sarova. Adu-i înapoi pe ceilalţi oameni pe care i-ai trimis în Germania. Vom reîncepe investigaţia cu mai multă grijă. Echipe de doi oameni, iar omul de sprijin să fie înarmat. E o treabă periculoasă, aprecie Golovko după ce reflectă puţin.

— Domnule general, e nevoie de mult timp şi mulţi bani pentru a antrena oamenii de teren. Ca să-l înlocuiesc pe Feodorov, am nevoie de doi ani. Nu poţi să iei pur şi simplu un ofiţer dintr-o altă branşă şi să-l arunci în această muncă. Oamenii aceştia trebuie să înţeleagă ce caută. Personalul de felul ăsta trebuie protejat.

— Ai dreptate. O să vorbesc cu preşedintele şi vom trimite ofiţeri cu experienţă… poate, nişte oameni de la Academie… să le dăm legitimaţii de oficiali ai poliţiei germane?

— Îmi place asta, Serghei Nikolaevici.

— Bine, Pavel Ivanovici. Şi în legătură cu Feodorov?

— Poate că va apărea. Treizeci de zile înainte de a fi declarat dispărut, apoi va trebui să o văd pe soţia lui. Foarte bine, îmi retrag oamenii şi încep să planific următoarea fază a operaţiunii. Când voi avea o listă a ofiţerilor de escortă?

— Mâine dimineaţă.

— Foarte bine, domnule general, mulţumesc pentru timpul acordat.

Golovko îi strânse mâna colonelului şi rămase în picioare până când se închise uşa. Avea zece minute până la următoarea întâlnire.

— La dracu', spuse el cu năduf.

— Alte întârzieri?

Fromm nu reuşi să-şi ascundă în întregime dezgustul.

— Economisim timp! Materialul pe care vom lucra are caracteristici de prelucrare similare oțelului inoxidabil. De asemenea, confecționăm mulaje pentru procesul de turnare. Uite.

Fromm desfăşură planul de lucru:

— Aici, avem un cilindru de plutoniu. În jurul plutoniului se află un cilindru de beriliu, care este un dar al lui Dumnezeu pentru scopurile noastre. Este foarte uşor, foarte rigid, transparent la razele X şi un reflector de neutroni. Din nefericire, este şi destul de greu de prelucrat. Trebuie să folosim scule cu cristale cubice de azotură de bor, în esență, un analog al diamantelor industriale. Sculele din oțel sau carbon ar avea rezultate nedorite. De asemenea, am semnalat o serie de considerații referitoare la protecția antitoxică.

— Beriliul nu este toxic, protestă Ghosn. Am verificat.

— Adevărat, dar pulberea rezultată din procesul de ajustare se transformă în oxid de beriliu care, atunci când este inspirat, se transformă în hidroxid de beriliu şi acesta produce berilioza, care este întotdeauna fatală.

Fromm se opri, privindu-l pe Ghosn cu un aer profesoral, înainte de a continua:

— Acum în jurul beriliului se află un cilindru de wolfram-reniu, de care avem nevoie pentru densitatea lui. Vom cumpăra douăsprezece kilograme sub formă de pulbere, pe care o vom sinteriza în segmente cilindrice. Ştii ce-i sinterizarea? Asta înseamnă că încălzirea este exact atât cât trebuie pentru formare. Topirea şi turnarea sunt prea dificile şi nu sunt necesare pentru scopurile noastre. În jur, vine ansamblul de lentile explozive. Şi ăsta-i doar dispozitivul primar, Ghosn, nici măcar un sfert din bugetul nostru total de energie.

— Şi precizia necesară…

— Exact. Imaginează-ți-l ca pe inelul sau colierul cel mai mare din lume. Ceea ce producem trebuie să fie la fel de precis finisat ca şi cea mai frumoasă bijuterie pe care ai văzut-o vreodată sau, poate, ca un instrument optic de mare precizie.

— Aliajul de wolfram-reniu?

— Disponibil la oricare concern important care se ocupă de electrotehnică. E folosit la filamentele speciale în tuburile cu vid, are numeroase alte aplicații şi e mult mai uşor de prelucrat decât wolframul pur.

— Beriliul – a, da, e folosit la giroscoape şi alte instrumente… treizeci de kilograme.

— Douăzeci şi cinci… ba nu, procură treizeci. Habar n-ai ce norocoşi suntem.

— Cum aşa?

— Plutoniul israelian este stabilizat cu galiu. Plutoniul are patru faze de transformare sub punctul de topire şi are obiceiul curios, în anumite regimuri de temperatură, de a-şi schimba densitatea cu peste douăzeci la sută. E un metal cu mai multe stări.

— Cu alte cuvinte, o masă subcritică poate…

— Exact, întări Fromm. Ceea ce apare ca o masă subcritică se poate transforma, în anumite circumstanțe, întruna critică. Nu va exploda, dar fluxurile de raze gamma şi de neutroni ar fi letale pe o rază de la zece la treizeci de metri, în funcție de împrejurări. Asta s-a descoperit în timpul Proiectului Manhattan. Au fost… nu, nu norocoşi. Erau savanți străluciți şi, imediat ce au avut un gram de plutoniu, au decis să-i investigheze proprietățile. Dacă ar fi aşteptat sau ar fi presupus că ştiau mai multe decât ştiau – ei bine…

— Habar n-am avut, admise Ghosn.

Dumnezeule mare…

— În cărți nu găseşti totul, tinere prieten, sau ar trebui să spun că nu toate cărțile dețin toate informațiile. În orice caz, prin adăugarea galiului, plutoniul devine o masă stabilă. Este destul de sigur de prelucrat, atâta vreme cât ne luăm precauțiile adecvate.

— Deci, începem cu prelucrarea modelelor de oțel inoxidabil, conform acestor specificații, iar apoi confecționăm mulajele de turnare – desigur, avem nevoie de un fond de investiții pentru mulaje.

Fromm aprobă:

— Corect. Foarte bine, *mein Junge.*

— Apoi, când turnarea e gata, vom prelucra materialul bombei… înțeleg. Se pare că avem lucrători buni.

„Recrutaseră” – acesta era termenul pe care-l foloseau – zece oameni, toți palestinieni, din atelierele optice locale şi-i pregătiseră în folosirea echipamentelor. Acestea erau exact cum afirmase Fromm. Doi ani mai devreme, fuseseră ultimul răcnet, la fel cu cele folosite în uzina, americană Y-12 de la Oak Ridge, Tennessee. Toleranțele erau măsurate prin interferometri cu laser şi capetele de prelucrare rotative erau asistate de calculator în trei dimensiuni, prin cinci axe de mişcare. Instrucțiunile erau

transmise calculatoarelor prin ecrane tactile. Chiar şi proiectul fusese executat pe un minicomputer şi scos pe un plotter sofisticat.

Ghosn şi Fromm îi aduseră pe lucrători înăuntru şi îi puseră la treabă, prima lor sarcină fiind executarea modelului din oţel inoxidabil al dispozitivului primar care avea să aprindă focul termonuclear.

— Acum, continuă Fromm, în privinţa lentilelor explozive…

— Am auzit multe despre tine, spuse Bock.

— Sper că de bine, răspunse Marvin Russell cu un zâmbet precaut.

Primul meu indian, îşi zise repede Bock. Era ciudat de dezamăgit. Cu excepţia pomeţilor, putea uşor fi luat drept caucazian şi chiar şi aceştia puteau fi atribuiţi unui popor slav, poate cu o urmă de tătar în genealogie. Culoarea provenea mai ales de la soare. Restul, mărimea şi forţa evidentă, erau impresionante.

— Aud că în Grecia ai omorât un ofiţer de poliţie, frângându-i gâtul.

— Nu ştiu de ce fac oamenii atâta caz de asta, mormăi Russell cu o onestitate obosită. Era un slăbănog pricăjit, iar eu ştiu cum să-mi port de grijă.

Bock zâmbi şi dădu din cap:

— Înţeleg cum te simţi, dar metoda ta a fost în orice caz impresionantă. Am auzit lucruri bune despre tine, domnule Russell şi…

— Spune-mi Marvin. Toată lumea face aşa.

Bock zâmbi:

— Cum doreşti, Marvin. Eu sunt Gunther. Mai ales despre îndemânarea ta cu armele, îşi continuă Bock ideea anterioară.

— Nu-i mare scofală, protestă Russell, nedumerit cu adevărat. Oricine poate învăţa să tragă.

— Cum îţi place aici?

— E minunat. Aceşti oameni – au ambiţie, ştii? Nu sunt dintre cei care se dau bătuţi. Pun tot sufletul în munca pe care o fac. Admir asta. Şi cum m-au primit, Gunther. Sunt ca o familie, omule.

— Chiar suntem o familie, Marvin. Împărţim totul, bune şi rele. Toţi avem aceiaşi inamici.

— Da, am văzut asta.

— S-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău, Marvin. E o treabă

destul de importantă.

— OK, răspunse simplu Russell.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun da, Gunther.

— Nici măcar n-ai întrebat despre ce este vorba, sublinie germanul.

— OK, zâmbi Marvin. Spune-mi.

— Avem nevoie să te întorci în America pentru câteva luni. Cât de periculos este pentru tine?

— Depinde. Am trecut pe la mititica – în închisoare, vreau să spun. Ştii asta. Amprentele mele se află într-un dosar la poliție, dar nu au o fotografie de-a mea – adică, cea pe care o au e destul de veche. M-am schimbat de atunci. Probabil că mă caută prin Dakota. Dacă mă trimiți acolo, ar putea să fie cam periculos.

— Nu în zona aceea, Marvin.

— Atunci, nu ar trebui să fie mare brânză, depinde ce vreți să fac.

— Ce sentimente ai față de uciderea oamenilor – americani, vreau să spun.

Bock îi urmări fața în căutarea unei reacții.

— Americani, pufni Marvin. Hei, omule, *eu* sunt un blestemat de american, bine? Țara mea nu-i ceea ce crezi tu. Ei mi-au furat țara, exact cum au pățit şi tipii ăştia de aici, OK? Aşa ceva nu s-a întâmplat doar aici. Vrei să lichidez câțiva oameni pentru tine? Da, o pot face, dacă ai un motiv. Nu ucid de plăcere, nu sunt nebun, dar, dacă există un motiv, pot s-o fac.

— Poate chiar mai mult decât unul…

— Te-am auzit când ai spus „oameni”, Gunther. Nu sunt atât de tâmpit ca să cred că „oameni” înseamnă un singur tip. Asigură-te doar ca nişte polițişti, poate chiar nişte tipi de la FBI, să se afle printre ei… da, te voi ajuta să ucizi câți doreşti. Totuşi, trebuie să ştii un lucru.

— Care?

— Partea opusă nu-i tâmpită. L-au prins pe fratele meu, nu uita. Sunt serioşi.

— Şi noi suntem serioşi, îl asigură Bock.

— Am văzut asta, omule. Ce poți să-mi povesteşti despre treabă?

— Ce vrei să spui, Marvin? întrebă Bock cât putu de indiferent.

— Vreau să spun că am crescut acolo, omule, ți-aminteşti? Ştiu chestii pe care tu poate că nu le ştii. OK, trebuie să ții cont de

securitate şi n-o să-mi spui nimic. În regulă, asta nu-i o problemă. Dar s-ar putea ca, mai târziu, să ai nevoie de ajutorul meu. Tipii ăştia de aici sunt OK, sunt deştepți, dar nu ştiu nimic despre America – adică, ce-ți trebuie ca să te descurci şi chestii dintr-astea. Dacă mergi la vânătoare, trebuie să cunoşti terenul. Eu îl cunosc.

— De asta vrem ajutorul tău, îl asigură Bock, ca şi cum s-ar fi gândit deja la asta.

De fapt, nu o făcuse şi acum se întreba cât de util putea fi indianul.

Andrei Ilici Narmonov se vedea pe el însuşi ca pe căpitanul celei mai mari nave din lume. Asta era vestea bună. Vestea proastă era că nava avea un fund care lua apă, cârma ruptă şi maşini nesigure. Plus un echipaj recalcitrant. Biroul lui din Kremlin era mare, cu suficient loc ca să te plimbi, un lucru pe care se descoperise făcându-l prea des în ultimul timp. Ăsta, îşi spuse el, era semnul unui om nesigur şi preşedintele Uniunii Sovietice nu-şi putea permite un asemenea lux, mai ales când avea un musafir important.

Uniunea Republicilor Sovietice Independente, mormăi el. Deşi schimbarea oficială a numelui nu fusese încă aprobată, oamenii lui începeau să gândească aşa. *Asta-i problema.*

Nava se dezagrega. Nu exista nici un precedent pentru asta. Dizolvarea Imperiului Britanic era exemplul pe care preferau să-l folosească mulți, dar nu era chiar acelaşi lucru. Oricât te gândeai, nu găseai un model la care să te raportezi. Vechea Uniune Sovietică fusese o creație politică unică. Ceea ce se întâmpla acum în Uniunea Sovietică era, de asemenea, fără precedent. Țelul care-l însuflețise cândva se degradase acum într-o rutină care-l înspăimânta. El era cel care trebuia să ia deciziile dificile şi nu avea nici un model istoric de urmat. Era complet singur, cum nu fusese cineva vreodată, cu o sarcină mai dificilă decât înfruntase cândva un om. Lăudat în Vest ca tactician desăvârşit, considera situația ca pe o succesiune nesfârşită de crize. *Parcă Gladstone a fost, nu?* se întrebă el. *Nu el îşi descrisese funcția ca fiind cea a unui om pe o plută, prinsă în cataracte, evitând stâncile cu o prăjină? Cât de potrivită definiție, într-adevăr, cât de nimerită.* Narmonov şi țara lui erau la discreția forțelor copleşitoare ale istoriei. Undeva, în josul acestui râu, se afla o imensă cataractă, o cascadă care putea distruge totul… dar el era prea ocupat cu

prăjina şi stâncile ea să privească atât de departe în faţă. Dar, ca să te pretinzi tactician, trebuia să ai calitatea de a vedea în perspectivă. Îşi dăruia toată energia creatoare supravieţuirii zilnice şi pierdea din vedere săptămâna viitoare… chiar şi ziua de poimâine…

— Andrei Ilici, ai început să slăbeşti, observă Oleg Kirilovici Kadişev din fotoliul de piele.

— Mersul îmi face bine la inimă, replică prefăcut preşedintele.

— Atunci, poate că vei intra în echipa noastră olimpică?

Narmonov se opri pentru un moment:

— Într-adevăr, ar fi frumos să concurezi doar împotriva unor străini. Ei cred că sunt strălucit. Dar oamenii noştri ştiu mai bine.

— Pot să-mi ajut preşedintele?

— Da, am nevoie de ajutorul tău, de ajutorul celor de dreapta.

Fu rândul lui Kadişev să zâmbească. Presa – vestică şi rusă deopotrivă – nu înţelegea niciodată cum trebuia. Aripa stânga din Uniunea Sovietică era formată din comunişti extremişti. De mai bine de optzeci de ani, reformele din ţară veniseră întotdeauna din dreapta. Toţi cei executaţi de Stalin pentru că doriseră să permită un strop de libertate personală fuseseră denunţaţi ca deviaţionişti de dreapta. Pe de altă parte, progresiştii din Vest, care susţineau invariabil că aparţineau stângii politice, îşi etichetau inamicii drept reacţionari „conservatori" şi îi identificau, în general, ca fiind la dreapta politică. Pentru ziariştii vestici părea un efort de imaginaţie prea mare să-şi ajusteze polaritatea ideologică la o realitate politică diferită. Jurnalismul sovietic, proaspăt eliberat, nu reuşea decât să-i imite pe colegii vestici şi apela la o terminologie care bramburea şi mai tare ceea ce era deja o scenă politică haotică. Acelaşi lucru era valabil şi în privinţa politicienilor vestici „progresişti", care susţineau aplicarea în propriile lor ţări a unora din experimentele Uniunii Sovietice – în general, a celor care fuseseră duse până la limită şi se dovediseră mai mult decât nişte simple eşecuri. Se părea că elementele de stânga din Vest, datorită insistenţei de care dădeau dovadă, acaparau disponibilitatea de umor negru din întreaga lume, deşi unii realizaseră că înapoiaţii ruşi eşuaseră pentru că se dovediseră incapabili să convertească socialismul într-o adevărată democraţie – pe când guvernele vestice avansate realizau exact asta (desigur, însuşi Karl Marx o spusese, nu-i aşa?). Astfel de oameni erau nu mai puţin idealişti decât membrii primelor Soviete Revoluţionare şi exact la fel de smintiţi, îşi spuse Kadişev, cu o clătinare uluită a capului. Ruşii

nu făcuseră decât să ducă idealurile revoluționare la limita lor logică şi găsiseră acolo doar dezastru. Acum, când făceau cale întoarsă – o mişcare care cerea un curaj politic şi moral cum rar îi fusese dat lumii să vadă – Vestul încă nu înțelegea ce se întâmpla! *Hruşciov a avut perfectă dreptate*, îşi zise parlamentarul. *Peste tot în lume, politicienii sunt din acelaşi aluat.*

Majoritatea sunt idioți.

— Andrei Ilici, noi nu suntem întotdeauna de acord în privința metodelor, dar am fost întotdeauna de acord în privința obiectivelor. Ştiu că ai necazuri cu prietenii noştri din partea cealaltă.

— Şi cu cei din partea ta, sublinie preşedintele Narmonov, mai aspru decât ar fi trebuit.

— Şi cu cei din partea mea, adevărat, admise degajat Kadişev. Vrei să spui că trebuie să fim de acord în toate privințele?

Narmonov se întoarse, cu ochii înfuriați şi dilatați pentru o clipă:

— Te rog, nu asta, nu astăzi.

— Cum pot să te ajut?

Nu-ți mai controlezi emoțiile, tovarăşe preşedinte? Semn rău, prietene.

— Am nevoie de sprijinul tău în problema etnică. Nu putem lăsa să se destrame întreaga Uniune.

Kadişev clătină cu putere din cap:

— Asta este inevitabil. Permițându-le balticilor şi azerilor să iasă din Uniune, eliminăm multe probleme.

— Avem nevoie de petrolul din Azerbaidjan. Dacă-i lăsăm să plece, situația noastră, economică se înrăutăţeşte. Dacă ies şi balticii, tendința asta va sfâşia jumătate din țară.

— Jumătate din populație, adevărat, dar de-abia douăzeci la sută din teritoriu. Şi majoritatea problemelor noastre, sublinie din nou Kadişev.

— Şi ce se va întâmpla cu oamenii din republicile care părăsesc Uniunea? Îi aruncăm în haos şi război civil. Câți vor muri, câte morți ne vor apăsa conştiința? întrebă preşedintele.

— E o consecință normală a decolonizării. Nu putem să o prevenim. Încercând aşa ceva, nu facem decât să păstrăm războiul civil în interiorul granițelor noastre. Asta ne va obliga să acordăm prea multă putere forțelor de securitate şi este extrem de periculos. Nu am încredere în armată mai mult decât tine.

— Armata nu va iniția o lovitură. În Armata Roşie nu există

bonapartişti.

— Ai mai multă încredere în loialitatea lor decât mine. Cred că armata consideră momentul drept o ocazie unică. Partidul a ținut militarii în umbră încă de la afacerea Tukacevski. Soldații au memorie bună şi s-ar putea să creadă că asta este şansa lor.

— Oamenii aceia au murit, toți! Şi copiii lor, rosti înfuriat Narmonov.

La urma urmei, trecuseră cincizeci de ani. Cei cu amintiri directe din epoca epurărilor erau puțini şi se aflau în scaune cu rotile sau trăiau din pensii.

— Dar nu şi nepoții şi trebuie luată în considerare şi memoria instituțională.

Kadişev se lăsă pe spate şi analiză o idee nouă, care i se ivise în minte aproape pe deplin formată. *Ar putea fi adevărat…?*

— Au griji, da şi grijile astea sunt puțin diferite de cele ale mele. Avem diferențe în modul de abordare a problemei, nu în chestiunea controlului. Nu sunt sigur de judecata lor, dar nu-mi fac probleme în privința loialității.

— Poate că ai dreptate, dar eu nu sunt atât de radical.

— Cu ajutorul tău, putem prezenta un front unit în fața forțelor care susțin dizolvarea rapidă. Asta îi va descuraja. Nouă ne va permite să trecem prin câțiva ani de normalizare şi apoi să luăm în considerare o separare ordonată a republicilor, într-o formă proprie de comunitate – asociație, cum vrei să-i spui – care să ne țină dependenți economic, în timp ce politic am fi separați.

Omul e disperat, pricepu Kadişev. *Se prăbuşeşte sub tensiune. Cel care se mişcă în arena politică la fel ca un înaintaş de hochei profesionist dă semne de oboseală… Va supraviețui fără ajutorul meu?*

Probabil, aprecie Kadişev. Probabil… Din păcate, oftă în sinea lui bărbatul mai tânăr. Kadişev era liderul *de facto* al forțelor de „stânga”, cele care voiau să sfărâme întreaga țară şi forma de guvernământ care o însoțea, trăgând restul națiunii – bazat pe Federația Rusă – înapoi în secolul XIX. Dacă Narmonov se prăbuşea… Dacă realiza că era incapabil să continue, atunci cine…

Eu, desigur.

Americanii l-ar sprijini?

Cum ar ezita să-l sprijine pe agentul SPINNAKER al lui Central Intelligence Agency?

Kadişev lucra pentru americani de la recrutarea lui de către

Mary Patricia Foley, cu şase ani înainte. Nu considera că era o trădare. Lucra pentru a-şi face țara mai fericită şi considera că avea succes. Transmisese CIA-ului informații despre mecanismele interne ale guvernului sovietic, unele dintre ele de valoare deosebită, altele fiind un material pe care americanii l-ar fi putut obține la fel de uşor de la propriii lor ziarişti. Ştia că îl considerau cea mai importantă sursă de informații politice din Uniunea Sovietică, mai ales acum, când controla patruzeci de procente din voturile noului Parlament al țării, pompos intitulat Congresul Deputaților Poporului. *Treizeci şi nouă la sută*, îşi spuse el. *Trebuie să fii cinstit.* Poate încă opt la sută aveau să fie ale lui dacă făcea mişcarea potrivită. Existau multe nuanțe de loialitate politică printre cei două mii cinci sute de membri. Democrați veritabili, ruşi naționalişti de orientare democratică, dar şi socialistă, radicali de stânga şi de dreapta. Exista şi un centru, format din politicieni prudenți, unii cu adevărat îngrijorați de drumul pe care putea să-l ia țara lor, alții căutând doar să-şi conserve statutul politic personal. La câți dintre ei putea apela? Pe câți îi putea câştiga?

Nu suficienți…

Dar exista o carte suplimentară pe care putea să o joace, nu?

Da. Dacă avea curajul să o joace.

— Andrei Ilici, spuse el cu o voce conciliantă, îmi ceri să mă abat de la un principiu important ca să te ajut să atingi un obiectiv pe care îl împărtăşim amândoi – dar s-o fac într-un mod în care nu am încredere. Asta-i o problemă foarte dificilă, nici măcar nu sunt sigur că pot să-ți asigur sprijinul pe care îl ceri. Tovarăşii mei ar putea foarte bine să-mi întoarcă spatele.

Perorația reuşi să-l agite şi mai mult pe preşedinte.

— Prostii! Ştiu câtă încredere au în tine şi în judecata ta.

Dar nu sunt singurii, îşi spuse Kadişev.

Aşa cum se întâmplă cu cele mai multe investigații şi aceasta era efectuată mai ales cu hârtii. Ernest Wellington era un tânăr avocat şi unul ambițios. Ca absolvent al Facultății de Drept şi membru al baroului ar fi putut solicita un post la FBI, unde să învețe cum trebuia munca de investigare, dar se considera avocat mai mult decât polițist şi, în plus, îi plăcea politica, iar FBI-ul se mândrea că evita, de câte ori era posibil, luptele politice. Wellington nu avea astfel de inhibiții. Lui îi plăcea politica, o considera viața însăşi a serviciului guvernamental şi ştia că era calea spre o avansare rapidă, atât în guvern, cât şi în afara lui.

Contactele pe care le stabilea acum îl făceau să valoreze de cinci ori mai mult pentru oricare dintre o sută de firme de avocaţi „interconectate”, asigurându-i şi un nume cunoscut în Departamentul Justiţiei. În curând, va candida pentru un post de asistent special. După asta – cam peste, cinci ani – va încerca pentru un birou de şef de secţie… poate chiar Procuror al Statelor Unite într-un oraş important sau şef al unei echipe speciale a Departamentului Justiţiei. Asta deschidea uşa spre viaţa politică, unde Ernest Wellington putea fi un om de bază în Marele Joc de la Washington. Una peste alta, era un vin ameţitor pentru un bărbat de douăzeci şi şapte de ani, absolvent cu diplomă de merit de la Harvard, care refuzase ostentativ oferte lucrative din partea unor firme prestigioase, preferând în schimb să-şi dedice primii ani de profesiune serviciului public.

Wellington avea un teanc de hârtii pe birou. Biroul lui se găsea într-un fel de mansardă, în clădirea Departamentului Justiţiei de pe Mall, iar priveliştea de la singura fereastră dădea spre parcarea amenajată în centrul structurii care data din era Marii Crize. Încăperea era mică şi aerul condiţionat funcţiona defectuos, dar era numai a lui. Se dădea puţină importanţă faptului că avocaţii căutau să stea cât mai puţin timp prin tribunale, evitându-le cu o asiduitate asemănătoare celei pe care o foloseau lăudăroşii în ocolirea testelor veritabile de abilitate. Dacă ar fi acceptat slujbele oferite de firmele asociate din New York – cea mai bună ofertă fusese de 100.000 pe an – adevărata lui ocupaţie ar fi fost aceea de redactor, de fapt un secretar cu studii, examinând contracte pentru greşeli de dactilografiere şi posibile fisuri. Începutul în Departamentul Justiţiei era destul de asemănător. Dacă dintr-o adevărată firmă de avocaţi ar fi putut fi aruncat în mediul unui tribunal, ca să se înece sau să înoate, aici, la cartierul general, examina dosare, căutând inconsecvenţe, nuanţe, posibile violări tehnice ale legii, ca şi cum ar fi fost editorul unui scriitor de romane poliţiste deosebit de bun. Wellington începu să ia notiţe.

John Patrick Ryan. Adjunct al directorului de la CIA, nominalizat de preşedinte şi confirmat, cu mai puţin de doi ani înainte. Înainte de asta, director-adjunct (Informaţii) ca urmare a morţii viceamiralului James Greer. Anterior, asistent special al directorului-adjunct (Informaţii) Greer şi, uneori, reprezentantul special al Directoratului Informaţii în Anglia. Ryan fusese conferenţiar la Academia Navală, doctorand la Universitatea Georgetown şi broker la oficiul din Baltimore al lui Merrill Lynch.

De asemenea, pentru scurt timp, locotenent în Corpul de Infanterie Marină al Statelor Unite. Evident, un bărbat căruia îi plăceau schimbările de carieră, aprecie Wellington, notând toate datele importante.

Averea personală. Declarația financiară necesară era în dosar, aproape de început. Ryan valora ceva. De unde avea averea? Analiza aceasta dură câteva ore. În zilele lui de broker, J. R. Ryan fusese un adevărat cow-boy. Mizase peste o sută de mii de dolari pe Chicago şi North Western Railroad în perioada preluării de către angajați şi câştigase… peste şase milioane de dolari. Asta era singura lui mare lovitură – ocazii de şaizeci-la-unu nu întâlneai chiar toată ziua, nu-i aşa? – dar câteva dintre celelalte erau, de asemenea, demne de luat în seamă. Atingând o valoare personală netă de opt milioane de dolari, se retrăsese şi plecase la Georgetown ca să-şi dea doctoratul în istorie. Continuase să joace la bursă ca amator – asta nu era chiar corect, nu? – până când intrase în serviciul guvernamental. Acum, portofoliul lui era administrat de o mulțime de consilieri de investiții… metodele lor de contabilitate erau neobişnuit de conservatoare. Valoarea netă a lui Ryan părea să fie de douăzeci de milioane, poate chiar ceva mai mult. Conturile erau administrate pe o bază oarbă, tot ce vedea Ryan fiind declarațiile trimestriale de venituri. Chestia asta deschidea multe posibilități, desigur, dar totul era strict legal. Dovedirea incorectitudinii era practic imposibilă; numai dacă nu instalau un post de ascultare la telefonul agenților lui de bursă, ceea ce nu era ceva uşor de realizat.

Trecuse printr-o anchetă a Comisiei Senatului, dar ăsta fusese un efect secundar al investigației asupra firmei la care cumpărase acțiuni. Pe pagina de concluzii se nota, în termeni birocratici, că nu fusese comisă nici o încălcare tehnică, însă Wellington observă că judecata era mai mult tehnică decât pe deplin articulată. Ryan se opusese la semnarea unui ordin de consimțire şi guvernul nu-l presase în această problemă. Asta era mai puțin de înțeles, dar explicabil, pentru că Ryan intrase doar conjunctura! În colimatorul anchetei; cineva decisese că totul fusese, probabil, o coincidență. Totuşi, Ryan nu mai păstrase banii aceia în contul lui… *Un acord între gentlemani?* Wellington îşi notă în blocnotes. Poate. Dacă ar fi fost întrebat, Ryan putea răspunde că o făcuse dintr-un exagerat sentiment de vinovăție. Banii intraseră în bonuri de tezaur reînnoite automat ani de zile şi rămăseseră neatinşi până când fuseseră folosiți la… *înțeleg, interesant…*

De ce un depozit educațional? Cine era Carol Zimmer? De ce-l interesau pe Ryan copiii ei? Timpul? Semnificația?

Era uluitor, ca întotdeauna, cât de puține informații utile puteai scoate dintr-un vraf de hârțoage. Poate că, medită Wellington, acesta era adevăratul scop al hârțogăriei guvernamentale, să dea aparența de substanță şi, în acelaşi timp, să spună cât mai puțin posibil. Ăsta era şi scopul celor mai multe documente legale, nu? Pentru două sute de dolari pe oră, avocații adorau să despice firul în patru cu privire la plasarea virgulelor şi alte probleme la fel de importante. Făcu o pauză, odihnindu-şi creierul. Îi scăpase din vedere ceva evident.

Ryan nu era agreat de Administrația Fowler. De ce, atunci, fusese nominalizat ca director-adjunct? Politică? Dar politica era motivul pentru care alegeai oameni nepregătiți ca să… Avea Ryan legături politice? Dosarul nu arăta nici una. Wellington răsfoi hârtiile şi găsi una semnată de Alan Trent şi Sam Fellows din Comitetul Special al Camerei. Ăsta era un cuplu ciudat, un homosexual şi un mormon. Ryan trecuse prin confirmare mult mai uşor decât Marcus Cabot, chiar mai uşor decât Bunker şi Talbot, cele două staruri ale cabinetului Fowler. În parte, acest lucru se datora faptului că era un personaj secundar, dar asta nu explica totul. O asemenea poveste presupunea legături politice şi încă foarte bune. De ce? Ce legături? Trent şi Fellows… *În ce dracu' ar putea ăştia doi să fie vreodată de acord?*

Era sigur că Fowler şi oamenii lui nu-l plăceau pe Ryan, altfel Procurorul General nu i-ar fi plasat personal cazul lui Wellington. Caz? Era oare termenul potrivit pentru activitățile lui? Dacă exista un caz, de ce nu se ocupa FBI-ul de el? Evident, politica era răspunsul. Ryan lucrase mână-n mână cu FBI-ul în mai multe operațiuni… dar…

William Connor Shaw, directorul Biroului Federal de Investigații, era ridicat în slăvi ca fiind cel mai cinstit om din guvern. Era un naiv în plan politic, desigur, dar emana integritate, iar asta nu era o calitate neglijabilă într-o agenție de stat, nu? Congresul aşa gândea. Se vorbea chiar de eliminarea acuzatorilor speciali, atât de curat devenise FBI-ul, mai ales după ce anchetatorul special dăduse rasol cu… dar activitatea Biroului fusese disociată de „realizările" respectivului.

Era un caz interesant, nu? Un bărbat îşi putea câştiga galoanele şi cu aşa ceva.

17
Procesarea

Zilele erau mai scurte acum, îşi spuse Jack. Nu întârziase atât de mult, doar că zilele deveneau mai scurte. Orbita pământului în jurul soarelui şi felul în care axa de rotație nu era perpendiculară pe planul… eclipticei? Ceva de genul ăsta. Şoferul îl lăsă în fața uşii, iar el păşi obosit înăuntru, întrebându-se când fusese ultima zi, cu excepția weekend-urilor, când îşi văzuse casa la lumina zilei şi nu conturată de strălucirea becurilor. Cam singura veste bună era că nu-şi aducea de lucru acasă – dar nici asta nu era în întregime adevărat, nu? Nu căra documente acasă, dar i-ar fi fost mai uşor să-şi elibereze biroul decât mintea.

Ryan auzi zgomotele unei case normale, televizorul fixat pe Nickelodeon. Maşina de spălat făcea zgomot. Trebuia reparată. Intră în sufragerie ca să-şi anunțe sosirea.

— Tati!

Jack Jr. alergă să-l îmbrățişeze, apoi îi aruncă o privire plângăreață.

— Tati, ai promis că mă duci la un meci de base-ball!

Ah, la dracu'… Puştimea reîncepuse şcoala şi, mai mult ca sigur, echipei din Baltimore nu-i rămâneau decât vreo zece meciuri de disputat acasă. *Trebuie să, trebuie să, trebuie să…* Când? Când putea să găsească un moment liber? Realizarea noului centru de comunicații, copilul lui de suflet, nu avansase decât până la jumătate şi antreprenorul avea o întârziere de o săptămână față de grafic, iar el trebuia să pună asta la punct, dacă voia ca lucrarea să fie gata la data prevăzută.

— Voi încerca, Jack, îi promise Ryan fiului său, care era prea tânăr ca să înțeleagă că existau şi alte obligații dincolo de promisiunea unui tată.

— Tati, ai promis!

— Ştiu.

Drace! Jack îşi notă în gând. Trebuia să facă ceva în legătură cu asta.

— E timpul să te culci, anunță Cathy. Mâine ai şcoală.

Ryan îşi îmbrățişă şi-şi sărută amândoi copiii, dar exercitarea

afecțiunii lăsă un gol în conştiința lui. În ce fel de tată se transforma? Prima comuniune a lui Jack Jr. Era în aprilie sau mai şi cine putea şti dacă va fi acasă pentru acest eveniment? Mai bine ar afla data exactă, ca să-şi aranjeze programul de pe acum. Să încerce s-o programeze. Jack îşi reaminti că lucrurile mărunte, cum ar fi promisiunile făcute puştilor lui, erau…

Lucruri mărunte?

Doamne, cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Unde s-a dus viața mea?

Îi urmări pe copii îndreptându-se spre camerele lor, apoi se duse şi el în bucătărie. Cina era în cuptor. Înainte de a se duce la frigider, aşeză farfuria pe masă. Acum, cumpăra vin cu lada. Era mult mai convenabil, iar preferințele lui în materie de vinuri deveneau, în ultimul timp, mult mai puțin selective. Cutiile de carton conțineau un ambalaj gen rastel, plin cu… vin australian, nu? Ceva în genul vinurilor californiene de acum douăzeci de ani. Recolta în chestiune te izbea cu o aromă puternică, pentru a-i masca insuficiențele, dar avea conținutul de alcool adecvat; de fapt, exact ce căuta. Jack se uită la ceasul de perete. Dacă era foarte norocos, se putea alege cu şase ore şi jumătate, poate şapte, de somn înainte ca o nouă zi să înceapă. Avea nevoie de vin ca să doarmă. La birou, trăia cu cofeină. Cândva, fusese capabil să moțăie la birou, dar nu şi acum. Pe la unsprezece, sistemul lui era sub tensiune şi, târziu după-amiază, corpul îi îngâna o melodie ciudată de oboseală şi vioiciune care uneori îl făcea să se întrebe dacă nu era puțin nebun. Ei, atâta vreme cât reuşea să-şi pună această întrebare…

Câteva minute mai târziu, terminase cina. Păcat că mâncarea se uscase în cuptor. Cathy o pregătise. Ajunsese – plănuise să fie acasă la o oră decentă, dar… întotdeauna se ivea câte ceva, nu? Când se ridică, un junghi neplăcut îi străbătu stomacul. În drum spre sufragerie, deschise uşa şifonierului ca să scoată un pachet cu tablete de antiacid din buzunarul hainei. Le mestecă şi le înghiți cu vin, începând cel de-al treilea pahar în mai puțin de treizeci de minute de când venise acasă.

Cathy nu era acolo, deşi lăsase câteva hârtii pe masa de lângă fotoliul ei obişnuit. Jack ascultă şi crezu că aude un duş funcționând. Bine. Luă telecomanda şi trecu pe CNN, pentru un alt buletin de ştiri. Reportajul principal se referea la Ierusalim.

Ryan se relaxă în fotoliul lui şi îşi permise un zâmbet. Povestea se ocupa de revigorarea turismului. Proprietarii de magazine se

aprovizionau în vederea celui mai frumos Crăciun din ultimul deceniu. Iisus, explica un evreu care optase să locuiască în oraşul Bethlehem, fusese la urma urmei un tânăr evreu de treabă, dintr-o familie bună. Partenerul vorbărețului evreu, un arab, conduse echipa de filmare prin magazin. Partener arab? se întrebă Jack. Da, de ce nu?

Merită, îşi spuse Ryan. *Tu ai ajutat la inițierea acestui acord. Ai ajutat la realizarea lui. Ai salvat vieți şi, dacă nimeni altcineva nu o ştie, să-i ia naiba. Tu o ştii. Dumnezeu ştie. Nu-i de ajuns?*

Nu, îşi spuse Jack, într-o clipă tăcută de onestitate.

Şi ce dacă ideea nu fusese în totalitate originală? Ce idee fusese vreodată? Mintea lui pusese totul la un loc, contactele lui aduseseră Vaticanul la negocieri, iar el… Merita ceva pentru asta, puțină gratitudine, suficientă pentru o mică notă de subsol într-o carte de istorie oarecare, dar o va primi?

Jack pufni în râs. Nici o şansă. Liz Elliot, cățeaua aia inteligentă, spunea la toată lumea că Charlie Alden o făcuse. Dacă Jack ar fi încercat vreodată să îndrepte lucrurile, ar fi fost un porc, furând meritele unui om mort – şi un om bun, în ciuda greşelii cu fata aceea, Blum. *Fruntea sus, Jack. Eşti încă viu. Ai soție, ai copii.*

Totuşi, nu era corect, nu-i aşa? Corect? De ce se aşteptase ca viața să fie corectă? Se transforma şi el într-unul dintre ei? se întrebă Ryan. Încă o Liz Elliot, încă un idiot hrăpăreț, cu mintea îngustă şi cu un eu invers proporțional cu caracterul. De atâtea ori se îngrijorase şi se întrebase în privința procesului: cum putea fi coruptă o persoană? Se temuse de metodele deschise – să decizi că o cauză sau o misiune era atât de însemnată, încât puteai pierde perspectiva asupra lucrurilor cu adevărat importante, ca valoarea unei vieți umane, chiar şi cea a unui inamic. Nu picase niciodată în capcana asta şi ştia că nu o vă face vreodată. Lucrurile mai subtile îl epuizau. Se transforma într-un funcționar neliniştit de statutul şi influența pe care le avea, de creditul care i se acorda.

Închise ochii ca să-şi reamintească avuția pe care o avea: o soție, doi copii, independență financiară, realizări pe care nimeni nu i le putea lua.

Te transformi într-unul dintre ei.

Luptase – *ucisese* – ca să-şi apere familia. Poate că pe Elliot o dezgustau chestiile sangvine, dar, în momentele liniştite ca acesta, Jack îşi amintea cu un zâmbet subțire, întunecat, acele zile tumultoase. La mai puțin de două sute de metri de locul în care stătea acum, găurise cu trei gloanțe pieptul unui terorist, calm şi

eficient – direct la țintă! – folosindu-se de toate lucrurile pe care le învățase la Quantico. Că inima îi bătuse de o mie de ori pe secundă, că fusese pe punctul de-a face pe el, că trebuise să-şi înghită voma, erau lucruri mărunte. Făcuse ceea ce trebuia şi, datorită deciziei, soția şi copiii lui erau în viață. Era un om care şi dovedise bărbăția în toate modurile posibile – cucerind o fată minunată şi căsătorindu-se cu ea, concepând doi copii, adevărate daruri cereşti, apărându-i pe toți, cu pricepere şi curaj. De fiecare dată când soarta îşi prezentase provocarea, Jack o înfruntase şi dusese la îndeplinire sarcina.

Da, îşi spuse el, zâmbind televizorului. *S-o ia dracu' pe Liz Elliot.* Cățeaua asta rece, sfrijită, cu aroganța ei şi cu... ce altceva? Mintea lui Ryan făcu o pauză, căutând răspunsul la întrebare. Ce altceva? Era un caracter slab, nu-i aşa? Slab şi timid. Ce se afla cu adevărat sub toată lăudăroşenia şi duritatea aceea? Probabil că nu prea mult. Nu era prima oară când avea de-a face cu genul ăsta de consilier pentru securitatea națională. Tăios, lipsit de dorința de a înfrunta lucrurile. Liz Elliot. Cine ar vrea să o...? Nu prea deşteaptă şi cu nimic în ea care să susțină bruma de inteligență pe care o avea. Norocul ei că preşedintele îi avea pe Bunker şi pe Talbot pe care să se sprijine.

Eşti mai bun decât ei toți. Era o concluzie satisfăcătoare pentru a însoți terminarea paharului cu vin. *Ce-ar fi să mai bei unul? Chestia asta nu era chiar atât de rea, nu?*

Când Ryan se întoarse, văzu că revenise şi Cathy. Se cuibărise în fotoliul ei favorit, cu spătarul înalt şi revedea fişele pacienților.

— Vrei un pahar cu vin, scumpo?

Doctorița Caroline Ryan clătină din cap:

— Mâine am două intervenții.

Jack o ocoli, ca să-şi ia locul în celălalt fotoliu, aproape fără s-o privească, dar o zări cu coada ochiului.

— Măi, să fie!

Cathy ridică privirea de pe hârtii şi îi zâmbi. Fața ei era fardată discret. Jack se întrebă cum reuşise să nu-şi deranjeze coafura sub duş.

— Unde ai găsit asta?

— Într-un catalog.

— Al cui, al lui Fredericks?

Doctorița Caroline Muller Ryan era îmbrăcată într-un neglijeu negru, o capodoperă a intimității şi dorinței. N-avea cordon, iar Jack nu-şi dădea seama prin ce mister neglijeul rămânea, totuşi,

strâns pe trup. Dedesubt se afla ceva translucid şi… foarte frumos. Totuşi, culoarea era nepotrivită. Lenjeria de noapte a lui Cathy era albă. Jack nu uitase niciodată minunata cămaşă albă pe care o purtase în noaptea nunții lor. Nu că ar fi fost virgină atunci, dar, într-un fel, mătasea aceea albă o făcea să fie… asta era tot o amintire care nu va dispărea niciodată, îşi spuse Jack. Nu o mai purtase de atunci, pretextând că, la fel ca rochia de mireasă, era ceva ce trebuia folosit o singură dată. Ce am făcut ca s-o merit pe fata asta minunată? se întrebă Jack.

— Cărui fapt datorez această onoare? rosti el.

— M-am gândit…

— La ce?

— Ei bine, micul Jack are şapte ani. Sally are zece. Vreau încă unul.

— Încă un ce?

Jack aşeză paharul pe masă.

— Încă un bebeluş, prostuțule!

— De ce?

— Pentru că pot şi pentru că îmi mai doresc unul. Îmi pare rău, continuă ea cu un zâmbet blând, dacă asta te deranjează. Vreau să spun, efortul.

— Cred că pot să suport asta.

— Trebuie să mă scol la patru jumate, continuă Cathy. Prima intervenție e înainte de şapte.

— Deci?

— Deci…

Se ridică şi se apropie de el. Se aplecă ca să-l sărute pe obraz.

— Mă găseşti la etaj.

Ryan rămase nemişcat un minut sau două, sorbind restul de vin, stingând televizorul şi zâmbind în sinea lui. Se asigură că locuința era încuiată şi sistemul de securitate pus în funcțiune. Se opri în baie să se spele pe dinți. O verificare clandestină a dulăpiorului ei de baie dezvălui un termometru şi un mic carton cu date şi temperaturi trecute pe el. Aşa, care va să zică. Nu glumea. Se gândise la asta şi, tipic pentru ea, nu-i spusese nimic. Dar era OK, nu?

Jack intră în dormitor şi se opri să-şi atârne hainele, aruncând pe el un halat de baie, înainte de a se apropia de soția lui, la marginea patului. Ea se ridică să-i cuprindă gâtul cu brațele şi el o sărută.

— Eşti sigură, fetițo?

— Te supără?

— Cathy, scumpo, ca să te văd fericită, ți-aş îndeplini orice dorință. Orice.

Aş vrea s-o laşi mai moale cu băutura, ar fi vrut să spună Cathy. Nu era momentul. Îi simți mâinile prin neglijeu. Jack avea mâini puternice, dar blânde, care îi trasau acum silueta prin articolul de îmbrăcăminte. Era ieftin şi indecent, dar orice femeie avea dreptul să arate ieftină şi indecentă din când în când, chiar şi un profesor-asociat de chirurgie oftalmologică de la Institutul de Oftalmologie Wilmer al Spitalului Johns Hopkins. Gura lui Jack avea gust de pastă de dinți şi de vin alb, ieftin, dar restul mirosea a bărbat, bărbatul care-i transformase viața într-un vis – aproape numai un vis. Muncea prea mult, bea prea mult, nu dormea suficient. Dar, dincolo de toate astea, era bărbatul ei. Şi nu existau alții mai buni, cu toate slăbiciunile şi absențele lui şi cu toate celelalte.

Cathy scoase sunetele adecvate când mâinile lui Jack ajunseră la nasturii neglijeului. El înțelese mesajul, dar degetele îi erau neîndemânatice. Cathy inspiră adânc şi simți mirosul pudrei favorite. Nu-i plăceau parfumurile. O femeie producea toate mirosurile de care avea nevoie un bărbat, îşi spuse ea. *Acolo.* Acum, mâinile lui îi găsiseră pielea goală, netedă şi încă tânără. Treizeci şi şase de ani nu însemna ca era bătrână, prea bătrână pentru încă un copil. Nu dorea altceva, doar să simtă încă o dată o viață nouă crescând în ea. Va accepta tulburările stomacale, presiunea asupra vezicii, ciudatul disconfort care amplifica surpriza şi miracolul vieții noi. Durerea naşterii – nu era o distracție, absolut deloc, dar să fie în stare s-o facă, să-l aibă pe Jack lângă ea, cum se întâmplase când îi adusese pe lume pe Sally şi micul Jack, era cel mai profund act de dragoste pe care îl cunoscuse vreodată. Asta însemna să fii femeie – să fii capabilă să aduci viața pe lume, să-i dai unui bărbat singurul fel de nemurire care exista, aşa cum i-l dădea şi el ei.

În plus, chicoti ea înăbuşit, felul în care rămâneai gravidă era mai tare ca jogging-ul ca formă de exercițiu fizic.

Mâinile lui Jack îi îndepărtară complet veştmântul şi o coborâră cu grijă pe pat. Se pricepea să o facă, întotdeauna ştiuse cum, chiar de la prima lor noapte de dragoste, în ciuda agitației care-i stăpânea. În clipa aceea, ştiuse că Jack îi va cere mâna... după ce încercase alte părți. Alt chicotit, provocat de trecut şi prezent, în timp ce mâinile lui alunecau peste pielea care era acum fierbinte şi rece în acelaşi timp, la atingerea lor. Şi când o ceruse, după ce-şi

adunase tot curajul, ea îi văzuse frica din ochi, groaza în fața posibilității refuzului, când, de fapt, ea fusese cea care își făcuse griji – chiar plânsese o săptămână întreagă – gândindu-se că s-ar putea să n-o ceară, s-ar putea răzgândi, ar putea găsi pe altcineva. Încă înainte de a face dragoste prima oară, Cathy ştiuse. El era alesul. Jack era bărbatul cu care îşi va împărți viața, ai cărui copii îi va purta, pe care îl va iubi până la mormânt, poate chiar dincolo de el, dacă preoții aveau dreptate. Nu era vorba de statura sau puterea lui, nici măcar de curajul pe care trebuise să-l dovedească de două ori sub privirile ei – şi, bănuia ea, de mai multe ori în alte locuri, necunoscute ei – era vorba de bunătatea lui, blândețea lui şi o forță pe care le sesizau doar cei sensibili. În unele privințe, soțul ei era un om obişnuit, în altele unic, dar, mai presus de orice, era un bărbat cu multe calități şi puține slăbiciuni…

Iar în noaptea asta îi va dărui un alt copil. Ciclul, ca de obicei previzibil, îi era confirmat de temperatura matinală. Ei, admise ea, era mai mult o probabilitate statistică, dar cu mari şanse în cazul ei.

Îşi simțea pielea în flăcări. Jack se pricepea de minune s-o aducă în starea asta. Sărutările lui, totodată blânde şi pasionate, mâinile lui, atât de îndemânatice. Îi răvăşeau coafura, dar asta nu avea importanță. Bonetele chirurgicale făceau ca permanentul să fie o risipă de timp şi bani. Acum, aroma pudrei era subjugată de mirosurile pregnante ale femeii, care era aproape pregătită. De obicei, Cathy era un participant mai activ în aceste episoade, dar în noaptea asta îl lăsă pe Jack să se ocupe de toate, să-i mângâie pielea ei mătăsoasă… locurile intime. Din când în când, lui îi plăcea să conducă „ostilitățile”. De fapt, aceeaşi plăcere o avea şi ea când juca un rol mai activ. Existau mai multe moduri de a face asta. Se întâmplă aproape ca o surpriză. Cathy îşi arcui spatele şi scânci, fără să spună nimic cu adevărat. Nu era necesar. Erau căsătoriți de suficient timp pentru ca el să cunoască toate semnele. Îl sărută apăsat şi lacom, înfigându-şi unghiile în umerii lui. Semnalul acesta însemna *acum!*

Dar nu se întâmplă nimic.

Ea îi luă mâna, o sărută şi i-o deplasă în jos, ca el să-şi dea seama că era pregătită.

Părea neobişnuit de încordat. OK, îl grăbea… de ce să nu-l lase… la urma urmei, îl lăsase să preia inițiativa şi dacă acum îşi schimba… Ea îi aduse mâna înapoi la sân şi nu se arătă dezamăgită. Acum Cathy îi acorda mai multă atenție. Se străduia.

Jack ştia s-o excite, era la fel de priceput ca întotdeauna. Strigă din nou, îl sărută apăsat, gâfâind un pic, lăsându-l să ştie că el era alesul, centrul lumii ei, la fel cum universul lui pendula în jurul ei. Totuşi, spatele şi umerii lui erau încordați. Care era problema?

Mâinile ei se mişcară din nou, trecând peste pieptul lui, trăgând jucăuş de părul negru. Asta îl excita întotdeauna... mai ales când mâinile ei urmau drumul acela în jos, până la...

— Jack, ce nu merge?

Trecu o veşnicie până să-l audă vorbind.

— Nu ştiu.

Jack se rostogoli pe spate, îndepărtându-se de ea, cu ochii privind în tavan.

— Obosit?

— Cred că asta este.

Jack mai mult mormăia cuvintele.

— Îmi pare rău, scumpo.

La dracu'! Dar, înainte ca ea să se gândească să spună altceva, ochii lui se închiseră.

E din cauza orelor nesfârşite de lucru şi a băuturii. Dar nu era cinstit! Asta era ziua, asta era clipa şi...

Eşti egoistă.

Cathy se scula din pat şi ridică neglijeul de pe podea. Îl atârnă cu grijă, îmbrăcă o cămaşă de noapte şi se îndreptă spre baie.

E om, nu maşină. E obosit. Lucrează prea mult. Toți avem zile proaste. Uneori vrea el şi tu nu ai chef, alteori asta îl face nervos şi nu este vina lui şi nici a ta. Ai o căsătorie minunată, dar nu perfectă. Jack este cel mai bun bărbat pe care l-ai cunoscut vreodată, dar nici el nu-i perfect.

Dar am vrut...

Vreau încă un copil şi, în seara asta, momentul era atât de potrivit!

Ochii lui Cathy se umplură de lacrimi de dezamăgire. Ştia că nu avea dreptate. Totuşi, era dezamăgită. Şi un pic furioasă.

— Domnule comandor, nu pot să critic serviciul.

— La dracu', Ron, te aşteptai să las un vechi camarad de navă să închirieze o maşină?

— Să fiu sincer, da.

Mancuso pufni. Şoferul lui aruncă bagajele în portbagajul Plymouthului de serviciu al Marinei, în timp ce el şi Jones se tolăniră pe bancheta din spate.

— Ce face familia?
— Bine, mulțumesc, domnule comandor.
— Domnule doctor Jones, poți să-mi spui Bart. Apropo, tocmai am fost propus pentru gradul de amiral.
— Bravo, Bart, rosti doctorul Ron Jones. Îmi pare bine. Atenție, numai să nu-mi spui Indy. Să vedem familia. Kim s-a întors la şcoală pentru doctorat. Copiii sunt toți la şcoală – program prelungit, ceva de genul asta – iar eu mă transform într-un blestemat de om de afaceri.
— Antreprenor, cred, este termenul corect, observă Mancuso.
— Totuna. Da, dețin o bucată zdravănă din companie. Dar tot îmi mai murdăresc mâinile. Am un economist care se ocupă de tâmpeniile contabile. Mie încă îmi place să fac o muncă adevărată. Luna trecută am fost pe *Tennessee,* să verific un sistem nou.
Jones se uită spre şofer.
— Putem să vorbim aici?
— Subofițerul Vincent are o autorizație mai mare decât mine. Nu-i aşa?
— Da, domnule. Amiralul are întotdeauna dreptate, domnule, rosti şoferul, îndreptându-se spre Bangor.
— Ai o problemă, Bart.
— Cât de mare?
— O problemă unică, răspunse Jones, evocând vremea când el şi Mancuso făceau nişte chestii interesante la bordul lui USS *Dallas.*
— Nu ne-am mai confruntat cu aşa ceva.
Mancuso îi citi în ochi:
— Ai fotografii ale puştilor?
Jones dădu din cap:
— Sigur. Ce fac Mike şi Dominic?
— Mike se gândeşte la Academia Forțelor Aeriene.
— Spune-i că oxigenul îți distruge creierul.
— Dominic ar vrea să meargă la Caltech.
— Zău? La dracu', pot să-l ajut.
Restul călătoriei fu ocupat de pălăvrăgeală. Mancuso intră în goană în biroul lui şi închise uşa insonorizată în spatele lui Jones, după ce îi comandase stewardului cafea.
— Care-i problema, Ron?
Jones ezită doar o fracțiune de secundă, înainte de a răspunde:
— Cred că cineva l-a interceptat pe *Maine.*
— Interceptarea unui Ohio? Fii serios!

— Unde se află acum?

— A ieşit pe mare, că tot veni vorba. Echipajul albastru se află la bord. Când iese din strâmtoare, va face contact cu un 688 pentru verificări de zgomot, apoi va pleca spre zona lui de patrulare.

Mancuso putea discuta aproape orice cu Jones. Compania acestuia acorda consultații în tehnologia sonară pentru toate submarinele şi platformele antisubmarine din flota Statelor Unite şi asta includea, în mod necesar, o mulțime de informații operaționale.

— Ai ceva tipi din „Echipajul Auriu” la bază?

— Căpitanul e plecat în vacanță. Secundul, Dutch Claggett, este aici. Îl ştii?

— Nu a fost pe *Norfolk?* Un tip de culoare, aşa-i?

— Exact.

— Am auzit chestii frumoase despre, el. A făcut o treabă bună la un grup de portavioane în calificările pentru comandă. Eu eram pe un P-3 când le-a dat şuturi în fund.

— Ai auzit bine. Face scufundări la adâncime. Anul viitor pe vremea asta, va primi comanda unui submarin de atac rapid.

— Cine-i căpitanul lui?

— Harry Ricks. Ai auzit şi de el?

Jones privi în podea şi murmură ceva.

— Am un tip nou care lucrează pentru mine, un mecanic la pensie al cărui ultim tur a fost cu Ricks. E chiar atât de rău cum aud?

— Ricks e un superinginer, ocoli răspunsul Mancuso. Crede-mă, e un geniu în chestiile astea.

— Foarte bine, la fel eşti şi tu, dar ştie să conducă un submarin?

— Vrei nişte cafea, Ron?

Mancuso făcu un gest spre cafetieră.

— S-ar putea să vrei să-l ai aici pe locotenentul-comandor Claggett aici, domnule.

Jones se ridică pentru a-şi turna o ceaşcă de cafea.

— De când ai devenit diplomat?

— Responsabilitățile comenzii, Ron. N-am spus niciodată străinilor ce nebunii făceai pe *Dallas.*

Jones se întoarse şi râse.

— OK, cu asta m-ai prins. Am în geantă analiza de sonar. Trebuie să văd înregistrările cursului şi înregistrările de adâncime.

Cred că există o posibilitate ca *Maine* să fi avut o codiță şi asta, Bart, nu-i o prostie.

Mancuso ridică receptorul:

— Găsiți-l pe locotenentul-comandor Claggett. Am nevoie de el în biroul meu imediat. Mulțumesc. Ron, cât de sigur...

— Am făcut chiar eu analiza. Unul din oamenii mei a revăzut înregistrările de sonar şi a mirosit ceva. Eu am petrecut cincizeci de ore tot pritocind datele. O şansă din trei, poate chiar mai mult, că era urmărit.

Bart Mancuso aşeză ceaşca de cafea pe măsuță.

— E greu de crezut.

— Ştiu. Dar convingerea asta pe care o împărtăşesc ar putea sămi deformeze analiza. E incredibil.

În Marina Statelor Unite era literă de evanghelie convingerea că flota ei de submarine nu fusese niciodată, nici măcar o dată, interceptată în timpul unei patrule de descurajare. Totuşi, aidoma celor mai multe dintre dovezile de încredere absolută, era şi ea contestată.

Localizarea bazelor americane de submarine purtătoare de rachete nu era un secret. Chiar şi funcționarii Serviciului de Mesagerii, care livrau pachetele, ştiau ce să caute. În încercarea de a eficientiza costurile, Marina utiliza cu precădere ofițeri în civil – polițişti de închiriat – la bazele ei. Doar la bazele care adăposteau arme nucleare era folosită Infanteria Marină. Oriunde îi vedeai, în preajmă se aflau arme atomice. Asta era numită „măsură de siguranță”. Navele purtătoare de rachete nu puteau fi confundate cu submarinele mai mici de atac rapid. Numele navelor se aflau în registrul Marinei, iar marinarii de pe nave purtau berete care îi identificau după număr şi numele de pe cocă. Cu astfel de date la îndemâna oricui, sovieticii ştiau unde să-şi posteze propriile nave de atac rapid pentru a intercepta bombardierele americane în drum spre mare.

La început, asta nu fusese o problemă. Primele clase de submarine sovietice de atac rapid fuseseră echipate cu sonare „Hellen Keller”, care nu puteau nici să vadă, nici să audă, iar navele erau chiar mai zgomotoase decât nişte automobile cu amortizoarele defecte. Toate astea se schimbaseră o dată cu apariția clasei Victor-III, care se apropia de o variantă târzie a clasei americane 594 în privința nivelului zgomotului radiat, iar sonarele lor începeau să aibă performanțe asemănătoare cu cele americane. Victor-III-urile fuseseră semnalate ocazional în

Strâmtoarea Juan de Fuca – şi în alte părți – aşteptând apariția unui submarin purtător de rachete american şi, în unele cazuri, pentru că intrările portuare, erau în mod obişnuit ape limitate, stabiliseră contactul şi se ținuseră scai de el. Din când în când, asta includea şi un baleiaj cu sonarul activ, enervant şi plictisitor în acelaşi timp pentru echipajele submarinelor americane. Ca rezultat, submarinele de atac rapid însoțeau adeseori pe mare submarinele purtătoare de rachete. Misiunea lor era să forțeze îndepărtarea submarinelor sovietice. Asta se realiza prin trucul simplu al prezentării unei ținte suplimentare pentru sonar, complicând situația tactică sau, uneori, obligând submarinul rusesc să se îndepărteze de cel pe care-l hăituia. Manevra era cunoscută sub numele de „îmbrânceală", un eufemism folosit pentru a înlocui cel mai obscen dintre termenii argoului marinăresc. De fapt, americanii fuseseră urmăriți numai în ape puțin adânci, doar în apropierea unor porturi binecunoscute şi numai pentru scurte perioade de timp. Imediat ce submarinele americane ajungeau în ape adânci, tactica lor consta în creşterea vitezei pentru a altera performanțele sonarului submarinului urmăritor, apoi veneau diverse manevre evazive şi, în sfârşit, deveneau silențioase. În acest punct – de fiecare dată – submarinul american întrerupea contactul. Submarinul sovietic îi pierdea urma şi devenea pradă în loc de vânător. De obicei, submarinele purtătoare de rachete aveau departamente de torpile extrem de antrenate şi căpitanii cei mai agresivi, întotdeauna pregătiți cu toate cele patru tuburi încărcate cu torpile Mark 48 şi având soluții de tragere stabilite pentru submarinul sovietic, acum orb, în timp ce-l urmăreau cum rătăcea într-o amețeală vulnerabilă.

În esență, submarinele americane purtătoare de rachete erau invulnerabile în zonele lor de patrulare. Când navele de atac rapid erau trimise să le vâneze, trebuia avută în vedere adâncimea de operare – ceva în genul controlului de trafic al avioanelor comerciale – ca să nu aibă loc o tamponare întâmplătoare. Navele americane de atac rapid, chiar cele mai avansate din clasa 688, reuşeau rareori să se țină de submarinele purtătoare de rachete, iar cazurile în care fuseseră urmărite Ohio-urile puteau fi numărate pe degetele de la o mână. Aproape toate implicaseră o greşeală comisă de căpitanul navei purtătoare de rachete, decisiva „notă proastă din caiet", iar în situațiile respective numai un căpitan de atac rapid foarte bun şi foarte norocos reuşise să o facă – dar întotdeauna fusese contradetectat. *Omaha* avea unul din cei

mai buni comandanți din Flota Pacificului şi nu reuşise să-l găsească pe *Maine,* în ciuda unor excelente date care-i fuseseră furnizate – mai bune decât tot ce va obține vreodată un comandant sovietic.

— Bună dimineața, domnule, salută Dutch Claggett, intrând pe uşă. Eram chiar la capătul holului, la personal.

— Dutch, dânsul este doctorul Ron Jones.

— Ăsta-i Jonesy pe care vă place să-l lăudați, domnule?

Claggett îi strânse mâna civilului.

— Nici una din poveştile acelea nu-i adevărată, zâmbi Jones.

Claggett se opri brusc când le văzu fețele:

— A murit cineva sau ce s-a întâmplat?

— Stai jos, îi ceru Mancuso. Ron crede că s-ar putea să fi fost urmăriți în ultima voastră patrulă.

— Tâmpenii, îi scăpă lui Claggett. Scuzați-mă, domnule.

— Eşti destul de încrezător, spuse Jones.

— *Maine* e cel mai bun submarin pe care îl avem, domnule doctor Jones. Suntem o gaură neagră. Nu radiem zgomot, îl sugem din jurul nostru.

— Domnule comandor, văd că te pricepi să-ți vinzi marfa. Acum, putem discuta serios?

Ron îşi descuie geanta şi scoase un teanc gros de imprimante de calculator.

— Cam pe la jumătatea patrulei voastre.

— OK, da, asta-i când ne-am furişat în spatele lui *Omaha.*

— Nu despre asta vorbesc. *Omaha* era în fața voastră, replică Jones, răsfoind până la pagina potrivită.

— Tot nu cred, dar o să mă uit la ce ai.

În esență, paginile de calculator erau o imprimare grafică a doua ecrane radar „în cascadă". Aveau referințe de timp şi de drum adevărate. Un set separat prezenta datele de mediu, mai ales temperatura apei.

— Sunt multe zgomote, spuse Jones, arătând spre notațiile de pe pagini. Paisprezece nave de pescuit, o jumătate de duzină de nave comerciale cu pescaj mare şi văd că balenele cocoşate ieşiseră să împuțineze crustaceele. Deci, echipa voastră de sonar era ocupată, poate chiar uşor supraîncărcată. Aveați şi un strat destul de dur…

— Toate astea sunt adevărate, consimți Claggett.

— Asta ce este?

Jones arătă spre un simbol de zgomot de pe display.

— Ei, îl urmăream pe *Omaha* şi căpitanul a decis să-l sperie puţin.

— Ce vorbeşti? se miră Jones. Ei, asta explică reacţia. Cred că şi-au schimbat chiloţii şi s-au îndreptat spre nord. Apropo, cu mine nu v-ar fi mers.

— Aşa crezi?

— Da, aşa cred, replică Jones. Întotdeauna am fost atent la ceea ce aveam în spate. Am fost pe Ohio-uri, domnule comandor, OK? Puteţi fi urmăriţi. Oricine poate s-o facă. Nu doar din cauza platformei. Acum, uită-te aici.

Imprimata arăta o puzderie de puncte generate de calculator care păreau în cea mai mare parte să sugereze doar zgomote, ca şi cum o puzderie de furnici merseseră ore în şir pe pagină. Aşa cum se întâmpla cu toate evenimentele cu adevărat aleatorii şi acesta avea neregularităţi, locuri unde, pentru un motiv sau altul, furnicile nu călcaseră deloc, sau altele în care se adunaseră în număr mare şi apoi se dispersaseră.

— Linia asta de curs, arătă Jones. Imaginea aceasta apare de opt ori şi numai când se subţiază stratul.

Locotentul-comandor Claggett se încruntă:

— De opt ori zici? Astea două ar putea fi reverberaţii de la navele de pescuit sau contacte de zonă la foarte mare distanţă.

Răsfoi paginile. Claggett îşi cunoştea sonarul.

— Cam subţire.

— Din cauza asta nu l-au prins oamenii voştri nici la bord, nici aici. Şi din aceeaşi cauză am obţinut autorizaţia să vă verific, rânji Jones. Cine era acolo?

— Şefule? întrebă Claggett şi primi ca răspuns o înclinare a capului. Undeva, acolo, se afla un submarin din clasa Akula. P-3-urile l-au pierdut la sud de Kodiak, deci se afla poate la mai puţin de şase sute de mile de noi. Asta nu înseamnă că era el.

— Care?

— *Amiral Lunin,* răspunse Claggett.

— Căpitanul Dubinin?

— Iisuse, dar ştiu că ai acces la secrete, se miră Mancuso. Se spune că-i foarte bun.

— E normal, avem un prieten comun. Locotenentul-comandor Claggett e autorizat pentru aşa ceva?

— Nu. Îmi pare rău, Dutch, dar chestia asta e albastră rău.

— Ar trebui să fie autorizat, opină Jones. Chestia asta cu secretul merge mult prea departe, Bart.

— Regulile sunt reguli.
— Mda, sigur. Oricum, el e cel care v-a urmărit. Ultima filă…
Ron dădu paginile până la sfârşit.
— Vă ridicaţi la adâncimea antenei…
— Da, exerciţiul cu rachetele.
— Aţi produs unele zgomote de cocă.
— Am urcat repede şi coca e făcută din oţel, nu din elastic, protestă Claggett, uşor agasat. Şi?
— Şi coca voastră a trecut prin strat mai repede decât „codiţa”. Sonarul tractat a prins asta.
Claggett şi Mancuso deveniră foarte tăcuţi. Văzură o linie verticală neclară, dar conturată în intervalul de frecvenţă care indica semnătura acustică a unui submarin sovietic. Nu era deloc o dovadă concludentă, dar, ca toate celelalte lucruri pe care le notase Jones, era exact în pupa cursului pe care-l urmase *Maine.*
— Acum, dacă aş fi un parior, ceea ce nu sunt, desigur că aş paria că, în timp ce eraţi sub strat, cineva se plimba probabil chiar deasupra lui, lăsându-şi coada să atârne sub el. A prins tranzientul vostru de cocă, a văzut că vă ridicaţi spre suprafaţă şi a plonjat sub strat, în clipa când voi ieşeaţi deasupra lui. Isteaţă mişcare, dar unghiul vostru ascensional mare a avut ca rezultat rămânerea cozii sub strat mai mult decât ar fi trebuit şi de aici semnătura lui.
— Dar, după asta, nu mai este nimic.
— Absolut nimic, admise Jones. Nu a mai revenit. De aici până la capătul benzilor nu avem nimic altceva decât zgomot aleatoriu şi contactele identificate altfel.
— Cam subţire, Ron, comentă Mancuso, ridicându-se să-şi îndrepte spatele.
— Ştiu. De asta am venit. Dacă aş fi făcut un raport în scris, nu ar fi fost luat niciodată în considerare.
— Ce ştii în plus faţă de noi despre sonarul rus?
— Devine tot mai bun… se apropie de situaţia noastră de acum zece-doisprezece ani. Acordă mai multă atenţie benzii largi decât noi – asta a început să se schimbe. Am convins Pentagonul să mai examineze o dată sistemul de integrare cu bandă largă la care lucrează Texas Instruments. Domnule comandor, ai spus mai devreme că aţi fi o gaură neagră. Asta acţionează în ambele sensuri. Nu poţi vedea o gaură neagră, dar o poţi detecta. Ce-ai zice să urmăreşti un Ohio după ce-ar trebui să fie acolo şi nu este?
— Zgomotul de fond?

— Da. Faceți o gaură în el. Produceți o pată neagră unde nu există zgomot. Dacă poate izola un relevment pe echipamentul lui şi dacă are filtre foarte bune şi un operator de sonar trăsnet, cred că e posibil... dacă mai aveți şi altceva.

— Foarte subțire.

Jones recunoscu valabilitatea observației.

— Dar nu imposibil. Am făcut calculele. Nu-i uşor, dar nici nu-i imposibil. Mai mult, acum putem urmări în ambient. Poate că reuşesc şi ei. Aud că au început să realizeze o coadă nouă cu apertura largă – cea proiectată de băieții din Murmansk. La fel de bună cum era BQR-15.

— Nu cred, mormăi Mancuso.

— Eu da. Nu-i o tehnologie nouă. Ce ştim despre *Lunin?*

— În momentul acesta, e în revizie generală. Ia să vedem.

Mancuso se întoarse să se uite la harta în proiecție polară de pe peretele biroului său.

— Dacă a fost el, iar după aceea s-a îndreptat direct spre bază... este posibil din punct de vedere tehnic, dar sunt al naibii de multe prezumții.

— Spun doar că se afla pe aproape când ați tras spre el, că v-ați îndreptat spre sud şi la fel a făcut şi el, că i-ați dat un tranzient de cocă la care el a reacționat şi că a întrerupt contactul din proprie inițiativă. Datele sunt firave, dar se potrivesc – toate. De asta sunt plătit, tipilor.

— L-am lăudat pe Ricks că l-a scuturat pe *Omaha*, spuse Mancuso după o clipă. Am vrut căpitani agresivi.

Jones chicoti ca să destrame tensiunea din cameră:

— Mă întreb de ce, Bart?

— Dutch e la curent cu misiunea pe care am avut-o pe plajă, cu preluarea pe care am făcut-o.

— A fost palpitant, admise Jones.

— O şansă din trei...

— Probabilitatea creşte dacă presupui că celălalt căpitan este inteligent. Dubinin a avut un profesor mare.

— Despre ce vorbiți? întrebă uşor exasperat locotenentul-comandor Claggett.

— Ştii că avem tot felul de date despre clasa rusească Taifun şi despre torpilele lor. Te-ai întrebat vreodată cum am obținut datele astea, domnule secund?

— Ron, ce dracu'!

— Nu am încălcat nici o regulă şi, în plus, trebuie să afle.

— Nu pot face asta şi o ştii foarte bine.

— Bine, Bart.

Jones făcu o pauză.

— Domnule secund, poţi specula asupra modului în care am obţinut dintr-o dată toate aceste informaţii. Ai putea chiar să ghiceşti corect.

Claggett auzise câteva zvonuri; de exemplu, de ce docul Opt-Zece din Norfolk fusese închis atâta timp, cu câţiva ani înainte. Circula o poveste, spusă numai în careurile submarinelor aflate departe în mare şi mult sub suprafaţă, despre cum pusese mâna Marina Statelor Unite pe un submarin purtător de rachete rusesc; cum apăruse un reactor ciudat la şcoala de propulsie nucleară a Marinei din Idaho pentru teste şi cum dispăruse; cum apăruseră la Groton, ca prin minune, planuri complete şi unele dispozitive din torpilele sovietice şi cum două rachete lansate noaptea de la Baza Forţelor Aeriene Vandenberg nu păreau să fie deloc americane. O mulţime de informaţii operaţionale ajunseseră la flotă, un material excelent, care părea să vină de la cineva al dracului de documentat – ceea ce nu era întotdeauna cazul cu informaţiile serviciilor de spionaj – în tactica şi pregătirea submarinelor sovietice. Claggett n-avea decât să se uite la uniforma lui Mancuso ca să vadă panglica semnificând o medalie pentru servicii deosebite, cea mai înaltă decoraţie a Americii pe timp de pace. Panglica avea pe ea o stea, indicând o a doua decoraţie similară. Mancuso era destul de tânăr pentru un comandant de escadră şi cu adevărat foarte tânăr ca să fie propus pentru gradul de contraamiral. Şi iată acum un fost coechipier, care navigase cu Mancuso şi îi spunea *Bart.* Claggett dădu din cap la adresa doctorului Jones.

— Înţeleg. Mulţumesc.

— Afirmi că a fost o eroare de operator?

Jones se încruntă. Nu ştia chiar atât de multe despre Harry Ricks.

— Mai ales ghinion. De fapt, să-i spui chiar noroc. Nu s-a întâmplat nimic rău şi am învăţat ceva. Acum ştim mai multe despre Akula decât înainte. Un set ciudat de circumstanţe concomitente. Nu se va repeta nici peste o sută de ani, poate. Căpitanul tău a fost victima împrejurărilor, iar celălalt tip – dacă a existat vreunul acolo – a fost extrem de ager. Hei, important în cazul greşelilor este să înveţi din ele, nu?

— Harry se întoarce peste zece zile, spuse Mancuso. Poţi veni atunci?

— Îmi pare rău, se scuză Jones. Voi fi în Anglia. Plec pe HMS *Turbulent* pentru câteva zile de joacă de-a v-ați ascunselea. Englezii au un procesor nou pe care trebuie să-l examinăm şi sarcina mi-a revenit mie.

— Nu aveți de gând să-mi cereți mie să prezint asta comandantului, nu-i aşa, domnule? întrebă Claggett, după un minut de gândire.

— Nu, Dutch... încerci să-mi spui ceva?

Fu rândul lui Claggett să se arate nefericit.

— Domnule, este şeful meu şi nu-i un şef rău, dar e puțin cam prea sigur de el.

Artistic, îşi spuse Jones. *Nu-i un şef rău... puțin cam prea sigur. Tocmai şi-a făcut căpitanul idiot, într-un mod pe care nimeni nu l-ar putea numi lipsit de loialitate.* Ron se întrebă ce fel de inginer nuclear era Ricks. Vestea bună era că secundul lui avea capul pe umeri. Iar un căpitan deştept îşi asculta secundul.

— Domnule căpitan, ce face domnul Chambers?

— Tocmai a preluat *Key West.* Are un puşti pe care l-ai antrenat tu ca sonarist-şef. Am auzit că Billy Zerwinski a fost promovat de curând maistru.

— A, da? Bravo lui. Bănuiam că domnul Chambers va face carieră, dar Billy Z. Maistru? Ce se întâmplă cu Marina mea?

— Durează o veşnicie, observă acru Qati.

Pielea lui era de un alb păstos. Omul suferea din cauza tratamentului excesiv cu medicamente.

— Fals, răspunse Fromm aspru. Ți-am spus că va dura mai multe luni şi aşa va fi. Prima dată când s-a realizat chestia asta a durat trei ani şi au fost necesare resursele celei mai bogate națiuni din lume. Eu ți-o fac într-o optime din acest timp şi cu un buget pentru şireturi de pantofi. În câteva zile, începem să lucrăm la rodiu. Asta va fi mult mai uşor.

— Şi plutoniul? întrebă Ghosn.

— Va fi ultima prelucrare de metal – ştii de ce, desigur.

— Da, Herr Fromm şi trebuie să fim extrem de atenți, deoarece, atunci când lucrezi cu o masă subcritică, trebuie să fii cu ochii în patru să nu devină critică în timp ce o formezi, îl persiflă Ghosn, dând frâu liber pentru prima oară iritării.

Era obosit. Ultimele optsprezece ore le petrecuse la lucru, supraveghindu-i pe muncitori.

— Şi tritiul?

— Ultimul. Tot din motive evidente. Este relativ instabil şi vrem ca tritiul pe care îl folosim să fie cât mai pur posibil.

— Chiar aşa.

Ghosn căscă, de-abia auzind răspunsul la întrebarea lui şi neacordându-i atenția cuvenită.

La rândul lui, Fromm îşi notă ceva în gând. Paladiu. Avea nevoie de o mică cantitate de paladiu. Cum de uitase asta? înjură în gând. Ore lungi, climat mizerabil, muncitori şi asociați ursuzi. Un preț mic, desigur, pentru o şansă ca asta. Se încumetase la o treabă cu a cărei reuşită doar o mână de oameni se puteau mândri şi o făcea în aşa fel încât să egaleze munca lui Fermi şi a celorlalți din 1944-45. Rareori ți se oferea ocazia să te măsori cu giganții şi să ieşi bine din comparație. Se descoperi întrebându-se inutil la ce va fi folosită arma, dar admise în sinea lui că nu-i păsa. Avea alte treburi de făcut.

Germanul traversă camera, îndreptându-se spre freze. Aici lucra o altă echipă de tehnicieni. Bucata de beriliu, aflată acum în maşină, avea o formă foarte complicată, programarea curbelor concave, convexe şi complexe realizându-se cu destulă dificultate. Bineînțeles, maşina era asistată de calculator, dar era ținută sub o supraveghere continuă prin panourile de Lexan, care izolau suprafața de prelucrare de lumea exterioară. Zona avea ventilație verticală printr-un epurator electrostatic. Nu avea nici un sens să elibereze pulberea metalică în atmosfera exterioară – de fapt, procedeul ar fi fost un risc inutil pentru securitatea proiectului. Deasupra plăcilor de colectare electrostatică se găseau doi metri de pământ compact. Beriliul nu era radioactiv, dar plutoniul era şi va fi prelucrat pe exact aceeaşi maşină. Avea nevoie de beriliu atât pentru dispozitiv, cât şi pentru sarcinile ulterioare.

Freza era exact cum şi-o dorise Fromm când o comandase, cu câțiva ani în urmă. Uneltele asistate de calculator erau monitorizate de lasere, producând un grad de perfecțiune care, cu numai cinci ani înainte, nu ar fi putut fi realizat atât de repede. Suprafața beriliului, asemănătoare celei a unei bijuterii după şlefuire, arăta deja ca finisajul unui închizător de armă de o calitate deosebită şi acesta era doar primul stadiu de prelucrare. Datele citite pe maşină indicau toleranțe măsurate în angstromi. Capul de prelucrare se rotea cu 25000 RPM, mai mult arzând neregularitățile decât polizându-le. Instrumente separate supravegheau operațiunile în curs, măsurând toleranțe şi în acelaşi timp aşteptând apariția semnelor de uzură la capul de

prelucrare, moment în care maşina se va opri automat şi va înlocui scula cu una nouă. Tehnologia era minunată. Ceea ce fusese cândva munca unor maiştri frezori, special pregătiți sub supravegherea unor laureați ai Premiului Nobel, era făcut acum de microcipuri.

Carcasa propriu-zisă a dispozitivului era deja fabricată. De formă elipsoidală, avea 98 de centimetri în lungime şi 52 lățimea maximă. Confecționată din oțel de un centimetru grosime, trebuia să fie solidă, dar nu din cale-afară, doar suficient ca să suporte vidul. De asemenea, blocurile curbate de polietilenă şi spuma poliuretanică erau gata pentru instalare, pentru că un dispozitiv de acest gen solicita simultan atât proprietățile materialelor celor mai rezistente, cât şi pe ale celor mai fine. Desigur, în unele secțiuni depăşiseră programul, dar nu avea sens să risipească timpul sau să lase mâinile să lenevească. La o altă maşină, lucrătorii făceau practică pe un model din oțel inoxidabil care simula cilindrul-pliat de plutoniu al masei de reacție primară. Era a şaptea şedință practică de acest fel. Maşinile fiind destul de sofisticate, primele două încercări fuseseră ratate, aşa cum era de aşteptat. Pe la a cincea descifraseră cea mai mare parte a procesului, iar a şasea încercare fusese suficient de bună ca să funcționeze – dar nu suficient de bună pentru Fromm. Pentru realizarea globală a proiectului, germanul se ghida după un model simplu, cel formulat de NASA pentru a descrie prima aselenizare. Pentru ca dispozitivul să funcționeze aşa cum se dorea, trebuiau să se producă o serie complexă de evenimente individuale, într-o secvență incredibil de precisă. El vedea procesul ca pe o trecere printr-o serie de porți. Cu cât porțile erau mai largi, cu atât era mai uşor să treci repede prin ele. Toleranțele plus/minus reflectau o uşoară îngustare a porților individuale. Fromm dorea toleranță zero. Voia ca fiecare element al armei să se muleze pe criteriile proiectului, atâta cât permitea tehnologia disponibilă. Cu cât se apropia mai mult de perfecțiune, cu atât creşteau şansele ca dispozitivul să funcționeze exact cum prevăzuse el… sau chiar mai bine. Fără posibilitatea de a experimenta, incapabil să găsească soluții empirice la problemele teoretice complexe, complicase arma, asigurând un buget de energie care era cu câteva ordine de mărime peste necesarul real pentru randamentul proiectat. Redimensionarea bugetului energetic implicase o cantitate sporită de tritiu, de peste cinci ori mai mare decât necesarul teoretic. Bineînțeles, asta ridica probleme specifice. Provizia lui de tritiu era

veche de câţiva ani şi o parte din ea se descompusese în 3He, un izotop nedorit al heliului; dar, filtrându-l prin paladiu, va separa tritiul, asigurând un randament total adecvat. Constructorii de bombe americani şi sovietici se puteau descurca şi cu mult mai puţin, din cauza experimentării extensive, dar Fromm avea şi el un avantaj. Nu era obligat s-o facă pe şoarecele de bibliotecă şi să-şi stoarcă creierii pentru a perfecţiona dispozitivul, iar ăsta era un lux de care colegii lui sovietici şi americani nu dispuneau. Era singurul avantaj pe care-l avea faţă de ei şi Fromm intenţiona să-l folosească din plin. La fel ca în cazul proiectării celor mai multe dintre componentele bombei, era un avantaj care acţiona în ambele sensuri, dar Fromm ştia că avea un control deplin asupra dispozitivului. *Paladiu*, îşi spuse el. *Nu trebuie să uit asta.* Dar avea destul timp.

— Terminat.

Şeful echipei îi făcu semn lui Fromm să se uite. Modelul din oţel inoxidabil ieşi uşor din maşină şi el i-l înmână lui Fromm. Avea treizeci de centimetri lungime. Forma era complexă, cam ce s-ar obţine dintr-un pahar mare de apă căruia i-ai îndoi partea superioară în afară şi în jos, spre bază. Nu ar fi reţinut apa din cauza unei găuri în centrul a ceea ce-ar fi trebuit să fie fundul – de fapt, ar fi făcut-o, îşi spuse Fromm, o secundă mai târziu, doar că nu aşa cum se cuvenea. Modelul cântărea cam trei kilograme şi fiecare suprafaţă era netedă ca oglinda. Îl ridică în lumină ca să caute imperfecţiuni şi neregularităţi. Ochii lui nu erau suficient de buni. Calitatea finisării era mai uşor de înţeles matematic decât vizual. Suprafaţa, aşa spunea maşina, era corectă până la o miime de micron, sau o fracţiune a unei singure lungimi de undă a luminii.

— E o bijuterie, observă Ghosn, stând în spatele lui Fromm.

Tehnicianul radia.

— Adecvat, preciză sec Fromm.

Se uită la frezor.

— Când vei face cinci la fel de bune, voi fi satisfăcut. Fiecare segment de metal trebuie să fie de calitatea asta. Începe încă unul, îi ordonă frezorului.

Fromm îi dădu modelul lui Ghosn şi se îndepărtă.

— Necredincios, mormăi în surdină frezorul.

— Da, aşa e, fu de acord Ghosn. Dar este cel mai talentat om pe care l-am întâlnit vreodată.

— Mai degrabă aş lucra pentru un evreu.

— Ai realizat un lucru magnific, încercă Ghosn să-l îmbuneze.
— N-aş fi crezut că e posibil să polizezi metalul atât de precis. Maşina asta e incredibilă. Aş putea face orice cu ea.
— Asta-i bine. Fă încă unul ca ăsta, îi ceru Ghosn cu un zâmbet.
— Cum spui.
Ghosn se duse în camera lui Qati. Comandantul se uita la legumele de pe o farfurie, incapabil să le atingă de teamă că va vomita.
— Am ceva care te va face să te simţi mai bine, îi spuse Ghosn.
— Asta e? întrebă Qati, luând piesa.
— Aşa va arăta plutoniul.
— Parcă-i de sticlă...
— E mai neted. Suficient de neted pentru o oglindă laser. Aş putea să-ţi spun care-i precizia suprafeţei, dar oricum n-ai văzut în viaţa ta ceva atât de delicat. Fromm e un geniu.
— E arogant, insuportabil...
— Da, domnule comandant, ai dreptate, dar este exact omul de care avem nevoie. Eu n-aş fi reuşit niciodată. Poate că, dacă aş avea un an sau doi la dispoziţie, aş fi în stare să transform bomba israeliană în ceva care să funcţioneze – problemele sunt mult mai complexe decât am crezut acum doar câteva săptămâni. Dar Fromm... ce lucruri învăţ de la el! Când vom termina, voi fi capabil să fac totul din nou, singur.
— Adevărat?
— Domnule comandant, ştii ce înseamnă ingineria? întrebă Ghosn. E ca preparatul bucatelor. Dacă ai reţeta corectă, cartea potrivită şi ingredientele necesare, oricine o poate face. Sigur, sarcina asta este dificilă, dar principiul e acelaşi. Trebuie să ştii cum să foloseşti diversele formule matematice, dar şi ele sunt în cărţi. Totul este să acumulezi cunoştinţe. Cu calculatoare – nişte scule adecvate – şi un profesor bun, iar ticălosul ăsta de Fromm este...
— Atunci, de ce n-au făcut-o mai mulţi?
— Partea grea este obţinerea ingredientelor, în special plutoniul sau U-235. Pentru asta e nevoie de un reactor de tip special sau de noua tehnologie de centrifugare. Oricare din opţiuni reprezintă o investiţie enormă şi greu de ascuns. De asemenea, explică măsurile remarcabile de securitate luate la mânuirea şi transportul bombelor şi componentelor lor. Povestea atât de des amintită că bombele sunt greu de făcut e o minciună.

18
Progresele

Wellington avea trei oameni care lucrau pentru el. Fiecare era un investigator experimentat, obişnuit cu cazurile delicate din punct de vedere politic, care cereau o extremă discreţie. Treaba lui era să identifice arii probabile de muncă de teren, apoi să examineze şi să coreleze informaţiile pe care ceilalţi le aduceau la biroul lui din Departamentul Justiţiei. Partea complicată era adunarea informaţiilor, fără ca persoana investigată să afle, iar Wellington intuise corect că această treabă va fi deosebit de dificilă cu o ţintă ca Ryan. Directorul-adjunct era un om abil. Funcţia lui anterioară îl făcuse capabil să audă cum creşte iarba şi să citească în frunzele de ceai, să-l joace pe degete şi pe cel mai bun investigator. Asta însemna că trebuia să fie precauţi… dar nu prea precauţi. De asemenea, tânărul avocat bănuia că scopul investigaţiei lui nu era să procure date adecvate pentru un mare juriu, ceea ce-i i-ar fi dat ceva mai multă libertate de acţiune decât avea în acest caz. Nu-i venea să creadă că Ryan putea fi atât de nesăbuit încât să încalce vreo lege. Regulile bancare fuseseră evitate, poate chiar ocolite, dar la inspectarea documentelor devenise clar că Ryan acţionase cu bună credinţă şi cu deplina convingere că nu violase nici un statut. Concluziile anchetei fuseseră de un tehnicism abstract, dar legea avea o rigoare matematică. Comisia de Garanţii şi Schimb ar fi putut forţa şi, poate, ar fi reuşit o punere sub acuzare, dar nu ar fi obţinut o condamnare… poate că l-ar fi obligat la un aranjament şi/sau o decizie de consimţământ, dar Wellington se îndoia şi de asta. Sugeraseră aşa ceva ca pe o dovadă de bună credinţă şi el îi pusese la punct cu un *nu* sec. Ryan nu era omul care să tolereze să fie forţat. Tipul ăsta ucisese oameni. Asta nu-l speria pe Wellington. Era doar o indicaţie a tăriei de caracter a individului. Ryan era un dur, un tip formidabil, care înfrunta lucrurile cu capul înainte atunci când trebuia să o facă.

Asta-i slăbiciunea lui, îşi spuse Wellington.

Prefera să atace frontal. Îi lipsea subtilitatea. Era o slăbiciune comună celor cinstiţi şi una vitală într-un mediu politic.

Totuşi, Ryan avea protectori politici. Trent şi Fellows erau politicieni versați.

Ce problemă tactică interesantă…

Wellington îşi vedea sarcina ca fiind una dublă: să obțină probe care să poată fi folosite împotriva lui Ryan, dar şi informații care să-i neutralizeze aliații politici.

Carol Zimmer. Wellington închise un dosar şi deschise un altul.

Exista o fotografie de la Serviciul de Imigrare şi Naturalizare. Era veche de câțiva ani – fusese o mireasă-copil în cel mai strict sens al cuvântului când venise în America, o fetiță cu o față de păpuşă. O fotografie mai recentă, făcută de investigatorul lui de teren, prezenta o femeie matură, care nu avea încă patruzeci de ani, fața ei arătând acum câteva riduri acolo unde odată fusese o netezime de porțelan. Parcă era mai frumoasă decât înainte. Privirea timidă, aproape hăituită, din prima fotografie – de înțeles, pentru că era după fuga ei din Laos – fusese înlocuită de cea a unei femei cu o viață sigură. Avea un zâmbet nostim, îşi spuse Wellington.

Wellington îşi aminti de o colegă de la Facultatea de Drept, Cynthia Yu. *La dracu', ce bucățică bună… aproape acelaşi fel de ochi, tipul de cochetă orientală…*

Ar putea fi asta?

Ceva atât de simplu?

Ryan era căsătorit: soția, Caroline Muller Ryan, doctor în medicină, chirurg oftalmolog. Fotografia o arăta ca pe chintesența unei WASP – albă, protestantă, de obârşie anglo-saxonă – doar că era catolică, zveltă şi atrăgătoare, mamă a doi copii.

Ei, doar pentru că un bărbat are o soție drăguță…

Ryan depusese banii pentru un depozit educațional…

Wellington deschise un alt dosar, care conținea o copie a documentului.

Ryan, văzu el, făcuse totul singur, prin intermediul unui avocat – nu avocatul lui obişnuit! Un tip din Washington. Iar Caroline Ryan nu semnase hârtiile… măcar era la curent? Informațiile de pe biroul lui sugerau că nu.

Wellington cercetă copia certificatului de naştere a celui mai mic copil Zimmer. Soțul ei fusese ucis într-un „accident la un antrenament de rutină”. Data era echivocă. Ar fi putut rămâne gravidă în săptămâna în care fusese ucis soțul ei. La fel de bine, ar fi putut să nu rămână. Era al şaptelea – al optulea? – copil al ei. Era greu să-ți dai seama cu ăştia, nu? Sarcina putea să fi durat

nouă luni, sau mai puțin. De obicei, primii copii se năşteau mai târziu. Următorii veneau mai devreme. Greutatea la naştere a copilului… mai puțin decât media, dar ea era asiatică şi asiaticii erau mici… aveau copii mai plăpânzi decât era normal? Wellington îşi notă, recunoscând că avea o serie de „poate” şi nici un singur fapt concret.

Dar, la dracu’, căuta cu adevărat fapte?

Cei doi huligani, gărzile de corp ale lui Ryan, Clark şi Chavez, schilodiseră un tip. Investigatorul lui verificase la poliția din Anne Arundel. Polițiştii clasaseră cazul pe baza poveştii lui Clark. Huliganii în chestiune aveau dosare consistente, dar cu abateri minore, câteva eliberări condiționate, nişte şedințe cu asistenții sociali care se ocupau de tineri. Polițiştii erau încântați de modul în care evoluaseră lucrurile.

— După mine, n-avea decât să-l împuşte pe ticălosul ăla, opinase un sergent de poliție, cu un râs înregistrat pe casetofonul investigatorului. Individul ăla, Clark, arăta ca un tip serios. Amicul lui era la fel. Dacă prăpădiții ăia au fost atât de tâmpiți încât să se lege de ei… Alți doi membri ai bandei au confirmat povestea, aşa cum au spus-o băieții cei buni şi ăsta-i un caz clasat, omule.

Dar de ce îşi asmuțise Ryan paznicii împotriva lor?

Ucisese ca să-şi protejeze familia, nu? Nu era genul de bărbat care să nu reacționeze la pericolele care planau asupra… prietenilor… familiei… iubitelor?

Este posibil.

Hmm… mormăi Wellington.

Directorul-adjunct ciugulea câte un pic pe de lături. Nimic ilegal, doar dezgustător. Şi nu conform caracterului sfântului doctor John Patrick Ryan. Când iubita lui era deranjată de membrii unei bande locale, pur şi simplu îşi asmuțea paznicii asupra lor, aşa cum ar face-o un mafiot, ca un splendid serviciu public de asanare de care nici unui polițist nu i-a trecut prin cap să se lege.

Ar putea fi suficient?

Nu.

Avea nevoie de ceva mai mult. Dovezi, indiferent de care. Nu destul de convingătoare pentru un mare juriu… dar suficient de bune pentru… ce? Pentru lansarea unei anchete oficiale. Desigur. Astfel de anchete nu erau niciodată cu adevărat secrete, nu-i aşa? Câteva şoapte, nişte zvonuri. Uşor de realizat. Dar Wellington avea mai întâi nevoie de ceva în care să-şi poată agăța pălăria.

— Unii pretind că asta ar fi avanpremiera la Super Bowl: trei săptămâni în Liga Națională de Fotbal, Metrodomul. Cotă identică pentru ambele echipe. Amândouă fac furori în campionatele respective. San Diego Chargers contra Minnesota Vikings.

— Ştii, primul sezon al lui Tony Wills a început chiar mai spectaculos decât cariera lui la colegiu. Doar două jocuri şi are trei sute de sprinturi şi patruzeci şi şase de atacuri – asta înseamnă 6,7 metri de fiecare dată când atinge mingea, iar printre reuşite se remarcă cele împotriva celor de la Bears şi Falcons, două apărări bune, observă omul de culoare. Poate cineva să-l oprească pe Tony Wills?

— Şi o sută douăzeci de metri în nouă primiri de pase. Nu-i de mirare că puştiului i se spune Intangibilul.

— Plus doctoratul la Universitatea Oxford.

Omul de culoare râse.

— Bursier All-American şi Rhodes, omul care a readus de unul singur Universitatea Northwestern înapoi pe hartă grație a două călătorii la Rose Bowl. Crezi că-i mai rapid decât un glonț?

— Vom afla. Debutantul de la Chargers, Maxim Bradley, mijlocaşul, e cel mai bun pe care l-am văzut de la apariția lui Dick Butkus la Illinois. Da, domnule, cel mai bun mijlocaş pe care l-a dat vreodată Alabama – iar asta-i şcoala lui Tommy Nobis, a lui Cornelius Bennett şi a destui alți profesionişti. Nu degeaba l-au poreclit secretarul apărării.

Era cea mai savuroasă glumă care circula în Liga Națională de Fotbal, cu adresă la Dennis Bunker, patronul echipei, dar adevăratul secretar al apărării.

— Tim, cred că ar trebui să mergem la meci.

— Voi fi acolo, îl asigură Brent Talbot. Dennis vine negreşit.

— Dacă aş fi încercat să-l țin departe de meciuri, ar fi demisionat, zâmbi preşedintele Fowler. În plus, îşi foloseşte avionul personal.

Dennis Bunker era proprietarul unui mic avion cu reacție şi, deşi îi lăsa pe alții să-l piloteze, permisul lui de pilot comercial era încă valabil. Era unul din motivele pentru care militarii îl respectau. Un distins pilot de vânătoare în tinerețe, Bunker n-avea nici acum probleme la manşa oricărui avion.

— Care-i cota?

— Vikingii cu trei, răspunse preşedintele. Şi asta pentru că joacă acasă. Echipele sunt aproximativ egale. L-am văzut pe Wills

împotriva lui Falcons săptămâna trecută. Grozav puşti.

— Aşa e. Un băiat extraordinar. Inteligent, atitudine minunată, tot timpul liber îl dedică copiilor.

— Ce-ar fi să-l facem purtător de cuvânt pentru campania antidrog?

— O face deja în Chicago. Dacă vrei, pot să-l chem.

Fowler se întoarse:

— Fă-o, Brent.

În spatele lor, Pete Connor şi Helen D'Agustino se relaxau pe o canapea. Preşedintele Fowler ştia că amândoi erau microbişti, iar încăperea în care preşedintele viziona meciul era spaţioasă şi confortabilă.

— Vrea cineva o bere? întrebă Fowler.

Nu putea urmări un meci fără o bere.

— Aduc eu, se oferi D'Agustino, îndreptându-se spre frigiderul din cealaltă cameră.

Natura asta foarte complexă îşi avea ciudăţeniile ei, îşi spuse Daga. Omul arată, se îmbracă, merge şi se poartă ca un patrician. Era un adevărat intelectual, cu o aroganţă pe măsură. Dar în faţa unui televizor, urmărind un meci de fotbal – Fowler se uita la base-ball numai când i-o cereau îndatoririle prezidenţiale – era Joe Şase-Beri, cu un castron de floricele şi un pahar de bere. Bineînţeles, chiar şi acum, întrebarea lui „vrea cineva o bere?" era o comandă adresată slujitorului. Paznicilor le era interzis să bea în timpul serviciului, iar Talbot nu se atingea niciodată de bere. Daga îşi luă pentru ea o Coca dietetică.

— Mulţumesc, spuse Fowler, când ea îi dădu paharul.

La meciurile de fotbal era chiar mai politicos decât de obicei. Poate din cauză că era un tabiet pe care-l împărţise cu soţia lui, îşi zise D'Agustino. Spera ca asta să fie explicaţia. L-ar fi făcut să fie mai uman, era stropul de omenie de care avea nevoie mai mult decât orice altceva.

— Măiculiţă! Bradley l-a placat pe Wills atât de dur, că am auzit şi bufnitura.

Pe ecran, cei doi jucători se ridicară şi avură ceea ce părea să fie un schimb de cuvinte emoţional, dar care era, probabil, doar un hohot de râs.

— Tim, e preferabil să se familiarizeze mai repede unul cu altul. Se vor vedea frecvent. Bradley ăla e un mijlocaş inteligent. A ieşit pe extremă şi a umplut golul ca şi cum ştia ce va urma.

— Cu siguranţă, se descurcă bine pentru un novice, iar centrul

Vikingilor a ajuns anul trecut în Pro Bowl, sublinie tipul de culoare.

— Mişto fund are puştiul ăsta, Bradley, rosti încetişor Daga.

— Chestia asta cu emanciparea femeilor merge prea departe, Helen, replică Pete cu un zâmbet ironic.

Îşi schimbă poziția pe canapea, incomodat de revolverul de serviciu care-l apăsa pe rinichi.

Gunther Bock şi Marvin Russell stăteau pe trotuar, chiar la marginea părculețului Casei Albe, într-o mulțime de circa o sută de turişti, dintre care cei mai mulți îşi aținteau aparatele fotografice asupra reşedinței executive. Sosiseră în oraş în seara precedentă şi plănuiau să viziteze Capitol Hill în ziua următoare. Amândoi purtau şepci de base-ball ca să se apere de excesele unui soare care se pretindea încă de vară. Bock îşi atârnase de gât un aparat de fotografiat cu o curea Mickey Mouse. Făcu câteva fotografii, mai ales ca să fie în ton cu restul turiştilor. Adevăratele observații le înregistra privirea lui antrenată. Casa Albă era o țintă mult mai dificilă decât îşi dădeau seama oamenii. Clădirile din jurul ei erau suficient de impunătoare ca țintaşii de elită să fie asigurați cu locuri excelente la înălțime, protejate de turnulețele de piatră. Ştia că se afla sub supraveghere, probabil chiar şi în clipa asta, dar era imposibil ca indivizii să aibă timpul sau banii necesari pentru a-i compara imaginea cu fiecare fotografie pe care o aveau în dosare, iar el fusese destul de precaut ca să-şi modifice înfățişarea şi să scape de această grijă.

Elicopterul preşedintelui se apropie şi ateriză la doar o sută de metri de locul unde stăteau ei. Dacă excludeai considerentele practice, un țintaş cu un SAM portabil ar avea o şansă bună să-l doboare pe preşedinte. Să fii acolo la momentul potrivit era mult mai greu decât părea. Ideal ar fi fost să existe un mic camion, poate unul cu o gaură decupată în acoperiş, în aşa fel încât rachetistul să poată sta, să tragă şi să încerce să scape. Bineînțeles, dacă-i excludeai pe țintaşii care erau, cu siguranță, cocoțați pe clădirile din jur, iar Bock nu-şi făcea iluzii că astfel de ochitori şi-ar rata țintele. Americanii inventaseră tirul de precizie şi preşedintele beneficia de serviciile celor mai buni. Fără îndoiala, unii dintre oamenii din aceasta vânzoleală de turişti erau agenți ai Serviciului Secret, dar era puțin probabil că îi va putea identifica.

Bomba putea fi adusă aici şi detonată într-un camion… bineînțeles, ținând cont de măsurile de protecție despre care îl

avertizase Ghosn. La fel, ar putea să transporte bomba cu un camion în imediata vecinătate a lui Capitol Hill, poate chiar în timpul discursului preşedintelui Statelor Unite… dacă arma va fi gata la timp. Lucru de care nu erau siguri şi se punea şi problema transportării în America – adică trei săptămâni. Prin Latakia la Rotterdam, apoi traversarea până la un port american. Baltimore era cel mai apropiat port important. Norfolk/Newport News era următorul. Amândouă operau o mulțime de transporturi containerizate. Intra în calcul şi varianta cu avionul, dar încărcătura transportată pe calea aerului era adeseori examinată cu raze X, iar ei nu puteau risca.

Ideea era să-l prindă pe preşedinte într-un weekend. Pentru ca totul să meargă ca pe roate, weekend-ul reprezenta o condiție aproape obligatorie. Bock ştia că încălca unul dintre cele mai importante precepte operaționale – simplitatea. Dar ca povestea asta să aibă o şansă de reuşită, el trebuia să aranjeze mai multe diversiuni, toate derulându-se într-un weekend. Dar preşedintele american se afla la Casa Albă numai aproximativ jumătate din durata weekend-urilor, iar deplasările lui între Washington, Ohio şi alte locuri erau imprevizibile. Cea mai puțin sofisticată măsură de securitate folosită de anturajul preşedintelui Statelor Unite era la fel cu aceea pe care o utilizau şi ei: programul de deplasări, oricât de binecunoscut era, suferea modificări, iar detaliile lui precise erau adeseori păstrate secrete. Bock avea nevoie de cel puțin o săptămână ca să pună la punct celelalte aranjamente – şi asta era o estimare optimistă – dar îi va fi aproape imposibil să obțină aceste şapte zile. De fapt, ar fi fost mai simplu să plănuiască un asasinat banal, cu arme convenționale. De exemplu, un avion mic putea fi echipat cu rachete SA-7… probabil că nu. Elicopterul preşedintelui dispunea, fără îndoială, de cele mai bune echipamente de bruiaj în infraroşu disponibile…

O şansa. Ai o singură şansă.

Şi dacă avem răbdare? Şi dacă pur şi simplu punem bomba la păstrare şi o aducem în State la următorul discurs al preşedintelui despre Starea Națiunii? Aducerea bombei suficient de aproape de Capitol Hill ca să o distrugă împreună cu toți cei dinăuntru n-ar trebui să reprezinte o problemă. Auzise – şi mâine va vedea – despre Capitol Hill că era o clădire de construcție clasică – multă piatră, dar structura de fier cam redusă… poate că tot ce le trebuia era răbdarea.

Dar asta nu se va întâmpla. Qati nu ar permite. În dezacordul

lui ar intra în calcul atât problema securităţii, cât şi un considerent mai important, reprezentat de faptul că Qati se gândea la el ca la un muribund, iar muribunzii nu erau cunoscuţi pentru răbdare.

Şi oricum, ar reuşi? Cât de bine păzeau americanii zonele unde prezenţa preşedintelui era previzibilă cu mult înainte? Aveau senzori radiologiei în zonă?

Tu i-ai fi pus acolo, nu?

Doar o şansă. Niciodată nu vei fi capabil să repeţi operaţiunea.

Trebuie să-i ştii programul cu cel puţin o săptămână înainte, sau nu vei reuşi nimic altceva decât un asasinat în masă.

Trebuia să existe un loc fără prezenţa probabilă a senzorilor radiologiei. Asta elimina Washingtonul.

Bock începu să se îndepărteze de gardul negru de fier. Faţa lui nu trăda mânia pe care o simţea.

— Înapoi la hotel? întrebă Russell.

— Da, de ce nu?

Oricum, amândoi erau încă obosiţi după călătorie.

— Bine, voiam să prind meciul de fotbal. Ştii, ăsta-i cam singurul lucru pe care Fowler şi cu mine îl vedem la fel.

— Zău? Ce spui?

— Fotbalul, râse Russell. Ştii? Fotbal american, aşa îi spuneţi voi. Diferă de fotbalul european. OK, o să te învăţ eu.

Cincisprezece minute mai târziu, erau în camera lor. Russell fixă televizorul pe canalul local NBC.

— Grozav meci, Tom. Vikingii au avut şansa să fructifice şase atacuri de zece metri şi pentru două au fost necesare plonjoane.

— Şi unul a fost dintr-un loc prost, comentă preşedintele Fowler.

— Arbitrul nu a gândit aşa, chicoti Talbot.

— De abia l-au susţinut câte trei metri pe Tony Wills la fiecare pătrundere, mai ales la pasa aia în douăzeciul lor, care i-a prins pe Chargers moţăind.

— Multă muncă pentru trei puncte, Tim, dar le-au obţinut.

Acum, Chargers au şansa să atace. Apărarea Vikingilor e cam nesigură, cu doi dintre centri indisponibili din cauza unor accidente minore. Pariez că le pare rău că pierd meciul.

O fază fixă: unul dintre fundaşi se aşeză pe poziţie şi îi trimise mingea printre picioare mijlocaşului de acoperire. Acesta se retrase cinci paşi şi o pasă lung spre aripă, pe diagonala de atac, dar o

mână atinse balonul care căzu chiar în fața unui apărător nemarcat al Vikingilor. Acesta luă balonul şi îl culcă pe linia de douăzeci.

Bock găsi meciul interesant într-o oarecare măsură, însă aproape total de neînțeles. Russell încercă să-i explice, dar nu ajută prea mult. Gunther se consolă cu o bere, întinzându-se pe pat în timp ce mintea lui derula tot ce văzuse. Dorința lui Bock de a-şi realiza planul era neştirbită, dar detaliile exacte – mai ales aici, în America – păreau mai dificile decât se aşteptase. Doar dacă...

— Ce au spus?

— Secretarul apărării, răspunse Russell.

— O glumă?

Marvin se întoarse:

— Un fel de glumă. Aşa l-au poreclit pe mijlocaşul central Maxim Bradley de la Universitatea din Alabama. Dar cel adevărat este proprietarul echipei. Dennis Bunker... uite-l.

Camera de luat vederi îl prezentă pe Bunker într-una din lojile din partea superioară a stadionului.

Remarcabil, îşi spuse Bock.

— Ce-i Super Bowl-ul ăla de care vorbeau?

— E meciul pentru titlul de campioană. Au o serie de meciuri eliminatorii în care participă cele mai bune echipe din cele două ligi, iar finala este numită Super Bowl.

— La fel ca la Cupa Mondială, vrei să spui?

— Da, ceva de genul ăsta. Doar că noi o facem în fiecare an. Anul acesta – de fapt, anul viitor, la sfârşitul lui ianuarie – va avea loc pe noul stadion pe care l-au construit la Denver. Skydome, cred că aşa l-au botezat.

— Sunt şanse ca echipele astea două să ajungă în finală?

Russell ridică din umeri:

— Aşa se spune. Sezonul normal are şaisprezece săptămâni, apoi trei săptămâni în care se întrec echipele cel mai bine plasate şi încă o săptămână de aşteptare pentru Super Bowl.

— Şi oamenii merg la acest ultim meci?

— Stadionul e arhiplin. Hei, omule, este jocul pe care-l aşteaptă toți cu sufletul la gură. Toată lumea vrea să meargă. Obținerea biletelor e extrem de anevoioasă. Astea două echipe au cele mai mari şanse să ajungă acolo, dar de fapt nu se ştie niciodată.

— Preşedintele Fowler este un microbist înfocat?

— Aşa se spune. Se presupune că merge la o mulţime de meciuri ale celor de la Red Skins, chiar aici în Washington.

— Şi securitatea? întrebă Bock.

— Dură. Îl plasează într-una din lojile speciale. Îmi închipui că e echipată cu geamuri rezistente la gloanţe sau altceva de genul asta.

Culmea prostiei, îşi spuse Bock. Bineînţeles, protecţia pe un stadion era mai uşor de asigurat decât i s-ar părea unui observator ocazional. O armă grea, deservită de o echipă, putea fi folosită numai de pe o rampă de intrare, iar supravegherea acestora era relativ uşoară. Pe de altă parte…

Bock închise ochii. Gândea într-un mod dezorganizat, oscilând între o abordare convenţională şi una neconvenţională. De asemenea, făcea greşeala să se concentreze asupra unei probleme false. Uciderea preşedintelui american era de dorit, dar nu esenţială. Esenţial era să ucizi un număr cât mai mare de oameni în modul cel mai spectaculos imaginabil, apoi să coordonezi asasinatul în masă cu alte activităţi pentru a instiga la tulburări sociale…

Gândeşte! Concentrează-te asupra adevăratei misiuni.

— Mediatizarea acestor jocuri este impresionantă, observă Bock, după un minut.

— Mda, fac mereu caz de asta. Camionete pentru transmisiuni prin satelit, tot tacâmul.

Russell era atent la joc. Vikingii marcaseră ceva numit încercare şi scorul era acum zece la zero, dar se părea că echipa adversă înainta furibund în direcţia opusă.

— S-au semnalat vreodată incidente serioase care să afecteze jocul?

Marvin se întoarse:

— Ce? A, în timpul războiului cu Irakul sistemul de securitate funcţiona al naibii de bine şi – ţi-aminteşti filmul, nu?

— Film? se miră Bock.

— *Duminica Neagră.* Cred că era vorba de… nişte tipi din Orientul Mijlociu care încercau să arunce stadionul în aer.

Russell râse.

— S-a făcut deja, omule. Cel puţin, la Hollywood. Au folosit un blindaj insonor pentru aparatul de filmat. Oricum, când ne luptam cu Irakul, n-au lăsat camerele TV să se apropie de stadion în timpul Super Bowl-ului.

— E vreun meci azi în Denver?

— Nu, mâine seară, Broncos contra Seahawks. N-o să fie un meci prea grozav. Seahawks îşi reînnoiesc echipa anul asta.

— Înțeleg.

Bock ieşi din cameră şi aranjă ca recepționerul hotelului să le procure bilete pentru Denver a doua zi dimineața.

Cathy se sculă ca să-l conducă. Pregăti chiar şi micul dejun. Solicitudinea ei din ultimele câteva zile nu-l făcuse pe soțul ei să se simtă mai bine. Dimpotrivă. Dar nu putea să spună nimic, nu-i aşa? Chiar şi modul în care ea exagera, aranjându-i cravata şi sărutându-l în drum spre uşă. Zâmbetul, privirea drăgăstoasă, totul pentru un soț impotent, oftă Jack în drum spre maşină. Acelaşi gen de atenție înăbuşitoare pe care i-ai acorda-o unui amărât într-un scaun cu rotile.

— Bună dimineața, domnule doctor.

— Bună, John.

— Ai prins meciul de ieri?

— Nu, mi-am dus fiul să-i vadă pe Orioles. Au pierdut cu şase la unu.

Succesul îl urma pe Jack pretutindeni, dar cel puțin îşi ținuse cuvântul dat fiului sau. Era ceva, nu?

— Douăzeci şi patru la douăzeci şi unu în prelungiri. Doamne, puştiul ăsta, Wills, e incredibil. L-au ținut la nouăzeci de metri, dar, când a primit o pasă bună, a sprintat douăzeci de metri şi a tras un drop-gol de toată frumusețea, declară Clark.

— Ai băgat ceva bani în meci?

— Cinci dolari la firmă, dar diferența a fost doar de trei puncte. Banii au intrat în fondul de educație.

Falsa lamentație fu răsplătită de chicotitul lui Ryan. Pariurile erau la fel de ilegale la CIA ca în oricare instituție guvernamentală, dar o încercare serioasă de a le interzice ar fi declanşat o revoluție – acelaşi lucru era valabil şi la FBI, Jack era sigur, băieții de acolo fiind cei care aveau obligația de a aplica legile privitoare la pariurile interstatale. Sistemul neoficial nu onora decât pariurile în care diferența de puncte era mai mare (sau egală) cu cele şase puncte ale unei încercări. Toate „trântelile” – egalități produse de şansă sau victorii la diferențe mai mici de şase puncte – intrau în fondul intern de caritate al Agenției, Fondul de Ajutor Educațional. Chiar şi Inspectorul General, care controla activitatea Agenției, îi privea cu un ochi îngăduitor – de fapt, îi plăcea şi lui să mizeze la meciuri, la fel ca oricui.

— Se pare că ai reuşit să dormi un pic, Jack, remarcă Clark în timp ce-şi croiau drum spre autostrada 50.

— Opt ore, răspunse Jack.

Noaptea trecută dorise să i se dea încă o şansă, dar Cathy îl refuzase. *Eşti prea obosit, Jack. Asta-i tot. Munceşti prea mult şi vreau s-o laşi mai uşor, OK?*

Ca şi cum aş fi un blestemat de armăsar care a fost prea solicitat la montă.

— Bravo ție, aprobă Clark. Sau poate că a insistat soția, ce zici?

Ryan privi înainte, la şosea:

— Unde-i cutia?

— Aici.

Ryan o deschise şi începu să cerceteze mesajele din weekend.

Prinseră un zbor matinal, direct de la Washington National la aeroportul Stapleton International din Denver. Era o zi senină, aproape în toată țara. Bock căpătase un loc la geam şi privea peisajul – era prima dată în America. La fel ca cei mai mulți europeni, era surprins, aproape impresionat, de dimensiuni şi diversitate. Dealurile împădurite ale Appalachiei; câmpiile netede din Kansas, împestrițate cu imensele cercuri ale sistemelor de irigare mobile; fascinanta trecere, de o bruschețe de-ți lua graiul, între marginea câmpiei şi începutul Munților Stâncoşi, în apropierea Denverului. Fără îndoială, atunci când vor sosi, Marvin va pune aceeaşi placă şi anume că totul fusese proprietatea poporului său. Ce prostii. Nişte barbari nomazi, care se țineau după turmele de bizoni sau ce-o fi fost pe aici înainte de sosirea civilizației. America putea fi inamicul lui, dar era o țară civilizată şi cu atât mai periculoasă din cauza asta. Când aterizară, nevoia de a fuma o țigară îl făcu să nu-şi găsească locul. Zece minute după aterizare, închiriară o maşină şi examinară o hartă. Bock simți o uşoară amețeală – aerul era mai rarefiat aici.

Aproape o mie cinci sute de metri altitudine, îşi dădu el seama. Era o performanță să joci fotbal american aici.

Aterizaseră înainte de aglomerația de dimineață şi drumul până la stadion fu lejer. La sud-vest de oraş, noul Skydome era o structură impresionantă, localizată pe un teren imens, care lăsa un spațiu suficient pentru parcare. Parcă maşina în apropierea unui ghişeu de bilete şi decise că metoda directă era cea mai bună.

— Pot să cumpăr două bilete pentru meciul din seara asta? o întrebă el pe vânzătoare.

— Sigur, mai avem câteva sute. Unde anume?
— Îmi pare rău, dar nu cunosc deloc stadionul.
— Nu eşti de pe aici, observă femeia cu un zâmbet prietenos. Locurile sunt în partea superioară, sectoarele 66 şi 68.
— Două, te rog. Pot plăti cu bani gheață?
— Sigur. De unde eşti?
— Danemarca, răspunse Bock.
— Zău? Ei, bine-ai venit la Denver! Sper să-ți placă meciul.
— Pot să arunc o privire, să văd unde sunt locurile?
— Mă rog, nu e voie, dar nimănui nu-i pasă.
— Mulțumesc.
Bock îi zâmbi vânzătoarei.
— Au locuri pentru diseară? întrebă Marvin. Fir-aş al naibii!
— Vino să vedem cam pe unde sunt.
Bock intră pe cea mai apropiată poartă deschisă, doar la câțiva metri de marile dube ABC care transportau echipamentul de satelit pentru transmisia din seara respectivă. Observă că stadionul avea cablaj pentru echipament. Deci, dubele TV vor fi întotdeauna în acelaşi loc, chiar lângă Poarta 5. Înăuntru văzu o echipă de tehnicieni instalându-şi echipamentul, apoi se îndreptă spre rampa cea mai apropiată, mergând deliberat în direcția greşită.
Stadionul oferea locuri pentru şaizeci de mii de oameni, poate ceva mai mult. Avea trei niveluri principale, numite inferior, mezanin şi superior, plus două şiruri complete de loji închise, dintre care unele arătau de-a dreptul luxos. O construcție masivă din beton armat, cu toate nivelurile superioare în contrafişă. Nu existau stâlpi care să blocheze vederea spectatorilor. Un stadion frumos. O țintă superbă. Dincolo de parcare, spre nord, erau hectare nesfârşite de clădiri nu prea înalte, cu apartamente. Spre est, profila un centru de birouri guvernamentale. Stadionul se afla la periferia oraşului, dar asta era situația. Orientându-se cu busola şi după echipamentul TV, Bock îşi găsi scaunul şi se aşeză. Fusese destul de uşor, o pancartă ABC era atârnată sub una din boxele presei.
— Hei!
— Da?
Bock privi în jos la un paznic.
— N-ar trebui să fiți aici.
— Îmi pare rău.
Arătă biletele.
— De abia le-am cumpărat şi voiam să mă lămuresc unde sunt

locurile, ca să ştiu unde să parchez. N-am văzut niciodată un meci de fotbal american, adăugă el, exagerând accentul străin.

Americanii, auzise el, erau întotdeauna amabili cu europenii.

— Trebuie să parchezi în zona A sau B. Încearcă să vii devreme, cam înainte de cinci. Să nu prinzi ora de aglomerație. Atunci e o zăpăceală de nedescris.

Gunther dădu din cap:

— Mulțumesc. Acum o să plec.

— Nici o problemă, domnule. Nu-i mare lucru. Mă rog, din cauza asigurărilor, ştiți? Dacă oamenii umblă aiurea, ar putea să se rănească şi să ceară despăgubiri.

Bock şi Russell plecară. Dădură ocol nivelului inferior, în aşa fel încât Gunther să poată fi sigur că memorase configurația. Manevra deveni inutilă când găsi o diagramă a stadionului imprimată pe un cartonaş.

— Te-ai lămurit? întrebă Marvin, când se întoarse la maşină.

— Da, posibil.

— Ştii, asta-i o chestie subtilă, medită cu voce tare americanul.

— Ce vrei să spui?

— Să ai de-a face cu televiziunea. Adevărata tâmpenie pe care o fac revoluționarii este că scapă din vedere chestiile psihologice. Nu trebuie să omori o mulțime de oameni, e suficient să-i sperii, nu-i aşa?

Bock opri la ieşirea din parcare şi-şi privi însoțitorul:

— Ai învățat multe, prietene.

— Asta-i o chestie fierbinte, comentă Ryan, răsfoind paginile.

— N-am ştiut că situația e chiar atât de rea, fu de acord Mary Patricia Foley.

— Cum te simți?

Ochii femeii sclipiră:

— Clyde a coborât. Aştept să mi se rupă apa.

Jack îşi ridică privirea:

— Clyde?

— Aşa-i spun eu – chit că nu ştiu ce e.

— N-ai întrerupt exercițiile?

— Rocky Balboa ar trebui să fie în forma în care sunt eu. Ed a zugrăvit camera copilului. Leagănul e montat la loc. Totul e pregătit, Jack.

— Cât timp vei lipsi?

— Patru săptămâni, poate şase.

— S-ar putea să te rog să revezi o parte din materialul ăsta acasă, spuse Ryan, insistând asupra paginii doi.

— Atâta timp cât mă plăteşti.

— Ce părere ai, MP?

— Cred că SPINNAKER e cea mai bună sursă pe care o avem. Dacă el spune că-i aşa, probabil că-i adevărat.

— N-am dat de nici o urmă în altă parte.

— De asta recrutezi cei mai buni agenți de penetrare.

— Adevărat, acceptă Ryan fără modestie.

Raportul agentului SPINNAKER nu era chiar un cutremur de pământ, dar era asemenea primului huruit care avertiza oamenii că urma unul important. De când ruşii scoseseră dopul de la sticlă, Uniunea Sovietică dezvoltase un caz subit de schizofrenie. Un termen nepotrivit, reflectă Ryan. Eventual, manifestări de personalitate multiplă. Cinci zone politice puteau fi identificate: comuniştii convinşi, care credeau că orice abatere de la Adevărata Cale era o greşeală (clica Înainte-spre-Trecut, le spuneau unii); socialiştii progresişti, care doreau să creeze socialismul cu față umană (ceva ce eşuase lamentabil în Massachusetts, gândi Ryan); centriştii, care doreau un pic de economie de piață, sprijinită de o rețea solidă de siguranță (de fapt, râvneau după ceea ce era mai rău în ambele lumi, aşa cum putea confirma orice economist); reformiştii, care doreau o rarefiere a securității şi un capitalism feroce (dar nici unul nu se aventurase încă în ceea ce era capitalismul, cu excepția unui sector criminal în rapidă expansiune); şi, la extrema dreaptă, cei care doreau un guvern autoritar de dreapta (ceva în genul celor care aduseseră comunismul la putere, acum mai bine de şaptezeci de ani), grupurile de la extremele spectrului dețineau, fiecare, cam zece la sută în Congresul Deputaților Poporului. Restul de optzeci la sută din voturi era aproximativ uniform distribuit între cele trei poziții vag centriste. Normal, diverse probleme disturbau loialitățile – ecologismul era deosebit de activ, dând naştere la rupturi politice altădată de neconceput – dar cel mai puternic joker era destrămarea incipientă a republicilor, care fuseseră întotdeauna iritate de dominația rusă, mai ales din cauza codei politice impuse de Moscova. În sfârşit, fiecare din cele cinci grupuri avea propriile lui subdiviziuni politice. De exemplu, în ultima vreme dreapta politică făcea mare caz de invitarea la Moscova a celui mai probabil moştenitor al Romanovilor – nu ca să preia puterea, ci doar pentru a accepta o scuză semioficială pentru asasinarea strămoşilor lui.

Cel puțin asta era versiunea oficială. Indiferent cine avusese ideea, își spuse Jack, era fie cel mai naiv ins de când coborâse Alice în vizuina iepurelui, fie un politician cu o minte periculos de simplistă. Vestea bună, raporta secția CIA din Paris, era că prințul tuturor rușilor avea mai mult bun-simț în privința politicii și a securității personale decât sponsorii lui.

Vestea proastă era că situația politică și economică din Uniunea Sovietică părea disperată. Iar raportul lui SPINNAKER o făcea să pară și mai amenințătoare. Andrei Ilici Narmonov era disperat, în criză de opțiuni, în criză de aliați, în criză de idei, în criză de timp și în criză de spațiu de manevră. Era, spunea raportul, exagerat de preocupat de trăncănelile în problema naționalităților, până acolo încât încerca să-și întărească autoritatea asupra aparatului de securitate – MVD-ul, KGB-ul și armata – ca să poată menține imperiul prin forță. Dar armatei, spunea SPINNAKER, nu-i plăcea această misiune și nu era de acord cu modul șovăielnic în care Narmonov plănuia să o transpună în practică.

Speculații în legătură cu armata sovietică și presupusele ei ambiții politice existaseră încă de pe timpul lui Lenin. Nu era o noutate. Spre sfârșitul anilor '30, Stalin dăduse cu coasa prin corpurile ofițerești; toată lumea era de acord că mareșalul Tukacevski nu reprezentase o amenințare politică reală, iar înlăturarea lui fusese doar un caz ca atâtea altele de manifestare a paranoiei maligne a lui Stalin. Hrușciov făcuse același lucru, spre sfârșitul anilor '50, dar fără execuții în masă; atunci, Hrușciov dorise să economisească banii pentru tancuri și să se bazeze, în schimb, pe armele nucleare. Narmonov scosese și el la pensie destui generali și colonei; în acest caz, mișcarea fusese justificată doar ca o reducere a cheltuielilor militare. Dar și de data asta epurările în rândul armatei fuseseră însoțite de o renaștere politică. Pentru prima dată, în țară exista o adevărată mișcare de opoziție politică, dar aspectul esențial era că armata sovietică deținea toate armele. Pentru a contracara această posibilitate îngrijorătoare, exista, de generații întregi, al Treilea Directorat Principal al KGB-ului – ofițeri KGB care purtau uniforme militare și a căror misiune era să fie cu ochii pe absolut tot ce se întâmplă în țară. Dar al Treilea Directorat Principal era doar o umbră a ceea ce fusese odată. Militarii de carieră îl convinseseră pe Narmonov să-i diminueze rolul până la dispariție, ca o precondiție a obiectivului său personal de creare a unei forțe cu adevărat profesionistă, loială țării și noii Constituții.

Istoricii considerau, invariabil, perioada în care trăiau ca pe una de tranziție. De data asta aveau dreptate, îşi spuse Jack. Dacă aceasta nu era o perioadă de tranziție, atunci cu greu puteai să-ți imaginezi ce dracu' era. În cazul sovieticilor, aceştia pluteau între două lumi economice şi politice, oscilând, nu chiar în echilibru, nu prea siguri încotro se vor îndrepta. Iar asta le făcea situația politică periculos de vulnerabilă la… ce? se întrebă Jack.

La aproape orice.

SPINNAKER afirma că Narmonov era presat să încheie o înțelegere cu militarii care spunea el, făceau parte din clica „Înainte-spre-Trecut". Grupul Unu. Exista pericolul, pretindea el, ca Uniunea Sovietică să revină la un regim cvasimilitar care reprima elementele progresiste; ceea ce însemna că Narmonov îşi pierduse curajul.

— Spune că a avut o întrevedere între patru ochi cu Andrei Ilici, sublinie Mary Pat. Nu există informații mai bune decât astea.

— Adevărat, admise Jack. Îngrijorător, nu?

— Nu sunt prea neliniştită de o întoarcere la marxism. Mă cam sâcâie ideea unui…

— Da, ştiu. Războiul civil.

Război civil într-o țară cu treizeci de mii de încărcături nucleare. Ce mai veselie.

— Poziția noastră a fost să-i lăsăm lui Narmonov toată libertatea de care avea nevoie, dar, dacă omul nostru are dreptate, asta ar putea fi o politică proastă.

— Ed ce crede?

— La fel ca mine. Avem încredere în Kadişev. Eu l-am recrutat. Ed şi cu mine am văzut fiecare raport pe care l-a trimis. E productiv. Este inteligent, bine plasat, foarte atent, un tip îndrăzneț. Când ne-a dat ultima dată materiale proaste?

— Nu ştiu s-o fi făcut vreodată, răspunse Jack.

— Nici eu, Jack.

Ryan se rezemă de spătar.

— Cristoase, ce-mi plac chestiile astea uşoare… Nu ştiu, MP. Când l-am întâlnit pe Narmonov… e un dur, inteligent şi abil. Are nişte coaie de bronz. Scuză-mă.

Jack se opri. *Mai mult decât poți spune despre tine, băiete.*

— Toți avem limite. Chiar şi chestiile alea de bronz se înmoaie.

Doamna Foley zâmbi.

— Nu, a fost o metaforă nepotrivită. Oamenii îşi pierd suflul. Stres, ore de muncă. Ne macină pe toți. De ce crezi că-mi iau

concediu? Graviditatea îmi dă o scuză grozavă. Un nou-născut nu-i chiar floare la ureche, dar mă aleg cu vreo lună de viață adevărată, în loc de ceea ce facem aici în fiecare zi. Ăsta-i avantajul pe care-l avem față de bărbați. Voi, tipilor, n-aveți cum să vă retrageți aşa cum putem noi, femeile. Asta ar fi şi problema lui Andrei Ilici. Cui i se poate adresa pentru un sfat? Unde poate căuta ajutor? E de mult acolo. Are de-a face cu o situație care se deteriorează şi i se termină benzina. Asta ne spune SPINNAKER şi corespunde cu faptele.

— Doar că nu am auzit aşa ceva de la nimeni altcineva.

— Dar este cel mai bun tip al nostru pentru materialele interne.

— Ceea ce închide cercul controversei, Mary Pat.

— Jack, ai raportul şi ai părerea mea, sublinie doamna Foley.

— Da.

Jack aşeză documentul pe birou.

— Ce-o să le spui lor?

„Lor" reprezenta eşalonul superior al branşei executive: Fowler, Elliot, Talbot.

— Cred că voi merge cu evaluarea ta. Nu sunt în întregime de acord cu ea, dar nu am nimic cu care să-ți contracarez poziția. În plus, ultima dată când nu am fost de acord cu tine s-a dovedit că greşisem.

— Ştii, eşti un şef destul de bun.

— Iar tu te pricepi destul de bine să mă laşi la ananghie.

— Toți avem zile proaste, replică doamna Foley, în timp ce se ridica greoi în picioare. Dă-mi voie să mă bălăbănesc înapoi la biroul meu.

Jack se ridică şi merse la uşa să i-o deschidă.

— Când trebuie să naşti?

Ea îi răspunse zâmbind:

— Octombrie, treizeci şi unu – de Halloween, dar întotdeauna eu întârzii şi ei sunt supraponderali.

— Ai grijă de tine.

Jack o urmări plecând, apoi se duse să-l vadă pe director.

— Ar fi bine să te uiți la asta.

— Narmonov? Am auzit că a sosit încă un raport de la SPINNAKER.

— Perfect adevărat, domnule.

— Cine face analiza?

— Eu, răspunse Jack. Totuşi, vreau nişte verificări mai întâi.

— Mâine mă duc acolo. Aş vrea să-l am până atunci.

— O să-l fac la noapte.
— Bine. Mulţumesc, Jack.

Acesta e locul, îşi spuse Gunther la jumătatea primei reprize. Stadionul adăpostea şaizeci şi două de mii şapte sute douăzeci de fani plătitori. La asta se adăugau, după socoteala lui Bock, încă o mie de persoane care vindeau gustări şi băuturi. Jocul nu era considerat ca unul important, dar era clar că americanii tratau fotbalul la fel de serios ca europenii. Un număr surprinzător de persoane aveau feţele pictate multicolor – culorile echipei locale, desigur. Câţiva erau dezbrăcaţi până la brâu şi piepturile lor erau pictate ca nişte tricouri de fotbal, cu numerele uriaşe pe care le foloseau americanii. Diverse steaguri atârnau de balustradele din faţa sectoarelor superioare. Pe terenul de joc se bâţâia un grup de tinere, alese pentru calitatea dansului lor – dar şi pentru alte atribute fizice – care conduceau uralele fanilor. Bock asistă la o demonstraţie ciudată numită Valul.

De asemenea, înţelese ce însemna suveranitatea televiziunii americane. Hoarda asta imensă şi gălăgioasă accepta supusă întreruperea meciului, astfel încât ABC să-l poată presăra cu reclame – asta ar fi stârnit o revoltă în rândul suporterilor europeni. Televiziunea era folosită chiar şi pentru reglementarea jocului. Terenul era plin de arbitri în tricouri dungate, supervizaţi şi ei de camerele TV şi, văzu Russell, de un alt oficial a cărui datorie era să urmărească înregistrările fazelor şi să decidă corectitudinea sau incorectitudinea fiecărui oficial care lua decizii în teren. Şi, ca lumea să nu bănuiască cine ştie ce matrapazlâcuri, două enorme ecrane TV făceau vizibile aceleaşi reluări pentru mulţime. Dacă toate astea ar fi fost încercate în Europa, te-ai fi pomenit cu oficiali şi fani morţi la fiecare meci. Combinaţia de entuziasm agresiv şi civilizaţie supusă era remarcabilă pentru Bock. Jocul era mai puţin interesant, deşi văzu că lui Russell îi făcea o reală plăcere. Violenţa feroce a fotbalului american era întreruptă de lungi perioade de inactivitate. Izbucnirile temperamentale ocazionale erau amortizate de faptul că fiecare jucător purta suficient echipament de protecţie pentru a fi nevoie de un pistol ca să fie rănit cu adevărat. Şi erau extrem de masivi. Cu greu puteai găsi un jucător sub o sută de kilograme. I-ai fi etichetat cu uşurinţă drept grosolani şi neîndemânatici, dar toţi demonstrau o viteză şi o agilitate aproape imposibil de imaginat. Cu toate acestea, regulile jocului erau de neînţeles. Oricum, lui

Bock nu-i plăcuseră niciodată competițiile sportive. Jucase fotbal în copilărie, dar asta se întâmplase de mult.

Privirea lui Gunther reîncepu să dea ocol stadionului. Era o structură masivă şi impresionantă, cu acoperişul boltit, din oțel. Scaunele aveau perne simple. Exista un număr adecvat de toalete şi o colecție masivă de chioşcuri concesionate, cele mai multe servind bere americană nealcoolizată. Se afla aici un total de şaizeci şi cinci de mii de oameni, socotind poliția, concesionarii, tehnicienii TV. Locuințele din apropiere... Îşi dădu seama că va trebui să se documenteze despre efectele armelor nucleare pentru a face o estimare corectă a pierderilor posibile. Cu siguranță, o sută de mii. Probabil mai mulți. Suficient. Se întrebă câți din cei prezenți se vor afla printre ei. Majoritatea, poate. Stând în scaunele lor confortabile, bând berea rece, devorând crenvurştii şi alunele. Bock fusese implicat în două incidente cu avioane. Un avion de linie explodase în aer – încă o încercare de deturnare nereuşită. Atunci îşi imaginase victimele stând în scaune confortabile, ingurgitând hrana mediocră, urmărind filmul, fără să ştie că viețile lor se aflau sub controlul total al unor necunoscuți. Fără să ştie. Asta era frumusețea, că el putea să ştie şi ei nu. Să ai un astfel de control asupra vieții umane. Era ca şi cum ai fi fost Dumnezeu, îşi zise Bock, supraveghind din ochi mulțimea. Un Dumnezeu deosebit de crud şi lipsit de sentimente, fireşte, dar istoria era la rândul ei crudă şi lipsită de sentimente, nu?

Da, acesta era locul.

19
Evoluţia

— Domnule comandant, nu am încredere în evaluarea asta, spuse Ricks pe un ton egal.

Era bronzat şi odihnit după călătoria în Hawaii. Cât fusese acolo, se oprise şi la Pearl Harbor, bineînțeles, ca să examineze baza de submarine şi să viseze la deținerea comenzii Escadrei de Submarine Unu. Era o escadră de atac rapid, dar, dacă un tip de pe submarinele de atac rapid ca Mancuso putea prelua comanda unei escadre de „bombardiere”, atunci sigur că şi operațiunea inversă era corectă.

— Doctorul Jones este foarte capabil, replică Mancuso.

— Nu mă îndoiesc, dar oamenii noştri au revăzut benzile.

Era procedura normală şi aşa fusese mai bine de treizeci de ani. Benzile, primite de la patrulele submarinelor purtătoare de rachete, erau întotdeauna examinate de o echipă de experți la țărm, ca o verificare a echipajului submarinului. Voiau să se asigure că nimeni nu urmărise o navă purtătoare de rachete.

— Tipul ăsta, Jones, a fost un operator sonar dat dracului, dar acum e un contractor şi trebuie să-şi justifice într-un fel onorariul, nu? Nu spun că e necinstit. E treaba lui să caute anomalii şi, în cazul ăsta, n-a făcut decât să închege un mănunchi de coincidențe într-o ipoteză. Asta-i tot. Datele sunt echivoce – la dracu’, datele sunt aproape în întregime speculative – dar, ca să-i acorzi credit lui Jones, ar trebui să presupui că acelaşi echipaj care a urmărit un 688 a fost incapabil să detecteze o nava rusească. E plauzibil?

— O întrebare bună, Harry. Jones nu spune că este sigur. Îşi acordă o şansă de unu la trei.

Ricks clătină din cap:

— Aş spune una la o mie şi asta înseamnă că sunt generos.

— Dacă te interesează, Grupul este de acord cu tine, iar acum trei zile am avut aici nişte tipi de la OP-2 care au susținut acelaşi lucru.

Atunci, de ce avem aceasta conversație? ar fi dorit să întrebe Ricks, dar nu putea.

— La plecare, nava a fost verificată pentru zgomot, corect?

Mancuso aprobă:
— Da, de un 688 ieşit din revizia generală, în perfectă stare.
— Şi?
— Parametrii neschimbaţi, e aceeaşi gaură neagră. Nava de atac a pierdut-o la o distanţă de trei mii de metri, la cinci noduri.
— Atunci, ce scriem? întrebă Ricks cât putu mai indiferent.
Raportul mergea direct la dosarul lui şi asta îl făcea extrem de important.
Fu rândul lui Mancuso să dea din colţ în colţ. Nu se hotărâse. Birocratul din el îi spunea că făcuse totul cum trebuia. Îl ascultase pe contractor, transmisese datele pe filiera normală la Grup, la Forţă şi la experţii Pentagonului. Toate analizele lor fuseseră negative: Jones era paranoic. Problema era că Mancuso navigase cu Jones vreme de trei ani pe USS *Dallas* şi nu ştia să fi greşit vreodată. Niciodată. Nici măcar o singură dată. Acel Akula fusese undeva în Golful Alaska. Din momentul în care avionul de patrulare P-3 îl pierduse până când apăruse la baza lui *Amiral Lunin* dispăruse, pur şi simplu, de pe faţa planetei. Unde se ascunsese? Dacă trasai cercuri de viteză/timp, era posibil să fi fost în zona de patrulare a lui *Maine* la momentul oportun şi să ajungă în portul de origine la timpul potrivit. Dar era de asemenea posibil – şi al dracului de probabil – că nu fusese niciodată în aceeaşi zona cu submarinul purtător de rachete american. *Maine* nu-l detectase şi nici *Omaha.* Cât de probabil era ca un submarin rus să scape de detectarea de către două nave de război de cea mai înaltă clasă?
Nu prea.
— Ştii ce mă îngrijorează? întrebă Mancuso.
— Ce?
— Am fost în serviciu pe submarinele purtătoare de rachete mai bine de treizeci de ani. Niciodată nu am fost urmăriţi în ape adânci. Când eram secund pe *Hammerhead,* am făcut exerciţii împotriva lui *Georgia* şi ne-am pus singuri capetele pe butuc. NU am încercat niciodată să urmăresc un Ohio când eram pe *Dallas,* iar singurul exerciţiu pe care l-am făcut împotriva lui *Pulaski* a fost cea mai dură chestie pe care am încercat-o vreodată. Dar am urmărit Delta-uri, Typhon-uri, tot ce-au pus ruşii pe apă. Le-am scuturat cocile Victor-ilor. Suntem buni la treaba asta.
Comandantul escadrei se încruntă.
— Harry, ne-am obişnuit să fim cei mai buni.
Ricks continuă să vorbească pe un ton rezonabil:
— Bart, *suntem* cei mai buni. Doar englezii mai încearcă să ţină

pasul cu noi, dar cred că i-am pus la colț. Nimeni altcineva nu se află în aceeaşi categorie. Am o idee.

— Ce anume?

— Eşti îngrijorat de Akula. OK, pot să înțeleg asta. E o navă bună, cam la fel cu ultimele din clasa 637, sigur cel mai bun lucru pe care l-au lansat ei vreodată pe apă. De acord, avem ordine permanente să evităm orice ne iese în cale – dar lui Rosselli i-ai dat o caracterizare favorabilă pentru urmărirea aceluiaşi Akula. Probabil că cei de la Grup ți-au frecat puțin ridichea pentru asta.

— Ai dreptate, Harry. Vreo doi au strâmbat din nas, dar dacă nu le place cum îmi conduc escadra, n-au decât să aducă un comandant nou.

— Ce ştim despre *Amiral Lunin?*

— Acum e în şantier pentru revizia generală, trebuie să iasă la sfârşitul lui ianuarie.

— Dacă ne ghidăm după precedentele revizii, va ieşi un pic mai silențios.

— Probabil. Circulă zvonul că va avea şi un sonar nou, să zicem, cam zece ani în urma noastră, adăugă Mancuso.

— Şi asta nu ia în calcul operatorii. Încă nu ne este egal, nici măcar pe aproape. Putem dovedi.

— Cum? întrebă Mancuso.

— De ce să nu recomanzi Grupului ca orice navă care dă peste un Akula să-l urmărească agresiv? Hai să-i lăsăm pe tipii de la atac rapid să se apropie. Dar, dacă un „bombardier” ajunge suficient de aproape pentru a urmări fără risc de contradetecție, hai s-o facem şi pe asta. Cred că avem nevoie de date mai bune despre treaba asta. Dacă-i o amenințare, hai să aducem la zi informațiile despre el.

— Harry, cu o chestie ca asta ne punem tot Grupul în cap. Nu le va plăcea deloc ideea.

Dar lui Mancuso îi plăcea deja, sesiză Harry.

Ricks pufni disprețuitor:

— Şi? Suntem cei mai buni, Bart. Ştii asta. O ştiu şi ei. Stabilim nişte reguli rezonabile.

— De exemplu?

— Care-i distanța cea mai mare la care a fost urmărit un Ohio?

— Patru mii de metri, Mike Heimbach de pe *Scranton* împotriva lui Frank Kemeny pe *Tennessee.* Kemeny l-a detectat primul pe Heimbach – diferența a fost cam de un minut. Toate interceptiile de la distanță au fost teste prestabilite.

— OK, multiplicăm asta cu un factor de... să zicem cinci. E un coeficient de siguranță mai mult decât suficient, Bart. Mark Heimbach avea o navă nou-nouță, prima variantă a noului sistem de integrare cu sonar şi trei operatori de sonar suplimentari de la Grupul Şase, după câte îmi amintesc.

Mancuso aprobă:

— Adevărat, a fost un test deliberat şi au ales cele mai proaste condiții ca să verifice dacă cineva ar putea detecta un Ohio. Apă izotermală, sub strat, totul.

— Totuşi, *Tennessee* a învins, sublinie Ricks. Deşi Frank avea ordine să le uşureze sarcina, el i-a detectat primul şi, după câte îmi amintesc, a avut o soluție de tragere înaintea lui Mike.

— Adevărat.

Mancuso se gândi un moment.

— Să zicem douăzeci şi cinci de mii de metri. În nici un caz mai aproape.

— Bine. Ştiu că pot urmări un Akula la distanța asta. Am un departament sonar foarte bun – la dracu', toți avem. Dacă dau peste tipul ăsta, stau pe aproape şi adun cât pot de multe date de identificare. Trasez un cerc cu raza de douăzeci şi cinci de mii de metri în jurul lui şi rămân în afara cercului. Nu are absolut nici o şansă să mă contradetecteze.

— Acum cinci ani, Grupul ne-ar fi împuşcat pe amândoi numai pentru că vorbim astfel, observă Mancuso.

— Lumea s-a schimbat. Uite, Bart, poți să te apropii cu un 688, dar ce dovedeşte asta? Dacă suntem într-adevăr îngrijorați de vulnerabilitatea purtătoarelor de rachete, de ce să nu luăm taurul de coame?

— Eşti sigur că poți să te descurci?

— La dracu', da! Voi face propunerea pentru personalul cu operațiunile şi tu poți s-o trimiți superiorilor de la Grup.

— O să ajungem la Washington, ştii asta?

— Da, s-a terminat cu „ascunsul cu mândrie", nu? Ce suntem noi, fete bătrâne? La dracu', Bart, sunt comandantul unei nave de război. Vrea cineva să-mi spună că sunt vulnerabil, ei bine, o să-i dovedesc că nu-i decât o tâmpenie. Nimeni nu m-a urmărit vreodată, nimeni n-o s-o facă şi sunt gata să dovedesc asta.

Interviul nu decursese deloc aşa cum se aşteptase Mancuso. Ricks vorbea ca un adevărat birjar de submarine. Era felul de a vorbi care-i plăcea lui Mancuso.

— Eşti sigur că totul e în regulă cu chestia asta? O să aprindă

un adevărat foc la eşalonul superior. O să încasezi o grămadă de castane.

— La fel şi tu.

— Eu sunt comandantul escadrei. E rolul meu să încasez.

— O să-mi încerc norocul, Bart. Va trebui să-mi antrenez oamenii la sânge, în special personalul sonar şi echipa de urmărire. Am timp şi am un echipaj destul de bun.

— OK. Scrie propunerea. O să-i dau aviz favorabil şi o s-o trimit mai departe.

— Vezi ce uşor este? zâmbi Ricks.

Dacă voiai să fii numărul unu într-o escadră de căpitani buni, îşi spuse el, trebuia să ieşi în evidență. Cei de la OP-2 din Pentagon or să cam cârâie la ideea asta, dar vor vedea că Harry Ricks era cel care făcuse sugestia şi îi cunoşteau reputația de operator inteligent şi precaut. Pe această bază, plus avizul lui Mancuso, propunerea va fi aprobată, după oarece ezitări şi dezbateri. Harry Ricks: cel mai bun inginer de submarine din Flotă şi un ins dornic să-şi susțină ideile prin fapte. Nu era o imagine rea. Cu siguranță, o imagine care va fi remarcată şi amintită.

— Şi cum a fost în Hawaii? întrebă Mancuso, surprins şi încântat de ofițerul comandant al lui USS *Maine.*

— Foarte interesant. Institutul de Astrofizică Karl Marx.

Colonelul KGB îi înmână lui Golovko fotografiile în alb-negru. Primul adjunct al preşedintelui examină fotografiile şi le puse jos.

— Clădirea e goală?

— Aproape. Înăuntru, am găsit asta. E un document de transport pentru cinci echipamente. Foarte bune, extrem de scumpe.

— Folosite la?

— Folosite la multe lucruri, cum ar fi fabricarea oglinzilor pentru telescoape, ceea ce se potriveşte foarte bine cu acoperirea institutului. Aceleaşi instrumente, ne spun prietenii noştri de la Sarova, sunt folosite pentru prelucrarea componentelor pentru arme nucleare.

— Vorbeşte-mi despre institut.

— În mare parte, justificarea existenței lui pare valabilă. Şeful lui urma să fie cel mai bun cosmolog din RDG. A fost absorbit de Institutul Max Planck din Berlin. Plănuiesc să construiască un mare telescop în Chile şi proiectează, împreună cu Agenția Spațială Europeană, un satelit de observare cu raze X. E de

remarcat că şi telescoapele cu raze X au o relaţie destul de strânsă cu cercetările în domeniul armelor nucleare.

— Cum poţi face diferenţa între cercetarea ştiinţifică şi...

— Nu poţi, admise colonelul. Am făcut câteva verificări. Ne-au scăpat şi nouă informaţii în legătură cu asta.

— Ce? Cum?

— Un număr de articole despre fizica stelară au fost publicate în diverse reviste profesionale. Unul începe cu „Imaginaţi-vă centrul unei stele cu un flux de raze X cu parametrii cutare şi cutare", doar că există un clenci: steaua descrisă de autor are un flux mult mai mare decât centrul oricărei stele – cu paisprezece ordine de mărime.

— Nu înţeleg.

Golovko avea necazuri cu păsăreasca asta ştiinţifică.

— A descris un mediu fizic în care activitatea era de o sută de mii de miliarde de ori mai mare decât intensitatea din interiorul oricărei stele. De fapt, descria interiorul unei bombe termonucleare în momentul exploziei.

— Şi cum dracu' a trecut asta de cenzură? întrebă uluit Golovko.

— Domnule general, cât de pregătiţi ştiinţific crezi că sunt cenzorii noştri? Ăla cum a văzut „Imaginaţi-vă centrul unei stele", a decis că nu era, în nici un caz, o problemă de securitate a statului. Articolul a fost publicat acum cincisprezece ani. Mai sunt şi altele. Săptămâna trecută am descoperit cât de inutile sunt măsurile noastre de păstrare a secretelor. Poţi să-ţi imaginezi ce se întâmplă la americani. Din fericire, este nevoie de un tip foarte inteligent care să asimileze toate datele. Dar nu e deloc imposibil. Am vorbit cu o echipă de tineri ingineri de la Kiştim. Cu un pic de presiune, de aici putem iniţia un studiu amănunţit al domeniului de extindere a literaturii ştiinţifice deschise. Va lua cinci până la şase luni. Nu va afecta direct acest proiect, dar cred că va fi un studiu foarte util. Se pare că am subestimat sistematic pericolul producerii armelor nucleare în Lumea a Treia.

— Dar nu-i adevărat, obiectă Golovko. Ştim că...

— Domnule general, acum trei ani am contribuit la scrierea acestui studiu. Îţi spun că am fost incredibil de optimist în evaluările mele.

Primul adjunct al preşedintelui KGB se gândi câteva secunde.

— Piotr Ivanovici, eşti un om cinstit.

— Sunt un om speriat, îl corectă colonelul.

— Să revenim la Germania.

— Da. Din oamenii pe care îi bănuim că au fost implicaţi în proiectul RDG-ist de realizare a bombelor, nu ştim ce s-a întâmplat cu trei. Toţi trei bărbaţii şi familiile lor au dispărut. Ceilalţi şi-au găsit alte servicii. E posibil ca doi dintre ei să fie ocupaţi în cercetări nucleare cu implicaţii în armament, dar cum să-ţi dai seama? Unde se află linia de demarcaţie între fizica paşnică şi activitatea legată de armament? Eu, unul, nu ştiu.

— Cei trei care lipsesc?

— Unul este sigur în America de Sud. Despre ceilalţi doi nu se ştie. Recomand lansarea unei operaţiuni majore care să examineze ceea ce se întâmplă în Argentina.

— Şi americanii? întrebă gânditor Golovko.

— Nimic sigur. Bănuiesc că ştiu la fel de mult ca noi.

Colonelul făcu o pauză.

— E greu de înţeles cum ar putea fi interesaţi de proliferarea mai largă a armelor nucleare. E contrar politicii guvernului lor.

— Atunci, explică Israelul.

— Israelienii au obţinut material nuclear de la americani, acum mai bine de douăzeci de ani – plutoniu de la uzina lor de la Savannah River şi uraniu îmbogăţit de la un depozit din Pennsylvania. În ambele cazuri, transferurile au fost aparent ilegale. Chiar americanii au iniţiat o anchetă. Ei cred că Mossadul israelian, ajutat de cetăţeni iudeo-americani în poziţii cheie, a reuşit una din cele mai mari operaţiuni din istorie. Nu s-a ajuns la acuzaţii. Dovezile pe care le aveau proveneau din surse care nu puteau fi dezvăluite în tribunal şi s-a considerat contraindicată politic dezvăluirea unor fisuri de securitate într-o activitate guvernamentală atât de sensibilă. Totul a fost tratat cu discreţie. Americanii şi europenii au fost neglijenţi în vânzarea tehnologiei nucleare către diverse ţări – capitalismul în acţiune, sunt implicate sume uriaşe – dar şi noi am făcut aceeaşi greşeală cu China şi Germania, nu-i aşa? Nu, încheie colonelul. Nu cred că americanii au mai mult interes decât noi să vadă arme nucleare de fabricaţie germană.

— Etapa următoare?

— Nu ştiu, domnule general. Am urmărit toate indiciile cât am putut de bine, fără riscul de a fi descoperiţi. Cred că trebuie să ne ocupăm de activitatea din America de Sud. Apoi, să întreprindem unele anchete discrete în cadrul sistemului militar german, pentru a vedea dacă există vreo indicaţie referitoare la un program

nuclear.

— Dacă erau, până acum am fi ştiut.

Golovko se încruntă.

— Doamne Dumnezeule, chiar am spus asta? Ce modalități de transport sunt probabile?

— Avionul. Nu-i nevoie de lansatoare balistice. Din Germania de Est până la Moscova nu-i chiar atât de departe. Ne cunosc capacitățile de apărare antiaeriană, nu-i aşa? Am lăsat destul echipament în urmă.

— Piotr, câte alte veşti bune îmi mai dai în după-amiaza asta?

Colonelul zâmbi sumbru:

— Atât, dar nu-i uitați pe toți nesăbuiții ăştia din Vest care cântă osanale despre cât de sigură a devenit lumea.

Procesul de sinterizare pentru tungsten-reniu era simplitatea însăşi. Foloseau un cuptor cu radio-frecvență, asemănător celui cu microunde. Pulberea metalică era turnată într-o matriță şi băgată în cuptor pentru a fi încălzită. După ce se încingea la un alb orbitor – din nefericire, nu suficient de mult pentru ca wolframul, care avea o toleranță termică ridicată, să se topească – se aplica presiunea, iar combinația de căldură şi presiune o transforma într-o masă care, chiar dacă nu avea soliditatea unui metal, era suficient de compactă pentru a fi tratată ca atare. Un total de douăsprezece secțiuni curbate fură confecționate una după alta. După o ultimă finisare – în nişte toleranțe minime – fură depozitate într-un sector alăturat, pe rafturile instalate în atelierul de prelucrare.

Freza cea mare lucra la ultimul component din beriliu de mari dimensiuni, un hiperboloid metalic de aproximativ cincizeci de centimetri lungime, cu o lățime maximă de douăzeci. Forma excentrică făcea prelucrarea dificilă, chiar dacă echipamentele erau monitorizate de calculator, dar nu aveau ce face.

— Cum vezi, fluxul inițial de neutroni va fi o simplă expansiune sferică de la dispozitivul primar, dar va fi capturat de beriliu, îi explică Fromm lui Qati. De fapt, aceste elemente metalice reflectă neutronii. Aceştia se rotesc cu aproximativ douăzeci la sută din viteza luminii şi le vom lăsa doar aceasta ieşire în con. În interiorul hiperboloidului se va găsi acest cilindru de deuterură de litiu îmbogățită cu deuteriu.

— Se petrece atât de repede? întrebă comandantul. Explozibilii vor distruge totul.

— Este necesar un mod nou de a gândi. Oricât de rapidă este acțiunea explozibililor, nu uita că avem nevoie doar de trei scuturături pentru ca bomba să finalizeze procesul de detonare.

— Trei ce?

— Scuturături.

Fromm își permise unul dintre rarele lui zâmbete.

— Știi ce-i o nanosecundă – asta înseamnă a miliarda parte dintr-o secundă, *ja?* În acest interval de timp, o rază de lumină parcurge doar treizeci de centimetri. Timpul necesar ca o rază de lumină să meargă de aici până aici.

Își ținu mâinile la circa treizeci de centimetri una de alta.

Qati dădu din cap. Cu siguranță, era un interval de timp foarte scurt.

— Bine. O „scuturătură" înseamnă zece nanosecunde. Timpul necesar ca lumina să parcurgă trei metri. Termenul a fost inventat de americani în anii 40. Semnifică timpul necesar pentru scuturarea codiței unui miel – o glumă tehnică, înțelegi? Cu alte cuvinte, în trei scuturături, timpul necesar pentru ca o rază de lumină să parcurgă aproximativ nouă metri, bomba a inițiat și a terminat procesul de detonare. Asta reprezintă doar o fracțiune din timpul necesar explozibililor chimici să facă ceva.

— Înțeleg, bâigui Qati, nefiindu-i clar unde era granița între adevăr și minciună în afirmația lui.

Părăsi camera, permițându-i lui Fromm să revină la reveriile lui înspăimântătoare. Gunther îl aștepta afară.

— Ei?

— Am partea americană a planului, anunță Bock.

Deschise o hartă și o întinse pe pământ.

— Vom plasa bomba aici.

— Ce-i locul ăsta?

Bock îl lămuri.

— Cât de mulți? întrebă comandantul.

— Aici, peste șaizeci de mii. Dacă randamentul bombei este conform promisiunii, raza letală va cuprinde toată zona. Totalul morților se va situa între o sută și două sute de mii.

— Asta-i tot? Pentru o bombă nucleară, asta-i tot?

— Ismael, ăsta-i doar un dispozitiv exploziv de mare putere.

Qati închise ochii și înjură în surdină. După ce, doar cu un minut înainte, i se sugerase că folosirea bombei ar depăși cu mult nivelul operațiunilor sale obișnuite, acum i se spunea invers. Comandantul era suficient de inteligent ca să înțeleagă că amândoi

experții aveau dreptate.

— Ce motiv ai avut să alegi locul ăla?

Bock îi explică.

— Într-adevăr, ar fi o reuşită să-l lichidăm pe preşedinte.

— O reuşită, dar nu în mod necesar benefică. Am putea duce bomba la Washington, dar evaluez riscul descoperirii ca serios, mult prea serios. Domnule comandant, planul meu trebuie să ia în considerare faptul că avem un singur dispozitiv şi o singură şansă. Deci, trebuie să micşorăm riscul descoperirii şi să ne bazăm selecția țintei pe momentul oportun, mai mult decât pe oricare alt factor.

— Şi partea germană a operațiunii?

— Asta e mai uşor de realizat.

— O să dea rezultate? întrebă Qati, privind spre dealurile prăfuite ale Libanului.

— Ar trebui. Îi dau şaptezeci la sută şanse.

Cel puțin, îi vom pedepsi pe americani şi pe ruşi, îşi spuse comandantul. Apoi îi veni în minte întrebarea: *Este suficient?* Cântărind răspunsul, fața lui Qati deveni dură.

Dar existau mai multe întrebări. Qati se considera un om pe moarte. Procesul bolii avea suişurile şi coborâşurile lui, ca o inexorabilă maree, dar o maree care nu revenea niciodată la situația de acum un an, sau de acum o lună. Deşi astăzi se simțea bine, ştia că era un lucru relativ. Existau tot atâtea şanse ca viața lui să se sfârşească anul viitor câte avea planul lui Bock să reuşească. Putea să-şi permită să moară şi să nu facă tot ce era în stare pentru a vedea misiunea îndeplinită?

Nu şi dacă moartea lui era probabilă, ce importanță trebuia să dea vieților altora? Nu erau cu toții necredincioşi?

Gunther este un necredincios, un adevărat păgân. Marvin Russell e un altul. Oamenii pe care îți propui să-i ucizi... nu sunt necredincioşi. Ei sunt Poporul din Carte, urmaşi ai Profetului Iisus conduşi pe drum greşit, dar un popor care crede într-un Dumnezeu unic.

Totuşi şi evreii erau Poporul din Carte. Coranul proclama asta. Erau strămoşii spirituali ai Islamului, copiii lui Avraam, la fel ca arabii. Religia lor semăna mult cu a lui. Războiul lui împotriva Israelului nu era din cauza religiei. Era din cauza poporului gonit de pe pământurile lui, înlocuit de un alt popor care afirma şi el că era motivat de un imperativ religios când, de fapt, era cu totul altceva.

Qati îşi confruntă propriile credințe, cu toate contradicțiile lor. Israelul era inamicul lui. Americanii erau inamicii lui. Asta era teologia sa personală şi, deşi putea afirma că era islamist, principiile după care se călăuzea în viață aveau puțin de-a face cu Dumnezeu, oricât ar fi proclamat el contrariul în fața adepților.

— Continuă cu planurile, Gunther.

20
Competiţia

La jumătatea sezonului, The Vikings şi The Chargers erau încă liderii Ligii Naționale de Fotbal. Uitând de înfrângerea în prelungiri la Minnesota, San Diego îşi luă revanşa săptămâna următoare acasă, împotriva nătăfleților din Indianapolis, pe care îi îngropă cu 45-3, în timp ce Vikingii trebuiră să lupte împotriva Giganților în nocturna de luni, câştigând cu 21-17. Tony Wills depăşi granița celor o mie de sprinturi în al treilea sfert al celui de-al optulea meci al sezonului şi fu desemnat, în unanimitate, debutantul anului, devenind şi purtătorul de cuvânt oficial al Ligii Naționale de Fotbal în Campania împotriva Abuzului de Droguri inițiată de preşedintele Statelor Unite. Vikingii se poticniră împotriva celor de la Forty-Niner, pierzând cu 24-16, ceea ce le egaliză rezultatele, cu acel 7-1 obținut de San Diego, dar concurentul lor cel mai apropiat din LNF, divizia centrală – „Negru şi Albastru" – erau Bears, cu o cotă de 4-3. De fapt, singurele provocări serioase veneau, ca întotdeauna, de la Dolphins şi Raiders, care se aflau pe carnetul de bal al celor de la Chargers pentru sfârşitul sezonului.

Nimic din toate astea nu-l consola pe Ryan. Somnul venea greu, în ciuda oboselii învăluitoare care părea să definească ceea ce devenise viața lui. Înainte, când nopțile îi erau bântuite de gânduri, se posta la fereastra care dădea spre Chesapeake Bay şi stătea în picioare, urmărind vapoarele şi navele mai mici trecând la o distanță de câteva mile. Acum, se aşezase şi privea. Picioarele îi erau istovite şi slăbite, transformând statul în poziție verticală într-o corvoadă. Stomacul lui se revolta din cauza acidului produs de stres şi suplimentat de cofeină şi alcool. Avea nevoie de somn, de toropeala care să-i relaxeze muşchii, de uitarea fără vise care să-i elibereze mintea de deciziile de zi cu zi. Avea nevoie de exerciții fizice. Avea nevoie de multe lucruri. Avea nevoie să fie din nou bărbat. În locul acestora se alegea cu insomnie, o minte care. Nu înceta să macine gândurile zilei şi eşecurile nopții.

Jack ştia că Liz Elliot îl ura. Credea chiar că ştia şi de ce, acea primă întâlnire, cu câțiva ani înainte, în Chicago, unde amândoi fuseseră într-o dispoziție mizerabilă şi făcuseră cunoştință,

întrecându-se într-un schimb de cuvinte dezagreabile. Diferența era că el avea tendința să uite ofensele – oricum, pe cele mai multe – iar ea nu; în plus, ea avea trecere la preşedinte. Din cauza ei, rolul lui în Tratatul de la Vatican nu avea să fie cunoscut niciodată. Era singura lui reuşită care nu avea amprenta Agenției – de fapt, Ryan era mândru de ceea ce realizase la CIA, dar ştia că activitatea lui era strict politică sau strategică, având ca obiectiv progresul propriei țări, în timp ce Tratatul de la Vatican ajuta la prosperitatea întregii lumi. Acea intuiție splendidă era atribuită altora. Bineînțeles, nici nu se punea problema ca întregul merit să-i fie atribuit lui. Nu fusese doar munca lui, dar voia o mențíonare corectă – ca fiind unul dintre cei implicați. Cerea prea mult? Zile de paisprezece ore, multe dintre ele petrecute în maşini, cele trei dăți când îşi riscase viața pentru țara lui… pentru ce? Pentru ca o curvă politică oarecare de la Benington să-i poată face zob evaluările?

Liz, dacă nu eram eu şi nu făceam ceea ce trebuia, nici măcar n-ai fi ajuns aici şi nici şeful tău, Omul de Gheață, Jonathan Robert Fowler din Ohio.

Dar ei nu puteau şti asta. Jack îşi dăduse cuvântul. Îşi dăduse cuvântul cui? Pentru ce?

Nenorocirea era că acum se simțea afectat într-un mod nou şi total neaşteptat. În noaptea asta, îşi dezamăgise din nou soția. Pentru el, era de neînțeles. Ca şi cum ar apăsa pe un întrerupător şi lumina nu s-ar aprinde, ca şi cum ai întoarce cheia să porneşti maşina şi…

Ca şi cum nu ar fi bărbat… cam asta era esența imaginii.

Sunt bărbat. Am făcut toate lucrurile pe care le poate face un bărbat.

Încearcă să-i explici asta soției, amice!

Am luptat pentru familia mea, pentru țara mea, am ucis pentru familie şi țară. Am câştigat respectul celor mai buni bărbați. Am făcut lucruri care nu pot fi cunoscute niciodată şi am îngropat în mine toate secretele care trebuiau să fie păstrate. Mi-am servit țara şi familia la fel de bine ca oricare alt bărbat.

Atunci, de ce te cufunzi în găleata cu melancolie la două noaptea, asule?

Am însemnat ceva! urlă mintea lui Ryan.

Cine ştie? Cui îi pasă?

Dar prietenii mei?

La ce-ți folosesc – în plus, care prieteni? Când i-ai văzut ultima

dată pe Skip Tyler sau Robby Jackson? Prietenii tăi de la Langley – de ce nu le mărturiseşti lor problemele tale?

Răsăritul veni ca o surpriză, dar una surclasată de descoperirea că, de fapt, meditația de unul singur în sufragerie se transformase în somn. Jack se ridică, simțind dureri în muşchii pe care puținele ore de somn incomod nu-i ajutaseră prea mult. Nu fusese somn, îşi spuse el în drum spre baie. Doar că nu rămăsese treaz. Somnul înseamnă odihnă, iar el se simțea extrem de neodihnit, cu o durere de cap ucigătoare din cauza vinului ieftin din seara trecută. Singura veste bună – dacă se mai putea numi aşa – era că soția lui nu se sculase. Jack îşi pregăti singur cafeaua şi aştepta la uşă când Clark îşi făcu apariția.

— Alt weekend grozav, comentă John, în timp ce Ryan intra în maşină.

— Şi tu, John?

— Uite, domnule director adjunct, dacă vrei să mă pocneşti, dă-i drumul. Acum vreo două luni arătai ca un rahat şi, în loc de ameliorare, parcă e mai rău. Când ai avut ultima dată o vacanță, când ai plecat pentru mai mult de o zi sau două? Ştii, ce-ar fi să te gândeşti că eşti un om adevărat şi nu un prăpădit de funcționar guvernamental care se teme că, dacă pleacă, nimeni n-o să bage de seamă?

— Clark, ai un fel aparte de a-mi înveseli diminețile.

— Hei, omule, sunt doar un ofițer de pază şi protecție, dar nu protesta dacă iau prea în serios partea de protecție, bine?

John ieşi pe acostament şi opri maşina.

— Am mai văzut asta şi înainte. Oameni epuizați. Tu eşti complet stors. Eşti ca o lumânare care arde la ambele capete şi la mijloc. E un ritm pe care-i greu să-l menții şi când ai douăzeci ani, o vârstă pe care ai depăşit-o de mult, în cazul că nimeni nu s-a ostenit să ți-o spună.

— Sunt conştient de neplăcerile care vin o dată cu vârsta.

Ryan încercă un zâmbet strâmb, o bravadă, ca să-i arate lui Clark că nu punea la suflet exagerările lui.

Nu avu succes. Pe neaşteptate, în mintea lui Clark se produse un declic: soția lui Jack nu apăruse la uşă ca să-l conducă din prag cu privirea. Necazuri acasă? Nu putea pune întrebări în legătură cu asta, nu? Ceea ce desluşea pe fața lui Ryan era destul de rău. Nu era doar oboseală. Era o sfârşeală care venea din interior, toate porcăriile de la serviciu, efortul de a-l susține pe directorul Cabot în toate inițiativele Agenției. Cabot nu era nici pe

departe un tip rău, ba chiar părea bine intenționat, dar adevărul era că pur şi simplu nu ştia ce dracu' să facă. Deci, Congresul se baza pe Ryan, iar Directoratele Operațiuni şi Informații se bazau tot pe Ryan pentru conducere şi coordonare. Omul era sufocat de responsabilități şi nu avea bunul simț să-şi dea seama că unele erau, de fapt, lucruri pe care le putea lăsa altora. Şefii directoratelor ar fi putut să tragă mai mult, dar îl lăsau pe Ryan să facă totul. Un ordin scurt din biroul directorului-adjunct ar fi putut aranja asta, dar oare Cabot l-ar fi susținut? Sau măgarii de la Casa Albă ar fi considerat asta ca pe un semn că Jack încerca să preia puterea?

Politică împuțită! îşi spuse Clark în gând, intrând din nou pe şosea. Politică de birou, politică de gaşcă. Şi ceva nu mergea nici acasă. Clark nu ştia ce, dar intuia că era ceva.

Eşti un bărbat prea al dracului de bun pentru asta!

— Pot să-ți dau un sfat?

— Dă-i drumul, răspunse Jack, uitându-se prin mesaje.

— Ia-ți liber două săptămâni, du-te la Disney World, Club Med, găseşte o plajă şi plimbă-te pe ea. Pleacă dracului din oraş pentru un timp.

— Copiii sunt la şcoală.

— Atunci, ia-i de la şcoală, pentru numele lui Dumnezeu! Ba mai mult, lasă-i şi pleacă, tu şi soția. Nu, nu eşti genul ăsta. Ia-i cu tine să-l vadă pe Mickey.

— Nu pot. Sunt la şcoală…

— Sunt la cursul primar, nu la liceu. Pierderea a două săptămâni de împărțire şi învățat cum se scrie „veveriță” nu le va opri creşterea intelectuală. Ai nevoie să pleci, să-ți reîncarci bateriile, să miroşi blestemații ăia de trandafiri!

— Prea mult de lucru, John.

— Ascultă-mă pe mine! Ştii câți prieteni am îngropat? Ştii câți oameni cunosc care n-au avut niciodată şansa să aibă o soție, copii şi o casă frumoasă pe malul apei? O mulțime, amice, o mulțime nici măcar n-au visat să aibă ce ai tu. Tu ai toate astea şi te străduieşti să te cureți – şi chiar asta o să se întâmple. Într-un fel sau altul, în cel mult zece ani.

— Am o sarcină de îndeplinit.

— Nu-i suficient de importantă ca să-ți distrugi viața pentru ea, tâmpitule. Nu poți să înțelegi asta?

— Şi cine se ocupă de Agenție?

— Când eşti în plină formă, e greu să fii înlocuit, dar aşa cum

arăți acum, puştiul ăla, Goodley, poate să-ți facă treaba cel puțin la fel de bine ca tine.

Săgeata atinsese ținta, observă Clark.

— Cât de eficient crezi că eşti acum?

— Fă-mi o favoare şi ocupă-te doar de maşină.

Conform frazelor codificate din mesajele de dimineață, la birou îl aşteptau un alt raport de la SPINNAKER şi unul de la NIITAKA. Avea să fie o zi încărcată.

Exact ce-mi trebuia, îşi spuse Jack, închizând ochii pentru o clipă.

Situația deveni şi mai rea. Ryan deschise ochii, pomenindu-se uimit că ajunsese la serviciu, mai surprins că oboseala învinsese cafeaua matinală şi-i permisese să doarmă vreo patruzeci de minute pe drum. Se îndreptă spre etajul şapte. Un mesager îi aduse două dosare împreună cu o notă că directorul Cabot urma să întârzie. Tipul avea un program de bancher. Spionii ar trebui să lucreze din greu, oftă Jack. *Eu o fac, cu siguranță.*

NIITAKA era primul. Japonezii, spunea raportul, plănuiau să denunțe concesia comercială parafată cu doar şase luni mai devreme. Renunțarea va fi motivată prin circumstanțe „nefericite şi neprevăzute”, ceea ce în parte putea fi adevărat, opină Ryan, citind pagina – japonezii aveau la fel de multe probleme interne ca oricare altă țară – dar mai era şi altceva: puneau la cale ceva în Mexic… ceva în legătură cu vizita de stat a primului lor ministru la Washington, în februarie viitor. În loc să cumpere bunuri agricole americane, optau pentru cumpărarea lor mai ieftină în Mexic, speculând barierele tarifare mai reduse din această țară. În orice caz, acesta era planul. Nu erau siguri că puteau obține concesia din Mexic şi plănuiau…

…o mită?

— Iisuse, şopti Ryan. Partidul Revoluționar Instituțional Mexican – PRIM – nu avea antecedente exemplare de integritate, dar chiar aşa? Se va trata în convorbiri particulare la Mexico City. Dacă obțineau concesia – acces comercial pe piețele mexicane contra deschiderii Japoniei pentru produsele alimentare mexicane – atunci cantitatea de produse alimentare americane pe care se angajaseră să o cumpere în februarie trecut va fi redusă. Ca afacere, părea ceva logic. Japonia obținea alimente ceva mai ieftin decât o putea face în America şi, în acelaşi timp, deschidea o piață nouă. Ca scuză în fața fermierilor americani, vor invoca îngrăşămintele agricole despre care agenția lor de alimente şi

droguri va decide, spre surpriza tuturor, că nu sunt indicate din motive de sănătate publică.

Mita era proporţională cu mărimea ţintei. Douăzeci şi cinci de milioane de dolari care urmau să fie plătiţi într-un mod ocolit, semilegal. Anul viitor, când va părăsi funcţia, preşedintele mexican va conduce o nouă corporaţie care... nu, se va cumpăra o corporaţie, deja în posesia lui, la o valoare de piaţă corectă, iar noii proprietari îl vor menţine, umflând în acelaşi timp valoarea afacerii şi plătindu-i un salariu impresionant, ca monedă de schimb pentru disponibilitatea lui evidentă în relaţiile cu publicul.

— Frumoasă separare, spuse cu voce tare Ryan.

Era aproape comic faptul că aranjamentul avea şanse să fie legal în America, dacă angajau un avocat suficient de isteţ. Poate nici măcar atât. O mulţime de tipi din Ministerul Comerţului se angajaseră în slujba intereselor japoneze, imediat după ce părăsiseră serviciul guvernamental.

Cu excepţia unui amănunt: ceea ce ţinea Ryan în mâini era o dovadă de conspiraţie. Într-un fel, erau nechibzuiţi; japonezii mai credeau că unele consilii erau sacrosancte, că unele cuvinte rostite cu voce tare nu aveau să fie auzite niciodată în afara celor patru pereţi înconjurători. Nu ştiau că un anumit membru al cabinetului avea o amantă al cărei spirit iscoditor era dublat de talentul de a dezlega limba unui bărbat; şi că America avea acum acces la toate informaţiile, graţie unui ofiţer KGB...

— Gândeşte, băiete.

Dacă ar putea aduna dovezi mai consistente şi să i le dea lui Fowler... dar cum? La tribunal nu prea aveai cum să foloseşti citate din raportul unui spion... cetăţean rus, ofiţer KGB, lucrând într-o terţă ţară.

Totuşi, nu era vorba de un tribunal adevărat, cu reguli stricte în privinţa dovezilor, nu? Fowler putea aborda subiectul într-o întâlnire între patru ochi cu primul lor ministru.

Telefonul lui Ryan începu să ţârâie.

— Da, Nancy?

— Directorul a sunat chiar acum. Are gripă.

— Norocosul. Mulţumesc.

Gripă, pe dracu', adăugă în gând Ryan după ce puse la loc receptorul. *Omul era leneş.*

Fowler putea acţiona în două moduri: 1) între patru ochi, ceea ce însemna să-i spună: ştim ce urmăreşti şi nu vom accepta, vom informa congresmenii potriviţi, sau 2) să strecoare vestea în presă.

Opțiunea 2 ar avea tot felul de consecințe rele, dintre care nu cea mai mică ar fi în Mexic. Fowler nu-l agrea pe preşedintele mexican, iar PRIM-ul îi plăcea chiar şi mai puțin. Indiferent ce spuneai despre Fowler, era un om cinstit, care detesta corupția în toate formele ei.

— Opțiunea 1… Ryan trebuia să-i raporteze asta lui Al Trent. Era obligat să-l pună la curent pe Trent cu noua operațiune, dar Trent avea de ascuțit securea lui personală în relațiile comerciale cu japonezii şi Fowler era îngrijorat că Al nu era prea discret în această problemă. Pe de altă parte, exista vreo portiță legală care să-i permită să-l ocolească pe Trent? Ryan ridică din nou receptorul.

— Nancy, ai putea să-l anunți pe consilierul general că vreau să-l văd? Mulțumesc.

Urma la rând SPINNAKER. *Ce are de spus astăzi domnul Kadişev?* se întrebă Ryan.

— Dumnezeule din ceruri.

Ryan îşi impuse să se relaxeze. Citi întregul raport, apoi se opri şi îl citi încă o dată. Ridică receptorul şi apăsă pe butonul de formare rapidă a numărului ca s-o sune pe Mary Pat Foley.

Telefonul sună vreo treizeci de secunde.

— Da?

— Cine-i acolo?

— Dar acolo cine-i?

— Aici directorul-adjunct Ryan. Unde-i Mary Pat?

— În travaliu, domnule. Nu ştiam cine sunteți, continuă vocea. Bineînțeles, Ed e cu ea.

— OK, mulțumesc.

Ryan puse la loc receptorul. *Drace!* Pe de altă parte, nu putea fi furios din cauza asta, nu-i aşa? Se ridică şi intră în biroul secretarei.

— Nancy, Mary Pat a început travaliul, îi spuse el doamnei Cummings.

— O, minunat – ba nu, nu-i chiar aşa de distractiv, observă Nancy. Flori?

— Da, ceva frumos – te pricepi la asta mai bine ca mine. Trece totul pe cartea mea de credit American Express.

— Să aşteptăm până când suntem siguri că totul e în regulă?

— Pa, ai dreptate.

Ryan se întoarse în birou. *Şi acum?* se întrebă el. *Ştii ce ai de făcut. Singura întrebare este dacă vrei să o faci sau nu.*

Jack ridică iar receptorul şi solicită un alt număr din memoria aparatului.

— Elizabeth Elliot, rosti ea, ridicând receptorul liniei directe, cea cunoscută doar de o mână de iniţiaţi ai guvernului.

— Jack Ryan.

Vocea şi aşa rece deveni de gheaţă.

— Ce este?

— Trebuie să-l văd pe preşedinte.

— De ce?

— Nu la telefon.

— E un telefon sigur, Ryan!

— Nu suficient de sigur. Când pot să vin? E important.

— Cât de important?

— Suficient de important ca să-i dea peste cap programul de întâlniri, Liz! se răsti Ryan. Crezi că mă joc aici?

— Calmează-te şi aşteaptă.

Ryan auzi nişte pagini întorcându-se.

— Să fii aici în patruzeci de minute. Îţi poate acorda un sfert de oră. O să aranjez eu programul.

— Mulţumesc, doamnă Elliot.

Ryan reuşi să nu trântească receptorul. *Blestemată să fie femeia asta!* Se ridică din nou de pe scaun. Clark se înapoiase în biroul lui Nancy.

— Încălzeşte maşina.

— Încotro? întrebă Clark, ridicându-se.

— În centru.

Jack se întoarse spre Nancy:

— Cheamă-l pe director. Spuneri că trebuie să mă duc cu ceva la şef şi, cu tot respectul, ar trebui să-şi mişte fundul până aici.

Asta avea să fie dezagreabil, casa lui Cabot se afla la o oră distanţă, în sălbăticie.

— Da, domnule.

Unul din puţinele lucruri pe care se putea baza era profesionalismul lui Nancy.

— Am nevoie de trei copii după asta. Fă una în plus pentru director şi trimite originalul la Documente Secrete.

— Două minute, îl asigură Nancy.

— Bine.

Jack intră în baie. Privindu-se în oglindă, îşi dădu seama că Clark avea dreptate, ca întotdeauna. Într-adevăr, arăta ca dracu'. Dar nu avea ce face.

— Gata?
— Pe poziție.
Clark avea deja documentele într-o servietă de piele închisă cu fermoar.
Viața era la fel de perversă în acea dimineață de luni. Undeva, în apropierea lui 1-66, un nebun reuşise să provoace un accident şi asta ținea traficul în loc. Drumul, care n-ar fi trebuit să depăşească zece-cincisprezece minute, durase o jumătate de oră. Chiar şi funcționarii superiori ai guvernului aveau de suferit din cauza traficului din Washington D.C. Maşina Agenției trase exact la timp pe West Executive Drive. Gândindu-se că o privire indiscretă i-ar remarca precipitarea, Jack se strădui să nu intre în fugă pe intrarea din vest a Casei Albe. Reporterii foloseau şi ei această intrare. Un minut mai târziu, se afla în biroul lui Liz Elliot.
— Ce se întâmplă? întrebă consilierul pentru securitatea națională.
— Prefer să prezint situația o singură dată. Am un raport de la un agent de penetrare care n-o să-ți placă prea mult.
— Trebuie să-mi spui ceva, sublinie Elliot, rezonabilă şi ea de data asta.
— Narmonov, militarii lui şi arme nucleare.
Ea dădu din cap:
— Hai să mergem.
Era un drum scurt. Străbătură două coridoare, pe lângă opt agenți ai Serviciului Secret care păzeau biroul preşedintelui ca o haită de lupi respectuoşi.
— Sper că e important, spuse preşedintele Fowler fără să se ridice. Lipsesc de la o informare asupra bugetului pentru asta.
— Domnule preşedinte, avem un agent de penetrare plasat foarte sus în cadrul guvernului sovietic, începu Ryan.
— Ştiu asta. Ți-am cerut să nu-mi dezvălui numele, dacă-ți aminteşti.
— Da, domnule, încuviință Ryan. De data asta, o voi face. Oleg Kirilovici Kadişev. Noi îi spunem SPINNAKER. A fost recrutat acum câțiva ani de Mary Patricia Foley, când ea şi soțul ei se aflau la Moscova.
— De ce mi-l spui acum? se miră Fowler.
— Ca să evaluați mai corect informațiile primite. I-ați văzut rapoartele înainte, sub numele de cod RESTORATIVE şi PIVOT.
— PIVOT? Ăsta-i cel din septembrie, în care se menționau problemele lui Narmonov – vreau să spun, starea conflictuală cu

aparatul de securitate.

— Corect, domnule preşedinte.

Bravo ție, îl felicită în gând Ryan. *Îți aminteşti ce trimitem aici.* Ryan ştia că nu întotdeauna era aşa.

— Înțeleg că problemele lui devin mai acute, altfel nu ai fi aici. Continuă, ordonă Fowler, lăsându-se pe spate în scaun.

— Kadişev spune că a avut săptămâna trecută o întâlnire cu Narmonov – spre sfârşitul săptămânii trecute...

— Stai puțin. Kadişev... e membru al Dumei, conduce unul din grupurile de opoziție, adevărat?

— Da, domnule. Se întâlneşte frecvent cu Narmonov între patru ochi şi din cauza asta este atât de valoros pentru noi.

— E în regulă, am înțeles.

— La cea mai recentă întâlnire a lor Narmonov a afirmat că problemele lui devin deosebit de acute. Le-a permis forțelor militare şi de securitate să-şi mărească influența internă, dar se pare că nu atâta cât îşi doreau. S-ar putea să existe opoziție la aplicarea tratatului de reducere a armelor. Conform raportului lui Kadişev, militarii sovietici vor să mențină toate rachetele SS-18 în loc să elimine şase regimente, aşa cum s-a convenit. Omul nostru afirmă că Narmonov e pe punctul de a le satisface dorințele. Domnule preşedinte, asta ar însemna violarea tratatului. Ăsta e motivul pentru care sunt aici.

— Cât este de important? întrebă Liz Elliot. Adică, latura tehnică.

— OK, n-am fost încă în stare să clarificăm asta. Secretarul Bunker înțelege, dar Congresul n-a reuşit niciodată; pentru că suntem pe cale de a reduce armele nucleare cu ceva mai mult de jumătate, am modificat ecuația nucleară. Când ambele părți aveau zece mii de vehicule de acest tip, era destul de clar pentru oricine că un război nuclear era dificil – practic imposibil – de câştigat. Ai fi fost obligat să le neutralizezi simultan tot armamentul nuclear, o mişcare imposibil de realizat. Ar fi rămas suficiente focoase nucleare pentru a lansa un contraatac paralizant. Dar, cu reducerile implicate de tratat, socoteala se schimbă. Acum, în funcție de combinarea forțelor, un astfel de atac devine teoretic posibil, asta fiind şi cauza pentru care s-a acordat în documentele tratatului atâta atenție combinării forțelor.

— Afirmi că reducerile fac lucrurile mai periculoase decât sunt? întrebă Fowler.

— Nu, domnule, nu chiar. Am spus tot timpul – m-am consultat

cu echipa tratatului acum câțiva ani, pe vremea când se ocupa Arnie Allen de el – că îmbunătățirea strategică netă, în urma reducerii cu 50, este iluzorie, doar simbolică.

— Ei, hai, observă Elliot usturător. E o reducere la jumătate a…

— Doamna Elliot, dacă te-ai fi obosit vreodată să asişti la jocurile CAMELOT, ai fi înțeles mai bine.

Ryan se întoarse cu spatele, înainte să remarce reacția ei la mustrare. Fowler notă îmbujorarea de scurtă durată şi aproape zâmbi amuzat de jena ei la admonestarea în fața amantului. Preşedintele îşi reîntoarse atenția asupra lui Ryan, convins că el şi Elizabeth vor avea de discutat pe această temă.

— Problema asta devine foarte tehnică. Dacă nu mă credeți, întrebați-l pe secretarul Bunker sau pe generalul Fremont de la Cartierul General SAC. Factorul decisiv este componența forțelor, nu numărul. Dacă mențin regimentele acelea suplimentare de SS-18, componența este modificată, ajungându-se ca sovieticii să aibă un avantaj real. Efectul asupra tratatului va fi de substanță, nu doar numeric. Dar mai e ceva.

— S-auzim, îl încurajă preşedintele.

— În conformitate cu acest raport, se pare că există unele conflicte între militari şi KGB. Cum ştiți, în timp ce militarii sovietici dețin şi întrețin lansatoarele strategice, focoasele s-au aflat întotdeauna sub controlul KGB-ului. Kadişev crede că aceste două agenții devin puțin prea comode şi că, pe viitor, securitatea focoaselor ar putea fi problematică.

— Ceea ce înseamnă?

— Ceea ce înseamnă că este refuzat un inventar al focoaselor tactice.

— Arme nucleare care lipsesc?

— Unele mici. E posibil, spune Kadişev.

— Cu alte cuvinte, rezumă Fowler, s-ar putea ca militarii lor să-l şantajeze pe Narmonov şi este posibil să rețină unele arme mici ca atuuri?

Nu-i rău, domnule preşedinte.

— Corect, domnule.

Fowler tăcu cam treizeci de secunde, răsucind veştile în minte, cu privirea pierdută în gol.

— Cât de demn de încredere este acest Kadişev?

— Domnule preşedinte, este în serviciul nostru de cinci ani. Sfaturile lui au fost foarte valoroase şi, după câte ştim, nu ne-a înşelat niciodată.

— E posibil să fi devenit agent dublu? întrebă Fowler.

— Posibil, dar puțin probabil. Avem metode pentru astfel de situații. Există fraze-cod prestabilite care avertizează că sunt probleme. La fel, tipicul este ca raportul să fie însoțit de fraze care confirmă că totul este în regulă şi au făcut-o şi în acest caz.

— Şi confirmarea raportului din alte surse?

— Îmi pare rău, doamnă Elliot, dar nu avem nimic care să-l confirme.

— Ai venit aici cu un raport neconfirmat? întrebă Elliot.

— Da, admise Ryan, fără să ştie cât de obosit arăta. Nu sunt mulți agenți care m-ar determina să fac asta, dar acesta este unul dintre ei.

— Ce poți face pentru a-l confirma? întrebă Fowler.

— Anchete discrete prin propriile noastre rețele şi, cu permisiunea dumneavoastră, putem discuta cu unele servicii străine, bineînțeles, cu precauțiile necesare. Englezii au pe cineva la Kremlin care le transmite informații foarte bune. Îl cunosc pe Sir Basil Charleston şi pot să fac demersurile necesare, dar asta înseamnă să dau pe față câteva cărți. Nu faci aşa ceva pe rețeaua amicilor. La acest nivel, trebuie să ai un schimb reciproc avantajos. Niciodată nu ne încumetăm la o chestie ca asta fără aprobarea executivului.

— Înțeleg. Dă-mi o zi să mă gândesc. Marcus ştie?

— Nu, domnule preşedinte. Are gripă. În mod obişnuit, nu aş veni aici fără să mă consult în prealabil cu directorul, dar m-am gândit că vreți să aflați imediat.

— Anterior, ai spus că militarii sovietici sunt mai de încredere din punct de vedere politic, observă Liz Elliot.

— Aşa e, doamnă Elliot. Acțiunile ca acelea pe care le raportează Kadişev sunt fără precedent. Din punct de vedere istoric, grijile noastre în privința ambițiilor politice din armata sovietică au fost la fel de lipsite de temei pe cât au fost de permanente. S-ar părea că asta s-a schimbat. Posibilitatea unei alianțe *de facto* între militari şi KGB este foarte îngrijorătoare.

— Deci, înainte ai greşit? îl presă Elliot.

— E o posibilitate, admise Ryan.

— Şi acum? întrebă Fowler.

— Domnule preşedinte, ce vreți să spun? Că pot să greşesc şi acum? Da, pot. Dacă sunt sigur că acest raport este corect? Nu, nu sunt, dar importanța informațiilor mă obligă să le supun atenției dumneavoastră.

— Eu sunt mai puțin îngrijorată de problema rachetelor şi mai mult de focoasele lipsă, afirmă Liz Elliot. Dacă Narmonov este confruntat cu un şantaj real...

— Kadişev este un potențial rival politic al lui Narmonov, constată gânditor Fowler. De ce ai încredere în el?

— Vă întâlniți regulat cu conducerea Congresului, domnule. La fel face şi el. Dinamica politică din Congresul Deputaților Poporului este mai confuză decât pe Capitol Hill. Mai mult, între cei doi există un veritabil respect. Kadişev mai mult l-a sprijinit pe Narmonov decât i s-a opus. Pot fi rivali, dar există şi o comunitate de vederi în multe probleme importante.

— OK, oricum vreau ca aceste informații să fie confirmate şi cât de repede poți.

— Da, domnule preşedinte.

— Cum se descurcă Goodley? întrebă Elliot.

— E un puşti inteligent. Are un simț deosebit pentru Blocul Estic. Am citit un articol pe care l-a scris acum câtva timp la Universitatea Kennedy şi e mai bun decât ceea ce făcuseră oamenii noştri la vremea respectivă.

— Pune-l la treabă în chestia asta. O minte proaspătă poate fi utilă, opină Liz.

Jack clătină categoric din cap:

— E o chestiune prea mare pentru el.

— Goodley este acel membru al personalului prezidențial despre care mi-ai vorbit? E chiar atât de bun, Elizabeth? se interesă Fowler.

— Eu aşa cred.

— Ai autoritatea mea, Ryan, pune-l la curent, ordonă preşedintele.

— Da, domnule.

— Altceva?

— Domnule preşedinte, dacă aveți un minut, ne-a mai venit ceva în legătură cu Japonia.

Jack explică încă vreo câteva minute.

— Eşti sigur?

Fowler zâmbi în felul lui şiret.

— Ce crezi despre ei?

— Cred că le place să se joace, răspunse Ryan. Nu-i invidiez pe cei care vor trebui să negocieze cu ei.

— Cum putem descoperi dacă este adevărat?

— Vine dintr-o sursă bună. Încă una pe care o păzim cu grijă.

— N-ar fi frumos dacă… cum vom afla dacă se încheie târgul?

— Nu ştiu, domnule preşedinte.

— Aş putea să le bag pe gât aşa ceva japonezilor. Încep să fiu agasat de impasul ăsta comercial şi m-am săturat să tot fiu minţit. Găseşte o cale să o faci.

— Vom încerca, domnule preşedinte.

— Mulţumesc că ai venit.

Preşedintele nu catadicsi să se scoale de pe fotoliu şi nici nu îi întinse mâna. Ryan se ridică şi plecă.

— Ce părere ai? întrebă Fowler, cercetând raportul.

— Confirmă ceea ce spune Talbot despre vulnerabilitatea lui Narmonov… dar mai rău.

— Sunt de acord. Ryan pare cam hărţuit.

— N-ar trebui să joace pe ambele părţi ale străzii.

— Cum? mormăi preşedintele, fără să-şi ridice privirea.

— Am un raport preliminar al anchetei pe care o face justiţia. Se pare că îşi face de cap, aşa cum suspectam, fiind şi un copil implicat. Ea este văduva unui tip din Forţele Aeriene care a murit într-un accident la antrenament. Ryan a cheltuit o groază de bani ca să aibă grijă de familie, iar soţia lui nu ştie.

— N-am nevoie de genul ăsta de scandal, nu încă un fustangiu după afacerea cu Charlie.

Bine că nu au aflat despre noi, fu cât pe-aci să adauge. Asta era, în orice caz, o problemă diferită. Alden fusese căsătorit. Ryan încă era. Fowler nu era. În asta consta diferenţa.

— Cât de sigură eşti? Ai spus un raport preliminar?

— Aşa este.

— Anunţă-mă ce mai afli.

Liz dădu din cap şi continuă:

— Chestia asta cu militarii sovietici… e înspăimântătoare.

— Aşa e, fu de acord Fowler. O să vorbim despre asta la prânz.

— Şi aici e jumătatea, spuse Fromm. Pot să cer o favoare?

— Ce favoare? întrebă Ghosn, sperând că nu-i va cere să se întoarcă în Germania ca să petreacă un timp cu soţia.

— Nu am băut nimic de două luni.

Ibrahim zâmbi:

— Înţelegi că nu-mi sunt permise astfel de lucruri?

— Oare aceleaşi reguli mi se aplică şi mie?

Germanul zâmbi.

— La urma urmei, sunt un necredincios.

Ghosn râse cu poftă:

— Adevărat. O să vorbesc cu Gunther.

— Mulțumesc. Mâine ne apucăm de plutoniu.

— Va dura tot aşa de mult?

— Da, asta şi blocurile explozive. Suntem exact în program.

— E bine de ştiut. *12 ianuarie era ziua.*

— Ce avem ca lumea în KGB? se întrebă cu voce tare Ryan, din nou în biroul lui.

Problema delicată cu raportul lui SPINNAKER era că o mare parte, poate chiar majoritatea, din KGB era loială lui Narmonov. Partea neloială putea fi al Doilea Directorat Principal, care se ocupa de securitatea internă a țării. Primul Directorat Principal – cunoscut şi ca Externele – trebuia, mai ales cu Golovko în poziția de prim-adjunct al preşedintelui, să supravegheze lucrurile. Omul acela era un profesionist şi, mai mult, era apolitic. Lui Ryan îi trecu prin minte ideea că un telefon direct ar putea… nu, va trebui să stabilească o întâlnire… dar unde? Nu, era prea periculos.

— M-ați chemat?

Era Goodley, care-şi băgase capul pe uşa lui Ryan. Acesta îi făcu semn să intre.

— Vrei o promovare?

— Cum adică?

— Adică, la indicația preşedintelui Statelor Unite, faci parte dintr-o operațiune pentru care eu nu te consider pregătit.

Jack îi dădu raportul SPINNAKER.

— Citeşte.

— De ce eu şi de ce ați spus…

— Am spus şi că ai făcut o treabă bună, prezicând destrămarea Tratatului. Apropo, a fost mai bun decât ce am reuşit noi aici.

— Vă deranjează dacă vă spun că sunteți un tip ciudat?

— Ce înțelegi prin asta? întrebă Jack.

— Nu vă place atitudinea mea, dar îmi lăudați munca.

Ryan se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii.

— Ben, poți să crezi sau nu, dar nu am întotdeauna dreptate. Fac şi greşeli. Am făcut chiar câteva enorme, dar sunt suficient de deştept ca să-mi dau seama şi, pentru că sunt deştept, caut oameni cu păreri diferite care să mă oprească. Ăsta-i un obicei bun. L-am învățat de la amiralul Greer. Dacă înveți ceva aici, domnule doctor Goodley, învață asta. Aici nu ne putem permite erori. Apar oricum, dar tot nu ni le putem permite. Lucrarea pe

care ai scris-o la Kennedy a fost mai bună decât estimarea mea. Teoretic, este posibil că într-o zi să ai din nou dreptate când eu o să greşesc. Corect?

— Da, domnule, răspunse încet Goodley, surprins de discuție.

Sigur că avea dreptate când Ryan greşea. De asta se afla acolo.

— Citeşte.

— Deranjez dacă fumez?

Ochii lui Jack se deschiseră:

— Eşti fumător?

— M-am lăsat acum vreo doi ani, dar de când sunt aici…

— Încearcă să te laşi, dar, înainte să o faci, dă-mi şi mie una.

Aprinseră amândoi țigările şi pufăiră în tăcere, în timp ce Goodley citea raportul, iar Ryan îi urmărea ochii. Membrul personalului prezidențial îşi ridică privirea.

— La dracu'.

— O primă reacție bună. Ce părere ai?

— E plauzibil.

Ryan clătină din cap.

— Exact ce i-am spus preşedintelui acum o oră. Nu sunt sigur, dar a trebuit să-l pun la curent.

— Ce vreți să fac?

— Vreau să te joci puțin cu asta. Oamenii din Directoratul Informații care se ocupă de Rusia or s-o mestece vreo două zile. Vreau ca noi doi să facem propriile analize, dar dintr-un unghi diferit.

— Adică?

— Adică, tu crezi că e plauzibil şi eu am îndoieli. Deci, tu vei căuta motive pentru care ar putea să nu fie adevărat, iar eu voi încerca să demonstrez că este.

Jack făcu o pauză.

— Directoratul Informații va trata subiectul în mod convențional. Sunt prea organizați acolo. Nu asta vreau.

— Dar vreți ca eu să…

— Vreau să-ți pui capul la contribuție. Cred că eşti inteligent, Ben. Vreau s-o dovedeşti. Apropo, ăsta-i un ordin.

Goodley căzu pe gânduri. Nu era obişnuit să primească ordine.

— Nu ştiu dacă pot să fac aşa ceva.

— De ce nu?

— E împotriva vederilor mele. Nu din cauza modului în care văd problema, dar…

— Treaba pe care o faci alături de mine şi de mulți alții este

mintea colectivă a CIA-ului, da? În parte este corect, avem o minte colectivă şi asta are dezavantaje. De asemenea, este adevărat că modul tău de a gândi are capcanele lui. Dacă-mi poţi dovedi că nu eşti un prizonier al propriilor vederi mai mult decât sunt eu, atunci ai un viitor bun aici. Obiectivitatea nu-i uşoară. Trebuie să o exersezi.

Era o provocare foarte inteligentă, îşi zise Goodley. Apoi se întrebă dacă nu cumva îl judecase greşit pe directorul-adjunct.

— Russell o să coopereze?

— Da, Ismael, o s-o facă, îl asigură Bock, sorbind dintr-o bere.

Făcuse rost de o ladă de bere germană bună, de export, pentru Fromm şi păstrase câteva pentru el.

— Crede că vom declanşa o bomba convenţională de mari dimensiuni pentru a elimina transmisiunea televizată a meciului.

— Viclean, dar nu prea inteligent, observă Qati.

Ar fi vrut şi el o bere, dar nu putea să ceară. În plus, îşi spuse el, probabil că i-ar deranja stomacul şi se bucurase de trei zile consecutive de o relativă linişte.

— Perspectiva lui se limitează la problemele tactice, da. Totuşi, aici e foarte util. Asistenţa lui o să fie crucială pentru faza aceasta a operaţiunii.

— Fromm lucrează bine.

— Aşa cum m-am gândit că va face. E cu adevărat păcat că nu va vedea rezultatul. La fel şi cu mecanicii?

— Din nefericire, da.

Qati se încruntă. Nu era un om care să pălească la vederea sângelui, dar nici nu era unul care să ucidă fără să fie necesar. Fusese nevoit să ucidă oameni din motive de securitate, dar niciodată atât de mulţi. Aproape că devenea un obicei. Dar, se întrebă el, de ce să-ţi faci griji din cauza câtorva când ai de gând să omori mult mai mulţi?

— Ai făcut planuri pentru cazul că operaţiunea va fi descoperită sau se va solda cu un eşec? întrebă Bock.

— Da, am făcut, răspunse Qati cu un zâmbet viclean. E ceva ingenios.

— E bine să ai planuri pregătite pentru orice posibilitate.

— M-am gândit c-o să-ţi placă.

21
Conexiuni

Fură necesare două săptămâni, dar până la urmă obținură unele informații. Un ofițer KGB aflat în serviciul CIA îşi băgă nasul peste tot şi auzi ceva: era posibilă existența unei operațiuni în plină desfăşurare, legată de armele nucleare din Germania. Ceva condus de Centrul din Moscova. Golovko însuşi superviza acțiunea. Personalul. De la secția KGB din Berlin era ținut deoparte.

— Ei? îl întrebă Ryan pe Goodley. Ce crezi?

— Se potriveşte cu raportul SPINNAKER. Dacă povestea despre inventarul fluctuant al armelor tactice este corectă, sigur că e logic să aibă legătură cu deficiențele din forțele pe care le desfăşoară în exterior. Frecvent, în tranzit se pierd tot felul de lucruri. Şi eu am rătăcit două cutii cu cărți când m-am mutat aici.

— Îmi place să cred că oamenii au ceva mai multă grijă de armele nucleare, spuse Ryan sec, notând că Goodley avea încă al dracului de mult de învățat. Altceva?

— Am căutat date care să anuleze raportul. Motivul de care se agață sovieticii pentru a justifica incapacitatea lor de a dezactiva SS-18-urile conform programului este că uzina pe care au construit-o nu pare a fi adecvată acestui scop. Inspectorii noştri de la fața locului nu reuşesc să-şi dea seama dacă este adevărat sau nu – chestie de proiectare. Mie mi se pare greu de crezut că, dacă ruşii au fabricat chestiile astea – şi, la dracu', doar fac rachete SS-18 de ceva timp, nu? – nu sunt în stare să proiecteze un amplasament unde să le dezasambleze în siguranță. Ei spun că problema constă în sistemele de combustibil şi în formularea tratatului. Rachetele astea folosesc lichide stocabile şi au un corp presurizat – asta înseamnă că structura lor depinde de presurizare ca să rămână rigidă. Pot depozita combustibilul în silozuri, dar după aceea nu mai au cum să le extragă fără să le avarieze, iar tratatul cere să fie duse intacte la locul de dezasamblare. Dar instalațiile de dezasamblare nu sunt proiectate pentru evacuarea combustibilului, cel puțin aşa susțin ei. Ceva legat de o deficiență de proiectare şi o posibilă contaminare a mediului. Lichidele

stocabile sunt periculoase, spun ei, fiind necesare tot felul de măsuri de protecție pentru a preveni otrăvirea oamenilor, iar instalațiile se află la doar trei kilometri de oraş.

Goodley făcu o pauză.

— Explicația este plauzibilă, dar eşti obligat să te întrebi cum de-au reuşit să rasolească treaba atât de rău.

— O problemă structurală, opină Jack. Au dificultăți în amplasarea instalațiilor departe de centrele locuite pentru simplul motiv că acolo puțini au maşini şi aducerea oamenilor de acasă la locul de muncă este mai complicată decât aici. Când încercăm să-i înțelegem pe ruşi, ne lovim de subtilități din astea care ne înnebunesc.

— Pe de altă parte, scoțând în evidență o greşeală ca asta, se pot fofila cu explicații fanteziste pentru tot felul de lucruri.

— Foarte bine, Ben, observă Jack. Acum gândeşti ca un adevărat spion.

— Trebuie să ai o doză de nebunie ca să lucrezi aici.

— Apropo, lichidele stocabile sunt periculoase. Corosive, reactive, toxice. Ți-aminteşti problemele pe care le-am avut cu rachetele Titan-II?

— Nu, admise Goodley.

— Întreținerea lor e o treabă împuțită. Deşi sunt luate tot felul de precauții, scurgerile sunt frecvente. Se ajunge la corodarea echipamentelor, la posibile vătămări ale personalului de întreținere…

— Ne-am schimbat poziția în privința asta? întrebă Ben.

Ryan zâmbi cu ochii închişi:

— Nu sunt sigur.

— Ar trebui să avem date mai bune, cu ajutorul cărora să fim în stare să descoperim tot felul de lucruri.

— Da, aşa am gândit şi eu cândva. Oamenii se aşteaptă să fim la curent cu tot ce trebuie ştiut despre fiecare piatră, băltoacă şi personalitate din lumea întreagă.

Deschise ochii, privind în gol.

— Nu ştim. Niciodată nu am ştiut. Şi nici nu vom şti. Dezamăgitor, nu-i aşa? Atotcuprinzătoarea CIA. Suntem în fața unei întrebări destul de importante şi nu deținem decât probabilități, nu certitudini. Cum să te aştepți ca preşedintele să ia o hotărâre, dacă noi nu-i putem da fapte în locul unor posibile opinii savante? Am spus-o şi înainte – chiar şi în scris. Ceea ce furnizăm noi oamenilor, cea mai mare parte din timp, sunt ipoteze

oficiale. Ştii, e jenant să fii obligat să trimiţi aşa ceva…

Privirea lui Jack poposi pe raportul Directoratului Informaţii. Echipele lor de experţi în problemele ruseşti îl mestecaseră o săptămână pe SPINNAKER şi decideseră că era probabil adevărat, dar putea la fel de bine să reprezinte o înţelegere greşită a situaţiei.

Jack închise ochii; nu-şi dorea decât să scape de migrenă.

— Asta-i problema noastră structurală. Cercetăm diverse probabilităţi. Dacă le dai oamenilor o opinie fermă, rişti să greşeşti. Iar oamenii îşi amintesc greşelile mult mai des decât ocaziile când ai avut dreptate. Aşa că tendinţa este să incluzi toate probabilităţile. Chiar şi din punct de vedere intelectual este cinstit. O eschivă al dracului de bună. Problema este că nu li se oferă oamenilor ceea ce cred ei că le trebuie. Când eşti în postura utilizatorului, ai nevoie de probabilităţi mai degrabă decât de certitudini – o lecţie adeseori uitată. Poate să te înnebunească, Ben. Funcţionărimea din celelalte servicii ne cere lucruri pe care de multe ori nu le putem furniza, iar birocraţiei noastre interne nu-i place defel să-şi pună gâtul pe butuc. Bine-ai venit în lumea reală a spionajului.

— Niciodată nu mi-am închipuit că eşti cinic.

— Nu sunt cinic. Sunt realist. Unele lucruri le ştim. Altele, nu. Cei de aici nu sunt roboţi, Sunt doar oameni care caută răspunsuri şi găsesc, în schimb, mai multe întrebări. Avem o mulţime de profesionişti adevăraţi în clădirea asta, dar birocraţia amuţeşte vocile individuale şi faptele sunt descoperite mai des de indivizi decât de comitete.

La uşă se auzi o ciocănitură.

— Intră!

— Domnule Ryan, secretara dumneavoastră nu este…

— E la masa de prânz.

— Am ceva pentru dumneavoastră, domnule.

Omul îi întinse plicul. Ryan semnă şi-l concedie pe mesager.

— Amicul de la All Nippon Airlines, spuse Ryan după ce deschise plicul.

Era un alt raport NIITAKA. Brusc, se îndreptă în scaun.

— La dracu'!

— Probleme?

— Nu eşti autorizat pentru asta.

— Care pare să fie problema? întrebă Narmonov.

Golovko se afla în poziţia, deloc confortabilă, de a fi obligat să

anunțe un succes major, dar cu consecințe neplăcute.

— Domnule preşedinte, de câtva timp lucrăm la descifrarea sistemului de cifru american. Am avut unele succese, mai ales cu sistemele lor diplomatice. Acesta este un mesaj care a fost transmis la mai multe din ambasadele lor. L-am recuperat în întregime.

— Şi?

— Cine a difuzat asta?

— Uite, Jack, îl lămuri Cabot, Liz Elliot a luat în serios ultimul raport SPINNAKER şi vrea părerea Departamentului de Stat.

— Grozav! Rezultatul acestei inițiative este că de fapt KGB-ul ne-a descifrat codurile diplomatice. NIITAKA a citit aceeaşi telegramă pe care a primit-o ambasadorul nostru. Aşa că acum Narmonov e la curent cu îngrijorările noastre.

— Casa Albă va susține că nu-i chiar atât de grav. Are vreo importanță că Narmonov ştie ce ne preocupă? întrebă directorul.

— Într-o primă instanță, da, are. Domnule, vă dați seama că eu nu am ştiut de această telegramă şi în ce fel am ajuns s-o citesc? Primesc textul de la un ofițer KGB din Tokio. Iisuse Cristoase, am trimis cererea asta şi în Volta Superioară?

— Au interceptat tot?

Vocea lui Jack deveni tăioasă:

— Vrei să verifici traducerea?

— Du-te să-l vezi pe Olson.

— Am plecat.

Patruzeci de minute mai târziu, Ryan şi Clark intrară în trombă în sediul Agenției Naționale de Securitate pentru a-l întâlni pe directorul acesteia, generalul-locotenent Ronald Olson. Amplasată la Fort Meade, Maryland, între Washington şi Baltimore, Agenția avea atmosfera unui alt Alcatraz, dar fără priveliştea plăcută a Golfului San Francisco. Clădirea principală era înconjurată de un gard dublu de plasă, patrulat noaptea de câini – o precauție pe care nici măcar CIA nu se obosise s-o aplice, considerând-o ca exagerat de teatrală – ca dovadă a obsesiei lor pentru securitate. Treaba ANS-ului era să realizeze şi să spargă cifruri, să înregistreze şi să interpreteze fiecare crâmpei de zgomot electronic de pe planetă. Jack îşi lăsă şoferul să frunzărească un *Newsweek* în anticameră şi păşi în biroul de la ultimul etaj al omului care conducea această unitate specială, mai mare de câteva ori decât CIA.

— Ron, ai o problemă serioasă.
— Ce anume?
Jack îi înmână mesajul NIITAKA:
— Te-am avertizat în privința asta.
— Când a fost expediat?
— Acum patruzeci şi două de ore.
— De la Foggy Bottom, aşa-i?
— Corect. A fost citită la Moscova, exact opt ore mai târziu.
— Ceea ce înseamnă că cineva de la Departamentul Stat s-ar putea să-l fi divulgat şi ambasada lor să-l fi transmis prin satelit, opină Olson. Sau putea fi divulgat de un funcționar de la cifru sau de oricare din cei cincizeci de ataşați cu problemele de securitate din ambasade.
— La fel de bine s-ar putea să însemne că au spart întregul sistem de codificare.
— STRIPE e sigur, Jack.
— Ron, de ce nu te-ai limitat doar la extinderea lui TAPDANCE?
— Dă-mi fonduri şi o s-o fac.
— Agentul ăsta ne-a avertizat şi înainte că ne-au penetrat sistemele de cifrare. Ne citesc poşta, Ron şi asta-i o dovadă destul de bună.
Generalul nu cedă:
— E echivocă şi o ştii foarte bine.
— Tipul nostru spune că vrea asigurări personale din partea directorului că nu am folosit, nu folosim şi nu vom folosi niciodată releele de comunicații pentru transmiterea materialelor lui. Ca dovadă a acestei necesități ne trimite asta, pe care a procurat-o cu prețul unui pericol semnificativ pentru el însuşi.
Jack făcu o pauză.
— Câți oameni folosesc acest sistem?
— STRIPE este exclusiv pentru Departamentul de Stat. Sisteme similare sunt folosite de Departamentul Apărării. Mai mult sau mai puțin aceeaşi maşină, dar sisteme de codificare uşor diferite. Marinei îi place în mod deosebit. E foarte uşor de utilizat, afirmă Olson.
— Domnule general, dispunem de tehnologia carnetelor aleatorii de mai bine de trei ani. Prima ta versiune, TAPDANCE, folosea casete. Acum, trecem la CD-ROM-uri. Funcționează, sunt uşor de folosit. În maximum două săptămâni propriile noastre sisteme vor fi instalate şi vor funcționa.
— Şi vrei să le copiem şi noi?

— Mi se pare înțelept.

— Ştii ce vor spune oamenii mei în cazul în care copiem un sistem de la CIA? întrebă Olson.

— La dracu'! Noi am furat ideea de la tine, ai uitat?

— Jack, lucrăm la ceva similar, mai uşor de folosit şi un pic mai sigur. Sunt probleme, dar băieții mei sunt aproape gata să-l încerce.

Aproape gata, îşi zise Ryan. *Asta înseamnă oricât de la trei luni la trei ani.*

— Domnule general, te anunț în mod oficial. Avem indicații că legăturile tale de comunicații sunt compromise.

— Şi?

— Şi voi face un raport pentru Congres şi preşedinte.

— E mult mai probabil că l-a divulgat cineva de la Departamentul de Stat. Mai mult, este posibil ca tu însuți să fii victima unei acțiuni de dezinformare. Ce ne dă acest agent? întrebă directorul ANS.

— Nişte materiale foarte utile – despre noi şi Japonia.

— Dar nimic despre Uniunea Sovietică?

Jack ezită înainte de a răspunde, dar loialitatea lui Olson nu putea fi pusă la îndoială. Şi nici inteligența lui.

— Corect.

— Şi spui că eşti sigur că asta nu este o operațiune de dezinformare? Repet, eşti sigur?

— Tu ştii mai bine, Ron. Ce-i sigur în afacerea asta?

— Înainte de a cere fonduri în valoare de vreo două sute de milioane de dolari, am nevoie de ceva mai bun. S-a mai întâmplat, chiar şi noi am făcut-o – când partea adversă are ceva ce nu poți sparge. Provoacă o schimbare. Fă să pară că au fost penetrați.

— Asta putea fi adevărat acum cincizeci de ani, dar nu mai este.

— Repet, am nevoie de dovezi mai bune înainte de a mă duce să-l văd pe Trent. Nu putem încropi ceva la fel de repede ca voi cu MERCURY. Noi trebuie să facem mii din chestiile astea blestemate. Susținerea unei astfel de operațiuni este complexă şi costă ca dracu'. Am nevoie de dovezi sigure, înainte să-mi pun obrazul.

— Aşa e, domnule general. Eu am spus ce-am avut de spus.

— Jack, vom cerceta. Am o echipă trăsnet şi mâine dimineață o să-i pun să examineze problema. Apreciez îngrijorarea ta. Suntem prieteni, da?

— Îmi pare rău, Ron. Lucrez prea mult.

— Poate că ai nevoie de un concediu. Arăți obosit.

— Asta-mi spune toată lumea.

Următoarea oprire a lui Ryan fu la FBI.

— Am auzit, spuse Dan Murray. E chiar aşa de rău?

— Eu cred că da. Ron Olson e circumspect.

Jack nu trebui să explice. Dintre toate dezastrele posibile cu care putea fi confruntat un guvern, cu excepția războiului, nici unul nu era mai rău decât legăturile de comunicație nesigure.

Literalmente, totul depindea de metodele sigure de transmitere a informațiilor dintr-un loc în altul. Războaie întregi fuseseră pierdute şi câştigate pe baza unui singur mesaj care fusese lăsat să parvină cu bună intenție părții adverse. Una dintre cele mai mari realizări de politică externă ale Americii, Tratatul Naval de la Washington, fusese rezultatul direct al capacității Departamentului de Stat de a citi traficul cifrat între toți diplomații participanți şi guvernele lor. Un guvern care nu avea secrete nu putea funcționa.

— Ei, există Walker, Pelton, ceilalți, observă Murray.

KGB-ul avusese un succes remarcabil în recrutarea oamenilor din agențiile de comunicații americane. Funcționarii de la cifru dețineau funcții cheie în ambasade, dar erau atât de prost plătiți şi priviți, încât încă li se spunea „funcționari”, nici măcar „tehnicieni”. Pe unii îi deranja suficient ca să decidă că puteau câştiga bani din ceea ce ştiau. În cele din urmă, toți se lămureau că agențiile de spionaj plăteau prost (cu excepția CIA, care răsplătea cu bani buni trădarea), dar atunci era întotdeauna prea târziu ca să mai dea înapoi. De la Walker ruşii aflaseră cum erau proiectate maşinile de cifru americane şi cum funcționau sistemele lor de codificare. Principiile de bază ale maşinilor de cifrare nu se schimbaseră prea mult în ultimii zece ani. Tehnologia îmbunătățită le făcuse mai eficiente şi mult mai sigure decât modelele vechi cu comutatoare cu ploturi şi discuri pivotante, dar toate lucrau într-un domeniu matematic numit Teoria Complexității, care fusese dezvoltat de inginerii de telecomunicații cu şaizeci de ani în urmă, pentru a prezice cum vor lucra sistemele de comutare de mari dimensiuni. Iar ruşii aveau câțiva dintre cei mai buni teoreticieni în matematică din lume. Nu erau puțini cei care credeau că un matematician de clasă, cunoscând structura maşinilor de cifru, putea să spargă întregul sistem. Reuşise vreun rus necunoscut să facă un progres teoretic? Dacă era aşa…

— Trebuie să presupunem că nu i-am dibuit pe toți. Adaugă asta la cunoştințele lor tehnice şi sunt cu adevărat îngrijorat.

— Nu afectează direct Biroul, mulțumesc lui Dumnezeu.

Cele mai multe din comunicațiile cifrate ale FBI-ului erau legături vocale şi, deşi puteau fi descifrate, datele recuperate se degradau în timp. Beneficiau şi de o protecție suplimentară prin folosirea numerelor de cod şi a argoului, care camuflau în bună măsură ceea ce făceau agenții. Pe lângă toate astea, partea adversă avea şi ea limite reale în privința lucrurilor pe care le putea examina.

— Poți să-i pui pe oameni să caute puțin?

— A, da. Ai de gând să le raportezi superiorilor?

— Cred că trebuie să o fac, Dan.

— Împungi vreo două birocrații importante.

Ryan se sprijini de tocul uşii.

— Cauza mea e dreaptă, nu?

— Niciodată nu te înveți minte, nu-i aşa?

Murray clătină din cap şi lise.

— Ticăloşii ăştia de americani! spumegă Narmonov.

— Ce problemă mai ai, Andrei Ilici?

— Oleg Kirilovici, ai idee ce înseamnă să tratezi cu o țară străină bănuitoare?

— Nu încă, răspunse Kadişev. Am de-a face numai cu elemente interne bănuitoare.

Desființarea efectivă a Politburo-ului eliminase, ca o ironie, perioada de ucenicie în timpul căreia figurile politice sovietice în ascensiune puteau învăța dimensiunea internațională, a afacerilor de stat. Acum n-o duceau mai bine decât americanii. Iar asta, îşi notă Kadişev, era ceva de ținut minte.

— Care-i problema?

— Asta trebuie păstrată absolut, secret, tânărul meu prieten.

— Înțeles.

— Americanii au trimis pe la ambasadele lor un memorandum pentru a pune întrebări discrete în legătură cu vulnerabilitatea mea politică…

— Adevărat?

Kadişev nu-şi permise nici o altă reacție în afara acelui unic cuvânt. Fusese imediat izbit de ciudățenia situației. Raportul lui avusese efectul adecvat asupra guvernului american, dar faptul că Narmonov aflase făcea posibilă descoperirea lui ca agent american. Nu era interesant? se întrebă el, într-un moment de obiectivitate lucidă. Manevrele lui erau acum un veritabil joc, cu o parte

invizibilă la fel de mare ca aceea vizibilă. Astfel de lucruri erau de aşteptat, nu-i aşa? Nu-şi juca salariul pe-o lună.

— Cum de ştim asta? întrebă el, după un moment de reflecție.

— Nu-ți pot dezvălui.

— Înțeleg.

La dracu'! Îmi face confidențe... deşi ar putea fi doar un truc inteligent din partea lui Andrei Ilici, nu-i aşa?

— Dar suntem siguri?

— Foarte siguri.

— Cum pot să te ajut?

— Am nevoie de ajutorul tău, Oleg. Ți-l cer din nou.

— Afacerea asta cu americanii te îngrijorează, nu?

— Sigur că da.

— Înțeleg că este ceva care trebuie luat în considerare, dar ce interes real pot avea ei în politica noastră internă?

— Ştii care-i răspunsul.

— Adevărat.

— Am nevoie de ajutorul tău, repetă Narmonov.

— Trebuie să discut cu tovarăşii mei.

— Repede, te rog.

— Da.

Kadişev îşi luă rămas-bun şi plecă la maşina lui. Conducea chiar el, ceea ce era neobişnuit pentru un politician sovietic important. Timpurile se schimbaseră. Chiar şi cei din elită trebuiau să fie acum oameni populari şi asta însemna că benzile centrale şi rezervate ale largilor străzi moscovite se duseseră, împreună cu cele mai multe dintre celelalte privilegii. Era păcat, îşi zise Kadişev, dar fără celelalte schimbări care le făcuseră necesare pe acestea, el încă ar fi o voce singuratică în cine ştie ce soviet îndepărtat, în loc de liderul unei fracțiuni majore din Congresul Deputaților Poporului. Aşa că era dispus să se descurce fără o *dacea* în pădurile de la est de Moscova, fără apartamentul luxos şi limuzina cu şofer şi fără celelalte lucruri care fuseseră cândva apanajul conducătorilor acestei vaste şi nefericite țări. Conduse până la biroul lui legislativ, unde avea cel puțin un loc de parcare rezervat. Odată ajuns în spatele uşii închise a biroului, compuse la maşina lui de scris o scurtă scrisoare. O împături şi o puse într-un buzunar. Astăzi, avea de lucru. Porni pe jos spre imensul hol al Congresului şi îşi lăsă haina la garderobă. De serviciu era o femeie. Aceasta îi luă haina şi îi înmână un jeton. El îi mulțumi politicos. În timp ce-i ducea haina la cuierul numerotat, garderobiera scoase

biletul din buzunarul interior şi îl puse în buzunarul propriei jachete. Patru ore mai târziu, biletul sosea la Ambasada Americană.

— Atac de panică? întrebă Fellows.

— Puteți să-i spuneți şi aşa, domnilor, răspunse Ryan.

— OK, vorbeşte-ne despre problemă.

Trent sorbi o gură de ceai.

— Avem mai multe indicații că legăturile noastre de comunicații ar putea fi penetrate.

— Iar? îşi dădu Trent ochii peste cap.

— Hai, Al, am mai auzit cântecul ăsta, mormăi Fellows. Detalii, Jack, detalii.

Ryan enumera datele.

— Şi ce crede Casa Albă?

— Încă nu ştiu. De aici, mă duc acolo. Sincer, mai degrabă aş discuta cu voi întâi, băieți şi oricum trebuia să vin aici şi cu o altă problemă.

Jack continuă cu descrierea raportului SPINNAKER despre problemele lui Narmonov.

— De când ai asta?

— Cam de două săptămâni…

— Noi de ce n-am auzit? se interesă Trent.

— Pentru că alergăm în cerc, încercând să-l confirmăm, răspunse Jack.

— Şi?

— Al, am fost incapabili să obținem o confirmare directă. Avem indicații că tipii din KGB urmăresc ceva. Se pare că există o operațiune foarte discretă în Germania, de căutare a unor arme nucleare tactice pierdute.

— Dumnezeule mare, oftă Fellows. Ce înțelegi prin „pierdute”?

— Nu suntem siguri. Dacă se leagă de SPINNAKER, poate că a fost o contabilizare creatoare din partea armatei sovietice.

— Părerea ta?

— Nu ştiu, băieți, pur şi simplu nu ştiu. Oamenii noştri de la analiză sunt aproximativ egal împărțiți – bineînțeles, cei care sunt dispuşi să ofere o opinie.

— Ştim că armata lor nu-i prea fericită, spuse fără grabă Fellows. Pierderea fondurilor, pierderea prestigiului, pierderea de unități şi cantonamente… dar chiar atât de nefericită?

— Plăcut gând, adăugă Trent. O luptă pentru putere într-o țară

cu atâtea arme nucleare. Cât de demn de încredere este SPINNAKER?

— Foarte, cinci ani de serviciu devotat.

— E membru în Parlamentul lor, adevărat? întrebă Fellows.

— Da.

— Evident, e foarte bine situat dacă obține astfel de informații… asta-i bine. Nu cred că vreunul din noi vrea să-i ştie numele, adăugă Fellows.

Trent aprobă din cap:

— Probabil, cineva pe care l-am întâlnit.

Bine ghicit, Al, se abținu Jack să spună.

— Şi tu iei asta în serios?

— Da, domnule. Şi încerc din greu să obțin o confirmare.

— Ceva nou de la NIITAKA? se interesă Trent.

— Domnule, nu…

— Am auzit de sus că e ceva în legătură cu Mexicul, continuă Trent. E evident că preşedintele vrea sprijinul meu într-o problemă. Eşti autorizat să ne spui. Pe bune, Jack, preşedintele a dat autorizația.

Era o încălcare tehnică a regulilor, dar Ryan nu ştia ca Trent să-şi fi încălcat vreodată cuvântul. Le prezentă şi acest raport.

— Ticăloşii, şopti Trent. Ştii câte voturi m-a costat încheierea acestei înțelegeri comerciale pe care acum plănuiesc să o rupă? Deci, spui că iar am fost traşi pe sfoară?

— O posibilitate, domnule.

— Sam? Fermierii din ținutul tău folosesc toate porcăriile alea chimice. S-ar putea să-i coste.

— Al, schimbul liber este un principiu important, mârâi Fellows.

— Tot aşa este şi respectarea cuvântului dat!

— N-am nimic împotrivă, Al.

Fellows începu să calculeze câți dintre fermierii lui ar putea pierde venituri aşteptate din export din cauza renunțării la o înțelegere pentru care se luptase în Cameră.

— Cum putem confirma asta?

— Încă nu sunt sigur.

— Să-i punem microfoane în avion? sugeră Trent cu un chicotit. Dacă avem confirmarea, mi-ar plăcea să fiu acolo când i-o va trage Fowler! Lua-l-ar dracu'! Am pierdut voturi din cauza asta!

Faptul că în districtul lui câştigase cu 58-42 era, pentru moment, fără importanță.

— Preşedintele vrea să-l sprijinim în chestiunea asta. Probleme

din partea ta, Sam?

— Probabil că nu..

— Eu aş sta mai degrabă departe de aspectul politic, domnilor. Sunt aici doar ca mesager, da?

— Jack Ryan, ultimul dintre virgini, râse Trent. Bun raport, mulţumesc că ai venit. Anunţă-ne dacă preşedintele vrea să autorizăm noul TAPDANCE.

— Nici n-o să încerce. Ar nevoie de vreo două-trei sute de milioane de dolari şi bănuţii sunt număraţi, observă Fellows. Vreau să văd date mai bune înainte de a da undă verde. Am aruncat prea mulţi bani în aceste găuri negre.

— Tot ce pot spune, domnule, este că eu o iau foarte în serios. La fel face şi FBI-ul.

— Şi Ron Olson? întrebă Trent.

— Se învârte în jurul cozii.

— Ai avea o şansă mai bună dacă ar cere şi el, îl asigură Fellows pe Ryan.

— Ştiu. Cel puţin vom avea sistemul instalat şi în funcţiune peste vreo trei săptămâni. Am început să scoatem primul set de discuri şi acum facem testele preliminare.

— Cum aşa?

— Folosim un calculator ca să căutăm regularităţi. Cel mare, Cray YMP. Am adus un consultant de la Laboratorul de Inteligenţă Artificială de la MIT ca să facă un program nou de dactilografie pe simboluri. Încă o săptămână – să zicem, zece zile.

— Şi vom şti dacă sistemul corespunde aşteptărilor noastre. Abia pe urmă vom începe să repartizăm instalaţiile.

— Sper cu adevărat că greşeşti, spuse Trent în încheierea întâlnirii.

— Şi eu, dar instinctele mă contrazic.

— Şi cât o să coste? întrebă Fowler la prânz.

— Din câte aud, două sau trei sute de milioane.

— Pofta-n cui. Avem suficiente probleme cu bugetul.

— De acord, spuse Liz Elliot. Dar am vrut să discut cu tine mai întâi. E ideea lui Ryan. Olson de la ANS spune că-i sătul de ea, că sistemele sunt sigure, dar Ryan e înnebunit după acest sistem nou de codificare. Ştii că a obţinut acelaşi lucru pentru Agenţie – s-a dus direct la Congres.

— Zău?

Fowler îşi ridică privirea din farfurie.

— Fără aprobarea Consiliului? Ce se întâmplă?

— Bob, Ryan şi-a ţinut discursul în favoarea introducerii noului sistem la ANS în faţa lui Trent şi Fellows, înainte de a trece pe la mine?

— Cine dracu' se crede?

— Ţi-am spus mereu, Bob.

— Îl dau afară, Elizabeth. Afară. A-F-A-R-Ă. Ia măsuri.

— Bine. Cred că ştiu cum s-o fac.

Împrejurările făcură ca totul să fie mai uşor. Unul dintre anchetatorii lui Ernest Welington pândea de o săptămână localul 7-Eleven. Afacerea familiei Zimmer era chiar la marginea autostrăzii 50, între Washington şi Annapolis şi se afla lângă un cartier mare de locuinţe care îi furniza majoritatea clienţilor. Anchetatorul îşi parcase camioneta la capătul unei străzi de unde putea să vadă atât localul, cât şi locuinţa familiei, care se afla la doar cincizeci de metri distanţă. Camioneta era un vehicul tipic de supraveghere discretă, construit la comandă de una din cele câteva firme specializate. Trapa de pe acoperiş ascundea un periscop sofisticat, ale cărui două obiective erau conectate la o cameră TV şi la un Canon de 35 mm. Anchetatorul avea un răcitor plin cu sucuri, un termos mare cu cafea şi o toaletă personală. Se gândea la camioneta aglomerată ca la propria lui navă spaţială, iar unele din şmecheriile alea sofisticate erau cel puţin la fel de bune ca acelea instalate de NASA pe navetă.

— Gata! se auzi în radio. Vehiculul o ia pe centură. Întrerup contactul.

Omul din camionetă ridică microfonul:

— Am înţeles, terminat.

Clark remarcase Mercury-ul, cu două zile mai devreme. Una dintre particularităţile condiţiei de navetist era că întâlneai din când în când aceleaşi vehicule, o coincidenţă care se aplica şi Mercury-ului. Nu se apropiase niciodată de maşinile posibil suspecte şi nici nu încercase să se ţină după ele pe şoseaua principală. În acest caz, Mercury-ul nu-l urmă când intră pe centură şi Clark îşi mută atenţia la alte probleme. Nu remarcase că tipul folosea un microfon, dar, cu chestiile astea noi, celulare, când telefonezi parcă vorbeşti de unul singur prin parbriz... nu era minunată tehnologia? O maşină bună de urmărire nu mai era nevoită a se dea de gol. Clark trase în parcarea de la 7-Eleven, cu

ochii în căutarea necazurilor. Nu remarcă nici unul. Clark şi Ryan ieşiră din maşină în acelaşi timp. Mantaua lui Clark era descheiată, ca şi haina, ca să-i permită accesul mai rapid la pistolul Beretta de 10 mm pe care-l purta pe coapsa dreaptă. Soarele apunea, aruncând o plăcută licărire portocalie pe cerul vestic şi era nepotrivit de cald pentru acest anotimp, o vreme de cămaşă, care-l făcea să regrete mantaua de ploaie pe care o purta. Vremea în D.C. Era la fel de imposibil de prognozat ca în oricare altă parte a lumii.

— Bună ziua, domnule Ryan, îl întâmpină unul dintre copiii Zimmer. Mama-i dincolo, acasă.

— OK.

Ryan se îndreptă pe aleea din dale de piatră spre locuința familiei Zimmer. O zări pe Carol în spatele casei, cu cel mai tânăr membru al familiei şi leagănul cel nou. Clark îl urma, atent ca întotdeauna, fără să vadă decât peluze încă verzi, maşini parcate şi câțiva puşti care-şi aruncau unul altuia o minge de fotbal. Vremea atât de blândă de la începutul lui decembrie îl cam îngrijora pe Clark. Îi era teamă să nu vestească o iarnă ticăloasă.

— Bună, Carol! strigă Jack.

Doamna Zimmer o supraveghea îndeaproape pe micuța din leagăn.

— Domnule Ryan, îți place noul leagăn?

Jack dădu din cap, un pic vinovat. Ar fi trebuit să ajute la montarea lui. Era expert în asamblarea jucăriilor.

— Ce face mica mâncăcioasă?

— Nu vrea să iasă din leagăn şi e vremea cinei, spuse Carol. Tu ajuți?

— Ceilalți ce fac?

— Peter acceptat la colegiu! Bursă integrală MIT.

— Grozav!

Jack o felicită cu o îmbrățişare. Doamne, ce mândru ar fi fost Buck de felul în care creşteau copiii. Era ceva mai mult decât obişnuita obsesie asiatică în privința educației, acelaşi lucru care le folosise atât de mult evreilor americani. Se aplecă deasupra celei mai tinere Zimmer, care îşi întinse brațele spre unchiul Jack.

— Hai, Jackie!

O ridică şi primi un sărut pentru osteneală. Jack îşi ridică privirea când auzi zgomotul.

— Te-am prins.

Era un truc simplu şi eficient. Chiar dacă te aşteptai la el, nu prea aveai ce face ca să-l previi. Camioneta avea mai multe butoane care, atunci când erau apăsate, acționau claxonul. Era un sunet pe care creierul uman îi recunoştea ca pe un semnal de pericol şi, instinctiv, priveai în direcția din care venea, ca să vezi dacă exista vreun motiv de îngrijorare. Anchetatorul apăsă pe cel mai apropiat şi Ryan, cu fetița în brațe, îşi ridică privirea spre locul de unde venise sunetul. Anchetatorul prinsese îmbrățişarea femeii, sărutul copilului şi acum avea o fotografie în plină față pe filmul de 1.200 din aparat, care să susțină banda video. Simplu, îl prinsese în flagrant pe tip. Era de mirare că un bărbat cu o soție atât de drăguță simțea nevoia să se reguleze aiurea, dar asta-i viața, nu-i aşa? Şi totul se întâmplă sub supravegherea discretă a unui bodyguard de la CIA. Era implicat şi un copil. *Ce porcărie,* îşi spuse bărbatul, în timp ce mecanismul de rulare al filmului de pe Canon bâzâia încetişor.

— Rămâi la cină! De data asta rămâi. Sărbătorim bursa lui Peter.

— Nu poți refuza aşa ceva, observă Clark.

— OK.

Ryan o duse pe Jacqueline Theresa Zimmer în casă. Nici el, nici Clark nu remarcară plecarea camionetei parcate la cincizeci de metri, câteva minute mai târziu.

Era cea mai delicată parte a procesului. Plutoniul era aşezat în creuzete ceramice cu sulfură de ceriu. Creuzetele fură cărate la cuptorul electric. Fromm îl închise şi blocă uşa. O pompă de vid evacua incinta, înlocuind aerul cu argon.

— Aerul are oxigen, explică Fromm. Argonul este un gaz inert. Nu riscăm. Plutoniul este foarte reactiv şi piroforic. Creuzetele de ceramică sunt inerte, folosim mai mult de un creuzet pentru a evita posibilitatea formării unei mase critice şi inițierea unei reacții atomice premature.

— Transformările de fază? întrebă Ghosn.

— Exact.

— Cât durează?

Întrebarea aceasta venise de la Qati.

— Două ore. În această fază, nu ne grăbim. Desigur, la scoaterea din cuptor creuzetele vor fi acoperite, iar turnarea o vom face într-o incintă cu gaz inert. Acum ştiți de ce am avut nevoie de

acest gen de cuptor.

— Procesul de turnare nu prezintă pericole?

Fromm clătină din cap:

— Absolut deloc, atâta timp cât suntem atenți. Configurația mulajului previne definitiv formarea unei mase critice. Am făcut de multe ori asta în simulări. Au existat accidente, dar ele au implicat invariabil mase mai mari de material fisionabil şi au avut loc înainte ca toate pericolele manipulării plutoniului să fie pe deplin înțelese. Nu, progresăm încet şi cu atenție. Pretindem că e aur, încheie Fromm.

— Procesul de prelucrare?

— Trei săptămâni şi încă două de asamblare şi testare a componentelor.

— Extragerea tritiului? întrebă Ghosn.

Fromm se aplecă spre fereastra cuptorului:

— Va fi operațiunea finală, asta însemnând şi încheierea exercițiului.

— Vezi vreo asemănare? întrebă anchetatorul.

— Greu de spus, zise Wellington.

— În orice caz, pare să-i placă copilaşul. Destul de drăguț. Săptămâna trecută i-am urmărit construind leagănul. Micuța – apropo, numele e Jackie, Jacqueline Theresa.

— Zău? Asta-i interesant.

Wellington îşi făcu o însemnare.

— Oricum, micuței îi place blestemăția.

— Pare să țină şi la domnul Ryan.

— Presupun că el este cu adevărat tatăl.

— Posibil, acceptă Wellington, urmărind banda video şi comparând imaginea de pe ea cu fotografiile. Lumina nu a fost prea bună.

— Pot să-i pun pe băieți să o amplifice. Totuşi, pentru bandă sunt necesare câteva zile. Trebuie să o prelucreze cadru cu cadru.

— Cred că-i o idee bună. Vrem să fie ceva solid.

— Va fi. Şi ce se va întâmpla cu el?

— Presupun că va fi îndemnat să părăsească serviciul guvernamental.

— Ştii, dacă am fi cetățeni particulari, ai putea numi asta şantaj sau violare a intimității.

— Dar nu suntem şi nici el nu este. Tipul ăsta are autorizație de acces la documentele secrete şi se pare că viața lui personală nu

este ceea ce ar trebui să fie.

— Presupun că asta nu-i vina noastră, nu-i aşa?

— Exact.

Sfârşitul volumului 1

CUPRINS

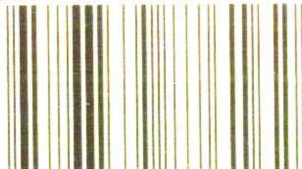
„Tom Clancy știe să facă din ordinea mondială o aventură citită pe nerăsuflate, cu pulsul la 200."

Houston Chronicle

Războiul din Golf s-a încheiat. Totodată a dispărut însă și una dintre armele nucleare ale Israelului. Echilibrul de forțe din Orientul Mijlociu – dar și din lumea întreagă – este pe cale să se schimbe în mod fatal... Jack Ryan, directorul adjunct al CIA – eroul din DATORIE DE ONOARE și JOCURI DE PUTERE – revine în forță într-o acțiune atît de dramatică și de intensă, încît vom fi aproapre convinși că scenariul propus de scriitor s-a petrecut cu adevărat.

Editura RAO

ISBN 973-98761-6-1
9789739876162